ഓം.

സത്യാന്നാസ്തി പരോധൎമ്മഃ

സനാതനധൎമ്മം.

ശ്രേയാൻ ദ്രവ്യമയാദ്യജ്ഞാൽ ജ്ഞാനയജ്ഞഃ പരംതപ. ഗീത 4-33.

പുസ്തകം 14. { 1924. ജനുവരി. } നമ്പർ. 1.

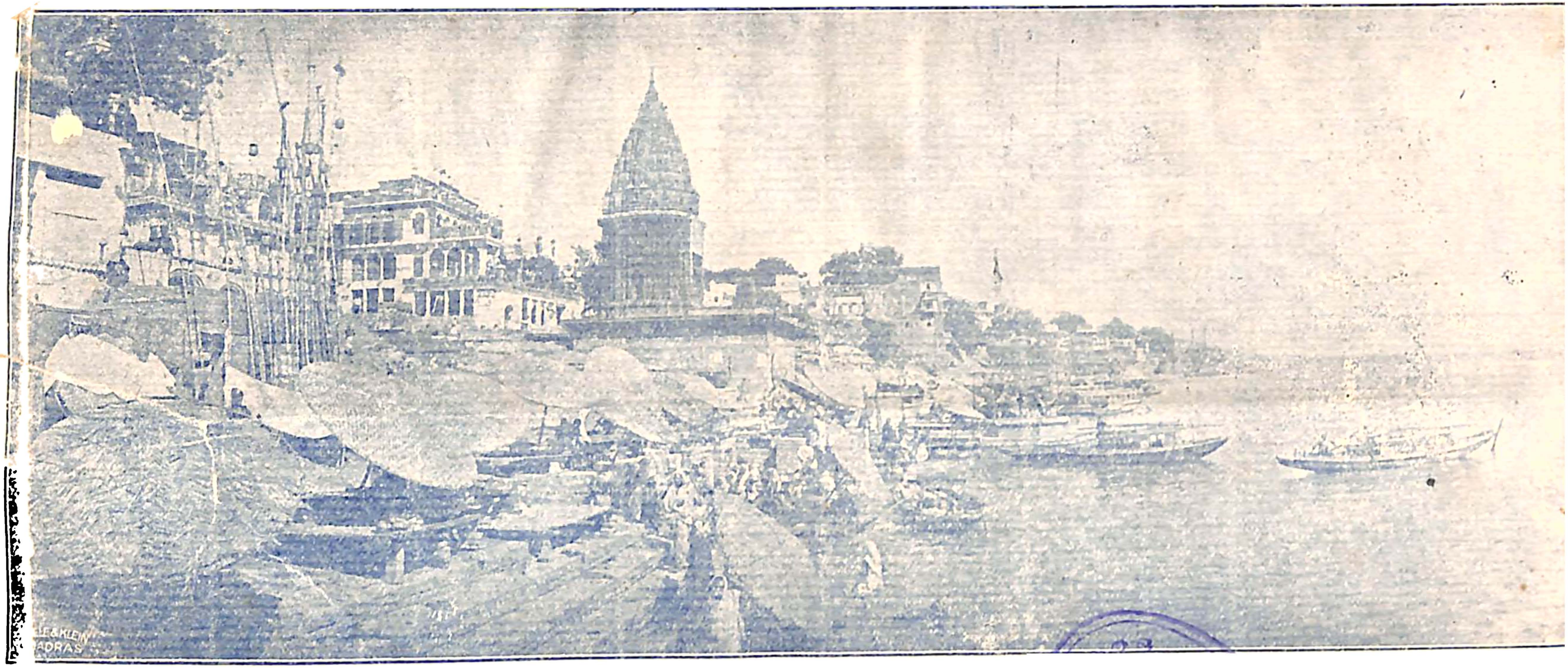

കാശിയിലെ ഗംഗ.

നമസ്തസ്തുഗംഗേത്വദംഗപ്രസംഗാത് ഭുജംഗാസ്തുരംഗാഃ കുരംഗാഃ പ്ലവംഗാഃ
അനംഗാരിരംഗാസ്സസംഗാശ്ശിവാംഗാഃ ഭുജംഗാധിപാംഗീകൃതാംഗാ ഭവന്തി.

ഓം.

സത്യാന്നാസ്തി പരോധൎമ്മഃ

സനാതനധൎമ്മം.

ശ്രേയാൻ ദ്രവ്യമയാദ്യജ്ഞാൽ ജ്ഞാനയജ്ഞഃ പരന്തപ. ഗീത 4-33.

പുസ്തകം 14. { 1924. ജനുവരി. } നമ്പർ. 1.

സൌന്ദൎയ്യലഹരി.

(360-ാംപേജിൽനിന്നു തുടൎച്ച.)

25.

ത്രയാണാം ദേവാനാം ത്രിഗുണജനിതാനാം തവശിവെ
ഭവേൽപൂജാപൂജാതവചരണയോൎയ്യാവിരചിതാ
തഥാഹിത്വൽപാദോദ്വഹനമണിപീഠസ്യനികടെ
സ്ഥിതാഹ്യേതെശശ്വന്മുകുളിതകരോത്തംസമകുടാഃ.

ഹേ ശിവെ=അല്ലയോ മംഗളരൂപിണി. തവ=ഭവതിയുടെ. ചരണയോഃ=പാദങ്ങളിൽ. യാപൂജാ=യാതൊരുപൂജ. വിരചിതാ=ചെയ്യപ്പെട്ടതായൊ. സാ=അതു്, ആ പൂജ. ത്രിഗുണജനിതാനാം=രജസ്സത്വതമോഗുണങ്ങളോടുകൂടി നിയമിക്കപ്പെട്ട. ത്രയാണാം ദേവാനാം അപി=ബ്രഹ്മവിഷ്ണുരുദ്രന്മാരാകുന്ന മൂന്നു ദേവന്മാൎക്കും. പൂജാ=പൂജയായി. ഭവേൽ=ഭവിക്കും. (ദേവിയുടെ പാദങ്ങളെ പൂജിച്ചാൽ പ്രത്യേകം ത്രിമൂൎത്തികളെ പൂജിച്ചിട്ടാവശ്യമില്ല.) തഥാഹി=അപ്രകാരമാണല്ലൊ. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ഏതെ=ഈ ത്രിമൂൎത്തികൾ. ത്വൽപാദോദ്വഹനമണിപീഠസ്യ=ഭവതിയുടെ പാദങ്ങളെ വഹിക്കുന്ന രത്നപീഠത്തിന്റെ. നികടെ=സമീപത്തിൽ. മുകു

ളിതകരൊത്തംസമകടഃ=ക്രമിയ്ക്കപ്പെട്ട കൈകളാകുന്ന അലങ്കാരത്തോടു കൂടിയ കിരീടങ്ങളോടുകൂടിയവരായിട്ട്. ശശ്വൽ=എപ്പോഴും. സ്ഥിതാഃഹി=നില്ക്കുന്നവരാണല്ലൊ.

26.

വിരിഞ്ചിഃപഞ്ചത്വംപ്രജതിഹരിരാപ്നോതിവിരതിം
വിനാശംകീനാശോഭജതിധനദോയാതിനിധനം
വിതന്ദ്രീമാഹേന്ദ്രീവിതതിരപിസമ്മീലിതദൃശാ
മഹാസംഹാരെസ്മിൻവിഹരതിസതിത്വൽപതിരസൌ.

വിരിഞ്ചിഃ=ബ്രഹ്മാവ്. പഞ്ചത്വം=മരണത്തെ. പ്രജതി=പ്രാപിക്കുന്നു. ഹരിഃ=മഹാവിഷ്ണു. വിരതിം=അവസാനത്തെ. ആപ്നൊതി=പ്രാപിക്കുന്നു. കീനാശഃ=എല്ലാവരേയും നിഗ്രഹിക്കുന്ന കാലൻ. വിനാശം=നാശത്തെ. ഭജതി=പ്രാപിക്കുന്നു. ധനദഃ=നവനിധികളുടെ നാഥനായ വൈശ്രവണൻ. നിധനം=നാശത്തെ. യാതി=പ്രാപിക്കുന്നു. വിതന്ദ്രീ=ഉറക്കമില്ലാത്ത. മാഹേന്ദ്രീ=പതിന്നാല് ഇന്ദ്രന്മാരെ സംബന്ധിച്ച. വിതതിഃ അപി=സമൂഹവും. സമ്മീലിതദൃശാ=നല്ലവണ്ണം അടയ്ക്കപ്പെട്ട കണ്ണുകളോടുകൂടിയതായി നഷ്ടമായി ഭവിക്കുന്നു. സമ്മീലിതദൃശാ എന്ന പദം ആപത്തെ്യവഹലന്താമീ ത്ര്യാകാരാന്തമാകയാൽ പ്രഥമതന്നെ. അസ്മിൻ=ഈ. മഹാസംഹാരെ=മഹാപ്രളയകാലത്തിൽ. ഹെ സതി=അല്ലയോ പതിവ്രതെ. അസൌ=ഈ. ത്വൽപതിഃ=ഭവതിയുടെ ഭർത്താവായ സദാശിവൻ. വിഹരതി=സഹസ്രദളപദ്മത്തിൽ ക്രീഡിക്കുന്നു. (ത്രിമൂർത്തികൾ ഈശനിൽ ലയിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം സദാശിവനെന്ന പരബ്രഹ്മത്തോടു ചേരുന്നു. മഹാപ്രളയകാലത്തിൽ ബ്രഹ്മാവു മുതലായവരെല്ലാം നശിക്കുന്നു. പതിവ്രതയായ ദേവിയുടെ ഭർത്താവായ സദാശിവൻ മാത്രം നശിക്കുന്നില്ലെന്നു സാരം.)

27.

ജപൊജല്പഃശില്പംസകലമപിമുദ്രാവിരചനാ
ഗതിഃപ്രാദക്ഷിണ്യക്രമണമശനാദ്യാഹുതിവിധിഃ
പ്രണാമഃ സംവേശഃ സുഖമഖിലമാത്മാർപ്പണദൃശാ
സപര്യ്യാപര്യ്യായസ്തവഭവതുയന്മെവിലസിതം.

ഹെ ഭഗവതി, ആത്മാർപ്പണദൃശാ=ആത്മാർപ്പണബുദ്ധിയോടുകൂടിയ. മയാ=എന്നാൽ. കൃതഃ=ചെയ്യപ്പെട്ട. ജല്പഃ=ഏതുസംഭാഷണവും. ജപഃ=

മന്ത്രജപമാകട്ടെ. സകലം=എല്ലാം. ശില്പംഅപി=കൈക്രിയകളും. മുദ്രാവിരചനാ=ക്ഷോഭണദ്രാവണാകൎഷണമുദ്രകളാകട്ടെ. ഗതിഃ=നടയെല്ലാം. പ്രാദക്ഷിണ്യക്രമണം=പ്രദക്ഷിണകൃത്യമാകട്ടെ, അശനാദി=അന്നപാനാദികളെല്ലാം. ആഹുതിവിധിഃ=ഹോമാനുഷ്ഠാനമാകട്ടെ. സംവേശഃ=നീണ്ടുകിടപ്പ്, ഉരുളിച്ച. പ്രണാമഃ=നമസ്കാരമാകട്ടെ. അഖിലം=എല്ലാം. സുഖം=സുഖവും.. മെ=എന്റെ. യൽ=യാതൊരു. വിലസിതം=വിലാസമൊ, അതൊക്കയുംതവ=ഭവതിയുടെ. സപൎയ്യാപൎയ്യായഃ=പൂജാക്രമമായിട്ട്. ഭവതു=ഭവിക്കട്ടെ.

28.

സുധാമപ്യാസ്വാദ്യപ്രതിഭയജരാമൃത്യുഹരിണീം
വിപദ്യന്തെ വിശ്വെവിധിശതമഖാദ്യാദിവിഷദഃ
കരാളംയൽക്ഷ്വേളം കബളിതവതഃകാലകലനാ
നശംഭോസ്തന്മൂലം തവജനനിതാടങ്കമഹിമാ.

ഹെ ജനനി=അല്ലയോ ലോകമാതാവെ. വിശ്വെ=പ്രപഞ്ചത്തിൽ. വിധിശതമഖാദ്യാഃ=ബ്രഹ്മാവ് ഇന്ദ്രൻ മുതലായ. ദിവിഷദഃ=ദേവന്മാർ. പ്രതിഭയജരാമൃത്യുഹരിണീം=ഭയങ്കരങ്ങളായ ജരയേയും മരണത്തേയും ഇല്ലാതാക്കുന്ന. സുധാം=അമൃതത്തെ. ആസ്വാദ്യഅപി=പാനംചെയ്തിട്ടും. വിപദ്യന്തെ=മരിച്ചുപോകുന്നു. കരാളം=ഭയങ്കരമായ. ക്ഷ്വേളം=കാളകൂടവിഷത്തെ. കബളിതവതഃ=ഭക്ഷിച്ചവനായിട്ടും. ശംഭോഃ=ശിവന്. കാലകലനാ=മരണം. നാ,സ്തി,ഇതി,യൽ=ഉണ്ടാകുന്നില്ലെന്നുള്ള യാതൊന്ന്. തന്മൂലം=അതിനു കാരണം. തവ=ഭവതിയുടെ. താടങ്കമഹിമാ=കൎണ്ണാഭരണത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യംതന്നെ. (വൈധവ്യംവന്നാൽ തോടയും താലിയും മററും അണിയാൻ പാടില്ലല്ലോ. ദേവിയുടെ തിരുമംഗല്യത്തിന്റെ ശക്തിയാൽ ഭൎത്താവായ ശിവൻ കാളകൂടവിഷം ഭക്ഷിച്ചിട്ടും മരിച്ചില്ലെന്നു സാരം.)

29.

കിരീടം വൈരിഞ്ചം പരിഹരപുരഃ കൈടഭഭിദഃ
കഠോരെ കോടീരെ സ്ഖലസിജഹി ജംഭാരിമകുടം
പ്രണമ്രേഷ്വേതേഷുപ്രസഭമുപയാതസ്യഭവനം
ഭവസ്യാഭ്യുത്ഥാനെ തവപരിജനോക്തിർവിജയതെ.

ഹെ ഭഗവതി, ത്വം=ഭവതി. പുരഃ=മുമ്പിൽ വൈരിഞ്ചം=ബ്രഹ്മാവിനെ സംബന്ധിച്ച. കിരീടം=കിരീടത്തെ. പരിഹര=ഒഴിച്ചാലും.

ബ്രഹ്മാവിന്റെ കിരീടം ചവുട്ടരുതു്. കൈടഭഭിദഃ=മഹാവിഷ്ണുവിന്റെ. കഠോരെ=കടുത്ത. കോടീരെ=കിരീടത്തിൽ. സ്ഖലസി=ഇടറുന്നു (ദേവിയുടെ പാദം) ജംഭാരിമകുടം=ഇന്ദ്രന്റെ കിരീടത്തെ. ജഹി=ഒഴിച്ചാലും. അതും ചവുട്ടരുതു്. ഇതി=ഇപ്രകാരം. ഏതേഷു=ഇവർ ബ്രഹ്മാദികൾ. പ്രണമ്രേഷു=നമസ്കരിക്കുന്നവരായിരിക്കവെ. തവ=ഭവതിയുടെ. ഭവനം=ഗൃഹത്തിലേക്കു്. ഉപയാതസ്യ=വരുന്ന. ഭവസ്യ=ശിവന്റെ. പ്രസഭം=സംഭ്രമത്തോടുകൂടെ. അഭ്യുത്ഥാനെ=എഴുനീററു ബഹുമാനിക്കുന്ന സമയത്തിൽ. തവ=ഭവതിയുടെ. പരിജനോക്തിഃ=സേവകജനങ്ങളുടെ വാക്കുകൾ. വിജയതെ=ജയിക്കുന്നു. ബ്രഹ്മാദിദേവന്മാരെല്ലാം ദേവിയുടെ പാദാരവിന്ദങ്ങളിൽ നമസ്കരിക്കുന്നെന്നു സാരം.

30.

സ്വദേഹോദ്ഭൂതാഭിർഘൃണിഭിരണിമാദ്യാഭിരഭിതോ-
നിഷേവ്യേനിത്യേത്വാമഹമിതിസദാഭാവയതിയഃ
കിമാശ്ചര്യംതസ്യത്രിനയനസമൃദ്ധിംതൃണയതോ-
മഹാസാവർത്താഗ്നിർവ്വിരചയതിനീരാജനവിധിം.

ഹെ നിത്യെ, നിഷേവ്യേ=അല്ലയോ നിത്യയായി എല്ലാവരാലും സേവിക്കപ്പെട്ട ഭഗവതി. സ്വദേഹോദ്ഭൂതാഭിഃ=തന്റെ അവയവങ്ങളിൽനിന്നുണ്ടായ. ഘൃണിഭിഃ=മരീചികളാകുന്ന. അണിമാദ്യാഭിഃ=അണിമ, മഹിമ, ഗരിമ, ലഘിമ, ഈശിത്വം, വശിത്വം, പ്രാപ്തി, പ്രാകാശ്യം എന്ന അഷ്ടസിദ്ധികളാൽ. അഭിതഃ=ചുററും. (പരിവൃതാം=ചൂഴപ്പെട്ട.) ത്വാം=ഭവതിയെ. അഹംഇതി=ഞാൻതന്നെയെന്നു്. യഃ=യാതൊരുവൻ. ഭാവയതി=നിരന്തരമായി ധ്യാനിക്കുന്നു. ത്രിനയനസമൃദ്ധിം=സദാശിവന്റെ ഐശ്വര്യത്തെ. തൃണയതഃ=തൃണീകരിക്കുന്ന. (നിസ്സാരമായി വിചാരിക്കുന്ന) തസ്യ=അവന്നു്. മഹാസംവർത്താഗ്നിഃ=മഹാപ്രളയകാലത്തിലെ അഗ്നി. നീരാജനവിധിം=ആരാത്തികയെ (ഉഴിച്ചലിനെ) വിരചയതി=ചെയ്യുന്നു. ഇഹ=ഈ സംഗതിയിൽ. കിമാശ്ചര്യം=എന്താശ്ചര്യമാണുള്ളതു്.

(തുടരും)

പി. കെ. നാരായണശാസ്ത്രികൾ.

വേദവും സഹോദരഭാവവും.

(ബ്രഹ്മശ്രീ. വാററൂർ കപ്പിളിങ്ങാട്ട് നാരായണൻഭട്ടതിരി അവർകൾ.)

ഋഗ്വേദത്തിന്റെ അവസാനത്തിലുള്ള ഋക് ഇതാകുന്നു.

"സമാനീവആകൂതിസ്സമാനാഹൃദയാനിവഃ
സമാനമസ്തുവോമനോയഥാവസ്സുസഹാസതി".

അല്ലയോ ജനങ്ങളെ നിങ്ങളുടെ സങ്കല്പവും മാനസികാവസ്ഥയും ഒരുപോലെ ആയിത്തീരട്ടെ. എങ്ങിനെ ആയാൽ ആണോ നിങ്ങളിൽ ഐകമത്യം ഭവിക്കുക, ആ വിധത്തിൽ നിങ്ങളുടെ മനസ്സ് ഒരേവിധത്തിൽ ഭവിക്കട്ടെ.

ഋഗ്വേദത്തിന്റെ ആരംഭത്തിലുള്ള സൂക്തത്തിലെ ഒരു ഋക് ഇതാകുന്നു. "സനഃപിതേവസൂനവേഗ്നേസൂപായനോഭവസചാസ്വാനസ്വസ്തയേ". അല്ലയോ അഗ്നിഭഗവാനെ സ്വസ്തിക്കായിക്കൊണ്ട് പിതാവ് പുത്രന് എന്നപോലെ സംസാരാവസ്ഥയിൽ ഉള്ള പ്രാണികൾക്ക് ഭവാൻ സുപ്രാപ്യനായി ഭവിക്കുക.

അഗ്നിശബ്ദത്തിന്റെ നിർവ്വചനം, യജുർവ്വേദത്തിലുള്ള രുദ്രം എന്ന ഭാഗത്തിന്റെ വൈദികമായ ഉപയോഗം, ഈശാവാസ്യത്തിലെ അഗ്നിപ്രാർത്ഥന ഇങ്ങിനെ ചില സംഗതികളെ ആലോചിക്കുന്നതായാൽ അഗ്നിശബ്ദത്തിന്ന് സംസാരാതീതമായ ശക്തിയെന്ന് അർത്ഥം കൊടുത്താൽ വിരോധമില്ലെന്ന് സ്പഷ്ടമാകും. അങ്ങിനെ ആവുമ്പോൾ രണ്ടാമത്തെ ഋക്കിന്റെ താൽപര്യം ഇതാകുന്നു. സാംസാരാതീതമായ ശക്തി പിതാവിന്റെ നിലയിലും സാംസാരികൾ പുത്രന്റെ നിലയിലും ആകുന്നു എന്നാണ് അതിന്റെ താൽപര്യം. ബ്രഹ്മാവു മുതൽ സ്തംബംവരെയുള്ള സകല ചരാചരപദാർത്ഥങ്ങളും സംസാരികൾ എന്ന ശബ്ദത്തിന്റെ അർത്ഥത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരി

കുന്നു. ചരാചരസ്വരൂപങ്ങളായ സാംസാരികൾക്കെല്ലാം ഐകമത്യം ഭവിക്കേണമെന്നാണ് ഈശോപാദത്തിന്റെ ഒടുവിലത്തെ മന്ത്രം പറയുന്നത് വൃക്ഷാ മുതലായ ജഡപദാൎത്ഥങ്ങൾക്ക് അന്തഃകരണം ഇല്ലാത്തതിനാൽ ഇവയിൽ ഐകമത്യം എങ്ങിനെയുണ്ടാവും എന്നൊരു ശങ്ക ജനിക്കാം. ഈ ശങ്കയെ ഐതരേയാരണ്യകം ഇല്ലാതെയാക്കുന്നു. ആരണ്യകത്തിലെ ആ ഭാഗത്തിന്റെ ചുരുക്കം ഇതാകുന്നു.

സകലപദാൎത്ഥങ്ങളും ബ്രഹ്മഗാത്രത്തിൽ ചേൎന്നിരിക്കുന്നു. പക്ഷെ ആത്മാവിന്റെ ആവിൎഭാവം താരതമ്യത്തോടുകൂടിയതാകുന്നു. പാഷാണങ്ങളിൽ സത്വം മാത്രമേയുള്ളു. വൃക്ഷാ മുതലായതുകളിൽ രസം കാണപ്പെടുന്നു. ജംഗമജീവികളിൽ ചിത്തം, അന്തഃകരണം ഇവയുണ്ടാകുന്നു. പുരുഷരിൽ പ്രജ്ഞാനം വിജ്ഞാനം ഇവയുണ്ടാകുന്നു. സത്വം ആദ്യത്തെ അവസ്ഥ. സത്വത്തോടുകൂടിയ രസം രണ്ടാമത്തെ അവസ്ഥ. ഇവകളോടുകൂടിയ അന്തഃകരണം മൂന്നാമത്തെ അവസ്ഥയാകുന്നു. ഇവ പ്രജ്ഞാനം മുതലായതുകളോടു ചേരുമ്പോൾ മനുഷ്യാവസ്ഥയാകുന്നു. ആത്മസ്വരൂപത്തിന്റെ ഇങ്ങിനെ നാലുവിധമുള്ള ആവിൎഭാവത്തെ പറഞ്ഞതിന്റെ സാരം സാംസാരാവസ്ഥയിൽ ഉള്ളതെല്ലാം ബ്രഹ്മഗാത്രത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടതാണ് എന്നാകുന്നു. ബ്രഹ്മഗാത്രക്കാൎക്ക് ഐകമത്യം വേണമെന്ന് പറഞ്ഞുവെല്ലോ. എന്നാൽ ഇവർ അന്യോന്യം പെരുമാറേണ്ട രീതിയെ പല മന്ത്രങ്ങളും സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. അങ്ങിനെയുള്ള മന്ത്രങ്ങളിൽ ഒന്ന് താഴെ ചേൎക്കുന്നു.

'സമൌചിദ്ധസ്തൌനസമംവിപിഷ്ടഃ' രണ്ടുകൈകളും ഒരുപോലെ പ്രവൃത്തിചെയ്യുന്നില്ല, ഇതാണ് ഈ മന്ത്രത്തിന്റെ മുഖ്യതാൽപൎയ്യം. പ്രാണികളുടെ അംഗങ്ങൾക്ക് പ്രവൃത്തികളാലും മറ്റും പ്രത്യേകതയുണ്ട്. പ്രവൃത്തികളിൽ പ്ര

ന്ന്യേകതയോടുകൂടിയ അംശങ്ങൾ സമാനയോഗക്ഷേമത്തോടു കൂടി ഓരോരോ ശരീരത്തിലും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതുപോലെ ഓരോരോ ബ്രഹ്മാണ്ഡത്തിലുള്ള ബ്രഹ്മഗോത്രക്കാർ എല്ലാവരും സമാനയോഗക്ഷേമത്തോടുകൂടി ഇരിക്കേണം. ഇങ്ങിനെയുള്ള സഹോദരഭാവമാണ് വൈദികസഹോദരഭാവം. പ്രാണികൾക്കു സഹോദരഭാവത്തോടുകൂടി ഇരിക്കുവാൻ ഓരോരോ കാലങ്ങളിൽ ഓരോരോ നിയമങ്ങൾ ആവശ്യമായിത്തീരും. ഇന്ത്യാരാജ്യത്തു വർണ്ണാശ്രമധർമ്മം ഈ നിയമമായിട്ട് വളരെ കാലം നിലനിന്നിട്ടുണ്ട്. ഇപ്പോൾ നിലയിൽ ഉള്ള വർണ്ണാശ്രമധർമ്മം വളരെ ദൂഷിച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ ഈ വർണ്ണാശ്രമധർമ്മത്തിന്റെ മൂലതത്വത്തെ വരാൻപോകുന്ന സഹോദരഭാവപ്രസരണത്തിന്റെ മൂലതത്വം ആക്കേണ്ടതുമാണ്. വർണ്ണാശ്രമധർമ്മങ്ങളുടെ മൂലതത്വം, ഈ ധർമ്മത്തിൽ ഇപ്പോഴുള്ള മാലിന്യം, ഈ ധർമ്മത്തിന്റെ ആവശ്യകത എന്നിങ്ങനെ മൂന്നു സംഗതികളെപ്പററി ഇനി പറയുവാൻ ഉണ്ട്. അതു പറയുന്നതിന്നു മുമ്പായി സഹോദരഭാവസ്വീകാരത്തിൽ ദോഷമില്ലെന്നു കാണിക്കുന്നു.

ശുക്ലപക്ഷം, കൃഷ്ണപക്ഷം, അഹോരാത്രങ്ങൾ, ഋതുക്കൾ ഇത്യാദികൾ ചക്രംപോലെ ചുററിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ സംസാരചക്രം ചുററിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ഗുണദോഷങ്ങൾ അങ്ങുമിങ്ങുമുണ്ടായിത്തീരുന്നു. ഒരു രാജ്യക്കാർ പരിഷ്കൃതന്മാരായിത്തീരുമ്പോൾ മററുരാജ്യക്കാർ അപരിഷ്കൃതന്മാരായിത്തീരുന്നു. എന്നുവെച്ച് പരിഷ്കൃതന്മാൎക്കു വാസ്തവമായ ഉൽകൃഷ്ടതയോ അപരിഷ്കൃതന്മാൎക്കു വാസ്തവമായ നികൃഷ്ടതയോ ഉണ്ടെന്നു വിചാരിക്കുവാൻ പാടില്ല. മാവിന്റെ ഒരു കൊമ്പിന്മേൽ പഴുത്ത മാങ്ങ ഉണ്ടെന്നുവിചാരിച്ച് ആ കൊമ്പിന്ന് മററെ കൊമ്പുകളേക്കാൾ യാതൊരു ഉൽകൃഷ്ടതയുമില്ല. അതുകൊണ്ട് ലോകത്തിലുള്ളവരെല്ലാം സമ

ന്മാർ തന്നെ. ഇതുപോലെ നിയമങ്ങളും ഒരുപോലെ വില യുള്ളതാകുന്നു. മലിനവസ്ത്രത്തെ ഉപേക്ഷിച്ച് നല്ലവസ്ത്രത്തെ സ്വീകരിക്കുന്നു. ജീവാത്മാക്കൾ വസ്ത്രങ്ങളെപ്പോലെ ദേഹങ്ങളെയും മാററുന്നു. ഇതുപോലെ നിയമങ്ങളേയും പരിതസ്ഥിതികൾക്ക് അനുകൂലങ്ങളാക്കിത്തീൎക്കുന്നു. എന്നുവിചാരിച്ച് മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന നിയമം സൎവ്വഥാ ദോഷവത്താണ് എന്നോ, ഇപ്പോൾ സ്വീകരിപ്പാൻപോകുന്ന നിയമം സൎവ്വഥാ ദോഷരഹിതമാണെന്നോ വിചാരിപ്പാൻ പാടില്ല. നിൎഗ്ഗുണബ്രഹ്മമല്ലാതെ ഗുണദോഷരഹിതമായി യാതൊന്നുമില്ല. ഒന്നുപേക്ഷിച്ച് മറെറാന്നിനെ സ്വീകരിക്ക എന്നുള്ളതു് പരിതസ്ഥിതികളെ യോജിപ്പിക്കുക മാത്രമാകുന്നു. ഈ പറഞ്ഞതു് സഹോദരഭാവസ്വീകാരത്തെ പററിയേടത്തോളം വളരെ വാസ്തവമായിട്ടുള്ളതാണ്. വൎണ്ണാശ്രമധൎമ്മങ്ങളിൽ കടന്നുകൂടിട്ടുള്ള മലിനതകളെ സഹോദരഭാവംകൊണ്ടു് ഇല്ലാതെയാക്കേണം. വൎണ്ണാശ്രമധൎമ്മങ്ങളുടെ മൂലതത്വത്തെപ്പററി ചിന്തിക്കുന്നു.

മനശ്ശുദ്ധിയുടെ നിലനില്പിന്നായി ഈ ശുദ്ധിയെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി ജനങ്ങളെ വിഭാഗംചെയ്യുക എന്നുള്ളതിലാണ് വൎണ്ണാശ്രമധൎമ്മം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. അതല്ലാതെ തെങ്ങിന്മേൽനിന്ന് ഉണ്ടാവുന്നതെല്ലാം നാളികേരം എന്നതു പോലെ പ്രത്യേകദമ്പതിമാരിൽനിന്ന് ഉണ്ടാവുന്നവരെല്ലാം ബ്രാഹ്മണൻ എന്നുള്ള നിയമത്തിലല്ലാ വൎണ്ണാശ്രമധൎമ്മം ഇരിക്കുന്നതു്. മാനസികശുദ്ധിയിലാണ് വൎണ്ണാശ്രമധൎമ്മങ്ങളുടെ മൂലം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു് എന്നു കാണിക്കുന്നതിന്ന് വേദം, സ്മൃതി, പുരാണം ഇത്യാദികൾ ധാരാളമുണ്ടു്. അധികം ദീൎഘിച്ചാലൊ എന്നു വിചാരിച്ച് ഉദാഹരണത്തിന്നു മാത്രം വേണ്ടി ചിലതു താഴെ ചേൎക്കുന്നു.

ഋഗ്വേദത്തിൽ ചില സൂക്തങ്ങളുടെ ഋഷിയും ഇലൂഷ

പുത്രനും ആയ കവഷൻ എന്നൊരാളെ ഐതരേയബ്രാഹ്മണത്തിൽ കാണുന്നുണ്ട്. ഈ കവഷൻ താണജാതിയിൽ ജനിച്ച ഒരാളായിരുന്നു എങ്കിലും തന്റെ യോഗ്യതകൊണ്ട് ഋഷിആയിത്തീൎന്നു. നികൃഷ്ടജാതിയിൽ ജനിച്ച സത്യകാമൻ എന്നൊരാൾക്ക് വേദാദ്ധ്യയനം മുതലായതുകൾ ലഭിച്ചു എന്ന് ഛാന്ദോഗ്യോപനിഷത്തിൽ കാണുന്നു. വ്യാസന്റെ വേദാന്തസൂത്രത്തിൽ അപശൂദ്രാധികരണം എന്നൊരധികരണമുണ്ട്. ഈ അധികരണത്തിലുള്ള സൂത്രങ്ങളുടേയും ഈ അധികരണത്തിനു വിഷയങ്ങളായ ശ്രുതികളുടേയും താൽപൎയ്യത്തെ ആലോചിച്ചാൽ ത്രിഗുണങ്ങളുടെ അവസ്ഥാഭേദമാണ് ജാതിവ്യത്യാസത്തിന്റെ മൂലം എന്നു സ്പഷ്ടമാവും. വജ്രസൂച്യുപനിഷത്തിൽ, ബ്രാഹ്മണൻ ആവേണമെങ്കിൽ ബ്രഹ്മജ്ഞാനം ഉണ്ടാവേണമെന്നു പറയുന്നു. വൎണ്ണാശ്രമധൎമ്മങ്ങളെ അനുഷ്ഠിച്ചില്ലെങ്കിലും ബ്രഹ്മജ്ഞാനത്തിന്ന് അധികാരവും ബ്രഹ്മജ്ഞാനസിദ്ധിയും ഉണ്ടാവാമെന്ന് വേദാന്തത്തിലുള്ള വിധുരാധികരണത്തിൽ സ്പഷ്ടമായി പറയപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. മാനസികസ്ഥിതിയാണ് ബ്രാഹ്മണ്യം മുതലായതുകൾക്ക് ഹേതുവെന്ന് ഈ സംഗതികളിൽനിന്നു സ്പഷ്ടമാവുന്നു. ഗുണത്തിന്റേയും കൎമ്മങ്ങളുടേയും താരതമ്യത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തീട്ടാണ് ജാതിവ്യത്യാസം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതെന്ന് മഹാഭാരതത്തിൽ പലേദിക്കിലും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ദൂതിന്നുപോയ സമയത്ത് ക്ഷത്രിയനായ ദുൎയ്യോധനന്റെ ഭക്ഷണസാധനത്തെ ഉപേക്ഷിച്ച് ശൂദ്രനായ വിദുരന്റെ ഗൃഹത്തിലേക്കാണ് ശ്രീകൃഷ്ണൻ ഭക്ഷണത്തിന്നായി പോയത്. ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ പ്രവൃത്തി ധൎമ്മമായിട്ടുണ്ട് എന്നു സ്ഥാപിക്കുവാനുള്ള പ്രമാണം മനുസ്മൃതിയിലെ (4-253) ശ്ലോകമാകുന്നു. മഹാന്മാരുടെ പ്രവൃത്തികൾക്കു മൂലമായി പ്രമാണം ഇല്ലെങ്കിലും അവരുടെ പ്രവൃത്തികൾതന്നെ ഒരു പ്രമാണമായിത്തീരുമെന്നുള്ളത് ധൎമ്മശാസ്ത്രത്തിലെ ഒരു തത്വമാകുന്നു. ഈ സംഗതികളിൽനിന്നെല്ലാം തീരുമാനിക്കേണ്ടത് മ

നശ്ശുദ്ധിയുടെ നിലനില്പിന്നായി ഈ മനശ്ശുദ്ധിയെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി ജനങ്ങളെ വിഭാഗിച്ചു എന്നാകുന്നു. അതായത് സത്വഗുണക്കാരേയും തമോഗുണക്കാരേയും വേർ തിരിക്കേണ്ട ആവശ്യത്തിന്നാണ് ഇന്ത്യാരാജ്യത്തിലെ വൎണ്ണവിഭാഗം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളത് എന്നു ചുരുക്കം. ഈ വൎണ്ണവിഭാഗത്തിൽ കടന്നുകൂടീട്ടുള്ള ന്യൂനതയെപ്പററിയും അല്പം ചിന്തിക്കേണമല്ലോ.

ശാസ്ത്രങ്ങളുടെ കിടപ്പും ഇന്നത്തെ നടപടിയും വളരെ വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഈ ഭേദഗതിയെ സ്പഷ്ടമാക്കുവാൻ ഒരു പുസ്തകം എഴുതിയാൽത്തന്നെ ഇതിനെ പൂൎണ്ണമായി കാണിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. ശാസ്ത്രത്തിൽനിന്നു നടപടി വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നുള്ളതുമാത്രം ഒരു ദോഷമായി വിചാരിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ ഇന്നത്തെ നടപടിയിൽ ശാസ്ത്രവിരുദ്ധങ്ങളായ സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങൾ പലതും കടന്നുകൂടിയിരിക്കുന്നു. ഇതാണ് കഷ്ടമായിത്തീൎന്നിട്ടുള്ളത്. ബുദ്ധിപൂൎവ്വം വേദത്തെ ഉപേക്ഷിച്ച ബ്രാഹ്മണൻ അധഃപതിക്കും എന്നാണ് ശാസ്ത്രം പറയുന്നത്. എന്നാൽ ഈ വിധം വേദത്തെ ഉപേക്ഷിക്കാത്ത ബ്രാഹ്മണൻ ഇന്നുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. വേദത്തെ ഉപേക്ഷിച്ച കാൎയ്യത്തെപ്പററി ചോദിച്ചാൽ ദാരിദ്ര്യം കൊണ്ട് താൻ അങ്ങിനെ ചെയ്തു എന്ന് സമാധാനം പറയും. ഒരു ചെറുമൻ തന്റെ വിശപ്പുമാററാനായിക്കൊണ്ട് എവിടെയെങ്കിലും കടന്ന് എന്തെങ്കിലും പ്രവൃത്തി ചെയ്യാനായി വരുന്നപക്ഷം ആ സാധുവായ ചെറുമനെ തീണ്ടൽ ഉള്ളതുകൊണ്ട് അടുപ്പിക്കുവാൻ പാടില്ലെന്ന് മററുള്ളവർ ലജ്ജകൂടാതെ പറയും. ബ്രാഹ്മണഭൃത്യനാണ് എന്നു വരുന്നത് ഒരു നായൎക്കു ലജ്ജാവഹമായിത്തീരുന്നു. പക്ഷെ ഒരു ചോവൻ ക്ഷേത്രത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നു എന്നു വരുമ്പോൾ ഈ നായർ അതിനെ നിഃഷധിക്കുന്നു. കിംബഹുനാ, ഹിന്തുക്കൾ തന്നെ

ജാതിക്കാരെ ഇടിക്കുന്നതിന്നു മാത്രമാണ് ഹിന്തുമതത്തെ ഉപയോഗിക്കുന്നതു് എന്നു പറഞ്ഞാൽ തീരെ അതിശയോക്തിയാവുന്നില്ല. ഒരു കാലത്തു ഗുണകരമായിരുന്ന ഒരു സംഗതി കാലാന്തരത്തിൽ ദോഷമായിത്തീരും എന്നുള്ളതിലേക്ക് വർണ്ണാശ്രമധർമ്മം ഒരു ദൃഷ്ടാന്തമായിത്തീൎന്നിരിക്കുന്നു. ഇന്ത്യാരാജ്യത്തിൽ ഹിന്തുമതത്തെ സ്വാൎത്ഥമായി ഉപയോഗിക്കുന്നതു് എന്നു് ഇല്ലാതെയാകുന്നുവോ ആ കാലംമുതൽക്കല്ലാതെ ഇന്ത്യക്കു യാതൊരുഗുണവും സിദ്ധിക്കുന്നതല്ല എന്നു് നിസ്സംശയം പറയാം. ഹിന്തുമതത്തിൽ കടന്നുകൂടീട്ടുള്ള ഇന്നത്തെ സ്വാൎത്ഥത്തെ നശിപ്പിക്കുവാനുള്ള ഉത്തമ മാൎഗ്ഗം സഹോദരഭാവമാകുന്നു.

സകലജനങ്ങളിലും സഹോദരഭാവന ഉണ്ടാവാൻ പ്രയാസമാണ്. ഒരു ദുഷ്ടനേയും ഒരു ശിഷ്ടനേയും ഒരുപോലെ എങ്ങിനെ വിചാരിക്കും. ഇങ്ങിനെ ചില സംശയങ്ങൾ സഹജമായി ഉണ്ടാകാവുന്നതാണ്. പക്ഷെ സാഹോദൎയ്യപ്രചരണം എന്നുള്ളതിന്നു് എന്താണൎത്ഥം എന്നുള്ളതു് സ്പഷ്ടമായാൽ ഈ വക ശങ്കകൾ ഉണ്ടാവുന്നതല്ല. സാഹോദൎയ്യപ്രചരണത്തിന്റെ നന്മകളെ പല മഹാന്മാരും സ്പഷ്ടമാക്കീട്ടുള്ളതിനാൽ പ്രകൃതത്തിൽ ആ വിഷയത്തിന്റെ ചൎവ്വിതചൎവ്വണത്തെ ഉപേക്ഷിച്ച് തൽക്കാലം വിരമിക്കുന്നു.

———:o:———

വള്ളത്തോളിന്റെ കൃതികളും സാഹോദര്യവും.

(ശ്രീമാൻ വെണ്മാട്ട കരുണാകരൻനായരവർകൾ)

പ്രകൃതിദേവി പാത്രമറിഞ്ഞ് ദാനംചെയ്യുന്ന ഒരു കാമധേനുവാകുന്നു. താൻ സൂക്ഷിച്ചുവെച്ചിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥതത്വങ്ങൾ ആ ദേവി, യോഗിക്കു സമാധിയിലും ഭക്തന്നു പ്രേമാവേശത്തിലും ജ്ഞാനിക്കു ഗാഢാലോചനയിലും കവിക്കു പ്രതിഭാവിലാസത്തിലും മന്ത്രിച്ചുകൊടുക്കുന്നു. കപ്പലുകളെ അടിച്ചുപൊളിക്കുമ്പോൾ മഹാശക്തികാണിക്കുന്ന സമുദ്രം തന്നെയാണ് ചെറുതിരകളെ മണൽപ്പുറത്തുവെച്ച് കളിപ്പിക്കുമ്പോൾ രസികത്വം കാണിക്കുന്നത്. മഹാഗുരുക്കന്മാരും ഇതുപോലെതന്നെ പ്രവർത്തിക്കുന്നു. അർജ്ജുനന്നു ഭഗവൽഗീതയാൽ സിദ്ധിച്ച ദിവ്യാനുഭവംതന്നെ ഗോപികമാർക്കു വേണുഗാനത്തിൽനിന്നുകിട്ടി. ഹനുമാന്നു ജ്ഞാനോപദേശം ചെയ്ത സീതാദേവി ആ ജ്ഞാനംതന്നെ ലവകുശന്മാർക്കു ഉറക്കുപാട്ടാക്കി പാടിക്കൊടുത്തു. അതുപോലെ, എഡ്വേർഡ് കാർപെൻറർ, ബെർട്രാം റസ്സൽ മുതലായ ഉന്നതജ്ഞാനികളുടെ ദീർഘദർശനങ്ങൾ രവീന്ദ്രനാഥടാഗോർ മുതലായ കവിശ്രേഷ്ഠന്മാരുടെ കൃതികളിൽ തെളിഞ്ഞുകാണുന്നു. സൌഭ്രാത്രബാധിതമായ ലോകമാണ് സാക്ഷാൽ 'രാമരാജ്യ.' എന്ന് പ്ലേറ്റോ, മൂർ എന്നീ തത്വജ്ഞാനികളും, വാൾട്ട് വിററ്മാൻ മുതലായ കവികളും പണ്ടേ കണ്ടിരിക്കുന്നു. പരിശുദ്ധജീവിതത്താൽ ഉള്ളുണർന്നിട്ടുള്ള കവികൾക്കു തൽക്കാലം തിരശ്ശീലയ്ക്കു പിന്നിൽ നിൽക്കുന്ന ഈശ്വരസങ്കല്പത്തെ കണ്ടറിയുവാൻ സാധിക്കുന്നതാണെന്നതിന്നു എത്രയോ അനുഗ്രഹക[illegible]യും കൃതികൾ സാക്ഷികളായിരിക്കും. രാജ്യതന്ത്രജ്ഞ

ന്മാരും മതോപദേഷ്ടാക്കളും, സമുദായപരിഷ്കാരികളും എന്തൊരുൽകൃഷ്ടഗുണത്തെ ഇന്നത്തെ കഷ്ടപ്പാടുകൾക്കു പരിഹാരമായി കാണുന്നുവോ ആ ഭ്രാതൃധർമ്മത്തെയാണ് ഭാവിയിൽ ലോകത്തിന്റെ മാതൃകാവാചകമെന്ന് മലയാളികവിയായ വള്ളത്തോൾ തന്റെ ഭാവനയിൽ കാണുകയും അതിനെ അദ്ദേഹം തന്റെ കൃതികളിൽ കമനീയങ്ങളായ ഉല്ലേഖങ്ങളായി ഉപദേശിക്കയും ചെയ്യുന്നു. സാമാന്യജനങ്ങളുടെ മനസ്സിന്ന് വേദശാസനത്തെക്കാൾ ആസ്വാദ്യങ്ങളായിട്ടുള്ള ഈ ഉപദേശങ്ങളെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽനിന്നെടുത്തു കാണിക്കുകയാകുന്നു ഈ ഉപന്യാസത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം.

സർവ്വതോമുഖമായ സാഹോദര്യത്തിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളേയും അദ്ദേഹം തന്റെ ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങളിൽ അവിടവിടെ വിശദമായി വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ലോകകലാകുശലയായ സരസ്വതിയുടെ സൂക്ഷ്മഗാനത്തിന്റെ ശ്രുതിയറിഞ്ഞ് അതിനോടൊപ്പിച്ച് തന്റെ ഹൃദയവീണമീട്ടുവാൻ ശീലിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു കവിക്ക്, ഈ സംസാരമഹാരാഗത്തിന്റെ ഓരോരോ കളകളെ വിസ്തരിച്ചിട്ടുള്ളവരായ ലോകഗുരുക്കന്മാരെയെല്ലാം തുല്യഭക്തിയോടുകൂടി ഭജിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്. ഇത് വള്ളത്തോൾ കൃഷ്ണനേയും, ക്രിസ്തുവിനേയും, ബുദ്ധനേയും, മുഹമ്മദിനേയും പററി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതു നോക്കിയാൽ സ്പഷ്ടമാകും.

"താമരത്താരിതൾപോലെ നെടുതായ
ത്തുമയ്യെഴുതിയ കണ്ണിണയാൽ
പ്രേമവും ഹർഷവും ഉൾക്കൊള്ളുമുണ്ണിതൻ
ഓമനവക്ത്രമിതെത്ര രമ്യം
എന്മട്ടെന്നോർത്തുവാനേതും കഴിവില്ലാ–
ത്തിമ്മധുരാനനമൊന്നു കണ്ടാൽ

അമ്മകൾമാത്രമല്ലാർക്കുമേചെന്നെടു-
ത്തുമ്മവെച്ചീടുവാൻ തോന്നുമല്ലോ.
കേവലഭംഗ്യാകൊഴുത്തുരുണ്ടുള്ളൊരീ-
പ്പൂവൽമെയ് പൂർണ്ണമാർതാൻ പുണ്യവാന്മാർ
ലാവണ്യദുഗ്ദ്ധം കടഞ്ഞെടുത്തീടിന
ത്തൂവെണ്ണയാ ഇതു തമ്പുരാനെ.
ക്ഷോണിക്കിരുൾനീങ്ങാൻ ദൈവംതാൻ കത്തിച്ചു
കാണിക്കും കാഞ്ചനക്കൈവിളക്കോ
ചാണക്കുവെച്ചുരച്ചന്തംവരുത്തിയ
മാണിക്യക്കല്ലോ ഈ മഞ്ജുരൂപം
വെൺതിങ്കൾബിംബത്തിൻ സൌമ്യപ്രകാശവും
മുന്തിരിസ്സത്തിന്റെ മാധുര്യവും,
പൂന്തൊത്തിൽത്തെന്നലിൻ പൂർണ്ണക്കുളുർമയും
മാന്തളിർത്തൊത്തിന്റെ മാർദ്ദവവും
വാനിൽനവരത്നതോരണംകെട്ടുന്ന
വാർമഴവില്ലിന്റെ നല്ലഴകും
വാടാതെസന്ധ്യക്കു മന്ദംവിരിയുന്ന
വാസന്തിപ്പൂവിന്റെ വാസനയും
മററുമാനന്ദമേകുന്ന പദാർത്ഥങ്ങൾ
മുററുമൊത്തിട്ടുണ്ടിക്കൊച്ചുമെയ്യിൽ
മററാരുമല്ലിതു മാന്യയശോദതൻ
കാററക്കിടാവായ കണ്ണനത്രേ."

ഇങ്ങനെ മധുരസുന്ദരമായ കൃഷ്ണചിത്രം എഴുതിയ ആ കുശലതൂലികതന്നെ, ഒരു സാധാരണ ക്രിസ്ത്യാനിക്കു സാധിക്കാത്ത തന്മയത്വത്തോടുകൂടി മഗ്ദലനമറിയത്തിനു പാപമോചനം നൽകിയ യേശുവിന്റെ ശാന്തരമണീയരൂപവും നിർമ്മിക്കുന്നു.

(ഗാഥ)

"യാതൊരുപവൃത്തത്തികളോ, ഭക്ഷണം
യാതൊന്നുമില്ലാതെ നാല്പതുനാൾ
ധ്യാനംകൊണ്ടാത്മാവെ യാത്മാവിൽകണ്ടുകൊ-
ണ്ടാനന്ദലീലനായ് കന്യാപുത്രൻ.
വൻതപംചെയ്തു: ഹിമാലയസാനുവി-
ലന്തകസൂദനസ്വാമിപോലെ".

* * * * * * *

കൃസ്തുവാംകൃഷ്ണൻെറ ധർമ്മോപദേശമാം
നിസ്തുലകോമളവേണുഗാനം
എത്രാസ്വനഗ്രാഹിയന്ത്രത്തിൽനിന്നാവി-
ർഭൂതമായ് ത്തൻചെവി പൂകിയാറെ
വൃന്ദാവനത്തിലെ മാൻപേടപോലെനി-
നിഷ്പമായ് നിന്നു മുഹൂർത്തമിവൾ".

ഇതുപോലെ ഹൃദയാവർജ്ജകങ്ങളായ ആശയങ്ങൾ മ-നസ്സുകൊണ്ട് "ജ്ഞാനസ്നാനംചെയ്ത"—അതാണല്ലോ സാ-ക്ഷാൽ ജ്ഞാനസ്നാനം—ഒരു കൃസ്ത്യാനിയിൽനിന്നല്ലാതെ പുറപ്പെടുവാൻ പ്രയാസമാണ്.

'പൌരസ്ത്യദീപം' (**Light of Asia**) എന്ന ബുദ്ധച രിത്രം എഴുതുവാൻ മനസാ ബൌദ്ധനായിത്തീൎന്ന എഡ്വിൻ ആർനോൾഡിനെപ്പോലെ, വള്ളത്തോളും ബുദ്ധഭഗവാനെ പ്പററി പറയുമ്പോൾ നല്ലൊരു ബൌദ്ധനായിരിക്കുന്നു എന്നു താഴെ ഉദ്ധരിച്ച വരികൾ വിളിച്ചുപറയുന്നതാണ്.

(കിളിപ്പാട്ട്)

"ശ്രീയുതശുദ്ധോദനക്ഷ്മാപൻെറ മഹിഷിയാം
മായതൻമണിക്കുഞ്ഞേ, മംഗളം കൃപരാശേ.

* * * * * * *

ആഴിക്കടിയിലെക്കൂരിരുൾപ്പിശാചുകളെ
ചൂഴവന്നതിക്കെട്ടത്തിടുവാൻ നില്ക്കെത്തന്നെ
നമ്മുടെ ഗുരുദേവൻ, കൊളുത്തിവെച്ചാൻ ഹന്ത,
നിൎമ്മലം വിദ്യാദീപം നിസ്തുലം നിരാകമ്പം”

*　　*　　*　　*　　*　　*

വെൺകൊററക്കുടവെടിഞ്ഞൊരണ്യമരത്തണ-
ലിക്കീഴിലേക്കോടിപ്പോന്നു, ജടയാം മുടിചാൎത്തി-
സൎവ്വരാജ്യങ്ങളിലും സൎവ്വദേശങ്ങളിലും
ദിവ്യസമ്പത്താം ധൎമ്മംവാരി വൎഷിച്ച ഭവാൻ .
ഏതൊരു ഭണ്ഡാഗാരത്തിലുമാവതല്ലാത്ത
ദാതൃത്വമല്ലോ നേടി തന്നുടെ പിച്ചത്തൊണ്ടാൽ!
സുഗത, തഥാഗത, സുഭഗ, പ്രേമാത്മാവെ,
ഭഗവൻ, നമസ്കാരം ഭാരതപരമൎഷേ!”

മുഹമ്മദുനബിയെപ്പററി അദ്ദേഹം പ്രത്യേകിച്ചൊന്നും എഴുതീട്ടില്ലെങ്കിലും, ഒരു പാവപ്പെട്ട മഹമ്മദമതക്കാരൻ സായംസന്ധ്യയിൽ ‘നിസ്കാരം’ ചെയ്യുന്നതുകണ്ടു് കരളലിഞ്ഞെഴുതിയ താഴെക്കൊടുക്കുന്ന പദ്യത്തിൽ കാണപ്പെടുന്ന ഭാവനാചിത്രം മതസ്പൎദ്ധാലേശമെങ്കിലും തീണ്ടീട്ടില്ലാത്ത ഒരു നിൎമ്മലമനസ്സിലല്ലാതെ ഒരിക്കലും പ്രകാശിക്കുന്നതല്ലെന്നു തീൎച്ചയാണു്.

“ഈ മഹമ്മദമതക്കാരൻതൻ കരണ
സ്പൃശൽക്ഷണാചഞ്ചലത്തോടി-
ശ്രീമാനമ്പടിചെയ്തിട്ടും നിഭൃതമാം
മന്ത്രാക്ഷരോച്ചാരണം,
പ്രേമാൎദ്രസ്വരഗീതിപോലെ, തിരുവ-
ള്ളാവിന്റെ കൎണ്ണങ്ങളിൽ-
പ്പൂമാധ്വീശകലങ്ങളെ പ്രതിപദം
തൂകുന്നുണ്ടദ്ധാ.

ക്ഷേത്രത്തിലും വിഹാരത്തിലും പള്ളിയിലും ചെന്ന് അതാതു മതസ്ഥന്മാർ അവരുടെ ഇഷ്ടദേവനെ ഭജിക്കുന്നപോലെ ഭജിക്കുവാൻ, ശ്രീരാമകൃഷ്ണപരമഹംസൻ മുതലായ യോഗിവര്യന്മാർക്കു മാത്രമേ സാധിച്ചിട്ടുള്ളൂ. എന്നാൽ ഭാവനാവൈഭവംകൊണ്ട് കവികൾക്കും അതേ അനുഭവം സാദ്ധ്യമാണെന്നാകുന്നു വള്ളത്തോൾ ഈ കൃതികൾകൊണ്ടു നമുക്കു കാണിച്ചുതരുന്നത്.

അന്തശ്ഛിദ്രത്താൽ ശക്തി ക്ഷയിച്ച് അന്യാധീനരായി, ദൈന്യവും കഷ്ടവും അനുഭവിക്കുന്ന നമ്മുടെ രാജ്യത്തിലെ ഭിന്നവർഗ്ഗങ്ങളോട്, രാജ്യതന്ത്രജ്ഞന്മാർ പ്രസംഗമണ്ഡപങ്ങളിൽനിന്നുൽഘോഷിക്കുന്ന ഉജ്ജീവകതത്വങ്ങൾതന്നെ നമ്മുടെ കവി തന്റെ പല ഖണ്ഡകൃതികളിലും മിശ്രനിർവ്വിശേഷമായ സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടും സ്നേഹത്തോടുംകൂടി ഉപദേശിക്കുന്നു.

"വന്ദിപ്പിൻ മാതാവിനെ, വന്ദിപ്പിൻ മാതാവിനെ" എന്നുള്ള പല്ലവിയോടുകൂടി അദ്ദേഹം പാടിത്തരുന്ന ഐക്യഗാനം നോക്കുക.

(കിളിപ്പാട്ട്.)

"വാൾകൊണ്ടെന്നതുപോലെ വായ്കൊണ്ടും പ്രതിയോഗി
ലോകത്തെജ്ജയിച്ചോരാം പൂർവ്വികരുടെ രക്തം
അല്പാല്പംസിരകളിൽ ബാക്കിയുണ്ടതിൻചൂടാൽ
ഇപ്പോഴെന്നാലും തെല്ലു കൺമിഴിച്ചല്ലോ നമ്മൾ.
വന്ദിപ്പിൻ മാതാവിനെ, വന്ദിപ്പിൻ മാതാവിനെ
വന്ദിപ്പിൻ ചിരന്തന സുപ്രജാപതിയാളെ!

— — — — — —

മാതാവിൻമഹാഗൃഹം തുണ്ടുതുണ്ടാക്കിത്തീർത്തു
വേർതിരിപ്പതിവേവം മാറാലമറകളോ?
ഇവയെപ്പറപ്പിപ്പാനുണർന്നു നമ്മൾ തീരി-

നിവൎന്നു നേരെവിട്ടും നെടുവീൎപ്പിട്ടുന്നേപോരും.

വന്ദിപ്പിൻ മാതാവിനെ, വന്ദിപ്പിൻ മാതാവിനെ
വന്ദിപ്പിൻ യോഗക്ഷേമ കല്പനപ്രശസ്തയെ!

ചേരലോൎടെ പലപൂക്കൾകൊണ്ടു സൌഭ്രാത്രപ്പട്ടു-
നൂലിന്മേൽ കോൎക്കപ്പെട്ട നമ്മുടെ നവമാല്യം
മാലിന്യമേലാതെന്നും നിവൃതി നൽകിക്കൊണ്ടു-
ലാലസിക്കട്ടെ മാതൃദേവിതൻ തിരുമാറിൽ

വന്ദിപ്പിൻ മാതാവിനെ, വന്ദിപ്പിൻ മാതാവിനെ
വന്ദിപ്പിനദ്വൈത സിദ്ധാന്താദ്ധ്യാപികയാളെ.

* * * * * * * *

ഒരു യഥാൎത്ഥകവിയുടെ സാഹോദൎയ്യപ്രവാഹം തന്റെ സ്വജനത്തെയും സ്വജാതിയെയും കവിഞ്ഞൊഴുകുന്നു. അനാചാരങ്ങൾക്കും അന്ധവിശ്വാസങ്ങൾക്കും അതിനെ തടുത്തു നിൎത്തുവാൻ സാധിക്കയില്ല. സാഹോദൎയ്യവീണാഗാനത്തിൽ അപസ്വരം ഉണ്ടാക്കുന്ന ഏതാചാരവും—അതാരുകൊണ്ടാടിയാലും വേണ്ടതില്ല—ആ കവിക്കു് അസഹനീയമായിരിക്കും. ഈ വാസ്തവം താഴെ പറയുന്ന വരികൾ തെളിയിക്കും:

“തുല്യരാമൊരച്ഛന്റെ മക്കളെക്കൂട്ടിത്തമ്മിൽ
തല്ലിച്ചനടക്കട്ടെ “ജാതി”യെന്നതീമന്നിൽ
സ്വൎഗ്ഗപാദപമാരീദുൎത്തത്തിനുനൽകീ
സ്വൎഗ്ഗലോകത്തും, ഹാ, ഹാ, നരകംസൃഷ്ടിക്കുവാൻ”

ഈ “ഹാഹാ ജാതി”യെ, നിശ്ശങ്കം അധിക്ഷേപിക്കുന്ന ധീരഹൃദയം ആ ജാതിയുടെ ക്രൂരഹിംസകൾ അനുഭവിക്കുന്നവരെപ്പററി പറയുമ്പോൾ എത്ര മാൎദ്ദവമായിത്തീരുന്നു! ഒരു തോണിയിൽവെച്ചു് ഒരു വേട്ടുവൻ രാമായണം വായിക്കുവാൻ തന്നോടു സമ്മതം ചോദിച്ചപ്പോൾ, ജാതിഭ്രഷ്ടരായ അവന്റെ വൎഗ്ഗക്കാരെപ്പററി തനിക്കു തോന്നിയ അനുകമ്പ കവി ഇങ്ങിനെ വൎണ്ണിക്കുന്നു:—

“ജ്ഞാനാർത്ഥഗ്രന്ഥങ്ങളിലാണ്ടുതന്നെ
കിടക്കണംപോലിവർക്കീടതുല്യാ
വേദേതിഹാസാദി വിഭൂതിയെല്ലാം
മേൽജാതിതൻ പൈതൃകമാണുപോലും.

വാഗ്ദേവിയെത്താനറിയാതെതീണ്ടി
പ്പോയെന്നിവൻ മാപ്പിനിരന്നിടുന്നു;
ഭയാനകംഹാ, സ്മൃതിവാക്യഘോഷം!
ജാതിപ്പിശാചിൻ പ്രചുരാട്ടഹാസം.

സൌഭ്രാത്രസസ്യത്തിനു ജന്മഭൂവി-
സ്സൽക്ഷേത്രമേതോ കെട്ടുനീരൊഴുക്കാൽ
പലേടവും പാഴ്മണൽ വന്നണഞ്ഞി-
ട്ടിത്തുച്ഛനിമ്നോന്നതമായിയല്ലോ.

ബ്രഹ്മർഷിമാർമുഖ്യരനേകമുളവത്തി-
പെറ്റോരു പുണ്യക്ഷിതി മണ്ഡലത്തിൽ
അഹോ! മനുഷ്യന്നു മനുഷ്യനോടു
സാമീപ്യസമ്പർക്കമധർമ്മമായി!

സ്വതന്ത്രരസ്മൽകുലപൂർവ്വരാത്മ-
ത്രാണത്തിനായ് ശസ്ത്രമെടുത്തകയ്യിൽ
പാഴറ്റകയ്യാൽ പരതന്ത്രർനാമോ,
പാവങ്ങൾ തൻമൂർദ്ധ്നി കല്ലിടുന്നു.

“തമ്പ്രാൻ” — ഇതാണെങ്കിലിവൻപതിച്ച
സംബുദ്ധി! ഹേ സാധുമനുഷ്യ, നോക്കു;
ഈ നമ്മളെല്ലാമൊരു തമ്പുരാൻെറ
കീഴാളരാ,രാർക്കിഹ തമ്പുരാനാം?

നിഃൻറതിലും മന്തിയതാസ്വരാജൈ-
ന്നുട്ടപ്പി; താക്കും കടയിൽകിടക്കും;
എന്നാലൊരേന്തുലുകൾകൊണ്ടുനോയ്യ-
തത്രേ, നമ്മൾക്കംബികതന്നവസ്ത്രം”.

(തുടരും)

പുസ്തകപരിശോധന.

അഷ്ടപദി ഭാഷാവ്യാഖ്യാനം.

സംഗീതസാഹിത്യരസാഭിജ്ഞനും, ഭക്തലോകശിരോമണിയുമായ ശ്രീ ജയദേവകവിയുടെ കൃതിയായ അഷ്ടപദി ദ്രാക്ഷാഫലങ്ങളുടെ മാധുൎയ്യത്താൽ അധഃകരിക്കുന്നെന്നു സൎവ്വജനസമ്മതമാകയാൽ അതിനെപ്പററി ഇവിടെ ഒന്നും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടാവശ്യമില്ലല്ലൊ. ആ കൃതി ബോംബേയിൽ നാഗരാക്ഷരത്തിൽ കുംഭനൃപതിയാൽ വിരചിതമായ രസികപ്രിയാഖ്യ വ്യാഖ്യാനവും, മഹാമഹോപാദ്ധ്യായനായ ശ്രീശങ്കരമിശ്രനാൽ നിൎമ്മിതമായ രസമഞ്ജര്യാഖ്യ വ്യാഖ്യാനവും ചേൎത്തു മുദ്രാപണം ചെയ്തു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു. രണ്ടു വ്യാഖ്യാനവും സരസവും ഹൃദയംഗമവുമാണെന്നുവരികിലും ഉത്തരദേശപാഠാനുസാരിയാകയാൽ പല ഘട്ടങ്ങളിലും അൎത്ഥാവബോധത്തിന്നു വിളംബവും ക്ലേശവും വിദ്വാന്മാൎക്കു കൂടെ നേരിട്ടിട്ടുണ്ടു. അതുപോലെതന്നെ രാഗങ്ങളുടേയും, താളങ്ങളുടേയും നാമധേയങ്ങൾ ദാക്ഷിണാത്യന്മാൎക്കു ദുൎബ്ബോധങ്ങളാകുന്ന വിധത്തിലാണ് അതിൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ പ്രസ്തുത ഭാഷാവ്യാഖ്യാതാവായ ശ്രീമാൻ. കെ. എം. വാസുദേവശ്ശാസ്ത്രിവർകൾ ഈ വക ദോഷങ്ങളെ പരി

അവർകളെ ഇന്ത്യാഖണ്ഡം കാര്യദർശിയായി തിരഞ്ഞെടുത്തി
രിക്കുന്നു. പുരാതനപുണ്യംകൊണ്ടും വിജ്ഞാനവൈശിഷ്ട്യം
കൊണ്ടും കാശി, ഇതുപോലെയുള്ള സമ്മേളനങ്ങൾക്കു് ഏ-
റ്റവും യോജ്യമായ സ്ഥലമാണല്ലോ. പാവനിയായ ഗംഗാ
മാതാവിന്റെ ശാന്തരമണീയമായ ആ കാഴ്ച ഒരിക്കൽ കണ്ടി
ട്ടുള്ളവർ അതിനെ ഒരിക്കലും മറക്കുന്നതല്ല. അതു കണ്ടിട്ടുള്ള
വരെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തുവാനും കാണാത്തവരുടെ ഭാവനാശക്തി
യെ സഹായിപ്പാനുമായി ഞങ്ങൾ ഇപ്രാവശ്യം കാശിയിലെ
ഗംഗാഘട്ടങ്ങളുടെ ഒരു ചിത്രം കൊടുക്കുന്നു.

***

The Last Message of Col. Olcott.

:o:

To my beloved brothers in the physical body.

I bid you all farewell. In memory of me carry on the grand work of proclaiming and living the Brotherhood of Religions.

To my beloved brothers on the higher planes.

I greet and come to you and implore you to help me to impress all men on earth that "There is no Religion higher than Truth" and that in the Brotherhood of Religions lie the peace and progress of Humanity.

Adyar, 2nd Feb. 1907. H. S. Olcott.

MATHEMATICS AND THEOSOPHY.

:x:

I am no specialist either in Mathematics or in Theosophy, but as one who loves both Mathematics and Theosophy would fain see more Mathematicians among Theosophists and more Theosophists amongst Mathematicians.

In fact it would be a great day for the T. S. when it has amongst its members even a small group of first class Mathematicians who can hold their own with any in the Mathematical world outside. Theosophy is holy; Theosophy is a whole and in its scientific aspect covers the visible and the invisible worlds. The science of the visible world is Physics and it is evident that Physics is built upon Mathematics. The science of the invisible world is Metaphysics but it is not quite so clear that Mathematics is the basis here also. Cloudy as modern Metaphysics is and has been, when Metaphysics becomes as clear as Physics by the application of Mathematical methods, then Physics and Metaphysics will together shine out as the true science of Theosophy.

Mathematics has been called the scout of science. We have only to remember how the great French Mathematician, Monsieur Leverier sitting in his silent study, touched at pen-point the invisible Neptune, the lonly distant wanderer of the Solar System. It was only then that Gallelio turned his telescope in that direction. The Mathematician unerringly pointed out and made the invisible "God of the seas" visible to the dullest ordinary person in the street.

Mathematics is as truly a scout of Occultism, and I believe it to be possible by the application of rigorous Mathematical methods to touch at mind-point the mysteries of Occultism before the psychic senses develop, making the

invisible visible to us. We may remind ourselves here how Prof. Osborne Reynolds along purely Mathematical lines reached the conclusion that the physical atom was only a bubble in empty space before our great seers Annie Besant and Bishop Leadbeater turned their psychic microscope in the same direction, and gave to us that wonderful book on Occult Chemistry which will be one of the cherished possessions of our posterity.

The science of Mathematics can thus help us in two ways, by enabling us to arrive at results which only the trained occultists can see and in enabling us to symbolise the higher truths of Metaphysics on the well-known maxim of As above so below ". Let us take as an instance of the 1st the interval between two incarnations. Let us take the number of jivas evolving in this *Triloki* world to be X., Y the number of jivas in actual physical incarnation at a time, 'a' the average life-period of physical incarnation and 'b' the average life-period between two incarnations. Then "b/a" will be equal to $\frac{X-Y}{Y}$, assuming that the proportion of souls between the visible and the invisible worlds does not vary to a very large extent except at critical catastrophic periods. Sagara had 60,000 sons, says Valmiki the ancient poet and those who know tell us that there are 60,000 million souls in our Triloki University. We know that the population of this earth is roughly 1500 millions. Taking the average life period to be 30 years we get $\frac{B}{30}=\frac{60000-1500}{1500}$ giving for 'b' the value of 1170 as near the truth as can be with such factors.

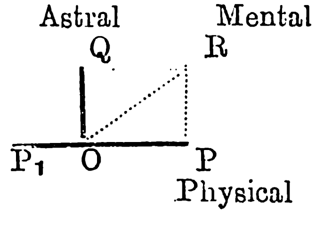

Let us take an instance of the second, how we can clearly symbolise the happenings in the invisible worlds graphically. Take a cube with its 3 edges OP, OQ, OR at right angles to each other, OP, OQ lying on the table and OR standing up. Motion in the invisible world is naturally symbolised by an

imaginary quantity like $\sqrt{-1}$. Usually we symbolise the invisible worlds by a row of horizontal lines the interspaces standing for the worlds. Let us make a change. OP will represent a physical incarnation. OP moving in the direction of OQ making the least acute angle, will represent motion in a higher dimensional world, say the astral. This has the advantage that OP, even after the change we call death, is still in touch at O with the physical world through the permanent atom. OP moving on to OQ is represented mathematically by $OP \times \sqrt{-1}$. OQ $(= OP\sqrt{-1})$ can either retrace its steps and come back into the same sex as OP or it can continue its motion from OQ through another right angle coming out as PO produced to P_1. OP_1 will then naturally be $OP \times \sqrt{-1} \times \sqrt{-1}$ which will be —OP, evidently coming into another sex this time,—O P representing the female sex. From the standpoint of the male the female is certainly minus as we consider them rightly or wrongly to be very extravagant in their ways. After all from the standpoint of the Queen bee, we may be the negative drones of the hive. To continue, after taking up the position OQ, it does not straightway incarnate, but move in another plane to the position OR representing its sojourn in the mental plane. From that position it may either fall back into OP or OP_1. OP, OQ, OR will thus represent life in the physical, astral and the mental worlds, the jiva being in touch with all the worlds through the permanent atom.

If we take the growth of a jiva in the 3 worlds to be represented by varying lengths along the 3 co-ordinates the 3 lengths mark out a smaller cube or rectangular parallelopiped. The main cube will thus contain innumerable jivas at their various stages of development and a small cube growing into larger and larger cubes along the diagonal of the greater cube will represent harmonious development in

all the 3 directions, other figures marking out their paths straight or curved as their own lopsided development may determine.

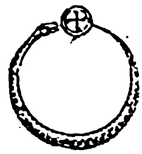

Take again the familiar symbol, the serpent swollowing its own tail making up the first circle of limitation or the zero of the manifested world. Let us work out successive steps in the process of swollowing when the tail passes the position of the mouth again and again. At the beginning of the process the portion swollowed is evidently zero. When the tail comes again to the mouth, the portion yet to be swollowed is $\frac{1}{2}$. Therefore the portion swollowed is $1-\frac{1}{2}$. When the tail again comes to that position in which there are two coils the portion to be swollowed is $\frac{1}{3}$. At the beginning of the 2nd step we have half to be swollowed. At the end of this step we had $\frac{1}{3}$ to be swollowed. Therefore the portion swollowed at the end of the 2nd step is ($\frac{1}{2}-\frac{1}{3}$). Similarly in the 3rd step the portion swollowed will be $\frac{1}{3}-\frac{1}{4}$. So we get an infinite series representing the world process of the one limiting itself. Let us look at the series $(1-\frac{1}{2})+(\frac{1}{2}-\frac{1}{3})+(\frac{1}{3}-\frac{1}{4})........(\frac{1}{N}-\frac{1}{N+1})$ and so on *ad infinitum.* :—

Converting into ordinary fractions we get the series $\frac{1}{1\times2}+\frac{1}{2\times3}+\frac{1}{3\times4}+\frac{1}{4\times5}$ &c. Here we have the one dividing into two and the remaining half dividing itself into 3, the remaining $\frac{1}{3}$ dividing itself into 4, and so on, the one dividing itself by all possible integers. All possible processes of contraction are thus symbolised in this series. The sum of n terms of the series will be $\frac{N}{N+1}$. We can evolve the 3 systems of philosophy from this symbol, Dwaita, Visishtadwaita and Adwaita. Suppose the snake succeeds in swollowing itself up completely; then there must be two snakes. These two snakes are eternally separate realities, says the Dwaitin. The Visishtadwaitin says that the one can successively approximate to the other, because it is a never ending process. The

Sudhadwaitin triumphantly declares that the world process is not real at all. It is all Maya. He says it appears to be real, only because we take a fractional view of things in the series which represent the world process $\frac{1}{2}+\frac{1}{6}+\frac{1}{12}+\frac{1}{20}$ etc. Let us work with discrimination at the series as it really is after taking off the blinders from our eyes, the brackets. Then each positive term in the series cancels its corresponding negative term and the one remains eternal and unchanging amidst the infinite and amidst the superimposition upon it of the negative fractional limitations. It is the numerator that divide itself and gives life to every fraction. As the denominator, that which divides, increases the term decreases in value. As that which divides decreases, the fraction increases in value until when that which divides totally disappears as in $\frac{1}{0}$ the divine fragment becomes the infinite once again.

In Geometry we come upon the fascinating study of regular figures, the equilateral triangles, the squares, the regular pentagons, the regular hexagons, and so on in two dimensional space. It is an interesting thing to teach the boys by folding paper how to get fractions of a right angle. You can easily get an equilateral triangle or a square. So you can easily get $\frac{1}{2}$, $\frac{1}{4}$, $\frac{1}{8}$ etc. of a right angle. In the same way we can easily make from an equilateral triangle $\frac{2}{3}$, $\frac{1}{3}$, $\frac{1}{6}$, $\frac{1}{12}$ etc ,of a Rt. angle. So amongst the first ten fractions of a Rt. angle we have $\frac{1}{5}$, $\frac{1}{7}$ & $\frac{1}{9}$ left. By triple folding of $\frac{1}{3}$ of a rt. angle it is not difficult to get $\frac{1}{9}$. $\frac{1}{5}$ & $\frac{1}{10}$ can be got if we can fold a regular pentagon easily; and the best way of making a pentagon is by tying a knot in a tape and drawing it tight, when the knot settles down into a regular pentagon. The proof that it is a regular pentagon is an easy one. If we join the alternate points in a regular pentagon we get the five pointed star, the symbol of the Order of the Star in the East, each angle at the point being

2/5 of a Rt. angle. I do not know any easy method of getting $\frac{1}{7}$ of a Rt. angle by folding paper, and I wish success to some fellow theosophist in solving the same.

Another curious property in many of these regular figures is that they go on repeating themselves continually if we join the alternate points. For instance, in a pentagon, joining the alternate sides, we get in the middle of the five pointed star a smaller regular pentagon with its vertex down, something like a child in the womb of a mother. It will be an interesting exercise for children to be shown how these regular figures go on reproducing themselves *ad infinitum*. The study of these regular figures in a plane leads us naturally to the study of regular solids in 3 dimensions. I need not point out how important the study of regular solids is from the standpoint of Theosophy & Occultism. We have the point and the sphere & the five regular solids, the Tectahedron, the Cube, the Octahedron, the Dodecahedron and the Icosahedron. A glance at the plates in Occult Chemistry will show the importance of its study, how God geometrises in the Chemical atoms as in the vegetable, animal and human kingdoms if we had the eyes to see. The most fascinating comparison for illustrating occult truths can be drawn from a study of higher dimensional and lower dimensional worlds. To illustrate the eternal truth that we are neither born nor do we die we have only to take the familiar illustration of a cone being dipped in a basin of water with its vertex down. As the cone touches the water surface it is born as a point in the two dimensional world and then it becomes a circle and goes on growing as we dip the cone. If we assume that personal manifestations are confined to the section of the cone by the water surface the cone will be thinking "I was born, I am growing, I shall die"; but when the cone realises itself as a whole, and not as a section of itself, the cone will sing as the Yogi sings, "I am the whole, I am the whole". The Mathematical anologies for the 8 paths of yoga which

lead to salvation are beautifully worked out by Claud Bragdon. One is specially worth mention. The crusifiction of the Divine cube (the caba) in two dimensional space as a cross with its 6 faces (ഷൺമുഖ', links together Hinduism, Christianity and Islam.

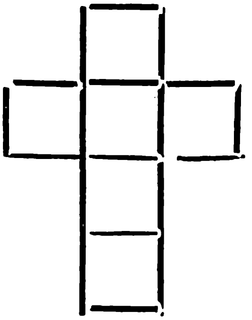

Another fascinating study in Mathematics for the Theosophist is the theory of reflection and projection and shadows, how the shadows cast by the same circle can be a line, an oval, a parabola or a hyperbola. This is a line of study which I would recommend to the narrow missionaries of all the religions. As the same cube can cast a square shadow or a rhombus shadow or a hexagonal shadow according to the angle at which light falls upon the cube, so does the one truth cast the various shadows as the rival creeds. If only we would learn the lesson of these shadows we would all be Theosophists.

If we carry on our studies into the fourth dimension the possible regular figures therein will be a fascinating study indeed as has been carried on by Mr. Stringham. But here we begin to get into very deep waters. So we shall desist as it is time for our *sappad* which certainly is more inviting at our stage of evolution than these out-of-the-way adventures into the supernormal realms of mathematics.

Manjeri Rama Iyer.

ഓം.

സത്യാന്നാസ്തി പരോധൎമ്മഃ

സനാതനധൎമ്മം.

ശ്രേയാൻ ദ്രവ്യമയാദ്യജ്ഞാൽ ജ്ഞാനയജ്ഞഃ പരംതപ. ഗീത 4-33.

പുസ്തകം 14. { 1924. ഫെബ്രുവരി. } നമ്പർ. 2.

സൌന്ദൎയ്യലഹരി.

(4-ാംപേജിൽനിന്നു തുടൎച്ച.)

31.

ചതുഃഷഷ്ട്യാതന്ത്രൈഃസകലമതിസന്ധായ ഭുവനം
സ്ഥിതസ്തത്തത്സിദ്ധിപ്രസവപരതന്ത്രൈഃപശുപതിഃ
പുനസ്ത്വന്നിർബ്ബന്ധാദഖിലപുരുഷാൎത്ഥൈകഘടനാ-
സ്വതന്ത്രന്തെതന്ത്രം ക്ഷിതിതലമവാതീതരദിദം.

ഹെ ഭഗവതി. പശുപതിഃ=പശുക്കളുടെ, ഇഹലോകസുഖംമാത്രം ഇച്ഛിക്കുന്നവരുടെ, നാഥനായ സദാശിവൻ. (ഇതു് സന്ദൎഭമനുസരിച്ച പേർ) തത്തത്സിദ്ധിപ്രസവപരതന്ത്രൈഃ=അവരവരുടെ ഐഹികസുഖങ്ങളെ സാധിപ്പിക്കുന്ന. ചതുഃഷഷ്ട്യാതന്ത്രൈഃ=മായ, ശംബരം മുതലായ അറുപത്തിനാലു തന്ത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടു്. (അധികാരികളെ ഉദ്ദേശിച്ചു താനുണ്ടാക്കിയ ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളെക്കൊണ്ടു്.) സകലം=എല്ലാ. ഭുവനം=ലോകത്തേയും. (വിദ്വാന്മാരേയും അവിദ്വാന്മാരേയും) അതിസന്ധായ=വഞ്ചിച്ചു്. സ്ഥിതഃ=സ്വസ്ഥനായിരുന്നു. കരുണാനിധിയായ ശ്രീപരമശിവൻ ഐഹികസുഖംമാത്രം മോഹിക്കുന്ന വേദാദ്ധ്യയനാനർഹന്മാരെ ഉദ്ദേശിച്ചു് ഹിം

സംബാധകമായ ശാസ്ത്രങ്ങളെ നിർമ്മിച്ചു എന്നേയുള്ളൂ. ആ തത്വം കണ്ടുപിടിക്കാതെ വിദ്വാന്മാരും വേദാർഹന്മാരും ആ ശാസ്ത്രങ്ങളെ അനുവർത്തിച്ചുതുടങ്ങിയപ്പോൾ, പുനഃ=പിന്നെ. ത്വന്നിർബ്ബന്ധാൽ=കരുണാനിധിയായ ഭവതിയുടെ നിർബ്ബന്ധത്താൽ. അഖിലപുരുഷാർത്ഥൈകഘടനാസ്വതന്ത്രം=ധർമ്മാർത്ഥകാമമോക്ഷങ്ങളാകുന്ന എല്ലാം പുരുഷാർത്ഥങ്ങളുടേയും സമ്പാദനത്തിൽ സ്വാതന്ത്ര്യമുള്ള. ഇദം=ഈ. (മേൽപറയാൻപോകുന്ന.) തേ=ഭവതിയുടെ. തന്ത്രം=സിദ്ധാന്തശാസ്ത്രത്തെ. ക്ഷിതിതലം=ഈ ഭൂമിയിലേക്ക്. അവാതീതരത്=അവതരിപ്പിച്ചു (നിർമ്മിച്ചുവിട്ടു). അതിനാൽ ശാസ്ത്രങ്ങളേയും, ശാസ്ത്രകാരന്മാരേയും കുററം പറയാതെ വിദ്വാന്മാർ അതാതു ശാസ്ത്രങ്ങളുടെ താരതമ്യം നോക്കിക്കണ്ട് അനുവർത്തിച്ചുകൊള്ളേണ്ടതാണെന്നു പരമകാരുണികനായ ശങ്കരാചാര്യർ നമ്മളെ ബോധിപ്പിക്കുന്നു. സംസ്കൃതവ്യാഖ്യാനത്തിൽ അറുപത്തിനാലു തന്ത്രങ്ങളേയും, അവയുടെ സ്വഭാവത്തേയും മററും വിസ്തരിച്ചു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് ഗ്രന്ഥവിസ്താരഭയത്താൽ ഇവിടെ പ്രതിപാദിക്കുന്നില്ല.

32

ശിവഃശക്തിഃകാമഃക്ഷിതിരഥരവിഃശീതകിരണഃ
സ്മരോഹംസഃശക്രസ്തദനുചപരാമാരഹരയഃ
അമീഹൃല്ലേഖാഭിസ്തിസൃഭിരവസാനേഷുഘടിതാ-
ഭജന്തേ വർണ്ണാസ്തേ തവജനനി നാമാവയവതാം.

ഹേ ജനനി=അല്ലയോ ലോകമാതാവേ. ശിവഃ=ശിവതത്വവും കലാരൂപവുമായ, 'ക'കാരം. ശക്തിഃ=ശക്തിതത്വവും കലാരൂപവുമായ,'ഏ' കാരം. കാമഃ=കാമദൈവതവും കലാരൂപവുമായ, 'ഈ' കാരം. ക്ഷിതിഃ=ഭൂതത്വമോ ലക്ഷ്മീതത്വമോ ആയ. 'ല'കാരം. അഥ=അനന്തരം. ചാന്ദ്രസൌരാഗ്നേയഖണ്ഡങ്ങളിൽ ആദ്യമായ ചാന്ദ്രഖണ്ഡവും, ക, ഏ, ഈ, ല എന്ന് മന്ത്രത്തിന്റെ മൂന്നിലൊരുഭാഗവും കഴിഞ്ഞതിന്നശേഷം, രവിഃ=സൌരഖണ്ഡാത്മകമായ, 'ഹ'കാരം. ശീതകിരണഃ=ചന്ദ്രൻ. ചന്ദ്രബീജമായ, 'സ'കാരം. സ്മരഃ=കാമരാജപ്രതികൃതിയായ, 'ക'കാരം. ഹംസഃ=സൂര്യൻ. സൂര്യഖണ്ഡാത്മകമായ, 'ഹ'കാരം. ശക്രഃ=ഇന്ദ്രൻ. ഇന്ദ്രബീജമായ, 'ല'കാരം. തദനു ച=പിന്നീട്ടും. സൌരഖണ്ഡവും, മന്ത്രത്തിന്റെ രണ്ടാമത്തെ ഭാഗവും കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം. (ഹ, സ, ക, ഹ, ല) പരാമാരഹരയഃ=പരയായ ചന്ദ്രകല. ചന്ദ്രബീജമായ സകാരം. കാമരാജപ്രതികൃതിയായ 'ക'കാരം. ഇന്ദ്രബീജമായ 'ല'കാരം. (മാരൻ=കാമൻ. ഹരി=ഇന്ദ്രൻ.) ഇത് ആഗ്നേയഖണ്ഡം. അമീ തേ വർണ്ണാഃ=മേൽപറഞ്ഞ.

മൂൻഖണ്ഡങ്ങളിലുൾപ്പെട്ട മൂന്നു മന്ത്രഭാഗങ്ങളിലുള്ള ൧൨ അക്ഷരങ്ങൾ ക, ഏ, ഈ, ല, (൧) ഹ, സ, ക, ഹ, ല, (൨) സ, ക, ല (൩) അവസാനേഷു മുൻ പറഞ്ഞ മൂന്നുമന്ത്രഭാഗങ്ങളുടെ അവസാനങ്ങളിൽ. തിസൃഭിഃ= മൂന്ന്. ഏല്ലേഖാഭിഃ=ഹ്രീങ്കാരങ്ങളോട്. ഘടിതാഃ=ചേൎക്കപ്പെട്ടവയായിട്ട് ക, ഏ, ഈ, ല, ഹ്രീം (൧) ഹ, സ, ക, ഹ, ല, ഹ്രീം (൨) സ, ക, ല, ഹ്രീം (൩) തെ=ഭവതിയുടെ. നാമാവയവതാം=ത്രിപുരസുന്ദരീമന്ത്രത്തിന്റെ ഭാഗങ്ങളായിത്തീരുന്നു. മന്ത്രത്തിന്റെ ആദ്യഭാഗത്തിൽ ഹ്രീങ്കാരത്തോടുകൂടി അഞ്ചക്ഷരങ്ങളും, രണ്ടാംഭാഗത്തിൽ ആറക്ഷരങ്ങളും, മൂന്നാംഭാഗത്തിൽ നാലക്ഷരങ്ങളും ഉണ്ട്. അതിനാലിതിന് പഞ്ചദശാക്ഷരി എന്നു പേർ. പ്രണവം എല്ലാമന്ത്രങ്ങൾക്കും ആദിയിൽ ചേൎത്തു കഴിയും. സൎവ്വോത്തമമായ ഈ മന്ത്രത്തിനെക്കുറിച്ച് വളരെപ്പറയാനുണ്ടെന്നു വരികിലും മാൎഗ്ഗദൎശനത്തിനായി കുറച്ചു പറയാനേ തരമുള്ളൂ. എങ്ങനെയായാലും ഗുരൂപദേശം കൂടാതെ പരിപൂൎണ്ണമാകയില്ല.

ചന്ദ്രന് ൧൬ കലകളാകുന്നു. അവയിലൊന്നു നിത്യ. ബാക്കി പതിനഞ്ചു കലകൾ പഞ്ചദശാക്ഷരീ മന്ത്രരൂപമാകുന്നു. ആ മന്ത്രത്തിൽ ൫൦ മാതൃകാക്ഷരങ്ങളും അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. എങ്ങനെയെന്നാൽ, മന്ത്രത്തിലെ ആദ്യത്തെ കകാരം, ഒടുവിലത്തെ ഹ്രീങ്കാരത്തിനു മുമ്പുള്ള ല കാരത്തോടുകൂടി ചേൎത്താൽ (കള എന്നു ചേൎക്കുമ്പോൾ) നടുവിലുള്ള വ്യഞ്ജനങ്ങളെല്ലാം അകപ്പെട്ടു. അതേവിധം ആ ലകാരത്തെത്തന്നെ മന്ത്രത്തിന്റെ ആദ്യഖണ്ഡത്തിലാദ്യമായ (ഏകാരത്തിനു മുമ്പുള്ള) കകാരത്തോടുചേൎത്താൽ സ്വരങ്ങളും വ്യഞ്ജനങ്ങളുമായ ൫൦ അക്ഷരങ്ങൾ അകപ്പെട്ടു. ഇങ്ങനെ രണ്ടുപ്രാവശ്യം ചേൎത്തതു് സ്വരങ്ങൾക്കു പ്രാധാന്യം കിട്ടുവാനാണ്. ഈ അക്ഷരങ്ങൾ കലാരൂപങ്ങളാകുന്നു. അവയിൽ ൧൬ സ്വരങ്ങൾ, ക മുതൽ ത കാരം വരെ ൧൬, ഥ മുതൽ സകാരംവരെ ൧൬ ഇങ്ങനെ മൂന്നു ഖണ്ഡമാക്കണം. ആകാശബീജമായ ഹകാരം ബൈന്ദവാകാശത്തിൽ ചേൎന്നുപോയി. ളകാരം അന്തസ്ഥകളിൽ (യരലവങ്ങളിലുള്ള ലകാരത്തിൽ) ചേൎന്നുപോയി എങ്കിലും ഒടുവിൽ ളകാരം പറഞ്ഞതു് കൂട്ടിഃച്ചൊല്ലാനുള്ള സൌകൎയ്യത്തിനു വേണ്ടിപ്പറഞ്ഞതാണ്. ലളങ്ങൾക്കു ഭേദമില്ലെന്നുള്ള തത്വത്താൽ ശങ്കരാചാൎയ്യർ മന്ത്രത്തിൽ മൂന്നാം ലകാരമായിട്ടു ശ്ലോകങ്ങളുടെ ആദിയിൽ മന്ത്രത്തിന്റെ ഓരോ അക്ഷരം ചേൎത്തു് ൧൫ ശ്ലോകങ്ങൾ ദേവിയെക്കുറിച്ച് ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും ഒടുവിലത്തേതു് ളകാരമായിട്ടുതന്നെ ഉച്ചരിക്കണം. ക്ഷകാരം ക യും, ഷ യും ചേൎന്നതാകയാൽ മുൻപറഞ്ഞവയിൽ ഉൾപ്പെട്ടുപോയി. അകാരത്തോടുകൂടി ചേൎത്ത ക്ഷകാരം അക്ഷമാലയായി. അതുതന്നെ അക്ഷരമാല. അതു ദേവിയുടെ കയ്യിലുള്ള ജപമാലയായി. അതി

നാൽ സ്ഫടികാക്ഷമാലയിൽ ൫൧ മണികൾ ഉണ്ടായിരിക്കണം. അവയിൽ ഒന്നു പ്രത്യേകം കൂട്ടക്ഷരമാണെന്നറിവാൻ വലിയതായും ഇരിക്കണം. അതിനാൽ ൧൬ കലകൾ ൧൬ വർണ്ണങ്ങളായി. അവ ൫൧ അക്ഷരങ്ങളായി, അവ ചന്ദ്രസൂര്യാഗ്നിഖണ്ഡങ്ങളായി. സത്വരജസ്തമോഗുണങ്ങളായി. ഇനി മന്ത്രത്തിലുള്ള ഓരോ അക്ഷരത്തിനും പ്രത്യേകം അർത്ഥം മുതലായതു വിസ്തരിച്ചു പറയുന്നതാണെങ്കിൽ ഗ്രന്ഥം വളരെ വളർന്നുപോകും. ഈ മന്ത്രത്തിന്റെ തത്വം ഭാസ്കരരായനുണ്ടാക്കിയ വരിവസ്യാരഹസ്യം എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഒരുവിധം വിസ്തരിച്ചുപറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

33

സ്മരംയോനിംലക്ഷ്മീം ത്രിതയമിദമാദൌതവമനോ-
ർന്നിധായൈകെനിത്യേനിരവധിമഹാഭോഗരസികാഃ
ഭജന്തിത്വാം ചിന്താമണിഗുണനിബദ്ധാക്ഷവലയാഃ
ശിവാഗ്നൌജുഹ്വന്തഃ സുരഭിഘൃതധാരാഹുതിശതൈഃ.

ഹേ നിത്യേ=ആദിയും അവസാനവുമില്ലാത്ത ഭഗവതി. തവ=ഭവതിയുടെ. മനോഃ=മന്ത്രത്തിന്റെ. ആദൌ=ആദിയിൽ. സ്മരം=കാമരാജബീജത്തെയും. യോനിം=ഭുവനേശ്വരി ബീജത്തെയും. ലക്ഷ്മീം=ശ്രീബീജത്തെയും ആകുന്ന. ഇദംത്രിതയം=ഈ മൂന്നിനെ. നിധായ=വെച്ചുചേൎത്തു്. നിരവധിമഹാഭോഗരസികാഃ=അളവില്ലാത്ത നിത്യജ്ഞാനാനന്ദഭവത്തോടുകൂടിയ. ചിന്താമണിഗുണനിബദ്ധാക്ഷവലയാഃ=ചിന്താമണികളാൽ ചെയ്യപ്പെട്ട ജപമാലയോടുകൂടിയ. ശിവാഗ്നൌ=ത്രികോണത്തിൽ. സുരഭിഘൃതധാരാഹുതിഭിഃ=കാമധേനുവിന്റെ ആജ്യധാരകളെക്കൊണ്ടുള്ള ആഹുതികളോടെ. ജുഹ്വന്തഃ=ഹോമിക്കുന്നവരായിട്ട്. ത്വാം=ഭവതിയെ. ഭജന്തി=ഭജിക്കുന്നു.

(തുടരും)

പി. കെ. നാരായണശാസ്ത്രികൾ.

പത്രസമ്പാദകക്കുറിപ്പുകൾ.

:x:

1911-ാം കൊല്ലം ബ്രഹ്മശ്രീ. മഞ്ചേരി രാമയ്യരവർകൾ സനാതനധർമ്മം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിത്തുടങ്ങിയപ്പോൾ ഈ മാസികയുടെ പത്രസമ്പാദകനായിരുന്ന ശ്രീമാൻ. തേലപ്പുറത്തു നാരായണനമ്പി അവർകളുടെ മരണത്തിൽ ഞങ്ങൾ വളരെ വ്യസനിക്കുന്നു. ബ്രഹ്മവിദ്യാസംഘത്തിൻെറ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളേയും, ഗോപാലൻകുട്ടി എന്ന ഭക്തവിജയകഥയേയും പദ്യങ്ങളായി നിർമ്മിച്ചതു് നമ്പി അവർകളാകുന്നു. മലയാളത്തിലെ മാപ്പിളലഹളയ്ക്കുശേഷം ഇദ്ദേഹം ശ്രീമാൻ. സി. കൃഷ്ണനവർകൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിവരുന്ന മിതവാദിയുടെ സഹപത്രാധിപരായിരുന്നു. ഒരു ബ്രഹ്മവിദ്യാർത്ഥിയും പരബന്ധുവും ആയിരുന്ന നമ്പിയവർകളുടെ മരണാനന്തരദശ ശാന്തവും സുഖവുമായിരിപ്പാൻ ഞങ്ങൾ ഈശ്വരനെ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു.

മതങ്ങളുടെ ആദർശവും പ്രവൃത്തിയും.

എല്ലാ മതങ്ങളുടേയും ആദർശങ്ങൾ ഉത്തമങ്ങളായിതന്നെയാണിരിക്കുന്നതു്. പക്ഷെ, ഇക്കാലത്തു് ഓരോ മതവും അതിൻെറ ആദർശങ്ങളെ ആചാരത്തിൽ കൊണ്ടുവരുന്നില്ല എന്നു മാത്രമല്ല അവയ്ക്കു നേരെ വിപരീതമായി പ്രവർത്തിക്കുകയും കൂടി ചെയ്യുന്നുണ്ടു് ഇങ്ങിനെ പറയുന്നതിൽ അതിശയോക്തിയുണ്ടെന്നു് ആദ്യം തോന്നുമായിരിക്കാം. പക്ഷെ ആദർശത്തിന്നും ആചരണത്തിന്നും വളരെ അന്തരമുണ്ടെന്നു വിശദമാക്കുവാൻ പ്രയാസമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

ആര്യമതം.

ആര്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ ഒന്നാം ശാഖക്കാർക്ക് (ഇപ്പോൾ ഹിന്ദുക്കൾ എന്നു പേരു പറഞ്ഞുവരുന്നവർക്ക്) കൊടുത്തിട്ടുള്ള മതമാണ് ആര്യമതം. മററു മതങ്ങളിൽ വികസിച്ചു കാണുന്ന സകല തത്വങ്ങളും ഒന്നുകിൽ തെളിഞ്ഞോ അല്ലെങ്കിൽ ഒളിഞ്ഞോ ആര്യമതത്തിൽ വിസ്തരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ തത്വങ്ങളിലെല്ലാററിലും വെച്ചു് മുഖ്യമായ തത്വം ജഗത്തു് ഈശ്വരനാൽ ആവാസ്യമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു എന്നുള്ളതാണ്. 'ഈശാവാസ്യമിദാസർവ്വം.യത് കിഞ്ചജഗത്യാം ജഗത്'. ആര്യമതത്തിന്റെ അടിക്കല്ലാണ് ഈ തത്വം. ഇതുതന്നെയാണ് സാർവ്വലൌകികമായ സൌഭ്രാത്രത്തിനും അടിസ്ഥാനമായിരിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ ഇന്നത്തെ ഹിന്ദുക്കളെപ്പോലെ സൌഭ്രാത്രത്തിനു വിപരീതമായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന ആളുകൾ മററാരുമില്ലെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

"ആറാറുമറിവീരണ്ടുമില്ലാതേറെപ്പേരുങ്ങളായി ആറുകോടി പാവങ്ങളുള്ള" ഒരു നാട്ടു് ഇന്ത്യയെപ്പോലെ മറെറാന്നുമില്ല. ഈ ദുരവസ്ഥയിൽനിന്ന് നിവൃത്തികിട്ടിയാൽ മാത്രമേ ആര്യധർമ്മം സഫലമായിത്തീരു.

ബുദ്ധമതം.

"കട്ടുഭവാഗത്തിൽ ചുററുന്ന ജനനമൃതിചക്രം പിടിച്ചുനിൽത്താൻ പോന്ന" ആ ധർമ്മരാജനാൽ സ്ഥാപിതമായ മതത്തിൽ മുന്നിട്ടുനിൽക്കുന്ന ഗുണം കാരുണ്യമാണ്. ഈ പുണ്യാത്മാവിന്റെ അവതാരോദ്ദേശ്യത്തെപ്പററി ഭക്തശിരോമണിയായ ജയദേവകവി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു് ഇപ്രകാരമാണ്.

"നിന്ദസി യജ്ഞവിധേരഹഹശ്രുതിജാതംസദയഹൃദയദർശിതപശുഘാതം കേശവധൃത ബുദ്ധശരീര ജയജഗദീശഹരേ."

അഹിംസയാണ് ബൌദ്ധന്മാരുടെ മുഖ്യധർമ്മം. എന്നാൽ മാംസം, മത്സ്യം എന്നിവ ഭക്ഷിക്കാത്ത ബൌദ്ധന്മാർ ലോകത്തിൽ വളരെ ചുരുക്കമാണ്.

"ക്ഷുത്തിനാൽ ചാകാൻപോകുന്ന പുലിക്കു സ്വദേഹത്തെ വിസൃഷ്ടം സമൎപ്പിച്ച" ബുദ്ധന്റെ ശാസനകളെ അനുരോധിച്ച് നടക്കേണ്ടവരായവർ അനാവശ്യമായ ഹിംസയിൽ നിരതന്മാരായിരിക്കുന്നതു് മഹാ കഷ്ടംതന്നെ.

ക്രിസ്തുമതം.

പ്രേമം, സമാധാനം, ആത്മത്യാഗം എന്നീ ഉത്തമാദൎശങ്ങളെ സ്വന്തം ജീവിതത്തിൽ കാണിച്ച് അവയെ ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ പ്രചരിപ്പിക്കുവാൻ പ്രയത്നിച്ചിട്ടുള്ള മഹാന്മാരിൽ അഗ്രഗണ്യനാണ് യേശുദേവൻ. ആളുകൾ തമ്മിൽ കലഹിക്കാതെ ജീവിതം നയിക്കണമെന്ന് ക്രിസ്തു ഉപദേശിച്ചു. ഇങ്ങോട്ടു് അടിക്കുന്നവരെ അങ്ങോട്ടടിക്കരുതെന്നു് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രധാനശിഷ്യന്മാർ പലരും ഈ ഉത്തമധൎമ്മത്തെ ആചരിച്ചിട്ടും ഉണ്ടു്

"എതിർതടത്തിലെ മുക്കുവർ എശുവാം
നേതാവുനൽകിയ നേർവലയാൽ
ആടൽപ്പെടുത്താതെ പുണ്യാത്മാക്കളെ
തേടിപ്പിടിപ്പതിന്നാരംഭിച്ചു"വോ.

അവരുടെ പിൻഗാമികളായ "ചൎച്ച്യാനികൾ" അതിഘോരങ്ങളായ കൃത്യങ്ങളിൽ ഏൎപ്പെട്ടു പ്രവൎത്തിച്ചിട്ടുണ്ടു്, പ്രവൎത്തിക്കുന്നുമുണ്ടു്. അത്യാപൽക്കരങ്ങളും, അതി ക്രൂരങ്ങളും, മൃതിദായകങ്ങളും ആയ യുദ്ധസാമഗ്രികൾ നവംനവങ്ങളായി നിൎമ്മിക്കുന്നതും ഉപയോഗിക്കുന്നതും ക്രിസ്ത്യാനികൾ എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നവർ തന്നെ. ക്രൈസ്തവപുരോഹിതന്മാർ യുദ്ധസാമഗ്രികളെ അനുഗ്രഹിക്കുകയും അവയുടെ വിജയത്തിന്നായി ഈശ്വരനെ പ്രാൎത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ലൌകികങ്ങളായ ഐശ്വൎയ്യങ്ങളെ തൃണവൽക്കരിക്കുവാനും പാരത്രികങ്ങളായ ധനങ്ങൾ നേടുവാനും ഉപദേശിച്ച ക്രിസ്തുവിന്റെ അനുയായികളാണെന്നു പറഞ്ഞുപോരുന്നവർ നാസ്തികന്മാരായിത്തീൎന്നിരിക്കുന്നു. ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ആദൎശത്തിനും ആചാരത്തിനും തമ്മിലുള്ള അന്തരം നോക്കുക.

മഹമ്മദുമതം.

ഭ്രാതൃഭാവവും, പ്രജാപ്രഭുത്വവും മഹമ്മതുമതത്തിൻെറ പ്രധാന ആദർശങ്ങളാണ്. മുഹമ്മദീയരുടെ ഇടയിൽ ഭ്രാതൃഭാവം കാണുന്നുണ്ടെങ്കിലും മററുമതക്കാരോട് പ്രായേണ സൌഹാർദ്ദം കാണിക്കാത്തവരാണ് മുഹമ്മദീയർ. നാടെങ്ങും പ്രജാപ്രഭുത്വം പരന്നിരിക്കെ സ്വേച്ഛാധികാരത്തിന്ന് ഇപ്പോഴും അടിമപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന രാജ്യധർമ്മത്തെ മുഹമ്മദീയ കോയ്മകൾ ആചരിച്ചുപോരുന്നു.

ഈ വിഷയം ആലോചിക്കുമ്പോഴെ വെളിവാകുന്നുള്ളൂ. അവരവരുടെ കുററം സമ്മതിക്കുന്ന ആളുകൾ നന്നെ ചുരുങ്ങും. എന്നാൽ അവരവരുടെ ന്യൂനതകൾ എന്താണെന്നു അറിഞ്ഞ് അവയ്ക്കുള്ള പരിഹാരമാർഗ്ഗങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതുകൊണ്ടു മാത്രമേ ഉൽക്കർഷം ഉണ്ടാവുകയുള്ളൂ. ഓരോ വർഗ്ഗക്കാർക്കും ശ്രമസാദ്ധ്യമായ കാര്യത്തെ ആയിരിക്കാം മതകർത്താക്കന്മാർ ആ വർഗ്ഗക്കാരുടെ മുഖ്യധർമ്മമായി വിധിച്ചിട്ടുള്ളത്.

നിവൃത്തിമാർഗ്ഗം.

മതങ്ങൾ, അനുഷ്ഠേയങ്ങളാണെന്നു പറയുന്ന ആദർശങ്ങളെ അനുഷ്ഠിപ്പാൻ മനുഷ്യരെ സഹായിക്കുന്നവർ ഓരോ അവതാരപുരുഷന്മാരാണ്. ഇവരുടെ കാരുണ്യംകൊണ്ടു മാത്രമാകുന്നു ലോകം മുന്നോട്ടുപോകുന്നത്. എന്നാൽ ഒരവതാരപുരുഷൻ വരുവാൻ പോകുന്നു എന്നുള്ള പ്രതീക്ഷയാണ് ലോകത്തിൽ ക്രമേണ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. അടുത്തകാലത്തു് ഒരു മഹാഗുരു അവതരിക്കുവാൻ പോകുന്നു എന്ന് യോഗികൾ പറയുന്നുമുണ്ട്. ഈ അവതാരം അടുത്തകാലത്തു് ഉണ്ടാകുവാൻ നാം പ്രാർത്ഥിക്കുക. അതുകാരണമായി ലോകത്തിലുള്ള അജ്ഞാനവും, സ്പർദ്ധയും, ദുഃഖവും, ക്രൌര്യവും നശിക്കട്ടെ.

ബ്രഹ്മസൂത്രം.

(ബ്രഹ്മശ്രീ. വി. കെ. നാരായണ ഭട്ടതിരി അവർകഠം)
(377-ാംപേജിൽനിന്നു തുടൎച്ച.)

ബ്രഹ്മവിദ്യകൊണ്ട് അവിദ്യയെ നശിപ്പിക്കുമ്പോഴാണ് പരമപുരുഷാൎത്ഥപ്രാപ്തി ഉണ്ടാവുന്നതു്. ബ്രഹ്മവിദ്യയുടെ പ്രകാശമുണ്ടാവാൻ ബ്രഹ്മജിജ്ഞാസ ചെയ്യേണ്ടതാണെന്നു് പ്രഥമാധികരണത്തിൽ പറഞ്ഞു. പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ സൃഷ്ടിസ്ഥിതി ലയങ്ങഠംക്കും, വിജ്ഞാനപ്രദങ്ങളായ വിവിധശാസ്ത്രങ്ങഠംക്കും, ഹേതുവായിട്ടുള്ളതു് ബ്രഹ്മചൈതന്യമാണെന്നും ഈ ബ്രഹ്മചൈതന്യത്തിന്റെ സത്വത്തെ ശാസ്ത്രങ്ങഠം സയുക്തികമായി സ്ഥാപിക്കുന്നുണ്ടെന്നും ആണ് പിന്നത്തെ രണ്ടു് അധികരണങ്ങളിലെ വിഷയങ്ങഠം. വേദങ്ങളുടെ മുഖ്യതാല്പൎയ്യവും ഇങ്ങിനെയുള്ള അഖണ്ഡചൈതന്യം തന്നെയാണെന്നു് നാലാമത്തെ അധികരണം പറഞ്ഞു. വേദാന്തികളുടെ നിൎഗ്ഗുണബ്രഹ്മത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തു് പുരുഷനേയും മായയാകുന്ന ഉപാധിയോടുകൂടിയ സഗുണബ്രഹ്മത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തു് പ്രകൃതിയേയും സ്വീകരിച്ചു് ഈ പ്രകൃതിയിൽനിന്നു് ജഗത്തിന്റെ ഉല്പത്തിയെ സാംഖ്യന്മാർ വൎണ്ണിക്കുന്നു. ഈ ഈ സാംഖ്യമതം വേദവിരുദ്ധമാണെന്നു് അഞ്ചാമത്തെ അധികരണത്തിൽ പറഞ്ഞു.

അഞ്ചുദാകാശങ്ങളെ കാണിച്ചുംകൊണ്ടു് നിൎഗ്ഗുണബ്രഹ്മത്തെ മാത്രം മുഖ്യമായി കാണിക്കുന്ന ഒരു വേദഭാഗത്തെ തൈത്തിരിയോപനിഷത്തിൽനിന്നു് ഉദാഹരിച്ചു് അതിന്റെ അൎത്ഥവിചാരത്തെ ആറാമത്തെ അധികരണം ചെയ്യു. ഇനിയും ഉപനിഷത്തുകളിലുള്ള വാക്യങ്ങളുടെ അൎത്ഥവിചാരങ്ങളെയാണ് ചെയ്യുവാൻ പോകുന്നതു്. നിഷ്കളങ്കചിത്തന്മാ

ക്ക് ബ്രഹ്മസ്വരൂപജ്ഞാനത്തിന്നായി നിർഗ്ഗുണബ്രഹ്മത്തെ ഉപദേശിക്കുക, അത്രതന്നെ മനശ്ശുദ്ധിവരാത്തവക്ക് ഉപാസനസ്ഥായി ഉപാധിയോടുകൂടി ബ്രഹ്മത്തെ ഉപദേശിക്കുക ഇങ്ങിനെ രണ്ടുവിധത്തിലാണ് ബ്രഹ്മോപദേശം അധികമായി കാണുന്നത്. ഉപാസകന്മാക്കായി ഉപാധിയോടുകൂടി ബ്രഹ്മത്തെ ഉപദേശിക്കുമ്പോഠം, പ്രാണൻ, ആകാശം, ജ്യോതിസ്സ് ഇങ്ങിനെ ചില ശബ്ദങ്ങളെക്കൊണ്ട് ബ്രഹ്മത്തെ പറയാറുണ്ട്. മുഖ്യവസ്തുക്കഠം ഈശ്വരാംശങ്ങളാണ് എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ഈശ്വരശക്തിയുടെ ദിവ്യതയെ പാമരന്മാക്കുപോലും മനസ്സിലാക്കുവാൻ വിദ്വാന്മാർ ശ്രമിക്കാറുണ്ട്. മുഖ്യവസ്തുക്കളെല്ലാം ഈശ്വരാംശങ്ങളാണെന്ന് ഗീതയിൽ പല ദിക്കിലും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഗീത മുതലായതുകളിൽ എന്തൊരു അഭിപ്രായത്തോടുകൂടിയാണോ ഇങ്ങിനെ പറയുന്നത്. ആ അഭിപ്രായത്തോടുകൂടിത്തന്നെയാണ് സഗുണബ്രഹ്മത്തെ ഉപനിഷത്തുകളിൽ ആകാശം മുതലായ ശബ്ദങ്ങളെക്കൊണ്ടു പറയുന്നത്. മുഖ്യത്വം സാപേക്ഷമാകുന്നു. സകലവസ്തുക്കഠംക്കും ഒരു വിധത്തിൽ അല്ലെങ്കിൽ മറെറാരുവിധത്തിൽ മുഖ്യത്വം ഉണ്ടാവാം. അതുകൊണ്ട് മുഖ്യവസ്തു ഈശ്വരാംശമായിത്തീരുമ്പോഠം സകലവസ്തുക്കളും ഈശ്വരാംശങ്ങളൊ ഈശ്വരസ്വരൂപങ്ങളൊ ആയിത്തീരുന്നു. മുഖ്യവസ്തുക്കഠം ഈശ്വരാംശങ്ങളാണെന്നു പറയുന്നതിൻെറതാൽപയ്യം സവ്വവും ബ്രഹ്മസ്വരൂപമാണ് എന്നുള്ള അത്ഥത്തിൽ പയ്യവസിക്കുന്നു. സവ്വം ബ്രഹ്മ എന്നുള്ള അത്ഥത്തെ ഉപാസകന്മാരെ മനസ്സിലാക്കുവാൻവേണ്ടി ഉപാസനഘട്ടങ്ങളിൽ സഗുണബ്രഹ്മത്തെ ആകാശാദി ശബ്ദങ്ങളെക്കൊണ്ട് നിർഗ്ഗുണബ്രഹ്മപരമായി പറയുന്നു. ഈ വിധമുള്ള ഉപനിഷൽവാക്യങ്ങളുടെ അത്ഥവിചാരങ്ങളാണ് അടുത്ത അധികരണത്തിലെ വിഷയങ്ങഠം.

സ്വാഭാവികശക്തികളോടുകൂടി പദാൎത്ഥങ്ങളെ പഞ്ചഭൂതങ്ങളാക്കി പറയുക എന്നുള്ളതു് ആധിഭൗതികമായി പറയുകയാകുന്നു. അഗ്നി, വായു, സൂൎയ്യൻ ഇത്യാദികളെ ദേവതാരൂപേണ പറയുക എന്നുള്ളതു് ആധിദൈവികമായി പറയുകയാകുന്നു. പ്രാണൻ, മനസ്സ്, ഇന്ദ്രിയം ഇത്യാദികളാക്കി പറയുക എന്നുള്ളതു് ആധ്യാത്മികകഥനമാകുന്നു. ആധിഭൗതികങ്ങളും, ആധിദൈവികങ്ങളും, ആധ്യാത്മികങ്ങളും ഇവയെല്ലാം ഒന്നുതന്നെയാണ് എന്നു കാണിച്ചുംകൊണ്ടു് ലോകത്തിൽ ഏകമായ ഒരു തത്വമെ ഉള്ളു എന്നു സൂചിപ്പിക്കുക, ഉപനിഷത്തുകളിലും ബ്രാഹ്മണങ്ങളിലും ധാരാളമുണ്ടു്. ആദിത്യമണ്ഡലത്തിലുള്ള ആധിദൈവികപുരുഷനും, ചക്ഷുസ്സ്കളിലുള്ള ആധ്യാത്മികപുരുഷനും ഒന്നാക്കി കല്പിച്ചു് ഉപാസിക്കേണമെന്നു ഛാന്ദോഗ്യത്തിൽ പ്രഥമാദ്ധ്യായത്തിൽ 6, 7 ഖണ്ഡങ്ങളിൽ പറയുന്നു. ഇതാണ് ഇനിയത്തെ അടുത്ത അധികരണത്തിലെ വിഷയം. വികാരപദാൎത്ഥങ്ങളിൽ ഏററവും പരിശുദ്ധമായിട്ടുള്ളതു് ആദിത്യനാകുന്നു. ആദിത്യങ്കലുള്ള ചൈതന്യവും പ്രാണികളിലുള്ള ചൈതന്യവും ഒന്നാണെന്നു് ഉപനിഷത്തുകളിൽ ഓരോരോ വിധത്തിൽ പറയുന്നുണ്ടു്. ഈ രണ്ടു ചൈതന്യങ്ങളും ഒന്നാണെന്നു കാണിക്കുകയാണ് പ്രകൃതത്തിലെ അധികരണത്തിലുള്ള ഉപാസനയുടേയും മററും താല്പൎയ്യം. ജീവാത്മാവിന്നും പരമാത്മാവിന്നും അഭേദം പറയുന്നതിന്റെ താല്പൎയ്യംതന്നെയാണ് ഈ ചൈതന്യങ്ങൾക്കു് അഭേദം പറയുന്നതിന്റെ താല്പൎയ്യം. ഇനി അധികരണത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കുന്നു.

അന്തരധികരണം. 7.

1—1—20.

"അന്തസ്തദ്ധൎമ്മോപദേശാൽ."

അന്തഃ=ഉള്ളിലുള്ള പുരുഷൻ, തദ്ധൎമ്മോപദേശാൽ=ബ്രഹ്മത്തിലുള്ള ധൎമ്മങ്ങളെ പ്രകൃതത്തിൽ പറയുന്നതുകൊണ്ടു്

(പരബ്രഹ്മസ്വരൂപിയാകുന്ന) പ്രകൃതത്തിലെ അധികരണത്തിന്ന് ഉപയോഗമുള്ള ശ്രുതികളെ മുഴുവൻ എഴുതുന്നതായാൽ കുറെ അധികമാവും. അതുകൊണ്ട് അവയുടെ ചുരുക്കത്തെ താഴെ കാണിക്കുന്നു.

സ്വൎണ്ണമയമായ മുഖരോമങ്ങളോടും കേശങ്ങളോടുംകൂടി ഹിരണ്മയമായ ഒരു പുരുഷൻ ആദിത്യമണ്ഡലത്തിൽ കാണപ്പെടുന്നു. ഈ പുരുഷന്റെ നേത്രങ്ങൾ ചുകന്നതും, ഈ പുരുഷൻ തീരെ പാപരഹിതനായതുകൊണ്ട് 'ഉൽ' എന്ന പേരോടുകൂടിയവനും ആകുന്നു. മൂന്നാമത്തെ ലോകത്തിന്റെ മുകളിലുള്ള ലോകങ്ങൾക്കും ദേവന്മാരുടെ കാമങ്ങൾക്കും ഈ പുരുഷൻ ഈശനാകുന്നു. ഋഗ്വേദവും സാമവേദവും ഈ പുരുഷന്റെ പാദബന്ധങ്ങളാകുന്നു. ഈ പുരുഷനെ ഇങ്ങിനെ ആധിദൈവികപുരുഷനായി അറിയേണം. ഈ പുരുഷന്റെ ഗുണങ്ങളോടെല്ലാം കൂടിയവനും, വേദത്രയസ്വരൂപനും, സൎവ്വസ്വരൂപനുമായ ഒരു ആദ്ധ്യാത്മികനായ ഒരു പുരുഷൻ ചക്ഷുസ്സുകളുടെ ഉള്ളിലുണ്ട്. ഈ പുരുഷൻ അധോലോകങ്ങൾക്കും മനുഷ്യകാമങ്ങൾക്കും ഈശനാകുന്നു. ഇങ്ങിനെ ആദ്ധ്യാത്മികപുരുഷനെയും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ആദിത്യമണ്ഡലത്തിലും ചക്ഷുസ്സുകളിലും പറഞ്ഞിട്ടുള്ള പുരുഷന്മാർ സംസാരാവസ്ഥയിൽ ഇരിക്കുന്ന ജീവികളോ അതല്ല, സൎവ്വേശ്വരനായ പരമേശ്വരനെ ഉപാധിയോടുകൂടി ഉപാസനക്കായി പറയപ്പെട്ടതോ എന്നാണ് ഇവിടെ സംശയമുള്ളത്. സൎവ്വേശ്വരനായ പരമേശ്വരനല്ല ഈ പുരുഷൻ എന്നു സ്ഥാപിക്കുവാൻ മൂന്നു യുക്തികളെയാണ് പൂൎവ്വപക്ഷി പ്രധാനമായി പറയുന്നത്.

രൂപം, അധികരണം, ഐശ്വൎയ്യമൎയ്യാദ ഈ മൂന്നു സംഗതികൾ ഈ പുരുഷന്മാൎക്കു പറയപ്പെട്ടതിനാൽ, ഇവർ സംസാരികളാണെന്നു വരുന്നു. സ്വൎണ്ണമയമായ മുഖരോമങ്ങ

ളോടും മറവും കൂടിയവരാണ് എന്നിങ്ങനെ ഈ പുരുഷന്മാക്കു രൂപമുണ്ടെന്നു പറയുന്നു. "അശബ്ദമസ്പർശമരൂപമവ്യയം." (കാഠകം 1-3-15) ശബ്ദം, സ്പർശം, രൂപം ഇത്യാദി ഗുണങ്ങൾ സവ്വേശ്വരനായ പരമേശ്വരങ്കലില്ലെന്ന് ശ്രുതികൾ പറയുന്നു. അതുകൊണ്ട് പ്രകൃതപുരുഷന്മാർ സവ്വേശ്വരനല്ലെന്നു വരുന്നു. ആദിത്യമണ്ഡലം, ചക്ഷുസ്സ് ഇവയെ ഈ പുരുഷന്മാരുടെ അധികരണങ്ങളായി പറയുന്നു. സവ്വേശ്വരനാകട്ടെ തന്റെ വിഭൂതിയിൽ പ്രതിഷ്ഠിതനാണെന്ന് മായാദൃഷ്ടിയിൽ പറയാം. പാരമാത്ഥികദൃഷ്ടിയിൽ അപ്രതിഷ്ഠിതനാണെന്നിങ്ങിനെ "കസ്മിൻ പ്രതിഷ്ഠിത ഇതിസ്വേമഹിമ്നിയദിവാന മഹിമ്നീതി." (ഛാന്ദോഗ്യം 7-24-1) ശ്രുതികൾ പറയുന്നു. അതുകൊണ്ട് പ്രകൃതപുരുഷന്മാർ സവ്വേശ്വരനല്ലെന്നു വരുന്നു. പ്രത്യേക ലോകങ്ങൾക്കും പ്രത്യേക കാമങ്ങൾക്കും ഈ പുരുഷന്മാർ ഈശ്വരന്മാരാണെന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് ഇവക്കു സാപേക്ഷമായ ഐശ്വരമെയുള്ളൂ എന്നു വരുന്നു. സവ്വേശ്വരനായ പരമേശ്വരന്ന് നിരതിശയമായ ഐശ്വര്യമുണ്ടെന്ന് "എഷ സവ്വേശ്വര എഷ ഭൂതാധിപതി രേഷ ഭൂതപാലഃ" (ബൃഹദാരണ്യകം 4-4-22) ശ്രുതികൾ പറയുന്നു. അതുകൊണ്ട് പ്രകൃതപുരുഷന്മാർ സവ്വേശ്വരനല്ലെന്നു വരുന്നു. ആയതിനാൽ ജ്ഞാനം, കമ്മം ഇത്യാദികളെക്കൊണ്ട് ഉൽക്കഷത്തെ പ്രാപിച്ച രണ്ടു സംസാരികളാണ് ആദിത്യമണ്ഡലത്തിലും ചക്ഷുസ്സിലും ഉള്ളത്. ഇവരെ ഉപാസിക്കേണമെന്നാണ് പ്രകൃതശ്രുതി പറയുന്നത്. ഇങ്ങിനെ പറയുന്നതു ശരിയല്ലെന്നു കാണിക്കുന്നു.

സവ്വപാപരാഹിത്യം, സവ്വസ്വരൂപത്വം ഇങ്ങിനെ രണ്ടു സാഗതികൾ ഈ പുരുഷന്മാക്ക് പ്രകൃതത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് സവ്വേശ്വരനായ പരമേശ്വരനെ ഉപാധിയോടുകൂടി ഉപാസനക്കായി ഉപദേശിക്കുകയാണ് പ്രകൃത

ത്തിലുള്ളത്. "സഏഷ സൎവ്വേഭ്യഃ പാപ്മഭ്യഃ ഉദിതഃ" എന്നിങ്ങനെ ആദിത്യപുരുഷന്ന് സവ്വപാപരാഹിത്യം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. "യ ആത്മാഅപഹത പാപ്മാ" (ഛാന്ദോഗ്യം 8-7-1) സവ്വപാപരാഹിത്യം പരമാത്മാവിന്ന് ശ്രുതികളിൽ പലേടത്തും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ആദിത്യപുരുഷന്റെ ഗുണങ്ങളൊക്കെല്ലാം കൂടിയവനും വേദത്രയസ്വരൂപനും ആണ് ചാക്ഷുഷപുരുഷൻ എന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ താല്പയ്യം ഈ പുരുഷൻ സവ്വസ്വരൂപനാകുന്നു എന്നാണ്. വീണയിൽ ഗാനംചെയ്യുമ്പോൾ ഈ പുരുഷനെയാണ് ഗാനം ചെയ്യുന്നതെന്ന് ഈ ഘട്ടത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിന്റെ താല്പയ്യം കാണിക്കുന്നു. "യദ്യദ്വിഭൂതിമത് സത്വംശ്രീമദൂർജ്ജിതമേവവാ, തത്തദേവാവഗച്ഛ ത്വം മമ തേജോംശസംഭവം" (ഗീത 10-41) വിഭൂതി, ശ്രീ, ശക്തി ഇവകളോടുകൂടി ഏവയെല്ലാം കാണപ്പെടുന്നുവോ അവയെല്ലാം എന്റെ തേജോംശങ്ങളാണെന്ന് അറിഞ്ഞാലും എന്നിങ്ങനെ ഭഗവാൻ അൎജ്ജുനനോടു പറയുന്നു. അതിമധുരമായ വീണാഗാനം ഏതൊരു വസ്തുവിന്റെ അംശമായിത്തീരുന്നുവോ ആ വസ്തുവാണ് പ്രകൃതത്തിലുള്ള പുരുഷൻ എന്നാണ് വീണാഗാനോപന്യാസത്തിന്റെ താല്പയ്യം. ഛാന്ദോഗ്യം സാമവേദത്തിൽ പെട്ടതായതുകൊണ്ടും സാമവേദം സംഗീതത്തിന്റെ മൂലമായതുകൊണ്ടുമാണ് വീണാഗാനത്തെ പ്രകൃതത്തിൽ ഉൽകൃഷ്ടവസ്തുവാക്കി പറഞ്ഞത്. ആയതിനാൽ സൎവ്വേശ്വരനായ പരമേശ്വരനെ ഉപാസനക്കുവേണ്ടി ഉപാധിയോടുകൂടി ഉപദേശിച്ചു എന്നുള്ളതാണ വാസ്തവം. മുമ്പു കാണിച്ച പൂവ്വപക്ഷങ്ങൾക്കും സമാധാനം പറയുന്നു.

നിരുപാധികമായ ബ്രഹ്മസ്വരൂപത്തെ ഉപദേശിക്കുമ്പോൾ നിഷേധപരമായ (അശബ്ദമസ്പശം ഇത്യാദി മുമ്പുകാണിച്ച) ശ്രുതികൾ പ്രവൃത്തിക്കുന്നു. ഉപാധിയോടുകൂടി ആ സ്വരൂപത്തെ ഉപദേശിക്കുമ്പോൾ രൂപം മുതലായ ഗുണങ്ങളെയും ശ്രു

തി കാണിക്കാറുണ്ട്. "സർവ്വകർമ്മാ സർവ്വകാമഃ സർവ്വഗന്ധഃ സർവ്വരസഃ" (ഛാന്ദോഗ്യം 3-14-2) സർവ്വകർമ്മസ്വരൂപനും, സർവ്വകാമസ്വരൂപനും ഇത്യാദി ഇങ്ങിനെ ഗുണഗണങ്ങളോടുകൂടി സോപാധികബ്രഹ്മത്തെ ഉപദേശിക്കുന്നു. ഇതുപോലെയാണ് സ്വർണ്ണമയമായ മുഖരോമത്തോടുകൂടിയവൻ എന്നു പ്രകൃതത്തിൽ പറഞ്ഞതു്. ഓരോരോ പദാർത്ഥങ്ങൾക്ക് പ്രത്യേകസൂചകത്വമുണ്ട്. സ്വർണ്ണത്തിന്നമൃതത്വസൂചകത്വമാണുള്ളതു്. അതുകൊണ്ടാണ് സ്വർണ്ണമയം എന്നു പറഞ്ഞതു്. സാപേക്ഷമായ ഐശ്വര്യം, അധികരണം ഇവയെ പറഞ്ഞതു് ആദ്ധ്യാത്മികം, ആധിദൈവതം എന്നുള്ള വിഭാഗത്തിന്നുവേണ്ടിയാണ്. എന്നാൽ ഈ വിഭാഗം മന്ദബുദ്ധികളെ ആത്മചിന്തയിലേക്കു പ്രവേശിപ്പിക്കേണ്ടതിലേക്കും ആകുന്നു. ആയതുകൊണ്ട് പ്രകൃതശ്രുതിപ്രതിപാദ്യൻ സർവ്വേശ്വരനാണെന്നുവന്നു. അധിദേവതാരൂപേണ ഒരു ജീവിയും അന്തർയ്യാമിരൂപേണ സർവ്വേശ്വരനും സർവ്വത്ര ഉള്ളതുപോലെ ആദിത്യമണ്ഡലത്തിലും ചക്ഷുസ്സിലും ഉണ്ടെന്നു് അടുത്ത സൂത്രം പറയുന്നു.

1—1—21.

ഭേദവ്യപദേശാച്ചാന്യഃ.

ഭേദവ്യപദേശാൽ=അധിദേവതാരൂപമായ ജീവിയിൽ നിന്നു് ഭിന്നമായി അന്തർയ്യാമിരൂപനായ പരമേശ്വരനെ പറയുക ഹേതുവായിട്ട്, അന്യഃ=ആദിത്യമണ്ഡലത്തിലും ചക്ഷുസ്സിലും ഉള്ള അധിദേവതകളിൽനിന്നു് അന്തർയ്യാമിയായ പരമേശ്വരൻ അന്യനാകുന്നു.

"യ ആദിത്യേ തിഷ്ഠൻ ആദിത്യാദന്തരോ യമാദിത്യോ നവേദ യസ്യാദിത്യശ്ശരീരം യ ആദിത്യമന്തരോ യമയത്യേഷത ആത്മാന്തർയ്യാമ്യമൃതഃ"(ബൃഹദാരണ്യകം 3-7-9)അർത്ഥം-യാവനൊരുത്തൻ ആദിത്യമണ്ഡലത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്തുംകൊണ്ട് ആ മ

ണ്ഡലത്തിന്റെ അഭ്യന്തരനായി ഭവിക്കുന്നുവോ, യാവനൊരുത്തനെ ആദിത്യമണ്ഡലാധിദേവത അറിയുന്നില്ലയോ, യാവനൊരുത്തന്റെ ശരീരം ആ മണ്ഡലാധിദേവതയുടെ ശരീരംതന്നെയാകുന്നുവോ, യാവനൊരുത്തൻ ഇങ്ങിനെ അഭ്യന്തരനായിത്തീൎന്ന് ആ മണ്ഡലാധിദേവതയെ നിയമിക്കുന്നുവോ അവനാണ് അങ്ങയുടേയും എന്റേയും ചരാചരസ്വരൂപമായ സകലത്തിന്റേയും ആത്മാവ്. ഈ വിധം സൎവ്വാന്തൎയ്യാമിയായിരിക്കുന്ന പരമേശ്വരനെ ഉപാസിക്കുവാനാണ് ഈ അധികരണവിഷയമായ ശ്രുതി പറയുന്നത്.

വള്ളത്തോളിന്റെ കൃതികളും സാഹോദൎയ്യവും.

(ശ്രീമാൻ. വെള്ളാട്ടു കരുണാകരൻനായർ അവർകൾ.)

(20-ാംപേജിൽനിന്നു തുടൎച്ച.)

'പണിക്കാരുടെ രക്തം പിഴിഞ്ഞുകുടിച്ച് പണക്കാർ തടിക്കുക' എന്ന അസഹോദര കരാളരൂപം ഇന്നത്തെ പരിഷ്കൃത (?) ലോകത്തിൽ വാപിളൎന്നു നടക്കുന്നു. അതിന്റെ ക്രൂരചേഷ്ടകൾ നമ്മുടെ ഉൽകൃഷ്ടകവിയുടെ മൃദുലഹൃദയത്തെ എത്രത്തോളം ദണ്ഡിപ്പിക്കുന്നുണ്ട് എന്ന് ഈ വരികൾ കൊണ്ടു കാണാവുന്നതാണ്.

* "കാലേപഴംകഞ്ഞി കുറെക്കുടിച്ചു
കയ്യിൽപ്പണിക്കോപ്പുകളോടുകൂടി
ദരിദ്രവൎഗ്ഗം ചകിരിപ്പണിക്കും,
മറവംതുനിഞ്ഞെത്തുമിതിൻതടത്തിൽ.

* 'തിരൂർ, പൊന്നാനിപ്പുഴ' എന്ന കൃതിയിൽ.

സാധുക്കളിക്കൂട്ടർ വിശപ്പടക്കാൻ
നട്ടെല്ലുപൊട്ടുംപടി വേലചെയ്യു.
അതിൻമഹത്താം ഫലമോ പണക്കാ-
ക്ക,ഹോ! നരൻതൻ സമസൃഷ്ടിമൈത്രി!

ധനാഢ്യരെ, ധർമ്മവഴിക്കു നിങ്ങൾ
കാണിക്കവെയ്ക്കും തനിമുത്തിനേക്കാൾ
കൂലിപ്പണിക്കാരിവർതൻ വിയപ്പു-
നീർത്തുള്ളിയാണീശ്വരനേറെയിഷ്ടം.

പാവനരെ അനുഗ്രഹിക്കുന്ന പരിശുദ്ധബാഹുക്കൾ കൊണ്ടുതന്നെ, പശ്ചാത്തപിക്കുന്ന പാപികളെ താങ്ങുകയും ചെയ്യുന്ന ക്രിസ്തുഭഗവാൻെറ ദിവ്യമനോവൃത്തിയെ, ആസ്വാദ്യമധുരമായ ആശയവിശേഷങ്ങളാൽ വള്ളത്തോൾ, മഗ്ദലന മറിയം എന്ന തൻെറ ഉൽകൃഷ്ടകൃതിയിൽ, നമുക്കു മനസ്സിലാക്കിത്തരുന്നു.

ഗാഥ.

"സ്വാർത്ഥകതൽപരന്മാരവർ കാമത്തിൻ
പൂർത്തിക്കാപ്പുഷ്പത്തെച്ചേററിൽവീഴ്ത്തി
തേപിടിപ്പെണ്ണാക്കിത്തീർത്താരവരൊരു
പാവമാക്കൊച്ചുസഹോദരിയെ!
സ്വച്ഛമാം ലോകസരസ്സിന്നടിത്തട്ടി
ലിച്ചേർനിറപ്പതു മാനുഷൻതാൻ!!
* * * * * *
ദാരിദ്ര്യപീഡയാൽ വാടുമൊരുത്തിതൻ
ചാരിത്രഭൂഷയൊന്നെത്രവേഗം
വിൽക്കപ്പെട്ടുകയില്ലാവശ്യക്കാരുടെ
വില്ക്കാശുമേൽക്കുമേൽ വന്നുവീഴ്കെ.
* * * * * *
ആശ്രമറെറല്ലാം മറന്നിവൾക്കാശയം

യേശുമഹേശനിൽച്ചെന്നുപററി
ഭോരാഭ്രിതക്കെല്ലാമത്താണിഞ്ഞാ'നെന്നു
നേരായ്ക്കഥിച്ച കൃപാലുവെന്ന്യേ
ആർപരമാശ്രയംപവ്വതംപോലുള്ള
പാപംചുമക്കുമിവർക്കുപാരിൽ."

ഇതുപോലെ അനുകമ്പാശീതളമായ ഉല്ലേഖങ്ങൾ പാപിസഹോദരങ്ങളുടെ സംസൎഗ്ഗത്താലും പങ്കിലമാകാത്ത വിധം പരിശുദ്ധമായ ഒരു ഹൃദയത്തിലല്ലാതെ ഉത്ഭവിക്കുവാൻ പ്രയാസമാണ്.

'തന്നില്ലംവെടിഞ്ഞ് ദാനധർമ്മം ഇല്ലാ' എന്നാണല്ലോ പഴഞ്ചൊല്ല്. അതുപോലെ സാഹോദൎയ്യവും തന്നില്ലത്തിൽ നിന്നുതന്നേയാണ് തുടങ്ങേണ്ടതു്. അതു് ഏതു ഗൃഹസ്ഥന്റെ അനുഭവത്തിലും വരുന്ന ഒരു സംഗതിയാണ്. വിശേഷിച്ച് ഇളയസഹോദരങ്ങളായ ചെറുകുട്ടികളോടുള്ള സാഹോദൎയ്യം കുടുംബികൾക്ക് നിത്യപരിശീലനത്തിൽ പെടുത്തേണ്ട ഒരു ഉത്തമഗുണമാണ്. എന്നാൽ മനുഷ്യസാധാരണമായ ചാപല്യങ്ങളുടെ ശക്തികൊണ്ടു് നാം പലപ്പോഴും ആ ഭ്രാതൃധർമ്മം മറന്നു പ്രവർത്തിക്കുന്നു. ഇതിൽനിന്നു നമ്മെ രക്ഷിക്കുവാൻ നമ്മുടെ കവിയെടുക്കുന്ന ഉപായം വളരെ മനോഹരമാണ്. അദ്ദേഹം പല ഘട്ടങ്ങളിലും ചെയ്തിട്ടുള്ള ശൈശവവൎണ്ണന ഏതു കഠിനഹൃദയത്തെയും മൃദുളമാക്കാതിരിക്കയില്ല. ഉദാഹരണത്തിന്നു് ഈ വരികൾ നോക്കുക.

ഗാഥ.

"ഈമുഗ്ദ്ധത്തെന്നലേററങ്ങിങ്ങുചിന്നിയ
ക്കാർമുകിൽകുന്തളമൊന്നൊതുക്കി,
കൌമുദീകോമളപ്പുഞ്ചിരി തഞ്ചുംനിൻ
ത്തൂമുഖത്തമ്മയൊരുമ്മവെയ്ക്കാം

Supplement to this issue.

മഹാശിവരാത്രി.

എൻകുഞ്ഞുറങ്ങിക്കൊൾകെൻകുഞ്ഞുറങ്ങിക്കൊൾ-
കെൻകുഞ്ഞുറങ്ങിക്കൊൾകെൻെറതങ്കം.

ആമ്പൽപ്പൂപോലുള്ള നിന്മിഴിയൊട്ടൊട്ടു
കൂമ്പുന്നതിൻഭംഗി കാണുവാനോ
സാമ്പ്രതം നോക്കിനില്ക്കുന്നുനഭസ്സിങ്ക-
ലാമ്പൽവിടർത്തുന്നോരമ്പിളിതാൻ

എൻകുഞ്ഞുറങ്ങിക്കൊൾ— — —

വീണ്ടുമുണൎന്നില്ക്കുമ്പോഴെൻ്റെപുത്രനെ-
പ്പൂണ്ടുലാളിപ്പാനായ് സ്സുപ്രഭാതം
കാന്തിതഴച്ചോരു ചെമ്പൊന്നിൻപമ്പര-
മേന്തിക്കിഴക്കുനിന്നെത്തുമല്ലോ.

എൻകുഞ്ഞുറങ്ങിക്കൊൾ— — —

പെററമ്മമാരേക്കൂടി ലജ്ജിപ്പിക്കുന്ന ഇതുമാതിരി സുകുമാരപദ്യങ്ങൾക്ക് ഏതു ശുഷ്കഹൃദയത്തിലും പ്രേമരക്തം ഓടിക്കുവാനുള്ള ശക്തിയുണ്ട്.

സന്താനസൌഖ്യം വേണ്ടതുപോലെ അനുഭവിക്കുവാൻ അച്ഛനമ്മമാൎക്കുകൂടി കവി പഠിപ്പിക്കുന്നുവെന്നു കാണിക്കുവാൻ രണ്ടുമൂന്നു പദ്യങ്ങൾ ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കുന്നു.

"ചിന്താശതംചേൎന്നുസദാഹൃദന്തം
വെന്താളുമിപ്രാണിനിരയ്ക്കുപാരിൽ
സന്താനസൌഖ്യത്തൊടുതുല്യമായി-
ട്ടെന്താണനിൎവ്വാണദമൊന്നുവേറെ?

ഹാ കള്ളവെള്ളച്ചിരിയാൽ നിറഞ്ഞ-
ലോകത്തിൽ നമ്മൾക്കു സമാശ്വസിപ്പാൻ
ആകൃത്രിമനിൎമ്മലവമായ് ക്കിടാവാൽ
തൂകപ്പെടും പുഞ്ചിരിയൊന്നുമാത്രം.

തമ്മിൽതകക്കും കളിവിട്ടഴിഞ്ഞ-
ധമ്മില്ലകം, പേൎത്തമുഖത്തു ചിന്നി,
'അമ്മിഞ്ഞ,'യെന്നമ്മയോടോതി, രോണ-
സമ്മിശ്രമാം മെയ്യൊട്ട പാഞ്ഞണഞ്ഞും,

താതന്റെമേൽക്കേറിമറിഞ്ഞുമേറെ,
സ്വാതന്ത്ര്യമോടെ, പലമട്ടിലേവം
പൈതങ്ങൾ ചേഷ്ടിപ്പതു കണ്ടിരിക്കെ-
ച്ചേതസ്സിലാക്കന്യവിചാരലേശം?

പെററമ്മമാർ പിച്ചനടത്തിടുന്ന
കററക്കിടാവിൻ പദപങ്കജങ്ങൾ
ചെററങ്ങുമിങ്ങും പതിയുന്നവീട്ടിൻ-
മുററത്തണിപ്പൂവിടൽവേണ്ടവേറെ."

* * * *

ഗാഥ.

തന്നന്തികത്തിലായ് കൃഷ്ണപക്ഷത്തിലെ
ചിന്നപ്പൂതിങ്കൾപോലുള്ളൊരുണ്ണി

* * * * *

അച്ഛാച്ഛാ എന്നവമസ്പഷ്ടവൎണ്ണമായ്
സ്വച്ഛാമൃതോപമം കൊഞ്ചിക്കൊണ്ടേ,
പാഞ്ഞുചെന്നാ, വന്നധന്യന്റെ ജാനുക്കെ-
ളാഞ്ഞുപുണൎന്നാനിളംകൈകളാൽ
മൂല്യാമതിക്കാവല്ലാത്തൊരുമാണിക്യ-
മാല്യത്തെപ്പോലവേ ചേൎത്തു ചാൎത്തി
ആയിളംചെഞ്ചോരിവായ്മലർതന്നി-
ലോരായിരംപ്രാവശ്യമുമ്മവെച്ചാൻ".

"വാത്സല്യോന്മാദചേഷ്ടകൾ സ്വച്ഛന്ദം പ്രവൎത്തിക്കു
ന്നതിൽ ഈ ക്രൂരലോകത്തിന്റെ ഒപുച്ഛരസത്തെ ഒട്ടുംതന്നെ

കൂട്ടാക്കേണ്ടാ" എന്നു, കവി അച്ഛനമ്മമാരോടുപദേശിക്കുന്ന പോലെ തോന്നുന്നു.

ഇനി, സഹോദരീസഹോദരന്മാർ തമ്മിലുള്ള സ്നേഹത്തിന്റെ ഒരുത്തമമാതൃക രശ്മിയുടെ കത്തിൽ അദ്ദേഹം കാണിക്കുന്നതു നോക്കുക.

"തളയുംവളയുംകിലുങ്ങുമാ—
റിളയിൽപ്പിച്ചനടന്ന പൈതൽനീ
വിളയാടുവതുണ്ടി,വന്റെയുൾ-
ക്കളമാം കണ്ണിനു മുമ്പിലിപ്പൊഴും.

തെളിമുത്തെതിർ ദന്തമണ്ഡലം
വെളിവാംപ്പാഴ്ച്ചിരിയും കരച്ചിലും,
കിളിനേർമൊഴിയും കലർന്നനിൻ-
നളിനാസ്യം ഹൃദിഞാൻമറക്കുമോ?

ക്ഷമവിട്ടകലത്തുനിന്നു,വി—
ഭ്രമഹാസത്തൊടു പാഞ്ഞണഞ്ഞുനീ
സുമമോടെതിർ കൊച്ചുകൈകളാൽ
മമജാനുക്കൾ പിടിച്ചുപുൽകവെ;

നലമൊടുകുനിഞ്ഞെടുത്തു,
നന്മലർമെയ് മാറിലണച്ചുനിന്മുഖം
പലപാടുമുകർന്നുപോന്നതോ—
ർത്തലമിന്നും കുളിരുന്നിതെന്മനം".

ഇങ്ങിനെ വാത്സല്യമൂർത്തിയുടെ അവതാരവർണ്ണനപോലെയുള്ള സങ്കല്പചിത്രങ്ങൾ ഒരിക്കലെങ്കിലും കാണ്മാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള ആർക്കാണ് ഇളംപൈതലുകളോടു സ്നേഹം വദ്ധിക്കാതിരിക്കുക! ഈ വിഷയത്തിൽ വള്ളത്തോൾ വള്ളത്തോളിനെത്തന്നെ അതിശയിക്കുന്നു എന്നു ഞാൻ സധൈര്യം പറയാം.

വള്ളത്തോളിൻെറ സാഹോദൎയ്യപരിധിയിൽ മനുഷ്യ ൻെറ ക്രൂരബുദ്ധികൊണ്ടു കഷ്ടപ്പെടുന്ന മനുഷ്യസഹോദര ങ്ങൾ മാത്രമല്ല ഉൾപ്പെടുന്നതു്. ഭക്ഷണത്തിന്നും വിനോദ ത്തിന്നും ദേവതാപ്രസാദത്തിന്നുമായി മനുഷ്യർ കൊല്ലുക യും കൊല്ലാതെകൊല്ലുകയും ചെയ്യുന്ന സാധുമൃഗങ്ങളുടെ ക ഷ്ടാവസ്ഥ ആ കവി ഹൃദയത്തെ എത്രത്തോളം വ്യാകുലപ്പെടു ത്തുന്നുണ്ടെന്നു് അദ്ദേഹത്തിൻെറ പലകൃതികളിൽനിന്നും കാ ണാവുന്നതാണു്. അദ്ദേഹത്തിൻെറ "കോഴി" പറയുന്നതു നോക്കുക.

"അക്ഷിമോഹനസ്വരൂപമാളുമീ
പക്ഷിയിങ്കലതിമാത്രകൌതുകാൽ
പക്ഷിവാഹനനുടെ പത്നിയാകുമാ-
ലക്ഷ്മിവന്നു നിവസിച്ചിടുന്നിതോ!

ചാരമൺപൊടി തുടച്ചുനീക്കുവാ-
നാര്? സാദ്ധ്യമതുപോലുമെങ്കിലും,
സാരശോഭനമിതിൻെറമേനി:സം-
സ്കാരമെന്തിനു നിസൎഗ്ഗചാരുവിൽ.

കാൎത്തികേയനഴകാൎന്നകേകിയെ-
പ്പാൎത്തിണക്കി നിജവാഹമാക്കിനാൻ
മൂൎത്തിചാരുത മുഴുത്തകോഴിയെ-
ച്ചാൎത്തിടുന്നു കരതാരിലെപ്പൊഴും.

ദേഹമെന്നപടി, നിൻെറമാംസവും
മോഹനം മധുരമെന്നിരിക്കയാൽ
സ്നേഹശൂന്യരിഹ നിന്നെയെപ്പൊഴോ
ഹാ,ഹനിപ്പതു വയററുപോററികൾ.

ഇത്തിരിക്കുമൊരുപദ്രവം പര-
ക്കെത്തിടാതെ പുലരുന്നനിന്നുടെ

വൃത്തികൂടിയകഴുത്തിലുഗ്രമായ്
കത്തിവെയ്ക്കുവതിനാക്കുതോന്നിടും.
ആവതോളമിഹനിത്യവും ഭുജി-
ക്കാവതായ് പ്പലപദാത്ഥമില്ലയോ?
പാവമീ നിരപരാധപക്ഷിയെ
ക്കൊൽവതെന്തിനു മനുഷ്യർകഷ്ടമേ!
ഭദ്രകുക്കുടകുലാസ്രുതപ്പുണാൽ
ഭദ്രകാളിബഹുദുഷ്ടമർദ്ദിനി
സദ്രസംകരുണ ചെയ്യുമെന്നൊരീ
ക്ഷുദ്രമാന്ത്രികമതം ഭയങ്കരം!
ഭീമഘാതകർ കഴുത്തറക്കവെ
രാമ! രാമ! കരുണസ്വരത്തൊടും
കീഴ്മലച്ചുപിടയുന്ന കോഴിയെ-
ക്കാഴ്ചവക്കു കരൾപൊട്ടുകില്ലയോ."

രോഗശമനത്തേക്കാൾ രോഗനിവാരണമാണ് നല്ലതെന്നു പറയുന്ന തത്വത്തിന്നനുസരിച്ച പാവപ്പെട്ട പക്ഷികളെ കൊല്ലരുതെ,എന്നു പറയുന്നതിനേക്കാൾ അവയെ കൊല്ലാൻ തോന്നാതിരിക്കത്തക്കവണ്ണം അവയിൽ സ്നേഹം വളത്തുന്ന ഒരുത്തമോപായമാണ് നമ്മുടെ കവി എടുക്കുന്നത്. അതു് അദ്ദേഹത്തിൻെറ 'അരിപ്പിറാവിൽ' വളരെ വ്യക്തമായിക്കാണുന്നുണ്ട്.

അതിരററഴകുള്ളതായ കാർവി-
ല്ലതിവേഗേന മറഞ്ഞുപോകുമല്ലോ,
അതിനാൽ വിധിപേത്തു തീത്തതാവാ-
മതിനൊക്കുന്നൊളി വീശുമീഖഗത്തെ.
തവഗേഹിനിയെങ്ങു? ലോകനേത്രോ-
ത്സവമേ, താങ്കൾ തനിച്ചുപോന്നതെന്തേ?
അവൾ കൊച്ചുകിടാങ്ങൾതൻതുണയ്ക്കായ്
ബ് ഭവനത്തിങ്കൽ വസിക്കയായിരിക്കാം.

നരർമേന്മനടിച്ചു ജന്തുഹിംസാ-
കരമാം ജീവിതസംഗരം മതിക്കേ
പരപീഡപെടാതെ നാൾകഴിപ്പൂ
ചിരമിസ്സാധുഖഗങ്ങൾ ശാന്തവൃത്ത്യാ.
ധരതൻ ദയകൊണ്ടു വല്ലതും തെ-
ല്ലിരകിട്ടിടിലതിന്നു തൃപ്തിയായി
മരണംവരെയും മനുഷ്യനുണ്ടോ,
ദരമാറുന്ന സുഖോപഭുക്തിയിങ്കൽ.
അതിനിഷ്ഠുരജീവിതാഹവാഹം-
കൃതിയാലെത്രഭയങ്കരം പ്രപഞ്ചം
അതിനൊട്ടൊരു സൌമ്യഭാവമേകു-
ന്നതിനാണീദ്ദശസത്വസൃഷ്ടിനൂനം.
മഴവില്ലുപിഴിഞ്ഞെടുത്തസത്താ
മഴകേ, മന്ദമകന്നകന്നുപോയ് നീ
അഴലിങ്ങരുളായ്കസൌകമായ്ക്ക് -
പ്പുഴതൻ കൊച്ചുതരംഗമേ പിറാവെ.
ഭുവികൊക്കുകൾകൊണ്ടുകൊത്തിയുംതൻ-
പവിഴച്ചെങ്കഴൽമെല്ലെമെല്ലെവെച്ചും
സവിലാസമിവൻെറ കൺകുളിപ്പി-
ച്ചിവിടെത്തെല്ലിടകൂടി ലാത്തണേനീ.

'വെടികൊണ്ട പക്ഷി' എന്ന കൃതിയിൽ അദ്ദേഹം കാണിച്ചുതരുന്ന ദയനീയമായ കാഴ്ച, ഏതു 'ശിക്കാറ' കാരനേയും ലജ്ജിപ്പിക്കാതിരിക്കയില്ല.

തോക്കായരക്ഷസ്സു, തിടുക്കമോടേ
നൽഭക്തരപ്പിച്ചപദാൎത്ഥമെല്ലാം
ഉള്ളിൽച്ചെലുത്തിപ്പരിതൃപ്തിപൂണ്ടി-
ട്ടുഗ്രസ്വരത്തോടൊരു തേട്ടൽതേട്ടി.

ആ നിർദ്ദയൻതൻ സമസ്തഹിംസാ-
മലീമസാഘങ്ങളിൽനിന്നൊരംശം
ഉയന്നുതോക്കിൻകുഴലികളൂടെ
ചെന്നേറി വിൺവീഥിയിലും പുകഞ്ഞു.

സിദ്ധാത്ഥനെപ്പെററ ധരിത്രിതന്റെ
യകത്തിലേയ്ക്കാക്കിളിവന്നുവീഴ്കെ,
ശിരസ്സുചായും ചില പുല്ലുകൾക്ക-
ങ്ങിററിറവീണു തുഹിനോദബാഷ്പം.

കൂട്ടിന്നകത്തുൾക്കടമാം വിശപ്പാൽ
കരുന്നുപൈതങ്ങൾ കുഴഞ്ഞുവാഴ്വു
ഇരുട്ടുപോയിടിന നാഥനെത്തി-
ലിരുട്ടുകേറന്നിതവൾക്കു കണ്ണിൽ!

അകാലവൈധവ്യമണഞ്ഞൊരമ്മ;
പത്രംമുളക്കാത്ത കുറെക്കിടാങ്ങൾ
ഹേ ദുഷ്ട, ശിക്കാരി, ഭവാനൊരുണ്ട-
കൊണ്ടിക്കുടുംബം മുഴുവൻതകത്തു.

ഭാസിച്ചിടുന്നുണ്ടൊരുപോരിൽവെന്ന
ഭടന്റെഭാവം ഭവദാനനത്തിൽ
വ്യാഘ്രങ്ങളല്ലിൽപ്പശുവെപ്പിടിപ്പാൻ
വരുമ്പോൾനിൻ തോക്കുയരാത്തതെന്തോ?

ഇങ്ങിനെ സാഹോദര്യത്തിന്റെ പല പദ്ധതികളിലും വ്യാപിച്ചതായ ഈ കവിയുടെ ഭാവനാശക്തി പക്ഷികളെയും മൃഗങ്ങളെയും കടന്നു്, ചെടികളെക്കൂടി സഹോദരരായിക്കാണുന്ന ദിക്കിലെത്തുന്നുവെന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ ശ്ലോകം തെളിയിക്കുന്നു.

കന്നാശ്ലേഷിക്കമോർച്ചേത്തനുജകരടിനീ.
യൊന്നുനിൻ തൃപ്പദാന്തം
തന്നാലും ജ്യേഷ്ഠ, ശാഖാമൃഗ, മമ വദന—
ത്തിനു ചുംബിച്ചുകൊൾവാൻ
എന്നാളുംമല്ലിമൽസോദരിമലരണികൊൾ-
കെന്നുമോദിച്ചുകൊൾവാൻ
ഞാനായ് സൌഭ്രാത്രസന്ദായിനി തവകരുണാ—
ലാബിഞ്ഞാൻ ബ്രഹ്മവിദ്യേ!

ഇപ്രകാരം കവികളും തത്വജ്ഞാനികളും മതാചാര്യന്മാരും ഒരുപോലെ ഉപദേശിക്കുന്ന സൌഭ്രാത്രം തന്നെയാകുന്നു സംസാരപീഡയിൽനിന്നുള്ള മോക്ഷമാർഗ്ഗം. അതു് ആദരണീയമായ ഒരു തത്വമാണെന്നു ലോകത്തിൽ ആലോചനാശീലന്മാർ ആരും സമ്മതിക്കും. എന്നാൽ അതനുഷ്ഠാനത്തിൽ വരുമ്പോൾ മാത്രമേ ലോകം ശാന്തമാകയുള്ളൂ.

ഗ്രഹങ്ങൾ.

(ബ്രഹ്മശ്രീ. മഞ്ചേരി രാമകൃഷ്ണയ്യരവർകൾ.)

സൂൎയ്യനെ ചുററം പോകുന്ന ഗ്രഹങ്ങൾ എട്ടെണ്ണമുണ്ടു്. ഇവ ബുധൻ, ശുക്രൻ, ഭൂമി, കുജൻ, ഗുരു, ശനി, ഉരണസ്സ്, നെപ്ട്യൂൻ എന്നിവയാകുന്നു. നക്ഷത്രങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു് ആകാശത്തിൽ ചലിക്കുന്ന എല്ലാ ജ്യോതിൎഗ്ഗോളങ്ങളേയും പ്രാചീനന്മാർ ഗ്രഹങ്ങളായി വിചാരിച്ചിരുന്നു. പക്ഷെ ആധുനികന്മാർ സൂൎയ്യചന്ദ്രന്മാരെ ഗ്രഹങ്ങളായി വിചാരിക്കുന്നില്ല. സൂൎയ്യനെ ചുററം ഗ്രഹങ്ങൾ പോകുമ്പോലെ, ഗ്രഹങ്ങൾക്കു ചുററം ഉപഗ്രഹങ്ങൾ പോകുന്നു. ബുധനും ശുക്രനും ഉപഗ്രഹങ്ങളില്ല. ഭൂമിയുടെ ഉപഗ്രഹമാണു് ചന്ദ്രൻ. ചന്ദ്രനെപ്പററി മുമ്പു വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ.

ഗ്രഹം.	സൂൎയ്യനിൽനിന്നു ദൂരം.	പരിവൎത്തനകാലം.	ഉപഗ്രഹങ്ങൾ.
ബുധൻ.	·38	88 ദിവസം	,,
ശുക്രൻ.	·72	224 ,,	,,
ഭൂമി.	93,002,000 നാഴിക	365 ,,	1
കുജൻ.	1·52	687 ,,	2
ഗുരു.	5·2	4,332 ,,	5
ശനി.	9·54	10,759 ,,	8
ഉരണസ്സ്.	19·18	30,687 ,,	4
നെപ്ട്യൂൺ.	30·05	60,181 ,,	1

ഗ്രഹചാരം.

ഗ്രഹങ്ങളുടെ ചലനത്തെ സംബന്ധിച്ച് പ്രധാനങ്ങളായ രണ്ടു നിയമങ്ങൾ താഴെ പറയുംപ്രകാരമാണ്.

1. എല്ലാ ഗ്രഹങ്ങളും സൂൎയ്യനു ചുററും പോകുന്നതു ഒരേ ദിശയിലായിട്ടാകുന്നു.

2. സൂൎയ്യനിൽനിന്നകന്നുപോകുന്തോറും ഗ്രഹങ്ങളുടെ പരിവൎത്തനവേഗം കുറഞ്ഞുവരുന്നു.

ബുധശുക്രന്മാർ.

ബുധനും ശുക്രനും ഭൂമിയെക്കാൾ സൂൎയ്യന്നടുത്തുള്ള ഗ്രഹങ്ങളായതുകൊണ്ട് അവയ്ക്ക് അന്തർഗ്രഹങ്ങളെന്നു പേർ. സൂൎയ്യനിൽനിന്നു ബുധൻ $22\frac{1}{2}^\circ$ൽ അധികവും, ശുക്രൻ 45°ൽ അധികവും അകന്നുപോവുകയില്ല. അതുകൊണ്ട് ഇവയെ സൂൎയ്യോദയത്തിന്നുമുമ്പ് കിഴക്കോട്ടോ സൂൎയ്യാസ്തമനത്തിന്നു പിമ്പ് പടിഞ്ഞാട്ടോ കാണാം. ബുധശുക്രമണ്ഡലങ്ങൾക്കു ക്ഷയവൃദ്ധികളുണ്ട്.

ഗ്രഹങ്ങളുടെ സൂൎയ്യാഭിമുഖപരിവൎത്തനകാലം.

ചന്ദ്രന്റെ സൂൎയ്യാഭിമുഖപരിവൎത്തനകാലത്തെപ്പററി മുമ്പു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലൊ. അതേപ്രകാരം ഗ്രഹങ്ങളുടേയും സൂൎയ്യാഭിമുഖപരിവൎത്തനകാലം തീരുമാനിക്കാം. ഭൂമിയുടെ ചലനം ഹേതുവായി ഗ്രഹങ്ങളുടെ സൂൎയ്യാഭിമുഖപരിവൎത്തനകാലത്തിന്നും താരാഭിമുഖപരിവൎത്തനകാലത്തിന്നും തമ്മിൽ വ്യത്യാസമുണ്ട്. ഒരു ഗ്രഹത്തിന്റെ സൂൎയ്യാഭിമുഖപരിവൎത്തനകാലം കണ്ടുപിടിക്കേണ്ട മാതിരി അറിയുവാൻ ശുക്രന്റെ ഗതിയെ ഉദാഹരണമായി എടുക്കുക.

ശുക്രന്റെ പരിവൎത്തനകാലം —224 ദിവസം.

ഒരു ദിവസത്തിൽ ചെല്ലുന്നദൂരം $-\frac{360}{224}$ (അംശം)

ഭൂമിയുടെ പരിവൎത്തനകാലം —365 ദിവസം.

ഒരു ദിവസത്തിൽ ചെല്ലുന്ന ദൂരം — $\frac{360}{365}$ (അംശം)

ശുക്രന്റെ സൂൎയ്യാഭിമുഖപരിവൎത്തനകാലം — S ദിവസം.

ഒരു ദിവസത്തിൽ സൂൎയ്യനിൽനിന്നുള്ള അകൽച്ച — $\frac{360}{S}$

$$\frac{1}{S} = \frac{1}{224} - \frac{1}{365}$$

S = 580 ദിവസം (ഏകദേശം)

വക്രഗതി.

മേടം മുതലായ രാശികളിൽകൂടി ഗ്രഹങ്ങളുടെ മുന്നോട്ടുള്ള ഗതിയാണ് അവയുടെ സാധാരണഗതി. പക്ഷെ ഭൂമിയിൽനിന്നു നോക്കുമ്പോൾ ചിലപ്പോൾ ഗ്രഹങ്ങൾ പിന്നാക്കം ചലിച്ചുപോകുന്നതുപോലെ തോന്നും. ഈ ചലനമാണ് അവയുടെ 'വക്രഗതി' ഗ്രഹങ്ങളുടെ വൃത്താകൃതിയിലുള്ള ചലനമാണ് വക്രഗതിക്കു കാരണം. എല്ലാ ഗ്രഹങ്ങൾക്കും എല്ലാ വൎഷത്തിലും വക്രഗതി ഉണ്ടാകണമെന്നില്ല.

പരീക്ഷ.

എത്രയും വിസ്താരമേറിയ ഒരു മൈതാനത്തിൽ വിവിധ വേഗത്തിൽ, വൃത്താകൃതിയിൽ, ഒരേമാതിരിയിൽ ചില ആളുകൾ ചവിട്ടുവണ്ടിയിൽ കയറി ചുററുന്നപക്ഷം അവരിൽ ചിലൎക്കു മററുള്ളവർ പിന്നാക്കം സഞ്ചരിക്കുന്നപോലെ തോന്നും. ഇപ്രകാരം തന്നെയാണ് ആകാശത്തിലും ഗ്രഹങ്ങൾ വക്രമായി സഞ്ചരിക്കുന്നപോലെ തോന്നുന്നത്. വക്രഗതിയെപ്പററി ഇതിലധികം ഇവിടെ വിസ്തരിക്കേണമെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

ഗ്രഹങ്ങൾ.	സൂൎയ്യാഭിമുഖപരിവൎത്തന കാലം.	വക്രപരിണാമം	വക്രഗതിയുടെ ആരംഭമോ അവസാനമോ.	കാലം.
ബുധൻ	116 ദിവസം.	9°	18°	$23\frac{1}{4}$ ദിവസം.
ശുക്രൻ	584 ,,	15°	$28\frac{3}{4}^\circ$	$42\frac{3}{4}$,,
കുജൻ	780 ,,	14°	$136\frac{1}{4}^\circ$	$72\frac{1}{4}$,,
ഗുരു	399 ,,	10°	$115\frac{1}{2}^\circ$	$120\frac{1}{2}$,,
ശനി	378 ,,	7°	$108\frac{3}{4}^\circ$	$137\frac{1}{2}$,,
ഉറണസ്സ്	374 ,,	4°	$103\frac{1}{4}^\circ$	154 ,,
നെപ്ത്യൂൺ	367 ,,	3°	$100\frac{1}{2}^\circ$	157 ,,

പഴയ മലയാളകൃതികൾ.

———— :o: ————

ദശാവതാരം.

———

1. അത്ഭുതം മറകൊണ്ടുപണ്ടു മറഞ്ഞനാളതുമീളുവാൻ
ശില്പമായൊരു മത്സ്യമായതു നീയല്ലോ ഹരിഗോവിന്ദാ
ഗോവിന്ദാഹരിഗോവിന്ദാ ഹരിഗോവിന്ദാഹരിഗോവിന്ദാ
ഗോവിന്ദൻ തിരുവമ്പലപ്പുഴ മേവുമെൻ ഹരിഗോവിന്ദാ.

2. ആഴിതന്നിലമന്ദമന്ദിര മാശുതാണതിനാകുലാൽ
ആമയായ് മുതുകിൽധരിച്ചതു നീയല്ലോ ഹരിഗോവിന്ദാ
ഗോവിന്ദാ...............

3. ഇന്ദിരാരമണൻപുരാധര വീണ്ടുകൊൾവതിനാസ്ഥയാ
സൂകരാകൃതിവേഷമായതു നീയല്ലോ ഹരിഗോവിന്ദാ........

4. ഈ വിചിത്രതരംകലർന്നൊരു സിംഹമായ് നഖപങ്ക്തി-
യാൽ
ഈഷലററസുരംപിളന്നതുനീയല്ലോഹരിഗോവിന്ദാ........

5 ഉമ്പർവൈരിയിൽമുമ്പനാം ബലിയോടുമൂവ്വടിമണ്ണള-
ന്നമ്പിനോടുലകംപറിച്ചതും നീയല്ലോ ഹരിഗോവിന്ദാ....

6. ഊട്ടുപാട്ടുനടന്നരക്കർ കുലാമുടിപ്പതിനാസ്ഥയാ
ചാരുവെൺമഴുവേന്തിനിന്നതുനീയല്ലോഹരിഗോവിന്ദാ....

7 എത്രവീര്യപരാക്രമത്തൊടിരുന്നൊരാദ്ദശകണ്ഠനെ
യുദ്ധത്തിൽ വധംചെയ്യുരാമനാംനീയല്ലോഹരിഗോവിന്ദാ....

8. ഏതുമൊന്നറിയാവതോ ബലഭദ്രനായ് ഭുവനത്രയം
ആധിതീൎത്തുഭരിച്ചരാമനും നീയല്ലോ ഹരിഗോവിന്ദാ........

9. ഐവരോടുളവായിരുന്നൊരു കൌരവർകുലസംഗരെ
വൈഭവംപെരുകുന്നകൃഷ്ണനും നീയല്ലോ ഹരിഗോവിന്ദാ....

10. ഒക്കെമലിൽമുടിപ്പതിന്നൊരു ഖഡ്ഗിയായ് വരുമാറടൻ
നിഷ്കളങ്കമായ് നില്ക്കുംധീരനും നീയല്ലോഹരിഗോവിന്ദാ....

11. ഓതുമാറുദശാവതാരമെനിക്കുതോന്നുക സാമ്പ്രതം
കാവ്ണ്യാകരുണാനിധെഹരിഗോവിന്ദാഹരിഗോവിന്ദാ....

12. ഔവണ്ണാവരുമാറുഭക്തി എനിക്കുതോന്നുകസാമ്പ്രതം
ഉള്ളിൽ രാപ്പകലാധിപോവതിനേകണംഹരിഗോവിന്ദാ....

13. അക്കനെംവരുമുൾക്കനെംപ്രതിനിഷ്കളങ്കമെനിക്കഹോ
പക്ഷിവാഹനഭക്തനാകനിനക്കുഞാൻഹരിഗോവിന്ദാ....

ഗോവിന്ദാഹരിഗോവിന്ദാ ഹരിഗോവിന്ദാഹരിഗോവിന്ദാ
ഗോവിന്ദൻ തിരുവമ്പലപ്പുഴ മേവുമെൻ ഹരിഗോവിന്ദാഃ

ദാമോദർ കെ. മാവലങ്കർ.

ഓം.

സത്യാന്നാസ്തി പരോധർമ്മഃ

സനാതനധർമ്മം.

ശ്രേയാൻ ദ്രവ്യമയാദ്യജ്ഞാൽ ജ്ഞാനയജ്ഞഃ പരന്തപ. ഗീത 4-33.

പുസ്തകം 14. { 1924. മാർച്ച്. } നമ്പർ. 3.

സൌന്ദര്യലഹരി.

(33-ാം പേജിൽനിന്നു തുടർച്ച.)

34.

ശരീരം ത്വം ശംഭോഃ ശശിമിഹിരവക്ഷോരുഹയുഗം
തവാത്മാനം മന്യേ ഭഗവതി നവാത്മാനമനഘം
അതഃ ശേഷഃ ശേഷീത്യയമുഭയസാധാരണതയാ
സ്ഥിതഃ സംബന്ധോ വാം സമരസപരാനന്ദപരയോഃ.

ഹേ ഭഗവതി. ത്വം=ഭവതി. ശശിമിഹിരവക്ഷോരുഹയുഗം=ചന്ദ്രനും സൂര്യനുമാകുന്ന രണ്ടു സ്തനങ്ങളോടുകൂടിയ. ശംഭോഃ=ആനന്ദഭൈരവന്റെ. ശരീരം=ദേഹമായിട്ട്. അസി=ഭവിക്കുന്നു. (ഭവതിയുടെ രണ്ടു സ്തനങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ നേത്രങ്ങളായി) ഹേ ഭഗവതി, ഉല്പത്തി വിനാശം മുതലായവയെ അറിഞ്ഞ ദേവി. തവ=ഭവതിയുടെ. ആത്മാനം=സ്വരൂപത്തെ. അനഘം=നിർദ്ദോഷമായ: നവാത്മാനം, കാലവ്യൂഹം, കുലവ്യൂഹം, നാമവ്യൂഹം, ജ്ഞാനവ്യൂഹം, ചിത്തവ്യൂഹം, നാദവ്യൂഹം, ബിന്ദുവ്യൂഹം, കലാവ്യൂഹം, ജീവവ്യൂഹം ഇങ്ങനെ ആനന്ദഭൈരവന്റെ ഒമ്പതു രൂപമായിട്ട്. മന്യേ=ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. അതഃ=ഇതിനാൽ: ശേഷഃ=ശേ

ഷഭൂതൻ, അപ്രധാനഭൂതൻ. ശേഷീ=സ്വാമി. ഇതി=എന്നുള്ള. അയം= ഈ. സമരസപരാനന്ദപരയോഃ=ഒരുപോലെ ആനന്ദത്തോടുകൂടിയ ആനന്ദഭൈരവൻ, ആനന്ദഭൈരവി ഇവർകളായ. വാം=ഭവാന്മാരുടെ (ഭവതിയുടേയും ആനന്ദഭൈരവന്റേയും) സംബന്ധഃ=ശേഷശേഷിഭാവം. ഉഭയസാധാരണതയാ=രണ്ടുപേൎക്കും പൊതുവായിട്ട്. സ്ഥിതഃ=ഇരിക്കുന്നു,

35.

മനസ്ത്വംവ്യോമത്വംമരുദസിമരുത്സാരഥിരസി
ത്വമാപസ്ത്വംഭൂമിസ്ത്വയിപരിണതായാംനഹിപരം
ത്വമേവസ്വാത്മാനാംപരിണമയിതുംവിശ്വവപുഷാ
ചിദാനന്ദാകാരം ശിവയുവതി ഭാവേനബിഭൃഷേ.

ഹേ ഭഗവതി, ത്വം=ഭവതി. മനഃ=ആജ്ഞാചക്രത്തിലിരിക്കും മനസ്തത്വമാകുന്നു. ത്വം=ഭവതി. വ്യോമ=വിശുദ്ധിചക്രത്തിലിരിക്കും ആകാശതത്വമാകുന്നു. ത്വം=ഭവതി. മരുൽ=അനാഹതചക്രത്തിൽ വായുതത്വമായ സംവിൽചക്രം. അസി=ആകുന്നു. ത്വം=ഭവതി. മരുത്സാരഥിഃ=(വായുസഖനായ അഗ്നി) സ്വാധിഷ്ഠാനചക്രത്തിലിരിക്കും അഗ്നിതത്വം. അസി=ആകുന്നു. ത്വം=ഭവതി. ആപഃ=മണിപൂരചക്രത്തിലിരിക്കും ജലതത്വമാകുന്നു. ത്വം=ഭവതി. ഭൂമിഃ=മൂലാധാരത്തിലിരിക്കും ഭൂതത്വമാകുന്നു. ഏവം=ഇപ്രകാരം. ത്വയി=ഭവതി. പരിണതായാംസത്യാം=എല്ലാമായിത്തീരുമ്പോൾ. പരംന=ഭവതിയെ ഒഴിച്ച് വേറെ ഒന്നുമില്ല. (സദാശിവൻകൂടി ദേവിതന്നെ എന്നു സാരം.) ത്വംഏവ=ഭവതി തന്നെ. വിശ്വവപുഷാ=പ്രപഞ്ചരൂപമായി. പരിണമയിതും=തീരാനായിട്ട്. ശിവയുവതിഭാവേന=സദാശിവകാന്തയെന്ന ഭാവത്തോടെ. ചിദാനന്ദാകാരം=ജ്ഞാനാനന്ദമയമായ. സ്വാത്മാനാം=മഹാമായാരൂപത്തെ. ബിഭൃഷേ=ധരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. സച്ചിദാനന്ദസ്വരൂപിണിയായ ദേവിയല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമില്ലെന്ന് ശാക്തേയസിദ്ധാന്തം.

36.

തവാജ്ഞാചക്രസ്ഥംതപനശശികോടിദ്യുതിധരം
പരംശംഭുംവന്ദേപരിമിളിതപാൎശ്വംപരചിതാ
യമാരാധ്യൻഭക്ത്യാരവിശശിശുചീനാമവിഷയെ
നിരാലോകേലോകേനിവസതിഹിഭാലോകഭുവനേ.

ഹെ ഭഗവതി, തവ=ഭവതിയെ സംബന്ധിച്ച. ആജ്ഞാചക്രസ്ഥം=ഭ്രൂമദ്ധ്യത്തിലുള്ള ശിവചക്രരൂപമായ ആജ്ഞാചക്രത്തിൽ ഇരിക്കുന്ന. തപനശശികോടിദ്യുതിധരം=കോടി സൂൎയ്യചന്ദ്രന്മാരുടെ കാന്തികളെ ധരിക്കുന്ന. പരചിതാ=പരാകാരയായ ജ്ഞാനസ്വരൂപിണിയോട്. പരിമിളിതപാൎശ്വം=അലങ്കരിക്കപ്പെട്ട പാൎശ്വഭാഗത്തോടുകൂടിയ. പരംശംഭും=പരമശിവനെ വന്ദെ=ഞാൻ വന്ദിക്കുന്നു. യം=യാതൊരു പരമശിവനെ. ഭക്ത്യാ=ഭക്തിയോടുകൂടെ. ആരാധ്യൻ=ആരാധിക്കുന്ന മഹാൻ. രവിശശിശുചീനാം=സൂൎയ്യൻ, ചന്ദ്രൻ, അഗ്നി ഇവക്ക്. അവിഷയെ=അഗോചരമായ. നിരാലംകെ=സൂൎയ്യാദികളുടെ പ്രകാശമില്ലാത്ത. അലോകെ=ഏകാന്തമായ. ജ്യോത്സ്നാലോകഭുവനെ=ചന്ദ്രിക നിറഞ്ഞലോകത്തിൽ. (ആജ്ഞാചക്രത്തിലിരിക്കുന്ന ചന്ദ്രൻ കൂടാതെ സഹസ്രദളകമലത്തിൽ ശ്രീചക്രാത്മകനും നിത്യകലനും ആയ വേറൊരു ചന്ദ്രന്റെ ചന്ദ്രികയാൽ നിറഞ്ഞ ലോകത്തിൽ.) വസതിഹി=വസിക്കുന്നു പ്രസിദ്ധം.

ഇതിനാൽ അഗ്നിസൂൎയ്യചന്ദ്രന്മാരുടെ മുന്നൂററി അറുപതു കിരണങ്ങളും ആധാരചക്രം മുതൽ ആജ്ഞാചക്രംവരെയേ ചെല്ലുന്നുള്ളു എന്നു മനസ്സിലാക്കണം.

37.

വിശുദ്ധൌതെശുദ്ധസ്ഫടികവിശദംവ്യോമജനകം
ശിവംസേവെദേവീമപിശിവസമാനവ്യവസിതാം
യയോഃകാന്ത്യായാന്ത്യാഃശശികിരണസാരൂപ്യസരണെ-
വിധൂതാന്തൎദ്ധ്വാന്താവിലസതിചകോരീവജഗതീ.

ഹെ ഭഗവതി, തെ=ഭവതിയുടെ. വിശുദ്ധൌ=കണ്ഠവൎത്തിയായ വിശുദ്ധിചക്രത്തിൽ. ശുദ്ധസ്ഫടികവിശദം=നിൎദ്ദോഷമായ സ്ഫടികംപോലെ നിൎമ്മലനായ. വ്യോമജനകം=ആകാശതത്വത്തെ സൃഷ്ടിക്കുന്ന. ശിവം=ശിവനെയും. ശിവസമാനവ്യവസിതാം=ശിവനോട് ഒപ്പം പ്രയത്നത്തോടുകൂടിയ. (ആകാശതത്വത്തെ സൃഷ്ടിക്കുന്ന). ദേവീംഅപി=ദേവിയേയും. യയൊഃ=യാതൊരു ശിവന്റെയും, ദേവിയുടേയും. യാന്ത്യാഃ=പരക്കുന്ന. ശശികിരണസാരൂപ്യസരണെഃ=ചന്ദ്രകിരണങ്ങളോട് ഭേദമില്ലാത്ത. കാന്ത്യാഃ=കാന്തിയാൽ. (ഹേതുപഞ്ചമി) വിധൂതാന്തൎദ്ധ്വാന്താ=നശിപ്പിക്കപ്പെട്ട ഉള്ളിരുളോടുകൂടിയ. ജഗതീ=ലോകമെല്ലാം. ചകോരീവ=പെൺ ചകോരപക്ഷിപോലെ. (ഉപ്പൻ അല്ലെങ്കിൽ ചെമ്പോത്തെന്ന പക്ഷി. ഇതു രാത്രിയിൽ ചന്ദ്രികയേ പാനംചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കും.) വിലസതി=ശോ

ിക്കുന്നു. വിശുദ്ധിചക്രപൂജയിൽ സൂര്യചന്ദ്രന്മാരുടെ നിരോധത്താൽ പ തിനാറുകോണുള്ള ശ്രീചക്രത്രിപുരസുന്ദരി മുതലായ പതിനാറു കലകളുടെ രോഷണത്താൽ ആ ചക്രത്തിലിരിക്കുന്ന ശിവന്റെയും ശിവയുടെയും പ്രഭ തന്നെ ചന്ദ്രികാകൃത്യം വഹിക്കുന്നെന്നു തത്വം.

38.

സമുന്മീലൽസംവിൽകമലമകരന്ദൈകരസികം
ഭജേഹംസദ്വന്ദ്വം കിമപിമഹതാം മാനസചരം
യദാലാപാദഷ്ടാദശഗുണിതവിദ്യാപരിണതി-
ര്യദാദത്തേദോഷാദ്ഗുണമഖിലമദ്ഭ്യഃപയഇവ.

യദാലാപാൽ=യാതൊരു ഹംസങ്ങളുടെ ആലാപത്താൽ. അഷ്ടാദശ ഗുണിതവിദ്യാപരിണതിഃ=പതിനെട്ടുവിദ്യകളുടെ ഉല്പത്തി. ഭവതി=ഭവി ക്കുമോ. യൽ=യാതൊരു ഹംസദ്വന്ദ്വം. ദോഷാൽ=ഗുണദോഷമിശ്ര മായവസ്തുവിൽനിന്ന് ദോഷത്തെത്തള്ളി. അഖിലം ഗുണം=എല്ലാം ഗുണ ത്തേയും. അദ്ഭ്യഃ=വെള്ളവും പാലും കലന്ന പാത്രത്തിൽനിന്നു വെള്ളത്തെ വിട്ടു, പയഃഇവ=പാലിനെമാത്രം എന്നപോലെ. ആദത്തേ=സ്വീകരിക്കു ന്നു. ഭക്തന്മാരുടെ ഗുണങ്ങളെ മാത്രമേ ദേവനും ദേവിയും സ്വീകരിക്കയു ള്ളൂ. വെള്ളവും പാലും കലൻവെച്ച പാത്രത്തിൽനിന്ന് അരയന്നം പാലി നെ മാത്രമേ കുടിക്കയുള്ളൂ. ഇതു് ഈ പക്ഷിയുടെ വിശേഷശക്തി. സമു ന്മീലൽസംവിൽ കമലമകരന്ദൈകരസികം=വികസിക്കുന്ന ജ്ഞാനമാകുന്ന താമരപ്പൂവിന്റെ തേൻകുടിച്ചുകൊണ്ടു് രസിച്ചിരിക്കുന്ന. മഹതാം=മഹാ ന്മാരായ യോഗീശ്വരന്മാരുടെ, മാനസചരം=മനസ്സാകുന്ന മാനസമെ ന്ന വൈശ്രവണന്റെ സരസ്സിൽ സഞ്ചരിക്കുന്ന. കിമപി=അനിർവാച്യമാ യ. ഹംസദ്വന്ദ്വം=ദേവിയും ദേവനുമാകുന്ന അരയന്നപ്പേടയെ. ഭജേ= ഞാൻ ഭജിക്കുന്നു.

ഇവിടെ അല്പം മനസ്സിരുത്തേണം:—സംവിൽ കമലം. അനാഹതചക്ര ഉപാസകന്മാർ പരമഹംസമിഥുനത്തെ സംവിൽകമലത്തിൽ ഉപാസിക്കു ന്നു എന്നതു് സമയികളുടെ ഏകദേശമതം അതിനാൽതന്നെ സമയിനാമെ ന്നു പറയാതെ മഹതാം മാനസചരമെന്നു പറഞ്ഞതു്. ശങ്കരാചാര്യരുടെ മതം അഗ്നിരൂപനായ ശിവനെ അഗ്നിരൂപിണിയായ ശക്തിയോടു് അ നാഹതചക്രത്തിൽ ഭജിക്കണമെന്നാണു്. സമയിമതത്തിൽ ബാഹ്യപൂജ ഇല്ല. ആന്തരപൂജയേ ഉള്ളൂ എന്നു് മുമ്പു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ.

(തുടരും)

പി. കെ. നാരായണശാസ്ത്രികൾ.

ബ്രഹ്മസൂത്രം.

(ബ്രഹ്മശ്രീ. വരവൂർ കപ്ലിങ്ങാട്ട് നാരായണൻ ഭട്ടതിരിയവർകൾ)

(48-ാംപേജിൽനിന്നു തുടർച്ച)

:o:

നിഖിലത്തിന്റെയും മൂലമായ അദ്വൈതബ്രഹ്മത്തെ മുഖ്യതാല്പര്യമായി പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഉപനിഷത്തുകളാണ് ബ്രഹ്മസൂത്രത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം. ഉപനിഷത്തുകളെപ്പററി യാതൊന്നും അറിയാതെ ബ്രഹ്മസൂത്രത്തിൽ പ്രവേശിക്കുവാൻ പ്രയാസമായിത്തീരും. പ്രധാനമായ പത്തുപനിഷത്തുകളുടെ മുഖ്യ വിഷയമെങ്കിലും ബ്രഹ്മസൂത്രത്തിൽ അവിടെ അവിടെയായി പറയേണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു. ഛാന്ദോഗ്യോപനിഷത്തിലെ വിഷയങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി വളരെ അധികരണങ്ങൾ ബ്രഹ്മസൂത്രത്തിൽ ഉണ്ട്. കഴിഞ്ഞ അധികരണവും വരാൻപോകുന്ന മൂന്ന് അധികരണങ്ങളും ഛാന്ദോഗ്യത്തെ അവലംബിച്ചവയാകുന്നു. അതുകൊണ്ട് ആ ഉപനിഷത്തിലെ വിഷയങ്ങളെയാണ് ഇവിടെ പറയുവാൻ ആരംഭിക്കുന്നത്. ആദ്യമായി ഉപനിഷത്തുകളെപ്പററി പൊതുവിൽ രണ്ടു വാക്കു പറയുന്നു.

സംസാരത്തിന്റെ മൂലമായ അവിദ്യയെ നശിപ്പിക്കുന്നതു ബ്രഹ്മവിദ്യയാകുന്നു. ബ്രഹ്മവിദ്യ, ഉപനിഷത്തു ഈ രണ്ടു ശബ്ദങ്ങൾ പര്യായങ്ങളാകുന്നു. ഉപ, നി ഈ രണ്ടു ഉപസർഗ്ഗങ്ങളോടുകൂടിയ സദ് എന്ന ധാതുവിൽനിന്നാണ് ഉപനിഷത്ത് എന്ന ശബ്ദമുണ്ടായത്. ഉപ=സാമീപ്യം, നി=നിശ്ചയം, സദ്=ശിഥിലീകരിക്കുക, ഗമിക്കുക, നശിക്കുക. ഇത് എനിക്കു പരമപുരുഷാർത്ഥത്തെ സാധിപ്പിച്ചുതരും എന്നുള്ള പൂർണ്ണവിശ്വാസത്തോടുകൂടി അടുത്തുചെന്നു സേവിച്ചാൽ യാതൊന്നാണോ പരമപുരുഷാർത്ഥത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്ന

ത്ത് അതുപനിഷത്ത്. അനത്ഥങ്ങൾക്കു നിദാനമായ അവിദ്യയെ നശിപ്പിക്കുന്നത് ബ്രഹ്മവിദ്യയാണെന്നു ശ്രുതികൊണ്ടും യുക്തികൊണ്ടും സിദ്ധമാകുന്നു. മുമ്പുകാണിച്ച നിർവ്വചനപ്രകാരം നോക്കിയാലും ഉപനിഷത്ത് എന്ന ശബ്ദത്തിന്റെ അത്ഥം ബ്രഹ്മവിദ്യയായിത്തീരുന്നു. ഗ്രന്ഥപരമായി ഉപനിഷച്ഛബ്ദത്തെ ഉപയോഗിക്കുന്നത് ലാക്ഷണികമാകുന്നു. ഉപനിഷത്തുകളെ മൂന്നു വിധത്തിൽ തരംതിരിക്കാം.

യോഗശാസ്ത്രപ്രധാനം, ആത്മസ്വരൂപനിരൂപണപരം, മന്ത്രതന്ത്രനിരൂപണപരം എന്നിങ്ങനെ മൂന്നുവിധത്തിൽ ഉപനിഷത്തുകളെ തരംതിരിക്കാം. യോഗശാസ്ത്രപ്രധാനമായ ഉപനിഷത്തുകളിൽ യമനിയമാദികൾ ആയ യോഗാംഗങ്ങളെ സവിസ്തരം പ്രതിപാദിക്കും. സഗുണബ്രഹ്മത്തേയും, നിർഗ്ഗുണബ്രഹ്മത്തെയും സവിസ്തരം പ്രതിപാദിക്കുന്നവയാണ് രണ്ടാമത്തെ തരങ്ങൾ. ചില മന്ത്രോപാസനങ്ങൾ, യജ്ഞോപവീതം, ശിഖ, രുദ്രാക്ഷം, ഭസ്മം ഇത്യാദികളെ ധരിക്കുക, ഇങ്ങിനെ ചില വിഷയങ്ങളെ മൂന്നാമത്തെ തരത്തിലുള്ള ഉപനിഷത്തുകളിൽ അധികം കാണാം. ഇങ്ങിനെ വിഭാഗിച്ചു എങ്കിലും സകല ഉപനിഷത്തുകളുടേയും മുഖ്യതാല്പര്യം അദ്വൈതബ്രഹ്മാത്തന്നെയാകുന്നു. ഈ പറഞ്ഞതിന്നു താഴെ കാണിക്കുന്ന ഐതിഹ്യത്തെ പ്രമാണമാക്കാം.

ഓരോരോ വേദങ്ങൾക്കും അനന്തം ശാഖകളുണ്ട്. ഓരോരോ ശാഖക്കും പ്രത്യേകം ഓരോ ഉപനിഷത്തുണ്ട്. ഇങ്ങിനെയാണ് ഉപനിഷത്തുകൾക്കു നാനാത്വം വന്നത്. അനന്താ ശാഖകൾ നശിച്ചതോടുകൂടി അനന്തം ഉപനിഷത്തുകളും നശിച്ചു. നമ്മുടെ ഭാഗ്യംകൊണ്ട് നൂററിചില്വാനം ഉപനിഷത്തുകളെങ്കിലും കിട്ടുവാൻ സംഗതിവന്നു. വേദശാഖകളുടെ താല്പര്യമെല്ലാം ഒന്നായതുകൊണ്ട് ഉപനിഷത്തുകളുടെ താല്പര്യവും ഒന്നുതന്നെ ആയവണം. മുഖ്യങ്ങളായ ദശോ

പനിഷത്തുകൾ ആത്മസ്വരൂപനിരൂപണപരങ്ങളാണെന്നു പറഞ്ഞുംകൊണ്ടു് ഛാന്ദോഗ്യത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കുന്നു.

ഛാന്ദോഗ്യോപനിഷത്തു് സാമവേദത്തിൽ ചേൎന്നതാകുന്നു. ഈ ഉപനിഷത്തു് ഗ്രന്ഥവലിപ്പംകൊണ്ടു നോക്കിയാൽ ഒരു ഉപനിഷത്തിനോടും താഴെയാണെന്നു പറയാൻ തരമില്ലാത്തതുമാകുന്നു. ഇതിൽ 8 അദ്ധ്യായങ്ങളുണ്ടു്. 6,7 ഈ രണ്ടു് അദ്ധ്യായങ്ങൾ നിൎഗ്ഗുണബ്രഹ്മപ്രതിപാദകങ്ങളും ബാക്കിയുള്ള അദ്ധ്യായങ്ങൾ ഉപാസനകളെ പ്രതിപാദിക്കുന്നവകളും ആകുന്നു. അന്തഃകരണം സൎവ്വദാ വിഷയാകാരമായി പരിണമിച്ചുംകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ശാസ്ത്രോക്തമായ ഒരു ആലംബനത്തെ സ്വീകരിച്ചു് അന്യസമ്പൎക്കംകൂടാതെ ആ ആലംബനവിഷയമായി അന്തഃകരണത്തിന്റെ പരിണാമപരമ്പരയെ സമ്പാദിക്കുകയാണു് ഉപാസന എന്നു പറയുന്നതു്. അഭ്യുദയം, നിശ്രേയസ്സ്, ദുരിതക്ഷയം ഇങ്ങിനെ പല ഫലങ്ങളേയും ഉപാസനകൊണ്ടു് സിദ്ധിക്കാം. ചിത്തശുദ്ധിയെ വൎദ്ധിപ്പിക്കുക എന്നുള്ളതു് ഉപാസനകളിലെല്ലാം സാധാരണയായി ഉണ്ടാവുന്നതാണു്. ചിത്തശുദ്ധികൂടാതെ ആത്മസാക്ഷാൽകാരം ഉണ്ടാവാത്തതുമാകുന്നു. അതുകൊണ്ടാണു് ഉപനിഷത്തുകളിൽ ഉപാസനകളെ പ്രതിപാദിക്കുന്നതു്. ആലംബനത്തിന്റെ ഗുണം, കൎത്താവിന്നു് ഫലേച്ഛയില്ലായ്ക ഇങ്ങിനെ ചില സംഗതികൾ ഉണ്ടാവുമ്പോൾ ഉപാസനകൾക്കു് ലോകഹിതങ്ങളായ അനന്തഫലങ്ങൾ ഉണ്ടാവാം. സംഹിതയിലുള്ള പദപാഠം, ക്രമപാഠം, യാഗങ്ങൾ ഇങ്ങിനെ ചില വിഷയങ്ങളെ അവലംബിച്ചിട്ടുള്ള ഉപാസനകളെ ഉപനിഷത്തുകളിലും ആരണ്യകങ്ങളിലും ധാരാളം കാണാം. ബ്രഹ്മചൎയ്യാശ്രമത്തിലും ഗൃഹസ്ഥാശ്രമത്തിലും ഇരിക്കുന്നവൎക്കു് കൎമ്മകാണ്ഡമായി അധികം സംബന്ധമുള്ളതുകൊണ്ടു് കൎമ്മകാണ്ഡത്തിന്റെ സംബന്ധത്തോടുകൂടാത്ത ഉപാസനകളിൽ ഇവൎക്കു് തൃപ്തിയുണ്ടായില്ലെന്നും വന്നേക്കാം. അതുകൊ

ണ്ടാണു് കർമ്മകാണ്ഡത്തെ സംബന്ധിച്ചിട്ടുള്ള ഉപാസനകളെ ഉപനിഷത്തുകളിലും മററും പ്രതിപാദിക്കുന്നതു്. ഛാന്ദോഗ്യത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽതന്നെ ഉദ്ഗീഥോപാസനയാണു് ഉള്ളതു്.

യാഗങ്ങളിൽ സാമവേദസംബന്ധമായി നാലു് ഋത്വിക്കുകളും ഉണ്ടു്. ഇവയിൽ ഉദ്ഗാതാവ് ഏതൊരു സാമഗാനത്തെയാണോ ചെയ്യുന്നതു് ആ ഗാനത്തിന്റെ പേർ ഉദ്ഗീഥം എന്നാകുന്നു. ഉദ്ഗീഥഗാനത്തിൽ പ്രണവവും ഉണ്ടു്. ഈ പ്രണവത്തെ ഇന്നിന്നവിധത്തിൽ ഉപാസിക്കേണമെന്നു് പറഞ്ഞുകൊണ്ടാണു് ഛാന്ദോഗ്യോപനിഷത്തു് തുടങ്ങുന്നതു്. ആദ്യത്തെ അദ്ധ്യായത്തിൽ പതിമൂന്നു ഖണ്ഡങ്ങളാണുള്ളതു്. ഇതിൽ ഏഴു ഖണ്ഡങ്ങളുടെ താല്പര്യത്തെ താഴെ കാണിക്കുന്നു. എട്ടാമത്തെ ഖണ്ഡത്തിലെ വിഷയം പ്രകൃതത്തിലെ അധികരണത്തിലുള്ള വിഷയവും ആകുന്നു.

ഉദ്ഗീഥാവയവമായ ഓങ്കാരത്തെ രസതമമാണു്, പ്രാപ്തി, സമൃദ്ധി ഇവകൾക്കു ഹേതുവാണു് എന്നിങ്ങനെ വിചാരിച്ചു് ഉപാസിക്കണമെന്നു് ആദ്യത്തെ ഖണ്ഡത്തിൽ പറഞ്ഞു. ജ്ഞാനം, ക്രിയ ഇത്യാദികളായ സകല ശക്തികളുടേയും ഇരിപ്പിടമായ വസ്തുവിനെ പ്രാണൻ എന്ന ശബ്ദംകൊണ്ടു് ഉപനിഷത്തുകളിൽ പറയാറുണ്ടു്. സർവ്വശക്തികളുടേയും ആധാരമായിരിക്കുന്ന ഈ വസ്തു, ബാഹ്യപ്രപഞ്ചത്തിൽ ഉൽക്കർഷാവസ്ഥയെ പ്രാപിക്കുമ്പോൾ സൂര്യനായിത്തീരുന്നു. ഈ മഹാപ്രാണൻതന്നെ ദേഹികളിൽ പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ ഭരിച്ചുംകൊണ്ടു് പ്രാണവായുവായിത്തീരുന്നു. വിദ്യുച്ഛക്തി, ചൂടു്, ശബ്ദം ഇത്യാദികളായ വസ്തുക്കളെല്ലാം മഹാപ്രാണന്റെ അവസ്ഥാഭേദങ്ങളാകുന്നു. ഇങ്ങിനെയിരിക്കുന്ന പ്രാണനാണു് പ്രണവം എന്നിങ്ങനെ ഉപാസിക്കേണ

മെന്ന് രണ്ടാമത്തെ ഖണ്ഡത്തിൽ പറഞ്ഞു. ആദിത്യൻ, പ്രാണൻ ഇവയെ ഒന്നാക്കി കല്പിച്ച്. ഇങ്ങിനെ കല്പിച്ച വസ്തുതന്നെയാണ് പ്രണവം എന്നിങ്ങനെയുള്ള ഉപാസനയെ മൂന്നാമത്തെ ഖണ്ഡത്തിൽ പറയുന്നു. മൃത്യുവിൽനിന്നു ഭയപ്പെട്ട് ദേവന്മാർ വേദങ്ങളിൽ ഒളിച്ചു. മൃത്യു അവിടേയും വന്നപ്പോൾ ഇവർ പ്രണവത്തെ പ്രാപിച്ച് മരണരഹിതന്മാരായിത്തീന്നു. ഇങ്ങിനെ ദേവന്മാരെ മൃത്യുവിൽനിന്നു രക്ഷിച്ചതു് പ്രണവമാണെന്നുവിചാരിച്ച് പ്രണവത്തെ ഉപാസിക്കേണമെന്ന് നാലാമത്തെ ഖണ്ഡത്തിൽ പറയുന്നു. ആദിത്യരശ്മികൾ ആദിത്യങ്കൽനിന്നു ഭിന്നങ്ങളാണെന്നും, പ്രാണങ്കൽനിന്ന് ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ ഭിന്നങ്ങളാണെന്നും ഇങ്ങിനെ ധൎമ്മധൎമ്മികൾക്ക് ഭേദം കല്പിച്ച്, പ്രണവം ധൎമ്മസ്വരൂപവും ധൎമ്മിസ്വരൂപവും ആണെന്നും അതിനെ ഉപാസിച്ചാൽ സന്തതി ധാരാളമുണ്ടാകുമെന്നും അഞ്ചാമത്തെ ഖണ്ഡത്തിൽ പറയുന്നു. ഭേദബുദ്ധിവദ്ധിക്കുന്നേടത്തോളം പ്രപഞ്ചമായിട്ടുള്ള ബന്ധം വദ്ധിക്കുമെന്നാണ് ഈ ഉപാസനയുടെ താല്പൎയ്യം. ആദിത്യമണ്ഡലത്തിലുള്ള പുരുഷസ്വരൂപമാണ് പ്രണവം എന്ന് ആറാമത്തെ ഖണ്ഡത്തിലും ചക്ഷുസ്സിലുള്ള പുരുഷസ്വരൂപമാണ് പ്രണവം എന്ന് ഏഴാമത്തെ ഖണ്ഡത്തിലും പറയുന്നു.

ഈ രണ്ടു പുരുഷന്മാരെ പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് നിൎഗ്ഗുണബ്രഹ്മത്തെ ഉപാധിയോടുകൂടി പറയുകയാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളതെന്ന് മുമ്പിലത്തെ അധികരണത്തിൽ സ്പഷ്ടമാക്കീട്ടുണ്ട്. എട്ടാമത്തെ ഖണ്ഡം പ്രകൃതത്തിലുള്ള അധികരണത്തിലെ വിഷയമായതുകൊണ്ട് ഇനി എഴുതേണ്ടതായ ബ്രഹ്മസൂത്രത്തെ താഴെ ചേക്കുന്നു.

(8)

ആകാശാധികരണം.

1—1—22.

ആകാശസ്തല്ലിംഗാൽ.

ആകാശ=ആകാശശബ്ദംകൊണ്ട് ബ്രഹ്മത്തെ ഉപാധിയോടുകൂടി പറയുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്, തല്ലിംഗാൽ=പ്രകൃതത്തിൽ ബ്രഹ്മത്തെയാണ് പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതെന്നു സൂചിപ്പിക്കുന്ന മന്ത്രാക്ഷരങ്ങൾ ഉള്ളതുകൊണ്ട്, 8-ാമത്തെ ഖണ്ഡത്തിന്റെ ചുരുക്കത്തെ കാണിച്ച് പ്രകൃതത്തിലുള്ള പൂൎവ്വപക്ഷസമാധാനങ്ങളെ കാണിക്കുന്നു. ശിലകൻ, ചൈകിതായനൻ, പ്രവാഹണൻ ഇങ്ങിനെ മൂന്നു മഹാന്മാർ ഒരു സഭയിൽ വെച്ച് ഉൽഗീഥത്തെപ്പററി സംസാരിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. സ്വരരൂപമായ ഉൽഗീഥത്തിന്റെ ആശ്രയം എന്താണ് എന്ന് ശിലകൻ, ചൈകിതായനനോട് ചോദിച്ചു. സ്വരത്തിന്റെ ആശ്രയം പ്രാണനും; പ്രാണന്റെ ആശ്രയം അന്നവും, അന്നത്തിന്റെ ആശ്രയം അപ്പുകളും, അപ്പുകളുടെ ആശ്രയം പരലോകവും ആണെന്നു ഇവരുടെ ചോദ്യോത്തരം കഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം ശിലകൻ പരലോകത്തിന്റെ ആശ്രയത്തെ ചോദിച്ചു. ഇതുവരെ പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് സാമവേദത്തിന്റെ ആശ്രയം സ്വൎഗ്ഗമാണെന്നു കിട്ടി. അതുകൊണ്ട് ഇനി ഒന്നും ആലോചിക്കേണ്ടാ എന്നു ചൈകിതായനൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. അങ്ങു പറഞ്ഞതുപ്രകാരം ആയാൽ സാമവേദത്തിന്നു പ്രതിഷ്ഠ ഇല്ലാതെയായിതീരും. അതിനാൽ ഇതു ശരിയല്ല എന്നു ശിലകൻ പറഞ്ഞപ്പോൾ പരലോകത്തിന്റെ ആശ്രയത്തെ ചൈകിതായനൻ മററാളുകളോടു ചോദിച്ചു. പരലോകത്തിന്റെ ആശ്രയം ഇഹലോകമാണെന്നു സമാധാനം പറഞ്ഞു. എന്നു മാത്രമല്ല ഇഹലോകം സകലത്തിന്റേയും ഇരിപ്പിടം ആയതുകൊണ്ട് സാമവേദത്തിന്റേയും ഇരിപ്പിടം, ആ

യിത്തീൎന്നു. അതുകൊണ്ടു് ഇനി ഒന്നും അന്വേഷിപ്പാനില്ലെന്നു ശിലകൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടപ്പോൾ പ്രവാഹണൻ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. ഇഹലോകം അനിത്യമായതുകൊണ്ടു് സാമവേദത്തിന്റെ ആശ്രയം അനിത്യമായിത്തീൎന്നു എന്നു പ്രവാഹണൻ പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ ഇഹലോകത്തിന്റെ ആശ്രയത്തെ ശിലകൻ പ്രവാഹണനോടു ചോദിച്ചു. ഇപ്പോൾ എട്ടാമത്തെ ഖണ്ഡം കഴിഞ്ഞു. ഈ ചോദ്യത്തിന്റെ സമാധാനമായിട്ടാണു് "ആകാശ ഇതിഹോവാച സൎവ്വാണിഹവാഇമാനി ഭൂതാനി ആകാശാദേവ സമുൽപദ്യന്തേ ആകാശം പ്രത്യസ്തംയന്ത്യാകാശോ ഹ്യേവൈഭ്യഃ ജ്യായാൻ ആകാശഃ പരായണം."

"ആകാശമാണു് ഇഹലോകത്തിന്റെ ആശ്രയം. സൎവ്വഭൂതങ്ങളും ആകാശത്തിൽനിന്നു് ഉണ്ടാവുകയും ആകാശത്തിൽതന്നെ ലയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ആകാശം മഹത്തും സൎവ്വഭൂതങ്ങളുടേയും പരമമായ പ്രതിഷ്ഠയും ആകുന്നു." മന്ത്രാൎത്ഥം കഴിഞ്ഞു. ഈ മന്ത്രത്തിലുള്ള ആകാശശബ്ദത്തിന്റെ അൎത്ഥം പരബ്രഹ്മമോ അതല്ല ഭൂതാകാശമോ എന്നാണു് ഇവിടെ സംശയമുള്ളതു്. പൂൎവ്വപക്ഷി ഭൂതാകാശമാകുന്നു എന്നു പറയുന്നു. പൂൎവ്വപക്ഷിയുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെ വിശദമാക്കുന്നു.

ആകാശശബ്ദത്തിന്റെ പ്രസിദ്ധവും വാസ്തവവുമായ അൎത്ഥം ഭൂതാകാശമാകുന്നു. താല്പൎയ്യവശാൽ ചിലപ്പോൾ ഈ ശബ്ദത്തിന്റെ അൎത്ഥം ബ്രഹ്മചൈതന്യം ആവാറുണ്ടു്. അപ്രസിദ്ധാൎത്ഥത്തെ സ്വീകരിക്കുന്നതു ശരിയല്ലാത്തതുകൊണ്ടു് പ്രകൃതത്തിലെ ആകാശം ഭൂതാകാശമാകുന്നു. ഭൂതാകാശം സൎവ്വവ്യാപിയായതുകൊണ്ടു് അതിന്നു മഹത്വവുമുണ്ടു്. ആകാശത്തിൽനിന്നു് വായു ഉണ്ടായി, വായുവിൽനിന്നു തേജസ്സുണ്ടായി. ഇങ്ങിനെ വായുക്രമേണ ആകാശത്തിൽനിന്നു് സൃഷ്ടിയെ പറയാറുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു ഭൂതാകാശം സൎവ്വങ്ങളുടേ

യും ആശ്രയമാണ് എന്നും പറയാം. ആയതിനാൽ പ്രകൃതത്തിലെ ആകാശം ഭൂതാകാശംതന്നെ എന്നുവരുന്നു ഈ പറഞ്ഞ പക്ഷം ശരിയല്ലെന്നു കാണിക്കുന്നു.

സൎവ്വഭൂതങ്ങളുടേയും ഉൽപത്തിസ്ഥാനവും ലയസ്ഥാനവും പ്രകൃതത്തിലെ ആകാശമാണെന്നു വേദം പറയുന്നു. സൎവ്വഭൂതങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഭൂതാകാശവും ചേരുന്നതുകൊണ്ടു് ഭൂതാകാശത്തിന്റെ ഉൽപത്തിയും ലയവും പ്രകൃതത്തിലെ ആകാശത്തിലാണ് എന്നു വരുന്നു. ആയതിനാൽ പ്രകൃതത്തിലെ ആകാശം ബ്രഹ്മചൈതന്യംതന്നെയാകുന്നു. ഇതിന്റെ പുറമെ വേറെ ഒരു സംഗതിയുംകൂടിയുണ്ടു്. ഇഹലോകം അനിത്യമായതുകൊണ്ടു്, ഈ ലോകം ഉൽഗീഥത്തിന്റെ ആശ്രയമാവില്ലെന്നാണ് പ്രവാഹണൻ പറഞ്ഞതു്. നിത്യമായ ഒരു വസ്തുവാണ് ഉൽഗീഥത്തിന്റെ ആശ്രയം എന്നു് ഇതിൽനിന്നു വരുന്നു. അതുകൊണ്ടു് പ്രകൃതത്തിലെ ആകാശം ബ്രഹ്മചൈതന്യമാണെന്നു് സിദ്ധമായിത്തീരുന്നു. ആകാശശബ്ദത്തിന്റെ പ്രസിദ്ധമായ അൎത്ഥം ഭൂതാകാശമാണെങ്കിലും ആകാശശബ്ദംകൊണ്ടും ആകാശപൎയ്യായശബ്ദങ്ങളെക്കൊണ്ടും ബ്രഹ്മചൈതന്യത്തെ വേദങ്ങളിൽ ധാരാളം കാണിക്കാറുണ്ടു്. "യദേഷ ആകാശ ആനന്ദോനസ്യാൽ" 2. 7. തൈത്തരീയോപനിഷത്തു്. ഈ മന്ത്രം ആകാശശബ്ദംകൊണ്ടു് ബ്രഹ്മചൈതന്യത്തെ കാണിക്കുന്നു. "ഋചോ അക്ഷരേ പരമേവ്യോമൻ, യസ്മിൻ ദേവാഅധിവിശ്വേനിഷേദുഃ, യസ്തന്നവേദകിമൃചാ കരിഷ്യതി, യ ഇത്തദ്വിദുസ്തഇമേസമാസതെ". 2-3-20-4. ഋഗ്വേദം അൎത്ഥം. വേദപ്രതിപാദ്യമായും നാശരഹിതമായും പരമമായും ഇരിക്കുന്ന യാതൊരു വ്യോമാവികലാണ് സകലദേവന്മാരും ഇരിക്കുന്നതു് ആ വ്യോമത്തെ അറിയാത്തവൻ വേദംകൊണ്ടു യാതൊന്നും സാധിക്കില്ല. അതിനെ അറിയുന്നവൻ സകലസ്വരൂപനായിത്തീരും. ഇവിടെ ആകാശപൎയ്യാ

യമായ വ്യോമശബ്ദംകൊണ്ട് ബ്രഹ്മചൈതന്യത്തെ കാണി ക്കുന്നു. പരിച്ഛേദശൂന്യമായും ആകാശശബ്ദവാച്യമായും ഇ രിക്കുന്ന വസ്തുവാണ് പ്രണവം എന്നിങ്ങനെ ഉപാസിക്ക ണമെന്ന് ഒമ്പതാമത്തെ ഖണ്ഡത്തിൽ പറയുന്നു. 8, 9 ഈ രണ്ടു ഖണ്ഡങ്ങളിൽനിന്ന് സൂച്യമായ ഒരത്ഥത്തെ താഴെ കാണിക്കുന്നു.

പരലോകം ഇഹലോകത്തെ ആശ്രയിച്ചു നിൽക്കുന്നതു കൊണ്ട് പരലോകത്തെ മാത്രം വിശ്വസിക്കുന്നതു ശരിയല്ല. ഇഹലോകം അനിത്യമായതുകൊണ്ട് ഇഹലോകം മാത്രമേ വാ സ്തവമായിട്ടുള്ളു എന്നും വിശ്വസിക്കരുത്. ഈ രണ്ടു ലോക ങ്ങളുടേയും ആശ്രയമായും നിത്യമായും ഇരിക്കുന്ന വസ്തുവിനെ യാണ് നാം വിശ്വസിക്കേണ്ടതു്. പത്താമത്തെ ഖണ്ഡം അ ടുത്ത അധികരണത്തിന്റെ വിഷയമായതുകൊണ്ട് അതു് അ ടുത്ത അവസരത്തിൽ എഴുതുന്നതാണ്.

പത്രസമ്പാദകക്കുറിപ്പുകൾ.

:x:

ഈ മാസത്തിൽ ഞങ്ങൾ കൊടുത്തിട്ടുള്ള ചിത്രം ദാമോ ദർ മാവലൻകർ എന്നു പേരായ ഒരു മഹാരാഷ്ട്രബ്രാഹ്മ ണന്റേതാണ്. അദ്ദേഹം ബ്രഹ്മവിദ്യാസംഘത്തിന്റെ സ്ഥാ പകയായ മാഡംബ്ളവാസ്കിയുടെ ഒരു ശിഷ്യനും, സംഘ ത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ കാര്യദശിയും ആയിരുന്നു. സംഘത്തോ ടും സംഘത്തിന്റെ യഥാത്ഥനേതാക്കന്മാരായ ഋഷികളോടും ഉള്ള ഭക്തിയാൽ അദ്ദേഹം തന്റെ കുടുംബത്തേയും ജാതിയേ യും ഉപേക്ഷിച്ച് സംഘത്തിന്നുവേണ്ടി പ്രവത്തിച്ചു. അദ്ദേ ഹം ഇപ്പോൾ തന്റെ ഗുരുവായ ഋഷിയുടെ ആശ്രമത്തിൽ

പാൎത്തുവരുന്നു. ഈ ചെറുപ്പക്കാരൻ കേൎണൽ ഓൾക്കോട്ടിന്റെ കൂടെ രാജ്യസഞ്ചാരം ചെയ്തിരുന്നു. 1885-ൽ കേൎണൽ കാഷ്മീർ രാജ്യം സന്ദൎശിച്ചപ്പോൾ ദാമോദരനുംകൂടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവിടെ പാൎത്തിരുന്ന അവസരത്തിൽ ഒരു ദിവസം രാവിലെ ദാമോദരനെ കണ്ടില്ല. അതിന്നു മുമ്പുതന്നെ തന്റെ ഗുരുവിന്റെ ആശ്രമത്തിലേക്കു പോകുവാൻ തനിക്കുണ്ടായിരുന്ന ആശയെ ദാമോദരൻ ഓൾക്കോട്ടവർകളോടു മുമ്പുതന്നെ തുറന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ ഹിമാലയപാൎശ്വത്തിനടുത്തെത്തിയിരിക്കുന്ന ഈ അവസരം നല്ലതരമെന്നു കരുതി ദാമോദരൻ ആശ്രമത്തിലേക്കു തിരിച്ചിരിക്കുമെന്നു കേൎണൽ ഓൾക്കോട്ട് ഊഹിച്ചു. അവിടുത്തെ നാട്ടുരാജാവിന്റെ സഹായത്താൽ ദാമോദരനെ തിരയുവാൻ ആളെ വിട്ടു. അവർ കുറേദൂരത്തിൽവെച്ച് ദാമോദരനെ കണ്ടുവെങ്കിലും, അദ്ദേഹത്തെ തിരിച്ചുകൊണ്ടുവരുവാൻ അവൎക്കു സാധിച്ചില്ല. ഹിമാലയത്തിന്റെ ഒത്തമുകളിൽ, സാധാരണ മനുഷ്യർ സ്പൎശിക്കപോലും ചെയ്തിട്ടില്ലാത്ത പ്രദേശങ്ങളിൽക്കൂടിയുള്ള ആ ധീരയാത്രയിൽ, അവിടെ സഞ്ചരിച്ചു പരിചയമുള്ള കാടൎക്കുകൂടി, അനുയാത്രചെയ്യുവാൻ സാധിക്കാത്ത ഘട്ടത്തിലായി. ശീതം അതി ദുസ്സഹമായിത്തീൎന്നപ്പോൾ കൂട്ടുകാർ പിൻതിരിച്ചു. ദാമോദരൻ ഹിമാലയത്തിന്റെ ഉത്തരപാൎശ്വത്തിലുള്ള ആശ്രമത്തിലേക്ക് നേരിട്ടു പോകയും ചെയ്തു.

***

ബ്രഹ്മവിദ്യാസംഘത്തിന്റെ ദക്ഷിണഇന്ത്യാശാഖകളുടെ വാൎഷികയോഗം പതിവുപോലെ ഈ വൎഷത്തിലും അഡയാറിൽവെച്ച് ഏപ്രിൽ 18-ാംനു- മുതൽ 21-ാംനു-വരെ നടത്തപ്പെടുന്നതാണ്. അതിന്ന് ശ്രീമതി. ആനിബെസന്റമ്മ അവർകളുടെയും, അരൺഡേൽ അവർകൾ, ഡോക്ടർ കസിൻസ് അവർകൾ, മഞ്ചേരി രാമയ്യരവർകൾ ഇവരുടേയും പ്രസംഗങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതാണ്.

***

നല്ലതാണെന്നു ഒരാൾക്കു തോന്നിയാൽ അയാൾ ആ മതം സ്വീകരിക്കുന്നതിന്നു ബ്രഹ്മവിദ്യ വിരോധം പറയുന്നതല്ല. ഒരു മതത്തുകാർ മറ്റൊരു മതം നല്ലതാണെന്നു പറഞ്ഞു ആളുകളെ പ്രലോഭിപ്പിച്ച് മതം മാറുന്ന സമ്പ്രദായത്തിന്നു ബ്രഹ്മവിദ്യ വിരോധിയാണ്. മതാവലംബനത്തെ സംബന്ധിച്ച പൂർണ്ണമായ സ്വാതന്ത്ര്യം എല്ലാവക്കും ഉണ്ടാകേണ്ടതാണെന്നു ബ്രഹ്മവിദ്യ പറയുന്നു. സവ്വമതങ്ങൾക്കും അധിഷ്ഠാനമാണ് ബ്രഹ്മവിദ്യ. അതു് എല്ലാമതങ്ങളേയും സ്നേഹിക്കുന്നു. പക്ഷെ ഓരോ മതത്തിൻെറയും പ്രധാനഭാഗമെന്താണെന്നു അതു വേർതിരിച്ചറിയുകയും ചെയ്യുന്നു.

***

ബ്രഹ്മവിദ്യാപ്രവൎത്തകന്മാക്കു പ്രത്യേകമായി ഏപ്രിൽ 4-ാംനു-മുതൽ 17-ാംനു-വരെ ഒരദ്ധ്യയനപക്ഷം അഡയാറിൽവച്ചു നടക്കുന്നതാകുന്നു. ഇതിൻെറ ഒരു കാൎയ്യപരിപാടി താഴെ കൊടുക്കുന്നു.

ബ്രഹ്മവിദ്യാപ്രാഥമികപാഠം.	12	മണിക്കൂർ.
യുവജനബ്രഹ്മവിദ്യാൎത്ഥിസംഘം	1	,,
ഭാഗവതത്തിലെ ബ്രഹ്മവിദ്യ ബ്രഹ്മശ്രീ. സദാശിവയ്യരവർകൾ.	3	
ഗണിതശാസ്ത്രം മദ്ധ്യൊാി രാമയ്യരവർകൾ.	4	
അറൺഡേൽ അവർകളുടെ പ്രസംഗങ്ങൾ	4	,,

***

കേരളീയഹിന്തുസഭയുടെ ഒരു മഹായോഗം സെർ ടി. സദാശിവയ്യരുടെ ആദ്ധ്യക്ഷ്യത്തിൽ മാച്ചമാസം 9-ാംനു- ആലപ്പുഴയിൽവെച്ചു ഭംഗിയായി നടത്തിയിരിക്കുന്നു. ആലപ്പുഴയിലെ എല്ലാ മാന്യന്മാരും, ഇതിന്നുപുറമെ മഹാകവി വ

ള്ളത്തോൾ നാരായണമേനോനവർകൾ, ബ്രഹ്മശ്രീ. വാഴക്കുന്നത്ത് നമ്പൂതിരി എന്നീ മഹാന്മാരും സഭയിൽ സന്നിഹിതരായിരുന്നു. സഭയിൽവെച്ചുനടന്ന പ്രസംഗങ്ങളിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കേണ്ട സാരം ഇപ്രകാരമാണ് ഹിന്തുമതം നല്ല ഒരു മതം തന്നെയാണ്; ഉത്തമങ്ങളായ പല തത്വങ്ങളും അതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. പക്ഷെ പ്രവൎത്തകാവസ്ഥയിൽ മററു മതങ്ങളെപ്പോലെതന്നെ ഈ മതവും ശോചനീയാവസ്ഥയിൽത്തന്നെയാണിരിക്കുന്നത്. 'ജാതി'സംബന്ധികളായ അനാചാരങ്ങളെ നിരസിക്കുന്നതുകൊണ്ടുമാത്രമേ ഹിന്തുമതത്തിന്റെ ഭാവി ശ്രേയസ്കരമായിരിക്കയുള്ളു. ഇങ്ങിനെ ഓരോന്നു ചെയ്യേണമെന്നു സങ്കല്പിക്കുന്നതിന്നു വിലയില്ലെന്നു ഞങ്ങൾ പറയുന്നില്ല. പക്ഷെ പ്രവൃത്തികൊണ്ടുമാത്രമേ കാൎയ്യം സാധിക്കുകയുള്ളു എന്നുള്ളതിന്നു യാതൊരു സംശയവുമില്ല.

* * *

പഴയ മലയാളകൃതികൾ.

———:o:———

ദശാവതാരം.

അംബുജായതലോചന കോമള
കംബുധാരണ കാരുണ്യവാരിധെ
കന്മഷാപഹനിൻ പാദപങ്കജം
ചെമ്മെ കാണുമാറാകണം ഗോവിന്ദ.
ആഴിതന്നിൽ മുഴുകിയവേദത്തെ
മീളുവാനൊരു മീനായിചെന്നുടൻ
ഏഴുസാഗരം ചൂഴെനിന്നീടുന്ന
വേഷമൻപോടു കാണണം ഗോവിന്ദ.
ഇച്ഛയോടസ്സുരാസുരസഞ്ചയം

സ്വച്ഛവാരിധി തോയംകടക്കുമ്പോൾ
കച്ഛപാകൃതികൈക്കൊണ്ടുമേവിടും
വിശ്വവ്യാപിയെ കാണുമാറാകണം.
ഈഷലെന്നിയെ സൂകരവേഷമായ്
ദ്വേഷിച്ചിടും ഹിരണ്യാക്ഷനെക്കൊന്നു
ധാത്രിചക്രത്തെ വീണ്ടുകൊണ്ടോ-
ന്നൊരാഗാത്രമമ്പോടു കാണണം ഗോവിന്ദ.
ഉഗ്രനായ ഹിരണ്യകശിപുവെ
നിഗ്രഹിച്ച നരസിംഹമൂർത്തിയെ
അഗ്രെ പ്രഹ്ലാദസേവിതനായിട്ടു
വ്യഗ്രംകൂടാതെ കാണണം ഗോവിന്ദ.
ഊഢമോദം മഹാബലിതന്നോടു്
ശ്രദ്ധമായ്ചെന്നു മൂവ്വടിഭൂമിയെ
യാചിച്ചീടുന്ന വാമനമൂർത്തിയെ
സേവിച്ചീടുമാറാകണം ഗോവിന്ദ.
എണ്ണിക്കൊണ്ടിരുപത്തൊന്നുപ്രാവശ്യം
എണ്ണമില്ലാത്ത ക്ഷത്രിയവീരരെ
ദണ്ഡിപ്പിച്ചു പരശുരാമാകൃതി
കണ്ണിൽ കാണുമാറാകണം ഗോവിന്ദ.
ഏണനേർമിഴി ജാനകിചോരനെ
ബാണമെയ്തു വധിച്ച ശ്രീരാമനെ
കാണിനേരം പിരിയാതെൻമുമ്പിൽ
കാണുമാറരുളീടണം ഗോവിന്ദ.
ഐയ്യോഹസ്തിനമായ പുരിപുക്ക
കയ്യിൽമേവും കലപ്പയിൽകോരീട്ടു
പയ്യവെയെറിയാൻതുനിയും
ബലഭദ്രരാമനെ കാണണം ഗോവിന്ദ.
ഒട്ടൊഴിയാതെ ഭൂഭാരംതീർപ്പാനായ്

ദുഷ്ടരേപ്പാരെ കൊന്നുമുടിച്ചതും
പെട്ടന്നുമ്പോടുകാട്ടിയതൊക്കയും
കൃഷ്ണരൂപാമെ കാണണം ഗോവിന്ദാ.
ഓൎക്കിലെത്രയും പേടിയാമിന്നിമേൽ
കൽക്കിയായിട്ടവതരിക്കുന്നതും
ഖഡ്ഗവുമന്തി മ്ലേച്ഛരെയൊക്കയും
വെക്കംകൊൽവതും കാണണം ഗോവിന്ദാ.
ഈവിധമായ പത്തവതാരവും
ചൊവ്വോടെ ചൊൽവാനാൎക്കുകഴിയുന്നു
ദൈവമെ!നിവ കാരുണ്യംകൊണ്ടുമെ
കൈവരണമെ കൈവല്യം ഗോവിന്ദാ.
അന്തമില്ലാതെഞാൻ ചെയ്യുപാപത്തെ
നിന്തിരുവടിനീക്കികളഞ്ഞുടൻ
അന്ത്യകാലത്തുമുക്തിയെനൾകുവാൻ
ബന്ധുനീയല്ലാതില്ലമെ ഗോവിന്ദാ.
അച്യുതാനന്ദ ഗോവിന്ദ മാധവ
സച്ചിദാനന്ദരൂപാ സനാതന,
ഉച്ചരിക്കായ് വരേണം നിൻനാമങ്ങൾ
വിഘ്നനായക വിഷ്ണോ നമസ്തുതെ.

ശ്രീകൃഷ്ണസ്തുതി.

പങ്കജവിലോചനൻ പദതളിർതൊഴുന്നേൻ
പാലാഴിമകൾകാന്തൻ തിരുമേനിതൊഴുന്നേൻ
പിച്ചകംതുളസി പൊന്മണിമാലതൊഴുന്നേൻ
പീലിമാലകൾചാൎത്തും തിരുമുടിതൊഴുന്നേൻ
പുഞ്ചിരിതടവീടും തിരുമുഖംതൊഴുന്നേൻ
പൂമലർമകൾചേരും തിരുമാറും തൊഴുന്നേൻ.
പെണ്ണുങ്ങളുടെവസ്ത്രം കവൎന്നോനെതൊഴുന്നേൻ.

പേച്ചിപ്പാൽത്തൈർവെണ്ണ ഭുജിച്ചോനെത്തൊഴുന്നേൻ.
പൈതലായ് വളർന്നു ഗോകുലനാഥനെത്തൊഴുന്നേൻ
പൊന്നിൻകങ്കണം നല്ലൊരുടഞ്ഞാണോ തൊഴുന്നേൻ.
പോരിൽ മല്ലരെത്തല്ലിവധിച്ചോനെത്തൊഴുന്നേൻ.
വൈരവരുടെധാഷ്ട്യംകെടിച്ചോനെ തൊഴുന്നേൻ.
പണ്ടുപാർത്ഥനുതേരുതെളിച്ചോനെത്തൊഴുന്നേൻ.
പാലാഴിയതിൽവാഴും ഭഗവാനെത്തൊഴുന്നേൻ.
വന്നൊരുദുരിതങ്ങൾ പോവാനും തൊഴുന്നേൻ.
അടിയിന്നുമുടിയോളമുടൽകണ്ടുതൊഴുന്നേൻ.

ലോകത്തിന്റെ കരച്ചിലും ലോകഗുരുവിന്റെ വരവും.

എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരു നിരാശ ഇപ്പോൾ പാശ്ചാത്യലോകത്തെ ബാധിച്ചിരിക്കുന്നു. അതിഘോരമായ ലോകമഹായുദ്ധം നടന്നിരുന്ന കാലത്തുകൂടിയും ഉത്തമങ്ങളായ ചില ആദ്ധ്യാത്മികാദർശങ്ങൾ പാശ്ചാത്യർക്കുണ്ടായിരുന്നു. അക്കാലത്തു ദുസ്സാധ്യങ്ങളായാലും, ഉൽകൃഷ്ടങ്ങളായ ഉദ്ദേശ്യങ്ങൾ മനുഷ്യരെ സൽക്കർമ്മങ്ങളിലേക്കു പ്രേരിപ്പിച്ചിരുന്നു. ദുഃഖം അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നുവെങ്കിലും ലോകഹിതത്തിന്നായി പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതു വിശിഷ്ടമായ കൃത്യമാകുന്നുവെന്നു അപ്പോൾ മനുഷ്യർ കരുതിയിരുന്നു. ഈ ഘോരയുദ്ധത്തിന്നു ശേഷം പ്രേമത്തിലും അന്യോന്യവിശ്വാസത്തിലും പ്രതിഷ്ഠിതമായ ഒരു പരിഷ്കാരവിശേഷം ലോകമെങ്ങും വ്യാപിക്കുമെന്നു പാശ്ചാത്യരും പൌരസ്ത്യരും പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നു.

എന്നാൽ യുദ്ധകാലത്തുണ്ടായിരുന്ന ആദർശങ്ങളൊക്കെ ഇപ്പോൾ ഒരു പഴങ്കഥയായി തീർന്നിരിക്കുന്നു.

ലത്തു പാശ്ചാത്യർ പറഞ്ഞിരുന്നതെല്ലാം വെറും വികത്ഥനങ്ങളാണെന്നു തെളിഞ്ഞുപോയി. പല മഹാകൃത്യങ്ങളും ചെയ്യാമെന്നു വാഗ്ദാനംചെയ്തു പാശ്ചാത്യർ ആളുകളെ പ്രലോഭിപ്പിച്ചുവെന്നല്ലാതെ അപ്പൊഴും കൃത്യബോധം അവൎക്കുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു ഇപ്പോൾ വെളിവായിരിക്കുന്നു. ലോകമഹായുദ്ധത്തിൽ ഏകദേശം 70 ലക്ഷം ജനങ്ങൾ മരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇവരെല്ലാവരും പരാൎത്ഥനിഷ്ഠന്മാരും, ലോകശുശ്രൂഷകന്മാരും ആണെന്നുള്ളതിന്നു യാതൊരുസംശയവുമില്ല. "യദൃച്ഛയാചോപപന്നം സ്വൎഗ്ഗദ്വാരമപാവൃതം സുഖിനഃ ക്ഷത്രിയാഃ പാൎത്ഥ ലഭന്തേ യുദ്ധമീദൃശം" എന്നു ഗീതയിൽ ശ്രീകൃഷ്ണഭഗവാൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുപോലെ അത്രയുംഅവർമഹാന്മാരാണു്. എന്നാൽ ഇവരുടെ ആത്മത്യാഗം നിഷ്ഫലമായിപ്പോയോ എന്നു നമുക്കിപ്പോൾ സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇവർ ഏതൊരുദ്ദേശനിവൃത്തിക്കായി തങ്ങളെ ബലികഴിച്ചുവോ ആ ഉദ്ദേശത്തിന്നു നേരെ വിപരീതമായിട്ടാണു് ഇപ്പോൾ പാശ്ചാത്യർ പ്രവൎത്തിച്ചുപോരുന്നതു്. യുദ്ധത്തിന്റെ ഫലമായി ലോകത്തിന്നു ഊൎദ്ധ്വഗതിയല്ല അധോഗതിയാണു് ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതെന്നു തോന്നുന്നു.

മദ്ധ്യയൂറോപ്പിൽ ആളുകളുടെ ഇപ്പോഴത്തെസ്ഥിതി എത്രയും ദയനീയമായ ഒന്നാകുന്നു. അവരുടെ കഷ്ടം ദിവസേന വൎദ്ധിച്ചുപോരുന്നുമുണ്ടു്. അവിടെയുള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുംകൂടി അരപ്പട്ടിണികിടന്നാണു് കാലം കഴിച്ചുപോരുന്നതു്. ജീവിതം നയിക്കുവാൻ അത്യന്താപേക്ഷിതങ്ങളായ സാധനങ്ങൾ ഇല്ലാതെയായിത്തീൎന്നതോടുകൂടി നാണയങ്ങൾക്കുതന്നെ വിലയില്ലാതെയായിത്തീൎന്നിരിക്കുന്നു. ഇംഗ്ലണ്ടുരാജ്യത്തിലും കഷ്ടം ഇല്ലെന്നില്ല; അനവധി കൂലിവേലക്കാർ പ്രവൃത്തികിട്ടാതെ പരുങ്ങി നടക്കുന്നുണ്ടു്. യുദ്ധഭൂമിയിൽച്ചെന്നു മഹാകൃത്യങ്ങൾചെയ്തു, അനവധി മുദ്രകൾ സമ്മാനം കിട്ടി

യിട്ടുള്ള വളരെ ആളുകൾ തെരുവുകളിൽ പ്രവൃത്തിലഭിക്കാതെ അലഞ്ഞു നടക്കുന്നു. ഇംഗ്ലണ്ടുരാജ്യം അപകടത്തിലായിരുന്നപ്പോൾ ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ സഹകരണത്തെ പ്രാർത്ഥിച്ചു. ഈ പ്രാർത്ഥനയ്ക്കനുസരിച്ച് അനവധി ജനങ്ങൾ യുദ്ധത്തിനായി പുറപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ഇന്നു അവരെക്കൊണ്ട് ഇംഗ്ലണ്ടിന്ന് യാതൊരു പ്രയോജനവുമില്ല. അവരെ യാതൊരുവിധത്തിലും സഹായിക്കാതെ ഇംഗ്ലണ്ട് അവരോടു കൃതഘ്നത കാണിക്കുന്നു.

സ്ഥൂലദേഹത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള കഷ്ടങ്ങളെപ്പററിയാകുന്നു മുമ്പു പറഞ്ഞത്. എന്നാൽ മാനസികമായിട്ടുള്ള കഷ്ടം ഇതിലുമധികം ഘോരമായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. പാശ്ചാത്യലോകത്തിൽ പരന്നുകാണുന്ന കൃതഘ്നതയെ ഓർത്ത് സാധാരണ ജനങ്ങൾ ഇപ്രകാരം ചോദിക്കുന്നു. നമ്മുടെ ഇപ്പോഴത്തെ പോക്ക് പരിഷ്കാരത്തിലേയ്ക്കാണോ, അല്ല ഒരപരിഷ്കൃതാവസ്ഥയിലേക്കാണോ? യുദ്ധസമയത്ത് വലിയ വലിയ ആദർശങ്ങളെപ്പററി അന്നത്തെ പല മഹാന്മാരും പലതും പറഞ്ഞിരുന്നുവല്ലോ. യുദ്ധത്തിൽ മരിച്ചവരുടെ സ്മാരകത്തിനായി പല ഏർപ്പാടുകളും ചെയ്യണമെന്നും, യുദ്ധത്തിന്നു ശേഷം സൌഭ്രാത്രപ്രധാനമായ ഒരു പരിഷ്കാരവിശേഷത്തെ സ്ഥാപിക്കണമെന്നും, ലോകമഹായുദ്ധം യുദ്ധത്തെ നിർത്തുന്ന യുദ്ധമാണെന്നും ഇവർ മേനി പറഞ്ഞിരുന്നു. എന്നാൽ ഇതൊക്കെ വെറും വികത്ഥനങ്ങൾ മാത്രമാണെന്നു നമുക്കിപ്പോൾ അറിയുമാറായി.

യുദ്ധത്തിൽ ഖ്യാതിനേടിയിട്ടുള്ളവർ നാട്ടിൽ തിരിയെ വന്നപ്പോൾ അവരെ ആരും ആദരിക്കുന്നില്ല. കഴിഞ്ഞ ലോകമഹായുദ്ധം യുദ്ധത്തെ അവസാനിപ്പിക്കുന്നതിന്നു പകരം മററനവധി യുദ്ധത്തിന്നു കാരണമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ലോ

കം മുഴുവനും താറുമാറായിക്കിടക്കുന്നു. ഈ കഷ്ടത്തിന്നും, ഈ അസ്വാസ്ഥ്യത്തിന്നും എന്താണു കാരണം എന്നു എവിടേയും എല്ലാവരും ചോദിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. യുദ്ധത്തിൽ ജയം നേടിയതുകൊണ്ടു് ലോകം ശാന്തിയെ പ്രാപിച്ചു എന്നുള്ള പരിഭ്രമം എത്രാണ്ടു നീങ്ങിപ്പോയി. ദുഃഖവും, കഷ്ടവും, ദാരിദ്ര്യവും, നിസ്സഹായതാഭാവം മനുഷ്യരെ ചിന്തകന്മാരാക്കിയിരിക്കുന്നു. യുദ്ധത്തിന്നു മുമ്പു് ഏതുതരസാധനങ്ങളെല്ലാമാണു് പ്രധാനമെന്നു നാം വിചാരിച്ചിരുന്നുവോ അവയൊന്നും വിലപിടിച്ചവയല്ലെന്നു് നമുക്കറിയുമാറായി. സ്ഥിരങ്ങളാണെന്നു നാം വിചാരിച്ചിരുന്ന പല ഏൎപ്പാടുകളും ഇപ്പോൾ തകൎന്നുപോയതായി നാം കാണുന്നു.

ലൌകികമായ ഈ കഷ്ടം മനുഷ്യനിൽ ഒരു പാരത്രികബുദ്ധിയുണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നു. മരുഭൂമിയിൽ നടന്നു കുഴങ്ങുന്നവൻ ജലത്തെപ്പററി ചിന്തിക്കുമ്പോലെ വിഷയസുഖങ്ങൾ ക്ഷണഭംഗുരങ്ങളാണെന്നു കണ്ട മനുഷ്യൻ ശാശ്വതധൎമ്മങ്ങളെപ്പററി ചിന്തിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഈ ചിന്തയുടെ ഫലമായി ഒരവതാരപുരുഷന്റെ ആഗമനത്തെ എല്ലാവരും പ്രതീക്ഷിക്കുന്നുണ്ടു്. ആ മഹാപുരുഷനാകട്ടെ ഭിന്നഭിന്നങ്ങളായി നില്ക്കുന്ന ലോകങ്ങളെ യോജിപ്പിക്കുകയും, ലോകത്തിന്റെ ഇളകിയിരിക്കുന്ന അസ്ഥിവാരത്തെ ഉറപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുമെന്നു എല്ലാവരും വിശ്വസിക്കുന്നു. മനുഷ്യന്റെ ആവശ്യമാണു് ഈശ്വരന്റെ അവസരം എന്നു പറയാറുണ്ടു്. എന്നാൽ ഇപ്പോഴത്തെപോലെ മറെറാരുകാലത്തിലും ലോകത്തിന്നു ഈശ്വരനെക്കൊണ്ടുള്ള ആവശ്യം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ലോകത്തിന്റെ കരച്ചിൽ തീൎച്ചയായും ഈശ്വരൻ കേൾക്കുന്നതാണു്. അപ്പോൾ ഈശ്വരേച്ഛയനുസരിച്ചു് ശ്രീ ജഗൽഗുരു അവതരിക്കുന്നതാണു്. ഈ ഒരു വിശ്വാസം

മാത്രമാണ് ഇപ്പോഴത്തെ ശോകാവിഷ്ടമായ ലോകത്തിന്നു ഒരു താങ്ങും തണലുമായിത്തോന്നുന്നതു്.

സകലഭുവനഭംഗസ്ഥാപനാസ്തംഭയഷ്ടിഃ
സകരുണരസവൃഷ്ടിഃ തത്വമാലാസമഷ്ടിഃ
സകലസമയസൃഷ്ടിഃ സച്ചിദാനന്ദദൃഷ്ടിഃ
നിവസതുമയിനിത്യം ശ്രീഗുരോർദ്ദിവ്യദൃഷ്ടിഃ.

ശ്രീ മൈത്രേയജഗത് ഗുരുവിന്റെ അവതാരത്തെപ്പററി ബുദ്ധമതഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു സംഭവം താഴെ ചേക്കുന്നു.

സിദ്ധാത്ഥഗൌതമൻ ആസന്നമൃത്യുവായി കിടന്നിരുന്ന അവസരത്തിൽ, കണ്ണിൽനിന്നു ഉതിരുവാൻ തുടങ്ങിയ അശ്രുവെ പിടിച്ചുനിത്തി ആനന്ദൻ മഹാഗുരുവിനോടു ചോദിച്ചു.

ആനന്ദൻ—അങ്ങുന്ന് ഇഹലോകം വെടിഞ്ഞുപോയാൽ ഞങ്ങൾക്കു ജ്ഞാനോപദേശം ചെയ്യുവാൻ ആരാണുണ്ടാവുക.

സിദ്ധാത്ഥൻ—ആനന്ദ! ഈ ലോകത്തിൽ ആദ്യം ഉണ്ടായ ബുദ്ധൻ ഞാനല്ല. അവസാനത്തെ ബുദ്ധനും ഞാനല്ല. എനിക്കുമുമ്പ് വളരെ ബുദ്ധന്മാർ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. എനിക്കുശേഷവും ബുദ്ധന്മാർ ധാരാളം ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. എത്രയും പരിശുദ്ധനും, അഗാധബുദ്ധിയും, മംഗളാത്മാവും, സവ്വജ്ഞനും, അനന്യസാധാരണമായ നേതൃത്വത്തോടുകൂടിയവനും, ദേവന്മാരുടേയും മനുഷ്യരുടേയും ഗുരുവും ആയ വേറൊരു ബുദ്ധൻ എനിക്കുശേഷം ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. ഞാൻ എതെല്ലാം ശാശ്വതധമ്മങ്ങൾ നിനക്കുപദേശിച്ചുവോ അവയെയെല്ലാം ആ മഹാനും നിനക്കു പറഞ്ഞുതരും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മ

താം ആരംഭത്തിലും, മദ്ധ്യത്തിലും, അവസാനത്തിലും എത്രയും മഹത്തും നിരതിശയാനന്ദപ്രദവുമായിരിക്കും. ഞാൻ ഇപ്പോൾ നിങ്ങൾക്കു കാട്ടിത്തന്നിട്ടുള്ള ആദൎശങ്ങളെ അദ്ദേഹവും നിങ്ങൾക്കു കാണിച്ചുതരും. എന്റെ ശിഷ്യന്മാരേക്കാൾ പതിന്മടങ്ങ് ശിഷ്യഗണങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്നുണ്ടാകും.

ആനന്ദൻ—അദ്ദേഹത്തെ ഞങ്ങൾ എങ്ങിനെയാണ് തിരിച്ചറിയുക.

സിദ്ധാൎത്ഥൻ—അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേർ മൈത്രേയൻ എന്നായിരിക്കും. മൈത്രേയൻ എന്നുവെച്ചാൽ എത്രയും ദയാലു എന്നാണൎത്ഥം.

ഈ സംഭവത്തിന്നു എത്രയും സാദൃശ്യപ്പെട്ടതാണ് ശ്രീകൃഷ്ണഭഗവാന്റെ സ്വൎഗ്ഗാരോഹണകാലത്തിൽ നടന്ന ഒരു സംഭവം. അതിപ്രകാരമാകുന്നു.

ഉദ്ധവന്നു ശ്രീകൃഷ്ണഭഗവാൻ പലവിധത്തിലും ജ്ഞാനം ഉപദേശിച്ചു. ഈ ജ്ഞാനം സിദ്ധിപ്പാൻ വിദുരൎക്കു അവസരം കിട്ടിയില്ല. പക്ഷെ ആ സമയത്തു് ശ്രീ മൈത്രേയമഹൎഷി അവിടെ വന്നു. അപ്പോൾ ഉദ്ധവർ കേൾക്കെ ഭഗവാൻ പറഞ്ഞതിനെ ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കുന്നു.

അതുകേട്ടുദേവനരുൾചെയ്തീടിനാൻ
മതിമാനാകുമുദ്ധവരോടന്നേരം
പറഞ്ഞീടാം മമ പരമാൎത്ഥമെങ്കിൽ
അറിഞ്ഞുകൊണ്ടാലും വികല്പംകൂടാതെ
പിരിഞ്ഞിരിക്കയില്ലൊരിക്കലുംഞാനൊ
ന്നിറഞ്ഞിരിപ്പൊരുപരമാത്മാവുഞാൻ
ഇവണ്ണമാത്മജ്ഞാനമുപദേശിച്ചുടൻ
അവനെയുമയച്ചിതുഭഗവാനും

വിദുരരോടുചൊല്ലുക കൌഷാരവ
ഹൃദയഞാൻ പുനരിപ്പിക്കുന്നെന്നും.

കൌഷാരവൻ മൈത്രേയമഹർഷിതന്നെയാണ്. അദ്ദേഹത്തിനെയാണ് തത്വോപദേശിയായി ശ്രീകൃഷ്ണഭഗവാൻ നിർദ്ദേശിക്കുന്നത്. ഹിന്തുമതത്തിന്നും ബുദ്ധമതത്തിന്നും തമ്മിൽ ഈ സംഭവത്തെ സംബന്ധിച്ച് ഇത്രയും സാമ്യമുണ്ട്.

ഈ ലോകഗുരുവിൻെറ ആഗമനംകൊണ്ട് ലോകം നന്നാകട്ടെ.

മഞ്ചേരി രാമകൃഷ്ണയ്യർ.

ശ്രീമതി. ആനിബെസൻറ് അമ്മയുടെ ഒരു എഴുത്ത്.

(ബ്രഹ്മവിദ്യാസംഘത്തിൻെറ ഓരോ ശാഖയേയും അറിയിക്കുന്നത്.
ഓരോ ശാഖയിലെ യോഗത്തിലും വായിക്കേണ്ടത്.)

മററു രാജ്യങ്ങളിലെ ബ്രഹ്മവിദ്യാർത്ഥികളുടെ സഹകരണത്തോടുകൂടി, ഇന്ത്യാരാജ്യത്തിലെ 104 ബ്രഹ്മവിദ്യാസംഘശാഖകൾ, ആ സംഘം പൊതുജനോപകാരത്തിനായി വെച്ചിട്ടുള്ള ധനശേഖരത്തിന്ന് തങ്ങളാൽ കഴിയുന്ന സഹായം ചെയ്യുതുകൊണ്ട്, ബ്രഹ്മവിദ്യാസംഘത്തിൻെറ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ നടത്തിപ്പോരുന്ന പല വിദ്യാലയങ്ങളും മുടക്കാതെ നിലനിർത്തിപ്പോരുവാൻ സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതോടുകൂടിച്ചേർക്കുന്ന വരവുചെലവുകണക്കുപട്ടികയിൽനിന്ന്, കിട്ടിയിട്ടുള്ള തുകയിൽ * ഏതാണ്ടും മുഴുവനും പള്ളിക്കൂടങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയാണ് ചെലവുചെയ്തിട്ടുള്ളതെന്ന് അറിയാവുന്നതാണ്. സഹകരണത്യാഗക്കാർ കുറെക്കാലമായി എതിരായി ചെയ്തുപോരുന്ന യുദ്ധംകൊണ്ട് പല നാഷനൽ സ്കൂളുകൾക്കും വേണ്ട പണ

* ആകെ പിരിഞ്ഞ സംഖ്യ . 30841—10—0.
വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്ന ചെലവ് . 20651— 0—0.

മില്ലാതെ അവ നിൎത്തേണ്ടിവന്നു. ഈ ഒരപായം ബ്രഹ്മവിദ്യാസംഘം നടത്തിപ്പോരുന്ന പള്ളിക്കൂടങ്ങൾക്കും പററമായിരുന്നു. എന്നാൽ നിങ്ങളുടെ സഹായംകൊണ്ടു് ഈ അപകടത്തിൽനിന്നു് കഴിഞ്ഞകൊല്ലം എനിക്കു നിവൃത്തികിട്ടിയിരിക്കുന്നു. നിങ്ങൾ ദ്രവ്യസഹായം ഇനിയും ചെയ്യാത്തപക്ഷം വരുന്നകൊല്ലം ഈ സ്കൂളുകളും നിൎത്തേണ്ടിവരുന്നതാണു്. രാഷ്ട്രീയമായും വിദ്യാഭ്യാസസംബന്ധമായും ഉള്ള പ്രവൃത്തികൾ നടത്തുവാൻ വേണ്ടതായ ചിലവുകൾക്കായി ഞാൻ വളരെ പണം കടം മേടിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഈ കടത്തിനു പലിശകൊടുക്കുകയും കടം വീട്ടുകയും വേണം. എന്റെ കയ്യിൽ ഒരു കാശുപോലും ഇല്ല. ഇതിൽനിന്നു് നിങ്ങളുടെ സഹായത്തെ ഞാൻ എത്രത്തോളം പ്രാൎത്ഥിക്കുന്നുണ്ടെന്നു് നിങ്ങൾക്കു് മനസ്സിലാക്കാമല്ലോ.

രാഷ്ട്രീയമായ പ്രവൃത്തികളുമായി ബ്രഹ്മവിദ്യാസംഘത്തിന് യാതൊരു സംബന്ധവുമില്ലാത്തതുകൊണ്ടു്, ആ വക കാൎയ്യങ്ങളിൽ ബ്രഹ്മവിദ്യാൎത്ഥികൾ എന്നെ സഹായിക്കേണമെന്നു് ഞാൻ ഒട്ടും ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ ഓരോ മതാനുസാരികൾക്കും അനുസരിച്ചതായവിധത്തിൽ അവരവരുടെ മതംതന്നെ പഠിപ്പിച്ചുപോരുന്ന വിദ്യാലയങ്ങളിൽ ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തിയിൽ പങ്കുകൊള്ളേണ്ടതു് ബ്രഹ്മവിദ്യാൎത്ഥികളുടെ ചുമതലയാണെന്നുള്ളതിന് യാതൊരു സംശയവുമില്ല. ഇന്ത്യയുടെ ഉദ്ധരണത്തിനായി നാം ചെയ്തുപോരുന്ന പ്രവൃത്തികളിൽ മുഖ്യമായ ഒന്നാണു് വിദ്യാഭ്യാസം. ഈ വിദ്യാഭ്യാസപ്രചരണത്തിനായി ഞാൻ നിങ്ങളുടെ സഹായത്തെ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു. ഇന്ത്യാരാജ്യത്തിൽ ബ്രഹ്മവിദ്യാസംഘത്തിന്റെ 435 ശാഖകൾ പ്രവൎത്തകാവസ്ഥയിൽ ഉണ്ടു്. ഇവയിൽ 104 ശാഖകൾ മാത്രമേ കഴിഞ്ഞകൊല്ലം സഹായിച്ചിട്ടുള്ളു. ഇവയിൽ ചിലവ ദ്രവ്യസ്ഥിതിയെ സംബന്ധിച്ച്

വലിയനിലയിലിരിക്കുന്നവയായതുകൊണ്ടു് മാസത്തിൽ 50 ക. വീതം സഹായിച്ചിരുന്നു. കഴിഞ്ഞകൊല്ലം സഹായിക്കാത്തവരോടു് ഈ കൊല്ലം സഹായിക്കുവാനും, സഹായിച്ചവരോടു് ആ സഹായം നിൎത്താതിരിപ്പാനും ഞാൻ പ്രാൎത്ഥിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

നാം ചെയ്യുപോരുന്ന വിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറ ഫലമായി ഇന്ത്യാരാജ്യത്തിലെ കുട്ടികൾ പൌരന്മാരായും, ദേശാഭിമാനികളായും, സദാചാരനിരതന്മാരായും, ധീരന്മാരായും, രാജഭക്തന്മാരായും, ആസ്തിക്യബുദ്ധികളായും തീരുന്നതാണ്. ഇങ്ങിനെയുള്ളവർ മാത്രമാണ് സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന് അൎഹന്മാർ. ഇവരെക്കൊണ്ടുമാത്രമേ ഗൌരവമേറിയ രാജ്യഭാരത്തിൻെറ ചുമതലകൾ വഹിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളു സകലമതങ്ങളും ഓരോവിധത്തിൽ ഈശ്വരനിലേക്കുള്ള വഴിയാണെന്നറിഞ്ഞ് അവയെ ബഹുമാനിക്കുന്ന തിയോസഫിക്കുമാത്രമേ സൎവ്വമതസൌഭ്രാത്രത്തെ ഇന്ത്യയിൽ സ്ഥാപിക്കുവാൻ കഴിയൂ. ബ്രഹ്മവിദ്യാൎത്ഥികൾ നടത്തിപ്പോരുന്ന വിദ്യാലയങ്ങളിൽ ഓരോരോ മതക്കാരായ കുട്ടികൾ യോജിച്ചുപഠിക്കുകയും, കളിക്കുകയും, പ്രാൎത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇപ്രകാരം ഓരോ മതക്കാരും മററമതങ്ങളെ ബഹുമാനിച്ചുപോരുന്നു. അതുകാരണം എല്ലാമതങ്ങളും ഘോഷിക്കുന്ന തത്വം ഒന്നാണെന്നറിയുവാൻ അവൎക്കു സാധിക്കുന്നു.

എൻെറ സഹോദരന്മാരെ! സഹോദരികളെ! ഇന്ത്യയെ ഉദ്ധരിക്കേണ്ട ഈ കൃത്യത്തിൽ പങ്കുകൊള്ളേണ്ടതു് നിങ്ങളുടെ ധൎമ്മമാണെന്നു ഞാൻ നിങ്ങളെ പറഞ്ഞറിയിക്കേണമോ. നിങ്ങളുടെ ദ്രവ്യസ്ഥിതിക്കനുസരിച്ച്—ഒരു മാസത്തിൽ ഒരണമാത്രമേ കൊടുക്കുവാൻ കഴിയുകയുള്ളു എന്നുവെച്ചാൽ അതുമതി. നിങ്ങൾ വിദ്യാഭ്യാസത്തെയും നിങ്ങളുടെ രാജ്യ

ത്തേയും സഹായിക്കുമെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കയും, ഇന്ത്യയുടെ ഋഷിപരമ്പര്യം അറിയുമ്പോൾ നിങ്ങളിൽ ഒരാളെങ്കിലും ഒന്നുമില്ലെന്നു പറയില്ലെന്നു പൂണ്ണമായി വിശ്വസിക്കുകയുംചെയ്യുന്നു.

ആനിബസൻറ്.
7—2—24.

ദേവഭാഷ.

(പ്രശ്നോത്തരം)

മരിച്ചതിന്നുശേഷം ഭാഷകൊണ്ടു വല്ല പ്രയോജനവും ഉണ്ടോ?—

ഉണ്ടു്. ഭുവല്ലോകത്തിലുള്ള ഒരാൾക്കു് ഭൂലോകത്തിലുള്ള ഒരാളുമായി സംസാരിക്കണമെങ്കിൽ ഇവർ രണ്ടാൾക്കും അറിയുന്ന ഭാഷയുടെ സഹായം വേണം. ഭൂലോകത്തിലെ ഭാഷ ശബ്ദത്തിൽ അടിസ്ഥാനപ്പെട്ടുനില്ക്കുന്നു. ശബ്ദത്തിൻെറ ഉത്ഭവം ആകാശത്തിലാണ് (Ether). പ്രകൃതിശാസ്ത്രക്കാർ ഇനിയും ഇതു കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടില്ല. അധികം ഭാഷ അറിയുന്തോറും ഭുവല്ലോകത്തിൽ അധികം ആളുകളുമായി ഇടപെടുവാൻ നമുക്കു് സാധിക്കുന്നു.

സുവല്ലോകത്തിലുള്ള ഭാഷ വണ്ണങ്ങളിലാണ് അടിസ്ഥാനപ്പെട്ടുനില്ക്കുന്നതു്. ഭൂലോകത്തിലെ ഭാഷ ശബ്ദങ്ങളുടെ സംവിധാനമാണല്ലൊ. സുവല്ലോകത്തിലെ ഭാഷ വണ്ണങ്ങളുടെ സംവിധാനമാണ്. ചുകന്ന കൊടി കണ്ടാൽ തീവണ്ടി നിറുത്തുന്നതും, പച്ചക്കൊടികണ്ടാൽ തീവണ്ടി നടത്തുന്നതും ഒരു വിധം വണ്ണഭാഷയാണ്.

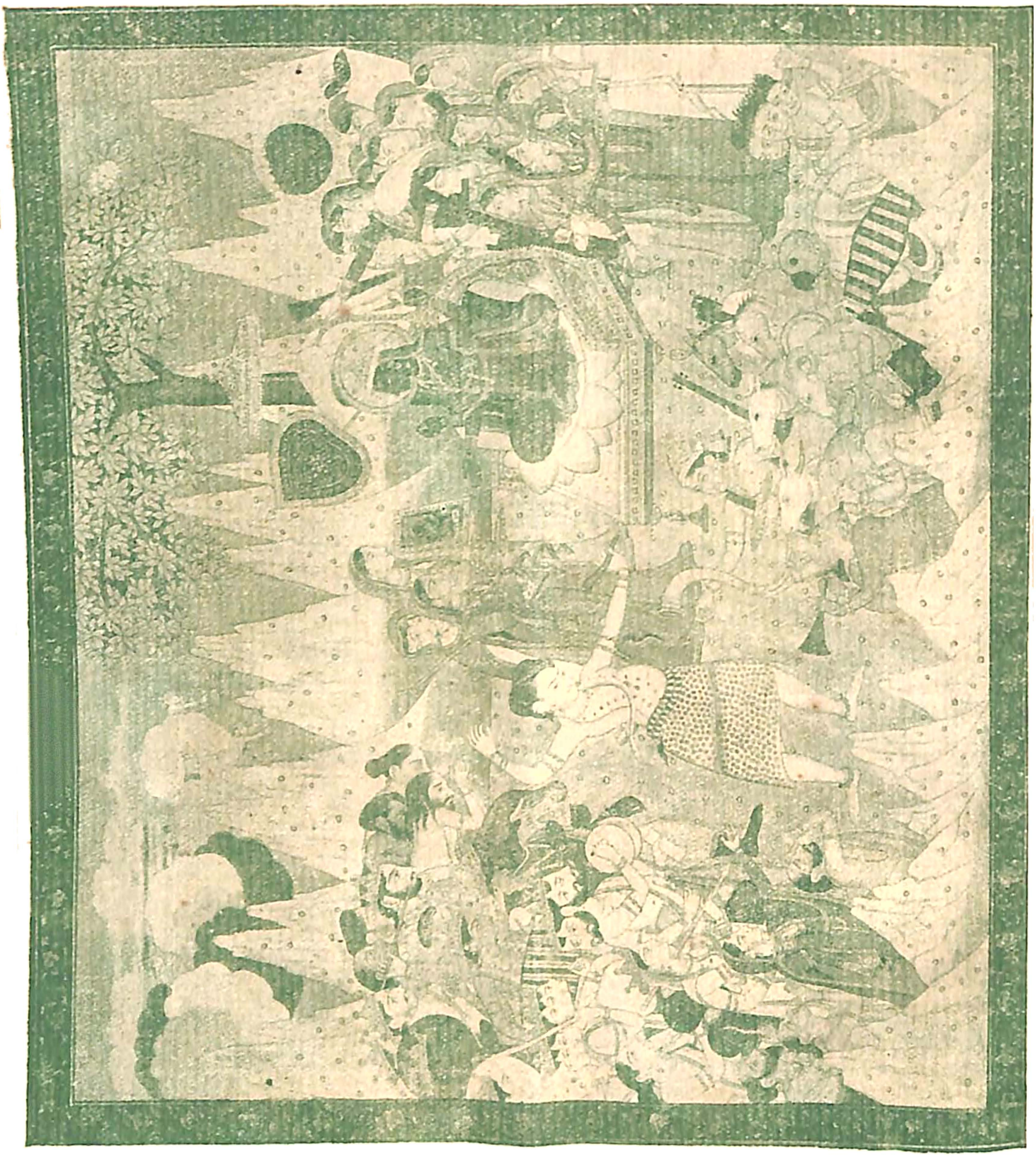

നടരാജനർത്തനം.

മ നാട മഴുവാട മതിയാട പുനലാട, മങ്കൈ ശിവകാമിയാട, മാല്യാട, നൂലാട, മറൈയാട തിരൈയാട മറൈതന്തബ്രഹ്മനാട, കോനാട, വാനലകക്കൂട്ടമെല്ലാമാട, കുഞ്ചരമുകത്തോനാട, കുണ്ഡലം ഇരണ്ടാട, തണ്ടൈപ്പുലിയുടൈയാട, കുഴന്തൈ മുരുകേശനാട, ജ്ഞാനസംബന്തരൊടു ഇന്തിരർ പതിനെട്ടു അഷ്ടബാലകർകളും ആട, നരൈ തുമ്പൈ അറുകാട നന്തി വാഹനമാട, നാട്ടിയപ്പെൺകളാട, എംകൾ വിനൈയൊട, ഉന്നൈ നാൻപാട ഇതുവേളൈ വിരുതോടു ആടിവരുവായി, ഈശനെ ശിവകാമിനേശനെ, എന്നൈയീൻറ തില്ലൈവാഴ് നടരാജനേ.

ഓം.

സത്യാന്നാസ്തി പരോധർമ്മഃ

സനാതനധർമ്മം.

ശ്രേയാൻ ദ്രവ്യമയാദ്യജ്ഞാത് ജ്ഞാനയജ്ഞഃ പരംതപ. ഗീത 4-33.

പുസ്തകം 14. { 1924. ഏപ്രിൽ. } നമ്പർ. 4.

സൌന്ദര്യലഹരി.

(൬൮-ാംപേജിൽനിന്നു തുടർച്ച.)

39.

തവസ്വാധിഷ്ഠാനെഹുതവഹമധിഷ്ഠായനിരതം
തമീഡെസംവർത്തംജനനിമഹതീംതാഞ്ചസമയാം
യദാലോകെലോകാൻദഹതിമഹസിക്രോധകലിതെ
ദയാർദ്രായാദൃഷ്ടിഃശിശിരമുപചാരംരചയതി.

ഹെ ജനനി=അല്ലയോ ലോകമാതാവെ. തെ=ഭവതിയുടെ. സ്വാധിഷ്ഠാനെ=സ്വാധിഷ്ഠാനചക്രത്തിൽ. ഹുതവഹം=അഗ്നിതത്വത്തെ. സംവർത്തം=പ്രളയകാലാഗ്നിയായും. തം=ആ സംവർത്താഗ്നിജ്വാലയെ. മഹതീം=മാഹാത്മ്യമേറിയ. സമയാഞ്ച=സമയ എന്നു പേരുള്ള ചന്ദ്രകലാശക്തിയായും. അധിഷ്ഠായ=കല്പിച്ച്. നിരതം=ഇടവിടാതെ. ഈഡെ=ഞാൻ സ്തുതിക്കുന്നു. ക്രോധകലിതെ=കോപത്താൽ ചെയ്യപ്പെട്ട. യദാലോകെ=യാതൊരു രുദ്രശക്തിയുടെ ദർശനമാകുന്ന. മഹസി=തേജസ്സ്. ലോകാൻ=ഏഴ് ലോകങ്ങളേയും. ദഹതിസതി=ദഹിപ്പിക്കുമ്പോൾ. തെ=ഭവതിയുടെ. ദയാർദ്രം=വളരെ ദയയുള്ള. യാ,ദൃഷ്ടിഃ=യാതൊരുദൃഷ്ടിവിശേ

നാവൊ. സാ=ആ ദൃഷ്ടി. ശിശിരം=തണുത്ത. (പ്രളയകാലാഗ്നി കെടുത്തുക്കവണ്ണമുള്ള. ` ഉപചാരം=ഉപചാരത്തെ. രചയതി=ചെയ്യുന്നു. പ്രളയകാലാഗ്നി ദഹിക്കുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ അമൃതമയമായ കടാക്ഷംകൊണ്ടു് നോക്കി ശമിപ്പിക്കുന്നു എന്നു സാരം.

40.

തടിത്വന്തംശക്ത്യാതിമിരപരിപന്ഥിസ്ഫുരണയാ
സ്ഫുരന്നാനാരത്നാഭരണപരിണദ്ധേന്ദ്രധനുഷാ
തവശ്യാമംമേഘം കമപിമണിപൂരൈകശരണം
നിഷേവെവർഷന്തംഹരമിഹിരതപ്തംത്രിഭുവനം.

ഹെ ഭഗവതി, തവ=ഭവതിയുടെ. മണിപൂരൈകശരണം=മണിപൂരചക്രമാകുന്ന മുഖ്യഗൃഹത്തോടുകൂടിയ. (ഇതു് താമിസ്രലോകമാണു്.) തിമിരപരിപന്ഥിസ്ഫുരണയാ=താമിസ്രലോകമായ മണിപൂരചക്രത്തിലുള്ള ഇരുളിനു വിരോധിയായ പ്രകാശത്തോടുകൂടിയ. സ്ഫുരന്നാനാരത്നാഭരണപരിണദ്ധേന്ദ്രധനുഷാ=ശോഭിക്കുന്ന പലനിറത്തിലുള്ള രത്നങ്ങളോടുകൂടിയ ആഭരണങ്ങളാൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ട ഇന്ദ്രചാപത്തോടുകൂടിയ. ശക്ത്യാ=നിലനില്ക്കുന്ന മിന്നലായ ഭവതിയെക്കൊണ്ടു്. തടിത്വന്തം=മിന്നലോടുകൂടിയ. ശ്യാമം=കറുത്തനിറത്തോടുകൂടിയ. കമപി=അനിർവ്വാച്യമായ. ഹരമിഹിരതപ്തം=പ്രളയകാലാഗ്നിയാൽ തപിപ്പിക്കപ്പെട്ട. ത്രിഭുവനം=മൂന്നു ലോകത്തെ. വർഷന്തം=മഴചൊരിഞ്ഞു തണുപ്പിക്കുന്ന. മേഘം=മേഘരൂപനായ സദാശിവനെ. നിഷേവെ=ഞാൻ വഴിപോലെ സേവിക്കുന്നു. ഇതു് സംഹാരക്രമത്തിലുള്ള ധ്യാനം.

41.

തവാധാരെമൂലെസഹസമയയാലാസ്യപരയാ
നവാത്മാനംമന്യെനവരസമഹാതാണ്ഡവനടം
ഉഭാഭ്യാമെതാഭ്യാമുദയവിധിമുദ്ദിശ്യദയയാ
സനാഥാഭ്യാംജജ്ഞെജനകജനനിമജ്ജഗദിദം.

ഹെ ഭഗവതി, മൂലെ ആധാരെ=മൂലാധാരചക്രത്തിൽ. ലാസ്യപരയാ=നൃത്തനത്തിൽ താല്പര്യമുള്ള. സമയയാ=സമയ എന്നു പേരോടുകൂടിയ മഹാഭൈരവിയോടുകൂടി. നവരസമഹാതാണ്ഡവനടം=ഒമ്പതു രസങ്ങളോടുകൂടിയ വലിയ നൃത്തനത്തിൽ അഭിനയം ചെയ്യുന്ന. നവാത്മാനം=കാലവ്യൂഹാദി ഒമ്പതു രൂപത്തോടുകൂടിയ മഹാഭൈരവനെ. മന്യെ=ഞാൻ

ചിന്തിക്കുന്നു (മഹാഭൈരവനും, മഹാഭൈരവിയും, മഹാമായയും, സദാശിവനും ഒന്നുതന്നെ.) ദയയാ=ദയയാൽ. ഉദയവിധിം=ലോകസൃഷ്ടികൃത്യത്തെ. ഉദ്ദിശ്യ=ഉദ്ദേശിച്ച്. സനാഥാഭ്യാം=ഭൎത്താക്കന്മാരായ. ഏതാഭ്യാം=ഈ. ഉഭാഭ്യാം=രണ്ടുപേരെക്കൊണ്ട്. (മഹാഭൈരവി മഹാഭൈരവന്മാരെക്കൊണ്ട്.) ഇദംജഗൽ=ഈ ലോകമെല്ലാം. ജനകജനനീമൽ=മാതാപിതാക്കന്മാരോടുകൂടിയതായിട്ട്. ജജ്ഞെ=തീൎന്നിരിക്കുന്നു. ഇതു് സൃഷ്ടിക്രമത്തിലുള്ളതു്. ഇതാണ് കൌലമതം.

42.

ഗതൈൎമ്മാണിക്യത്വംഗഗനമണിഭിഃസാന്ദ്രഘടിതം
കിരീടംതെഹൈമംഹിമഗിരിസുതെകീൎത്തയതിയഃ
സനീഡേയച്ഛായാച്ഛുരണശബലംചന്ദ്രശകലം
ധനുഃശൌനാസീരംകിമിതിനനിബധ്നാതിധിഷണാം.

ഹെ ഹിമഗിരിസുതെ=അല്ലയോ ഹിമവാന്റെ പുത്രി, പാൎവ്വതി. മാണിക്യത്വം=മാണിക്യം മുതലായ രത്നങ്ങളുടെ രൂപത്തെ. ഗതൈഃ=പ്രാപിച്ച. (അടുത്തിരുന്നു സേവിക്കുവാൻ) ഗഗനമണിഭിഃ=ദ്വാദശാദിത്യന്മാരാൽ. സാന്ദ്രഘടിതം=നിരന്തരമാകുംവണ്ണം ഖചിതമായ മാണിക്യാദി രത്നങ്ങൾ നിരത്തിപ്പതിച്ച. ഹൈമം=സ്വൎണ്ണമയമായ. തെ=ഭവതിയുടെ. കിരീടം=കിരീടത്തെ. യഃ=യാതൊരുത്തൻ. കീൎത്തയതി=വൎണ്ണിക്കുന്നുവൊ. സഃ=ആ കവീന്ദ്രൻ. നീഡേയച്ഛായാച്ഛുരണശബലം=അടുത്തുള്ള മാണിക്യാദി രത്നകാന്തികളുടെ വ്യാപ്തിയാൽ ചിത്രവൎണ്ണമായ. ചന്ദ്രശകലം=കിരീടത്തിൽ ചാൎത്തിയിരിക്കുന്ന ചന്ദ്രക്കല. ശൌനാസീരം=ഇന്ദ്രസംബന്ധിയായ. ധനുഃ കിം=മഴക്കാലത്തെ വില്ലാണൊ. ഇതി=എന്നുള്ള. ധിഷണാം=ബുദ്ധിയേ, ആശങ്കയേ. ന, നിബധ്നാതി, (കിം)=ചെയ്യുന്നില്ലയൊ, ചെയ്യുതന്നെ ചെയ്യും.

43.

ധുനൊതുധ്വാന്തംനസ്തുലിതദലിതേന്ദീവരവനം
ഘനസ്നിഗ്ദ്ധശ്ലക്ഷ്ണംചികുരനികുരുംബംതവശിവെ
യദീയംസൌരഭ്യം സഹജമുപലബ്ധുംസുമനസൊ
വസന്ത്യസ്മിൻമന്യെ വലമഥനവാടീവിടപിനാം.

ഹേ ശിവേ=അല്ലയോ മംഗളരൂപിണി. ഉലിതദളിതേന്ദീവരവനം=സദൃശീകരിക്കപ്പെട്ട വിടൎന്ന കരിങ്കുവളപ്പൂക്കൂട്ടത്തോടുകൂടിയ. ഘനസ്നിഗ്ദ്ധശ്ലക്ഷ്ണം=ഇടതിങ്ങിയതും, (മിഴുക്കമയവും) മൃദുവുമായ. തവ=ഭവതിയുടെ. ചികുരനികുരുംബം=തലമുടിക്കൂട്ടം. നഃ=ഞങ്ങളുടെ. ധ്വാന്തം=അന്ധകാരസദൃശമായ അജ്ഞാനത്തെ. ധുനോതു=നശിപ്പിക്കട്ടെ. യദീയം=യാതൊരു കേശപാശത്തെ സംബന്ധിച്ച. സഹജം=സ്വാഭാവികമായ. സൌരഭ്യം=സൌരഭ്യത്തെ. ഉപലബ്ധും=സ്വീകരിക്കുവാൻ. വലമഥനവാടീവിടപിനാം=ദേവേന്ദ്രന്റെ പൂന്തോട്ടത്തിലുള്ള കല്പവൃക്ഷങ്ങളുടെ. സുമനസഃ=പുഷ്പങ്ങൾ. അസ്മിൻ=ഭവതിയുടെ കേശപാശത്തിൽ. വസന്തി=ഇരിക്കുന്നു. (ഇതി=എന്നു) മന്യേ=ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു.

44.

തനോതുക്ഷേമം നസ്തവവദനസൌന്ദൎയ്യലഹരീ-
പരീവാഹസ്രോതഃസരണിരിവസീമന്തസരണിഃ
വഹന്തീസിന്ദൂരം പ്രബലകബരീഭാരതിമിര-
ദ്വിഷാംവൃന്ദൈർബന്ദീകൃതമിവനവീനാൎക്കകിരണം.

ഹേ ഭഗവതി, തവ=ഭവതിയുടെ. വദനസൌന്ദൎയ്യലഹരീപരിവാഹസ്രോതഃസരണിഃ, ഇവ, സ്ഥിതം=മുഖസൌന്ദൎയ്യപ്രവാഹം നിറഞ്ഞു കവിഞ്ഞൊഴുകുന്ന വഴിയോ എന്നു തോന്നുമാറിരിക്കുന്നതായി. പ്രബലകബരിഭാരതിമിരദ്വിഷാം=കറുത്തേറിയ കേശപാശങ്ങളാകുന്ന ഇരുട്ടുകളായ ശത്രുക്കളുടെ. വൃന്ദൈഃ=സംഘങ്ങളാൽ. ബന്ദീകൃതം=ബന്ധനത്തിലാക്കപ്പെട്ട. നവീനാൎക്കകിരണം ഇവ=ബാലസൂൎയ്യകിരണമോ എന്നു തോന്നുമാറിരിക്കുന്ന. സിന്ദൂരം=സിന്ദൂരപ്പൊടിയെ. വഹന്തി=വഹിക്കുന്ന. സീമന്തസരണിഃ=സീമന്തരേഖ. (മൂക്കിനു നേരെ മേല്പോട്ടു തലമുടിയെ രണ്ടുഭാഗത്തേക്കും വിഭജിച്ചിട്ടാൽ നടുക്കു് ഒരു രേഖയുണ്ടാകും; അതു സീമന്തം. അതിൽ സിന്ദൂരം ചാൎത്തുന്നതു പതിവു്.) നഃ=ഞങ്ങൾക്കു്. ക്ഷേമം=സുഖത്തെ. തനോതു=ചെയ്യട്ടെ, പെരുക്കട്ടെ.

(തുടരും)

പി. കെ. നാരായണശാസ്ത്രികൾ.

മൃഗങ്ങളുടെ ആത്മാവ്

(ശ്രീമാൻ, വെള്ളാട്ടു കരുണാകരൻനായർ അവർകൾ.)

മൃഗങ്ങൾ ജീവനുള്ളവയാണെന്ന് ആരും സമ്മതിക്കുമെങ്കിലും അവയുടെ ജീവന്റെ അല്ലെങ്കിൽ ആത്മാവിന്റെ സ്വഭാവം ഇന്നതാണെന്നോ, മൃഗജീവനും മനുഷ്യാത്മാവും തമ്മിൽ എന്തു വ്യത്യാസമാണുള്ളതെന്നും അധികം ജനങ്ങൾ ധരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. എന്നാൽ നമ്മുടെ ഇന്നത്തെ ജീവിതത്തിൽ മൃഗങ്ങളുടെ സഹായം നമുക്കു സാമാന്യത്തിലധികം ആവശ്യമായിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു് നമ്മുടെ ഉററബന്ധുക്കളായ മൃഗങ്ങളുടെ ആത്മാവിനെപ്പററിയുള്ള ആലോചന അശേഷം അസ്ഥാനത്തിലല്ല.

മൃഗങ്ങളിൽനിന്നു് നമുക്കു് എന്തെല്ലാം കിട്ടുവാൻ വഴിയുണ്ടു്, അവയെക്കൊണ്ടു് നമ്മുടെ ഐഹികസുഖങ്ങളെ എത്രത്തോളം അധികമാക്കാം, ഇങ്ങിനെയുള്ള വിചാരങ്ങളോടുകൂടി മാത്രം മൃഗങ്ങളെ നിരീക്ഷണംചെയ്യുന്ന സ്വാര്‍ത്ഥികനിരതന്മാർക്കു് ഈ ലേഖനവിഷയം അനാവശ്യമായിത്തോന്നിയേക്കാമെങ്കിലും, ഈശ്വരസൃഷ്ടിയിൽ അഗ്രസ്ഥാനം വഹിക്കുന്ന മനുഷ്യർക്കു്, അവർക്കുതാഴെ താന്ന പടിയിൽ നില്ക്കുന്ന മൃഗങ്ങളോടു ചില കടമകൾ ഉണ്ടെന്നും അതു് അവയുടെ ഊർദ്ധ്വഗതിയിൽ സഹായിക്കയാണെന്നും മനസ്സിലായിട്ടുള്ളവർക്കു് ഇതു് ഉപകാരപ്രദമായിരിക്കുന്നതാണു്.

മനുഷ്യർ വളർത്തുന്ന മൃഗങ്ങളും അവരും തമ്മിൽ അന്യോന്യാശ്രയമുണ്ടു്. പക്ഷെ നമ്മുടെ വളർത്തുമൃഗങ്ങളെ സ്വതന്ത്രരായി വിടുകയാണെങ്കിൽ അവ മനുഷ്യന്റെ സഹായം കൂടാതെ തന്നെ കഴിഞ്ഞുകൂടും. നേരെ മറിച്ചു് ഒരു മൃഗത്തിന്റെയും സഹായം കൂടാതെ ഇന്നത്തെ പരിഷ്കൃതമനുഷ്യൻ കഴി

ഞങ്ങൾ കൂട്ടമോ എന്നു സംശയമുണ്ട്. ഇത്രത്തോളം നമുക്ക് അവയുടെ ആശ്രയം ഉണ്ട് എന്നു സാധാരണ ജനങ്ങൾ ആലോചിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് അവരുടെ പെരുമാററം കാണുമ്പോൾ തോന്നുന്നില്ല. അവ നമ്മെ വിശ്വസിച്ച് പരിചരിക്കുന്നു; നാം അവയെ നിൎദ്ദയമായി വേലചെയ്യിക്കയും കൊന്നുതിന്നുകയുമാണല്ലൊ ചെയ്യുന്നത്.

നമ്മുടെ പൂൎവ്വികന്മാർ മൃഗങ്ങളോടു നമ്മെക്കാൾ സ്നേഹമുള്ളവരായിരുന്നു എന്നൂഹിക്കുവാൻ വഴിയുണ്ട്. പണ്ട് ഓരോ രാജ്യക്കാൎക്കും ഓരോ പ്രത്യേക ഓമനമൃഗം ഉണ്ടായിരുന്നതായി ചരിത്രം പ്രസ്താവിക്കുന്നു. ഹിന്തുക്കൾ പശുവിനെ ആരാധിച്ചപോലെ ഈജിപ്തിലെ ജനങ്ങൾ ചീങ്കണ്ണിയെ (മുതലയെ) ആരാധിച്ചിരുന്നുവത്രേ. ഹിന്തുക്കൾക്കു പശു ഗോബ്രാഹ്മണനായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇന്നു ബ്രാഹ്മണന്നു വന്ന പതനംപോലെ പശുവിന്നും ബഹുമാനം കുറഞ്ഞുപോയി. ഇതുകൂടാതെ ഹിന്തുക്കളുടെ ദേവതകൾക്ക് ഓരോ ഇഷ്ടമൃഗങ്ങളോ വാഹനങ്ങളോ ഉള്ളതായി കാണുന്നു. ഗണപതിയുടെ വാഹനം എലി, ശാസ്താവിന്ന്, പുലി, സരസ്വതിക്ക് തേൾ ഇങ്ങിനെ മൃഗങ്ങളോടും പക്ഷികളോടും ബഹുമാനവും സ്നേഹവും തോന്നത്തക്ക മതവിശ്വാസങ്ങൾക്ക് ശക്തികുറഞ്ഞപ്പോൾ മൃഗങ്ങളോടുള്ള ക്രൂരതയും വൎദ്ധിച്ചു. ഇത്രത്തോളം പറഞ്ഞതുകൊണ്ട്, മൃഗങ്ങളുടെ ദേഹംകൊണ്ട് നമുക്കു തല്ക്കാലം ഉള്ള പ്രയോജനം മാത്രം ആലോചിച്ചാൽ പോരെന്നും അവയും മനുഷ്യരും തമ്മിലുള്ള ആത്മീയബന്ധം ഇന്നതാണെന്നും അതിനാൽ അവയെസംബന്ധിച്ച് മനുഷ്യധൎമ്മം എന്താണെന്നും അറിയേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാണെന്നും വന്നുവല്ലോ.

ഹിന്തുമതഗ്രന്ഥങ്ങൾ,ഏതുവസ്തുവിന്നും അന്തൎയ്യാമിയായി ആത്മാവുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞകൂട്ടത്തിൽ, മൃഗങ്ങൾക്കും ആത്മാവു

ണ്ടെന്നും അവയുടെ ആത്മാവാണ് ക്രമേണ മനുഷ്യാത്മാവായിത്തീരുന്നതെന്നും ഘോഷിക്കുന്നു. എങ്കിലും മൃഗങ്ങളുടെ ആത്മാവിന്റെ അവസ്ഥാവിശേഷത്തെപ്പററി വ്യക്തമായി ഒന്നും അവ പ്രസ്താവിക്കുന്നില്ല. ഐതരീയോപനിഷത്തിൽ "താഏതാദേവതാഃ സൃഷ്ടാ അസ്മിൻ മഹത്യർണ്ണവേ, പ്രാപതം സ്തമശനായാപിപാസാഭ്യാമന്വവാർജൽ। താഏനമബ്രുവന്നായതനംനഃ പ്രജാനീഹിയസ്മിൻ പ്രതിഷ്ഠിതാ അന്നമദാമേതി. താഭ്യോഗാമാനയത്താ അബ്രുവന്നവൈ നോയമലമിതി താഭ്യോf അശ്വമാനയത്താ 'അബ്രുവന്നവൈ നോയമലമിതി॥ താഭ്യഃ പുരുഷമാനയത്താ അബ്രുവൻ സുകൃതം ബതേതി। പുരുഷോവാവസുകൃതം। താ അബ്രവീദ്യഥാff യതനം പ്രവശതേതി".

("ദേവതകളെ സൃഷ്ടിച്ചപ്പോൾ അവർ മഹാസമുദ്രത്തിൽ വീണു. സൃഷ്ടാവു് അവരെ (ആ ആദ്യസൃഷ്ടിയെ) വിശപ്പിന്നും ദാഹത്തിന്നും അധീനരാക്കി. അവർ അദ്ദേഹത്തോടു (സൃഷ്ടാവോടു) പറഞ്ഞു. "ഞങ്ങൾക്ക് അധിവസിച്ച് ഭക്ഷണം കഴിപ്പാൻ ഒരു വാസസ്ഥലം തരണം." അദ്ദേഹം ഒരു പശുവിനെ കൊണ്ടുവന്നു. അവർ പറഞ്ഞു. "ഇതു ഞങ്ങൾക്ക പോരാ." അദ്ദേഹം ഒരു കുതിരയെ കൊണ്ടുവന്നു. അവർ പറഞ്ഞു. "ഇതു ഞങ്ങൾക്ക പോരാ." അദ്ദേഹം ഒരു മനുഷ്യനെ കൊണ്ടുവന്നു. അവർ പറഞ്ഞു, "ഈ വാസസ്ഥലം മനോഹരമത്രേ. മനുഷ്യൻ ഭംഗിയുള്ളവൻ തന്നെ". സൃഷ്ടാവു പറഞ്ഞു. "നിങ്ങൾ യഥാസ്ഥാനത്തു പ്രവേശിച്ചാലും.")

ജീവന്റെ വികാസക്രമത്തിൽ,ആദ്യം താന്നപടികളിലുള്ള ദേഹങ്ങളിൽ കുടികൊണ്ടിരുന്ന ആത്മാക്കൾക്ക് അതു കൊണ്ടു തൃപ്തിയാകാതെ അവ ഒടുവിൽ മനുഷ്യശരീരത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നു, എന്നു ഇതിൽ മറച്ചുവെച്ചു പറഞ്ഞപോലെ തോന്നുന്നു. അല്ലാതെ വ്യക്തമായ വിവരണം ഒന്നും ഹിന്ദുമതഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഇതുവരെ കണ്ടുകിട്ടീട്ടില്ല.

പ്രകൃതിശാസ്ത്രം (Science) മൃഗവർഗ്ഗത്തിന്റെ ദീഘകാലപരിണാമത്തിന്റെ ഫലമാണ് മനുഷ്യൻ എന്നു സമ്മ

കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഇവിടെ ചില ആക്ഷേപസമാധാനങ്ങൾക്കവകാശമുണ്ട്.. ഡാർവിൻ മുതലായ പ്രകൃതിശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പരിണാമവാദത്തിൽ ജീവനെ ഒട്ടും ഗണിച്ചിട്ടില്ല, ദേഹങ്ങളുടെ പരിണാമം മാത്രമേ കണക്കാക്കീട്ടുള്ളൂ.

പ്രകൃതിയുടെ ശക്തിയാൽ പരിസരങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് ജന്തുക്കൾ മാറും; കൂട്ടത്തിൽ മിടുക്കുള്ളവ ശേഷിക്കും, ബാക്കിയുള്ളവ നശിക്കും, ഈ രണ്ടു തത്വങ്ങളാണ് അവരുടെ പരിണാമവാദത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനതത്വങ്ങൾ. അതുപ്രകാരം ആദിയിൽ മൃഗങ്ങളെല്ലാം ഒരുമാതിരിയിൽ ഇരുന്നിട്ടുണ്ടായിരിക്കണം. പിന്നെ അവയുടെ സംഖ്യ വൎദ്ധിച്ചു, ക്രമേണ തമ്മിൽ പിരിഞ്ഞു പല രാജ്യങ്ങളിലായി. അതാതു രാജ്യങ്ങളിലെ കാലാവസ്ഥക്കും ഭക്ഷണത്തിന്നും മററും അനുസരിച്ച് അവയുടെ ആകാരത്തിലും പ്രകൃതിയിലും വ്യത്യാസമുണ്ടായി പലതരം മൃഗങ്ങളായിത്തീൎന്നു—ഉയൎന്നവൃക്ഷങ്ങളുള്ള ദിക്കിൽ ചെന്നുചേൎന്നവക്കു പച്ചില കടിച്ചുതിന്നുവാൻ എപ്പോഴും കഴുത്തുനീട്ടേണ്ടിവന്നതുകൊണ്ട്, കാലക്രമത്തിൽ അവയുടെ സന്തതികൾ കഴുത്തുനീണ്ട മൃഗങ്ങളായി, കൽപ്രദേശങ്ങളിൽ ചെന്നുചേൎന്നവയുടെ കുളമ്പു കഠിനമായി, മണൽ പ്രദേശങ്ങളിൽ ചെന്നുകൂടിയവക്കു കുളമ്പു മാംസളങ്ങളായി— ഇങ്ങിനെയെല്ലാമാകുന്നു അവരുടെ വാദം. എന്നാൽ ഇതിൽ സമാധാനമില്ലാത്ത പല ചോദ്യങ്ങളും പുറപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

1. "പണ്ടച്ഛനാനപ്പുറമേറിയെന്നാൽ, ഉണ്ടാകുമോ പുത്രനു മത്തഴമ്പ്" എന്ന ശ്ലോകാൎത്ഥത്തിൽ കവി വിവക്ഷിച്ചപോലെ അച്ഛനമ്മമാരുടെ തൊഴിലുകൾക്കനുസരിച്ച് അവരുടെ ദേഹത്തിനുണ്ടാകുന്ന മാററം സന്തതിയെ ബാധിക്കുകയില്ല. കാലൊടിഞ്ഞവന്റെ കുട്ടി കാലൊടിഞ്ഞതായി വരുന്നില്ല എന്നാം, അച്ഛനമ്മമാരുടെ ഛായ, അവരിൽ കാണുന്ന ചില രോഗങ്ങൾ ഇവ കുട്ടികൾക്കുണ്ടാകുന്നതിന്റെ കാരണം ആത

ഭേദമാണെന്നും, വൈസ്മാൻ, മെൻഡൽ മുതലായ ചില ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ദൃഷ്ടാന്തസഹിതം കൊണ്ടുവന്ന വാദം കൊണ്ടു്, പരിസരങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് വർഗ്ഗവ്യത്യാസം ഉണ്ടാകും എന്നന്യായം ഒരു വിധം പൊളിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

2. കൂട്ടത്തിൽ മിടുക്കുള്ളതു് ശേഷിക്കും, അതു് അധികമധികം നന്നായിവരും, ബാക്കിയുള്ളവ നശിക്കും—ഈ ന്യായപ്രകാരം, തന്നെത്താൻ രക്ഷിക്കുവാൻ തൽക്കാലം ഓരോ യുക്തികൾ കണ്ടുപിടിക്കേണ്ടിവരുന്നതിനാൽ ബുദ്ധിവികാസവും, സ്ഥലകാലങ്ങൾക്കനുസരിച്ച മാററംകൊണ്ടു് ദേഹസംസ്കാരവും വന്നു് മൃഗങ്ങൾ ഉയർന്നുയർന്നു് മനുഷ്യസ്ഥാനത്തെത്തിയെന്നാണു വരുന്നതു്. ഇതിനു ഉദാഹരണമായി, പല പടികളിലുള്ള മൃഗങ്ങളുടെ എല്ലുകളും പല്ലുകളും മററും ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളായെടുത്തു് അവ മേൽപറഞ്ഞ തത്വത്തിനനുസരിച്ചു് ഭേദപ്പെട്ടു വന്നവയാണു് എന്നു കാണിക്കുന്നു. മനുഷ്യനോടു വളരെ സാമ്യമുള്ള (Anthropoid ape) കുരങ്ങൻ വരെയും ഈ പരിണാമപദ്ധതികൾക്കു് ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ അവിടെ വരുമ്പോൾ ഗതി പെട്ടെന്നു നിന്നുപോകുന്നു. പരിണാമശക്തി ഇപ്പോഴും നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു ഒന്നാകകൊണ്ടു് മൃഗത്തിൽനിന്നു് മനുഷ്യനിലേക്കു ക്രമത്തിലുള്ള കയററത്തിന്റെ എല്ലാ പടികളും ഇന്നും കാണേണ്ടതാണു്. പക്ഷെ, അതു കാണുന്നില്ല. ഒരു കുരങ്ങിപ്പെററ കുരങ്ങോ, കുരങ്ങുപെററ മനുഷ്യനോ ഉണ്ടായതായി ആരും കേട്ടിട്ടുകൂടിയില്ല. അതു് എന്തുകൊണ്ടു്? മൃഗത്തിന്റെയും മനുഷ്യന്റേയും മദ്ധ്യത്തിലുള്ള ഒരു ജീവിയേയും എന്തുകൊണ്ടു കാണുന്നില്ല? ഈ ചോദ്യങ്ങളെല്ലാം പരിണാമവാദക്കാർക്കു് ഇന്നും ചോദ്യങ്ങളായിത്തന്നെ കിടക്കുന്നു.

അതുകൊണ്ടു് മൃഗത്തിൽനിന്നു മനുഷ്യനിലേക്കുള്ള പരിണാമം എന്നുവെച്ചാൽ, 'പ്രകൃതിശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഊഹിച്ചിരു

ന്നപോലെ ഒരു മൃഗം അതിനേക്കാൾ നല്ല ഒരു കുട്ടിയെ പെററു, അതു് അതിലും നല്ല ഒന്നിനെ പെററു, ഇങ്ങിനെ നന്നായി നന്നായി വന്നു്. ഒടുവിൽ ഒരു മനുഷ്യനായി, എന്നല്ല; ആ പരിണാമം വാസ്തവത്തിൽ ദേഹപരിണാമമല്ല ജീവപരിണാമമാണു്, എന്നു വന്നുകൂടുന്നു. ബ്രഹ്മവിദ്യാപ്രകാരമുള്ള പരിണാമവാദം ദേഹത്തെ മാത്രം സംബന്ധിക്കുന്നതല്ല, ദേഹത്തെയും ജീവനേയും സംബന്ധിക്കുന്നതാണു്. താണതരം ദേഹങ്ങളിൽ കുടികൊള്ളുന്ന ജീവൻ ലോകത്തിലെ സുഖദുഃഖങ്ങൾ അനുഭവിക്കുമ്പോൾ, അവയെ കുറെക്കൂടെ നല്ല വണ്ണം അനുഭവിക്കുവാനുള്ള ദേഹസ്വാധീനം ഉണ്ടാകുവാൻ ആശിക്കുന്നു. ഈ തീഷ്ണമായ ആശയെ സാധിക്കുവാൻ തക്കതായ ഒരു ശരീരം ആ ജീവന്നു് പിൻജന്മങ്ങളിൽ കിട്ടുന്നു. കുറച്ചുകഴിയുമ്പോൾ ആ ദേഹത്തിന്നും ഉള്ളിലുള്ള ജീവന്റെ ആവശ്യങ്ങൾ നിറവേററുവാൻ സ്വാധീനം പോരാതെ വരുന്നു, അതിലും സൌകൎയ്യമുള്ള ദേഹത്തിന്നാശിക്കുന്നു, ക്രമേണ അതും കിട്ടുന്നു. ഇങ്ങിനെ ദേഹത്തിന്നുള്ളിലുള്ള ജീവന്റെ പരിണാമത്തിനനുസരിച്ചും ആവശ്യത്തിന്നനുസരിച്ചും ദേഹങ്ങൾ സംസ്കരിച്ചുവന്നു് ഒടുവിൽ ഉള്ളിലുള്ള ആത്മാവിന്നു തന്റെ ശക്തിയെ ധാരാളം പ്രയോഗിക്കത്തക്ക മനുഷ്യശരീരം കിട്ടുന്നു. ഇതിന്നു് ഒരു ഉദാഹരണം എടുക്കാം—

ഒരു എലിയുടെ ഉള്ളിലുള്ള ജീവന്നു് കിഴങ്ങു കുത്തിത്തിന്നുന്നതിന്നു് കുറെക്കൂടി സൌകൎയ്യമുള്ള അവയവം വേണമെന്നു്, ഉറച്ചമണ്ണിൽ കിഴങ്ങുകുത്തുമ്പോഴെല്ലാം ഉള്ളിൽ ഒരു അവ്യക്തമായ തോന്നൽ ഉണ്ടാകുന്നു. ഈ ആശയോടുകൂടി പല പ്രാവശ്യവും എലിജന്മമെടുത്തു് ഈ ഉൾപ്രേരണക്കു് ശക്തി മതിയാകുമ്പോൾ ആ ശക്തിക്കനുസരിച്ചു് ആ എലിയുടെ ജീവന്നു് കുറെക്കൂടി സ്വാധീനമുള്ള പെരിച്ചാഴിയുടെ ശരീരം കിട്ടുന്നു. പിന്നെയും ജീവിതമത്സരം തുടങ്ങുന്നു. കുറെക്കാലം കഴിയുമ്പോൾ

ജീവിതസൌകര്യങ്ങൾക്ക് ആ ദേഹത്തിന്നു സ്വാധീനംപോരെന്ന് ഉള്ളിലെശക്തി ശാസിക്കുവാൻ തുടങ്ങുന്നു. അപ്പോൾ ക്രമത്തിൽ അതിന്ന് ഒരു പന്നിയുടെ ശരീരംകിട്ടുന്നു. അപ്പോൾ ശക്തിയുള്ള ദേഹമായി, നിലം കുത്തിക്കിളക്കുവാൻ ബലമുള്ള മോന്തകൂടാതെ ഒരു തേററയും കിട്ടി; മണത്തറിവാൻ മാത്രം ഉപയോഗപ്പെട്ടിരുന്ന വായുശക്തി ഇപ്പോൾ മാളത്തിന്നുള്ളിലുള്ള ജീവികളെ വലിച്ചെടുക്കുവാൻ കൂടിയായി. ഇങ്ങിനെയും കുറെ കാലങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു. ജീവന്ന് ഈ ദേഹവും പോരാ എന്നായി. — —

ഇപ്രകാരം ആ ജീവൻ ഒരു ആനയുടെ ദേഹത്തിലെത്തുന്നു. അപ്പോൾ മൂക്കിന്നു സ്വാധീനം കൂടിക്കൂടി അതൊരു നല്ല തുമ്പിക്കൈതന്നെയായിത്തീൎന്നു; തേററ കൊമ്പായി, കുളമ്പ് വിരലുകളായി, പന്നിയുടെ കുററിവാൽ നല്ല ചൂലുവാലുമായി. ആന ഒരു വളൎന്ന പന്നിയാണെന്നു പറയുന്നതിൽ ഒട്ടും അതിശയോക്തിയില്ല. ആനയിൽനിന്നു പിന്നത്തെ പടി മനുഷ്യൻതന്നെ. ഗണപതിയുടെ ചിത്രം നോക്കുക. ഗണപതി ഇരിക്കുന്നത് എലിയുടെ പുറത്താണ്; തല ആനയുടേതും, ദേഹം മനുഷ്യന്റേതുമാണല്ലോ. ഇതു ജീവന്റെ പരിണാമത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന നല്ല ഒരുചിത്രമാകുന്നു. എലി മുതൽ ആനവരെയും, ആനയിൽനിന്നു മനുഷ്യനിലേക്കും ഉള്ള ജീവയാത്രയെ അതു ഭംഗിയായി സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഗണപതിവിഗ്രഹത്തിന്ന് വേറെയും അൎത്ഥങ്ങളുണ്ടാവാം. അതു വിസ്തരിക്കുവാനുള്ള സ്ഥലം ഇതല്ല. ഈ ജീവപരിണാമം മനുഷ്യനിൽ എത്തിയാലും നിന്നുപോകുന്നില്ല. എന്നാൽ അതിനെ ഇവിടെ വിവരിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ലല്ലോ.

ചുരുക്കത്തിൽ പറയുന്നതായാൽ, ബ്രഹ്മവിദ്യാപ്രകാരം പരിണാമം ദേഹത്തിന്നുമാത്രമല്ല ജീവന്നും ദേഹത്തിന്നും ഉണ്ട്. ദേഹത്തിന്റെ പരിണാമം ജീവന്റെ സൌകര്യത്തിന്നു വേ

ണ്ടിയാണ്. ജീവന്റെ സംസ്കാരത്തിനനുസരിച്ചുള്ള ദേഹം ഓരോ ജീവിക്കും കിട്ടുന്നത് ദേവതകളുടെ സഹായത്തോടുകൂടിയാണ്. ഇതാണ് മൃഗ പരിണാമത്തെ സംബന്ധിച്ച് ബ്രഹ്മ വിദ്യാ പ്രകാരമുള്ള പരിണാമവാദവും പ്രകൃതി ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ പരിണാമവാദവും തമ്മിലുള്ള ഒരു വ്യത്യാസം.

ഇനി മറെറാരു വ്യത്യാസമുണ്ട്. ഏതു മൃഗവും ഒടുവിൽ കുരങ്ങനായിത്തീർന്ന് കുരങ്ങുസന്തതിവഴിക്കാണ് മനുഷ്യനുണ്ടാകുന്നത് എന്നാണ പ്രകൃതിശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ സിദ്ധാന്തം. എന്നാൽ കരങ്ങൻ, ആന, പൂച്ച, നായ്, കുതിര — — ഇങ്ങിനെ ഏഴുതരം മൃഗങ്ങളിൽ കൂടി ഏതു മൃഗജീവനും മനുഷ്യനായിത്തീരുന്നു എന്ന് ബ്രഹ്മവിദ്യാർത്ഥികൾ പരിശോധിച്ചറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇവയെപ്പററി മറെറാരു ലേഖനത്തിൽ വിവരിക്കാം.

സഹോദരഗീത.

:o:

1. വിശ്വത്തിൻ പൊരുളാകുന്ന തത്വമേകത്വമൊന്നുതാൻ
അതിന്നടുത്തതാമന്യതത്വം ഭ്രാതൃത്വമുത്തമം.

2. ബ്രഹ്മാവിൻ സൃഷ്ടിവിധിയിൽകാണാം ജ്യേഷ്ഠാനുജക്രമം
ഭ്രാതൃത്വഗ്ലാനിതീർക്കാനായ് വിഷ്ണുദേഹമെടുത്തിടും.

3. അക്രമംചെയ്തിടും ഭ്രാതൃവർഗ്ഗത്തെസ്സംഹരിച്ചുടൻ
ഗതിനൽകീടുവാനീശൻ രുദ്രവേഷമെടുപ്പതും.

4. വിഷ്ണുവിന്നുദരത്തിങ്കൽ ജീവജാലങ്ങളൊക്കെയും
ഒന്നിച്ചിരുന്നകാലംതൊട്ടിനാം സോദരരല്ലയോ.

5. ലോകാവസാനദശയിൽ ജീവജാലമശേഷവും
ബ്രഹ്മത്തിൽപ്പോയ് ലയിക്കുന്നു തമ്മിൽഭേദമെഴാതവ.

6. മദ്ധ്യാഹ്നവേളയിലിന്നമ്മൾ ഒരേസ്ഥാനത്തിലെത്തുവാൻ
ഒന്നിച്ചുയാത്രചെയ്യുന്ന പാന്ഥരെന്നുള്ളതോർക്കുവിൻ.

7. ലക്ഷ്മണന്നുള്ളസൽകീർത്തി ഭ്രാതൃത്വത്തിന്റെ വൈഭവം
ഭരതൻമഹിമാവിന്നും നിൽക്കുന്നതതുകാരണം.

8. പാണ്ഡവന്മാർക്കുസിദ്ധിച്ച വിജയം ബലമെന്നവ
ഭ്രാതൃഭാവപ്രഭാവത്താൽ സാധിച്ചു കൃഷ്ണസഖ്യവും.

9. ഭ്രാതൃധർമ്മംവെടിഞ്ഞോരാം രാവണൻ, ബാലി, കൌരവർ
ശക്തന്മാരിവരെന്നാലും നശിച്ചാരെന്നുകേൾപ്പുനാം.

10. ഭ്രാതാക്കളെത്തുണച്ചീടാൻ ദാനംചെയ്യുന്നതുത്തമം
ദേവഭ്രാതാക്കൾ പുലരാൻ ഹോമംചെയ്യുംമനീഷികൾ.

11. തപസ്സിനാൽബലംനേടിത്തുണയ്ക്കാം സോദരങ്ങളെ
അവർക്കുവേണ്ടിസ്വാർത്ഥത്തെ ത്യജിക്കുന്നതുയജ്ഞമാം

12. വേദാദികൾപഠിക്കുന്നതജ്ഞരായജനങ്ങളെ
അറിവുള്ളവരാക്കീടാനല്ലാതില്ലതിനാൽഫലം.

13. കാമക്രോധാദിബാധിച്ചു സോദര്യം കൈവെടിഞ്ഞവർ
നരകാപ്പുകുഴന്നിട്ടു നല്ലപാഠം പഠിച്ചിടും.

14 സഹോദരത്വമേറപ്പോൽ ജീവിക്കുന്നവരെന്നക്ഷണം
ഋഷികൾകണ്ടുസന്തോഷാൽ ശിഷ്യന്മാരായ്നയിച്ചിടും.

15. യോഗത്തിലുള്ളണ്ണന്മാർക്കു കാണാം നമ്മളെയൊക്കെയും
വെളിച്ചക്കടലിൽപ്പൊങ്ങുംചെറുപോളകൾപോലവ.

16. "എതുജീവിയുമെൻഭ്രാതാ"വെന്നുള്ള നിലകിട്ടിയാൽ
അതിലാഴ്ന്നിതെന്നെന്തുള്ള മോക്ഷംസാക്ഷാൽപരംപദം.

17. ജ്യേഷ്ഠാനുജക്രമംനോക്കി ജാതിനിർമ്മിച്ചുപോൽമനു;
അടിയോടെപിഴച്ചിപ്പോൾ അതുസൌഭ്രാത്രശൂന്യമായ്.

18. രാജ്യങ്ങൾതമ്മിൽഭ്രാതൃത്വം ഉളവായ്വരുമെങ്കിലോ
യുദ്ധം, ക്ഷാമമിവയ്ക്കുള്ള കാരണങ്ങൾനശിച്ചുപോം.

19. ശിശുവായിജനിച്ചിട്ടുമാതൃനമ്മുടെരക്ഷയിൽ
വികാസമാർന്നിടാൻ വന്നസഹോദരനെന്താകുവിൻ.

20. വിശന്നിട്ടു കുടുംബത്തെറ്റലത്താനോപലപ്പൊഴും
മോഷണംചെയ്തിട്ടുംപാവം ബാലഭാവംവിടാത്തവൻ.

21. പുരുഷസ്ത്രീസ്വരൂപങ്ങൾ സൌകര്യത്തിനെടുത്തിട്ടും
ആത്മക്കൾതമ്മിൽസൌഭ്രാത്രം കാണേണംതത്വമോർപ്പു
(വൻ.

22. പച്ചച്ചെടികളിൽപ്പായും ജീവൻകാലക്രമത്തിനാൽ
മൃഗമായ്ത്തീർന്നതിൽപിന്നെ നരനായിപ്പിറന്നിട്ടും.

23. അതിനാൽപ്പുഞ്ചിരിക്കുന്ന ജ്യേഷ്ഠരാം നമ്മൾകണ്ണവാൻ
തുള്ളിച്ചാടുംമൃഗക്കുഞ്ഞാം മനുജന്നനുജൻദൃഢം.

24. ഋഷികൾസിദ്ധസാദ്ധ്യന്മാർ ദേവന്മാരിവരൊക്കെയും
ജ്യേഷ്ഠഭ്രാതാക്കൾനമ്മൾക്കുലോകംസൌഭ്രാത്രബന്ധിതം

25. ഭ്രാതൃത്വത്തൊടുജീവിക്കുന്നവനുത്തമപൂരുഷൻ
ഭ്രാതൃഭാവംവെടിഞ്ഞിട്ടുമവൻതാൻ രാക്ഷസൻഭുവി.

26. കാണ്മിൻപ്രകൃതിമാതാവു നമ്മൾകണ്ടുപഠിക്കുവാൻ
ഭ്രാതൃധർമ്മങ്ങളാരോന്നു ചെയ്തുകാണിപ്പുനിളവെ.

27. അന്ധകാരമകററുന്ന ബാലസൂര്യനുനിത്യവും
സുഗന്ധപ്പൊടി,പുഷ്പങ്ങൾതേൻകുപ്പി,യിവയൊക്കയും,

28. കുമ്പിലക്കുള്ളിൽവൃക്ഷങ്ങൾ തിരുമുൽക്കാഴ്ചവെപ്പതും,
ഉയരെപ്പാടിടുന്നോരാം ദ്വിജക്ക് ഭുവനേശ്വരി

29. ഉടുപ്പുപലവർണ്ണത്തിൽ സമ്മാനങ്ങൾകൊടുപ്പതും,
തളച്ചകലരുന്നംഗം തലോടും കുളിർവായുവിൽ

30. ജലാശയങ്ങൾധാരാളം വെൺമുത്തുവിതറുന്നതും,
വെള്ളംകൊടുത്തുരക്ഷിക്കുമാററിൽ തരുലതാദികൾ

31. നിരന്നുനിന്നുപുഷ്പങ്ങൾ കൊണ്ടർച്ചനകൾചെയ്യുതും,
അമൃതാംശുക്കൾവർഷിക്കും ശശാങ്കൻവന്നുദിക്കവേ,

32. സമുദ്രം ശുദ്ധമായെ മണ്ണിൽ ഉരുണ്ടുമറിയുന്നതും,
മനുഷ്യൻവഷളാക്കുന്ന ഭൂഭാഗങ്ങളെയൊക്കെയും

33. പച്ചപ്പുല്ലുപിടിച്ചേറെച്ചന്തമാക്കിച്ചമപ്പതും,
കണ്ണുള്ളവർക്കുകണ്ടീടാം ഭ്രാതൃപാദങ്ങളിങ്ങിനെ.

(കലാപകം)

34. ഒളിക്കൺകാട്ടിലോകത്തെ മയക്കുംമണിതന്നിലും
സുഗന്ധരാഗംമൂളുന്ന പനിനീർപ്പൂവിനത്തിലും,

35. അനുരാഗപ്പുഞ്ചിരിത്തൂനിലാവണിമുഖത്തിലും
മദിച്ചുമറിയുംകൊച്ചുകിടാങ്ങൾ നയനത്തിലും.

36. കരകാണാക്കടലിലും ഘോരമാംവിപിനത്തിലും
കാണുംശക്തിവിളങ്ങുന്ന സഹോദരമുഖത്തിലും.

(കലാപകം)

37. വിശ്വരൂപമെഴും ദൈവം പലഭാവത്തിൽവന്നിട്ടും
അതുകണ്ടറിവാൻ നമ്മൾ ഉററുനോക്കിയിരിക്കണം.

38. കാണാദൈവത്തിനെത്തേടി കഷ്ടപ്പെട്ടുഴലുന്നവർ
സഹോദരനിൽവാഴുന്ന ദേവനെക്കാണ്മതില്ലയോ.

39. മത്സ്യകൂർമ്മാദിരൂപങ്ങൾ പണ്ടുപൂണ്ടൊരുവിഷ്ണുവെ
ഭ്രാതാവിൻരൂപമായിന്നു കണ്ടുപൂജിച്ചുകൊള്ളുവിൻ.

സഹോദരൻ.

ബ്രഹ്മവിദ്യാസംഘത്തിന്റെ പൂർവ്വചരിത്രം.

III.

(13-ാംവാല്യം, 293-ാംപേജിൽ നിന്നു തുടർച്ച.)

(ശ്രീമതി. വി. കെ. ചിന്നമ്മാളു അമ്മ).

മാഡാംബ്ലാവാറ്റ്സ്കിയും കർണ്ണൽ ഓൾക്കൊട്ടും ഇന്ത്യയിൽ വന്ന ഉടനെ ഇന്ത്യക്കാരിൽ പഠിപ്പുള്ളവരുടെ ശ്രദ്ധക്ക് ബ്രഹ്മവിദ്യാസംഘം വിഷയമായി. ഇന്ത്യയിൽ ഋഷിപരമ്പരയിലുള്ള വിശ്വാസം ഇന്നും നിലനിന്നുപോരുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ പാശ്ചാത്യപരിഷ്കാരത്തിന്റെ ആവിർഭാവത്തോടുകൂടി ഇന്ത്യയിലെ ചെറുപ്പക്കാർ ഹക്സ്ലി, ടിൻഡൾ മുതലായവരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിച്ചുതുടങ്ങി. കാലക്രമേണ ഇന്ത്യയിലെ പുരാതനപരിഷ്കാരത്തിൽ അവൎക്കു വിശ്വാസമില്ലാതെയായി. സിലോൺ ദ്വീപുകാരനായ ഞാൻ * കുട്ടിക്കാലത്തുതന്നെ ബുദ്ധമതഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ള അർഹന്മാരെപ്പറ്റി പല കഥകളും കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇന്ന ഋഷി ഇന്ന സ്ഥലത്തുണ്ടായിരുന്നു, അദ്ദേഹം ഇന്നിന്ന അത്ഭുതകൃത്യങ്ങൾ നടത്തി എന്നെല്ലാം ഞാൻ ബാലനായിരിക്കുമ്പോൾ കേൾക്കയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഇന്ത്യയിൽ ഈ വക കഥകൾക്കും വിശ്വാസങ്ങൾക്കും വളരെ പ്രചാരമുണ്ട്. ഇന്ത്യക്കാൎക്ക് ആദ്ധ്യാത്മികകാൎയ്യങ്ങളിലുള്ള പ്രതിപത്തി ഇത്രയെന്നു പാശ്ചാത്യരെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. മനുഷ്യശക്തിക്ക് അതീതമായ കാൎയ്യങ്ങളിൽ വിശ്വാസവും ആ രാജ്യത്തു അസാമാന്യമാണ്. യൂറോപ്യന്മാരുമായി അല്പം പരിചയിച്ചാൽ അവരുടെ നാസ്തികബുദ്ധിയാണ് ഒരുവന്നു കണ്ടനുഭവപ്പെടുവാൻ സംഗതിയാവുന്നത്. അതുപ്രകാരംതന്നെ ഇന്ത്യക്കാരുമായി പരിചയിച്ചാൽ ആത്മീയവിഷയങ്ങളിൽ അവൎക്കു

* സി. ജിനരാജദാസൻ അവർകൾ.

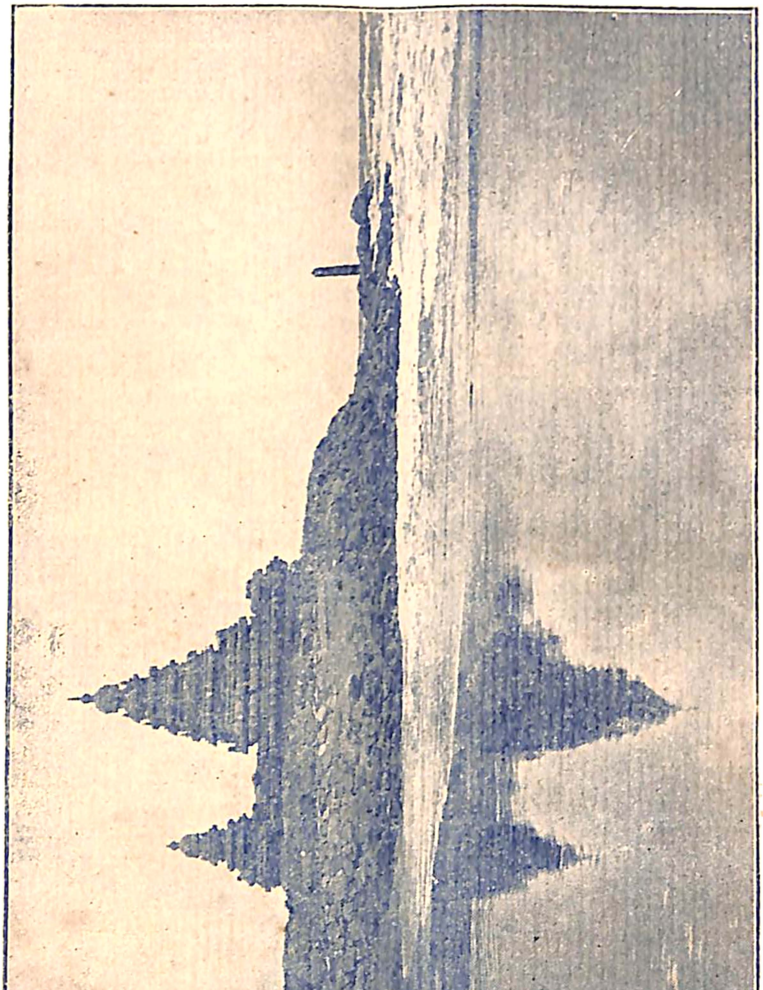

ഓം.

സത്യാന്നാസ്തി പരോധൎമ്മഃ

സനാതനധൎമ്മം.

ശ്രേയാൻ ദ്രവ്യമയാദ്യജ്ഞാൽ ജ്ഞാനയജ്ഞഃ പരംതപ. ഗീത 4-33.

പുസ്തകം 14. { 1924. മേയ്. } നമ്പർ. 5.

സൌന്ദൎയ്യലഹരി.

(100-ാംപേജിൽനിന്നു തുടൎച്ച.)

45.

അരാളൈഃസ്വാഭാവ്യാദളികളഭസശ്രീഭിരളകൈഃ
പരീതം തേ വക്ത്രം പരിഹസതി പങ്കേരുഹരുചിം
ദരസ്മേരേ യസ്മിൻ ദശനരുചികിഞ്ജൽകരുചിരേ
സുഗന്ധൗ മാദ്യന്തി സ്മരദഹനചക്ഷുൎമ്മധുലിഹഃ.

ഹെ ഭഗവതി, അരാളൈഃ=ചുരുണ്ട. സ്വാഭാവ്യാൽ=സ്വഭാവേന. അളികളഭസശ്രീഭിഃ=ചെറിയ വണ്ടുകളോടൊത്ത ശോഭയുള്ള. അളകൈഃ=കുറുനിരകളാൽ. പരീതം=ചുററപ്പെട്ട. തേ=ഭവതിയുടെ. വക്ത്രം=മുഖം. പങ്കേരുഹരുചിം=താമരപ്പൂവിൻെറ കാന്തിയെ. പരിഹസതി=പരിഹസിക്കുന്നു. (താമരപ്പൂപോലെ ഭവതിയുടെ മുഖമെന്നൎത്ഥം.). ദരസ്മേരെ=അല്പം പുഞ്ചിരിയോടുകൂടിയ. ദശനരുചികിഞ്ജൽകരുചിരെ=പല്ലുകളുടെ കാന്തികളാകുന്ന അല്ലികളാൽ മനോഹരമായ. സുഗന്ധൌ=സഹജസൌരഭ്യത്തോടുകൂടിയ. യസ്മിൻ=യാതൊരു ഭവതിയുടെ മുഖത്തിൽ. സ്മരദഹനചക്ഷുൎമ്മധുലിഹഃ=കാമവൈരിയായ പരമേശ്വരൻെറ നേത്രങ്ങളാകുന്ന വണ്ടുകൾ. മാദ്യന്തി=മത്തങ്ങളാകുന്നു.

46.

ലലാടംലാവണ്യദ്യുതിവിമലമാഭാതിതവയൽ
ദ്വിതീയംതന്മന്യേമകുടഘടിതം ചന്ദ്രശകലം
വിപര്യാസന്യാസാദുഭയമപിസംഭൂയചമിഥഃ
സുധാലേപസ്യൂതിഃപരിണമതിരാകാഹിമകരഃ.

ഹെ ഭഗവതി, ലാവണ്യദ്യുതിവിമലം=സൌന്ദര്യമാകുന്ന ചന്ദ്രികയാൽ നിർമ്മലമായ. തവ=ഭവതിയുടെ. യൽ=യാതൊരു. ലലാടം=നെററി ആഭാതി=നല്ലവണ്ണം ശോഭിക്കുന്നുവോ. തൽ=ആ നെററി. മകുടഘടിതം =കിരീടത്തിൽ ധരിക്കപ്പെട്ട. ദ്വിതീയം=രണ്ടാമത്തേതായ. ചന്ദ്രശകലം =ചന്ദ്രാർദ്ധഖണ്ഡം. (ഇതി=എന്ന്.) മന്യേ=ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. (ഭവതിയുടെ നെററി കിരീടത്തിൽ ചാർത്തിയ ചന്ദ്രാർദ്ധഖണ്ഡത്തിന്റെ മറവ് പാതിയാണൊ എന്നു തോന്നുമെന്നു സാരം). ഉഭയം അപി=ഊർദ്ധ്വാംഗ്രമായ കിരീടത്തിലെ ചന്ദ്രഖണ്ഡവും, അധോമുഖമായ ലലാടരൂപമായ ചന്ദ്രഖണ്ഡവും. വിപര്യാസന്യാസാൽ=മറിച്ചുവയ്ക്കയാൽ. മിഥഃ=രണ്ടും തമ്മിൽ. സംഭൂയ=ചേർന്ന്. സുധാലേപസ്യൂതിഃ=അമൃതരസലേപനമാകുന്ന വിളക്കലോടുകൂടിയ. (സ്വർണ്ണാഭരണങ്ങളും മററും കൂട്ടി വിളക്കുംപോലെയോ, വെൺകളിയിട്ടു കല്ലുകൾ ചേക്കുംപോലെയോ, രണ്ടു ഖണ്ഡവുംചേർന്ന് അമൃതരസം പൂശി,ചേർന്നതാണെന്ന് അറിയാത്തവിധമായ) രാകാഹിമകരഃ=പൂർണ്ണചന്ദ്രനായിട്ട്. പരിണമതി=തിരുന്നു.

47.

ഭ്രുവൌഭുഗ്നേകിഞ്ചിൽഭുവനഭയഭംഗവ്യസനിനി
ത്വദീയേനേത്രാഭ്യാം മധുകരരുചിഭ്യാംധൃതഗുണം
ധനുർമ്മന്യേ സവ്യേതരകരഗൃഹീതംരതിപതേഃ
പ്രകോഷ്ഠേമുഷ്ടൌചസ്ഥഗയതിനിഗൂഢാന്തരമുമേ.

ഹെ, ഭുവനഭയഭംഗവ്യസനിനി,ഉമെ=അല്ലയോ സകലലോകഭയനിവാരണത്തിൽ താല്പൎയ്യമുള്ള പാൎവ്വതി. ത്വദീയെ=ഭവതിയെ സംബന്ധിച്ച കിഞ്ചിൽ=കുറച്ച്. ഭുഗ്നേ=വളഞ്ഞ. ഭ്രുവൌ=പുരികങ്ങൾ. മധുകരരുചിഭ്യാം=വണ്ടിൻകാന്തിയൊത്ത. നേത്രാഭ്യാം=നേത്രങ്ങളാൽ. ധൃതഗുണം =സമ്പാദിക്കപ്പെട്ട ഞാണോടുകൂടിയ. സവ്യേതരകരഗൃഹീതം=ഇടത്തു കൈയ്യാൽ ധരിക്കപ്പെട്ട. പ്രകോഷ്ഠെ=കൈമുട്ടിൽ കീഴ്പടവും. മുഷ്ടൌ, ച=കൈവിരലുകളുടെ ബന്ധനവും. സ്ഥഗയതിസതി=(വില്ലിൻമദ്ധ്യത്തെ) മറയ്ക്കവേ. നിഗൂഢാന്തരം=മറയ്ക്കപ്പെട്ട മദ്ധ്യഭാഗത്തോടുകൂടിയ. രതിപതെഃ =കാമദേവന്റെ. ധനുഃ=വില്ല്. (ഇതി=എന്ന്.) മന്യെ=ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. (കാമദേവന്റെ ഞാൺ വണ്ടാണ്. കാമദേവന്റെ ഇടത്തെ കൈമുഷ്ടിയാണ് പുരികങ്ങളുടെ മദ്ധ്യം. അല്ലെങ്കിൽ വില്ലിന് ഇടവരും. മൂക്കിൻ മദ്ധ്യം അവന്റെ പ്രകോഷ്ഠമാണ്.)

48.

അഹഃസൂതേസവ്യംതവനയനമൎക്കാത്മകതയാ
ത്രിയാമാംവാമംതേസൃജതിരജനീനായകതയാ
തൃതീയാതേദൃഷ്ടിൎദ്ദരദളിതഹേമാംബുജരുചിഃ
സമാധത്തേസന്ധ്യാംദിവസനിശയോരന്തരചരീം.

ഹേ ഭഗവതി, തവ=ഭവതിയുടെ. സവ്യം=വലത്തേതായ. നയനം=നേത്രം. അൎക്കാത്മകതയാ=സൂൎയ്യരൂപമാകയാൽ. അഹഃ=ദിവസത്തെ. സൂതേ=ജനിപ്പിക്കുന്നു. തേ=ഭവതിയുടെ. വാമം നയനം=ഇടത്തെ നേത്രം. രജനീനായകതയാ=ചന്ദ്രരൂപമാകയാൽ ത്രിയാമാം=രാത്രിയെ. സൃജതി=സൃഷ്ടിക്കുന്നു. ദരദളിതഹേമാംബുജരുചിഃ=അല്പം വിടൎന്ന സ്വൎണ്ണത്താമരപ്പൂവിൻ കാന്തിയോടുകൂടിയ (അഗ്നിരൂപമാണല്ലോ ലലാടനേത്രം) തൃതീയാ=മൂന്നാമത്തേതായ. തേ=ഭവതിയുടെ. ദൃഷ്ടിഃ=നെററിയിലെ കണ്ണ്. ദിവസനിശയോഃ=പകലിന്റെയും, രാത്രിയുടെയും. അന്തരചരീം=നടുക്കുള്ള. സന്ധ്യാം=സായംസന്ധ്യയെ. സമാധത്തേ=ചെയ്യുന്നു. ഇതിനാൽ ദേവി കാലനിയന്ത്രിയാണെന്നും അതിനാൽ ജനനമരണാദികാലവ്യവസ്ഥകളൊന്നും ദേവിക്കില്ലെന്നും വന്നുകൂടി.

49.

വിശാലാകല്യാണീസ്ഫുടരുചിരയോദ്ധ്യാകുവലയൈഃ
കൃപാധാരാധാരാകിമപിമധുരാഭോഗവതികാ
അവന്തീദൃഷ്ടിസ്തേബഹുനഗരവിസ്താരവിജയാ
ധ്രുവംതത്തന്നാമവ്യവഹരണയോഗ്യാവിജയതേ.

ഹേ ഭഗവതി, വിശാലാ=വലിയ. കല്യാണീ=മംഗളകാരിണിയായ. സ്ഫുടരുചിഃ=തെളിഞ്ഞ കാന്തിയോടുകൂടിയ. കുവലയൈഃ=കരിങ്കുവളപ്പൂക്കളാൽ. അയോദ്ധ്യാ=പോർചെയ്‌വാൻ പാടില്ലാത്ത (അവയെക്കാൾ ഭംഗിയേറിയ) കൃപാധാരാധാരാ=ദയാപ്രവാഹത്തിന്നാധാരമായ. കിമപി മധുരാ=അവ്യക്തമധുരയായ. ആഭോഗവതികാ=നീണ്ട. അവന്തീ=ഭക്തന്മാരെ രക്ഷിക്കുന്ന. ബഹുനഗരവിസ്താരവിജയാ=വളരെ പട്ടണങ്ങളുടെ വിസ്താരത്താൽ ശോഭിക്കുന്ന. തേ=ഭവതിയുടെ. ദൃഷ്ടിഃ=നേത്രം. ധ്രുവം=സംശയംകൂടാതെ. തത്തന്നാമവ്യവഹരണയോഗ്യാ=അതാതു പട്ടണങ്ങളുടെ അതാതു ദൃഷ്ടിവിശേഷങ്ങളുടെ പേരിന്ന് അൎഹയായിട്ട്. വിജയതേ=സൎവ്വോല്ക്കൎഷേണ വൎത്തിക്കുന്നു. വിശാല, കല്യാണി, അയോദ്ധ്യ, ധാര, മധുര, ഭോഗവതി, അവന്തി, വിജയ ഇങ്ങനെ എട്ടു പട്ടണങ്ങൾ. വിശാല മുതലായ എട്ടു ദൃഷ്ടിവിശേഷങ്ങൾ സ്ത്രീകൾക്കുള്ളവയാണ്. എന്നാൽ ഭഗവതിയുടെ ഈ എട്ടു ദൃഷ്ടികൾ സംക്ഷോഭാകൎഷണദ്രാവണോന്മാദവശ്യോച്ചാടനവിദ്വേഷണമാരണകാരിണികളാണെന്ന് വിശേഷം.

50.

കവീനാംസന്ദർഭസ്തബകമകരന്ദൈകരസികം
കടാക്ഷവ്യാക്ഷേപഭ്രമരകളഭൌകർണ്ണയുഗളം
അമുഞ്ചന്തൌദൃഷ്ട്വാതവനവരസാസ്വാദതരളാ-
വസൂയാസംസർഗ്ഗാദളികനയനംകിഞ്ചിദരുണം.

ഹെ ഭഗവതി, കവീനാം=നല്ല കവികളുടെ. സന്ദർഭസ്തബകമകരന്ദൈകരസികം=കാവ്യസന്ദർഭമാകുന്ന പൂങ്കൊത്തിലെ തേനിൽ അധികം തൽപരമായ. തവ=ഭഗവതിയുടെ. കർണ്ണയുഗളം=രണ്ടു ചെവികളെ. അമുഞ്ചന്തൌ=വിടാതെയിരിക്കുന്ന. നവരസാസ്വാദതരളൌ=കാവ്യാമൃതത്തിലെ ശൃംഗാരാദി നവരസങ്ങളെ അനുഭവിക്കുന്നതിൽ കൊതിയേറിയ. കടാക്ഷവ്യാക്ഷേപഭ്രമരകളഭൌ=കടക്കണ്ണുകളെന്ന ചലവോടുകൂടിയ വണ്ടിൻകുട്ടികളെ. ദൃഷ്ട്വാ=കണ്ടു്. അസൂയാസംസർഗ്ഗാൽ=അസൂയയുടെ സംബന്ധത്താൽ. (ഇവ മാത്രം ഈ സുഖം അനുഭവിക്കുന്നുവല്ലൊ എനിക്കു കിട്ടുന്നില്ലല്ലൊ എന്നുള്ള അസൂയയാലൊ എന്നു തോന്നുമാറു്.) അളികനയനം=നെററിയിലെ കണ്ണു്. കിഞ്ചിൽ=കുറച്ചു്. അരുണം=ചുവന്നതായിരിക്കുന്നു. (വാസ്തവത്തിൽ അഗ്നിരൂപമാകയാലെന്നു് തത്വം).

51.

ശിവേശൃംഗാരാർദ്രാതദിതരജനേകുത്സനപരാ
സരോഷാഗംഗായാംഗിരിശചരിതേവിസ്മയവതീ
ഹരാഹിഭ്യോഭീതാസരസിരുഹസൌഭാഗ്യജനനീ
സഖീഷുസ്മേരാതേമയിജനനിദൃഷ്ടിഃസകരുണാ.

ഹെ ഭഗവതി, ഹെ ജനനി=അല്ലയോ ലോകമാതാവേ. ശിവേ=പരമശിവനിൽ ശൃംഗാരാർദ്രാ=ശൃംഗാരരസത്താലലിഞ്ഞ. തദിതരജനേ=പരമശിവനെ ഒഴിച്ചുള്ളവരിൽ, ബീഭത്സരസത്തോടുകൂടിയ. ഗംഗായാം=സപത്നിയായ ഗംഗയിൽ. സരോഷാ=കോപത്തോടുകൂടിയ, രൌദ്രരസം കലൎന്ന. ഗിരിശചരിതേ=പരമശിവന്റെ മന്മഥദഹനാദി ചരിത്രത്തിൽ. വിസ്മയവതീ=വിസ്മയരസത്തോടുകൂടിയ. ഹരാഹിഭ്യഃ=പരമേശ്വരന്റെ ശരീരഭൂഷണമായ സർപ്പങ്ങളിൽനിന്നു്. ഭീതാ=ഭയാനകരസത്തോടുകൂടിയ. സരസിരുഹസൌഭാഗ്യജനനീ=താമരപ്പൂക്കളുടെ സൌഭാഗ്യത്തെ (ചുവപ്പിനെ) ഉണ്ടാക്കുന്ന, വീരരസത്തോടുകൂടിയ. സഖീഷു=ജയാദികളായ തോഴിമാരിൽ. സ്മേരാ=പുഞ്ചിരിയോടുകൂടിയ ഹാസ്യരസത്തോടുകൂടിയ. തേ=ഭഗവതിയുടെ ദൃഷ്ടിഃ=ദൃഷ്ടി. മയി=ഭക്തനായ എന്നിൽ. സകരുണാ=ദയയോടുകൂടിയതായിട്ടു്, കരുണാരസത്തോടുകൂടിയതായി ഭവിക്കണം. (ഭഗവതിയുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ ശൃംഗാരാദി എട്ടു രസങ്ങളും വിളങ്ങുന്നെന്നു സാരം.)

(തുടരും)

പി. കെ. നാരായണശാസ്ത്രികൾ.

ബ്രഹ്മസൂത്രം.

(77-ാംപേജിൽനിന്നു തുടൎച്ച.)

(ബ്രഹ്മശ്രീ. വരാപ്പൂർ കപ്പിളിങ്ങാട്ട് നാരായണൻ ഭട്ടതിരിയവർകൾ)

9. പ്രാണാധികരണം.

ഈ അധികരണത്തിന്നു വിഷയമായിട്ടുള്ളതു ഛാന്ദോഗ്യോപനിഷത്തിലെ പ്രഥമാദ്ധ്യായത്തിൽ 10-11 ഈ രണ്ടു ഖണ്ഡങ്ങളാകുന്നു. 9 ഖണ്ഡങ്ങളുടെ താല്പൎയ്യത്തെ മുമ്പു കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. 10-11 ഈ രണ്ടു ഖണ്ഡങ്ങളുടെ താല്പൎയ്യത്തെ കാണിക്കുന്നു.

ഉഷസ്തി എന്നു പേരോടുകൂടിയ മഹാവിദ്വാനായ ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ, തന്റെ ജന്മഭൂമിയായ കുരുരാജ്യത്തിൽ ദുർഭിക്ഷം ബാധിച്ചപ്പോൾ, തന്റെ ഭാൎയ്യയോടൊന്നിച്ച് ഇഭ്യഗ്രാമത്തിൽ ഒരു ദരിദ്രനായികൊണ്ടു താമസിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ഒരു ദിവസം ഈ ഗ്രാമത്തിലുള്ള ഒരാൾ ഉഴുന്നു ഭക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് ഇരിക്കുകയായിരുന്നു. ഈ ഉഴുന്നു കുറച്ച് എനിക്കു തന്നാലും എന്നിങ്ങനെ അയാളോട് ഉഷസ്തി യാചിച്ചു. ഇതു എന്റെ ഉച്ഛിഷ്ടമാണെന്നു അയാൾ സമാധാനം പറഞ്ഞപ്പോൾ, എന്നാലും വേണ്ടില്ല എനിക്കു അല്പം കിട്ടേണം എന്നു ഉഷസ്തി ആവശ്യപ്പെട്ടു. ഉച്ഛിഷ്ടമായ ആ ഉഴുന്നും അല്പം വെള്ളവും കൊടുത്തപ്പോൾ ഉച്ഛിഷ്ടമായ വെള്ളം എനിക്കാവശ്യമില്ലെന്നു പറഞ്ഞുംകൊണ്ട് ആ ഉഴുന്നിനെ ഉഷസ്തി സ്വീകരിച്ചു. ഉച്ഛിഷ്ടമായ വെള്ളത്തിന്ന് എന്താണു ദോഷം എന്നു കൊടുത്തയാൾ ചോദിച്ചു. ക്ഷുത്തുകൊണ്ടു മരിക്കാറായ ഞാൻ ഉച്ഛിഷ്ടമായ ഈ ഉഴുന്നുകൊണ്ട് എന്റെ പ്രാണനെ രക്ഷിക്കുന്നു; ദാഹം ഇല്ലാത്തതിനാൽ വെള്ളം എനിക്കാവശ്യമില്ല; എന്നു സമാധാനം പറഞ്ഞ് ഉഷസ്തി പോയി. ക്ഷുത്തുമാറ

ന്നതുവരെ ഈ ഉഴുന്നിനെ ഭക്ഷിച്ച്. ബാക്കിയുള്ളതിനെ തന്റെ ഭാൎയ്യയുടെ കയ്യിൽ സൂക്ഷിപ്പാൻ കൊടുത്തു. ഇഭ്യഗ്രാമത്തിന്നു അടുത്ത പ്രദേശത്തിൽ ഒരു രാജാവു യാഗം ചെയ്യുന്നു എന്നു കേട്ടു ഉഷസ്തി പിറ്റേദിവസം ബാക്കിയുള്ള ഉഴുന്നിനെ ഭക്ഷിച്ച് വല്ല സമ്പാദ്യവും കിട്ടും എന്നു വിചാരിച്ചിട്ട് രാജാവിന്റെ യാഗത്തിന്നു പോയി. ഉഷസ്തിയുടെ ഈ വൃത്താന്തത്തിൽനിന്നു കിട്ടുവുന്നതും ഭാഷ്യകാരന്മാർ പറയുന്നതും ആയ ഒരു ധൎമ്മവിഷയത്തെ താഴെ ചേൎക്കുന്നു

പ്രാണരക്ഷക്കായി എന്തുഭക്ഷിച്ചാലും ദോഷമില്ല എന്നു നാം ഇതിൽനിന്നു പഠിക്കേണം. ഇനി നമുക്കു പ്രകൃതത്തെ തന്നെ അനുസരിക്കുക.

യാഗങ്ങളിൽ യജമാനനെ കൂടാതെ 16 ഋത്വിക്കുകൾ ഉണ്ടായിരിക്കും. ഋഗ്വേദസംബന്ധമായി 4, യജുൎവ്വേദസംബന്ധമായി 4, സാമവേദസംബന്ധമായി 4, മൂന്നുവേദസംബന്ധമായും 4 ഇങ്ങിനെയാണ 16 ഋത്വിക്കുകൾ ഉണ്ടാകുന്നത്. ഉൽഗാതാവ്, പ്രസ്തോതൻ, പ്രതിഹൎത്താവ്, സുബ്രഹ്മണ്യൻ ഇങ്ങിനെ നാലു ഋത്വിക്കുകൾ ആണ് സാമവേദസംബന്ധമായുള്ളത്. സുബ്രഹ്മണ്യന്നു സദസ്സിലിരുന്നു സാമഗാനം ചെയ്യേണ്ട ആവശ്യമില്ല. വേറെയുള്ള മൂന്നുപേൎക്കും സദസ്സിലിരുന്നുതന്നെ ഗാനം ചെയ്യണം.

ഉഷസ്തി രാജാവിന്റെ യാഗത്തിൽ ചെന്നസമയത്തു സദസ്സിൽ മൂന്നു സാമവേദികളുടെ ഗാനം നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. പ്രസ്തോതാവിനാൽ ഗാനം ചെയ്യപ്പെടുന്ന ഭാഗം, പ്രസ്താവം എന്നും, ഉൽഗാതാവിനാൽ ഗാനം ചെയ്യപ്പെടുന്നതു ഉൽഗീഥം എന്നും, പ്രതിഹൎത്താവിന്റെ സാമത്തിന്നു പ്രതിഹാരം എന്നും പേരാകുന്നു. ഉഷസ്തി ഈ സാമഗാനത്തിന്റെ അടുത്തുചെന്നിരുന്ന്, പ്രസ്താവം എന്ന സാമത്തിന്റെ

ദേവത ഏതാണ് എന്നു പ്രസ്തോതാവിനോടും, ഉൽഗീഥത്തിന്റെ ദേവതയെ ഉൽഗാതാവിനോടും, പ്രതിഹാരത്തിന്റെ ദേവതയെ പ്രതിഹർത്താവിനോടും ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ അവക്കു അറിഞ്ഞുകൂടാ എന്നു അവർ സമാധാനം പറഞ്ഞു. ഇപ്പോൾ 10-ാമത്തെ ഖണ്ഡം കഴിഞ്ഞു. ഇനി 11-ാമത്തെ ഖണ്ഡത്തിന്റെ താല്പര്യത്തെ വിവരിക്കുന്നു. യാഗം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന ഈ രാജാവു് ഉഷസ്തിയുടെ ഈ ചോദ്യങ്ങളെ കേട്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുത്തുവന്നു് അങ്ങു് ആരാണ് എന്നു ചോദിച്ചു. ചക്രായണന്റെ പുത്രനായ ഉഷസ്തിയാണു ഞാൻ എന്നു് അദ്ദേഹം സമാധാനം പറഞ്ഞു. എന്നാൽ ഈ രാജാവു്, ലോകപ്രസിദ്ധനായ ഈ ഉഷസ്തിയെ യാഗക്രിയകളുടെ സകലഭാരത്തേയും ഏല്പിക്കേണമെന്നു വിചാരിച്ചു് യാഗം തുടങ്ങുന്നതിന്നു മുമ്പുതന്നെ ഇദ്ദേഹത്തെ അന്വേഷിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ദുർഭാഗ്യവശാൽ കാണുകയുണ്ടായില്ല. ഇപ്പോൾ ദൈവവശാൽ കണ്ടെത്തിയതിൽ രാജാവു വളരെ സന്തുഷ്ടനായിത്തീൎന്നു. യാഗക്രിയകളുടെ ഭാരമെല്ലാം ഉഷസ്തിയെ ഏല്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹം അതിനെ സ്വീകരിച്ചു. തങ്ങളോടു ഉഷസ്തി ചോദിച്ച മൂന്നു ചോദ്യങ്ങൾക്കു സമാധാനം അറിയാത്തതിനാൽ അതറിഞ്ഞാൽകൊള്ളാമെന്നു വിചാരിച്ചു് സാമവേദികളായ 3 ഋത്വിക്കുകൾ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുത്തുവന്നു. ഉൽഗീഥസാമത്തിന്റെ ദേവത ആദിത്യനും, പ്രതിഹാരത്തിന്റെ ദേവത അന്നവും ആണെന്നു് ഉൽഗാതാവിനോടും പ്രതിഹർത്താവിനോടും സമാധാനം പറഞ്ഞു. പ്രസ്തോതാവിനോടുള്ള സമാധാനവാക്യമാണ് പ്രകൃതാധികരണത്തിലെ വിഷയം.

1—1—23.

അതഏവപ്രാണഃ.

അതു ഹേതുവായിട്ടുതന്നെ പ്രാണശബ്ദംകൊണ്ടും ബ്രഹ്മത്തെത്തന്നെയാണു പറയുന്നതു്. ഇതാണ് സൂത്രത്തിന്റെ

യഥാശ്രുതാൎത്ഥം. അതു ഹേതുവായിട്ട് എന്നതിന്റെ അൎത്ഥം ബ്രഹ്മസൂചകങ്ങളായ ചില ശബ്ദങ്ങൾ പ്രകൃതത്തിൽ ഉള്ളതുകൊണ്ട് എന്നാകുന്നു. "പ്രാണഇതിഃഹവാച സൎവ്വാണി ഹവാഇമാനി ഭൂതാനി പ്രാണമേവാഭിസംവിശന്തി പ്രാണമഭ്യുജ്ജിഹതേ സൈഷാ ദേവതാ പ്രസ്താവമന്വായത്താ".

അൎത്ഥം—സൎവ്വഭൂതങ്ങളും പ്രളയകാലത്തു പ്രാണങ്കൽ തന്നെ ലയിക്കുന്നു. ഉൽപ്പത്തികാലത്തു പ്രാണങ്കൽനിന്നു തന്നെ സൎവ്വഭൂതങ്ങളും ഉണ്ടാകുന്നു. ഈ പ്രാണദേവതതന്നെയാണ് പ്രസ്തവത്തിന്റെ അധിദേവത. സൎവ്വഭൂതങ്ങളുടേയും ഉൽപ്പത്തിസ്ഥാനവും ലയസ്ഥാനവും പ്രാണനാണ് എന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് പ്രാണശബ്ദംകൊണ്ടു ബ്രഹ്മത്തെത്തന്നെയാണ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. ഇനി ഈ വിഷയത്തിലുള്ള പൂൎവ്വപക്ഷസിദ്ധാന്തങ്ങളേയും കാണിക്കുന്നു.

പ്രാണൻ എന്ന ശബ്ദംകൊണ്ട് ലോകത്തിലും വേദത്തിലും വായുവികാരത്തെയാണ പറയാറുള്ളത്. പ്രകരണപൎയ്യാലോചനകൊണ്ടു വേദത്തിൽ ചിലപ്പോൾ ബ്രഹ്മത്തേയും ഹിരണ്യഗൎഭനേയും പ്രാണശബ്ദംകൊണ്ടു പറയാറുണ്ട്. ഉൽഗീഥത്തിന്റെ ദേവത സൂൎയ്യനാണെന്നും, പ്രതിഹാരത്തിന്റെ ദേവത അന്നമാണെന്നും ഈ പ്രകരണത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ആദിത്യനും അന്നത്തിനും ബ്രഹ്മസ്വരൂപത്വം ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടു പ്രസ്താവിതത്തിന്റെ ദേവതയായ പ്രാണനും ബ്രഹ്മമാകുവാൻ തരമില്ല. പ്രകൃതത്തിലെ പ്രാണൻ ഭൂതങ്ങളുടെ ഉൽപ്പത്തി ലയസ്ഥാനമായതുകൊണ്ട് ബ്രഹ്മമാണെന്നു പറയുന്നപക്ഷം അതിന്നും സമാധാനമുണ്ട്. സ്വാപസമയത്തു സകല ഇന്ദ്രിയങ്ങളും പ്രാണങ്കൽ ലയിക്കുമെന്നും പ്രബോധസമയത്തു ഇവ പ്രാണങ്കൽനിന്ന് ഉണ്ടാവുമെന്നും ശതപഥബ്രാഹ്മണത്തിൽ പറയുന്നുണ്ട്. പഞ്ചഭൂതങ്ങളുടെ സാരങ്ങളായ ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെ ലയസ്ഥാനമാണ പ്രാണൻ എന്നു ഇതു

കൊണ്ടു വരുന്നു. ഈ അഭിപ്രായത്തോടുകൂടിയാണ് സർവ്വഭൂതങ്ങളുടേയും ഉൽപത്തിലയസ്ഥാനമാണ പ്രാണൻ എന്നിങ്ങനെ പ്രകൃതത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്. ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞുംകൊണ്ടു പ്രകൃതത്തിലെ പ്രാണശബ്ദത്തിന്റെ അർത്ഥം വായുവികാരം തന്നെ എന്നും പൂർവ്വപക്ഷി പറയുന്നു. സിദ്ധാന്തി ഇതു ശരിയല്ലെന്നു പറയുന്നു.

ശതപഥബ്രാഹ്മണത്തിൽ ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെ ഉൽപത്തിലയസ്ഥാനമാണ പ്രാണൻ എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. പ്രകൃതത്തിൽ സർവ്വഭൂതങ്ങളുടേയും ഉൽപത്തി ലയസ്ഥാനമായി പ്രാണനെ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു് പ്രകൃതത്തിലുള്ള പ്രാണശബ്ദത്തിന്നും ശതപഥത്തിൽ ആ പ്രകരണത്തിലുള്ള പ്രാണശബ്ദത്തിന്നും അർത്ഥം ഒന്നാവാൻ പാടില്ല. അർത്ഥം ഒന്നാകുന്നപക്ഷം പ്രകൃതത്തിലുള്ള സർവ്വഭൂതങ്ങൾ എന്ന ശബ്ദത്തിന്നു അർത്ഥമില്ലാതെയായിപ്പോകും. ആദിത്യനും അന്നവും ബ്രഹ്മസ്വരൂപങ്ങളല്ലാത്തതുകൊണ്ടു് പ്രകൃതത്തിലുള്ള പ്രാണശബ്ദം ബ്രഹ്മത്തെ പറയുന്നില്ലെന്നു വാദിക്കുന്നതും ശരിയല്ല. ശ്രുതി, ലിംഗം, വാക്യം, പ്രകരണം, സ്ഥാനം, സമാഖ്യ ഇങ്ങിനെ ആറു പ്രമാണങ്ങളെ വേദാർത്ഥനിർണ്ണയത്തിന്നായി ജൈമിനി പൂർവ്വമീമാംസയിൽ സ്വീകരിക്കുന്നുണ്ടു്. ഈ പ്രമാണങ്ങളെ ഉത്തരമീമാംസയിലും സ്വീകരിക്കാറുണ്ടു്. ഈ ആറു പ്രമാണങ്ങളിൽ പൂർവ്വപൂർവ്വപ്രമാണങ്ങൾക്കു് ഉത്തരോത്തരപ്രമാണങ്ങളേക്കാൾ പ്രാബല്യം കൂടുകയും ചെയ്യും. ഈ ആറു പ്രമാണങ്ങളെ വേറെ ഒരവസരത്തിൽ സവിസ്തരം കാണിച്ചുകൊള്ളാം. തൽക്കാലം ആവശ്യമുള്ളതിനെ ഇവിടെ പറയുന്നു. ആദിത്യനും അന്നവും ബ്രഹ്മസ്വരൂപങ്ങളല്ലെന്നു പറഞ്ഞുംകൊണ്ടു് പ്രകൃതത്തിലെ പ്രാണൻ ബ്രഹ്മമല്ലെന്നു പറയുന്നതു 'സ്ഥാനം' എന്ന പ്രമാണത്തെ അനുസരിച്ചാകുന്നു. സാന്നിദ്ധ്യമാകുന്നു സ്ഥാനം. ഉഷസ്തിയുടെ സമാധാനവാക്യത്തിൽനിന്നാണു്

ദാദിത്യനും അന്നവും പ്രാണനും ദേവതകളായിത്തീരുന്നതു്.
ഈ സമാധാനവാക്യങ്ങൾക്കു സാന്നിദ്ധ്യം ഉണ്ടുതാനും. അതു കൊണ്ടു് ഇവിടെ സ്ഥാനം എന്ന പ്രമാണത്തെ സ്വീകരിക്കാം. പക്ഷെ ഈ പ്രമാണത്തേക്കാൾ പ്രബലമായ വാക്യം എന്ന പ്രമാണം ഇവിടെ വരുന്നുണ്ടു്. അന്യവാക്യങ്ങളുടെ അപേക്ഷ കൂടാതെ ഒരു വാക്യം ഒരത്ഥത്തെ നിസ്സന്ദേഹമായി പറയുന്നു എന്നു വിചാരിക്കുക. ആ അത്ഥത്തെക്കുറിച്ചു് ആ വാക്യം വാക്യപ്രമാണമായിത്തീരുന്നു. സവ്വഭൂതങ്ങളുടേയും ഉൽപത്തി ലയസ്ഥാനമാണു പ്രാണൻ എന്നു നിസ്സന്ദേഹമായി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു പ്രകൃതത്തിലുള്ള പ്രാണശബ്ദം ബ്രഹ്മപരമാണെന്നുള്ളതിലേക്കു വാക്യപ്രമാണം ഉണ്ടു്. വാക്യപ്രമാണം സ്ഥാനപ്രമാണത്തേക്കാൾ പ്രബലവും ആകുന്നു. ആയതിനാൽ പ്രകൃതത്തിലെ പ്രാണശബ്ദം ബ്രഹ്മപരമാണെന്നു ചുരുക്കം. വിഗ്രഹത്തെ പലമാതിരി ആരാധിക്കുന്നതു പോലെ ഉൽഗീഥത്തെ പലമാതിരി ഉപാസിക്കുക എന്നുള്ളതാണു് പ്രകൃതത്തിലെ വിഷയം. അതുകൊണ്ടു് അതിന്റെ ദേവതയെ പറയേണമല്ലോ. പ്രസ്താവവും, പ്രതിഹാരവും ഉൽഗീഥത്തോടു യോജിച്ചിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു് അവയുടെ ദേവതകളേയും പറഞ്ഞു. ആദിത്യൻ അല്ലെങ്കിൽ തേജസ്സുകളുടെ സമഷ്ടി, അന്നം അല്ലെങ്കിൽ തേജസ്സുകളുടെ ആശ്രയ സമഷ്ടി, ഇവ രണ്ടുകൾക്കും ആശ്രയമായ പരമചൈതന്യം ഇവ മൂന്നും ഉൽഗീഥം, പ്രതിഹാരം, പ്രസ്താവം ഇവ മൂന്നുകളുടെ യഥാക്രമം ദേവതകളാകുന്നു എന്നു ചുരുക്കം,

11-ാമത്തെ ഖണ്ഡതാല്പയ്യവും ഈ അധികരണവും അവസാനിച്ചു. ഈ ഖണ്ഡത്തിൽനിന്നു കിട്ടുന്ന ധമ്മസംബന്ധമായ ഒരു കായ്യത്തെകൂടി ഇവിടെ കാണിക്കുന്നു.

വേദവും വേദാത്ഥവും അറിയാത്തവക്കു് കമ്മത്തിനോ ഋത്വിക്കാവുന്നതിനോ അധികാരമില്ലെന്നാണു് ജൈമിനി

സിദ്ധാന്തിച്ചിട്ടുള്ളത്. വേദാന്തികൾ ഈ സിദ്ധാന്തത്തെ ചിലപ്പോൾ നിസ്സാരമാക്കാറുണ്ട്. ഉഷസ്തി ചോദിച്ചപ്പോൾ ഈ സാമവേദികൾ സമാധാനം പറയാത്തതുകൊണ്ട് ഇവർ അജ്ഞാനികളാണെന്നു വരുന്നു. അജ്ഞാനികളെ ഋത്വിക്കുകളായി കാണുന്നതുകൊണ്ട് ജൈമിനിയുടെ സിദ്ധാന്തം സാർവ്വത്രികം അല്ലെന്നാണു വേദാന്തികൾ പറയുന്നത്. വാസ്തവം പറയുന്നതായാൽ വേദാന്തികളുടെ ഈ വിധമുള്ള സിദ്ധാന്തങ്ങളെക്കൊണ്ടു വർണ്ണാശ്രമധർമ്മങ്ങൾക്കുതന്നെ ന്യൂനത വന്നിട്ടുണ്ട്. ഇത്തരത്തിലുള്ള വിഷയങ്ങളെ മേലിലും ചിന്തിച്ചുകൊള്ളാമെന്നു പറഞ്ഞുംകൊണ്ട് തൽക്കാലം വിരമിക്കുന്നു.

സൌഭ്രാത്രം.

(കേരളമാതാവിന്റെ വിലാപം.)

1. കഷ്ടമെന്നുണ്ണികൾ തമ്മിൽക്കലഹിക്കും
വട്ടമല്ലാതെങ്ങും കാണുന്നില്ല;
പുഷ്ടശ്രീയെന്നെങ്ങും പേർകൊണ്ടീഞാനയ്യോ!
നഷ്ടശ്രീയായ്മാഴ്കാൻ കാലമായോ? ||
വിഷ്ടപേശൻതൻ കലകളായ്മർത്ത്യരിൽ
സ്രഷ്ടാവരുളി വിശേഷബുദ്ധി;
ശ്രേഷ്ഠയാം തന്നാമം ദുസ്സ്വപസർഗത്താൽ
ദുഷ്ടമാക്കീടുന്നതെന്തുണ്ണികൾ.

2. കഷ്ടകാലം വന്നാൽ കാലുകൾ നേർവഴി
വിട്ടുമാറുമെന്നേ ചൊല്ലിടാവൂ;
പൊട്ടന്മാരുമല്ലേ ദുഷ്ടന്മാരുമല്ലീ
നട്ടംതിരിച്ചലിൽ കോപ്പിടുന്നു ||
ഭ്രഷ്ടശ്രീയാമെന്നിലുണ്ണികൾക്കന്ധമാം
പൊട്ടക്കണ്ടാവാനെൻ യോഗമാവാം;

നഷ്ടവിചാരരായ്ത്തമ്മിൽപ്പിണങ്ങുന്നോ
കഷ്ടമേ കഷ്ടമെന്നുണ്ണികളേ? ||

3. ബ്രാഹ്മണ,ക്ഷത്രിയ,വൈശ്യ,ശൂദ്രഭേദം
കർമ്മവിധിഭേദനിർമ്മിതമാം;
കർമ്മങ്ങളൊക്കെയും വർണ്ണാശ്രമഗുണ
നിർമ്മുക്തങ്ങളായ് വികർമ്മങ്ങളായ് ||
ധർമ്മജൻ കാമ്യകം വിട്ടപ്പോൾ ബ്രാഹ്മണർ
കർമ്മങ്ങൾ കാമ്യകേ നിക്ഷേപിച്ചോ?;
കർമ്മദോഷംകൊണ്ടേ കാലദോഷം പററൂ
ധർമ്മമാർഗ്ഗംവിട്ടാൽ കർമ്മം ദുഷ്ടം ||

4. ദൈവകലയാണിബ്ബുദ്ധിയെന്നോർക്കാതെ
ദൈവത്തിൽ ദോഷമേ കാണുബുദ്ധി;
ദൈവം പാതി, താനും പാതിയെന്നല്ലയോ?
ദൈവം തരും ഫലം കർമ്മംചെയ്താൽ ||
സത്കർമ്മവൃക്ഷമേ സത്ഫലം കാച്ചീടൂ
കയ്ക്കുന്ന കായെന്നു ചൊന്നാൽപോരാ;
മുക്കാലും ബ്രാഹ്മണനധികാരം ധർമ്മമായ്
തത്കുലധർമ്മം മറയോർ വിട്ടു ||

5. കാരണവർക്കനന്തരവന്മാർക്കും
കാരണമിബ്ഭേദം പോരേ നേർക്കാൻ;
ഔരസർമൂത്താലേ താതമാതാക്കൾക്കും
സ്വൈരജീവിതത്തെ തകർത്തു ||
പോരാ സവർണ്ണ-സജാതീയ-ജ്ഞാതിക-
ളാരാണു തമ്മിൽക്കലഹിക്കാത്തോർ!;
ചേരാതെയന്യോന്യം മത്സരിച്ചെന്മക്കൾ
തീരാത്തോർക്കിടെന്നിലേററമെന്നായ് ||

6 ജന്മികളെന്നും കുടിയാന്മാരെന്നുമായ്
തമ്മിലീ വ്യത്യാസമെത്രയുള്ളൂ;
നമ്മിട്ടുക്കെല്ലാമെൻ ക്ഷേമത്തെ നീററുന്ന
തമ്മിൽത്തല്ലാമാളും തീയുതാനോ? ||
ജന്മികളാരിക്കുടിയാന്മാരാരേയ്യോ!
തമ്മിലിക്കേരളീയം കുടുംബം;
സമ്മിശ്രജീവിത ധർമ്മികളെന്നോമൽ
ജന്മികളേ! തമ്മിൽത്തല്ലീടൊല്ലിൻ ||

7. കൃഷ്ണ! നിൻ വംശം മുടിക്കും മിടുക്കിന്നി-
ത്തൃഷ്ണിച്ചുകൂട്ടാനൊരുങ്ങിടൊല്ലേ;
കൃഷ്ണിക്കമെന്മക്കൾക്കാശ്വാസമേകുവാൻ
വിഷ്ണോ! കൃപാംബുധേ! നീ! കാത്തരുൾക ||
തുണ്ടംമുറിച്ചാലും തുള്ളുമീ മത്സരം
കണ്ടന്തരംഗം മേ പൊള്ളീടുന്നു;
വേണ്ടതെന്നോർത്തയ്യോ! കൊണ്ടുപിടിച്ചേവം
ശണ്ഠപിണഞ്ഞു മുടിഞ്ഞിടൊല്ലേ ||

8. എന്മക്കൾക്കേറിയ നൂററാണ്ടുകാലമായ്
നന്മക്കുവകാംശം പോയിട്ടയ്യോ;
ദുർമ്മനോവൃത്തികൊണ്ടന്യോന്യം സ്പർദ്ധിച്ചി-
ട്ടെന്മക്കളന്യർക്കടിമകളായ് ||
ക്രിസ്ത്യൻ,മുഹമ്മദൻ,ഹിന്ദുവും,ബൌദ്ധനു-
മിത്ഥം മതഭേദം മാത്രമാണോ?;
പ്രത്യേകംവർണ്ണ,മവാന്തരവർണ്ണവു-
മെത്രയാണാചാരഭേദങ്ങളും ||

9. ഇത്രയുമുണ്ണികൾ തമ്മിലകലുമ്പോൾ
അത്രഞാനിന്നാരെ ലാളിക്കേണ്ടൂ?
സ്പർദ്ധക്കന്തംകൊണ്ടെന്നെഞ്ചിലാണുണ്ണികൾ
കുത്തുന്നതൊക്കെയിതോർത്തിടുന്നോ? ||
ഇങ്ങെന്റുവിപ്രനും,ക്രിസ്ത്യനുമിസ്ലാമു-
മിങ്ങെനിയ്ക്കൊവരുമെന്റെ മക്കൾ;
നിങ്ങളിവർക്കെന്നും ക്ഷേമം വരാനായ്
തങ്ങളാലാംവണ്ണംമത്സരിപ്പൂ ||

10. അയ്യോ! മതം, വർണ്ണം, ജാതി, കുലമിവ
കയ്യോ കാലോ തോലോ രക്തമോ താൻ;
മെയ്യിൻ വടിവോ നിറമോ ഹാ ഭാഷയോ
വയ്യിവർക്കിന്നിവതമ്മിൽ ഭേദം ||
ഐകമത്യമാകും ഗവ്യത്തിൻ ക്ഷാമത്താ-
ലാകെ മെലിഞ്ഞു ഞാൻ ദീനയായി;
ഏകകുഡുംബമേ തമ്മിൽക്കലഹിച്ച-
നേകം വിധം നാശം സമ്പാദിപ്പൂ ||

11. സ്ഥാവരജംഗമജീവികളൊക്കയു-
മേവരയ്യോ തമ്മിൽ സോദരന്മാർ
ആവതുമൊത്തുസഹായിച്ചും സ്നേഹിച്ചും
ജീവനവ്യാപാരം ചെയ്തിടേണ്ടോർ ||
അമ്മയാം വണ്ടിയിൽക്കേററി വിടുന്നച്ഛൻ
ഇമ്മഹിയാപ്പീസ്സിൽ വന്നിറങ്ങാൻ;
അമ്മ വഹിച്ചിങ്ങുകൊണ്ടന്നിറക്കുന്നി-
തമ്മയ്ക്കുമച്ഛനും വയ്യാ സൃഷ്ടി ||

12. മർത്ത്യ–മൃഗ–വിഹംഗോരഗ-കീടങ്ങൾ
പൃഥ്വീ–ജല-മരുദഗ്നിജങ്ങൾ;
അത്രയോനിജങ്ങളുൽഭിജാണ്ഡജങ്ങൾ
പ്രത്യേകം ജംഗമസ്ഥാവരങ്ങൾ ||
ഇത്രയുമിന്നിയും വല്ലതുമുണ്ടെങ്കി-
ലത്രയുമേകനാൽ നിർമ്മിതങ്ങൾ;
ഏകനവൻ താതൻ തച്ഛക്തി മാതാവു–
മേകകുഡുംബമീ പ്രാണിലോകം ||

13. സൌകര്യം നോക്കി വിഭാഗിയ്ക്കുയെങ്കിലൊ
പാകത്തിലായതും ചെയ്തു ദൈവം
ജീവനസ്ഥാനത്താൽ പഞ്ചഭൂതഭേദം
സ്ഥാവരജംഗമ ഭേദം വീണ്ടും ||
സാവധാനമേൽപ്പിന്നുത്പത്തിഭേദവു-
മേവംഗതിഭേദം കൈകാൽ ഭേദം;
ജീവിതവ്യാപാരം, കർമ്മം, മനോ,ബുദ്ധി
യീവിധം ഭേദവും, തന്ത്രഭേദം ||

14. ഭേദങ്ങളിത്രയും നിർമ്മിച്ചിതീശ്വരൻ
സോദരരിൽ ഭേദമിത്രപോരേ;
ലോകയന്ത്രത്തിന്നുള്ളംഗങ്ങളീവിധം
ലോകപിതാവു വിഭാഗിച്ചല്ലോ. ||
ആകെജ്ജഗദ്ധർമ്മം നിർവ്വഹിപ്പിക്കുന്ന-
തേകം മഹോദ്ദേശം, ഭിന്നം കർമ്മം;
ഐകമത്യമാണിദ്ധർമ്മത്തിൽ വ്യാഖ്യാന-
മൈകരൂപ്യഭാഗം രൂപഭേദം ||

15. മൂൎദ്ധാവു, കണ്ണുകൾ, മൂക്കും, ചെവി, വായും,
വക്ത്രത്തിൽ പല്ലുകൾ, നാവും മററും;
മൂൎദ്ധാവിൻതാഴെ കഴുത്തു കയ്യെന്നേവം
വ്യത്യസ്തമാമംഗോപാംഗമെത്ര! ||
ഈവകയംഗമുപാംഗജാലത്തോടും
കേവലമൊത്തുണ്ടായ് പൂൎണ്ണം ദേഹം;
താവുംബലത്തോടേ ചേൎന്നിന്നില്ലെന്നാ-
ലാവതെന്താദ്ദേഹം കൊണ്ടുചെയ്യാൻ ||

16. വേരുകൾ താഴത്തിങ്ങൂന്നിപ്പിടിക്കായ്കിൽ
വാരുററവൃക്ഷവും വീണുപോകും;
ആരാമേ കീഴെന്നും മേലെന്നും വാദിച്ചു
പോരുതുടങ്ങായ്കിൻ പാടേവീഴും ||
പോരുകൊണ്ടീവണ്ണം പാരവശ്യംപററി
പോരുവിടുന്നില്ലേ നിങ്ങളിന്നും?;
ആരുമിദ്ദോഷത്തെക്കണ്ടുണൎന്നിടായ്കിൽ
വേരുന്നമാപത്തു പൂക്കും കായ്ക്കും ||

17. മൂൎദ്ധാവിൽനോവുണ്ടായ് കാലല്ലോ മറേറാ പിന്നെ
വീൎത്താഴുന്നല്ലല്ലീ! നീരിറക്കം;
ഓൎത്താൽ നഖമുന ചീൎത്തിപ്പഴുക്കുമ്പോൾ
വക്ത്രാംബുജരുചി നോക്കീട്ടുണ്ടോ? ||
അംഗത്തിലേതൊന്നിൽ ഭംഗം പിണഞ്ഞാലും
ഭംഗംതാനിദ്ദേഹത്തിന്നബ്ഭംഗം;
അംഗങ്ങൾക്കാണ്മയിങ്ങൊത്തുചേൎന്നാകിലാ-
ണിങ്ങതു സൌന്ദൎയ്യമെന്നാലതും ||

18. രക്ഷണ‘കൎമ്മ’വിഭാഗമംഗങ്ങൾക്കാം
രക്ഷണ‘ഭാര’മിബ്ബുദ്ധിക്കല്ലോ,
ഭക്ഷണം വായ്ക്കോ വയററിന്നോ വേണ്ടാഞ്ഞാ-
ലക്ഷീണം സൎവ്വാംഗങ്ങൾക്കുമില്ലേ? ||
സൂക്ഷ്മമായീവക വൎണ്ണിക്കേണമോ ഞാൻ
സാക്ഷാലൊന്നാണെൻേറ മക്കളെല്ലാം;
അക്ഷമാം ഞാനിന്നീസ്സ്പൎദ്ധയെത്താങ്ങുവാൻ
ശിക്ഷയിൽമാററുന്നോ? ശിക്ഷവേണോ? ||

19. "ദുരാചാരയെപ്പെററാളുടിക്കും പെരുവഴി"
ചോരായ്മമാറവിനെന്മക്കളേ!
പോരാടിത്താഴത്തേക്കെത്തീടുന്നുണ്ടിന്നും
നേരറിഞ്ഞൊരാക്കാഞ്ഞാലാപത്തുണ്ടാം ||
ക്രൂരാടടുക്കുവിൻ നിസ്സാരഭേദങ്ങളും
വേരോടറുക്കുവിൻ, കൈകോൎക്കുവിൻ!
ആരാട്ടും സൌഭ്രാത്രം നിൎമ്മായമുൾക്കൊണ്ടീൻ
നേരാടിണങ്ങുവിൻ താങ്ങും ദൈവം. ||

ദേവിദാസ്. വി. കെ. എം.

:o:

മൃഗങ്ങളുടെ ആത്മാവ്.

(108-ാംപേജിൽനിന്നു തുടൎച്ച)

ബ്രഹ്മവിദ്യാപ്രകാരം സൃഷ്ടിജാലങ്ങളെല്ലാം ഏഴു വകുപ്പുകളായി വിഭാഗിക്കപ്പെടാവുന്നതാണ്.

"സപ്തപ്രാണാഃ പ്രഭവന്തിതസ്മാൽ
സപ്താൎച്ചിഷഃ സമിധഃ സപ്തഹോമാഃ |
സപ്ത ഇമേ ലോകായേഷു ചരന്തി
പ്രാണാഗുഹാശയാനിഹിതാഃ സപ്തസപ്ത" ||

[അവനിൽ (ഈശ്വരനിൽ) നിന്ന് ഏഴു പ്രാണങ്ങളും, ഏഴു ജ്വാലകളും, ഏഴു സമിത്തുകളും, ഏഴു ഹോമങ്ങളും, ഹൃദയസ്ഥിതമായ പ്രാണങ്ങളും ഏഴേഴായി ചരിക്കുന്ന സപ്തലോകങ്ങളും ഇവ ഉണ്ടാകുന്നു.] മുണ്ഡകം II—1—viii.

ഇങ്ങിനെ ഉപനിഷത്തുകൾ പറയുന്നതുപോലെ, സകല ചരാചരങ്ങളിലും ഈ സപ്തവിഭാഗം ഉണ്ട്. അതുകൊണ്ട്, ജീവപരിണാമം ആദ്യംമുതൽക്കേ, ഏഴു കൈവഴികളായിട്ടാണ് നടക്കുന്നത്. അതിനാൽ, ജീവപ്രവാഹം ധാതുവൎഗ്ഗത്തിൽ എത്തുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെയുള്ള പിരിവാണ് ഇത്.

വേദാന്തപ്രകാരം, സത്, ചിത്, ആനന്ദം ഈ അവസ്ഥാഭേദങ്ങളുടേയും, അവയോടു സംബന്ധിക്കുന്ന പ്രകൃതിയുടെ സത്വരജസ്തമോഗുണങ്ങളുടേയും പലവിധമുള്ള ചേർച്ചകൊണ്ടാണല്ലോ സൃഷ്ടി അനേകവിധങ്ങളായിരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ, അനന്തകോടികളായി പിരിഞ്ഞിട്ടുള്ള സൃഷ്ടിജാലങ്ങളെയെല്ലാം, ആന്തരമായ ഏഴു വിഭാഗങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നിൽ പെടുത്താവുന്നതാണ്. ജീവസ്രോതസ്സ് ധാതുവർഗ്ഗത്തിൽ എത്തുന്നതിന്നു മുമ്പുള്ള സ്ഥിതി നമുക്കു ദൃഷ്ടിഗോചരമല്ലെങ്കിലും, അവയിലും ഈ സപ്തവിഭാഗമുണ്ട് എന്നു മുമ്പു പറഞ്ഞുവല്ലോ. അതു ധാതുവർഗ്ഗത്തിലെത്തുമ്പോഴും, ആ വർഗ്ഗത്തിലുള്ള വസ്തുക്കളുടെ ജീവസ്രോതസ്സായിത്തീരുന്നു. അതുകൊണ്ട്, ധാതുവർഗ്ഗത്തിൽപെട്ട ഏതു വസ്തുവിനേയും ഈ ഏഴിലൊന്നിൽ ചേർക്കാവുന്നതാണ്. ധാതുവർഗ്ഗത്തിന്റെ ഏററവും ഉന്നതമായ പരിണാമാവസ്ഥയത്രേ രത്നം. ധാതുവർഗ്ഗത്തിന്റെ വളർച്ച ഏഴുവഴിക്കായതുകൊണ്ട് രത്നങ്ങളും ഏഴാണ്. (വൈരം, വൈഡൂര്യം, മരതകം, മാണിക്കം, നീലം, ഗോമേദകം—പവിഴവും മുത്തും ജലജന്തുക്കളിൽനിന്നുണ്ടാകുന്നതാകയാൽ നവരത്നങ്ങളിൽ ഏഴു മാത്രമേ ഇവിടെ ധാതുക്കളായി എടുക്കുവാൻ പാടുള്ളു.)

സപ്തശാഖകളായി വരുന്ന ജീവപ്രവാഹം ധാതുവർഗ്ഗത്തിന്റെ അഗ്രസ്ഥാനത്തിൽ—രത്നങ്ങളുടെ നിലയിൽ—എത്തിയാൽ പിന്നെ ആ ജീവപ്രവാഹത്തിന്ന് ആ വർഗ്ഗത്തിൽ വികാസത്തിന്നു വഴിയില്ല. അതുകൊണ്ട്, അതു (ജീവപ്രവാഹം) സസ്യവർഗ്ഗത്തിൽകൂടിയാണ് പിന്നെ പോകുന്നത്. (ധാതുവിന്റെ ഏററവും ഉന്നതപദവിയായ രത്നത്തിൽ എത്തിയ ജീവന്ന് സസ്യങ്ങളിൽ ഏററവും താന്ന, പാശി മുതലായതിൽകൂടി കടന്നുപോകേണ്ടിവരികയില്ല. രത്നത്തിലോളം എത്തുന്നതിന്നു മുമ്പുതന്നെ സസ്യവർഗ്ഗത്തിലേക്കു കടക്കു

ന്ന ധാതു ജീവനാണ് പാശിയും, പുല്ലും, ചണ്ടിയും ആയി ത്തീരുന്നതു്.)

ഈ സപ്തവിഭാഗം സസ്യവൎഗ്ഗത്തിലും ഉണ്ടു്. ഇതിൽ ഒരു ഗോത്രത്തിന്റെ അഗ്രാധിപനാണ് ആൽവൃക്ഷം. മററൊരു ഗോത്രത്തിന്റെ അഗ്രാധിപനാണ് തെങ്ങു്. ഇങ്ങിനെ ഏതു ചെടിയും ഈ ഏഴു മഹാകുടുംബങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നിൽ പെടാതിരിക്കയില്ല. ഈ കുടുംബവ്യത്യാസംതന്നെയാണ് മൃഗവൎഗ്ഗത്തിലും ഉള്ളതായി മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചതു്. മൃഗങ്ങളിലുള്ള സപ്തശാഖകളുടെ അഗ്രസ്ഥാനത്തിലാണ് നായ, പൂച്ച, ആന, കുതിര, കുരങ്ങു് മുതലായ ഏഴു മൃഗങ്ങൾ നില്ക്കുന്നതു്, എന്നു മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചതിന്റെ കാരണം ഇതാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് ഈ ഏഴുവക മൃഗങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നിൽകൂടി മൃഗങ്ങളുടെ ആത്മാവിന്നു് മനുഷ്യത്വം പ്രാപിക്കാമെന്നു മുമ്പു പറഞ്ഞതു്. ഈ സപ്തവിഭാഗം മനുഷ്യരിലും ഋഷികളിലും ദേവകളിലും ഗ്രഹങ്ങളിലും ഉണ്ടു്. ഇതിനെ അടിസ്ഥാനമാക്കീട്ടായിരിക്കണം, മനുഷ്യന്നു് ഇഷ്ടരത്നം, ഇഷ്ടവൃക്ഷം, ഇഷ്ടമൃഗം, ഇഷ്ടദേവത ഇങ്ങിനെയെല്ലാം ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രം വിധിക്കുന്നതു്. ഇതിനെപ്പററി ഇതിലധികം ഇവിടെ വിസ്തരിക്കുവാൻ തരമില്ല.

അവിഭക്ത ആത്മാവു് (കൂട്ടുജീവൻ).

ജീവശക്തി ഈശ്വരനിൽനിന്നു് ആദ്യം ഒന്നായി പുറപ്പെട്ടു, മൂന്നായിത്തീൎന്നു്, ഏഴായിപ്പിരിഞ്ഞു്, അനേകമായി ....അവസാനം ഇതുപോലെ ഏഴായി, മൂന്നായി, ഒന്നായി, അവിടെത്തന്നെ ചേരുകയും ചെയ്യുന്നു എന്നു വേദാന്തികൾ പറയുന്നു. ഇതിന്നനുസരിച്ചു്, ജീവശക്തി ഏഴുശാഖകളായി വരുന്നു എങ്കിലും ക്രമത്തിൽ അനേകം ഉപശാഖകളായി പിരിയുന്നു. ഈ ഭിന്നിപ്പു് ജീവവികാസം അധികമാകുംതോറും വൎദ്ധിച്ചുതന്നെ വരും.

ഭൂമി ജലപ്രായികിടന്നിരുന്ന കാലത്തു് ധാതുക്കൾ എല്ലാം സമ്മിശ്രമായിക്കിടന്നിരുന്നു. ആ കാലത്തു് അവയുടെ അന്തൎയ്യാമിയായ ആത്മാവിനും ശരിയായ വ്യക്തിയില്ലാതെ, അതു് നീണ്ടുപരന്നു കിടക്കുന്ന ഒരു മേഘപടലംപോലെയായിരുന്നു. ക്രമത്തിൽ ധാതുക്കൾ ഉറച്ചു കട്ടിയായി. അനവധി ഭൂകമ്പങ്ങളും, ഭൂസ്ഫോടങ്ങളും ഉണ്ടായി. ഇതുകൊണ്ടെല്ലാം ധാതുക്കൾക്കു് അന്തരാത്മാവായി തുടൎന്നു കിടക്കുന്ന ജീവനു് ഉണച്ചയും ഭിന്നിപ്പും ഉണ്ടായി. അങ്ങിനെ ഭൂമിയുടെ ഒരു ഭാഗത്തുള്ള ലോഹങ്ങളുടെ ആത്മാവു് മററുഭാഗത്തുള്ള ലോഹങ്ങളുടെ ആത്മാവിൽനിന്നു വേറിട്ടു. ഇതു പിന്നെയും ഭേദിച്ചു; കാലക്രമേണ ഈ വ്യക്തികൾ വൎദ്ധിച്ചു. ഇങ്ങിനെ വേർപിരിഞ്ഞുവരുന്ന ആത്മശക്തി മനുഷ്യനിലെത്തുന്ന ഘട്ടത്തിൽ മാത്രമേ, ഒരു ദേഹത്തിനു് ഒരു ദേഹി എന്നായിത്തീരുകയുള്ളൂ. അതുവരെ വളരെ ദേഹങ്ങൾക്കു് ഒരു ദേഹിയായി (ആത്മാവായി) ട്ടാണു് നില്ക്കുക. ഇതാണു് മനുഷ്യാത്മാവും മൃഗങ്ങളുടെ ആത്മാവും (കൂട്ടുജീവനും) തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം.

ഇതിനെ ചില ഉദാഹരണങ്ങളെക്കൊണ്ടു് വെളിവാക്കാം.

ചേന, ചേമ്പു്, വാഴ മുതലായ സസ്യങ്ങൾക്കു് പലപ്പോഴും ഒന്നിലേറെ മുളകൾ ഉണ്ടാകുന്നുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു് മണ്ണിനുമേൽ അവ പല ചെടികളായി കാണപ്പെടുന്നു; എന്നാൽ മണ്ണു കുഴിച്ചുനോക്കിയാൽ ഒരേ കിഴങ്ങിൽനിന്നാണു് പല മുളകൾ പുറപ്പെടുന്നതു് എന്നു കാണാം. ഇതുപോലെയാണു് മൃഗങ്ങളുടെ ആത്മാവിൻെറ അവസ്ഥ. ഒരു വൎഗ്ഗത്തിലുള്ള പല മൃഗങ്ങൾക്കുംകൂടി ആത്മാവു് ഒന്നായിരിക്കും.

അങ്ങിനെ ആണെങ്കിൽ ഒരു മൃഗദേഹിക്കു് എത്ര ദേഹങ്ങൾ ഉണ്ടാവാം? ഇതു മൃഗങ്ങളുടെ പരിണാമത്തിനനുസരിച്ചിരിക്കും. പരിണാമം അധികം ആകുന്തോറും ഓരോ ആത്മാ

വിൽപ്പെട്ടുന്ന മൃഗദേഹങ്ങളുടെ എണ്ണം ചുരുങ്ങിവരും. അനേകായിരം കൊതുവിനു ഒരൊററാത്മാവെ ഉണ്ടാകയുള്ളു. എന്നാൽ അഞ്ചോ ആറോ ആനകൾക്കു ഒരു സമൂഹാത്മാവുണ്ടാകാം. ഇങ്ങിനെ എണ്ണം ചുരുങ്ങിച്ചുരുങ്ങി ഒരാത്മാവിനു ഒരു മൃഗം എന്ന സ്ഥിതിയിലെത്തിയാൽ പിന്നത്തെ പടി മനുഷ്യാത്മാവാണ്.

മനുഷ്യാത്മാവും മൃഗത്തിൻെറ ആത്മാവും തമ്മിൽ മറെറാരു വ്യത്യാസം ഉണ്ട്. സകല ജീവികൾക്കും പുറമെ കാണുന്ന സ്ഥൂലശരീരത്തിനുള്ളിൽ പ്രവൃത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സൂക്ഷ്മശരീരങ്ങൾ ഉണ്ട്. ആ സൂക്ഷ്മശരീരങ്ങൾക്കു പ്രജ്ഞയുണ്ടാകുന്നതു് ജീവാത്മാവിൻെറ സമ്പക്കംകൊണ്ടാണ്. ജീവജാലങ്ങൾക്കെല്ലാം ജീവാത്മാക്കൾ ഉണ്ട്. എന്നാൽ എല്ലാററിലും ജീവാത്മാക്കൾ ഒരുപോലെയല്ല പ്രവത്തിക്കുന്നതു്. ചിലതിൽ ജീവാത്മാവു് ഉപാധികളെ അധികം ഉണത്തി തൻെറ ശക്തി പ്രത്യക്ഷമാക്കുന്നു; ചിലതിൽ ആത്മശക്തി ലീനമായിക്കിടക്കുന്നതേയുള്ളു. ജീവികൾ തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം ഇതാണ്. ലോഹങ്ങളിൽ ആത്മശക്തി അധികവും ലീനമായിക്കിടക്കുന്നു. ജീവൻമുക്തനിൽ ജീവാത്മാവു് ഉപാധികളിൽകൂടി തൻെറ ശക്തി ധാരാളം പ്രത്യക്ഷമാക്കുന്നു.

ലോഹങ്ങൾക്കു സ്ഥൂലദേഹത്തിനു പുറമെ, പ്രാണമയദേഹവും അല്പമാത്രം ഉണന്നിട്ടുള്ള കാമശരീരവും ഉണ്ട്. അതുകൊണ്ട്, ചില ലോഹങ്ങൾ തമ്മിൽ ചേരുകയും ചിലതു തമ്മിൽ ചേരാതിരിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ലോഹങ്ങൾ സന്തോഷവും സന്താപവും സ്ഫുരിപ്പിക്കുന്നുവെന്നും വിഷമേററാൽ മരിക്കുന്നുവെന്നും പ്രൊഫസർ ബോസ് പറയുന്നു. ഇതിനെല്ലാം കാരണം പ്രാണമയദേഹവും കാമമയദേഹവും അവയിൽ അല്പം ഉണന്നിട്ടുള്ളതാണ്.

സസ്യങ്ങൾക്ക് ലോഹങ്ങൾക്കുള്ളതിനേക്കാൾ പൂർണ്ണമായ പ്രാണശക്തിയും സുഖദുഃഖങ്ങളറിയുന്ന കാമശക്തിയും ഉണ്ട്. മൃഗങ്ങൾക്ക്, കാമശരീരം ഒരു വിധം പൂർണ്ണമായി ഉണർന്നിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട്, കാമക്രോധാദികളുടെ ശക്തി ഏതാനും മനുഷ്യസമമായിത്തന്നെയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ മനോമയം അല്പം മാത്രം ഉണർന്നിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട്, വിചാരശക്തി അധികമില്ല. അതു പൂർണ്ണമാകുന്നതു് മനുഷ്യനിലാണ്. (മനുഷ്യൻ എന്നാൽ മനനശക്തിയുള്ളവൻ എന്നാണ് അർത്ഥം). അതുകൊണ്ട്, ആത്മശക്തിയുടെ കേന്ദ്രസ്ഥാനം ഓരോ ജീവവർഗ്ഗത്തിലും വ്യത്യാസമായിരിക്കും.

ധാതുക്കളിൽ ആത്മശക്തിയുടെ കേന്ദ്രസ്ഥാനം ഏതാണ്ടു മുഴുവനും പ്രാണമയത്തിലാണ്. അതിന്റെ ആത്മാവ് അതിന്റെ പ്രാണമയകോശംതന്നെയാണെന്നു പറയാം. സസ്യങ്ങളിൽ ആ സ്ഥാനം കാമമയത്തിലാണ്; മൃഗങ്ങളിൽ മനോമയത്തിലാണ്; മനുഷ്യനിൽ വിജ്ഞാനമയത്തി (കാരണശരീരത്തി) ലാണ്. അതുകൊണ്ട് മൃഗങ്ങളുടെ ആത്മാവിന്റെ കേന്ദ്രസ്ഥാനം മനോമയത്തിലാണ്. അവരുടെ ഏററവും ഉന്നതമായ പ്രജ്ഞ അത്രത്തോളമേ പോകയുള്ളൂ. അതുകൊണ്ട് അവയുടെ ആത്മാവിന്റെ ഇരിപ്പ് മനോമയലോകത്താണെന്നു വരും.

അതുകൊണ്ട് മനോമയലോകത്തിലിരിക്കുന്ന മൃഗആത്മാവ് (മണ്ണിനടിയിൽ കിടക്കുന്ന കിഴങ്ങ് പല മുളകളെയും പുറത്തേക്കുനിട്ടുന്നതുപോലെ)തന്റെ പലഅംഗങ്ങളെയും ദേഹമെടുക്കുവാൻ ഭൂലോകത്തേക്കുവിടുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഒരു അവിഭക്ത ആത്മാവിൽ ഉൾപ്പെട്ട ഏതുമൃഗത്തിന്റെ അനുഭവവും (ആ മൃഗം ചാകുമ്പോൾ) ചെന്നുചേരുന്നതു് ഒരേടിക്കിലാണ്. ഒരു കച്ചവടശാലയ്ക്കു മൂന്നോ നാലോ ശാഖകൾ ഉ

ണ്ടെങ്കിൽ ഓരോ ശാഖയിലേയും ലാഭനഷ്ടങ്ങൾ ആണ്ടവസാനത്തിൽ ഒരു കണക്കിൽതന്നെ ചേരുന്നതുപോലെയാണ് ഇത്. ഒരു കൂട്ടം എലികൾ ഒരു അവിഭക്ത ആത്മാവിൽപ്പെട്ടവയാണെന്നു വിചാരിക്കുക. അതിൽ ചില എലികൾപോയി കുടിയിരിക്കുന്ന വീട്ടുകാർ അവയെ പാഷാണംവെച്ചു കൊല്ലുവാൻ തുടങ്ങി. ക്രമത്തിൽ ആ വീട്ടിലുള്ള എലികളെല്ലാം പാഷാണം തിന്നു ചത്തു. അവയുടെ അനുഭവങ്ങൾ ആ കൂട്ടജീവനിൽ ചെന്നുചേൎന്നു. അവയുടെ ജീവൻ അതിൽപോയി ലയിച്ചതിന്റെ ശേഷം ആ ആത്മാവിൽനിന്നുതന്നെ പുതുതായി ഒരു കൂട്ടം എലികൾ ദേഹമെടുത്തു. എന്നാൽ, ഈ പുതിയ എലിക്കുഞ്ഞുങ്ങളിൽ പണ്ടു ചത്ത എലികളുടെ അനുഭവം ചെന്നുലയിച്ച ആത്മാവിന്റെ അംശങ്ങൾ കുടികൊണ്ടിരിക്കയാൽ, ആ എലികുട്ടികൾക്ക് പാഷാണമണം കേൾക്കുമ്പോൾതന്നെ അപകടമുണ്ടെന്നുള്ള ഒരു വാസനാശക്തി ഉണ്ടായിത്തീൎന്നു. ഇങ്ങിനെയാണ് മൃഗങ്ങൾക്കു ജന്മനാൽ തന്നെ പല ശക്തികളും ഉണ്ടായിത്തീരുന്നത്. പണ്ട് ആ കൂട്ടക്കാർ അനുഭവിച്ച സകല അനുഭവവും ഇപ്പോൾ ആ കൂട്ടത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന ജീവികൾക്ക് ജാത്യാസ്വഭാവമായിത്തീരുന്നു.

ഒരു (അവിഭക്ത ആത്മാവ്) കൂട്ടജീവനിലുള്ള ജീവികളുടെ അനുഭവത്തിന്നനുസരിച്ച് കാലക്രമേണ ആ കൂട്ടജീവനിലുള്ള പ്രജ്ഞ മാറിക്കൊണ്ടുവരും. അതുപ്രകാരം അപകടത്തിൽ രക്ഷ പ്രാപിക്കാനും പരിസരങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് ജീവിക്കുവാനും ഉള്ള ശക്തി ആ ജീവികൾക്കു അധികമധികമായിത്തീരുകയും ചെയ്യും. അതുകൊണ്ട് ആദ്യം മൃഗങ്ങൾക്കു പരിചയക്കുറവുകൊണ്ട് വളരെ നാശം വരാമെങ്കിലും, അതിൽനിന്നെല്ലാം കിട്ടിയ അനുഭവം എങ്ങും പോയിട്ടില്ല. അതെല്ലാം ആ കൂട്ടജീവന്റെ ശക്തികളായിത്തീരുന്നു. അതു മൃഗപരിണാ

മത്തെ സഹായിച്ചു.

ഓരോ മൃഗപരമ്പരക്കും ഓരോ ഉൽകൃഷ്ടമാതൃകയു-ണ്ടു്. ആ മാതൃകയിൽ എത്തുവാനുള്ള പല ഘട്ടങ്ങൾ മാത്രമാണു് അവയുടെ ദേഹങ്ങൾക്കു പററിയ ആപത്തുകളെല്ലാം. ഇങ്ങിനെ കുതിരവൎഗ്ഗത്തിൽപെട്ട കൂട്ടജീവൻ സകല ലക്ഷണങ്ങളും ഒത്തു് ഏതുതരത്തിലും പരുമാറാനുള്ള ശക്തിയോടും യുക്തിയോടുംകൂടിയ വാജിശ്രേഷ്ഠന്മാരുണ്ടാകുന്നതുവരെ കുതിരകളെ ജനിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും.

ഇങ്ങിനെ മൃഗങ്ങൾ അവയുടെ ജീവിതപരമകാഷ്ഠയെ-ത്തുന്നതിന്നു് മൃഗാധിപനായ ഒരു ദേവരാജന്റെ ചൊൽപ്പടിക്കു പ്രവൎത്തിക്കുന്ന ദേവഗണങ്ങൾ അവയെ സഹായിക്കുന്നു. ശത്രുക്കളിൽനിന്നു രക്ഷപ്രാപിക്കത്തക്കവണ്ണമുള്ള നി-റവും കൊമ്പും ആകാരവിശേഷവും മററും ഈ ദേവതകളാണു് ഉണ്ടാക്കിത്തീക്കുന്നതു്. ഈശ്വരസങ്കല്പത്തിൽ ഓരോ മൃഗത്തിന്നും ഓരോ ഉൽകൃഷ്ടമാതൃകയുണ്ടു്. അതിനൊക്കുന്നതുവരെ ദേവതകൾ ഇവയെ പലവിധത്തിലും പല വേഷത്തിലും നിൎമ്മിച്ചു് ആ മാതൃകയോടടുപ്പിച്ചടുപ്പിച്ചുകൊണ്ടുവരും. അവിടെ എത്തിയാൽപിന്നെ മനുഷ്യജന്മത്തിനു എളുപ്പമാ-യി. അതുകൊണ്ടാണു് ലക്ഷണമൊത്ത മൃഗങ്ങൾക്കു വളരെ മാഹാത്മ്യം കല്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

അധികം ജീവികളുള്ള ഒരു കൂട്ടജീവൻ എങ്ങിനെ ഒററപ്പെട്ടുവന്നു മനുഷ്യനാകുന്നു എന്നുള്ള വിഷയം ഇനി ഒരു ലേഖനത്തിൽ വിവരിക്കാം.

വി. കരുണാകരൻനായർ.

ശങ്കരാചാൎയ്യർ.

——:o:——

ആരുടെ പുണ്യമായ തിരുനാമം നമ്മുടെ മാതൃഭൂമിക്ക് എന്നെന്നും അഭിമാനകരമായിരിക്കുന്നുവോ ആ ശങ്കരാചാൎയ്യസ്വാമി പ്രസിദ്ധമായ പെരിയാററിന്റെ കരയ്ക്കുള്ള കാലടിയിൽ ജനിച്ച ഒരു മലയാളബ്രാഹ്മണനാണ്. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ അവതാരം എട്ടാംനൂററാണ്ടിന്റെ അവസാനഘട്ടത്തിലായിരിക്കണം എന്നാണ് പല ചരിത്രക്കാരുടേയും അഭിപ്രായം. ആചാൎയ്യരുടെ അച്ഛന്റെ പേർ 'വിശ്വജിത്ത്' എന്നാണെന്നും, അമ്മയുടെ പേർ 'വിശിഷ്ട'എന്നാണെന്നും ചില പ്രബന്ധങ്ങളിൽ കാണുന്നു. ഈ മഹാന്റെ ജനനത്തെപ്പററി പല ഐതിഹ്യങ്ങളും പഴമക്കാർ പറയുന്നുണ്ട്; എന്നാൽ ഇവയെ ശരിയായ ചരിത്രത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തുന്നതു് ഉചിതമല്ല.

ഉണ്ണിക്കു മൂന്നുവയസ്സായപ്പോൾ വിശ്വജിത്തു മരിച്ചുപോയി. അതുകൊണ്ട് അമ്മയുടെ രക്ഷയിലാണ് ശ്രീശങ്കരൻ വളൎന്നതു്. ജാത്യാചാരപ്രകാരം എട്ടാംവയസ്സിൽ കുട്ടിക്ക് അമ്മ ഉപനയനം കഴിപ്പിച്ചു. ഉപനയനത്തിനു മുമ്പുതന്നെ പൂൎവ്വജന്മവാസനകൊണ്ട് അസാധാരണമായ ബുദ്ധിശക്തിയും അഗാധമായ വേദശാസ്ത്രജ്ഞാനവും ഈ ബാലൻ പ്രദൎശിപ്പിച്ചിരുന്നു. പതിനാറു വയസ്സുചെന്നപ്പോഴേക്കും വേദങ്ങളും, വേദാംഗങ്ങളും, പുരാണങ്ങളും, ഇതിഹാസങ്ങളും മുതലായവ ഇദ്ദേഹം പഠിച്ചുതീൎത്തു. നാട്ടുസമ്പ്രദായപ്രകാരം മകനു വിവാഹം കഴിപ്പാനായി അമ്മ ആലോചിച്ചുതുടങ്ങി. വൈരാഗ്യരസികനായ പുത്രനാകട്ടെ സന്യാസാശ്രമത്തെയാണ് ഇച്ഛിച്ചതു്. ഇതറിഞ്ഞ് അമ്മ വളരെ ദുഃഖിച്ചു; എങ്കിലും, ഒടുവിൽ സന്യാസം സമ്മതിക്കുകതന്നെ ചെയ്യേണ്ടിവന്നു.

ആലുവാപ്പുഴയിൽ വെള്ളം നിറഞ്ഞൊഴുകുന്ന കാലത്തു് ഒരു ദിവസം അമ്മയും മകനുംകൂടി സ്നാനത്തിന്നുപോയി. മകൻ പുഴയിൽ ഇറങ്ങി മുങ്ങിയപ്പോൾ ഒരു മുതല അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലിന്മേൽ കടിച്ചു വലിതുടങ്ങി. മുതലയുടെ കയ്യിൽ പെട്ടുപോകും എന്നുള്ള സങ്കടഘട്ടത്തിലായപ്പോൾ, "അമ്മേ, ഞാൻ മരിക്കാറായി; അതുകൊണ്ടു് ഇപ്പോൾ എനിക്കു് 'ആപൽ സന്ന്യാസ'മെങ്കിലും തരണേ" എന്നു് മകൻ ദീനസ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു. 'ഉണ്ണി അല്പായുസ്സാണ്' എന്നു പണ്ടൊരു ജ്യോത്സ്യൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതോൎത്തു് "സന്ന്യാസം തന്നു" എന്നു് അമ്മ അനുവാദവും നൽകിപോൽ. ഈ കഥയെ അടിസ്ഥാനമാക്കി, മുതലയാണ് ശങ്കരാചാൎയ്യരെ സന്ന്യാസിയാക്കിയതു് എന്നു്, ആളുകൾ നേരംപോക്കു പറയാറുണ്ടു്.

ഇങ്ങിനെ സന്ന്യാസിയായിത്തീൎന്ന ശങ്കരാചാൎയ്യർ, വേണ്ടപ്പോഴൊക്കെ അമ്മയുടെ അടുക്കൽ എത്തിക്കൊള്ളാമെന്നു വാഗ്ദാനംചെയ്തു, തീൎത്ഥാടനത്തിനായി പുറപ്പെട്ടു. ക്രമേണ കാശിയിലെത്തി ഗോവിന്ദാചാൎയ്യരെ ഗുരുവായി വരിച്ചു്, അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നു യഥാവിധി സന്ന്യാസം സ്വീകരിച്ചു. അതിന്നുശേഷം ബദരികാശ്രമത്തിൽ ചെന്നു. ഇവിടെവെച്ചാണ് ബ്രഹ്മസൂത്രഭാഷ്യം എഴുതിയതു്. ഇതുകേട്ടു വേദവ്യാസർ വളരെ തൃപ്തിപ്പെട്ടു എന്നും, ശങ്കരാചാൎയ്യരെ ചെന്നു കണ്ടു എന്നും ഒരൈതിഹ്യം ഉണ്ടു്. ഉടനെ ആസന്നമരണയായ അമ്മയെ കാണുവാൻ സ്വഗൃഹത്തിലേക്കു പോരേണ്ടിവന്നു. അമ്മയെ വേണ്ടുംവണ്ണം സംസ്കരിച്ചതിന്നുശേഷം വീണ്ടും ബദൎയ്യാശ്രമത്തിൽ എത്തി. അവിടെ സനന്ദനൻ എന്നൊരാളെ ശിഷ്യനായി സ്വീകരിച്ചു്, അദ്ദേഹത്തെ സന്ന്യാസിയാക്കി. പിന്നീടു് അദ്വൈതമതപ്രചരണത്തിന്നായി ദേശസഞ്ചാരം ചെയ്തുതുടങ്ങി. പ്രയാഗം, മഗധം, ഗോകൎണ്ണം, ഹരിദ്വാരം, കാളഹസ്തി, കാഞ്ചീപുരം, ചിദംബരം, ശ്രീരാ–

ഗം, ശ്രീരാമസേതു എന്നീ പുണ്യസ്ഥലങ്ങളിൽ ചെന്നു മതത്തെ സംബന്ധിച്ച് പല വാദങ്ങളും നടത്തി ഉത്തമശിഷ്യന്മാരെ സമ്പാദിച്ചു. പ്രയാഗത്തിൽവെച്ചാണ് ജ്വലിതാഗ്നി സമദ്യുതിയും, നിൎമ്മത്സരനും, ഗുണഗ്രാഹിയും ആയ കുമാരിലഭട്ടാചാൎയ്യനെ കണ്ടതു്. ഉമിത്തീയ്യിൽനില്ക്കുന്ന ഭട്ടാചാൎയ്യന്റെ ആജ്ഞയനുസരിച്ച് ഭഗവാൻ മഗധരാജ്യത്തിൽചെന്നു, കൎമ്മകാണ്ഡക്കാരനായ സുരേശ്വരൻ എന്ന ബ്രാഹ്മണശ്രേഷ്ഠനുമായി വമ്പിച്ച വാദം നടത്തി. വാദത്തിൽ സുരേശ്വരൻ തോററുപോയി. വാദം തുടങ്ങുമ്പോൾ ചെയ്ത പ്രതിജ്ഞയനുസരിച്ച് സുരേശ്വരൻ ആചാൎയ്യരുടെ ശിഷ്യനായിത്തീൎന്നു; എന്നുതന്നെയല്ല സന്യാസിയുമായി. പിന്നെ ഗോകൎണ്ണത്തിൽ എഴുന്നള്ളിയപ്പോൾ, ഹസ്താമലകൻ എന്നൊരാൾ സ്വാമിയുടെ ശിഷ്യനായി. സനന്ദനൻ, സുരേശ്വരൻ, ഹസ്താമലകൻ, തോടകൻ ഇവരാണ് ആചാൎയ്യരുടെ മുഖ്യശിഷ്യന്മാർ.

ശാരീരകഭാഷ്യം, ഗീതാഭാഷ്യം, ഉപനിഷൽഭാഷ്യം, സഹസ്രനാമഭാഷ്യം എന്നീ ഭാഷ്യങ്ങളും വിവേകചൂഡാമണി, ആത്മബോധം എന്നീ വേദാന്തഗ്രന്ഥങ്ങളും, അനേകം സ്തോത്രങ്ങളും ആണ് ശങ്കരാചാൎയ്യരുടെ മുഖ്യകൃതികൾ. അദ്വൈതമതസംസ്ഥാപനമാണ് ആചാൎയ്യരുടെ പ്രധാന പ്രവൃത്തി. അദ്വൈതമതത്തിന്റെ ഉത്തരോത്തരാഭിവൃദ്ധിക്കായി മൈസൂരിൽ ശൃംഗേരിമഠവും, ദ്വാരകയിൽ ശാരദാമഠവും, പുരിയിൽ ഗോവൎദ്ധനമഠവും, ഹിമാലയത്തിൽ ബദരീമഠവും ഇദ്ദേഹം സ്ഥാപിച്ചു. ഇതിന്നുപുറമെ, പത്തു സന്യാസിപരമ്പരകളെയും ആചാൎയ്യർ തന്നെയാണ് ഏൎപ്പെടുത്തിയതു്. ഇന്ത്യാരാജ്യം മുഴുവനും സഞ്ചരിച്ചതിന്നുശേഷം ലോകദ്രഷ്ടാവായ ശങ്കരപരമഹംസൻ ഹിമവൽപാൎശ്വത്തിലുള്ള കേദാരത്തിലേക്കെഴുന്നള്ളി; ഇവിടെവെച്ചു 32-ാംവയസ്സിൽ മഹാസമാധിയടയുകയും ചെയ്തു.

ഓം.

സത്യാന്നാസ്തി പരോധൎമ്മഃ

സനാതനധൎമ്മം.

ശ്രേയാൻ ദ്രവ്യമയാദ്യജ്ഞാൽ ജ്ഞാനയജ്ഞഃ പരന്തപ. ഗീത 4-33.

പുസ്തകം 14. { 1924. ജൂൺ. } നമ്പർ. 6.

സൌന്ദൎയ്യലഹരി.

(132-ാം പേജിൽനിന്നു തുടൎച്ച.)

52.

ഗതേ കൎണ്ണാഭ്യൎണ്ണം ഗരുത ഇവ പക്ഷ്മാണി ദധതീ
പുരാംഭേത്തുശ്ചിത്തപ്രശമരസവിദ്രാവണഫലേ
ഇമേ നേത്രേ ഗോത്രാധരപതികുലോത്തംസകലികേ
തവാകൎണ്ണാകൃഷ്ടസ്മരശരവിലാസം കലയതഃ.

ഹേ ഗോത്രാധരപതികുലോത്തംസകലികേ=അല്ലയോ ഹിമവാൻ പൎവ്വത്തിന്റെ വംശത്തിന്ന് ശിരോലങ്കാരമായ മൊട്ടേ. (ഹിമവാന്റെ പുത്രി) കൎണ്ണാഭ്യൎണ്ണം=ചെവികളുടെ സമീപത്തെ, ഗതേ=പ്രാപിച്ചവ. ഗരുതഇവ=ചിറകുകളെ എന്നപോലെ. പക്ഷ്മാണി=കൺപീലികളെ. ദധതീ ധരിക്കുന്ന. പുരാംഭേത്തുഃ=ത്രിപുരവൈരിയായ പരമേശ്വരന്റെ. ചിത്തപ്രശമരസവിദ്രാവണഫലേ=മനസ്സിലുള്ള വൈരാഗ്യത്തിന്റെ വിദ്രാവണം (ഓടിക്കൽ) ആകുന്ന പ്രയോജനത്തോടുകൂടിയ. തവ=ഭവതിയുടെ. ഇമേ നേത്രേ=എന്റെ മനോദൎപ്പണത്തിൽ തെളിഞ്ഞുകാണുന്ന ഈ നേത്രങ്ങൾ.

ആകൎണ്ണാകൃഷ്ടസ്മരശരവിലാസം=കാതുവരെ വലിച്ചുതൊടുക്കപ്പെട്ട കാമദേവന്റെ ശരങ്ങളുടെ ഭംഗിയെ, സാമ്യത്തെ. കലയതഃ=വഹിക്കുന്നു.

53.

വിഭക്തത്രൈവൎണ്ണ്യംവ്യതികരിതലീലാഞ്ജനതയാ
വിഭാതിത്വന്നേത്രത്രിതയമിദമീശാനദയിതേ
പുനഃസ്രഷ്ടുംദേവാൻദ്രുഹിണഹരിരുദ്രാനുപരതാൻ
രജഃസത്വംബിഭ്രൽതമഇതിഗുണാനാംത്രയമിവ.

ഹേ ഈശാനദയിതേ=അല്ലയോ പരമശിവന്റെ പ്രാണവല്ലഭേ. വ്യതികരിതലീലാഞ്ജനതയാ=ധരിക്കപ്പെട്ട വിലാസാഞ്ജനത്തോടുകൂടിയതിനാൽ. വിഭക്തത്രൈവൎണ്ണ്യം=ഒന്നിനോടൊന്നുകലരാത്ത മൂന്നു നിറത്തോടുകൂടിയ. (ചുവപ്പ്. വെളുപ്പ്, കറുപ്പ് ഇങ്ങനെ മൂന്നു നിറം). ഇദം=ഈ. ത്വന്നേത്രത്രിതയം=ഭവതിയുടെ മൂന്നുകണ്ണുകൾ. ഉപരതാൻ=പ്രളയകാലത്തിൽ പരബ്രഹ്മത്തിൽ ലയിച്ച. ദേവാൻ=സൃഷ്ടിസ്ഥിതിസംഹാരക്രിയകളെക്കൊണ്ടു വിഹരിക്കുന്ന. ദ്രുഹിണഹരിരുദ്രാൻ=ബ്രഹ്മവിഷ്ണുശിവന്മാരെ. പുനഃ=വീണ്ടും. പ്രളയം കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം. സ്രഷ്ടും=സൃഷ്ടിക്കാനായി. രജഃ, സത്വം, തമഃ ഇതി=രജസ്സ്, സത്വം, തമസ്സ് എന്നു പേരോടുകൂടിയ. ഗുണാനാം ത്രയം=മൂന്നു ഗുണങ്ങളെ. ബിഭ്രൽഇവ=ധരിച്ചിരിക്കുന്നതോ എന്നു തോന്നുമാറു്, വിഭാതി=ശോഭിക്കുന്നു. . രജോഗുണം രക്തം, സത്വഗുണം വെളുത്തതു്, തമോഗുണം കറുത്തതെന്നു തത്വം.

54.

പവിത്രീകൎത്തുംനഃപശുപതിപരാധീനഹൃദയേ
ദയാമിത്രൈൎന്നേത്രൈരരുണധവളശ്യാമരുചിഭിഃ
നദഃശോണോഗംഗാതപനതനയേതിധ്രുവമമും
ത്രയാണാംതീൎത്ഥാനാമുപനയസിസംഭേദമനഘം.

ഹേ പശുപതിപരാധീനഹൃദയേ=അല്ലയോ പരമേശ്വരന്നു കീഴടങ്ങിയ മനസ്സോടുകൂടിയവളേ. നഃ=ഞങ്ങളെ. പവിത്രീകൎത്തും=പരിശുദ്ധന്മാരാക്കിത്തീൎപ്പാൻവേണ്ടി. ദയാമിത്രൈഃ=ദയയോടുകൂടിയ. അരുണധവളശ്യാമരുചിഭിഃ=ചുവന്നും വെളുത്തും കറുത്തുമുള്ള കാന്തിയോടുകൂടിയ. നേത്രൈഃ=നേത്രങ്ങളാൽ. ത്വം=ഭവതി. ശോണഃ നദഃ=ശോണനദം;

ഗംഗാ=വെളുത്ത ഗംഗാനദി. തപനതനയാ=സൂര്യപുത്രിയും കറുത്തതുമായ യമുന. ഇതി=എന്നുള്ള. ത്രയാണാം തീർത്ഥാനാം=മൂന്നു തീർത്ഥങ്ങളുടെ. അനഘം=പാപത്തെ നശിപ്പിക്കുന്ന. അമും=ഈ. സംഭേദം=സംഗമത്തെ. ധ്രുവം=നിശ്ചയമായും. ഉപനയസി=സമ്പാദിച്ചുതരുന്നു. പ്രയാസംകൂടാതെ അടുത്തു് ഉണ്ടാക്കിത്തരുന്നു.

55.

നിമേഷോന്മേഷാഭ്യാംപ്രളയമുദയംയാതിജഗതീ
തവേത്യാഹുസ്സന്തോധരണിധരരാജന്യതനയെ
ത്വദുന്മേഷാജ്ജാതംജഗദിദമശേഷംപ്രളയതഃ
പരിത്രാതുംശങ്കെപരിഹൃതനിമേഷാസ്തവദൃശഃ

ഹെ ധരണിധരരാജന്യതനയെ=അല്ലയോ പർവ്വതരാജപുത്രി. തവ=ഭവതിയുടെ. നിമേഷോന്മേഷാഭ്യാം=കണ്ണുടയ്ക്കലാലും തുറക്കലാലും. ജഗതീ=ലോകമെല്ലാം. പ്രളയം=നാശത്തേയും. ഉദയം=ഉത്പത്തിയേയും. യാതി,ഇതി=പ്രാപിക്കുന്നെന്നു്. സന്തഃ=വ്യാസാദികളായ മഹാന്മാർ. ആഹുഃ=പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതഃ=ഇതിനാൽ. ത്വദുന്മേഷാൽ=ഭവതിയുടെ നേത്രോന്മേഷത്താൽ. ജാതം=ഉണ്ടായിരിക്കുന്ന. അശേഷം=സമസ്തമായ. ഇദം, ജഗൽ=ഈ ലോകം. പ്രളയതഃ=നാശത്തിൽനിന്നു്. പരിത്രാതും=രക്ഷിക്കുവാൻവേണ്ടി. തവ=ഭവതിയുടെ. ദൃശഃ=മൂന്നുകണ്ണുകളും. പരിഹൃതനിമേഷാഃ=ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ട നിമേഷത്തോടുകൂടിയവയായിട്ടു് ഇരിക്കുന്നെന്നു്. ശങ്കെ=ഞാൻ സംശയിക്കുന്നു.

ദേവതാസാധാരണമായ ദേവിയുടെ അനിമേഷം ലോകനാശാഭാവഫലമാണെന്നു് ഉൽപ്രേക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

56.

തവാപർണ്ണെകർണ്ണെജപനയനപൈശുന്യചകിതാഃ
നിലീയന്തേതോയെനിയതമനിമേഷാഃശഫരികാഃ
ഇയഞ്ചശ്രീർബ്ബദ്ധച്ഛദപുടകവാടംകുവലയം
ജഹാതിപ്രത്യൂഷെനിശിചവിഘടയ്യപ്രവിശതി

ഹേ അപർണ്ണേ=അല്ലയോ പാർവ്വതി. തവ=ഭവതിയുടെ. കർണ്ണെജപനയനപൈശുന്യചകിതാഃ=ചെവികളോളം നീണ്ട കണ്ണു ഭേദ്ദം ധന ചെയ്യുന്നു എന്നും, കണ്ണുകളുടെ ഭേദ്ദേംധനയിൽനിന്നു് ഭയന്ന. ശഫരികാഃ=മത്സ്യങ്ങൾ. നിയതം=എപ്പോഴും. അനിമേഷാഃ=കണ്ണുടയ്ക്കാത്ത

വയായി വളരെ ജാഗ്രതയോടുകൂടി. തോയെ=വെള്ളത്തിന്നുള്ളിൽ. നിലീയന്തെ=ഒളിച്ചിരിക്കുന്നു. (ദേവന്മാൎക്കും മത്സ്യങ്ങൾക്കും നിമെഷമില്ലെന്നു തത്വം). ഇയം, ശ്രീഃച=ഭവതിയുടെ ഈ നേത്രലക്ഷ്മിയും. പ്രത്യുഷെ=പ്രഭാതകാലത്തിൽ. ബദ്ധച്ഛദപുടകവാടം=അടയ്ക്കപ്പെട്ട ഇതൾപ്പുടമാകുന്ന വാതലോടുകൂടിയ, കൂമ്പിയ. കുവലയം=കരിങ്കുവളപ്പൂവിനെ. ജഹാതി=ഉപേക്ഷിക്കയും. നിശി=രാത്രിയിൽ. വിഘടയ്യ=തുറന്നു്. പ്രവിശതിച=പ്രവേശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. രാത്രിയിൽ ദേവി പള്ളിക്കുറുപ്പു ചെയ്യുന്നതിനാൽ നേത്രലക്ഷ്മി കുവലയത്തെ പ്രാപിക്കുന്നെന്നു സാരം.

മത്സ്യങ്ങൾക്കും കുവലയങ്ങൾക്കും ദേവിയുടെ നേത്രസാമ്യമില്ലെന്നു തത്വം.

57.

ദൃശാദ്രാഘീയസ്യാദരദളിതനീലോല്പലരുചാ
ദവീയാംസംദീനംസ്നപയകൃപയാമാമപിശിവെ
അനേനായംധന്യോഭവതിനചതെഹാനിരിയതാ
വനെവാഹൎമ്മ്യേവാസമകരനിപാതോഹിമകരഃ.

ഹെ ശിവെ=അല്ലയോ ജഗന്മംഗളകരി. ദ്രാഘീയസ്യാ=വളരെ നീണ്ട. ദരദളിതനീലോല്പലരുചാ=അല്പം മലൎന്ന കരിങ്കുവളപ്പൂവിൻ കാന്തിയോടുകൂടിയ. (തവ=ഭവതിയുടെ) ദൃശാ=നേത്രത്താൽ (ചന്ദ്രനുപമേയ). ദവീയാംസം=ഭക്തിക്കുറവിനാൽ അതിദൂരത്തിലിരിക്കുന്ന. ദീനം=ദരിദ്രനായ,ദുഃഖിതനായ. മാംഅപി=മററുള്ളവരുടെകൂട്ടത്തിൽ എന്നെയും. കൃപയാ=ദയയോടെ. സ്നപയ=കുളിപ്പിച്ചാലും,തൃക്കൺപാൎത്താലും. അനേന=ഇതിനാൽ. അയംജനഃ=ഇവൻ (ഞാൻ) ധന്യഃ=കൃതാൎത്ഥനായിട്ടു്. ഭവതി=ഭവിക്കുന്നു. തീരുമെന്നു തത്വം. ഇയതാ=ഇത്രമാത്രംകൊണ്ടു്. അല്പനായ എന്നിൽ കടാക്ഷപാതത്താൽ. തെ=ഭവതിക്കു്. ഹാനിഃചന=ഒരു നഷ്ടവുമില്ല. (ചേതമില്ലാത്ത ഉപകാരം ആരും ചെയ്യേണ്ടതാണ്.) തഥാഹി=അപ്രകാരമാണല്ലോ. ഹിമകരഃ=ചന്ദ്രൻ. വനേവാ=കാട്ടിലും. ഹൎമ്മ്യേവാ=മാളികയിലും. സമകരനിപാതഃ=ഭേദമില്ലാത്ത കിരണപ്രസരത്തോടുകൂടിയവനാകുന്നതു്. എങ്ങനെ കുളൎമതി കാട്ടിലും മാളികയിലും വ്യത്യാസം കൂടാതെ കിരണങ്ങളെ പ്രസരിപ്പിക്കുന്നുവൊ അതുപോലെ ഭവതി എളിയവനെന്നും വലിയവനെന്നും വ്യത്യാസമായി വിചാരിക്കാതെ എന്നെ തൃക്കൺപാൎക്കണമെന്നപേക്ഷ.

(തുടരും)

പി. കെ. നാരായണശാസ്ത്രികൾ.

വല്ലാതെ പാടുപെട്ടീട്ടുമാറാക്കിയ
പല്ലവപേലവച്ചെഞ്ചൊടിയെ
സ്വച്ഛന്ദമായ് നുകൎന്നീടുവാൻ രാപ്പക-
ലച്ഛന്നഃയോഗാ ലഭിക്കുകയാൽ
അച്ചെറുവാംശികനാളത്തിൽനിന്നതി-
സ്വച്ഛപ്രസന്നമാം ദിവ്യഗാനം
ആനന്ദവീചീപരമ്പരപോലെയ-
നൃനാം കിളൎന്നതിലെന്താശ്ചൎയ്യം?

നന്ദകുമാര! നിൻ പൊൻമുരളീസ്വരം
വൃന്ദാവനത്തിലേ വല്ലവിമാർ
മന്ദസമീരണാനീതമായ് കേട്ടുനി-
ഷ്പന്ദഹൃദയകളായ് ചമഞ്ഞാർ.
ആരാണഗ്ഗായകനെന്നു,മെങ്ങാണെന്നു-
മോരാഞ്ഞത്തന്വിമാരമ്പരന്നാർ:
തോന്നുമൊരിക്കലെടുക്കൽനിന്നെ,ന്നുടൻ
തോന്നുമകലത്തുനിന്നാണെന്നും,
ശ്രീമലയാദ്രിയൽനിന്നെന്നു,മല്ല,പൊ-
ന്നാമലയികൽനിന്നെന്നാ തോന്നും.
ഖണ്ഡിച്ചുചൊല്ലുവാനേതുമരുതാഞ്ഞു
ഭണ്ഡിച്ചുനന്നെയസ്സുന്ദരിമാർ.
വേൎപ്പാടിലുള്ള നിരാശയു,മാശപ്രാസ-
പൂൎവ്വമാം സംയോഗാശംസനവും
താവകഗാനാ നിമിത്തമനുഭവ-
മായ്വന്നിതൊപ്പമവൎക്കുതനാൾ.

നിൎവ്വചിച്ചീടാനരുതാതെയുള്ളനിൻ
നിൎവ്വികല്പാനന്ദത്തുമരന്ദം
സൎവ്വരും തേടുമാറാട്ടെയെന്നോൎത്തല്ലോ

സൎവ്വജ്ഞനങ്ങു ഭൂജാതനായി!
ആ മഹനീയാവതാരസുദിനത്തെ-
സ്സ്നേഹംവിഞ്ഞിട്ടുമാദരത്താൽ
നന്നായനുസ്മരിച്ചീടുമാറാകേണം
നന്ദകുമാര! നിൻ കാരുണ്യത്താൽ.

വിഷ്ടപനാഥൻെറ ജന്മംനിമിത്തമാ-
"യഷ്ടമി!"യിപ്പോഠം പ്രഥമയായ്നീ;
ശിഷ്ടതയെന്തിതിലേറെവരേണ്ടതുൽ-
കൃഷ്ടയായ്"രോഹണി"നാളേ!നീയും.
നിങ്ങളിരുവരുമൊന്നിച്ചുചേരുമി-
"ച്ചിങ്ങ"വും തുംഗാനുഭാവനായി!

മംഗലദേവത തൻഗളത്തിങ്കലേ
മംഗല്യത്താലിക്കു തുല്യനായോനേ!
മങ്ങലകററിയീമന്നിടം രക്ഷിപ്പാ-
നിങ്ങവതാരങ്ങളാണ്ടവനേ!
ഭംഗമിയന്നിടാതെന്നും നിൻദാസരാം
ഞങ്ങളീയുത്സവം കൊണ്ടാടട്ടെ.

(കവനകൌമുദി)

മൃഗങ്ങളുടെ ആത്മാവ്

III.

അനേകം അംഗങ്ങളുള്ള ഒരു അവിഭക്തതറവാട്ടിലെ മെമ്പർമാർ പ്രായേണ പല ജോലിക്കാരായിട്ടാണല്ലോ കാണപ്പെടുന്നത്. ഓരോരുത്തരുടെ ഉദ്യോഗത്തിന്നും സംസൎഗ്ഗത്തിന്നും അനുസരിച്ച് അവരുടെ സ്വഭാവത്തിന്നും മനോവൃത്തിക്കും വ്യത്യാസം വന്നുകൂടുന്നു. ക്രമേണ തറവാട്ടിലെ ജീവിതരീതി ചിലൎക്കു പിടിക്കാതെ വരുന്നു. ആഹാരത്തിലും ഉടുപ്പിലും പദവിയിലും പരിഷ്കാരത്തിലും പ്രത്യേക സൌകൎയ്യ

ങ്ങൾ വേണ്ട പലരുംകൂടി ഒരു തറവാട്ടിലിരിക്കുമ്പോൾ ആക്കും സുഖം മതിയാകയില്ല. അപ്പോൾ അന്തഃഛിദ്രം തുടങ്ങും; താമസിയാതെ താവഴിവിഭാഗം വേണമെന്നാവും; കാലംകൊണ്ട് താവഴികളിലും തമ്മിൽ പിണക്കം വരും; ഒടുവിൽ ആളോഹരിഭാഗത്തിൽ അവസാനിക്കും. ഇങ്ങിനെ ഒരു കൂട്ടകുടുംബമായി ജീവിച്ചിരുന്ന അനേകം ആളുകൾ ഒടുവിൽ ഒററയൊററയായി പിരിയുന്നു. ഇതുപോലെതന്നെയാണ്, അനേക മൃഗങ്ങൾക്കുകൂടി ഒരാത്മാവായിരിക്കുന്ന കൂട്ടജീവൻ ക്രമേണ ഭിന്നിച്ച് ഒരു മൃഗത്തിന്ന് ഒരാത്മാവ് എന്നായിത്തീരുന്നത്.

I.

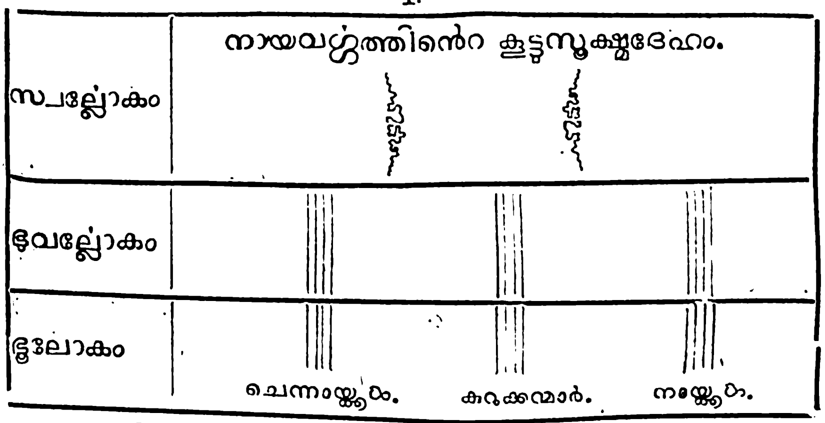

ഇതിലെ ഒന്നാം ചിത്രം നോക്കുക. ചെന്നായ, കുറുക്കൻ, നായ ഇവയെല്ലാം ഒരു വർഗ്ഗത്തിൽപെട്ട മൃഗങ്ങളാണ്. ഇവക്കെല്ലാം ഒരു കൂട്ടാത്മാവായിരുന്ന കാലമുണ്ട്. എന്നാൽ ഒരേ താമരവളയത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന ഒരു പുഷ്പം കുളത്തിന്റെ നടുവിലും മറെറാന്നു കരക്കടുക്കലും കാണപ്പെടുന്നതുപോലെ, ഒരു സൂക്ഷ്മദേഹമായിരിക്കുന്ന ആ കൂട്ടജീവന്റെ ചില അംശങ്ങൾ സ്ഥൂലദേഹമെടുത്തു് കാട്ടിലും, മററുചിലതു കുററിക്കാടുകളും മാളങ്ങളും ഉള്ള നാട്ടുപുറങ്ങളിലും വേറെ ചിലതു ആൾപെരുമാററം ധാരാളമുള്ള പ്രദേശങ്ങളിലും ജനിച്ചു.

ദേശഭേദത്തിന്നും സ്ഥിതിഭേദത്തിന്നും അനുസരിച്ച് ഇവയുടെ അനുഭവങ്ങൾ വ്യത്യാസപ്പെട്ടു. കാട്ടിൽ ജനിച്ചവറ്റക്ക് അന്യമൃഗങ്ങളിൽനിന്നും കാട്ടുമനുഷ്യരിൽനിന്നും ഭയം ഉണ്ടായി. അതുകൊണ്ട് ആവക ആപത്തുകളിൽനിന്നു രക്ഷപ്രാപിക്കുവാനുള്ള കൌശലങ്ങളും, ശത്രുക്കളോടെതൃക്കുവാനുള്ള ധീരതയും ഉപായങ്ങളും ഇരതേടിപ്പിടിപ്പാനുള്ള സൂത്രങ്ങളും മററും അവയുടെഉള്ളിൽ തോന്നിത്തുടങ്ങി. ഇതുപോലെ, കുറുക്കന്മാക്ക് അവയുടെ പരിതസ്ഥിതികൾക്കനുസരിച്ചുള്ള അനുഭവങ്ങളും ആത്മവികാസവും ഉണ്ടായി. നായയുടെ ഉള്ളിൽ ഉണ്ടാകുന്ന പ്രേരണകൾ ഇവ രണ്ടിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തമായി. എന്നാൽ ഈ മൂന്നുകൂട്ടവും ഒരൊററ കൂട്ടജീവൻെറ—ഒരാത്മാവിൻെറ—ദേഹങ്ങളായതുകൊണ്ട്, ഈ വ്യത്യസ്തങ്ങളായ ചലനങ്ങൾ എല്ലാം ഒരാത്മാവിൽതന്നെയാണ് ചെന്നു പററുന്നത്. ഇവയെല്ലാം ആ സൂക്ഷ്മദേഹത്തെ ബാധിക്കയും, പിന്നിടതിൽനിന്നു ജനിക്കുന്ന മൃഗങ്ങൾക്ക് മേൽപറഞ്ഞ എല്ലാ ഗുണങ്ങളും കുറേശ്ശയുണ്ടായിരിക്കയും ചെയ്യും. എന്നാൽ തമ്മിൽ യോജിപ്പില്ലാത്ത വികാരങ്ങൾ തുടച്ചയായി ഒരേ സൂക്ഷ്മദേഹത്തെ ബാധിക്കുമ്പോൾ (ഒരു ചൂടുള്ള ഗ്ലാസിൽ പച്ച വെള്ളം തളിക്കുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന ശീതോഷ്ണഭേദത്താൽ അതു പൊട്ടുന്നതുപോലെ) അതിൽ പിളപ്പുകൾ ഉണ്ടാകുന്നു. അങ്ങിനെ "കാട്ടുനായ്ക്ക'ളുടെ അനുഭവങ്ങൾ വന്നുചേരുന്ന ഭാഗവും നാട്ടുനായ്ക്കളുടെ അനുഭവങ്ങൾ വന്നുചേരുന്ന ഭാഗവും തമ്മിൽ വേറിട്ടു. അപ്പോൾ മുതൽ കാട്ടുനായ്ക്കൾ (ചെന്നായ്ക്കൾ) ക്കെല്ലാം ഒരു കൂട്ടജീവനും നാട്ടുനായ്ക്കൾക്കെല്ലാം വേറെയും ആയി. ഇങ്ങിനെ നായ്വർഗ്ഗത്തിൽ ചില താവഴിവിഭാഗങ്ങൾ ഉണ്ടായി. എന്നാൽ ഇതുകൊണ്ടും ഛിദ്രം നിലച്ചില്ല. നായ്ക്കളുടെ കൂട്ടജീവനിൽപെട്ട വ്യക്തികൾക്കെല്ലാം അനുഭവം ഒരുപോലെയാകുവാൻ തരമില്ലല്ലൊ. അതുകൊണ്ട്, ഭിന്നിപ്പ് ക്രമേണ അതിലും വന്നുകൂടി.

II.

സ്വൎല്ലോകം	നായ്ക്കളുടെ കൂട്ടസൂക്ഷ്മദേഹം.		
ഭുവൎല്ലോകം			
ഭൂലോകം	താവാട്ടനായ്ക്കൾ.	ഓമനനായ്ക്കൾ.	വേട്ടനായ്ക്കൾ.

ഇനി രണ്ടാം ചിത്രം നോക്കുക. ഒരു നായയുടെ കൂട്ടജീവനിൽ 3 തരം നായ്ക്കൾ ഉണ്ടെന്നിരിക്കട്ടെ. അതിൽ ഒന്നു് താവാട്ടു നായയാണു്. അതുകൊണ്ടു്, അതിന്നു് പല യജമാനന്മാരും ഉണ്ടാകും; ചിലർ ലാളിക്കും, ചിലർ ദ്വേഷിക്കും. ജോലി വീടുകാക്കുകയാണു്; കിട്ടുന്നതു കഞ്ഞിമാത്രം. രണ്ടാമൻ ഓമന നായയാണു്. അവന്നു ലാളനയല്ലാതെ മറ്റൊരനുഭവവും ഇല്ലതന്നെ—യജമാനനോടൊപ്പം സവാരി, രുചിക്കൊത്ത ഭക്ഷണം, മൃദുമെത്ത—ഇങ്ങിനെയെല്ലാമാണു് അവന്റെ അനുഭവം. മൂന്നാമതാണു് വേട്ടനായ. അതിന്റെ അനുഭവം മുമ്പുപറഞ്ഞ രണ്ടിൽനിന്നും വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരിക്കും. അതിന്നു് കാട്ടുമൃഗങ്ങളുടെ സ്വഭാവങ്ങൾ അറിയണം; അവയിൽനിന്നു രക്ഷപ്രാപിപ്പാനും അവയെ തഞ്ചത്തിൽ പിടിപ്പാനും അവ പോയവഴി മണത്തറിവാനും, കാടിളക്കുന്നവരുടെ കൂക്കുകളുടെയും വിളികളുടെയും അൎത്ഥം മനസ്സിലാക്കുവാനും അവൻ ശീലിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ മൂന്നുതരം നായ്ക്കളുടെ അന്യോന്യവിരുദ്ധങ്ങളായ മൂന്നുവിധ അനുഭവങ്ങൾ ഒരേ സൂക്ഷ്മദേഹത്തിൽ എങ്ങിനെ യോജിച്ചുനില്ക്കും? അതുകൊണ്ടു് അതു മൂന്നായി പിളരുന്നു. ഇങ്ങിനെ ആ കൂട്ടജീവൻ ആദ്യം

താവഴികളായി ഭിന്നിച്ച്, പിന്നെ ചെറുകൂട്ടങ്ങളായി പിരിഞ്ഞ്, ഒടുവിൽ ഒററതിരിയുന്നു.

ഈ തത്വം ചില ഉദാഹരണങ്ങൾകൊണ്ട് ഒന്നുകൂടി വ്യക്തമാക്കാം. ഒരു വാഴയുടെ കടക്കൽ നോക്കിയാൽ പല കൊച്ചുവാഴകളും നാലുപുറവും മുളച്ചിട്ടുള്ളതു കാണാം. ഇവ പുറമെ കാണുമ്പോൾ പല വാഴകളായി തോന്നുമെങ്കിലും കുഴിച്ചുനോക്കിയാൽ ഒരേ കിഴങ്ങിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടവയാണെന്നു കാണാം. ഈ "കന്നുകൾ" ആദ്യം വലിയ വാഴയുടെ കിഴങ്ങിൽ ഒട്ടിനില്ക്കുന്ന മുഴകൾ മാത്രമാകുന്നു. ആ കാലത്ത് കന്നുവാഴകളും തള്ളവാഴയും പുറത്തു പലതായി കാണപ്പെടുന്നുവെങ്കിലും അടിയിൽ ഒന്നുതന്നെയാണ്. എന്നാൽ ക്രമേണ ഈ മുഴകൾ വലുതാകുന്നു; അവയും തായ്ക്കിഴങ്ങും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം വിട്ടുതുടങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നു.

തള്ളയുടെ വയററിലിരിക്കുന്ന ഒരു ശിശുവിനെയും ഇതിനുദാഹരണമാക്കാം. ഗർഭത്തിന്റെ ആദ്യദശയിൽ അതു തള്ളയുടെ ദേഹത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗംതന്നെയാണ്. ക്രമേണ ഗർഭത്തിന്റെ വ്യക്തിവിശേഷത അധികമാവുകയും ഒടുവിൽ അതു തള്ളയിൽനിന്നു വേറിടുകയും ചെയ്യുന്നു.

എന്നാൽ കൂട്ടജീവനിൽനിന്നു വേറിട്ട് ഒററയായിത്തീന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം മൃഗാത്മാവ് മനുഷ്യാത്മാവായിത്തീരുന്നില്ല. ഒററതിരിഞ്ഞ ഒരു മൃഗാത്മാവ് എങ്ങിനെ മനുഷ്യാത്മാവായിത്തീരുന്നുവെന്നും അവ രണ്ടുംതമ്മിൽ വ്യത്യാസമെന്തെന്നും ഇനിയൊരു ലേഖനത്തിൽ വിവരിക്കാം.

വി. കരുണാകരൻനായർ.

പത്രസമ്പാദകക്കുറിപ്പുകൾ.

—:o:—

ശ്രീരാമകൃഷ്ണമിഷ്യന്റെ ഒരു ശാഖ ആലപ്പുഴയിൽ സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നു. ആ സംഘാവകയായി നടത്തപ്പെടുന്ന "പ്രബുദ്ധകേരളം" ഇനിമേൽ ആലപ്പുഴനിന്നു പുറപ്പെടുന്നതായിരിക്കും. ഈ സ്ഥാപനംകൊണ്ടു ഇവിടത്തെ മലയാളികളുടെ ഇടയിൽ ഇപ്പോൾ ഉള്ളതിൽ അധികമായ ഒരു ഉണർച്ച ഉണ്ടാകുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

***

സയാം രാജ്യത്തിലെ രാജാവു് ഇന്ത്യാരാജ്യത്തിലെ ബുദ്ധമതക്കാരുടെ 'മഹാസംഘരാജാവാ'യിരിക്കാമെന്നു് ബ്രിട്ടീഷ് ഗവമ്മേണ്ടു് മുഖാന്തരം ഇപ്പോൾ കേരളത്തിൽ പ്രവൎത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ദിവ്യശ്രീ ജിനവംശസ്വാമിയെ അറിയിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതുകൊണ്ടു് ഇന്ത്യയിലെ ബൌദ്ധൎക്കു് ഒരു നല്ല പിൻബലം ഉണ്ടായിത്തീരുന്നതാണ്.

***

മതവിഷയത്തിൽ ഒരു വലിയ പണ്ഡിതനും, ഒരു യോഗിയും ആയിരുന്ന ചട്ടമ്പിസ്വാമി ഇയ്യിടെ തിരുവനന്തപുരത്തുവെച്ചു് സമാധിയായിരിക്കുന്നു. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ദേഹവിയോഗം കേരളത്തിലേക്കു് ഒരു അപരിഹാൎയ്യമായ നഷ്ടമാണ്. സംസ്കൃതത്തിലും തമിഴിലും അപാരമായ പാണ്ഡിത്യം ഉണ്ടായിരുന്നതിന്നു പുറമെ അദ്ദേഹത്തിന്നു അറിയാത്ത വിദ്യകൾ ചുരുക്കമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബുദ്ധികൂൎമ്മയും, ധാരണാശക്തിയും ആശ്ചൎയ്യകരമായിരുന്നു. ചില യോഗസിദ്ധികളും അദ്ദേഹത്തിന്നുണ്ടായിരുന്നു. 'പ്രാചീനകേരളം' മുതലായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾ ചരിത്രകാരന്മാൎക്കു് വലിയ നിധികളത്രെ. ഇതുപോലെയുള്ള പല ഗ്രന്ഥങ്ങളും അദ്ദേഹം എഴുതിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അവയെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യന്മാരോ സ്നേഹിതന്മാരോ വേഗത്തിൽ പ്രസിദ്ധംചെയ്യുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

***

EXPLAINING MONEY TO A FAIRY.

By F. K.

AT the C——G——ferry wharf the rocks of the hillside come down and almost overhang the gate that gives entrance to the wharf. At this gate a man is stationed on holidays to sell tickets for the ferry. Surrounding this spot is a country-side comparatively rich in fairy life, for much of the land is park and military reservation, and the whole place is therefore suited to the non-physical creatures of the wood as well as the water sprites of the harbour. A curious adventure with one of these woodland devas will probably interest many people as showing the relationship between the human and collateral non-human kingdoms. It took its crigin in the very early morning near the spot where the gateman is often seen collecting money.

We met there a curious elfin or sprite, a little fellow perhaps four feet high, slender and extremely active, rather roguish but friendly, and much less timid than most of his fellow fairies. Probably the frequent association with human beings had produced this result, for he seemed actually to be anxious to communicate with us. At any rate he had sufficient courage to attract our attention as we were passing, by shyly and yet gleefully opening his tiny hand, and exhibiting as a child might, a coin which he seemed to want to know about. Whether this was connected with a real coin he had found and somehow got secreted as a prize possession or whether he made an image of the coin in super-physical matter is immaterial to the narrative. He at any rate clearly indicated that he treasured this thing and the association in his mind seemed to be that he had seen human beings reluctantly surrendering these curious disks to the ferry gateman. Our fairy friend did not in the least understand why these little disks were

prized. To him their special merit lay in the fact that they shone in the sun, at least the silver ones; and he had, as I say, noted that the human beings frequently surrendered them with some reluctance, and got in exchange a much less interesting bit of paper and then (from his point of view) appeared to go down the wharf into a box—the ferry boat—and so proceeded to the city. To him the whole proceeding seemed a kind of unintelligible game, and a bit dull, because human beings seemed never to vary it. He and his less patient friends might have played such a game for a little while now and then, but to go on constantly repeating it seemed to him ridiculous; and he wondered why these humans did not float over to the city through the air, or run along the surface of the water by way of varying the game. He had got so far in the study of the matter as to realise that the coins were the key to the situation in some mysterious fashion; hence his appeal to two or three of us passing by, and his child-like delight in exhibiting himself as the possessor of one of the treasured shiny disks.

The reader should realise that our fairy friend was neither human nor animal in consciousness, but was at a curious stage between the two. He had all the characteristics of a terrier—yes, reminding one in actions, though not in shape, of the intensely lively, joyous, impudent and inquisitive terrier, so desirous of knowing the unknown and enjoying life so hugely. At the same time he possessed a not inconsiderable reasoning faculty and a charming and delicate emotional equipment. The problem before us was to interpret to his consciousness this senseless procedure of buying a ticket and getting on a boat. This in turn involved the explanation of money to him. How was this to be done?

A first attempt was made to convey in terms of feeling the fact that money could buy pleasant things. It was no

use endeavouring to explain physical life, eating, drinking, and the like, but it seemed possible to impress the little fellow with the idea that these metal disks in some magic way unlocked enjoyment. Without trying to correct his impression that taking a boat was an obscure sort of a game, we tried to convey to him that money is related to joy. He got at this rather skilfully but curiously, for he possessed himself with the notion that the glitter of the coin was in a way the bottled-up essence of some of the happier things he understood, sunrise, moonlight and starlight, and also reflections of these and other things in water. He seemed to think that in some way or other the coin was a fragment of these things. Like a terrier with an old boot, he seized upon this idea and got tremendous enjoyment out of it, skipping about and shimmering over it. It proved of no use trying to take this notion away from him. The next stage was to convey the idea of purchasing the right to travel. For this purpose a boat seemed less likely to enlighten him than something else, and so we trooped up to a milk cart or some conveyance that happened to be passing by, and pointed out that this, like the boat, was a method of getting somewhere. Our fairy friend considered it extremely stupid as a method of conveyance, but he managed to take in the notion that there was somehow fun connected with travelling in this slow vehicle. At any rate there was fun for him in hopping on to it and hopping off again and skipping ahead much more rapidly than the horse, very much as a terrier might skittishly rush about. When he had achieved this notion, we tried to explain to him that by giving the shiny round object to the man on the cart he would permit human beings to ride. But here we struck an immovable obstruction, for the lot of us were already riding, or making believe to ride, and had paid nothing! Furthermore, our fairy friend exuded the idea that any moment he desired to do anything so stupid as to ride

on a cart, he could do it without letting the baker's boy know anything about it! Altogether he thought the whole thing rather idiotic (as perhaps it is), and was inclined to take us all for lunatics. It happened that he popped off the cart just as it turned in the road, and caught sight of the moving wheels, which shone a little in the early sunlight; and he instantly jumped to the not unnatural conclusion that the cart wheels were also some kind of money, for they were round, flat and shiny, and were connected with the cart and the idea of travel which had been involved in our explanation. He expressed this idea of wonderment and instantly succeeded in reasoning sufficiently to suggest that if the tiny little metal coin was worth so much, the cart wheel in comparison by size ought to be able to purchase for him a whole sunrise! This funny bit of reasoning, though entirely logical, struck us all as being so humorous that we burst out in merriment, whereupon our fairy friend, just as any dog might act under a sudden accession of joy, went shooting off into the air down the hillside, coruscating with delight over his adventure, rejoicing in the courage he had exhibited, the unusual nature of his experience, and his supposed triumph in understanding the nature of money.

There was another element in the experience. Just before the adventure of the milkman's cart, we tried to use the idea that sunlight and metallic shine were (to him) related, and we compared the latent force of money to the energy which the fairies sometimes pour out on plants. I remember our friend the sprite going up to a flower and flicking his fingers at it, to show us how he did this. The plant stretched its petals as it unfolded, very much as a cat stretches its legs after a long sleep, enjoying the new liberty. That idea was also part of his conception of the value of shining money.

But altogether, in retrospect, the business seems hopeless, for our fairy lacked completely any understanding of the physical limitations out of which money has grown. I have no doubt that if he remembered the episode for more than a moment, which is of course unlikely, he has conveyed to his fairy friends the most extraordinary conception of human ideas, and made us out to be, as compared with himself and his associates, rather stupid and foolish, and interested in the most useless and dull things. And perhaps we are, who knows. (Adyar Bulletin) F. K.

Mr. Charles Blech in an article contributed to "Theosophy in The British Isles" narrates the following incident about Mr. Leadbeater. We hope it will be of interest to our readers:—

"To conclude, I will give an account of a remarkable confirmation of his super-normal faculties, which I had when I stayed at Adyar in 1910 and 1911. Before leaving for India I was a good deal concerned about one of my students in whom I recognized fairly developed psychic gifts. I had taken away, in a large envelope, a letter of the lady in question, with a photograph and another personal possession of hers—and this without her knowledge. One morning I brought Mr. Leadbeater the envelope, sealed, and simply said to him that I came to ask his advice about a future member of the E. S. He took the letter in his hands, without opening it, and gradually lost himself in thought. "Let me see," he said, and then gave me a striking description of the lady, of her character and development, and the way in which I might direct her.

When I saw my student again, some months later, on my return to Paris, she told me that on a certain day—which corresponded pretty exactly with that of my consultation at Adyar—while she was meditating, alone in her studio, she saw the door in front of her open, and a being appear whose description and clothing resembled those of C. W. L. The apparition entered the room, looked at her fixedly, and left the room again, closing the door. I must add that this lady was unaware of the experiment I was contemplating, did not know Mr. Leadbeater, and had never seen his photograph."

കാമേനാകൃഷ്ടചാപം ഹതപടുപടഹൈരാവല്ഗദ്ഭിർമാരവീരൈഃ
ഭ്രൂഭംഗോത്ക്ഷേപജൃംഭാസ്മിതലളിതദൃശാദിവ്യനാരീജനേന
സിദ്ധൈഃ പ്രഹ്വോത്തമാംഗൈഃ പുളകിതവപുഷാ വിസ്മയാദ്വാസവേന
ധ്യായൻയൊ യോഗപീഠാത് അചലിതയിതിയഃ പാതുദൃഷ്ടസ്സബുദ്ധഃ.

നിന്ദസിയജ്ഞവിധേഃ ഹഹഹശ്രുതിജാതം
സദയഹൃദയദർശിതപശുഘാതം
കേശവധൃതബുദ്ധശരീര ജയജഗദീശഹരേ.

ശ്രീ ഗൌതമബുദ്ധൻ.

ഓം.

സത്യാന്നാസ്തി പരോധൎമ്മഃ

സനാതനധൎമ്മം.

ശ്രേയാൻ ദ്രവ്യമയാദ്യജ്ഞാൽ ജ്ഞാനയജ്ഞഃ പരംതപ. ഗീത 4-33.

പുസ്തകം 14. { 1924. ജൂലായ്. } നമ്പർ. 7.

സൌന്ദൎയ്യലഹരി.

(164-ാംപേജിൽനിന്നു തുടൎച്ച.)

58.

അരാളംതെപാളീയുഗളമഗരാജന്യതനയെ
നകെഷാമാധത്തെകുസുമശരകോദണ്ഡകുതുകം
തിരശ്ചീനൊയത്രശ്രവണപഥമുല്ലംഘ്യവിലസ-
ന്നപാംഗവ്യാസംഗൊദിശതിശരസന്ധാന ധിഷണാം.

ഹെ അഗരാജന്യതനയെ=അല്ലയോ പൎവ്വതരാജപുത്രി. അരാളം=വളഞ്ഞ. തെ=ഭവതിയുടെ. പാളീയുഗളം=കണ്ണുകളുടേയും ചെവികളുടേയും മദ്ധ്യപ്രദേശം; കുസുമശരകൊദണ്ഡകുതുകം=കാമദേവന്റെ വില്ലിന്റെ വിലാസത്തെ. കെഷാം=ഏതൊരുവൎക്ക്. ന ആധത്തെ=ചെയ്യുന്നില്ല. എല്ലാവൎക്കും കാമചാപഭ്രമത്തെ ചെയ്യുന്നെന്ന് സാരം. യൽ=യാതൊരു കാരണത്താൽ. യത്ര=യാതൊരു കണ്ണുനേത്രമദ്ധ്യത്തിൽ. തിരശ്ചീനഃ=വിലങ്ങത്തിലുള്ള. വിലസൻ=ശോഭിക്കുന്ന. അപാംഗവ്യാസംഗഃ=കടക്കണ്ണിൻ നിലം. ശ്രവണപഥം=ശ്രോത്രമാൎഗ്ഗത്തെ. ഉല്ലംഘ്യ=കടന്ന്. ശരസന്ധാനധിഷണാം=ശരം തൊടുക്കുന്ന ബുദ്ധിയെ. ദിശതി=കൊടുക്കുന്നു.

59.

സ്ഫുരദ്ഗണ്ഡാഭോഗപ്രതിഫലിതതാടങ്കയുഗളം
ചതുശ്ചക്രംമന്യേതവമുഖമിദംമന്മഥരഥം
യമാരുഹ്യദ്രുഹ്യത്യവനിരഥമർക്കേന്ദുചരണം
മഹാവീരോമാരഃ പ്രമഥപതയേസജ്ജിതവതേ.

ഹെ ഭഗവതി, സ്ഫുരദ്ഗണ്ഡാഭോഗപ്രതിഫലിതതാടങ്കയുഗളം=(രത്നക്കണ്ണാടിപോലെ) പ്രകാശിക്കുന്ന കവിൾത്തടങ്ങളിൽ പ്രതിബിംബിച്ച രണ്ടു തോടകളോടുകൂടിയ. ഇദം=ഈ. തവ=ഭവതിയുടെ. മുഖം=മുഖത്തെ. ചതുശ്ചക്രം=നാലുചക്രങ്ങളോടുകൂടിയ. മന്മഥരഥം=കാമദേവന്റെ തേരായിട്ടു്. മന്യേ=ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. മഹാവീരഃ=മഹാവീരനായ. മാരഃ=കാമദേവൻ. യം=ഭവതിയുടെ തോടകൾ പ്രതിഫലിച്ച കവിൾത്തടങ്ങളോടുകൂടിയ മുഖമാകുന്ന നാലുചക്രമുള്ള തേരിനെ. ആരുഹ്യ=ആരോഹണം ചെയ്തിട്ടു്. (തേരിൽ കയറിയിട്ടു്) അർക്കേന്ദുചരണം=സൂര്യചന്ദ്രന്മാരാകുന്ന രണ്ടു ചക്രങ്ങളോടുകൂടിയ. അവനിരഥം=ഭൂമിയാകുന്ന തേരിനെ. സജ്ജിതവതേ=തന്നോടെതിർക്കാൻ ഒരുക്കിയ. പ്രമഥപതയേ=പരമേശ്വരനായിക്കൊണ്ടു്. ദ്രുഹ്യതി=ദ്രോഹിക്കുന്നു. പരമേശ്വരനോടു് കൂസൽകൂടാതെ പോരാടാനൊരുങ്ങുന്നു.

60.

സരസ്വത്യാഃസൂക്തീരമൃതലഹരീകൌശലഹരീഃ
പിബന്ത്യാഃശർവ്വാണിശ്രവണചുളകാഭ്യാമവിരളം
ചമൽകാരശ്ലാഘാചലിതശിരസഃകുണ്ഡലഗണോ
ഝണൽകാരൈസ്താരൈഃ പ്രതിവചനമാചഷ്ടഇവതേ.

ഹെ ശർവ്വാണി=അല്ലയോ ഈശമഹിഷി. തേ=ഭവതിയുടെ. അമൃതലഹരീ കൌശലഹരീഃ=അമൃതപ്രവാഹത്തിന്റെ സാമർത്ഥ്യത്തെ (ഗർവ്വത്തെ) നശിപ്പിക്കുന്ന. സൂക്തീഃ=മധുരവാക്കുകളെ. ശ്രവണചുളകാഭ്യാം=ചെവികളാകുന്ന ഉള്ളംകൈകളാൽ. അവിരളം=ഇടവിടാതെ. പിബന്ത്യാഃ=പാനംചെയ്യുന്ന. ആദരവോടുകൂടെ കേൾക്കുന്ന. ചമൽകാരശ്ലാഘാചലിതശിരസഃ=ചമൽകാരസ്തുതികളാൽ ഇളക്കപ്പെട്ട തലയോടുകൂടിയ. സരസ്വത്യാഃ=സരസ്വതീദേവിയുടെ. കുണ്ഡലഗണഃ=കർണ്ണാലങ്കാരസമൂഹം. താരൈഃ=അത്യുച്ചങ്ങളായ. ഝണൽകാരൈഃ=ഝണൽകാരങ്ങളാൽ. പ്രതിവചനം=അനുമോദനവചനം. ആചഷ്ടഇവ=പറയുന്നുവോ എന്നു തോന്നും. സരസ്വതീദേവിയേക്കൂടെ ദേവിയുടെ വാക്കുകൾ രസിപ്പിക്കുന്നെന്നു് സാരം.

61.

അസൌനാസാവംശസ്തുഹിനഗിരിവംശധ്വജപടി
ത്വദീയോനെദീയഃഫലതുഫലമസ്മാകമുചിതം
വഹത്യന്തൎമ്മുക്താഃശിശിരകരനിശ്വാസഗളിതം
സമൃദ്ധ്യായത്താസാംബഹിരപിച മുക്താമണിമധാൽ.

ഹെ തുഹിനഗിരിവംശധ്വജപടി=അല്ലയോ ഹിമവാന്റെ വംശത്തിന്ന് അലങ്കാരമായ കൊടിമരത്തിലെ കൊടിക്കൂറയായവളേ. (പൎവ്വതരാജനന്ദിനി). ത്വദീയഃ=ഭവതിയെ സംബന്ധിച്ച. അസൌ=ഈ. നാസാവംശഃ=മൂക്കാകുന്ന വേണുദണ്ഡം. അസ്മാകം=ഞങ്ങൾക്ക്. ഉചിതം=തക്കതായ. നേദീയഃ=വളരെ അടുത്തുള്ള. ഫലം=കാമിതഫലത്തെ. ഫലതു=ഫലിക്കട്ടെ. അസൌ=ഈ നാസികാവംശദണ്ഡം. അന്തഃ=ഉള്ളിൽ. മുക്താഃ=മുത്തുകളേ. വഹതി=ധരിക്കുന്നു. യൽ=യാതൊരുകാരണത്താൽ. താസാം=അവയുടെ മുത്തുകളുടെ. സമൃദ്ധ്യാ=സമൃദ്ധിയാൽ. ശിശിരകരനിശ്വാസഗളിതം=ചന്ദ്രന്റെ നിശ്വാസത്താൽ ഇടത്തേ നാസികാരന്ധ്രത്തിൽനിന്നു തെറിച്ച് വലത്തെ മൂക്കിൽ വീണു. മുക്താമണിം=മുത്തിനെ. ബഹിരപി=ഇടത്തേ മൂക്കിൽകൂടി. അധാൽ=ധരിച്ചിരിക്കുന്നു.

62.

പ്രകൃത്യാരക്തായാസ്തവസുദതിദന്തച്ഛദരുചെഃ
പ്രവക്ഷ്യേസാദൃശ്യാഞ്ജനയതുഫലംവിദ്രുമലതാ
നബിംബംതദ്ബിംബപ്രതിഫലനരാഗാദരുണിതം
തുലാമദ്ധ്യാരൊഢുംകഥമിവവിലജ്ജേതകലയാ.

ഹെ സുദതി=അല്ലയോ നല്ല പല്ലുകളോടുകൂടിയ ഭഗവതി. തവ=ഭവതിയുടെ. പ്രകൃത്യാ=സ്വഭാവേന. രക്തായാഃ=ചുവന്ന ദന്തച്ഛദരുചെഃ=അധരകാന്തിക്ക്. സാദൃശ്യം=സാമ്യത്തെ. പ്രവക്ഷ്യേ=ഞാൻ പറയാം. വിദ്രുമലതാ=പവിഴക്കൊടി. ഫലം=ഫലത്തെ, ജനിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. തദ്ബിംബപ്രതിഫലനരാഗാൽ=ഭവതിയുടെ ആ അധരബിംബത്തിന്റെ പ്രതിബിംബത്താലുണ്ടായ ചുവപ്പാൽ. അരുണിതം=ചുവന്നതായ. ബിംബം=തൊണ്ടിപ്പഴം. കലയാ=പതിനാറിലൊരുഭാഗത്താൽകൂടി. തുലാം=അധരകാന്തിസാദൃശ്യത്തെ. ആരോഢും=ആരോഹണംചെയ്യാൻ, സാമ്യം വഹിക്കുവാൻ. കഥമിവ=എങ്ങനെ. നവിലജ്ജേത=എങ്ങനെ ലജ്ജിക്കയില്ല,

ലജ്ജിക്കതന്നെ ചെയ്യും. വെളുത്തും കറുത്തുമുള്ള ചെടികളുടെ പഴം ചുവന്നിരിക്കുന്ന പക്ഷം, ചുവന്ന പവിഴക്കൊടിയുടെ ഫലം വളരെ ചുവന്നിരിക്കും. അതിനോടു അധരത്തിന്ന സാദൃശ്യം പറയാം. പക്ഷെ അതിന്ന ഫലമില്ല. പവിഴക്കൊടി ഒരു ചെടിയല്ല. അതു് പവിഴമാണ്. വെറുതെ ചെടിയെന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നു. അതുപോലെ തൊണ്ടിപ്പഴം സ്വഭാവേന രക്തമല്ലാത്തതിനാൽ അതിനോടും അധരം സദൃശമല്ലും. ആകപ്പാടെ ദേവിയുടെ അധരം അസദൃശമെന്നു് വന്നുകൂടി.

63.

സ്മിതജ്യോത്സ്നാജാലം തവ വദനചന്ദ്രസ്യ പിബതാം
ചകോരാണാമാസീദതിരസതയാ ചഞ്ചുജഡിമാ
അതസ്തേ ശീതാംശോരമൃതലഹരീമമ്ലരുചയഃ
പിബന്തി സ്വച്ഛന്ദം നിശി നിശി ഭൃശം കാഞ്ജികധിയാ.

ഹേ ഭഗവതി, തവ=ഭവതിയുടെ, വദനചന്ദ്രസ്യ=മുഖമാകുന്ന ചന്ദ്രന്റെ. സ്മിതജ്യോത്സ്നാജാലം=മന്ദഹാസമാകുന്ന ചന്ദ്രികാസമൂഹത്തെ. പിബതാം=കുടിക്കുന്ന. ചകോരാണാം=ചകോരപക്ഷികൾക്കു് (ഉപ്പൻ പക്ഷികൾക്കു്.) അതിരസതയാ=സാധാരണ ചന്ദ്രന്റെ ചന്ദ്രികയെക്കാൾ അധികം മാധുൎയ്യമുള്ളതിനാൽ. ചഞ്ചുജഡിമാ=ചുണ്ടുകൾക്കു മടുപ്പു്. നാക്കിന്ന മടുപ്പെന്നു സാരം. ആസീൽ=ഭവിച്ചു. (മധുരസാധനമധികം ചെലുത്തിയാൽ മടുപ്പുവരുന്നതു് സാധാരണമാണല്ലോ. അതിന്നു് ഉപശാന്തി പുളിയുള്ള സാധനം ഭക്ഷിക്കണമെന്നു് മേൽ പാതി ശ്ലോകംകൊണ്ടു പറയുന്നു.) അതഃ=ഇതിനാൽ. തെ=ആ ചകോരപക്ഷികൾ. അമ്ലരുചയഃ=പുളിയുള്ള സാധനത്തിൽ താത്പൎയ്യമുള്ളവയായിട്ടു്. നിശിനിശി=രാത്രിതോറും. ശീതാംശോഃ=ചന്ദ്രന്റെ. അമൃതലഹരീം=അമൃതപ്രവാഹത്തെ. കാഞ്ജികധിയാ=പുളിച്ച കാടിയെന്ന ബുദ്ധിയോടെ. സ്വച്ഛന്ദം=ഇഷ്ടംപോലെ. ഭൃശം=അധികമായി. പിബന്തി=കുടിച്ചുവരുന്നു. ദേവിയുടെ പുഞ്ചിരിയെ അപേക്ഷിച്ചു ചന്ദ്രിക വളരെ തുച്ഛമെന്നു ഭാവം.

(തുടരും)

പി. കെ. നാരായണശാസ്ത്രികൾ.

———:o:———

ബ്രഹ്മസൂത്രം.

(ബ്രഹ്മശ്രീ. വി. കെ. നാരായണഭട്ടതിരിയവർകൾ.)

(139-ാംപേജിൽനിന്നു തുടച്ച്)

---:o:---

ഛാന്ദോഗ്യോപനിഷത്തിൽ പ്രഥമാദ്ധ്യായത്തിലെ പതിനൊന്നു് ഖണ്ഡങ്ങളുടെ താല്പര്യത്തെ മുമ്പു് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. പന്ത്രണ്ടാമത്തെ ഖണ്ഡത്തിൽ അന്നലാഭത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്ന ഒരു സാമത്തെ ഉപദേശിക്കുന്നു. ബ്രഹ്മവിദ്യയാകുന്ന ഉപനിഷത്തിൽ ഐഹികസുഖരൂപമായ അന്നലാഭത്തിന്നുള്ള മാർഗ്ഗത്തെ ഉപദേശിക്കുന്നതു് യുക്തമല്ലെന്നു പ്രഥമദൃഷ്ടിയിൽ തോന്നുമായിരിക്കാം. എന്നാൽ വാസ്തവമായ വേദാന്തശാസ്ത്രം ഇഹലോകകാര്യങ്ങൾക്കു് ധർമ്മത്തെ അനുസരിച്ച് അനുകൂലമായി നില്ക്കുന്നതല്ലാതെ ഒരിക്കലും പ്രതികൂലമായി തീരുന്നതല്ല. ബ്രഹ്മജ്ഞാനത്തിന്നു് ദ്വാരഭൂതമായിരിക്കുന്ന അന്നത്തെ നിന്ദിക്കരുതെന്നും വർദ്ധിപ്പിക്കേണമെന്നും തൈത്തരീയോപനിഷത്തിൽ സ്പഷ്ടമായി പറയുന്നു. (അന്നംനനിന്ദ്യാത് അന്നംബഹുകുർവ്വീത) സാമഗാനം ചെയ്യുമ്പോൾ 'ഹാഉ' ഇങ്ങിനെ ചില അക്ഷരങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കാറുണ്ടു്. അവ നിരർത്ഥങ്ങളാണെന്നു് ശ്രോതാക്കൾക്കു തോന്നാം. അങ്ങിനെയുള്ള അക്ഷരങ്ങളുടെ ദേവതകളെ ഉപദേശിച്ചുംകൊണ്ടു് അവയ്ക്കു് അർത്ഥമുണ്ടെന്നു കാണിക്കുകയാണു് പതിമൂന്നാമത്തെ ഖണ്ഡംകൊണ്ടു ചെയ്യുന്നതു്. ഇതോടുകൂടി പ്രഥമാദ്ധ്യായം അവസാനിച്ചു.

രണ്ടാമത്തെ അദ്ധ്യായത്തിൽ ഇരുപത്തിനാലു് ഖണ്ഡങ്ങളുണ്ടു്. ആദ്യത്തെ ഇരുപത്തിരണ്ടു ഖണ്ഡങ്ങളെക്കൊണ്ടു് സാമോപാസനയെ പറയുന്നു. അതായതു്, വിഗ്രഹങ്ങളെ പലവിധത്തിൽ ഈശ്വരനാക്കി കല്പിക്കുന്നതുപോലെ സമ

സ്യനായ സാമദേവതയേയും ചില ദിക്കിൽ സാമവിശേഷങ്ങ-
ളേയും ഓരോരോവിധത്തിൽ കല്പിച്ചു് ഉപാസിക്കേണമെന്നു
പറയുന്നു. ഇരുപത്തിമൂന്നാമത്തെ ഖണ്ഡത്തിൽ ആശ്രമധ
ർമ്മങ്ങളെ വിഭാഗിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഈ ഖണ്ഡത്തെപററി
വിചാരിപ്പാനുള്ളതു് സന്ന്യാസിമാരുടെ ആശ്രമം വേദവിഹി
തമാണെന്നു കാണിക്കുന്ന പരാമർശാധികരണത്തിൽ ചെയ്തു
കൊള്ളാം. യജ്ഞത്തെ അനുഷ്ഠിക്കുന്ന യജമാനന്നു് പരലോ
കപ്രാപ്തിക്കു കാരണങ്ങളായ ചില സാമവിശേഷങ്ങളേയും
ഹോമങ്ങളേയും ഇരുപത്തിനാലാമത്തെ ഖണ്ഡത്തിൽ പറ
യുന്നു.

മൂന്നാമത്തെ അദ്ധ്യായത്തിൽ പത്തൊമ്പതു ഖണ്ഡങ്ങ
ളുണ്ടു്. ആദ്യത്തെ പതിനൊന്നു ഖണ്ഡങ്ങളെക്കൊണ്ടു മധു
വിദ്യയെ ഉപദേശിക്കുന്നു. മധുവിദ്യ എന്താണെന്നു് ദേവ
താധികരണത്തിൽ പറഞ്ഞുകൊള്ളാം. പന്ത്രണ്ടു് പതിമൂന്നു്
ഈ രണ്ടു ഖണ്ഡങ്ങളാണു് പ്രകൃതത്തിലുള്ള അധികരണത്തി
ലെ വിഷയങ്ങൾ.

ഗായത്രി എന്ന ഛന്ദസ്സിൽ ബ്രഹ്മദൃഷ്ടിയെ ഉപദേശി
ക്കുകയാണു് പന്ത്രണ്ടാമത്തെ ഖണ്ഡത്തിലെ വിഷയം. ബ്ര
ഹ്മജ്ഞാനത്തിന്നു് സൂര്യൻ ദ്വാരമായിത്തീരുമെന്നു മധുവിദ്യ
യിൽ പറയുന്നു. സൂര്യനാകുന്ന ദേവതയോടുകൂടിയതാണു്
ഗായത്രി എന്ന ഛന്ദസ്സ്. അതുകൊണ്ടു് മധുവിദ്യയുടെ ശേ
ഷം ഗായത്രീച്ഛന്ദസ്സിൽ ബ്രഹ്മദൃഷ്ടിയെ ജനിപ്പിക്കുന്നു. ക-
ർമ്മകാണ്ഡമായ ബ്രാഹ്മണത്തിൽ ഈ ഛന്ദസ്സിന്റെ മാഹാ
ത്മ്യത്തെ പല വിധത്തിൽ പറയുന്നുണ്ടു്. സർവ്വഭൂതസ്വരൂപ
ത്വം, വാക്സ്വരൂപത്വം, പൃഥ്വീസ്വരൂപത്വം, ശരീരസ്വ
രൂപത്വം, ഹൃദയസ്വരൂപത്വം, പ്രാണസ്വരൂപത്വം ഇങ്ങി
നെ ആറു ഗുണങ്ങളോടുകൂടി ഗായത്രിയെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടു്
ഇതിൽ ബ്രഹ്മദൃഷ്ടിയെ ഉണ്ടാക്കുന്നു. ഗായത്രിയെ വെറും ഛ-

ന്ദസ്സായി വിചാരിക്കുമ്പോൾ അതിന്റെ ഓരോരോ പാദത്തി ലും ആറവീതം അക്ഷരങ്ങളുള്ളതുകൊണ്ട് ആറ് എന്ന സം- ഖ്യക്കും ഗായത്രിക്കും സംബന്ധമുണ്ട്. ഗായത്രിയെ ബ്രഹ്മമാ ക്കുമ്പോൾ ആറ് എന്നുള്ള സംഖ്യയോട് സംബന്ധമുണ്ടാവാൻ മുമ്പുകാണിച്ച സർവ്വഭൂതസ്വരൂപത്വം മുതലായ ആറു ഗുണ ങ്ങൾ ഇതിൽ ഉണ്ടെന്നു കല്പിക്കുന്നു. ഗായത്രി എന്ന ഛന്ദ സ്സിൽ നാലു പാദങ്ങൾ ഉണ്ട്, ഗായത്രിയിൽ ബ്രഹ്മദൃഷ്ടിയെ കല്പിക്കുമ്പോഴും ഇതിന്നു നാലുപാദങ്ങൾ ഉണ്ട്.

"ഏതാവാനസ്യമഹിമാ
തതോജ്യായാംശ്ചപൂരുഷഃ
പാദോസ്യസർവ്വാഭൂതാനി
ത്രിപാദസ്യാമൃതാദിവി."

അത്ഥം:—ഈ കാണുന്ന പ്രപഞ്ചമെല്ലാം ഗായത്രീസ്വരൂപമാ യ ബ്രഹ്മത്തിന്റെ മഹിമയാകുന്നു. എന്നാൽ ഇതിന്റെ വാ സ്തവസ്വരൂപം അതിൽനിന്നും മഹത്തരമായിട്ടുള്ളതാണ്. സർവ്വഭൂതങ്ങളും ഗായത്രീരൂപമായ ബ്രഹ്മത്തിന്റെ ഒരു പാദ മാകുന്നു. ബാക്കിയുള്ള മൂന്നു പാദങ്ങൾ നാശരഹിതമായിട്ട്, സ്വപ്രകാശമായ ആത്മാവിങ്കൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. അല്പം പാഠഭേദത്തോടുകൂടി ഈമന്ത്രം പുരുഷസൂക്തത്തിലുംകാണാം. പ്രപഞ്ചമെല്ലാം ഗായത്രിയുടെ ഒരു പാദവും ബാക്കി മൂന്നുപാ ദങ്ങൾ അപ്രത്യക്ഷങ്ങളും ആണെന്ന് ചുരുക്കം. ഇങ്ങിനെ ഗായത്രീസ്വരൂപമായ ബ്രഹ്മത്തെ ഹൃദയാകാശത്തിൽ സ്മരി ക്കേണമെന്ന് പറഞ്ഞുംകൊണ്ട് പന്ത്രണ്ടാമത്തെ ഖണ്ഡം അ വസാനിക്കുന്നു. പതിമൂന്നാമത്തെ ഖണ്ഡത്തെ ഇപ്രകാരം ആരംഭിക്കുന്നു.

ബ്രഹ്മസാക്ഷാൽകാരത്തിന്റെ സാധനം എന്നൊ ബ്ര- ഹ്മപുരം എന്നൊ പറയാവുന്ന ഹൃദയാകാശത്തിന്ന് 5 ദേവ രന്ധ്രങ്ങൾ ഉണ്ട്. അവയിൽ കിഴക്കുള്ള രന്ധ്രത്തിന്റെ പാ ലകന്മാർ പ്രാണൻ, ചക്ഷുസ്സ്, ആദിത്യൻ ഇവകളാകുന്നു.

തെക്കുള്ള രന്ധ്രത്തിന്റെ പാലകന്മാർ വ്യാനൻ, ശ്രോത്രം, ചന്ദ്രൻ ഇവകളാകുന്നു. പടിഞ്ഞാറുള്ളതിന്നു് അപാനൻ, വാക്കു്, അഗ്നി ഇവർ പാലകന്മാർ ആകുന്നു. വടക്കുള്ള രന്ധ്രത്തെ സമാനൻ, മനസ്സു്, പൎജ്ജന്യൻ ഇവർ പാലിക്കുന്നു. ഊൎദ്ധ്വഭാഗത്തിലുള്ള രന്ധ്രത്തെ പാലിക്കുന്നവർ ഉദാനനും, വായുവും ആകാശവും ആകുന്നു. ഇങ്ങിനെ പാലകന്മാരെ പറഞ്ഞതിന്റെ താൽപൎയ്യം ഇതാകുന്നു. ഇന്ദ്രിയങ്ങളും ബാഹ്യവസ്തുക്കളും ബ്രഹ്മപുരത്തെ കാക്കുന്നവരാണു്. കാവല്ക്കാർ സാധാരണക്കാൎക്കു് രാജദൎശനത്തെ തടയുന്നതുപോലെ ബാഹ്യാഭ്യന്തരവസ്തുക്കൾ, ബ്രഹ്മപുരപാലകന്മാരായതിനാൽ, ബ്രഹ്മദൎശനത്തെ തടയുന്നു. ചിലൎക്കു് രാജദൎശനത്തെ അനുവദിക്കുന്നതുപോലെ അന്തൎമ്മുഖദൃഷ്ടിയായിട്ടുള്ളവൎക്കു് ബ്രഹ്മദൎശനത്തിൽ ബാഹ്യാഭ്യന്തരവസ്തുക്കൾ സഹായങ്ങളായി തീരുന്നു. ബാഹ്യാഭ്യന്തരവസ്തുക്കളെ ബ്രഹ്മപുരപാലകന്മാരായി ഉപാസിച്ചുംകൊണ്ടു് ബഹിൎമ്മുഖസ്വഭാവത്തെ അന്തൎമ്മുഖസ്വഭാവമാക്കുവാൻ ബ്രഹ്മജിജ്ഞാസുക്കൾ ശ്രമിക്കേണമെന്നു് ചുരുക്കം. ഇങ്ങിനെ ദ്വാരപാലകന്മാരെ ഉപദേശിച്ചു് ശരീരത്തിന്റെ അന്തൎഭാഗത്തിലുള്ള അഗ്നിയിങ്കൽ ബ്രഹ്മോപാസന ചെയ്യേണമെന്നു പറഞ്ഞുംകൊണ്ടു് പതിമൂന്നാമത്തെ ഖണ്ഡത്തെ അവസാനിപ്പിക്കുന്നു. ജഠരാഗ്നിയെ ബ്രഹ്മമാക്കി ഉപാസിക്കേണമെന്നു് പറയുന്ന ഒടുവിലത്തെ വാക്യമാണു് പ്രകൃതത്തിലെ അധികരണത്തിന്റെ മുഖ്യവിഷയം.

10. ജ്യോതിശ്ചരണാധികരണം.

1—1—24.

ജ്യോതിശ്ചരണാഭിധാനാൽ.

ജ്യോതി = ജ്യോതിശ്ശബ്ദംകൊണ്ടു് ബ്രഹ്മത്തെ പറയുന്നു. ചരണാഭിധാനാൽ = ജ്യോതിവാക്യത്തിന്റെ പൂൎവ്വവാക്യത്തിൽ ചരണത്തെ പറയുക ഹേതുവായിട്ടു്. ഉപനിഷത്തിലെ വാക്യത്തിന്റെ താൽപൎയ്യത്തെ പറഞ്ഞുംകൊണ്ടു് സൂത്രാ

ത്ഥത്തെ പറയുന്നു. "അഥയദതഃ പരോദിവോജ്യോതിഃ" എന്നുതുടങ്ങി ഛാന്ദോഗ്യത്തിൽ 3–13–7ൽ ഉള്ള വാക്യത്തിന്റെ താൽപര്യം ഇതാകുന്നു. "ദ്യുലോകത്തിൽനിന്നും പരമായിരിക്കുന്ന യാതൊരുജ്യോതിസ്സ് സർവ്വത്ര പ്രകാശിക്കുന്നുവോ ആ ജ്യോതിസ്സുതന്നെയാണ് പുരുഷന്റെ അന്തർഭാഗത്തിലുള്ള ജ്യോതിസ്സ്. ശരീരത്തിൽ കാണുന്ന ഉഷ്ണം ഈ ജ്യോതിസ്സിന്റെ തന്നെയാകുന്നു. ചെവി കൈവിരലുകളെക്കൊണ്ടു പൊത്തിയാൽ ഉള്ളിൽനിന്നു കേൾക്കുന്നധ്വനി ഈ തേജസ്സിന്റെ തന്നെയാകുന്നു. അതുകൊണ്ട് ശരീരത്തിന്റെ അന്തർഭാഗത്തിൽ തേജസ്സുണ്ട് എന്നുള്ളതിലേക്കു പ്രത്യക്ഷവും ശ്രവണവും പ്രമാണമാകുന്നു. ഈ തേജസ്സിനെ ഉപാസിച്ചാൽ ഉപാസിക്കുന്നവൻ ദർശിക്കപ്പെടേണ്ടവനും വിശ്രുതനും ആയിത്തീരും." ഇതാണ് വാക്യത്തിന്റെ താല്പര്യം. ഈ വാക്യത്തിലുള്ള ജ്യോതിശ്ശബ്ദത്തിന്റെ അർത്ഥം ബ്രഹ്മമോ വികാരരൂപമായ സൂര്യൻ മുതലായ തേജസ്സോ എന്നാണ് ഇവിടെ സംശയമുള്ളത്. പ്രസിദ്ധി, ദീപ്തി, മര്യാദ, സാദൃശ്യം ഇങ്ങിനെ നാലു സംഗതികളെക്കൊണ്ട് വികാരതേജസ്സാണ് അതിന്റെ അർത്ഥം എന്നു പൂർവ്വപക്ഷം വരുന്നു. ചക്ഷുരിന്ദ്രിയത്തിനെ നിരോധിക്കുന്ന തമസ്സിന്റെ പ്രതിദ്വന്ദ്വിയായിട്ടുള്ളതാണ് ജ്യോതിശ്ശബ്ദത്തിന്റെ അർത്ഥമായി പ്രസിദ്ധിയുള്ളത്. ലൌകികസ്വരൂപമുള്ളതിനാണ് ദീപ്തി ഉണ്ടാവുക. ലൌകികമായ ആകൃതിയില്ലാത്ത പരബ്രഹ്മം ശോഭിക്കുന്നു എന്നു പറയുന്നത് ശരിയല്ലാത്തതാണ്. സർവ്വവ്യാപിയായ ബ്രഹ്മം ദ്യുലോകത്തിൽനിന്ന് പരമാണ് എന്നു പറയുന്നതും യുക്തിസിദ്ധമല്ല. ജഠരാഗ്നിയിൽ ബ്രഹ്മദൃഷ്ട്യാ ഉപാസിക്കേണമെന്ന് ശ്രുതി പറയുമ്പോൾ ജഠരാഗ്നിക്കും ബ്രഹ്മത്തിന്നും സാദൃശ്യം പറയേണം. സാദൃശ്യമൂലകമാണ് അധ്യവസായം. ഉപാസന അധ്യവസായത്തിൽ പര്യവസിക്കും. വികാരപദാർത്ഥങ്ങൾ

ക്ക് അത്യന്താഭാവമല്ലാതെ ഒരു വികാരപദാത്ഥത്തിനും നിവ്വികാരമായ ബ്രഹ്മത്തിനും സാദൃശ്യം പറയുന്നതു് ശരിയല്ല. അതുകൊണ്ടു് പ്രകൃതവാക്യത്തിലുള്ള ജ്യോതിശ്ശബ്ദത്തിന്റെ അത്ഥം വികാരപദാത്ഥമാവേണം. ആ പദാർത്ഥം സൂയ്യനോ അഗ്നിയോ ആവാൻ വിരോധമില്ല എന്നുള്ള പൂവ്വപക്ഷത്തിന്നു് സമാധാനം പറയുന്നു.

ജ്യോതിശ്ശബ്ദത്തിന്റെ ശരിയായ അത്ഥം അന്ധകാരത്തിന്റെ പ്രതിദ്വന്ദി എന്നല്ല, അവഭാസകം എന്നാകുന്നു. അതായതു്, ജ്ഞാനപ്രകാശകം എന്നു താൽപയ്യം. "മനോജ്യോതിർജ്ജുഷതാം" എന്നുള്ള ശ്രുതിയിൽ മനസ്സു് തേജോരൂപമായി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. സംസാരദുഷ്ടികൾക്കു് ബ്രഹ്മത്തിന്റെ ഏതാണ്ടും ഒരു ജ്ഞാനമുണ്ടാക്കിത്തീക്കുവാൻ ബ്രഹ്മത്തിന്നു ദീപ്തിയുണ്ടെന്നു ശ്രുതികളിൽ പറയാറുണ്ടു്. "തമേവഭാന്തം അനുഭാതിസവ്വം" എന്നുള്ള ശ്രുതിയിൽ ശോഭിച്ചിരിക്കുന്ന ബ്രഹ്മത്തെ അനുസരിച്ചു് സവ്വവും ശോഭിക്കുന്നു എന്നു പറയുന്നു. സവ്വവ്യാപിയായിരിക്കുന്ന ബ്രഹ്മം ചില ദിക്കിൽ ഉണ്ടെന്നായി ഉപാസനക്കായി പറയാറുണ്ടു്. ആദിത്യൻ, ചക്ഷുസ്സ്, ഹൃദയം ഇത്യാദി സ്ഥലങ്ങളിൽ ബ്രഹ്മസംബന്ധമുണ്ടെന്നു് പല ദിക്കിലും പറയുന്നുണ്ടു്. ബ്രഹ്മചൈതന്യം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടാണു് ലോകം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. ശരീരത്തിന്റെ അന്തർഭാഗത്തിൽ അഗ്നി (തേജോവിശേഷം) സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടാണു് പ്രാണികൾ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. സ്ഥിതിഹേതുത്വം ബ്രഹ്മത്തിന്നും ഉള്ളതുകൊണ്ടാണു് ഇതുകൾക്കു സാദൃശ്യം ഉണ്ടായതു്. അതുകൊണ്ടു് ഈ വാക്യത്തിലുള്ള ജ്യോതിശ്ശബ്ദത്തിന്റെ അത്ഥം ബ്രഹ്മംതന്നെയാകുന്നു. ഒരു വാക്കിന്റെ അത്ഥം ആ വാക്കുള്ള വാചകത്തിൽനിന്നോ അടുത്തുള്ള വാചകങ്ങളിൽനിന്നോ തീച്ചയാക്കുക സാധാരണ പതിവാണു്. പ്രകൃതത്തിൽ ജ്യോതിവ്വാക്യത്തി

ന്റെ പൂൎവ്വവാക്യത്തിൽ ബ്രഹ്മത്തെ പ്രതിപാദിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ഈ വാക്യത്തിലും ബ്രഹ്മത്തെത്തന്നെ പ്രതിപാദിക്കുന്നു എന്നു നിശ്ചയിക്കുന്നു. പൂൎവ്വവാക്യം ബ്രഹ്മപരമാണെന്നു് രണ്ടു സൂത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടു പറയുന്നു.

1—1—25.

ഛന്ദോഭിധാനാന്നേതി ചേന്നതഥാ ചേതോൎപ്പണ-
നിഗദാത്തഥാഹിദൎശനം.

ഛന്ദോഭിധാനാൽ=പൂൎവ്വവാക്യത്തിൽ ഗായത്രി എന്ന ഛന്ദസ്സിനെ പറയുകയാണു് അതു ഹേതുവായിട്ടു്. നഇതി ചേന്ന=ബ്രഹ്മത്തെ പറയുന്നന്നില്ല എന്നു വിചാരിക്കേണ്ട, തഥാ ചേതോൎപ്പണനിഗദാൽ=ഛന്ദസ്സ എന്ന ദ്വാരേണ മനസ്സിനെ ബ്രഹ്മത്തിൽ ആകൎഷിക്കുവാനാണു് ഗായത്രി ഛന്ദസ്സിനെ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്, തഥാഹിദൎശനം=വികാരപദാൎത്ഥങ്ങളിൽ ബ്രഹ്മബുദ്ധിയോടുകൂടി ഉപാസിക്കുക എന്നുള്ളതു വേദങ്ങളിൽ പലേടിക്കിലും കാണാം. ഋഗ്വേദികൾ ശസ്ത്രംകൊണ്ടും (ഋഗ്വേദസംബന്ധമായ സ്തുതിക്കു ശസ്ത്രം എന്നു യാജ്ഞികന്മാരുടെ സംജ്ഞയാകുന്നു.) സാമവേദികൾ ഗാനംകൊണ്ടും യജുൎവ്വേദികൾ ഹിംസകൂടാതെ യജ്ഞത്തെ നടത്തുന്നതുകൊണ്ടും ഇവർ ഇങ്ങനെയുള്ള പ്രവൃത്തികളെക്കൊണ്ടു ബ്രഹ്മത്തെ ഉപാസിക്കുന്നു എന്നു് ഐതരേയാരണ്യകത്തിൽ പറയുന്നു. യജ്ഞങ്ങളിൽ ഇന്ദ്രൻ മുതലായ ദേവതകളെയല്ല മന്ത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടു ഉപാസിക്കുന്നതു്, ബ്രഹ്മത്തെയാണു് ഉപാസിക്കുന്നതു് എന്നാണു് ഇതിന്റെ താൽപൎയ്യം. ശസ്ത്രം മുതലായതുകളെ ദ്വാരമാക്കി യജ്ഞങ്ങളിൽ ബ്രഹ്മത്തെ ഉപാസിക്കുന്നതുപോലെ ഗായത്രി എന്ന ഛന്ദസ്സിനെ ദ്വാരമാക്കി ബ്രഹ്മത്തെ ഉപാസിക്കേണമെന്നാണു് പൂൎവ്വവാക്യത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്. പൂൎവ്വവാക്യം ബ്രഹ്മപരമാണെന്നുള്ളതിലേക്കു വേറെ ഒന്നുകൂടി പറയുന്നു.

I—1—26.

ഭൂതാദിപാദവ്യപദേശോപപത്തേശ്ചൈവം.

ഭൂതാദിപാദവ്യപദേശാ = ഭൂതാദിയേയും പാദത്തേയും പൂൎവ്വവാക്യത്തിൽ ഗായത്രിക്കു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനാൽ പൂൎവ്വവാക്യം ബ്രഹ്മപരംതന്നെയാകുന്നു. ഗായത്രി, വാക്സ്വരൂപമാണ്, സൎവ്വഭൂതസ്വരൂപമാണ്, പ്രഥിവിസ്വരൂപമാണ്, ശരീരിസ്വരൂപമാണ്, ഹൃദയസ്വരൂപമാണ്, പ്രാണസ്വരൂപമാണ് എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് ഛന്ദോരൂപമായ ഗായത്രിക്കു ഈ ഗുണങ്ങളൊന്നും സംഭവിക്കാത്തതുകൊണ്ട് ഗായത്രിയെ ബ്രഹ്മസ്വരൂപമാക്കുകയാണ് ഇതിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. ഗായത്രിക്കു നാലുപാദങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നും പ്രപഞ്ചമെല്ലാം അതിന്റെ ഒരു പാദമാണെന്നും ബാക്കി മൂന്നുപാദങ്ങൾ അപ്രത്യക്ഷങ്ങളാണെന്നും ഇങ്ങിനെ ഗായത്രിയെപ്പറ്റി പറയുന്നതുകൊണ്ട് പൂൎവ്വവാക്യം ബ്രഹ്മപരമാണെന്നു നിസ്സംശയം നിശ്ചയിക്കാം. അതുകൊണ്ടു ജ്യോതിൎവ്വാക്യവും ബ്രഹ്മപരമാണെന്നു തീരുമാനിക്കുന്നു. ഈ രണ്ടുവാക്യങ്ങളിലും വിഭക്തിഭേദം കൊണ്ടുണ്ടായ സംശയത്തെ അടുത്ത സൂത്രംകൊണ്ട് ഇല്ലാതാക്കുന്നു.

I—I—27.

ഉപദേശഭേദാന്നേതിചേന്ന
ഉഭയസ്മിന്നപ്യവിരോധാൽ.

ഉപദേശഭേദാൽന = ഈ രണ്ടുവാക്യങ്ങളിലും ദിവ് എന്ന ശബ്ദത്തെ ഭിന്നവിഭക്തികളോടുകൂടി ഉപയോഗിക്കഹേതുവായിട്ട് രണ്ടുവാക്യങ്ങളും ബ്രഹ്മപരങ്ങളല്ല, ഇതിചേന്ന = ഇങ്ങനെ ശങ്കിക്കുന്നു എങ്കിൽ ശങ്കിക്കണ്ട, ഉഭയസ്മിന്നപി = രണ്ടുവിധത്തിൽ ആയാലും, അവിരോധാൽ = വിരോധമില്ല. ഗായത്രീവാക്യത്തിൽ 'ത്രിപാദസ്യാമൃതംദിവി' എന്നിങ്ങനെ സപ്തമ്യന്തമായിട്ടും ജ്യോതിൎവ്വാക്യത്തിൽ പരോദിവൊ

ജ്യോതിഃ എന്നിങ്ങനെ പഞ്ചമ്യന്തമായിട്ടും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ദ്യുലോകത്തിൽ എന്നും ദ്യുലോകത്തിൽനിന്ന് എന്നും ഇങ്ങിനെ അർത്ഥഭേദം ഉണ്ടാവും; പക്ഷെ ഇതേമാതിരി വ്യവഹാരം ലോകത്തിൽ ഉള്ളതുകൊണ്ട് ഇതു ദോഷമാവുന്നതല്ല. വൃക്ഷത്തിന്റെ മുകളിൽകൂടെ ഒരു പക്ഷി പറക്കുമ്പോൾ വൃക്ഷാഗ്രത്തിങ്കൽ പക്ഷിയുണ്ടെന്നും, വൃക്ഷാഗ്രത്തിങ്കൽനിന്ന് പരമായിട്ട് പക്ഷിയുണ്ടെന്നും പറയാമല്ലൊ. ആയതിനാൽ വിഭക്തിഭേദം ദോഷമാവുന്നതല്ല. അതുകൊണ്ട് ഗായത്രിയെ ബ്രഹ്മമാക്കി ഉപാസിക്കുവാൻ ഗായത്രീവാക്യത്തിലും, ജഠരാഗ്നിയെ ബ്രഹ്മമാക്കി ഉപാസിക്കുവാൻ ജ്യോതിർവ്വാക്യത്തിലും പറയുന്നു. ഈ രണ്ടു വാക്യങ്ങളും ബ്രഹ്മപരങ്ങളാണെന്നു ചുരുക്കം.

സിദ്ധികൾ.

(മഞ്ചേരി രാമകൃഷ്ണയ്യരവർകൾ ബി. ഏ.)

—:o:—

ലക്ഷണം.

പ്രകൃതിശക്തികളുടെ വ്യാപാരങ്ങൾ എങ്ങിനെയാണെന്നറിഞ്ഞ് അവയെ നിയമനംചെയ്തു ആവശ്യംപോലെ ഉപയോഗിക്കുന്നതിനാണ് സിദ്ധി എന്നു പറയുന്നത്. പുരാതനകാലങ്ങളിൽ തീവണ്ടി, കമ്പിത്തപ്പാൽ, ആകാശവിമാനം മുതലായ യന്ത്രങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് നീരാവിയിലും, വിദ്യുത്തിലും, വായുവിലും ലീനങ്ങളായിരിക്കുന്ന ശക്തികളെ കണ്ടുപിടിച്ച പ്രകൃതിശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ആ ശക്തികളെക്കൊണ്ടു കാണിച്ച ചില സിദ്ധികളാണ് മേൽപറഞ്ഞ യന്ത്രങ്ങൾ എന്നു പറയാം. പ്രകൃതിശക്തികളുടെ ഈ വക വ്യാപാരങ്ങളെപ്പററി അറിഞ്ഞിട്ടില്ലത്തവർക്ക് ഇ

നും ഈ ഏൎപ്പാടുകൾ ആശ്ചൎയ്യകരങ്ങളായ അതിമാനുഷപ്രവൃത്തികൾതന്നെയാണ്. എന്നാൽ മേൽപറഞ്ഞ ആശ്ചൎയ്യസാധനങ്ങൾ ചില സ്ഥൂലശക്തികളെ മാത്രം സ്വാധീനമാക്കിയതുകൊണ്ട് സാധിച്ചിട്ടുള്ളവയാകുന്നു. സൂക്ഷ്മപ്രകൃതിയിൽ ഇവയെക്കാൾ ബലവത്തരങ്ങളായ എത്രയോ ശക്തികളുണ്ട്. ആവക ശക്തികളെ കണ്ടുപിടിച്ച് അവയെ പ്രയോഗിക്കുന്നതിനാണ് മതഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ "സിദ്ധികൾ" എന്നു സാധാരണമായി പറയാറുള്ളത്. മനുഷ്യന്റെ അദൃശ്യശരീരങ്ങളായ പ്രാണമയശരീരം, കാമശരീരം ഇവയെ വശപ്പെടുത്തീട്ടുള്ളവൎക്ക് സിദ്ധികൾ സുലഭങ്ങളായിരിക്കും.

സിദ്ധിയും ആത്മവികാസവും.

സ്ഥൂലദേഹത്തിനു ശക്തിയും സ്വാധീനതയും ഉള്ള ഒരു ആൾക്ക് സ്ഥൂലസിദ്ധികൾ ഉണ്ടെന്നു പറയാമെങ്കിലും അയാൾക്ക് അതുകൊണ്ട് ആത്മവികാസം സിദ്ധിച്ചു എന്നു പറഞ്ഞുകൂടല്ലോ. അതുപോലെ, സൂക്ഷ്മദേഹങ്ങളെ വശപ്പെടുത്തിട്ടുള്ളവൎക്ക് അവയെക്കൊണ്ട്, ചില അസാധാരണ പ്രവൃത്തികൾ നടത്താമെങ്കിലും ആദ്ധ്യാത്മികമായ ഒരു വികാസം അതിനാൽ അവൎക്കുണ്ടായി എന്നു കരിക്കലും വരുന്നതല്ല. നേരേമറിച്ച് സ്വഭാവസംസ്കരണം വരുന്നതിനു മുമ്പ് സമ്പാദിക്കുന്ന സിദ്ധികൾ ആത്മവികാസത്തിന്ന് വിഘ്നങ്ങളായിത്തീരുന്നതുകൂടിയാണ്. അവ അഹംഭാവത്തിനും, അജ്ഞാനത്തിനും, അശുദ്ധിക്കും വഴിയുണ്ടാക്കിത്തീൎക്കും. പ്രായേണ സ്വാൎത്ഥബുദ്ധികളായിരിക്കുന്നവർ സിദ്ധികൾ സമ്പാദിക്കുവാൻ വേണ്ടി ക്ലേശിക്കുന്നതിന്നു പകരം, സ്വഭാവസംസ്കരണത്തിന്നാണ് പരിശ്രമിക്കേണ്ടത്. പരാൎത്ഥബുദ്ധികൾ മാത്രമേ സിദ്ധികൾക്കൎഹന്മാരാകയുള്ളൂ. അതുകൊണ്ടാണ് ദിവ്യദൃക്കുകളായ മഹാന്മാരെല്ലാം സിദ്ധികളിൽ ആശവെക്കരുതെന്നുപദേശിച്ചിട്ടുള്ളത്.

"തെ സമാധൌ ഉപസൎഗ്ഗാഃവ്യുത്ഥാനെസിദ്ധയഃ" എന്നു പതഞ്ജലി മഹൎഷിയും,

യോഗൈഃ പ്രാപ്താസിദ്ധയോവാതതഃ കിം
മന്ത്രൈസ്സൎവ്വം സ്തംഭിതോ വാതതഃ കിം
കാലജ്ഞാനഞ്ചാപിലബ്ധം തതഃ കിം
യേനസ്വാത്മാനൈവസാക്ഷാൽകരോഭൂൽ.
അഗ്നിഃപത്ഭ്യാലംഘി[illegible]വാതതഃ കിം
വായുഃ കുംഭേ സ്ഥാപി[illegible] വാതതഃ കിം
മേരുഃ പാണാവുദ്ധൃതോ[illegible]തതഃ കിം
* * * * *
ക്ഷ്വേളഃ പീതോദുഗ്ദ്ധവ[illegible]തതഃ കിം
വഹ്നിൎജ്ജഗ്ദ്ധോലാജവ[illegible]തതഃ കിം
പ്രാപ്തശ്ചാരഃപക്ഷിവൽഖേതതഃ കിം
* * * * * *
ബദ്ധാസമ്യൿപാവകാദ്യ[illegible]സ്തതഃ കിം
സാക്ഷാദ് വിദ്ധാഃലോഹവൎഗ്ഗാസ്തതഃ കിം
ലബ്ധാനിക്ഷേപാഞ്ജനാദ്യൈസ്തതഃ കിം
* * * * *

എന്നു ശങ്കരാചാൎയ്യരും,

"മനസ്സവെക്കൊലാ മഹിതസിദ്ധിയിൽ" എന്നു കു[illegible]ി മഹൎഷിയും പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു് ഇവിടെ ഓൎമ്മവെക്കേണ്ടതാണു്.

ചില സിദ്ധികൾ.

പ്രേതാകൎഷണം, മോഹനവിദ്യ, വായുസ്തംഭം, ലഘിമഭാവം, ദിവ്യദൃഷ്ടി ഇങ്ങിനെയുള്ളവ പ്രധാന സിദ്ധികളാണു്. അവയിൽ ചിലതിനെ ഇവിടെ അല്പം വിസ്തരിക്കാം. എന്നാൽ ഈ സിദ്ധികളെപ്പററി അറിയേണമെങ്കിൽ അവയ്ക്കുടിസ്ഥാനങ്ങളായ പ്രാണമയശരീരം കാമശരീരം ഇവയുടെ സ്വഭാവം അല്പം അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാണു്.

പ്രാണമയശരീരം.

സ്ഥൂലദേഹത്തിന്നുതന്നെ ഒരു ദൃശ്യഭാഗവും ഒരദൃശ്യഭാഗവും ഉണ്ട്. സ്ഥൂലദേഹത്തിലെ ആകാശഭാഗം നമുക്കു ദൃഷ്ടിഗോചരമല്ല. ആ ഭാഗത്തിനാണ് പ്രാണമയശരീരം എന്നു പറക. ഇതിൽക്കൂടിയാണ് പ്രാണശക്തി ദേഹമാസകലം പ്രവഹിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടാണ് അതിന്നു പ്രാണമയശരീരം എന്നു പേരുവന്നത്. സ്ഥൂലശരീരത്തിന്റെ ഈ നേൎമ്മകൂടിയ ഭാഗമാണ്, അതിന്റെ ഘനംകൂടിയ (ദൃശ്യമായ) ഭാഗത്തേയും കാമശരീരത്തേയും തമ്മിൽ ബന്ധിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് കാമശരീരികളായ ഭുവൎല്ലോകവാസികൾക്ക്, (പ്രേതങ്ങൾ, പിശാചുക്കൾ, മൂൎത്തികൾ, ഇവയ്ക്കു) സ്ഥൂലലോകവുമായി വല്ലോരേപ്പെട്ടും വേണമെങ്കിൽ, ഈ പ്രാണമയശരീരത്തിൽക്കൂടി മാത്രമേ നിവൃത്തിയുള്ളു. കടവിന്റെ ഇക്കരയിൽ പെട്ടുപോയ ഒരാൾക്ക് അക്കരെ പറ്റേണമെങ്കിൽ ഒരു തോണി ആവശ്യമാണല്ലോ. അതിന്നു സ്വന്തം തോണി വേണമെന്നും ഇല്ല. പക്ഷെ, നിഷ്കൎഷയില്ലെങ്കിൽ അതിൽ ആരെങ്കിലും കേറിക്കിടക്കുവാൻ തുടങ്ങുമെന്നു തുടങ്ങുമെന്നു ഓൎക്കേണ്ടതാണ്.

പ്രേതങ്ങൾ മുതലായ ഭുവൎല്ലോകവാസികളെ ആകൎഷിച്ച് അവയുടെ സഹായത്തോടുകൂടി ചിലർ പല വിദ്യകളും കാണിക്കാറുണ്ട്. അതുകൊണ്ടാണ് അതിനെപ്പറ്റി സിദ്ധികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചത്. എന്നാൽ ഈ കാമശരീരികൾക്ക് ഒരാളിൽക്കൂടി പ്രവൎത്തിക്കണമെങ്കിൽ അയാളുടെ പ്രാണമയശരീരത്തെ തൽക്കാലം കുറച്ചൊന്നുവശത്തിലാക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല. സ്ഥൂലദേഹത്തെ ചലിപ്പിക്കുന്ന ഉൾച്ചരടാണ് പ്രാണമയശരീരം. എന്നാൽ സാധാരണജനങ്ങളുടെ പ്രാണമയശരീരവും സ്ഥൂലദേഹത്തിന്റെ ദൃശ്യഭാഗവും തമ്മിൽ കൂട്ടിമുറുക്കിവെക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട്, ആ ബന്ധത്തിന്ന് അല്പം

അയവുവരുത്തിട്ടുള്ളവരുടെ പ്രാണമയശരീരം മാത്രമേ പ്രേതാദികൾക്ക് ഉപയോഗിക്കുവാൻ സാധിക്കയുള്ളൂ. അതുകൊണ്ടു് തങ്ങളുടെ സ്ഥൂലദേഹത്തിലെ പ്രാണമയഭാഗം ഒന്നയഞ്ഞുകിട്ടുവാൻ പ്രേതാകർഷകന്മാർ പല പ്രവൃത്തികളും ചെയ്യാറുണ്ടു്. ഇതു മന്ത്രംകൊണ്ടും തന്ത്രംകൊണ്ടും ഔഷധംകൊണ്ടും തപസ്സുകൊണ്ടും മററും സാധിക്കാവുന്നതാണ്. ഇതിനെപ്പററി പതഞ്ജലിമഹർഷി പറ ന്നതു് ഇപ്രകാരമാണു്:—

"ജന്മൌഷധിമന്ത്രതപസ്സമാധിജാസ്സിദ്ധയഃ". മന്ത്രംകൊണ്ടും ഔഷധികൊണ്ടും മററും ഉണ്ടാകുന്ന സിദ്ധികൾ ശാശ്വതങ്ങളല്ല. അവ ഒരു ജന്മം തേക്കുമാത്രമേ നിലനില്ക്കുന്നുള്ളൂ. തപസ്സുകൊണ്ടും സമാധി കൊണ്ടും സിദ്ധിക്കുന്ന ശക്തികൾ ചിരസ്ഥായികളാകുന്നു.

കാമശരീരം

ഭുവർല്ലോകതത്വങ്ങളാൽ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ശരീരമാണു് കാമശരീരം. കാമശരീരം അനേകസിദ്ധികൾക്കധിഷ്ഠാനമാകുന്നു. കാമശരീരം സ്വാധീനമാണെങ്കിൽ പ്രാണമയശരീരത്തിന്റെ സഹായം കൂടാതെതന്നെ പല സിദ്ധികളും പ്രയോഗിക്കാം. കാമശരീരത്തെ സ്ഥൂലദൃഷ്ടികൾക്കു കാണത്തക്കവണ്ണം ഉറപ്പിക്കുന്നതാണു് ഇതിൽ ഒന്നു്. ഇങ്ങിനെ ഭുവർല്ലോകവാസികൾ ചിലപ്പോൾ സ്ഥൂലലോകത്തിൽ പ്രത്യക്ഷമാകാറുണ്ടു്. ഈ കാമശരീരികൾ ഇങ്ങിനെ പ്രത്യക്ഷമാകത്തക്കവണ്ണം അവരുടെ ശരീരത്തെ സ്ഥൂലമാക്കുവാൻ, വേണ്ട ധാതുക്കൾ ഏതെങ്കിലും ഒരു മനുഷ്യന്റെ കാമശരീരത്തിൽനിന്നാകർഷിച്ചെടുക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നതു്. ഇതു് പ്രേതാകർഷണത്തിനിരിക്കുന്ന കോമരത്തിന്റെ (പിണിയുടെ) കാമശരീരത്തിൽനിന്നെടുക്കുകയാണ് പതിവു്. ഈ പ്രവൃത്തി ഭുവർല്ലോകത്തിൽ സ്വതന്ത്രമായിക്കിടക്കുന്ന അണുക്കളെ എടു

ത്തു് ഘനീഭവിപ്പിക്കുന്നതിനേക്കാൾ എളുപ്പമാണ്. ഈ മാതിരി പ്രയോഗങ്ങൾ നീചങ്ങളായ ആഭിചാരകമ്മങ്ങളിൽ മാത്രമേ നടത്തിവരുന്നുള്ളു. പ്രാണമയശരീരത്തെ ഘനീഭവിപ്പിക്കുമ്പോൾ ആ ശരീരത്തെയും ദൃശ്യമായ സ്ഥൂലദേഹത്തേയും കൂട്ടിച്ചേക്കുന്ന ഒരു സൂക്ഷ്മതന്തുവുള്ളതായി ദിവ്യദൃക്കുകൾ കാണുന്നു. എന്നാൽ കാമശരീരത്തെ ഘനീഭവിപ്പിച്ചു് പ്രത്യക്ഷമാക്കുമ്പോൾ, സ്ഥൂലദേഹത്തിന്നും കാമദേഹത്തിന്നും തമ്മിൽ ഇതുപോലെയുള്ള ഒരു ബന്ധം അവർ കാണുന്നില്ലത്രെ. എങ്കിലും ഇവ മുമ്പുപറഞ്ഞതുപോലെ, ആകഷകന്റെ ദേഹങ്ങൾക്കു് ഹാനികരമാണെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല.

ആവേശകടങ്ങൾ.

നമ്മുടെ വീട്ടിന്റെ വാതൽ തുറന്നിട്ടാൽ അതിൽ വല്ലവരും കടന്നുകൂടുന്നതിൽ ആശ്ചര്യപ്പെടാനൊന്നുമില്ലല്ലോ. പിണികളുടെ ദേഹം പ്രേതാദികൾക്കു് വാതൽ തുറന്നിട്ടിരിക്കുന്ന ഒരു വീടുപോലെയാണു. അതിൽ ഏതുപ്രേതത്തിന്നും പിശാചിന്നും ഇഷ്ടംപോലെ വന്നുകൂടാം. അവയുടെ സഹായത്താൽ ഈ പിണികൾക്കു് ചില ക്ഷുദ്രസിദ്ധികളും സാധിച്ചുവെന്നുവരാം. എന്നാൽ പിണികളുടെ പ്രാണമയശരീരത്തിന്നും സ്ഥൂലശരീരത്തിന്നും തമ്മിലുള്ള ചേച്ച കുറച്ചൊന്നു അയഞ്ഞിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു മാത്രം, അവക്കു് ആത്മീയോന്നമനത്തിന്നു ആവശ്യമായ സ്വഭാവസംസ്കരണം ഉണ്ടായിത്തീരുന്നതല്ല. വാതൽ തുറന്നിട്ടിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് വീടു ശുചിയാകുന്നതല്ലല്ലോ. അസംസ്കൃതമനസ്സുകളായ പിണികളിൽ വിഷയലമ്പടന്മാരായ പ്രേതങ്ങളും ദുഷ്ടദേവതകളും എളുപ്പത്തിൽ കടന്നുകൂടുകയും അതുകൊണ്ടു്, അവരുടെ ദേഹങ്ങളിലുള്ള ധാതുക്കൾക്കു് ക്ഷയം തട്ടുകയും ചെയ്യുന്നു എന്നു മാത്രമാണ് ഈ പ്രേതാകഷണത്തിന്റെ ദൃഷ്ടാന്തഫലമായികാണപ്പെടുന്നതു്. ചില

ആവേശങ്ങളിൽ ആവേശത്തിന്നു മുമ്പും ആവേശിച്ച സമയത്തും പിണിയെ തൂക്കിനോക്കിയാൽ അയാളുടെ തൂക്കത്തിൽ വ്യത്യാസം കാണപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇതിന്നു പുറമെ,ആരോഗ്യത്തിന്നത്യാവശ്യമായ പ്രാണൻ ഓടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന പ്രാണമയശരീരം സ്ഥാനത്തിൽനിന്നിളകുകയും തരംപിഴച്ചു ചലിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു് [illegible]ിണികൾക്കു വല്ലാത്ത ദേഹാസ്വാസ്ഥ്യമുണ്ടാകുന്നു. അതിൽ[illegible]ന്നു നിവൃത്തികിട്ടുവാൻ—അസ്വാസ്ഥ്യം അറിയാതിരിപ്പാൻ [illegible]പ്പോൾ ലഹരിസാധനങ്ങളും മറ്റും അവർ ഉപ[illegible]ണ്ടിവരുന്നു. ഇതുകൊണ്ടു തൽക്കാലസ്വാസ്ഥതയും [illegible]കിലും ക്രമത്തിൽ സൂക്ഷ്മദേഹങ്ങൾക്കു് വലിയ കേടുതട്ടു[illegible]

അതുകൊണ്ടു ആലോചി[illegible]ക്കുന്നതായാൽ ദേവതോപാസനയും അതുകൊണ്ടുള്ള [illegible]ിദ്ധികളും കാലക്രമത്തിൽ അനർത്ഥകരങ്ങളാണെന്നു പറ[illegible]ന്നതിൽ ഒട്ടും അതിശയോക്തിയില്ല.

വായുസ്തംഭം.

കാമശരീരത്തിൽ യഥേഷ്ടം സഞ്ചരിക്കുവാൻ ത്രാണിയുണ്ടാകുന്ന വിദ്യയാണു് ശരിയായ വായുസ്തംഭം. സ്ഥൂലദേഹത്തെ, നിരാലംബമായി വായുവിൽ നിത്തുന്നതിന്നും ഈ പേരുപറയാറുണ്ടു്. ഇന്ത്യാരാജ്യത്തിലെ ചില യോഗികളും ചില ക്രൈസ്തവഭക്തന്മാരും വായുസ്തംഭം പരിചയിച്ചിട്ടുള്ളതായി അറിയപ്പെടുന്നു. ഈ വിദ്യക്കു സൂക്ഷ്മങ്ങളായ ശക്തികൾ വളരെ ചിലവുചെയ്യേണ്ടിവരുന്നു. അതുകൊണ്ടു്, അത്യന്താപേക്ഷിതങ്ങളായ ഘട്ടങ്ങളിൽ മാത്രമേ, യോഗികൾ ഇതാചരിക്കാറുള്ളു.

സ്ഥൂലസാധനങ്ങളുടെ ചലനവും ആകർഷണവും മററു വിധത്തിലും സാധിക്കാവുന്നതാണ്. ചില ദേവതകളെ പാട്ടിൽവെച്ച് അവയെക്കൊണ്ട് ഇതെല്ലാം ചിലപ്പോൾ മൂർത്തിസേവക്കാർ ചെയ്യാറുണ്ട്. പൂട്ടിയ പെട്ടിയിൽനിന്നു തുറക്കാതെ സാധനങ്ങളെടുക്കുക, അവയെ അതിൽ വെക്കുക, ഇതെല്ലാം പ്രകൃതിദേവതകളുടെ സഹായംകൊണ്ടു സാധിക്കാവുന്നതാണ്.

സിദ്ധികൾ കാര്യഗ്ര[illegible]ഷ്ടം അരുതെന്നു മുമ്പു പറഞ്ഞതിന്റെ സാരം ഏതാ[illegible] വെളിവായിരിക്കുമല്ലോ. എന്നാൽ യോഗമ[illegible]പ്രവേശിച്ചതിനുശേഷം ഒരു പ്രത്യേകഘട്ടത്തിൽ അ[illegible]ിമാദിസിദ്ധികൾ നമുക്ക് ആവശ്യപ്പെടാതെ തന്നെ കിട്ട[illegible]താണ്. ഇവ വശമായതുകൊണ്ട്, നമുക്കും മററുള്ളവർക്കും ഗു[illegible]ണമുണ്ടാവും എന്നുവരുമ്പോൾ മാത്രമേ, നമ്മെ യോഗമാർഗ്ഗത്തി[illegible] ക്കപ്പിയിച്ച ഗുരുനാഥൻ, അവ സമ്പാദിക്കുവാനുള്ള വ[illegible] പദേശിക്കയുള്ളൂ. ആ ഘട്ടത്തിൽ പരാനുഗ്രഹത്തിനു[illegible] സിദ്ധികൾ നമുക്ക് ആവശ്യമായിരിക്കും. അപ്പോൾ, വിഷയലമ്പടന്മാരായ പ്രേതങ്ങളും, ക്ഷുദ്രബുദ്ധികളായ ദുർദ്ദേവതകളും നമ്മെ ഇട്ടു കളിപ്പിക്കയില്ല. അങ്ങിനെയുള്ള സിദ്ധികൾ മാത്രമേ അഭിലഷണീയങ്ങളായിട്ടുള്ളൂ. അതുവരെ ക്ഷമിച്ചിരിക്കയാണ് നല്ലത്. അക്കാലംവരെ സ്ഥിരമായ പരാർത്ഥബുദ്ധി നമ്മിൽ ഉളവാക്കുകയും അതിലേക്കു സഹായിക്കുന്ന സ്വഭാവസംസ്കാരണം സമ്പാദിക്കുവാൻ ഉത്സാഹിക്കയുമാണ് വേണ്ടത്. അതാണ് നമുക്കു വേണ്ടതായ ഏതൽകാലസിദ്ധി.

മൃഗങ്ങളുടെ ആത്മാവ്.

———:o:———

IV.

ആത്മവികാസത്തെ അപേക്ഷിച്ച പല പടികളിൽ നില്ക്കുന്ന ജീവവൎഗ്ഗങ്ങളുടെ ചേതനാവിശേഷത്തെപ്പററി ഐതരേയബ്രാഹ്മണം ഇങ്ങിനെ പറയുന്നു:—

(1) "തസ്യ യ ആത്മാനമാവിസ്തരാം വേദാശ്നുതേ ഹാവിർഭൂയഃ (2) ഓഷധിവനസ്പതയോ യച്ച കിഞ്ച പ്രാണഭൃത്സ ആത്മാനമാവിസ്തരാം വേദ ഓഷധിവനസ്പതിഷു ഹി രസോ ദൃശ്യതേ ചിത്തം പ്രാണഭൃത്സു, പ്രാണഭൃത്സു ത്വേവാവിസ്തരാമാത്മാ തേഷു ഹി രസോപി ദൃശ്യതേ ന ചിത്തമിതരേഷു (4) പുരുഷേ ത്വേവാവിസ്തരാമാത്മാ സ ഹി പ്രജ്ഞാനേന സമ്പന്നതമഃ വിജ്ഞാതം വദതി വിജ്ഞാതം പശ്യതി. വേദ ശ്വസ്തനം വേദ ലോകാലോകൌ. മൎത്ത്യേനാമൃതമീപ്സതി ഏവം സമ്പന്നഃ (5) അഥേതരേഷാം പശൂനാമശനാപിപാസേ ഏവാഭിവിജ്ഞാനം. ന വിജ്ഞാതം വദന്തി. ന വിജ്ഞാതം പശ്യന്തി. ന വിദുഃ ശ്വസ്തനം. ന ലോകാലോകൌ. ത ഏതാവന്തോ ഭവന്തി. യഥാ പ്രജ്ഞം ഹി സംഭവാഃ"

അൎത്ഥം—(1) തന്നിൽ ആത്മാവിന്റെ അനുക്രമവികാസത്തെ അറിയുന്നവർ അധികം ഉൽക്കൎഷത്തെ പ്രാപിക്കുന്നു. (2) ഔഷധികളിലും വൃക്ഷങ്ങളിലും എന്നുവേണ്ട പ്രാണനുള്ള സകലവസ്തുക്കളിലും ആത്മാവു ക്രമേണ വികസിക്കുന്നതായി അവൻ അറിയുന്നു. ഔഷധികളിലും വൃക്ഷങ്ങളിലും രസം (അറിവാനുള്ള ശക്തി) മാത്രമേ കാണപ്പെടുന്നുള്ളൂ. എന്നാൽ പ്രാണികളിൽ മനസ്സ (കാണപ്പെടുന്നു). (3) പ്രാണികളിലും ആത്മാവു ക്രമേണ വികസിച്ചുവരുന്നു. എന്തെന്നാൽ, 'അവയിൽ ചിലതിൽ രസവും മനസ്സും കാണപ്പെടുന്നു. ഏ

ന്നാൽ മററുള്ളവയിൽ മനസ്സു (കാണപ്പെടുന്നില്ല). (4) മ
ഷ്യനിലും ആത്മാവു് ക്രമേണ വികാസം പ്രാപിക്കുന്നു. വ
ന്തെന്നാൽ മനുഷ്യൻ തന്നെയാണ് ഏററവും ജ്ഞ
നമുള്ള ജീവി. അവൻ അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനെ അവൻ പറ
ന്നു. അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനെ അവൻ കാണുന്നു. നാളെ സ
വിക്കുവാൻ പോകുന്നതിനെ അവൻ അറിയുന്നു. സ്വർഗ്ഗത
യും നരകത്തേയും അവൻ അറിയുന്ന ...ത്ത്യതപം കൊണ്ടു
മർത്ത്യതപത്തെ അവൻ കാംക്ഷി... ...ദിനെയുള്ള (ജ്ഞാ
സമ്പന്നനാകുന്നു അവൻ. ...സംബന്ധിച്ചു
ത്തോളം വിശപ്പും ദാഹവും മ ... (അവയു ...) ജ്ഞാ
ബീജം. എന്നാൽ അറിഞ്ഞ ... ന്ന അവ പറയുന്നില്ല. ന
ളെ ഉണ്ടാവാൻപോകുന്നതി... അവ അറിയുന്നില്ല. സ്വ
ത്തേയും നരകത്തേയും അവ അറിയുന്നില്ല. അവ അത്രത്തോ
ളമേ പോകുന്നുള്ളൂ. എന്തെന്നാ... അറിവിന്നു
സരിച്ചു് അവ ജനിക്കുന്നു."

ഇതിനെ സായനാചാര്യർ ഇങ്ങിനെ വ്യാഖ്യാനിച്ചി
ക്കുന്നു:—

"സച്ചിദാനന്ദരൂപസ്യ ജഗൽകാരണസ്യ പരമാത്മനഃ ...
ര്യഭൂതാഃ സർവ്വപിപദാർത്ഥാഃ ആവിർഭാവോപാധയഃ തത്രാ
തഃമഷുമൽപാഷാണാദിഷു സത്താമാത്രമാവിർഭവതിനചാ...
നോ ജീവരൂപതാ. യേതു ഔഷധിവനസ്പതയോ ജീവരൂപ
സ്ഥാവരാഃ യേ ചാശാസരൂപ പ്രാണധാരിണോ ജീവരൂപാ
ഗമാഃ തേ ഉഭയേ അതിശയേന ആവിർഭാവസ്ഥാനാഃ ഇതി

അർത്ഥം—"സർവ്വപദാർത്ഥങ്ങളും കാര്യഭൂതങ്ങളായതുകൊ
ണ്ടു്, സച്ചിദാനന്ദസ്വരൂപിയായ ജഗൽകാരണനായിരി
ന്ന പരമാത്മാവിന്റെ ആവിർഭാവത്തിന്നു് ഉപാധികളാകുന
മണ്ണു്, കല്ലു് മുതലായ അചേതനപദാർത്ഥങ്ങളിൽ സത്താ

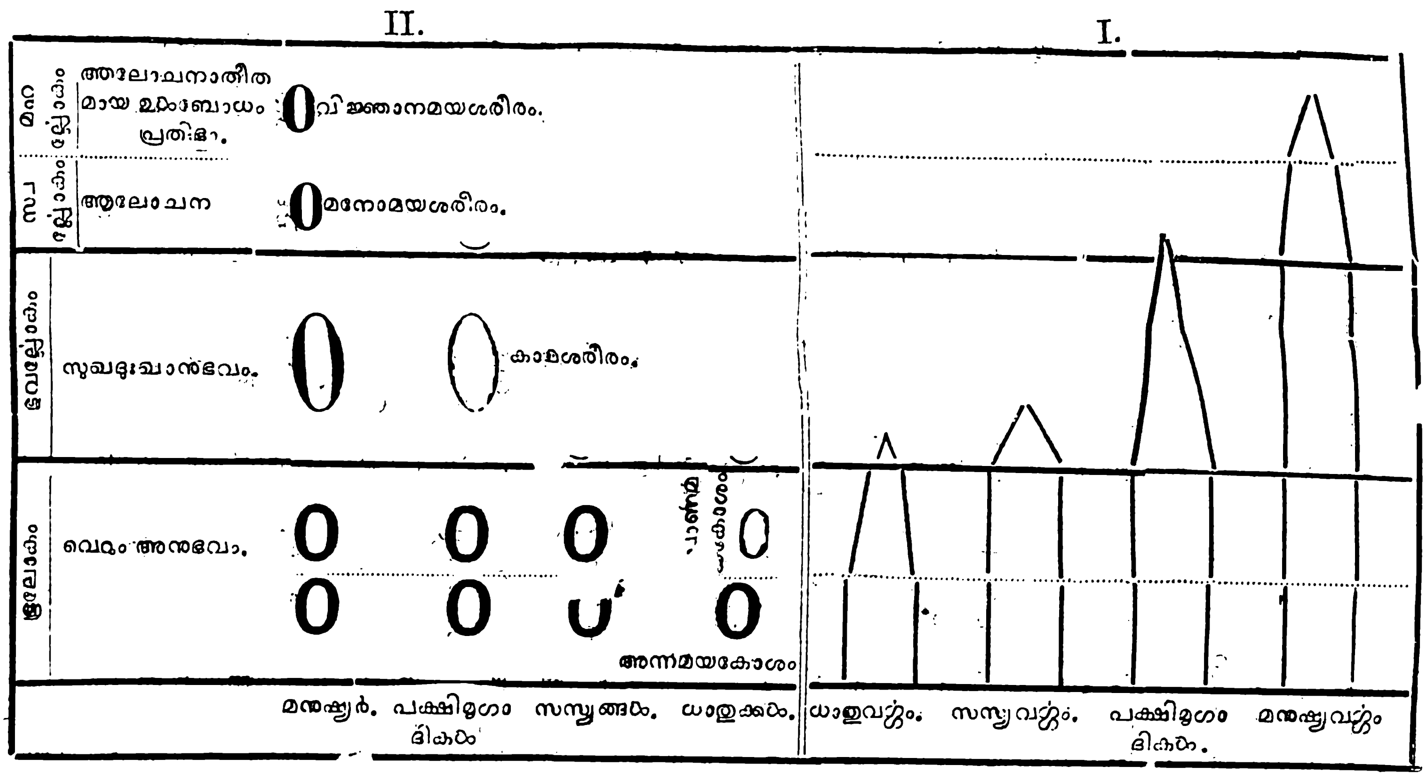
II.
I.
മഹർല്ലോകം
സ്വർല്ലോകം
ഭുവർല്ലോകം
ഭൂലോകം
ആലോചനാതീതമായ ഉൽബോധം പ്രതിഭ.
വിജ്ഞാനമയശരീരം.
ആലോചന
മനോമയശരീരം.
സുഖദുഃഖാനുഭവം.
കാമശരീരം.
വെറും അനുഭവം.
പ്രാണമയകോശം
അന്നമയകോശം
മനുഷ്യർ.
പക്ഷിമൃഗാദികൾ
സസ്യങ്ങൾ.
ധാതുക്കൾ.
ധാതുവർഗ്ഗം.
സസ്യവർഗ്ഗം.
പക്ഷിമൃഗാദികൾ.
മനുഷ്യവർഗ്ഗം

രൂപമേ ആവിർഭവിച്ചിട്ടുള്ളു. ആത്മാവു് ജീവരൂപത്തെ പ്രാപിച്ചിട്ടില്ല. സ്ഥാവരങ്ങളായിരിക്കുന്ന ജീവരൂപങ്ങളും (ഔഷധികളും വൃക്ഷങ്ങളും) ശ്വാസരൂപമായ പ്രാണനുള്ള ജംഗമങ്ങളായിരിക്കുന്ന ജീവരൂപങ്ങളും ഉന്നതസ്ഥിതിയിലുള്ള ആവിർഭാവസ്ഥാനങ്ങളാകുന്നു."

ഈ തത്വങ്ങൾ തന്നെ ബ്രഹ്മവിദ്യാർത്ഥികളായ ചില യോഗികൾ പരിശോധിച്ചറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അവർ ആ തത്വങ്ങളെ ഇന്നുള്ളവർക്കു് ഗ്രഹിക്കത്തക്കവിധത്തിൽ വ്യക്തമായി വിസ്തരിച്ചിട്ടും ഉണ്ടു്. ഒന്നാം ചിത്രം നോക്കുക. അതിൽ ഓരോ സൃഷ്ടിവർഗ്ഗങ്ങളുടേയും ([illegible]) ച്ചിത്രത്തോളം എത്തുന്നു എന്നു കാണിച്ചിരിക്കുന്നു. [illegible] വർഗ്ഗങ്ങളുടെ പ്രജ്ഞ സ്ഥൂലലോകത്തിൽ മാത്രമേ ഉള്ളൂ [illegible]യതു്, അവയുടെ സൂക്ഷ്മശരീരങ്ങൾ ഒട്ടും ഉണർന്നിട്ടില്ല [illegible] എന്നാൽ സ്ഥൂലലോകത്തിന്റെ അദൃശ്യഭാഗത്തും അവയ്ക്കു് പ്രജ്ഞയുണ്ടു്. അതായതു് അവയ്ക്കു് പ്രാണമയശരീരം ഉണ്ടു്. (രണ്ടാം ചിത്രം നോക്കുക). എന്നാൽ അതു പരിപൂർണ്ണമായി ഉണർന്നിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടാണു് ചിത്രത്തിൽ ആ ഭാഗം മേല്പോട്ടു പോകുന്തോറും വീതി കുറഞ്ഞുകാണുന്നതു്. ധാതുക്കളെപ്പറ്റി സാമാന്യമായി ഇങ്ങിനെ പറയാമെങ്കിലും അവയിൽ വികാസം അധികമാകുന്തോറും അവയുടെ പ്രാണമയശരീരത്തിന്നു് ചൈതന്യവും വിസ്താരവും കൂടുകയും, കാമശരീരബീജംകൂടി ഉണ്ടായിത്തുടങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നു. അതുകൊണ്ടാണു് ധാതുവർഗ്ഗചിത്രത്തിന്റെ അഗ്രം ഭുവർല്ലോക (കാമലോക)ത്തേക്കു അല്പം കടന്നുനില്ക്കുന്നതു്. പ്രാണമയശരീരത്തിന്നു് പ്രജ്ഞയുണ്ടാകുമ്പോളാണു് പുറമേനിന്നു നമ്മെ ബാധിക്കുന്നതെന്തെങ്കിലും നാം അറിയുന്നതു്. പക്ഷെ അതു വെറും അറിവുമാത്രമാണു്. അതിൽ സുഖവുമില്ല, ദുഃഖവുമില്ല; ചൂടുമില്ല, തണുപ്പുമില്ല. ഇങ്ങിനെ ബാഹ്യലോകത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ഒരു വെറും അറിവു

ണ്ടാക്കിത്തരുന്നതു് പ്രാണമയശരീരമാണ്. നാം നമ്മുടെ നഖത്തിന്റെ അഗ്രം ചെത്തിക്കളയുമ്പോൾ അതറിയുന്നു. എന്നാൽ അതിൽ സുഖമോ ദുഃഖമോ ഇല്ല. ഇതുപോലെയാണ് പ്രാണമയശരീരം ഉണ്ടാക്കിത്തരുന്ന അറിവ് എന്നു പറയാം. നമ്മുടെ കണ്ണിൽനിന്ന് പ്രാണമയശരീരം എടുത്തുകളഞ്ഞാൽ കണ്ണു പരിശോധിച്ചാൽ യാതൊരു ന്യൂനതയും കാണുകയില്ലെങ്കിലും അവിടെ തൊട്ടാൽ അറിയുകയോ കാഴ്ചയുണ്ടാകയോ ഇല്ല. ഇതുപോലെ ഏതു ഇന്ദ്രിയവും പ്രവൎത്തിക്കേണമെങ്കിൽ അതിൽ അന്തൎഗ്ഗതമായിരിക്കുന്ന പ്രാണമയകോശം ഉണൎന്നിരിക്കണം. ശസ്ത്രക്രിയ ചെയ്യുവാൻ ബോധംകെടുത്തുമ്പോൾ ചില ഉഗ്രമായ ഔഷധങ്ങളെക്കൊണ്ടു് പ്രാണമയശരീരത്തെ തള്ളിപ്പുറത്താക്കുകയാകുന്നു ഡോക്ടർമാർ ചെയ്യുന്നതു്. അപ്പോൾ അവിടെ എന്തുചെയ്താലും അറിയുകയില്ല. ഈ പ്രാണമയശരീരംകൊണ്ടുള്ള ഒരറിവുമാത്രമാണ് ലോഹാദികൾക്കു് (ധാതുവൎഗ്ഗത്തിന്നു്) ഉള്ളതു്. അവയെ കാച്ചുകയും, ഉരുക്കുകയും, അടിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു് അവ അറിയും. എന്നാൽ അതിൽ സുഖമോ ദുഃഖമോ അവക്കു തോന്നുകയില്ല.

ഈ വെറും തോന്നൽ വിട്ടു സുഖവും ദുഃഖവും, അല്ലെങ്കിൽ, സ്നേഹവും ദ്വേഷവും, അല്ലെങ്കിൽ കാമവും ക്രോധവും തോന്നിക്കുന്നതു കാമശരീരത്തിന്റെ പ്രവൃത്തിയാണ്. ആ കാമശരീരം ലോഹാദികളിൽ അല്പം അങ്കുരിച്ചിട്ടേ ഉള്ളൂ. അതുകൊണ്ടാണ് ചില ലോഹങ്ങൾ തമ്മിൽ എളുപ്പത്തിൽ ചേരുകയും ചിലതു തമ്മിൽ ചേരാതിരിക്കയും ചെയ്യുന്നതു്. രണ്ടു ലോഹങ്ങൾ തമ്മിൽ ചേൎന്നിട്ടുള്ള ഒരു കൂട്ടു് വേറൊരു ലോഹത്തോടുചേൎത്താൽ ആദ്യത്തെ കൂട്ടിലെ ഒന്നു് പഴയ കൂട്ടുകാരനെ പിരിഞ്ഞു് പുതിയ കൂട്ടുകാരനോടു ചേരുന്നതു് രസായനവിദ്യയിൽ പലപ്പോഴും കാണാം. അപ്പോൾ, ലോഹങ്ങളിൽ ഈ കാമശരീരത്തിന്റെ ശക്തി അങ്കുരിച്ചുതുടങ്ങീട്ടുണ്ടു് എന്നു പ്രത്യക്ഷമാകുന്നു.

സസ്യവഗ്ഗത്തിൽ പ്രാണമയം പൂണ്ണവികാസത്തെ പ്രാപിക്കയും കാമശരീരം കുറേശ്ശെ വികസിക്കയും ചെയ്യുന്നു. മൃഗങ്ങളിൽ കാമശരീരം ഒരു വിധം പൂണ്ണമായി വികസിക്കയും മനോമയം അങ്കുരിച്ചുതുടങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് ഉത്തമമൃഗങ്ങൾ ആലോചനാശക്തി പ്രദശിപ്പിക്കുന്നത്. എന്നാൽ അവക്ക് മുമ്പും പിമ്പും ആലോചിക്കുവാനും ഭാവിയെ പ്രതീക്ഷിച്ചു പ്രവത്തിപ്പാനും ഉള്ള ബുദ്ധിശക്തി വളരെ കുറച്ചേയുള്ളൂ. അത് അധികമായി വികസിക്കുന്നത് മനുഷ്യനിൽ മാത്രമാണ്. അതുകൂടാതെ മനുഷ്യനിൽ മനോമയത്തിന്നു പുറമെ വിജ്ഞാനമയശരീരംകൂടി ഉണ്ട്. ഈ വിജ്ഞാനമയശരീരമാണ് വാസ്തവത്തിൽ മൃഗത്തെ മനുഷ്യനാക്കിത്തീക്കുന്നത്. മനോമയം വരെയുള്ള ശരീരങ്ങൾ ഒരു ജന്മകാലത്തേക്കു മാത്രമേ നിലനില്ക്കുകയുള്ളൂ. എന്നാൽ വിജ്ഞാനമയശരീരം സകല ജന്മങ്ങളുടേയും അനുഭവങ്ങൾ സംഭരിച്ചുവെച്ച് ശാശ്വതമായി നില്ക്കുന്നു. സകല ജന്മങ്ങളുടേയും കമ്മാനുഭവങ്ങളുടെ കാരണങ്ങൾ അതിലാണ് ലയിച്ചുകിടക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് അതിന്നു കാരണശരീരമെന്നും പറയാറുണ്ട്. മൃഗങ്ങൾ നാളെ ഉണ്ടാകുവാൻ പോകുന്നതിനെ അറിയുന്നില്ല എന്നും, സ്വഗ്ഗത്തേയും നരകത്തേയും അറിയുന്നില്ല എന്നും, മനുഷ്യൻ അറിയുന്നുവെന്നും, അവൻ മത്ത്യത്വംകൊണ്ട് അമത്ത്യത്വം കാംക്ഷിക്കുന്നുവെന്നും വേദം പറയുന്നതിന്റെ താൽപയ്യം എന്താണെന്നും ഇപ്പോൾ വ്യക്തമായല്ലോ.

ഒരു മൃഗത്തിന്ന് ഈ കാരണശരീരം എങ്ങിനെകിട്ടുന്നു?

3–ാം ചിത്രം നോക്കുക. ഇതിനു മുമ്പുകഴിഞ്ഞ ലേഖനങ്ങളിൽ വിവരിച്ചപോലെ ഒരു നായയുടെ ജീവൻ ആദ്യം മറ്റു പല നായ്ക്കളുടേയും ജീവനോടുകൂടി ചേന്നിട്ടാണല്ലോ നില്ക്കുന്നത്. ഈ ചിത്രത്തിലെ ഒന്നാമത്തെ ഘട്ടത്തിൽ അതാണു കാണിച്ചിട്ടുള്ളത്. രണ്ടാമത്തെ ഘട്ടത്തിൽ അതിന്റെ

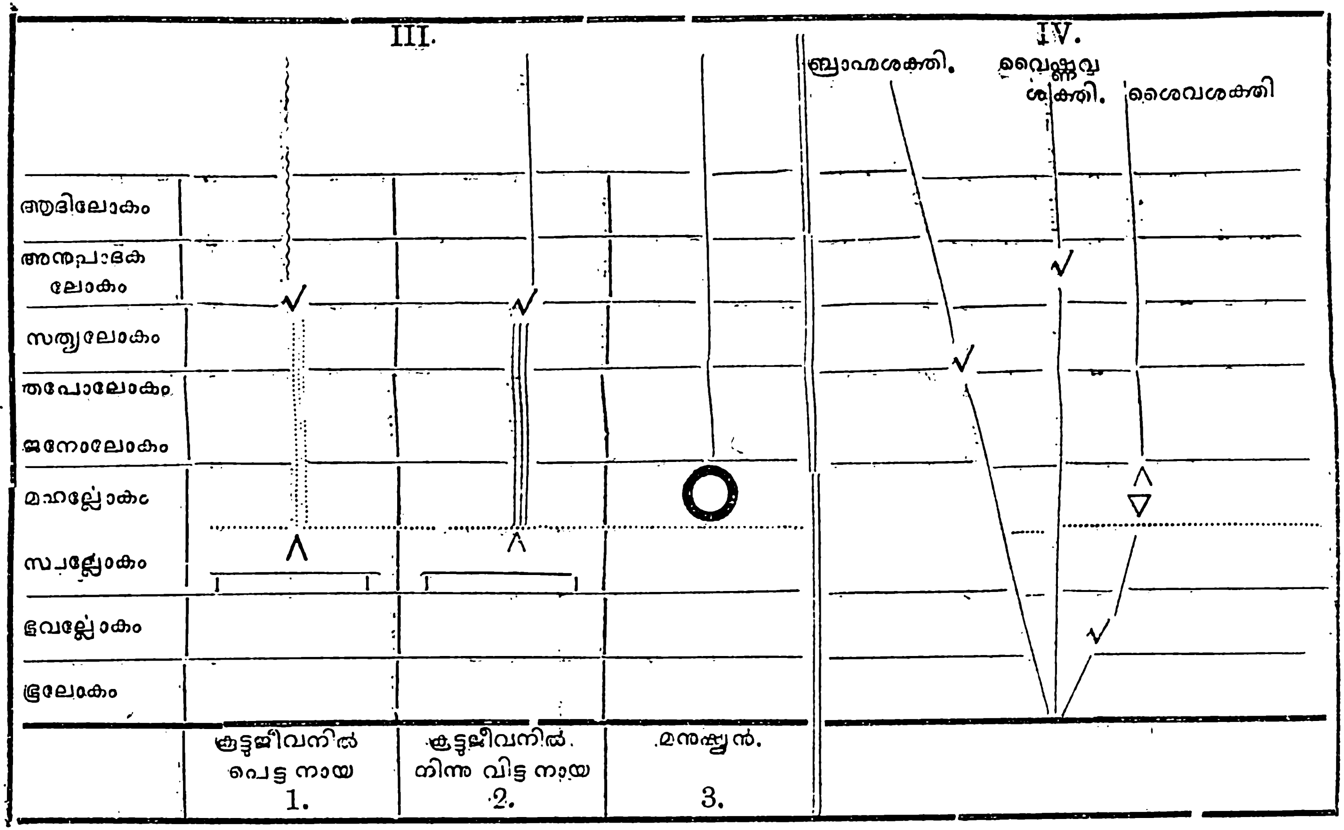
III.
IV.
ബ്രാഹ്മശക്തി.
വൈഷ്ണവ ശക്തി.
ശൈവശക്തി
ആദിലോകം
അനുപാദക ലോകം
സത്യലോകം
തപോലോകം
ജനോലോകം
മഹല്ലോകം
സ്വല്ലോകം
ഭുവല്ലോകം
ഭൂലോകം
കൂട്ടുജീവനിൽ പെട്ട നായ 1.
കൂട്ടുജീവനിൽ നിന്നു വിട്ട നായ 2.
മനുഷ്യൻ. 3.

ജീവൻ കൂട്ടത്തിൽനിന്നു വിട്ട് ഒററയായി തീന്നിട്ടുള്ളതാണ് കാണിച്ചിരിക്കുന്നതു്. മൂന്നാമത്തെ ഘട്ടത്തിൽ ആ നാസ്ക്ക് ഒരു കാരണശരീരം ഉണ്ടായി അതിന്റെ ജീവൻ ഒരു മനുഷ്യാത്മാവായിത്തീന്നിട്ടുള്ളതിനെ സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഇവിടെ മറെറാരുസംഗതി വെളിപ്പെടുത്തുവാനുണ്ട്.

ഉജ്ജ്വലത്തായിരിക്കുന്ന അഗ്നിയുടെ സകലഗുണങ്ങളും അണുപ്രായമായ ഒരഗ്നികണത്തിലും ഉള്ളതുപോലെ ഈശ്വരാംശമായ പ്രത്യഗാത്മാവിൽ അണുപ്രായമായി ഈശ്വരശക്തികൾ എല്ലാം ഉണ്ട്. ഈ പ്രത്യഗാത്മാവിന്റെ ഒരു പ്രതിച്ഛായപോലെയാണ് മനുഷ്യന്റെ ജീവാത്മാവ്. ഒരു വൃക്ഷത്തിൽ രണ്ടു പക്ഷികൾ ഉള്ളവയിൽ ഒന്ന് വൃക്ഷത്തിന്റെ അഗ്രത്തിൽ വെറുതെ ഇരിക്കുന്നുവെന്നും, മറേറതു ഓരോ കൊമ്പുകളിൽ ചാടിച്ചാടി നല്ലതും ചീത്തയും ആയ പഴങ്ങളെ തിന്നുകൊണ്ടിരുന്നുവെന്നും ഒടുവിൽ മേൽപ്പോട്ടു നോക്കിയപ്പോൾ മറേറ പക്ഷിയെ കണ്ടുവെന്നും, അതിന്റെ അടുക്കലേക്കു ചെന്നപ്പോൾ രണ്ടുപക്ഷികളും ഒന്നായി എന്നും ഉപനിഷത്തിൽ ഉള്ള ഉപമ പ്രത്യഗാത്മാവും ജീവാത്മാവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെയാണ കാണിക്കുന്നതു്. പ്രത്യഗാത്മാവ് തന്റെ സന്നിധിമാത്രംകൊണ്ടു് ഉപരിലോകങ്ങളിൽ ഇരുന്നു് അതിന്റെ പ്രതിച്ഛായയായ ജീവാത്മാവിനെ പ്രവത്തിപ്പിക്കുന്നു. ആ ജീവാത്മാവിന്റെ ആവിർഭാവത്തെപ്പററിയാണ് ഇവിടെ വിവരിക്കുന്നതു്. പ്രത്യഗാത്മാവിന്നു് തന്റെ ശക്തികളെ പ്രയോഗിക്കേണമെങ്കിൽ അതിന്നുതക്ക സംസ്കാരമുള്ള ഉപാധികൾ വേണം. മനുഷ്യൻവരെയുള്ള ജീവികളിൽ പ്രത്യഗാത്മാവ് തന്റെ ശക്തികളെ പ്രവഹിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുതാനായിരിക്കുന്നുവെങ്കിലും അതിൽ ഒരകന്ന ബന്ധം മാത്രമേ ഉള്ളു. 3-ാം ചിത്രത്തിൽ ആദ്യഭാഗം നോക്കുക. പ്രത്യഗാത്മാവ് സത്യലോകത്തുനിന്ന് തന്റെ അനുഗ്രഹത്തെ പൊഴി

കുന്നു. രണ്ടാംഘട്ടത്തിൽ ആ ബന്ധം കുറച്ചുകൂടി അധികമാകുന്നു. മൂന്നാമത്തേതിൽ സംസ്കരിച്ചുവന്ന ഉപാധിയെ താൻ സ്വീകരിക്കയും അതിൽ കുടികൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്നു. അങ്ങിനെ കുടികൊള്ളുന്ന ഉപാധിവിശേഷമാണു്, വിജ്ഞാനമയശരീരം അല്ലെങ്കിൽ കാരണശരീരം. അപ്പോൾ കൂട്ടജീവന്റെ പരിണാമം മേൽപ്പോട്ടു പൊയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ അതിന്നനുസരിച്ചുള്ള ഒരനുഗ്രഹശക്തി പ്രത്യഗാത്മാവിൽനിന്നു കീഴ്പോട്ടും വരുന്നു. രണ്ടുംകൂടി മഹർല്ലോകത്തിൽവെച്ചു ചേരുന്നു.

ഇനി ഇതിനെ മറെറാരുവിധത്തിൽ നോക്കുക. മൃഗങ്ങളിൽ മനോമയശരീരം അല്പം മാത്രമേ വികസിച്ചിട്ടുള്ളൂ. മനുഷ്യസംസർഗ്ഗംകൊണ്ടു്, ബീജമാത്രമായിരിക്കുന്ന ആ മനോമയശരീരം വികസിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ വികസിച്ചുവികസിച്ചു് പ്രത്യഗാത്മാവിന്നു് പ്രവേശിക്കാമെന്നുള്ള ഒരു ഘട്ടം വരുന്നു. അപ്പോൾ ആ ശക്തി അതിൽ പ്രവേശിക്കുന്നു. അതോടുകൂടി കാരണശരീരവും ഉണ്ടാകുന്നു.

വേറെ ഒരു തത്വംകൂടി ഇവിടെ മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുണ്ടു്. മൃഗത്തിന്നു് അതിന്റെ ജീവശക്തി മനോമയശരീരത്തിലാണു് നില്ക്കുന്നതു്. എന്നാൽ കാരണശരീരം ഉണ്ടാകുമ്പോൾ ആ മനോമയശരീരത്തിന്നു് ഒരു മാററം വരികയും അതു് ഒരു ഉപാധിമാത്രമായിത്തീരുകയും ജീവസ്ഥാനം കാരണശരീരത്തിൽ ആകയും ചെയ്യുന്നു. ഒരു തുള്ളിവെള്ളമെടുത്തു് അതിനെ ഊതി ഒരു പോളയാക്കിയാൽ ആ വെള്ളത്തുള്ളി അകത്തുള്ള വായുവിന്നു് ഒരുപാധിമാത്രമായിത്തീരുന്നതുപോലെയാണു് ഇതു്. ജീവാത്മാവുണ്ടായിത്തീരുമ്പോൾ അതുവരെ മുഖ്യസ്ഥാനത്തുനിന്നിരുന്ന മനോമയശരീരം ഉള്ളിൽ പ്രവേശിക്കുന്ന ആത്മശക്തിക്കു് ഒരുപാധിമാത്രമായിത്തീരുന്നു.

ഇനി നാലാം ചിത്രം നോക്കുക. ബ്രാഹ്മശക്തിയുടെ പ്രവാഹം കൊണ്ടാണ് സകല ലോകങ്ങളും ആ ലോകങ്ങളിലെ പ്രത്യേകതത്വങ്ങളും തന്മാത്രകളും ഭൂതങ്ങളും ഉണ്ടായിത്തീരുന്നു. എന്നാൽ ആ ശക്തി തമ്മിൽ ചേരാത്ത പല ഭൂതങ്ങളെ മാത്രമേ ഉണ്ടാക്കുന്നുള്ളൂ. അവ തമ്മിൽ ചേർന്നു പല രൂപങ്ങളോടുകൂടിയ വസ്തുക്കളായിത്തീരുന്നത് വൈഷ്ണവശക്തി അതിൽ പ്രവേശിക്കുമ്പോളാണ്. ബ്രാഹ്മശക്തികൊണ്ട്, ആഗ്രജൻ, ജീവവായു ഇങ്ങിനെയുള്ള രണ്ടു ബാഷ്പങ്ങൾ ഉണ്ടായെങ്കില്വാ അതു രണ്ടും ചേർന്നു വെള്ളമായതു് വൈഷ്ണവശക്തികൊണ്ടാണ്. ഈ രണ്ടുമാണ് മനുഷ്യവർഗ്ഗംവരെ പ്രവത്തിപ്പിക്കുന്ന പ്രേരകശക്തികൾ. എന്നാൽ കാരണശരീരത്തിന്റെ ആവിർഭാവത്തിൽ, ശൈവശക്തികൂടി പുതുതായി വന്നുചേരുന്നു.

അല്പ്പാൾ മനുഷ്യത്വം എന്നു പറയുന്നതു് മൃഗത്തിന്റെ ഒരു വെറും പരിണാമം മാത്രമല്ലെന്നും അതിൽ പുതുതായ ഒരു ശക്തിയുടെ പ്രഭാവംകൂടി ഉണ്ടെന്നും ഗ്രഹിക്കേണ്ടതാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് മനുഷ്യത്വം മാഹാത്മ്യമേറിയ ജന്മമാണെന്നും അതു ദുല്ലഭമാണെന്നും ഘോഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്.

എന്നാൽ ഇതു മാഹാത്മ്യമേറിയതും, 'മൎത്ത്യത്വത്തെ അമൃതത്വമാക്കുവാൻ' ശക്തിയുള്ളതുമായ മനുഷ്യത്വം പ്രാപിക്കുവാൻ മൃഗങ്ങൾക്കു നമ്മുടെ സഹായം വേണം. പ്രേമം, ബുദ്ധി മുതലായ മനുഷ്യസ്വഭാവം വികസിച്ചുവന്നാൽ മാത്രമേ, മൃഗം മനുഷ്യനാകയുള്ളൂ. അതിനുള്ള പ്രേരണ മൃഗങ്ങൾക്കു നമ്മളിൽനിന്നുവേണം ഉണ്ടാകുവാൻ. നമ്മുടെ വളൎത്തുമൃഗങ്ങളിൽ ഈ വക ഗുണങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിത്തീൎത്താൽ നാം അവയുടെ ഉൽഗതിയെ സഹായിക്കുന്നു; നേരെമറിച്ച് ക്രൂരത, ഭയം മുതലായ ഗുണങ്ങളെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അവയു

ടെ ഊൎദ്ധ്വഗതിയെ തടയുകയും ചെയ്യുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ മൃഗങ്ങൾക്കു മനുഷ്യനെക്കൊണ്ടുണ്ടാകേണ്ട ഉപകാരം അവയ്ക്കു മനുഷ്യത്വം സമ്പാദിച്ചുകൊടുക്കുകയാണ്. "ഞങ്ങളെ മനുഷ്യരാക്കിത്തരണെ" എന്നാണ് അവ നിരക്ഷരമായി നമ്മോടു പ്രാൎത്ഥിക്കുന്നതു്. "ഞങ്ങളെ മനുഷ്യത്വത്തിൽനിന്നു മുക്തന്മാരാക്കണെ" എന്നു നാം ഗുരുക്കന്മാരോടും ഈശ്വരനോടും പ്രാൎത്ഥിക്കുമ്പോൾ ഈ കാൎയ്യം ഓൎക്കേണ്ടതാണ്. നാം നമ്മെ അവലംബിച്ചിരിക്കുന്ന ജീവികളോട് എത്രത്തോളം കരുണ കാണിക്കുന്നുവോ അത്രത്തോളം മാത്രമേ, നമ്മുടെ ജ്യേഷ്ഠഭ്രാതാക്കന്മാരായ ഋഷീശ്വരാദികൾക്ക് നമ്മോടും കരുണ കാണിക്കുവാൻ അവകാശമുള്ളൂ. നാം മൃഗങ്ങളായിരുന്ന കാലത്തു് നമ്മുടെ യജമാനന്മാരായിരുന്ന മനുഷ്യരുടെ കാരുണ്യം കൊണ്ടാണ് നമുക്കു മനുഷ്യത്വം കിട്ടീട്ടുള്ളതു് എന്നും നാം മറക്കുവാൻ പാടില്ല. അതുകൊണ്ടു്, ഗോപാലകൃഷ്ണന്റെയും നന്ദിവാഹനന്റെയും മററം ഭക്തന്മാരായ നാം മൃഗങ്ങളോടുള്ള നമ്മുടെ പെരുമാററത്തിൽ ഈ വക ആന്തരിയതത്വങ്ങളും അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതു് ആവശ്യമാണ്.

വി. കരുണാകരൻനായർ.

ആഷാഢപൌർണ്ണമി.

:o:

വ്യാസൻ.

മതങ്ങളെ സംസ്ഥാപനംചെയ്തു് പ്രചാരത്തിൽ കൊണ്ടുവരുവാനായി പ്രത്യേകം പ്രവൎത്തിച്ചുപോരുന്ന ബ്രഹ്മൎഷികളുടെ നേതൃസ്ഥാനത്തെയാണ് "വ്യാസ" പദം സൂചിപ്പിക്കുന്നതു്.

ആൎയ്യന്മാരുടെ പുരാതനമതഗ്രന്ഥങ്ങളായ വേദങ്ങളെ നിൎമ്മിച്ച വ്യാസൻ കൃഷ്ണദ്വൈപായനഋഷി ആകുന്നു. ഈ മഹാൻതന്നെയാണ് മിസ്രദേശത്തിലും, പാരസികദേശത്തിലും, യവനദേശത്തിലും അവതരിച്ച് ഓരോ

മതങ്ങളും സ്ഥാപിച്ചതു്. ഇതിന്നുശേഷം അദ്ദേഹം ഭാരതവർഷത്തിൽ ശാക്യമുനിയായി അവതരിച്ചു് ബുദ്ധമതത്തെ സ്ഥാപിച്ചു.

ധർമ്മചക്രപ്രവർത്തനസൂക്തം.

ശാക്യമുനി ബുദ്ധപദം പ്രാപിച്ചതിന്നുശേഷം കാശിയിലേക്കു പോകുകയും, കാശിക്കരികെയുള്ള ശാർങ്ങവനത്തിൽ വെച്ചു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ പ്രസംഗം നടത്തുകയും ചെയ്തു. ഈ പ്രസംഗത്തിന്റെ സാരം "ധർമ്മചക്രപ്രവർത്തനസൂക്തം" എന്നു പേരായ ഒരു പാളിഗ്രന്ഥത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ശ്രീബുദ്ധൻ ഈ പ്രസംഗം ചെയ്തനാൾ ആഷാഢപൌർണ്ണമിയാണ്. ഈ ദിനത്തെ വ്യാസപൌർണ്ണമി എന്നു് ഹിന്തുക്കൾ പറഞ്ഞുപോരുന്നു.

മൈത്രേയമഹർഷി.

സനകൻ, സനന്ദനൻ, സനാതനൻ എന്നി ഋഷിവർയ്യന്മാൎക്കു സമമായ സ്ഥാനത്തെ ശ്രീബുദ്ധൻ പ്രാപിച്ചപ്പോൾ ശ്രീ മൈത്രേയമഹർഷി വ്യാസപദത്തെ സ്വീകരിച്ചു. ശ്രീബുദ്ധന്റെ സുഹൃത്തായ ശ്രീ മൈത്രേയമഹർഷി എല്ലാകൊല്ലത്തിലും ആഷാഢപൌർണ്ണമിനാളിൽ ധർമ്മചക്രപ്രവർത്തനസൂക്തത്തെ പാരായണംചെയ്തു് അതിനെപ്പററി പ്രസംഗിക്കാറുണ്ടു്. ദേവന്മാരും, ഋഷീശ്വരന്മാരും, ഋഷിശിഷ്യന്മാരും ഈ പ്രസംഗം കേൾക്കുവാൻ മൈത്രേയമഹർഷിയുടെ സന്നിധാനത്തിങ്കൽ ചെല്ലുന്നു. ഓരോ വർഷത്തിലും നവംനവങ്ങളായവിധത്തിൽ ബുദ്ധഭഗവാന്റെ പ്രസംഗത്തെ മൈത്രേയമഹർഷി വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം ശ്രീബുദ്ധൻ പ്രസംഗിച്ചപോലെ പാളിഭാഷയിൽ തന്നെ പ്രസംഗിക്കുന്നു എന്നിരിക്കിലും ശ്രോതാക്കൾ അവരവരുടെ മാതൃഭാഷയിൽ ആ പ്രസംഗത്തെ കേൾക്കുന്നു. നമുക്കസാദ്ധ്യമായി തോന്നുന്ന ഈ കൃത്യം അഗാധബുദ്ധിയും പരമസിദ്ധനും ആയിരിക്കുന്ന ആ മഹർഷിക്കു സുഖസാദ്ധ്യമായിട്ടുള്ളതാണ്.

അദൃശ്യങ്ങളായ പല ശക്തികളും ഭൂലോകത്തെ പരിശുദ്ധമാക്കിത്തീക്കുന്നു. അപ്രകാരം ഭൂലോകത്തെ പരിപാവനമാക്കിത്തീർക്കുന്ന ഒരു ശക്തി ലോകമെങ്ങും വ്യാപിക്കുന്ന ഒരു സുദിനമാണ് ആഷാഢപൌർണ്ണമി. ദേഹശുദ്ധിയോടുകൂടിയും മനഃശുദ്ധിയോടുകൂടിയും വർത്തിക്കുന്ന ആളുകൾക്കു് ഈ ശക്തി എന്താണെന്നു് അന്നറിയാവുന്നതുമാണ്.

Dr. S. Venkatarama Naidu F. T. S., L. M. S.

FOUNDER

OF

THE SANATHANA DHARMA VIDYASALA, ALLEPPEY.

ഓം.

സത്യാന്നാസ്തി പരോധൎമ്മഃ

സനാതനധൎമ്മം.

ശ്രേയാൻ ദ്രവ്യമയാദ്യജ്ഞാൽ ജ്ഞാനയജ്ഞഃ പരന്തപ. ഗീത 4-33.

പുസ്തകം 14. { 1924. ആഗസ്റ്റ്. } നമ്പർ. ൮.

സൌന്ദൎയ്യലഹരി.

(196-ാംപേജിൽനിന്നു തുടൎച്ച.)

64.

അവിശ്രാന്തം ഭൎത്തുൎഗ്ഗുണഗണകഥാമ്രേഡനജപാ
ജപാപുഷ്പച്ഛായാ തവ ജനനി ജിഹ്വാ ജയതി സാ
യദഗ്രാസീനായാഃ സ്ഫടികദൃഷദച്ഛച്ഛവിമയീ
സരസ്വത്യാ മൂൎത്തിഃ പരിണമതി മാണിക്യവപുഷാ.

ഹെ ജനനി=അല്ലയോ ലോകമാതാവേ. അവിശ്രാന്തം=എപ്പോഴും. ഭൎത്തുഃ=ഭൎത്താവായ പരമേശ്വരന്റെ. ഗുണഗണകഥാമ്രേഡനജപാ=ഗുണഗണകഥകളുടെ ഉരുവിടലാകുന്ന ജപത്തോടുകൂടിയ. ജപാപുഷ്പച്ഛായാ=ചെമ്പരത്തിപ്പൂവിൻ കാന്തിയോടുകൂടിയ. തവ=ഭവതിയുടെ. സാ ജിഹ്വാ=ആ നാക്ക്. ജയതി=സൎവ്വോൽകൎഷേണ വൎത്തിക്കുന്നു. യദഗ്രാസീനായാഃ=യാതൊരു ഭവതിയുടെ നാക്കിന്റെ അററത്തിരിക്കുന്ന. സരസ്വത്യാഃ=സരസ്വതീദേവിയുടെ. സ്ഫടികദൃഷദച്ഛച്ഛവിമയീ=സ്ഫടികക്കല്ലുപോലെ വെളുത്ത കാന്തിനിറഞ്ഞു. മൂൎത്തിഃ=ശരീരം. മാണിക്യവപുഷാ=പദ്മരാഗരൂപത്തോടുകൂടിയതായി വളരെ ചുവന്നതായി. പരിണമതി=തീരുന്നു.

അടുത്തിരിക്കുന്ന വസ്തുക്കളേക്കൂടി ചുവപ്പിക്കത്തക്കവണ്ണം ദേവിയുടെ നാക്ക് വളരെ ചുവന്നതാണെന്ന് സാരം.

65.

രണെജിത്വാദൈത്യാനപഹൃതശിരസ്ത്രൈഃകവചിഭിഃ
നിവൃത്തൈശ്ചണ്ഡാംശ ത്രിപുരഹരനിമ്മാല്യവിമുഖൈഃ
വിശാഖേന്ദ്രോപേന്ദ്രൈശ്ശശിവിശദകപ്പൂരശകലാ
വിലീയന്തേമാതസ്തവവദനതാംബൂലകബളാഃ.

ഹെ മാതഃ=അല്ലയോ ലോകമാതാവേ. രണെ=യുദ്ധത്തിൽ. ദൈത്യാൻ=താരകൻമുതലായ അസുരന്മാരെ. ജിത്വാ=ജയിച്ചിട്ട്. നിവൃത്തൈഃ =തിരിയെവന്ന. അപഹൃതശിരസ്ത്രൈഃ=തലയിൽനിന്നെടുക്കപ്പെട്ട തൊപ്പിയോടുകൂടിയ. കവചിഭിഃ=ഉടുപ്പോടുകൂടിയ. ചണ്ഡാംശത്രിപുരഹരനിമ്മാല്യവിമുഖൈഃ=ചണ്ഡനെന്ന(ചണ്ഡേശ്വരൻ എന്ന)പ്രമഥന്റെ ഭാഗമായ അവന്റെ അവകാശമായ പരമേശ്വരന്റെ നിമ്മാല്യത്തിൽനിന്ന് പിൻതിരിഞ്ഞ (ശിവനിമ്മാല്യത്തിന്ന് അവകാശി ചണ്ഡേശ്വരനാണ്. അവൻ അനുഭവിച്ചതിനു ശേഷം ശിവനിവേദ്യം ഭക്ഷിച്ചുകൂടെന്ന് സ്മൃതിയുണ്ട്.) വിശാഖേന്ദ്രോപേന്ദ്രൈഃ=സുബ്രഹ്മണ്യൻ, ഇന്ദ്രൻ, മഹാവിഷ്ണു ഇവരാൽ. ശശിവിശദകപ്പൂരശകലാഃ=ചന്ദ്രനെപ്പോലെ വെളുത്ത കപ്പൂരക്കട്ടകളോടുകൂടിയ. കപ്പൂരക്കട്ടകൾ അലിയാത്തവിധം അല്പം ചവ്വണം ചെയ്യപ്പെട്ട. വദനതാംബൂലകബളാഃ=ഭവതിയുടെ വായിൽനിന്ന് എടുത്തുകൊടുത്ത വെററിലത്തമ്പലുകൾ. (ഇവയാണ് സുബ്രഹ്മണ്യൻ മുതലായവക്കു പ്രസാദം.) വിലീയന്തെ=ഭക്ഷിക്കപ്പെടുന്നു. പഞ്ചാമൃതംപോലെ അവർ സേവിക്കുന്നു.

66.

വിപഞ്ച്യാഗായന്തീ വിവിധമപദാനം പശുപതെ-
സ്ത്വയാരബ്ധേവക്തും ചലിതശിരസാസാധുവചനെ
തദീയൈർമാധുയ്യൈരപലപിതതന്ത്രീകലരവാം
നിജാംവീണാംവാണീനിചുളയതിനിചൊളെനനിഭൃതം.

ഹെ ഭഗവതി, വിവിധം=പലമാതിരിയിലുള്ള. പശുപതെഃ=പരമേശ്വരന്റെ. അപദാനം=ത്രിപുരദഹനം മുതലായ കഥയെ. വിപഞ്ച്യാ= വീണകൊണ്ട്. ഗായന്തീ=പാടുന്ന. വാണീ=സരസ്വതീദേവി. ത്വയാ =ഭവതിയാൽ. ചലിതശിരസാ=ഇളക്കപ്പെട്ട തലയോടുകൂടിയവളായിട്ട്.

സാധുവചനെ=അനുമോദനവാക്ക്. വക്തും=പറവാൻ. ആരബ്ധെ (സതി)=ആരംഭിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ. തദീയൈഃ=സാധുവചനത്തിനേ സംബന്ധിച്ച. മാധുൎയ്യൈഃ=മാധുൎയ്യങ്ങളാൽ. അപലപിതതന്ത്രീകളരവാം=മറയ്ക്കപ്പെട്ട കമ്പികളുടെ മനോഹരശബ്ദത്തോടുകൂടിയ. നിജാംവീണാം=തന്റെ വീണയെ. നിചൊളെന=മൂടുപടത്താൽ. നിഭൃതം=ശബ്ദമുണ്ടാകാത്തവിധം. നിചുളയതി=മറച്ചുവയ്ക്കുന്നു. വീണ വായിച്ചതിനുശേഷം മൂടുപടത്താൽ മൂടുന്നതു് സാധാരണമാണ്.

67.

കരാഗ്രേണസ്പൃഷ്ടം തുഹിനഗിരിണാവത്സലതയാ
ഗിരീശെനൊദസ്തം മുഹുരധരപാനാകുലതയാ
കരഗ്രാഹ്യംശംഭൊർമുഖമുകുരവൃന്തം ഗിരിസുതെ
കഥങ്കാരം ബ്രൂമസ്തവചിബുകമൌപമ്യരഹിതം.

ഹെ ഗിരിസുതെ=അല്ലയോ പാൎവ്വതി. തുഹിനഗിരിണാ=പിതാവായ ഹിമവാനാൽ. വത്സലതയാ=വാത്സല്യത്താൽ. കരാഗ്രെണ=കരാഗ്രത്താൽ. സ്പൃഷ്ടം=സ്പൎശിക്കപ്പെട്ട. ഗിരീശെന=ഭൎത്താവായ പരമേശ്വരനാൽ. അധരപാനാകുലതയാ=അധരപാനത്തിലുള്ള താത്പൎയ്യത്താൽ. മുഹുഃ=വീണ്ടും വീണ്ടും. ഉദസ്തം=ഉയൎത്തപ്പെട്ട. ശംഭൊഃ=പരമേശ്വരന്. കരഗ്രാഹ്യം=കൈകൊണ്ടു് പിടിക്കേണ്ടതായ. മുഖമുകുരവൃന്തം=മുഖമാകുന്ന കണ്ണാടിയുടെ പിടിയായ. ഔപമ്യരഹിതം=സാദൃശ്യമില്ലാത്ത. ചിബുകം=താടിയേ. കഥങ്കാരം=എങ്ങനെ. ബ്രൂമഃ=ഞങ്ങൾ വൎണ്ണിച്ചുപറയുന്നു. ചിബുകത്തെ വൎണ്ണിക്കാൻ തരമില്ലെന്നു സാരം.

68.

ഭുജാശ്ലെഷാന്നിത്യം പുരദമയിതുഃ കണ്ടകവതീ
തവഗ്രീവാധത്തെമുഖകമലനാളശ്രിയമിയം
സ്വതഃശ്വെതാകാലാഗരുബഹുളജംബാളമലിനാ
മൃണാളീലാളിത്യംവഹതിയദധൊഹാരലതികാ.

ഹെ ഭഗവതി, നിത്യം=എന്നും. പുരദമയിതുഃ=ത്രിപുരവൈരിയായ പരമേശ്വരന്റെ. ഭുജാശ്ലേഷാൽ=കൈകളെക്കൊണ്ടുള്ള ആലിംഗനത്താൽ. കണ്ടകവതീ=രോമാഞ്ചത്തോടുകൂടിയ (മുള്ളുള്ള എന്നും). തവ=ഭവതിയു

ടെ. ഇയം ഗ്രീവാ = ഈ കഴുത്തു്. മുഖകമലനാളശ്രീയം = മുഖമാകുന്ന താമരപ്പൂവിന്റെ തണ്ടിന്റെ കാന്തിയെ. ധത്തേ = വഹിക്കുന്നു. യൽ = യാതൊരു കാരണത്താൽ. അധഃ = കഴുത്തിൻതാഴെ, സ്വതഃ = സ്വഭാവേന. ശ്വേതാ = വെളുത്ത. കാലാഗരുബഹുളജംബാലമലിനാ = കാരകിൽ കുറിക്കൂട്ടായ അധികമാകുന്ന ചെളിയാൽ കറുത്ത. ഹാരലതികാ = മുത്തുമാല. മൃണാളീലാളിത്യം = താമരവളയത്തിന്റെ സൌഭാഗ്യത്തെ. വഹതി = വഹിക്കുന്നു. ദേവിയുടെ മുഖമാകുന്ന താമരപ്പൂവിന്റെ താഴെയുള്ള രോമാഞ്ചത്തോടുകൂടിയ കഴുത്തു് തണ്ടുതന്നെ. ഇതിൻ താഴത്തു് മാറിടത്തിൽ ചാർത്തിയ കാരകിൽ കുറിക്കൂട്ടു പററിയതും വളഞ്ഞുകിടക്കുന്നതും വെളുത്തതുമായ മുത്തുമാല വെള്ളത്തിനുള്ളിൽ ചെളിപുരണ്ട ഇളംതാമരവളയംതന്നെ എന്നു് സാരം.

69.

ഗളേ രേഖാസ്തിസ്രോ ഗതിഗമകഗീതൈകനിപുണേ
വിവാഹവ്യാനദ്ധപ്രഗുണഗുണസംഖ്യാപ്രതിഭുവഃ
വിരാജന്തേ നാനാവിധ മധുരരാഗാകരഭുവാം
ത്രയാണാം ഗ്രാമാണാം സ്ഥിതിനിയമസീമാന ഇവ തേ.

ഹെ ഗതിഗമകഗീതൈകനിപുണേ = അല്ലയോ ഗതി, ഗമകം, ഗീതം ഇവയിൽ കവിഞ്ഞ സാമർത്ഥ്യമുള്ള ഭഗവതി. തേ = ഭവതിയുടെ. വിവാഹവ്യാനദ്ധപ്രഗുണഗുണസംഖ്യാപ്രതിഭുവഃ = വിവാഹസമയത്തിൽ ഭർത്താവായ പരമേശ്വരനാൽ കെട്ടപ്പെട്ട (മംഗല്യസൂത്രബന്ധനാനന്തരം) വളരെ നൂലുകളാലുണ്ടാക്കിയ മൂന്നു തന്തുക്കൾക്കു് പ്രതിസരങ്ങളെന്നു് മററു പേരുള്ള വസ്തുക്കു് ജാമ്യക്കാരായ സാക്ഷികളായ. ഗളേ = കഴുത്തിലുള്ള. തിസ്രഃ = മൂന്നു്. രേഖാഃ = രേഖകൾ; (ഇവ മഹാഭാഗ്യസൂചകങ്ങളാണെന്നു് സാമുദ്രികം ശാസ്ത്രം). നാനാവിധമധുരരാഗാകരഭുവാം = പലതരത്തിലുള്ള നല്ല രാഗങ്ങൾക്കു് ആശ്രയമായ. ത്രയാണാം = മൂന്നു്. ഗ്രാമാണാം = ഗ്രാമങ്ങളുടെ. ഷഡ്ജഗ്രാമം, മദ്ധ്യഗ്രാമം, ഗാന്ധാരഗ്രാമം ഇവയുടെ. സ്ഥിതിനിയമസീമാനഃ ഇവ = ഓരോരോ സ്വരസമൂഹമായ ഗ്രാമത്തിന്റെ അതിർത്തിപ്രദേശങ്ങളോ എന്നു തോന്നുമാറു്. വിരാജന്തേ = ശോഭിക്കുന്നു. ഗതി = സംഗീതഗതി. അതു് മാർഗ്ഗമെന്നും, ദേശിയെന്നും രണ്ടുവിധം. ഗമകം = സ്വരകമ്പം. അതു് അഞ്ചുവിധം. ഗീതി ധാതു എന്നും, മാതു എന്നും രണ്ടുവിധം. ഇവയെ വിസ്തരിച്ചു് സംഗീതശാസ്ത്രത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

(തുടരും)

പി. കെ. നാരായണശാസ്ത്രികൾ.

*മനശ്ശക്തി.

(പരിഭാഷകൻ:—മഞ്ചേരി രാമകൃഷ്ണയ്യരവർകൾ ബി. ഏ.)

അതിമാനുഷങ്ങളായ ശക്തികളിൽ പ്രായേണ എല്ലാവരും എപ്പോഴും വിശ്വസിച്ചുപോന്നിട്ടുണ്ട്. അസാധാരണങ്ങളായ പല സംഭവങ്ങളെപ്പററി നാമെല്ലാവരും കേട്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കും. നമ്മളിൽ ചിലർ ഇവയെ പ്രത്യക്ഷമായി അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരിക്കാം. മനശ്ശക്തിയുടെ പ്രവൃത്തിയെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതിന്നായി എന്റെ ചില അനുഭവങ്ങളെ വിവരിക്കാം.

പരഹൃദയജ്ഞാനം.

മററുള്ളവർ മനസ്സിൽ വിചാരിക്കുന്ന ചോദ്യങ്ങൾ എന്താണെന്നറിഞ്ഞു അവയ്ക്കു ശരിയായ സമാധാനംപറയുവാൻ സാധിക്കുന്ന ഒരാളെപ്പററി ഞാൻ ഒരിക്കൽ കേട്ടു. ഇദ്ദേഹത്തെ കാണുവാൻ എനിക്കു കൌതുകം ഉണ്ടാവുകയും, ഞാനും എന്റെ ചില സ്നേഹിതന്മാരുംകൂടി അദ്ദേഹത്തെച്ചെന്നു കാണുകയും ചെയ്തു. വിചാരിച്ച ചോദ്യങ്ങളെ കടലാസിൽ എഴുതി ആ കടലാസ്സ് കുപ്പായക്കീശയിൽ ഇട്ടിട്ടാണ് ഞങ്ങൾ അവിടെച്ചെന്നതു്. ഞങ്ങളെ കണ്ടപ്പോൾത്തന്നെ ഞങ്ങളുടെ ചോദ്യങ്ങൾക്കു സമാധാനം അദ്ദേഹം പറഞ്ഞുതുടങ്ങി. കുപ്പായക്കീശയിൽകിടക്കുന്ന കടലാസ്സിൽ എഴുതിവെച്ചിട്ടുള്ള ചോദ്യങ്ങൾ ഇദ്ദേഹത്തിന്നു മനസ്സിലായതുകണ്ടു ഞങ്ങൾ വളരെ ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു.

പിന്നെ അദ്ദേഹം ചില കടലാസ്സുകഷണങ്ങൾ എടുത്തു അവയിൽ ചിലതെല്ലാം എഴുതി അവയെ ചെറുതായി മടക്കി

*. ശ്രീമദ്വിവേകാനന്ദസ്വാമിയുടെ ഒരു പ്രസംഗത്തിന്റെ സംക്ഷേപം.

ഞങ്ങളുടെ കയ്യിൽ തന്നു. ഓരോരുത്തരുടേയും കയ്യിൽ കൊടുത്ത കടലാസ്സിൽ അവരവരുടെ ഒപ്പിടുവാൻ പറഞ്ഞു. "നിങ്ങൾ വിചാരിച്ച ചോദ്യവും അതിൻെറ സമാധാനവും ആണ് ആ കടലാസ്സിൽ ഞാൻ കുറിച്ചിട്ടുള്ളതു്. അതു നിങ്ങളാരും നോക്കേണ്ട" എന്നു ഞങ്ങളോടു അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു.

ഇദ്ദേഹത്തിന്നു ഭാവിജ്ഞാനവും ഉണ്ടായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ഞങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിൽ ഉണ്ടാകുവാൻ പോകുന്ന ഓരോ സംഭവങ്ങളെപ്പററി ഞങ്ങളോടു അദ്ദേഹം സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയായിരുന്നു. ഇങ്ങിനെ ഏകദേശം ഒരു മണിക്കൂർ കഴിഞ്ഞു. അപ്പോൾ അദ്ദേഹം എനിക്കിഷ്ടമുള്ള ഭാഷയിൽ ഒരു വാക്കോ വാചകമോ എൻെറ മനസ്സിൽ വിചാരിക്കുവാൻ പറഞ്ഞു. ഉടനെ ഞാൻ ഒരു വലിയ സംസ്കൃതവാചകം മനസ്സിൽ വിചാരിച്ചു. ഇദ്ദേഹത്തിന്നു സംസ്കൃതഭാഷ അറിയുകയില്ലെന്നു അറിഞ്ഞിട്ടാണ് ഞാൻ സംസ്കൃതവാചകം വിചാരിച്ചതു്. "ഞാൻ നിങ്ങളുടെ കീശയിൽ ഇട്ടിട്ടുള്ള കടലാസ്സിൽ എന്താണ് എഴുതിട്ടുള്ളതെന്നു നോക്കു" എന്നു് അദ്ദേഹം എന്നോടു പറഞ്ഞു. ഞാൻ അതെടുത്തു നോക്കി. എന്തൊരാശ്ചൎയ്യം! ഞാൻ വിചാരിച്ച സംസ്കൃതവാചകവും, "ഞാൻ എഴുതിയ ഈ വാചകത്തെ ഇയാൾ മനസ്സിൽ വിചാരിക്കും" എന്നു അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഒരു കുറിപ്പും ഞാൻ അതിൽ കണ്ടു. ഞാൻ ഈ വാചകം വിചാരിക്കുന്നതിന്നു ഏകദേശം ഒരു മണിക്കൂർ മുമ്പുതന്നെ ആ വാചകത്തെയാണ് ഞാൻ വിചാരിക്കുക എന്നു അദ്ദേഹം അറിഞ്ഞു. * ഇതേ പ്രകാരം ഞങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഒരാൾ മനസ്സിൽ വിചാരിച്ച അറബിവാചകവും അയാളുടെ കീശയിൽ ഇട്ട കടലാസ്സിൽ

---

* വിവേകാനന്ദസ്വാമി പറയുന്നതു ശരിയായിരിക്കാം. പക്ഷെ ഈ വാചകത്തെപ്പററി വിചാരിക്കുവാൻ സ്വാമിയെ പ്രേരിപ്പിക്കുവാനും ആസിദ്ധനു സാദ്ധ്യമാണെന്നുള്ളതും സ്മൎത്തവ്യമാണ്.— പരിഭാഷകൻ.

എഴുതിയിരുന്നു. മററൊരാറം വിചാരിച്ച ജമ്മൻവാചകവും അയാളുടെ കീശയിലുള്ള കടലാസ്സിൽ എഴുതിക്കണ്ടു. ഇതൊക്കെ ഞാൻ കണ്ടുവെന്നിരിക്കിലും എൻെറ മനസ്സിൽനിന്ന് അവിശ്വാസം തീരെ അപ്പോറം പോയിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് ഒരിക്കൽക്കൂടി വേറെ ചില ആളുകളോടുകൂടി ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിൻെറ അരികെ ചെന്നു ചില പരീക്ഷകറം നടത്തി. അപ്പോഴും ഈ മാതിരി ആശ്ചയ്യ്സംഭവങ്ങറം ഉണ്ടായി. എൻെറ സംശയം അതോടുകൂടി ഇല്ലാതെയായി.

ദ്രവ്യാകഷ്ണം.

ഒരിക്കൽ ഞാൻ ഹൈദർബാദിൽ ഇരിക്കുകയായിരുന്നു. ഇന്ദ്രജാലക്കാരനായ ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ ആ പട്ടണത്തിലുണ്ടെന്നു ഞാൻ അറിഞ്ഞു. എന്തെങ്കിലും ഒരു സാധനത്തെപ്പററി നാം വിചാരിച്ചാൽ ആ സാധനം എവിടുന്നെങ്കിലും അദ്ദേഹം വരുത്തിക്കും എന്നും ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം വളരെ മയ്യാദക്കാരനും സത്യവാനും ആയിരുന്നു. ഒരിക്കൽ ഇദ്ദേഹത്തിനു പനിപിടിച്ചു. സന്ന്യാസിമാർ തലയിൽ കൈ വെച്ചാൽ പനി മാറുമെന്നൊരുവിശ്വാസം ഇന്ത്യാരാജ്യക്കാക്കുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം എൻെറ അരികെ വന്നു അദ്ദേഹത്തിൻെറ തലയിൽ എൻെറ കൈ വെയ്ക്കുവാൻ പറഞ്ഞു. അപ്രകാരം ഞാൻ ചെയ്തു. "നിങ്ങറം ഒരു ഇന്ദ്രജാലക്കാരനാണെന്നു ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് പനി മാറിയതിന്നുശേഷം ഇവിടെ വന്നു നിങ്ങളുടെ വിദ്യയൊക്കെ എനിക്കു കാണിച്ചുതരണം" എന്നു ഞാൻ ആ ബ്രാഹ്മണനോടു പറഞ്ഞു.

പനി മാറിയതിന്നു ശേഷം അദ്ദേഹം എൻെറ അരികെ വന്നു. അരയിൽ ചിററിയ ഒരു ചെറിയ മുണ്ടൊഴികെ ബാക്കി വസ്ത്രമെല്ലാം അദ്ദേഹം അഴിച്ചുവെച്ചു. തണുപ്പുകാലമായിരുന്നതിനാൽ പൊതെക്കുവാൻ എൻെറ കമ്പിളി അദ്ദേഹ

ത്തിന്നു ഞാൻ കൊടുത്തു. ഏകദേശം ഒരിരുപത്തഞ്ചു ആളുകൾ അപ്പോൾ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. 'നിങ്ങൾക്കെന്താണ് വേണ്ടതു് എന്നുവെച്ചാൽ അതു് എഴുതികാണിക്കാം' എന്നു അദ്ദേഹം ഞങ്ങളോടു പറഞ്ഞു. ആ രാജ്യത്തിൽ ഉണ്ടാകാത്ത മധുരനാരങ്ങ, മുന്തിരിങ്ങ മുതലായ പല ഫലങ്ങളുടേയും പേർ ഞങ്ങൾ എഴുതിക്കാണിച്ചു. അതൊക്കെയും ഞാൻ കൊടുത്ത കമ്പിളിയിൽനിന്നു പുറത്തുവന്നു. അദ്ദേഹം പുറപ്പെടുവിച്ച ഫലങ്ങളെ തൂക്കിനോക്കിയിരുന്നാൽ അവയ്ക്കു അദ്ദേഹത്തെക്കാൾ ഘനം ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നുള്ളതിന്നു യാതൊരു സംശയവുമില്ല.

പിന്നെ അദ്ദേഹം അതിമനോഹരങ്ങളായ പനിനീർപുഷ്പങ്ങൾ കൊണ്ടുവന്നു. ഒരു വിധത്തിലുള്ള ക്ഷതവും ആ പുഷ്പങ്ങൾ തട്ടിയിരുന്നില്ല. പ്രഭാതത്തിൽ പുഷ്പങ്ങളിൽ തങ്ങിനില്ക്കുന്ന മഞ്ഞുതുള്ളിയുംകൂടി അവയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. *

യോഗവിദ്യ.

ഈ അസാധാരണകൃത്യങ്ങൾ സാധിക്കുന്നതു മനശ്ശക്തികൊണ്ടാകുന്നു. യോഗവിദ്യകൊണ്ടാകുന്നു മനശ്ശക്തി വദ്ധിപ്പിക്കുന്നതു്. യോഗവിദ്യയാകട്ടെ ശ്രമസാദ്ധ്യയാണ്. സ്ഥിരപരിശ്രമംകൊണ്ടും, ഇന്ദ്രിയനിഗ്രഹംകൊണ്ടും മാത്രമേ അതു സാധിക്കുകയുള്ളൂ. എനിക്കു യോഗവിദ്യയെക്കുറിച്ചു വളരെ ചുരുങ്ങിയ അറിവേയുള്ളൂ. ഈ ചുരുങ്ങിയ അറിവുകിട്ടുവാൻ ഞാൻ വളരെ പ്രയത്നം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇതിന്നായി ഞാൻ 30 വഷം അഭ്യാസം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഈ ദീഘമായ കാലത്തിൽ ചില ദിവസം ഞാൻ 20 മണിക്കൂറോളം പ്രയത്നിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചിലപ്പോൾ ഞാൻ ഒരു ദിവസം ഒരു മണിക്കൂർ മാത്ര

* ഈ മാതിരി കൃത്യങ്ങൾ ജാലവിദ്യക്കാർ പ്രകൃതിദേവതകളുടെ സഹായംകൊണ്ടു നടത്തുന്നുവെന്നു 'ദേവതമാർ' എന്ന ഉപന്യാസത്തിൽ പണ്ടു 'സനാതനധമ്മ'ത്തിൽ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. —പരിഭാഷകൻ.

മേ ഉറങ്ങുക പതിവുള്ളു. ചിലപ്പോൾ നിശ്ശബ്ദങ്ങളും, ഗഹനങ്ങളും, ഘോരങ്ങളും ആയ അരണ്യത്തിൽ ഇതിന്നായി എനിക്കു പോകേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ട്. ചിലപ്പോൾ ഭയങ്കരങ്ങളായ ഗുഹകളിൽ ഞാൻ തപസ്സുചെയ്തിട്ടുണ്ട്. എന്നിട്ടും ഈ യോഗവിദ്യയുടെ ഒരു ശകലം അറിയുവാനെ എനിക്കു സാധിച്ചിട്ടുള്ളു.

ലൌകികമായ കൃത്യങ്ങളിൽ ജയം നേടുവാൻ മനുഷ്യർ എന്തുവിധത്തിലെല്ലാം കരണം മറിയുന്നു. ഊൺ, ഉറക്കം, പ്രേമം, സുഖം എന്നിവയെ മറന്ന് അവൻ പ്രവൎത്തിക്കുന്നു. ലൌകികങ്ങളും സ്ഥൂലങ്ങളും ആയ ഈ കാൎയ്യങ്ങൾ സാധിക്കുവാനായി ഇത്ര പ്രയാസപ്പെടേണമെന്നിരിക്കിൽ ആദ്ധ്യാത്മികങ്ങളായ അനുഭൂതികൾക്കായി നാം എത്രത്തോളം പ്രവൎത്തിക്കേണ്ടിവരുമെന്നു നിങ്ങൾ ആലോചിക്കേണ്ടതാണ്.

നായമാത്മാ പ്രവചനേന ലഭ്യഃ
ന മേധയാ ന ബഹുനാ ശ്രുതേന
യമേവൈഷ വൃണുതേ തേന ലഭ്യഃ
തസ്യൈഷ ആത്മാ വിവൃണുതേ തനൂം സ്വാം.

നായമാത്മാ ബലഹീനേന ലഭ്യഃ
ന ച പ്രമാദാത്തപസോ വാപ്യലിംഗാത്
ഏതൈരുപായൈൎയ്യതതേ യസ്തു വിദ്വാൻ
തസ്യൈഷ ആത്മാ വിശതേ ബ്രഹ്മധാമ.

കൎമ്മതത്വം.

(യം. ആർ.)

ഹിന്തുമതത്തിലും, ബുദ്ധമതത്തിലും വിശദമായി പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു വിഷയമാണ് കൎമ്മതത്വം. ക്രിസ്തുമതം, ഇസ്ലാംമതം എന്നീ മതങ്ങളിൽ ഈ വിഷയത്തെപ്പററി വിശദമായി പ്രതിപാദിച്ചുകാണുന്നില്ല. പക്ഷെ ഈ മതങ്ങളിലും ഈ തത്വം ശ്രദ്ധമായി വിവരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു ആ മതഗ്രന്ഥങ്ങളെ പരിശോധിച്ചുനോക്കിയാൽ അറിയാവുന്നതാണ്. മഹാപുരുഷന്മാരായ ക്രിസ്തുവും, മുഹമ്മതുനിബിയും ഈ കൎമ്മതത്വത്തെപ്പററിയും അതിന്റെ കൂട്ടത്തിൽ ഗണിക്കേണ്ടതായ പുനൎജ്ജന്മതത്വത്തെപ്പററിയും വിശദമായും പരസ്യമായും വിവരിക്കാതെയിരുന്നതിന്നു പ്രത്യേകം കാരണങ്ങളുണ്ട്.

ഈശ്വരനും ജഗത്തും.

ഈ ജഗത്തിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷനാണ് ഈശ്വരൻ. "മയാദ്ധ്യക്ഷേണപ്രകൃതിഃ സൂയതെസ ചരാചരം ഹേതുനാ നേന കൌന്തേയ ജഗദ്ധി പരിവൎത്തതെ." ഈ ജഗത്തിൽ നടക്കുന്ന സകല സംഗതികളും ഈശ്വരനിൽനിന്നുത്ഭവിക്കുന്നു. ഈ ലോകത്തിന്റെ ഭൂത, വൎത്തമാന, ഭാവിസ്ഥിതികൾ ഈശ്വരനിൽ എപ്പോഴും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. നാം വൎത്തമാനം, ഭൂതം, ഭാവി എന്നു പറയുന്ന കാലഭേദങ്ങൾ ഈശ്വരപ്രജ്ഞയിൽ സനാതനമായ വൎത്തമാനസ്ഥിതിയെ അവലംബിക്കുന്നു.

കൎമ്മനിയമം.

കൎമ്മം എന്ന വാക്കിന് പ്രവൃത്തി എന്നാണൎത്ഥം. പക്ഷെ സദാ പ്രവൎത്തകാവസ്ഥയിലിരിക്കുന്ന ഈശ്വരേച്ഛയേയാണ് കൎമ്മം എന്നു പറയുന്നത്. ഈശ്വരതത്വം ആദ്യന്ത

രഹിതമായിരിക്കുന്നതുപോലെ കമ്മവും ആദ്യന്തരഹിതമായിട്ടുള്ളതാണ്. കമ്മം ഒരു നിയമമാണ്. പ്രകൃതിയിൽ കാണുന്ന മററു നിയമങ്ങളെല്ലാം ഈ പ്രധാനനിയമത്തിൻെറ ഉൾപിരിവുകളാകുന്നു. ഈ നിയമം സ്വതന്ത്രമായും, സത്യമായും, അപ്രതിഹതമായും പ്രവത്തിച്ചുകൊണ്ടേയിരിക്കുന്നു.

കമ്മവും സ്വാതന്ത്ര്യവും.

കമ്മം ഒരു നിയമമാണെന്നു മുമ്പു പറഞ്ഞുവല്ലൊ. നിയമമാകട്ടെ കാൎയ്യകാരണങ്ങളാൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടതാണ്. അപ്പോൾ കമ്മവശഗനായ മനുഷ്യനു സ്വാതന്ത്ര്യം ഉണ്ടോ എന്നൊരു ചോദ്യമുണ്ടാകുന്നു. അപരിമിതമായ ഒരു സ്വാതന്ത്ര്യം മനുഷ്യനു ഇല്ല എന്നു ആദ്യം പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു. പക്ഷെ നിയമംകൊണ്ടുതന്നെ നിയമത്തെ ജയിക്കാം എന്നുള്ളതാണ് നാം ഓക്കേണ്ടതു്. ഈ വാസ്തവത്തെ ഒരുദാഹരണംകൊണ്ടു വെളിപ്പെടുത്താം. നിരാലംബമായി നില്ക്കുന്ന ഏതുസാധനവും താഴത്തു വീഴും എന്നുള്ളതു പ്രകൃതിയിലെ ഒരു നിയമമാകുന്നു. ഈ നിയമം മനുഷ്യനെ മേല്പോട്ടുകയറുവാൻ വിരോധിക്കുന്നു. പക്ഷെ ഈ നിയമത്തെ ലംഘിക്കുവാൻ മനുഷ്യനു പല ഏപ്പാടുകൾകൊണ്ടു സാധിക്കുന്നു. ഈ ഏപ്പാടുകളും നിയമങ്ങളാണ്. അതുകൊണ്ട്, ഒരു നിയമംകൊണ്ട് മറെറാരു നിയമത്തെ ജയിച്ചു എന്നു തെളിയുന്നു. വേറൊരുദാഹരണം എടുത്തുനോക്കുക. ഇരിമ്പും, ചെമ്പും വെള്ളത്തിലിട്ടാൽ മുങ്ങുന്ന ലോഹങ്ങളാകുന്നു. മരം വെള്ളത്തിൽ പൊങ്ങിക്കിടക്കുന്ന ഒരു സാധനമാകുന്നു. ഇരുമ്പുകൊണ്ടും ചെമ്പുകൊണ്ടും വലിയ കപ്പലുണ്ടാക്കി മനുഷ്യൻ അഗാധമായ സമുദ്രത്തെ ഉല്ലംഘിച്ച് പലദേശങ്ങളിലും ചെല്ലുന്നു. ലോഹങ്ങളെ ഒരു പ്രത്യേക ആകൃതിയിൽ വാക്കുന്നതുകൊണ്ടും, അവയെ മരങ്ങളോടുകൂടി യോജിപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ടുമാണ് ഇതു സാധിക്കുന്നതു്. അതുകൊണ്ട് ഉപകാരകങ്ങളായ നിയമങ്ങളുടെ സ

ഹായംകൊണ്ടു അപകാരകങ്ങളായ നിയമങ്ങളെ അതിവർത്തിക്കാവുന്നതാണ്.

കർമ്മവും കഷ്ടവും.

മനുഷ്യന്നു പരിമിതമായ സ്വാതന്ത്ര്യം ഈശ്വരൻ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു അവന്നു ഈശ്വരേച്ഛയെ അനുസരിക്കുവാനും പ്രതിരോധിക്കുവാനും സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ട്. ഈശ്വരേച്ഛയെ പ്രതിരോധിക്കുന്നതാണ് അധർമ്മം. അധർമ്മമാണ് പാപം. പാപം ദുഃഖത്തിന്ന് കാരണമായിത്തീരുന്നു. എന്നാൽ മനുഷ്യൻ പാപംചെയ്യാതെയിരിക്കരുതേ എന്നു ചോദിക്കുമായിരിക്കാം. പാപംചെയ്യാതെയിരിക്കേണമെന്നിരിക്കിൽ അവന്നു സ്വേച്ഛാശക്തിയില്ലാതിരിക്കണം. സ്വേച്ഛാശക്തിയില്ലാത്ത മനുഷ്യന്നു അധർമ്മം പ്രവർത്തിക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ലെങ്കിലും അവൻ പ്രകൃതിയുടെ കയ്യിലുള്ള ഒരു വെറും യന്ത്രമായിത്തീരുന്നു. യന്ത്രപ്രായന്മാരായ ജീവാത്മാക്കളെ ഉണ്ടാക്കി വിടുകയല്ല ഈശ്വരോദ്ദേശ്യം. ഈശ്വരേച്ഛയെ ലംഘിക്കുന്നതുകൊണ്ട് മനുഷ്യൻ ദുഃഖം അനുഭവിക്കുന്നു. ദുഃഖം അനുഭവിച്ച് അവൻ ഓരോ പാഠം പഠിക്കുന്നു. ജീവിതായോധനത്തിൽ വ്രണംപററി തഴമ്പുതട്ടിയ മഹാന്മാരാണ് മുക്തന്മാർ.

യഥായഥാകർമ്മഗുണാംഫലാർത്ഥീ
കരോത്യയം കർമ്മഫലെനിവിഷ്ടഃ
തഥാതഥായം ഗുണസമ്പ്രയുക്തഃ
ശുഭാശുഭം കർമ്മഫലം ഭുനക്തി.—(മഹാഭാരതം.)

ഫലേച്ഛയോടുകൂടിയവനായി കർമ്മഫലത്തിൽ അതിതല്പരനായിട്ട് ഒരുവൻ ഏതേതു പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുന്നുവോ, അതാതുഫലത്തെ ശുഭമായാലും, അശുഭമായാലും അവൻ ഗുണസമ്പ്രയുക്തനായതുകൊണ്ട് അനുഭവിക്കുന്നു.

കൎമ്മവും പ്രവൃത്തിയും.

കൎമ്മനിയമം മനുഷ്യന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്നു വിപരീതമായി പ്രവൎത്തിക്കുന്നില്ല എന്നു മാത്രമല്ല അതു മനുഷ്യന്നു മുക്തിക്കു കാരണമായിത്തീരുന്നു. യാതൊരു നിയമവും ഇല്ലാത്ത ലോകത്തിൽ ഒന്നും ചെയ്യുവാൻ നമുക്ക് തരമില്ല. രാജ്യത്തിൽ അരാജകത്വം 'കുത്താട്ട്' ബ്ലോഗിക്കുമ്പോൾ ക്രമമായ ഒരു പ്രവൃത്തിയും നടക്കുന്നതല്ല. ഇന്നതു ചെയ്താൽ ഇന്നതു ഫലം എന്നുള്ള ഒരു കാൎയ്യകാരണബന്ധം ക്ലിപ്തമായിരിക്കുന്നതു് ഉദ്യോഗത്തേയും ഉന്മേഷത്തേയും ഉണ്ടാക്കുന്നു. വൃക്ഷം വെച്ചു പിടിപ്പിച്ചാൽ അതു ഫലിക്കും എന്നുള്ള നിയമം കൃഷീവലനെ ഉത്സാഹപ്പെടുത്തുന്നു. വൃക്ഷം ചിലപ്പോൾ ഫലിക്കും, ചിലപ്പോൾ എന്തു ചെയ്താലും ഫലിക്കില്ല എന്നിരിക്കിൽ ആരും മരം വെച്ചു തോട്ടങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കില്ല. അതുകൊണ്ടു നിയമം നമ്മെ ഓരോന്നു ചെയ്യുവാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നുവെന്നു് ഓൎക്കേണ്ടതാണു്.

കൎമ്മവും ആലസ്യവും.

"ഈശ്വരൻ വിധിച്ചമാതിരി ഒക്കെവരും അതുകൊണ്ടു് മനുഷ്യർ ഒന്നും ചെയ്തിട്ടു പ്രയോജനമില്ല. ദാനം, ധൎമ്മം മുതലായ കൃത്യങ്ങൾ അനാവശ്യമാണ് എന്നുള്ള ബോധത്തെ പൌരസ്ത്യരുടെ മനസ്സിൽ കൎമ്മനിയമം ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ഇവൎക്കു ശ്രേയസ്സുണ്ടാകേണമെങ്കിൽ അവർ കൎമ്മത്തിൽ വിശ്വസിക്കരുതു്" എന്നു പാതിരിമാർ പറയാറുണ്ടു്. ഇതിനെപ്പററി കുറച്ചൊന്നു ചിന്തിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

കൎമ്മനിയമത്തെ ഹിന്തുക്കൾ തെററിധരിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല. വളരെ ആലസ്യത്തിന്നും, അനാസ്ഥക്കും, ക്രൂരതക്കും ഈ ദുൎബ്ബോധം കാരണമായിത്തീൎന്നിരിക്കുന്നു. ഈ വിഷയത്തെ പിന്നീടു വിവരിക്കാം. പക്ഷെ നമ്മു

ടെ പാതിരിസായ്പു പറയുന്നതും അബദ്ധമാണ്. നിൎദ്ധനനും നിസ്സഹായനും ആയ ഒരാൾ എന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ വരുന്ന പക്ഷം അവനെ സഹായിക്കേണ്ട ചുമതല എനിക്കുണ്ടെന്നു കൎമ്മനിയമം പറയുന്നു എന്നു പാതിരി അറിയുന്നില്ല. കൎമ്മനിയമമാണ് ആ സാധുവിനെ എന്റെ അരികെ അയച്ചതു്. എന്റെ പ്രയത്നംകൊണ്ടും സഹായംകൊണ്ടും അവനു ദുഃഖനിവൃത്തി വരുവാൻ തരമുണ്ടായിരിക്കാം. അങ്ങിനെ വിചാരിച്ചു ഞാൻ അവനെ സഹായിക്കുവാൻ ഉദ്യുക്തനാകേണമെന്നു കൎമ്മനിയമം പറയുന്നു. സൽകൎമ്മം എപ്പോഴും സുഖപൎയ്യവസായിയാണെന്നു നാം ഓൎക്കേണ്ടതാണ്.

സാമുദായികകൎമ്മം.

മനുഷ്യൻ ഒരു വ്യക്തിയുടെ നിലയിൽ അനുഭവിക്കേണ്ട കൎമ്മങ്ങളെ പ്രാരബ്ധം, സഞ്ചിതം, വൎത്തമാനം എന്നു വിഭാഗിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇവയ്ക്കുപുറമെ സാമുദായികമായ ഒരു കർമ്മം കൂടി മനുഷ്യൻ അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുന്നു. മനുഷ്യൻ ഒരു സാമുദായികജീവിയാണ്. മററു മനുഷ്യരോടും, മൃഗങ്ങളോടും, സസ്യങ്ങളോടും, ധാതുവൎഗ്ഗങ്ങളോടും അവൻ സംബന്ധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു മനുഷ്യരോടും മററു ജന്തുക്കളോടും ആകപ്പാടെയുള്ള നമ്മുടെ പെരുമാററത്തിൽ പ്രേമവും, ആദരവും ഉണ്ടാകേണ്ടതാണ്. നേരെമറിച്ചു നമ്മുടെ ജീവിതം ക്രൂരത, അനാദരവു്, ഔദാസീന്യം, സ്വാൎത്ഥം എന്നിവയാൽ ദൂഷിതമായാൽ അതിന്റെ ഫലം സാമുദായികമായ ദുഃഖമാണ്. ഭൂകമ്പം, വെള്ളപ്പൊക്കം, പകൎച്ചവ്യാധി, ക്ഷാമം, യുദ്ധം മുതലായ സംഭവങ്ങൾ സാമുദായികകർമ്മത്തിന്റെ ഫലങ്ങളാണ്. ഇതിന്നു ചില പ്രത്യേക ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ എടുത്തുനോക്കാം.

ഇന്ത്യരാജ്യവും അധഃകൃതവൎഗ്ഗക്കാരും.

ആൎയ്യന്മാർ മദ്ധ്യേഷ്യയിൽനിന്നാണ് ഇന്ത്യാരാജ്യത്തി

ലോക വന്നത്. അവർ ഇന്ത്യയെ ആക്രമിച്ചു, അപ്പോൾ അവിടെ വസിച്ചിരുന്ന ജനങ്ങളെ ജയിച്ചു അടിമപ്പെടുത്തി. അനേകായിരം കൊല്ലങ്ങളായി അനാര്യന്മാരെ അവർ ഹിംസിക്കയും, നഷ്ടപ്പെടുത്തുകയും, അടിമപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തുപോന്നു. ഈ സാധുജനങ്ങളുടെ സന്താനങ്ങളാണ് ഇപ്പോഴത്തെ ഇന്ത്യയിലെ അധഃകൃതവർഗ്ഗക്കാർ. അവരെ ജയിച്ചു കീഴടക്കിയതിന്നുശേഷം അവരോടു ദയയോടും സ്നേഹത്തോടും ആര്യന്മാർ പെരുമാറേണ്ടതായിരുന്നു. അങ്ങിനെ ചെയ്യാത്തതുകൊണ്ടു ഓരോ കഷ്ടങ്ങൾ ആര്യന്മാൎക്കുണ്ടാകുവാൻ തുടങ്ങി. യവനന്മാരും, മുകിലന്മാരും, പറങ്കികളും, ലന്തക്കാരും, ഫ്റഞ്ചുകാരും, ഇംഗ്ലീഷുകാരും തുടരെത്തുടരെ ഇന്ത്യയെ ആക്രമിച്ചു. ഇന്ത്യയിലെ ആര്യന്മാരുടെ പ്രാഭവം ക്രമേണ നശിച്ചു. യഥാൎത്ഥത്തിൽ ഇപ്പോൾ അവർ പാശ്ചാത്യരുടെ അടിമകളായിത്തീൎന്നിരിക്കുന്നു. എന്നിട്ടും പഠിക്കേണ്ട പാഠം അവർ പഠിച്ചിട്ടില്ല. ഏകദേശം ആറുകോടി അധഃകൃതവൎഗ്ഗക്കാർ ഇന്ത്യാരാജ്യത്തിൽ ഇപ്പോഴും ഉണ്ട്. ഉയൎന്നജാതിക്കാരുടെ കല്ലിച്ച ഹൃദയം ഈ പാവങ്ങളുടെ കണ്ണീർകൊണ്ടും അലിയുന്നില്ല. ഉയൎന്നജാതിക്കാർ ആകപ്പാടെ വിചാരിച്ചാലല്ലാതെ ഇതിന്നൊരു നിവൃത്തിയുമില്ല. ഈ അധഃകൃതവൎഗ്ഗക്കാൎക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം കിട്ടുന്നതിന്നുമുമ്പു ഒരു വിധത്തിലുള്ള ഉൽഗതിയും ഇന്ത്യാരാജ്യന്നിന്നുണ്ടാകുന്നതല്ല.

ഇംഗ്ലണ്ടു രാജ്യം.

അന്യരാജ്യങ്ങളിൽ കയറിച്ചെന്നു സാമ്രാജ്യം സ്ഥാപിച്ചുപോരുന്നവരാണ് ഇംഗ്ലീഷുകാർ. ഇതുകാരണം അവർ വളരെ ക്രൂരകൃത്യങ്ങൾ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. എത്രയെത്ര കാടന്മാരെ ഇംഗ്ലീഷുകാർ ആഫ്റിക്കയിലും, ആസ്ത്രേലിയയിലും ചെന്നു കൊന്നിട്ടുണ്ട്! അവരെല്ലാം ഇംഗ്ലണ്ടിലെ തെമ്മാടികളാ

യി ജനിക്കുന്നു. അവൎക്കു വിദ്യാഭ്യാസം നല്കി അവരെ നന്നാക്കിത്തീൎക്കുന്നതുകൊണ്ടു മാത്രമേ ഇംഗ്ലണ്ടിന്റെ ദുഷ്കൎമ്മഫലം അവസാനിക്കയുള്ളൂ.

തിരുവിതാംകൂറിലെ വെള്ളപ്പൊക്കം.

ഞാൻ ഈ ലേഖനം എഴുതുന്ന അവസരത്തിൽ അതിഘോരമായ വൃഷ്ടികൊണ്ടു് തിരുവിതാംകൂറിൽ വളരെ സ്ഥലം വെള്ളത്തിൽ ആണ്ടുകിടക്കുകയാണു്. എത്ര ആളുകൾ മരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും, എത്ര കന്നാലികൾ നശിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും ഇതുവരെ ക്ലിപ്തമായി അറിവുകിട്ടിയിട്ടില്ല. അനേകായിരം ജനങ്ങൾ വെള്ളം കയറാത്ത സ്ഥലങ്ങളിൽ ശരണം പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്തെന്നില്ലാത്ത കഷ്ടവും, ദുഃഖവും, ദാരിദ്ര്യവും ഇവരെ ബാധിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതിനൊക്കെ കാരണം എന്താണു്?

ഒന്നാമതായി നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതു് നാം അനുഭവിച്ചതെല്ലാം നാം അനുഭവിക്കേണ്ടതുതന്നെയെന്നുള്ളതാകുന്നു. രണ്ടാമതു്, ഈ ഘട്ടത്തിൽ കഷ്ടത്തിലകപ്പെട്ടവരെ കഴിയുന്നവർ സഹായിക്കേണമെന്നുള്ളതാണു്. ഈ കഷ്ടത്തിന്നു കാരണം എന്താണെന്നു് ഊഹിക്കുവാനേ തരമുള്ളൂ. ഭ്രാതൃഭാവത്തിന്നു വിപരീതമായിട്ടുള്ള പ്രവൃത്തിയൊക്കെ ദുഃഖത്തിന്നു കാരണമാണെന്നു നാം അറിയേണ്ടതാകുന്നു. നെല്ലിന്നു വില കയറട്ടെ എന്നുവിചാരിച്ചു് നെല്ലു് വില്ക്കാതെ അറയിലിട്ടു പൂട്ടുന്ന കൃപണൻ ഭ്രാതൃഭാവത്തിന്നു വിരുദ്ധമായി പ്രവൎത്തിക്കുന്നവനാണു്. പറയന്മാരുടേയും, പുലയന്മാരുടേയും എല്ലു നുറുങ്ങിയിട്ടും, ചോര നീരായിട്ടും ആകുന്നു ജന്മിയുടെ അറ നിറയുന്നതെന്നു അവർ വിചാരിച്ചു് ആ പാവങ്ങളെ സഹായിക്കുന്നില്ല. അപ്പോൾ അറയിൽ വെള്ളം കടക്കുന്നു. പറയനും, പുലയനും, മറ്റുജാതിക്കാരും അനേകം കാലങ്ങളായി മത്സ്യമാംസഭുക്കുകളായിത്തന്നെ വൎത്തിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് അതികഠിനമായ ക്രൂരതയ്ക്കു അവർ കാരണമായിത്തീൎന്നിരിക്കുന്നു. ആ

ത്തുകൊണ്ടു് അവരും കഷ്ടം അനുഭവിക്കുന്നു ദുഷ്കൃത്യം ദുഃഖത്തിൽ അവസാനിക്കുന്നതാണു്.

ഇവിടെ ഒന്നുകൂടി സ്മൎത്തവ്യമാണു്. ഈ മാതിരി കഷ്ടകാലങ്ങളിൽ പരാൎത്ഥബുദ്ധിയും ലോകത്തിൽ വ്യാപിക്കുന്നു. മററവസരങ്ങളിൽ അലസന്മാരായിരുന്ന പലരും വെള്ളപ്പൊക്കത്തിന്റെ കഷ്ടസ്ഥിതിയെ ഓൎത്തു അഗതികളായവരെ സഹായിക്കുവാൻ യത്നിക്കുന്നു. പുലയന്മാരെ ഒരു നാഴികദൂരം അകററിനിൎത്തുന്ന ബ്രാഹ്മണൻ ഫലാപേക്ഷകൂടാതെ പ്രതിദിവസം അവനു ചോറു വെച്ചുവിളമ്പിക്കൊടുക്കുന്നു. ഇത്രയും പരാൎത്ഥബുദ്ധിയെ അവരിൽ ജനിപ്പിച്ചതു് ഈ സംഭവമല്ലേ. അതുകൊണ്ടു് പ്രായേണ ദുഃഖത്തിനു ആസ്പദങ്ങളായ സംഭവങ്ങളും കൂടി ഗുണത്തിന്നും കാരണമായിത്തീരുന്നു.

എത്രതന്നെ കഷ്ടം അനുഭവിച്ചാലും മനുഷ്യൻ പഠിക്കാവുന്ന പാഠം പഠിക്കുന്നില്ല. പക്ഷെ അപ്രതിഹതമായി പ്രവഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈശ്വരശക്തി അവസാനത്തിൽ എല്ലാവരേയും സുകൃതികളാക്കിത്തീൎക്കുമെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല. ഈശ്വരസങ്കല്പം സുഖോന്മുഖമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ആ സങ്കല്പത്തിന്നു അനുകൂലമായി പ്രവൎത്തിക്കുന്നവനു സുഖവും, വിപരീതമായി പ്രവൎത്തിക്കുന്നവനു ദുഃഖവും ഉണ്ടാകുന്നു. അതുകൊണ്ടാകുന്നു ശാക്യമുനി ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞതു്.

സബ്ബപാപസ്സ അകരണം
കുശലസ്സ ഉപസംപദ
സാചിത്ത പരിയൊദപനം
എതം ബുദ്ധാനുശാസനം.

പാപത്തിൽനിന്നു വിരമിക്കുക
പുണ്യംചെയ്യുവാൻ പരിശ്രമിക്കുക
നിങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തെ ശുദ്ധീകരിക്കുക
ഇതാണു് ബുദ്ധന്മാരുടെ ധൎമ്മം.

ആകാശഗമനം.

(ഹനുമാൻ)

ദ്രവ്യങ്ങളുടെ ഘനലഘുത്വം.

ഘനം എല്ലാദ്രവ്യങ്ങളുടേയും സ്വഭാവമാണ്. പക്ഷെ ചില ദ്രവ്യങ്ങൾ മററു ചില ദ്രവ്യങ്ങളെക്കാൾ ഘനം കൂടിയവയാണെന്നു നാം അറിയുന്ന ഒരു സംഗതിയാകുന്നു. ദ്രവ്യങ്ങളുടെ ഘനലഘുത്വത്തെ താരതമ്യപ്പെടുത്തുവാൻ അവയുടെ വലുപ്പത്തെ ആദ്യം ക്ലിപ്തപ്പെടുത്തേണ്ടതാണ്. ഇതിന്നു ഒരുദാഹരണം എടുത്തുനോക്കുക. ഒരേ വലുപ്പത്തിലുള്ള ഒരു മെഴുകുണ്ടയും ഒരു ഇരുമ്പുണ്ടയും എടുത്തു തുലാസ്സിൽ തൂക്കിനോക്കിയാൽ ഇരുമ്പുണ്ടയ്ക്കു അധികം ഘനം ഉള്ളതായിക്കാണാം. അതുകൊണ്ട് മെഴുകിനേക്കാൾ ഇരുമ്പിന്നു ഘനമുണ്ടെന്നു തീൎച്ചയായി. ഘനങ്ങളുടേയും ദ്രവങ്ങളുടേയും ഘനലഘുത്വത്തെ താരതമ്യപ്പെടുത്തുവാൻ പ്രകൃതിശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ മാതൃകയായി എടുത്തിട്ടുള്ള ദ്രവ്യം വെള്ളമാകുന്നു. വെള്ളത്തിൻെറ ഘനം ഒന്നു എന്നു സങ്കല്പിച്ച് അതോടു താരതമ്യപ്പെടുത്തി മററു സാധനങ്ങളുടെ ഘനം പരിഗണിക്കുക പതിവാകുന്നു.

ആൎക്കിമിഡസ്സിൻെറ തത്വം.

ഘനം കുറഞ്ഞ ഒരു സാധനം ഘനം കൂടിയ ഒരു പദാൎത്ഥത്തിൽ പൊങ്ങിക്കിടക്കും. മരം, മെഴുക്, എണ്ണ മുതലായവ വെള്ളത്തെക്കാൾ ഘനം കുറഞ്ഞവയായതുകൊണ്ട് അവ വെള്ളത്തിൽ പൊങ്ങിക്കിടക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ അവ പൊങ്ങിക്കിടക്കുവാനുള്ള കാരണത്തെപ്പററി ചിന്തിക്കാം.

ഏതെങ്കിലും ഒരു ഘനസാധനം ഒരു ദ്രവത്തിൽ ആണ്ടുകിടക്കുമ്പോൾ ആ ദ്രവത്തിൻെറ 'ഭാരശക്തി' ആ സാധന

ത്തെ പൊക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. ആ സാധനത്തിന്റെ വലു പ്പത്തിലുള്ള ദ്രവത്തിന്റെ ഘനവും ഈ ഭാരശക്തിയും സമമാണു്. ആ ഘനസാധനത്തിന്റെ ഘനം മുമ്പുപറഞ്ഞ ഭാരശക്തിയെക്കാൾ കൂടുതലാണെങ്കിൽ അതു മുങ്ങും; കുറവാണെങ്കിൽ പൊങ്ങും; സമമാണെങ്കിൽ അതെവിടേയും നിലച്ചു നില്ക്കും. ഈ തത്വം കണ്ടുപിടിച്ച മഹാനാണു് ആർക്കിമിഡസ്സ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജന്മസ്ഥലം സിസിലി ദ്വീപാണു്.

വെള്ളത്തെക്കാൾ ഘനം കുറഞ്ഞ സാധനങ്ങളെക്കൊണ്ടു് തെരപ്പം, തോണി, കപ്പൽ മുതലായവയുണ്ടാക്കി നാം വെള്ളത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുന്നു. അതുപോലെ വായുവിനേക്കാൾ ഘനംകുറഞ്ഞ സാധനങ്ങളുണ്ടെങ്കിൽ അവയിൽ കയറി നമുക്കു വായുവിലും സഞ്ചരിക്കാമെന്നു് ഊഹിക്കാമല്ലോ. അതുകൊണ്ടു് ആകാശത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുവാൻ ആദ്യം പരിശ്രമം ചെയ്യുവർ, വായുവിനേക്കാൾ ലഘുവായ വല്ല ദ്രവ്യങ്ങളും ഉണ്ടോ എന്നാണു് അന്വേഷിച്ചുതുടങ്ങിയതു്.

ഉഷ്ണവായുവിന്നു ശൈത്യവായുവോളം ഘനമില്ലെന്നു അവർ കണ്ടുപിടിച്ചു. എത്രയും നേർമ്മയായ തോൽ, പട്ടു് മുതലായവയാൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ട വലിയ ഗോളകങ്ങളിൽ ഉഷ്ണവായു നിറച്ചാൽ ആ ഗോളകങ്ങൾ വായുമണ്ഡലത്തിൽ പൊങ്ങിപ്പോകുമെന്നൂഹിക്കാമല്ലോ. ഇപ്രകാരം ഗോളകങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി അവയുടെ സഹായത്താൽ ആളുകൾ ആകാശത്തിൽ സഞ്ചരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇങ്ങിനെ ആകാശത്തിൽ ആദ്യം സഞ്ചരിച്ചതു് ചീനക്കാരാണെന്നു ചിലർ പറയുന്നുണ്ടു്. 1306-ാം കൊല്ലത്തിൽ പെക്കിങ്ങ് പട്ടണത്തിലാണത്രേ ഈ സംഭവം ആദ്യമായിനടന്നതു്. 1709-ൽ ഒരു പറങ്കിപാതിരി ലിസ്ബൺ പട്ടണത്തിൽ ആകാശത്തിൽ സഞ്ചരിച്ചുവെന്നും കാണുന്നുണ്ടു്.

ആൎദ്രജൻ അല്ലെങ്കിൽ ജലവായു.

ചില ആമ്ളങ്ങാം ചില ലോഹങ്ങളുമായി യോജിക്കു മ്പോഠം ഉണ്ടാകുന്ന ബാഷ്പമാണ് ആൎദ്രജൻ. ഇതു് ഏററവും ഘനംകുറഞ്ഞ ഒരു ബാഷ്പമാകുന്നു. വായുവിന്നു ആൎദ്രജനേക്കാഠം പതിന്നാലുമടങ്ങു ഘനം കൂടുതലാണു്. ആകാശത്തിൽ കയറിച്ചെല്ലുന്തോറും ശൈത്യം അധികമധികമായി വരുന്നതു കൊണ്ടു് ഉഷ്ണവായു നിറച്ച വിമാനം ദീഘമായ ആകാശ സഞ്ചാരത്തിന്നു അപൎയ്യാപ്തമാണു്. എന്നാൽ ആൎദ്രജനാൽ നിറയ്ക്കപ്പെട്ട വിമാനങ്ങാംക്കു ഈ ന്യൂനതയില്ല. അതുകൊണ്ടു് ആൎദ്രജൻ നിറച്ച വിമാനത്തിലാണു് പിന്നീട്ട ആളുകാം കയറിത്തുടങ്ങിയതു്. സാധാരണ വലുപ്പമുള്ള ഒരു മുറിയിൽ അടങ്ങിയ വായുവിന്റെ ഘനം ഏകദേശം ഒരു ശതത്തൂക്കമാണു്. അതുകൊണ്ടു് അത്രതന്നെ വലുതായ ഒരു ഗോളത്തിലുള്ള ആൎദ്രജന്റെ ഘനം ഏകദേശം 8 റാത്തലായിരിക്കും. ആക്കിമിഡിസ്സ് തത്വപ്രകാരം പരിഗണിച്ചുനോക്കുമ്പോഠം 8 റാത്തൽ ആൎദ്രജന്നു വായുമണ്ഡലത്തിൽ 104 റാത്തൽ ഘനത്തെ പൊക്കുവാൻ സാധിക്കുമെന്നു കാണുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ആൎദ്രജവിമാനങ്ങാം വായവ്യവിമാനങ്ങളെക്കാഠം പ്ളവനശക്തിയുള്ളവയാകുന്നു.

ഇപ്പോഴത്തെ ആകാശയാനങ്ങാം.

പക്ഷികളുടെ ദേഹം വായുവിനേക്കാഠം ഘനം കൂടിയതാണെങ്കിലും പക്ഷികാം ആകാശത്തിൽ പറക്കുന്നതെങ്ങിനെ? വാണക്കുററി ഘനമുള്ളതാണെങ്കിലും അതു് എങ്ങിനെയാണ് ആകാശത്തിൽ പൊങ്ങിപ്പോകുന്നതു്?—എന്നിങ്ങനെ ചിലർ ആലോചിച്ചുതുടങ്ങി. ഈ ആലോചനകളുടെ ഫലമാണു് ഇപ്പൊഴത്തെ ആകാശയാനങ്ങാം.

പരന്ന നിലത്തിൽ ഒരു പമ്പരം തിരിയുമ്പോഠം അതു വീഴാതെയിരിക്കുന്നതിന്നു കാരണം അതിന്റെ ചലനമാണു്.

അതിവേഗത്തിൽ ചലിക്കുന്ന ഒരു സാധനത്തിന്നു വായുവിൽ നില്ക്കുന്നില്ലെന്നു തെളിയുന്നു. ഇപ്രകാരം ചലിക്കുന്ന ചില ചക്രങ്ങളോടുകൂടിയ ഒരു യന്ത്രം ലാംങ്ങിലി എന്നു പേരായ ഒരു അമേരിക്കക്കാരൻ ആദ്യം ഉണ്ടാക്കി. ഈ യന്ത്രത്തെ അദ്ദേഹം ചലിപ്പിച്ച് ഒരു തടാകത്തിന്റെ മുകളിൽ പറപ്പിച്ചു. തടാകത്തിൽ വീഴുന്നതിന്നുമുമ്പ് ആ യന്ത്രം രണ്ടുമൂന്നുനാഴിക ദൂരം പാറിപ്പോയതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം വളരെ സന്തോഷിച്ചു.

അതിന്നുശേഷം രണ്ടു അമേരിക്കക്കാർ (ഓർവിൽ, റൈററ്) ഒരാൾക്കു കയറി സഞ്ചരിക്കുവാൻ സൌകയ്യമുള്ള ഒരു വിമാനം ഉണ്ടാക്കി. ആകാശത്തിൽ അതിനെ തുഴഞ്ഞു തിരിച്ചുകൊണ്ടുപോകുവാനുള്ള പല ഏപ്പാടുകളും അവർ കണ്ടുപിടിച്ചു. ആകാശത്തിൽ പരസ്യമായി ആദ്യം സഞ്ചരിച്ച ആൾ ഒരു ബ്രസിൽരാജ്യക്കാരനാകുന്നു. എന്നാൽ വിമാനങ്ങളെ വിചാരിച്ചമാതിരി ആകാശത്തിൽ തുഴഞ്ഞു തിരിച്ചുകൊണ്ടുപോകുവാൻ നല്ലവണ്ണം ഉപയുക്തങ്ങളായ സൂത്രങ്ങൾ ആദ്യം കണ്ടുപിടിച്ചതു ഹെൻറി ഫാർമാൻ എന്നൊരു പരന്ത്രീസുകാരനാകുന്നു. 1907 ഡിസംബർ 30-ാംനു അദ്ദേഹം പാരീസ്സിൽവെച്ച് അരനാഴിക ദീഘത്തിൽ വൃത്താകൃതിയിൽ ആകാശത്തിൽ സഞ്ചരിച്ചു. 1908-ൽ മുമ്പു പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ആ രണ്ടുഅമേരിക്കക്കാരും ഫ്രഞ്ചുരാജ്യത്തിൽചെന്നു പലവിധത്തിലുള്ള സഞ്ചാരങ്ങളും അവിടെവെച്ചു നടത്തി. ഒന്നര മണിക്കൂറിൽ 56 നാഴികദൂരം അവർ ആകാശത്തിൽ സഞ്ചരിച്ചു. 1908 ഡിസംബർ 31-ാംനു റൈററ് 2 മണിക്കൂർ 23 മിനിട്ട് ആകാശത്തിൽ സഞ്ചരിച്ച് 78 നാഴിക യാത്രചെയ്തു. 1909 ജൂലായി 25-ാംനു ബ്ളാററ് എന്ന ഫ്രഞ്ചുകാരൻ 33 മിനിട്ടുസമയത്തിൽ കാലേയ്പട്ടണത്തിൽനിന്നു ഡോവറിലേക്കു (ഫ്രാൻസിൽനിന്നു ഇംഗ്ലണ്ടിലേക്കു 22 നാഴിക) പോയി.

ഇപ്പറഞ്ഞവയെല്ലാം ആശ്ച്യൎയ്യത്തെ സംഭവങ്ങളാണ്. എത്രയും സൌകൎയ്യത്തോടുകൂടിയും സുഖമായും ആകാശത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുവാൻ ഇപ്പോൾ നമുക്കു സാധിക്കും. പ്രകൃതിശക്തികളെ ഹിതമായവിധത്തിൽ വിനിയോഗിക്കുന്ന മനുഷ്യന്റെ ബുദ്ധിവൈഭവം പ്രശംസനീയംതന്നെ. മനുഷ്യന്റെ ബുദ്ധിവൈഭവം എത്രയുണ്ടെന്നു ആൎക്കു പറയുവാൻ കഴിയും.

ആശ്ചൎയ്യവത് പശ്യതികശ്ചിദേനം
ആശ്ചൎയ്യവത് വദതി തഥൈവചാന്യഃ
ആശ്ചൎയ്യവച്ചൈന മന്യഃ ശൃണോതി
ശ്രുത്വാപ്യേനം വേദനചൈവകശ്ചിൽ.

പുസ്തകപരിശോധന.

:o:

(സാഹിത്യമഞ്ജരി 4-ാം ഭാഗം,
വിദ്യാവിനോദിനി അച്ചുക്കൂടം, തൃശ്ശിവപേരൂർ, വില ക. 1.)

വള്ളത്തോളിന്റെ സുകൃതപുഷ്പവാടികയിലെ ഈ പുതിയ പൂങ്കുലയിൽ പലവിധ പരിമളരാഗങ്ങളും മൂളുന്ന പൂക്കൾ ധാരാളമുണ്ട്. വാസനകൊണ്ടും ഭംഗികൊണ്ടും ഇതു് ഇതിന്നു മുമ്പു വിരിഞ്ഞു വാടാതെ നില്ക്കുന്ന മഞ്ജരികളേക്കാൾ ഒട്ടും പിന്നിലല്ല. എന്നു മാത്രമല്ല ഇതിലെ പല കവിതാകുസുമങ്ങളും പൂജാർഹങ്ങൾ തന്നെയാണ്. വള്ളത്തോളിന്നു് തന്മയത്വശക്തി കാലക്രമേണ അധികമായി വരുന്നു എന്നുള്ളതിന്നു് ഇതിലെ ഒന്നു രണ്ടു കൃതികൾ സാക്ഷികളായി നില്ക്കുന്നു. "ശ്രീമഹാഭാഗവതത്തിൽ വൎണ്ണിതമായ കാളിയമൎദ്ദനം കഥയിൽ ഗൂഢമായി കിടക്കുന്ന തത്വം കണ്ടുകിട്ടിയപ്പോൾ, ആ വിഷയത്തിൽ തന്റെ കവിതയെ സന്താനം ചെയ്യിപ്പാനായി

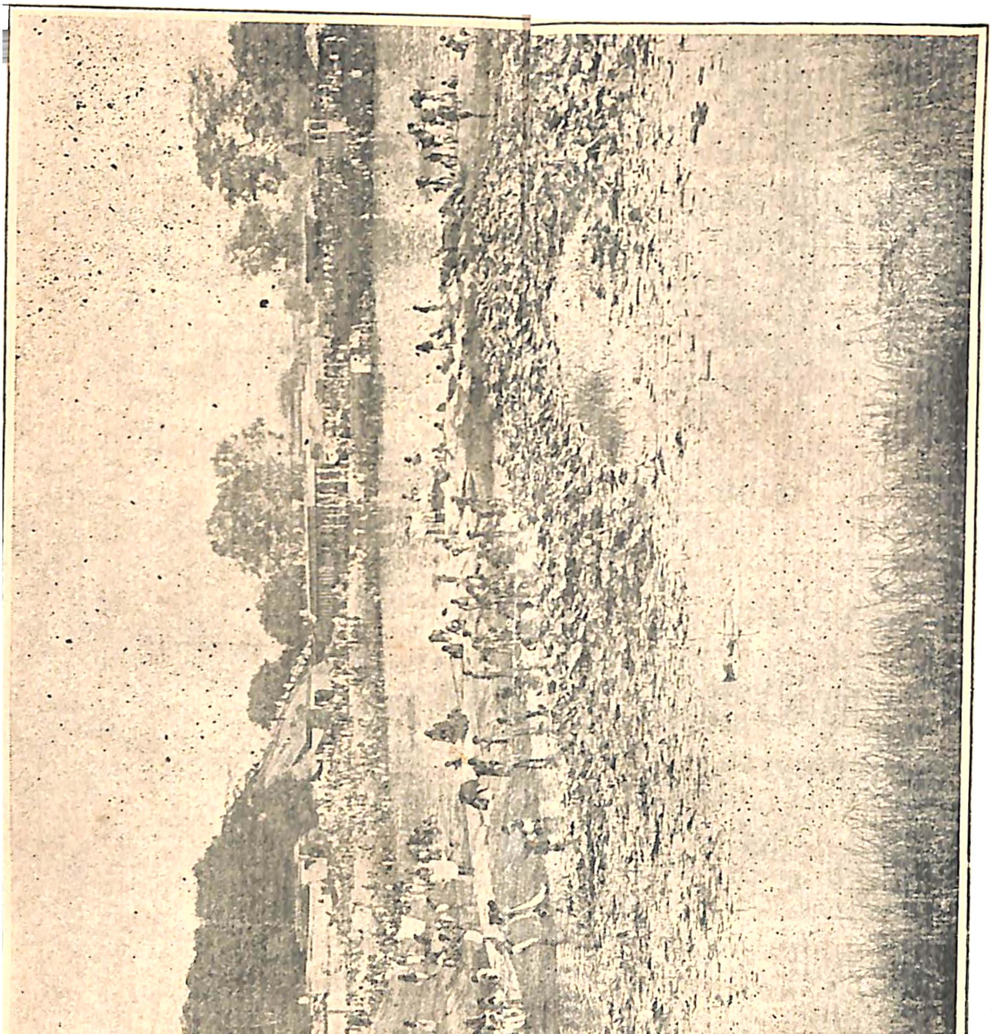

ഓം.

സത്യാന്നാസ്തി പരോധർമ്മഃ

സനാതനധർമ്മം.

ശ്രേയാൻ ദ്രവ്യമയാദ്യജ്ഞാൽ ജ്ഞാനയജ്ഞഃ പരംതപ. ഗീത 4-33.

പുസ്തകം 14. { 1924. സെപ്റ്റംബർ. } നമ്പർ. 9.

സൌന്ദര്യലഹരി.

(228-ാംപേജിൽനിന്നു തുടർച്ച.)

70.

മൃണാളീമൃദ്വീനാം തവ ഭുജലതാനാം ചതസൃണാം
ചതുർഭിഃ സൌന്ദര്യം സരസിജഭവഃ സ്തൌതി വദനൈഃ
നഖേഭ്യഃ സന്ത്രസ്യൻ പ്രഥമമഥനാദന്തകരിപോ-
ശ്ചതുർണ്ണാം ശീർഷാണാം സമമഭയഹസ്താർപ്പണധിയാ.

ഹെ ഭഗവതി, സരസിജഭവഃ=ബ്രഹ്മാവു്. പ്രഥമമഥനാൽ=തന്റെ ആദ്യത്തെ തല നുള്ളിക്കളഞ്ഞ. അന്തകരിപോഃ=പരമേശ്വരന്റെ. നഖേഭ്യഃ=കൂർത്ത നഖങ്ങളിൽനിന്നു്. സന്ത്രസ്യൻ=(ഇനിയുള്ള തലകളും നുള്ളിക്കളഞ്ഞേക്കുമോ എന്നു്) ഭയന്നവനായിട്ടു്. സമം=ഒരേസമയത്തിൽ. ചതുർണ്ണാം ശീർഷാണാം=തന്റെ നാലു ശിരസ്സുകൾക്കു്. അഭയഹസ്താർപ്പണധിയം=അഭയഹസ്തദാനം ചെയ്യണമെന്നുള്ള താല്പര്യത്തോടെ. ചതുർഭിഃ വദനൈഃ=നാലു മുഖങ്ങളാൽ. തവ=ഭവതിയുടെ. മൃണാളീമൃദ്വീനാം=താമരവളയംപോലെ മാർദ്ദവമുള്ള. ചതസൃണാം, ഭുജലതാനാം=നാലു കൈകളുടെ. സൌന്ദര്യം=സൌന്ദര്യത്തെ. സ്തൌതി=(ഒരേസമയത്തു്) സ്തുതിക്കുന്നു.

പണ്ട് പരമേശ്വരൻ പഞ്ചമുഖനായിരുന്ന ബ്രഹ്മാവിന്റെ ഒരു ശിരസ്സ് അറുത്തുകളഞ്ഞു എന്ന് പുരാണം. ദേവിയുടെ കൈകളെ വർണ്ണിക്കാൻ ചതുർമ്മുഖനേ കഴിയൂ എന്ന് തത്വം.

71.

നഖാനാമുദ്ദ്യോതൈർന്നവനളിനരാഗംവിഹസതാം
കരാണാംതെകാന്തിം കഥയകഥയാമഃ കഥമുമെ
കയാചിദ്വാസാമ്യം ഭജതുകലയാഹന്തകമലം
യദിക്രീഡല്ലക്ഷ്മീചരണതലലാക്ഷാരസചണം.

ഹെ ഉമെ=അല്ലയോ പാർവ്വതി, നഖാനാം=നഖങ്ങളുടെ. ഉദ്ദ്യോതൈഃ=കാന്തികളാൽ. നവനളിനരാഗം=സൂര്യോദയത്തിൽ മലർന്ന ചെന്താമരപ്പൂക്കളുടെ ചുവപ്പിനെ. വിഹസതാം=പരിഹസിക്കുന്ന. തെ=ഭവതിയുടെ. കരാണാം=കൈത്തലങ്ങളുടെ. കാന്തിം=ശോഭയെ. കഥം=എങ്ങനെ. കഥയാമഃ=ഞങ്ങൾ വർണ്ണിച്ചുപറയുന്നു. കഥയ=ഭവതിതന്നെ പറഞ്ഞാലും. കമലം=ചെന്താമരപ്പൂവ്. കയാചിൽ=ഏതൊരു. കലയാ=ഭാഗത്താൽ. സാമ്യം=കരസാദൃശ്യത്തെ. ഭജതു=ഭജിക്കും. ഒരു അംശത്താലും ഭജിക്കുകയില്ലെന്നർത്ഥം. (എന്നാൽ, തൽ=ആ ചെന്താമരപ്പൂവ്.) ക്രീഡല്ലക്ഷ്മീചരണതലലാക്ഷാരസചണം=കളിക്കുന്ന ലക്ഷ്മീഭഗവതിയുടെ ഉള്ളങ്കാലിൽ ചാർത്തിയ കോലരക്കിൻ ചാറോടുകൂടിയതായിട്ട്. ഭവേദ്യദി=ഭവിക്കുമെങ്കിൽ. (ഭവതിയുടെ കരസാദൃശ്യം ഭജിക്കുമെന്ന് ചേർത്തുകൊള്ളണം) സ്വഭാവേന ചുവന്ന താമരപ്പൂവിന് ദേവിയുടെ കൈത്തലങ്ങളോളം ചുവപ്പില്ലെന്നർത്ഥം.

72.

സമംദേവിസ്കന്ദദ്വിപവദനപീതംസ്തനയുഗം
തവെദംഖേദംഹരതുസതതംപ്രസ്നുതമുഖം
യദാലോക്യാശങ്കാകുലിതഹൃദയോഹാസജനകഃ
സ്വകുംഭൌഹേരംബഃപരിമൃശതിഹസ്തേനഝടിതി.

ഹെ ദേവി=അല്ലയോ ദേവി, തവ=ഭവതിയുടെ. സമം=ഒരേസമയത്തിൽ. സ്കന്ദദ്വിപവദനപീതം=സുബ്രഹ്മണ്യനാലും ഗണപതിയാലും പാനം ചെയ്യപ്പെട്ട. സതതം=എപ്പോഴും. പ്രസ്നുതമുഖം=ചുരന്ന മുഖത്തോടുകൂടിയ. ഇദം=ഈ. സ്തനയുഗം=രണ്ടു മുലകൾ. നഃ=ഞങ്ങളുടെ. ഖേദം ദുഃഖത്തെ. ഹരതു=നശിപ്പിക്കട്ടെ. യൽ=യാതൊരു സ്തനദ്വയത്തെ.

ആലോക്യ=കണ്ടിട്ട്. ഹെരംബഃ=ഗണപതി. ആശങ്കാകുലിതഹൃദയഃ=എന്റെ കുംഭങ്ങളെ അമ്മ അപഹരിച്ചുകളഞ്ഞോ എന്ന് സംശയത്തോടുകൂടിയ മനസ്സോടുകൂടിയവനായി. ഹാസജനകഃ=മാതാപിതാക്കന്മാൎക്ക് ഹാസത്തെ ഉണ്ടാക്കുവാനായിട്ട്. ഝടിതി=വേഗം. സ്വകുംഭൌ=തന്റെ മസ്തകങ്ങളെ. പരിമൃശതി=(തന്റെ മസ്തകങ്ങളവിടെ ഉണ്ടോ പോയോ എന്നറിവാൻ) തൊട്ടുനോക്കുന്നു. ദേവിയുടെ സ്തനങ്ങൾ സാധാരണ ഗജങ്ങളുടെ മസ്തകങ്ങളോട് ഉപമിക്കാൻ പാടില്ല. ഗജമുഖനായ ഗണപതിയുടെ മസ്തകങ്ങളോട് ഉപമിക്കാനെ പാടുള്ളു എന്ന് താത്പൎയ്യം.

73.

അമൂ തെ വക്ഷോജാവമൃതരസമാണിക്യകുതുപൌ
ന സന്ദേഹസ്പന്ദോ നഗപതിപതാകെ മനസി നഃ
പിബന്തൌ തൌ യസ്മാദവിദിതവധൂസംഗരസികൌ
കുമാരാവദ്യാപി ദ്വിരദവദനക്രൌഞ്ചദളനൌ.

ഹെ നഗപതിപതാകെ=പൎവ്വതരാജന്റെ കൊടിക്കൂറയായ ഭഗവതി. തവ=ഭവതിയുടെ. അമൂ=ഈ. വക്ഷോജൌ=സ്തനങ്ങൾ. അമൃതരസമാണിക്യകുതുപൌ=അമൃതം നിറഞ്ഞ പത്മരാഗരത്നത്താലുണ്ടാക്കിയ കുടങ്ങളാകുന്നു. (ഈ കാൎയ്യത്തിൽ) നഃ=ഞങ്ങളുടെ. മനസി=മനസ്സിൽ. സന്ദേഹസ്പന്ദഃ ന=സംശയം ലേശംപോലുമില്ല. യസ്മാൽ=യാതൊരു കാരണത്താൽ. തൌ=ഭവതിയുടെ ആ സ്തനങ്ങളെ. പിബന്തൌ=കുടിക്കുന്ന. ദ്വിരദവദനക്രൌഞ്ചദളനൌ=ഗണപതിയും സുബ്രഹ്മണ്യനും. അവിദിതവധൂസംഗരസികൌ=അറിയപ്പെടാത്ത സ്ത്രീസംഗസുഖത്തോടുകൂടിയ, സ്ത്രീസംഗസുഖം അറിയാത്ത. കുമാരൌ=ശിശുക്കളായിട്ടുതന്നെ. അദ്യാപി=ഇപ്പോഴും. ഇന്നും ഇരിക്കുന്നു. സാധാരണ മുലപ്പാലുകുടിച്ചവൎക്ക് ബാല്യം, യൌവനം, വാൎദ്ധക്യം ഇവ വന്നുകൂടും. ദേവിയുടെ അമൃതംനിറഞ്ഞ മുലകുടിച്ച സുബ്രഹ്മണ്യനും ഗണപതിക്കും എന്നും ബാല്യം മാത്രമേ ഉള്ളു എന്ന് താത്പൎയ്യം.

74.

വഹത്യംബ സ്തംബെരമദനുജകുംഭപ്രകൃതിഭിഃ
സമാരബ്ധാം മുക്താമണിഭിരമലാം ഹാരലതികാം
കുചാഭോഗോ ബിംബാധരരുചിഭിരന്തശ്ശബളിതാം
പ്രതാപവ്യാമിശ്രാം പുരദമയിതുഃ കീൎത്തിമിവതെ.

ഹേ അംബ=അല്ലയോ ലോകമാതാവേ. തേ=ഭവതിയുടെ. കുചാഭോഗഃ=സ്തനമദ്ധ്യപ്രദേശം. സ്തംബേരമൻ=ആന. ഗജാസുരന്റെ മസ്തകമാകുന്ന ജന്മഭൂമിയോടുകൂടിയ. മുക്താമണിഭിഃ=ഒന്നാന്തരം മുത്തുകളാൽ. സമാരബ്ധാം=ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ട. ബിംബാധരരുചിഭിഃ=തൊണ്ടിപ്പഴത്തോടൊത്ത ചുണ്ടിന്റെ ചുവന്ന കാന്തികളാൽ. അന്തഃശബളിതാം=ഉള്ളിൽ ചിത്രവർണ്ണമായ. (ചുവന്ന) ഹാരലതികാം=മുത്തുമാലയെ. പുരദമയിതുഃ=പരമേശ്വരന്റെ. പ്രതാപവ്യാമിശ്രാം=പ്രതാപത്തോടുചേർന്ന. കീർത്തിംഇവ=യശസ്സിനെ എന്ന പോലെ. വഹതി=ധരിച്ചിരിക്കുന്നു. പ്രതാപം ചുവന്നതാണെന്ന് കവിപ്രസിദ്ധി. ദേവിയുടെ മുത്തുമാല സാധാരണമുത്തുകളാൽ ഉണ്ടാക്കിയതാവാൻ തരമില്ല. നല്ലാനയുടെ മസ്തകം, മുള, ഉത്തമസർപ്പം, മേഘം. മുത്തുച്ചിപ്പി, കരിമ്പ് ഇവയിൽ മുത്തുകളുണ്ടാകുമെന്ന് പ്രമാണം. അവയിൽ മുത്തുച്ചിപ്പിയുടെ മുത്തുകൾ സുലഭങ്ങൾ; മറ്റുള്ളവ ദുർല്ലഭങ്ങൾ.

75.

തവസ്തന്യംമന്യേധരണിധരകന്യേഹൃദയതഃ
പയഃപാരാവാരഃ * പരിവഹതിസാരസ്വതമിവ
ദയാവത്യാദത്തം ദ്രവിഡശിശുരാസ്വാദ്യതവയൽ
കവീനാംപ്രൗഢാനാമജനികമനീയഃകവയിതാ.

ഹേ ധരണിധരകന്യേ=അല്ലയോ പർവ്വതരാജപുത്രി. തവ=ഭവതിയുടെ. സ്തന്യം=മുലപ്പാല്. ഹൃദയതഃ=ഉള്ളിൽനിന്ന്. സുധാധാരാസാരഃ ഇവ=അമൃതപ്രവാഹമോ. സാരസ്വതം ഇവ=വാങ്മയമോ എന്നു തോന്നുമാറ്. പരിവഹതി=കവിഞ്ഞൊഴുകുന്നു. ഇതി=എന്ന്. മന്യേ=ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. (ഇവിടെ ഇവ എന്ന പദം രണ്ടുസ്ഥലത്തും ചേർക്കണം.) (പയഃപാരാവാരഃ=പാൽകടലോ എന്ന് പാഠഭേദം.) യൽ=യാതൊരു കാരണത്താൽ. ദയാവത്യാ=ദയാനിധിയായ. ഭവത്യാ=ഭവതിയാൽ. ദത്തം=കൊടുക്കപ്പെട്ട. തവ=ഭവതിയുടെ. യൽ=യാതൊരുമുലപ്പാല്. ആസ്വാദ്യ=കുടിച്ച്. ദ്രവിഡശിശുഃ=ഒരു ദ്രാവിഡബാലൻ. പ്രൗഢാനാം=പ്രസിദ്ധന്മാരായ. കവീനാം=കവികളിൽവച്ച്. കമനീയഃ=മനോഹരനായ. കവയിതാ=കവിയായിത്തീർന്നു. മുലപ്പാല് സാരസ്വതമാണോ എന്നുൽപ്രേക്ഷിക്കുവാൻ കാരണം, പർവ്വതഗുഹയിൽ ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ട ദ്രാവിഡശിശുവിന്റെ നിലവിളികേട്ട് ദയാർദ്രയായ ദേവി അടുത്തുചെന്ന് അവന്ന് തന്റെ മുല കൊടുത്തു. അതിനാൽ അവൻ ചെറുപ്പത്തിൽതന്നെ ഒരു വലിയ കവിയായിത്തീർന്നുവെന്നുള്ള ഇതിഹാസംതന്നെ.

* സുധാധാരാസാരഃ എന്നും പാഠഭേദമാവാം.

76.

ഹരക്രോധജ്വാലാവലിഭിരവലീഢേനവപുഷാ
ഗഭീരെതെനാഭീസരസികൃതസംഗോമനസിജഃ
സമുത്തസ്ഥൌതസ്മാദചലതനയെധൂമലതികാ
ജനസ്താംജാനീതെതവജനനിരൊമാവലിരിതി.

ഹെ അചലതനയെ=അല്ലയോ പാൎവ്വതി. മനസിജഃ=കാമദേവൻ ഹരക്രോധജ്വാലാവലിഭിഃ=പരമേശ്വരന്റെ കോപാഗ്നിജ്വാലകളുടെ നിരകളാൽ. അവലീഢേന=വ്യാപിക്കപ്പെട്ട. വപുഷാ=ശരീരത്തോടുകൂടെ. തവ=ഭവതിയുടെ. ഗഭീരെ=ആഴമുള്ള. നാഭീസരസി=നാഭിയാകുന്ന പൊയ്കയിൽ. കൃതസംഗഃ=ചെയ്യപ്പെട്ട സംഗത്തോടുകൂടിയവനായി മുങ്ങിയവനായി. തസ്മാൽ=അവങ്കൽനിന്ന്. ധൂമലതികാ=കൊടിപോലിരിക്കുന്ന പുക. സമുത്തസ്ഥൌ=പൊങ്ങി ഉണ്ടായി. തീജ്വാലപിടിച്ച സാധനത്തെ വെള്ളത്തിൽ മുക്കുമ്പോൾ ആവി പുറപ്പെടുമല്ലോ. ഹെ ജനനി=അല്ലയോ ലോകമാതാവേ. താം=ആ പുകയെ. ജനഃ=ആളുകൾ. തവ=ഭവതിയുടെ. രോമാവലി. ഇതി=രോമരാജിയെന്ന്. ജാനീതെ=മനസ്സിലാക്കുന്നു.

77

യദെതൽകാളിന്ദീതനുതരതരംഗാകൃതിശിവെ
കൃശെമദ്ധ്യെകിഞ്ചിജ്ജനനിതവയദ്ഭാതിസുധിയാം
വിമൎദ്ദാദന്യോന്യംകുചകലശയൊരന്തരഗതം
തനൂഭൂതംവ്യോമപ്രവിശദിവനാഭിംകുഹരിണീം.

ഹെ ശിവെ ജനനി=അല്ലയോ മംഗളരൂപിണിയായ ലോകമാതാവേ. കാളിന്ദീതനുതരതരംഗാകൃതി=യമുനാനദിയുടെ വളരെച്ചെറിയ തിരകളൊടൊത്ത. യൽ=യാതൊന്ന്. ഏതൽ=ഈ രോമരാജിയാകുന്നവസ്തു. കൃശെ=സ്തനങ്ങളുടെ വലിപ്പംകൊണ്ട് ചെറുതായ. മദ്ധ്യെ=സ്തനങ്ങളുടെ നടുവിൽ. സുധിയാം=വിദ്വാന്മാൎക്ക്. യൽകിഞ്ചിൽ=ആകാശരൂപമായ വസ്തു. ഭാതി=തോന്നുന്നു. കുചകലശയോഃ=കുടങ്ങൾപോലിരിക്കുന്ന മുലകളുടെ. അന്യോന്യം=പരസ്പരം. വിമൎദ്ദാൽ=തെരക്കാൽ, കലഹത്താൽ. അന്തരഗതം=ആ മുലകളുടെ നടുവിലകപ്പെട്ട. തനൂഭൂതം=പതുങ്ങിച്ചെറുതായി ദ്രവദ്രവ്യമായ. കുഹരിണീം=ഗുഹയോടുകൂടിയ, കുഴിയോടുകൂടിയ. നാഭിം=നാഭിയിലേക്ക്. പ്രവിശൽ=ഒഴുകിവിഴുന്ന. തൽ=ആ. വ്യോമ=ആകാശമാണ് എന്നു തോന്നും. (ആകാശം കറുത്തതാണെന്ന് കവിപ്രസിദ്ധി).

(തുടരും)

പി. കെ. നാരായണശാസ്ത്രികൾ.

പത്രസമ്പാദകക്കുറിപ്പുകൾ.

——:o:——

ആപത്തു്, അത്യാപത്തു്! കേരളത്തിൽ ആകപ്പാടെ ഇങ്ങിനെ ഒരു കലാപകാലം ഉണ്ടായതായി ഇന്നുള്ളവർക്കാർക്കും ഓർമ്മയില്ല. മണ്ണുവന്നുമൂടീട്ടുള്ള നെൽവയലുകൾ കുറച്ചൊന്നുമല്ല. വയലിൽ മണ്ണായാൽ മലയാളിയുടെ വായിലും മണ്ണുതന്നെയാണ്. വീണുപോയ വീടുകൾ ആയിരക്കണക്കിലുണ്ടു്. 'കഷ്ടിച്ചു് കൃത്യംകഴിയുന്നവർക്ക്' ഉള്ള പുര മഴകൊള്ളാതെ കെട്ടിമേയുവാൻ കൂടി പ്രയാസമാണ്. ഇപ്പോൾ അവരുടെ കഥ ഓർക്കുവാൻ തന്നെ വയ്യ. ഈ ജലപ്രളയം കുറെ ദിവസംകൊണ്ടു മാറുമായിരിക്കാം. എന്നാൽ കേരളത്തിന്റെ കണ്ണീർ ഇനി അധികകാലത്തേക്കു തോരുകയില്ല. ഗവർമ്മേണ്ടിന്റെയും നാട്ടുപ്രമാണികളുടേയും അന്വേഷണങ്ങളും ധർമ്മവുമെല്ലാം ഇപ്പോൾ തീരും. വല്ലിളിച്ചു ആകെ വിഴുങ്ങുവാൻ നില്ക്കുന്ന ക്ഷാമദേവത കേറിബ്ബാധിക്കുമ്പോഴേക്ക് എല്ലാവരും ഒഴിയും. പിന്നെ ദുരിതംപിടിച്ച പാവങ്ങൾക്കു അവരവർ തന്നെ ആശ്രയം. വരുന്നതെല്ലാം പല്ലുകടിച്ചിരുന്നു് സഹിക്കുകതന്നെ. മാപ്പിളലഹള ആകപ്പാടെ ഒരു ബഹളമായിരുന്നു. ഇതു് ഇഞ്ചു് ഇഞ്ചായി അറുത്തു കൊല്ലുന്ന ഒരു സങ്കടമാണ്. ദേഹത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗം ഒന്നു തരിച്ചാൽ മറ്റു ഭാഗംകൊണ്ടു ചൂടുപിടിപ്പിക്കാം. ഇതു് കേരളത്തിന്റെ സകല അംഗങ്ങളേയും ഒരുപോലെ വിറങ്ങലിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. നാട്ടിൽ വിത്തില്ല, കന്നുകാലികളില്ല, പാവങ്ങൾക്കു വീടില്ല, കയ്യിൽ പണവുമില്ല—ഇതിനെല്ലാം ഒരു നിവൃത്തിയും കാണ്മാനില്ല.

എല്ലാംകൂടി ആലോചിക്കുമ്പോൾ ഈ കാണുന്ന ഗോഷ്ടികൾക്കെല്ലാം എന്തോ ഒരർത്ഥമുണ്ടു്, ഇതിന്റെ പിന്നിൽ

ത്യക്ഷജ്ഞാനവുമുണ്ടു്. ഭൂമിയിലുള്ള ഒരു മഹർഷിയുടെ ശിഷ്യനാണു് ഈ സംഘത്തിന്റെനേതാവു്. കുജനിലെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാക്കു് ഈ സംഘത്തെപ്പററി യാതൊരറിവും പ്രത്യക്ഷമായില്ലെങ്കിലും ഇങ്ങിനെ ഒരു സംഘമുണ്ടോ എന്നൊരുശങ്ക അവക്കുണ്ടായിത്തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. പക്ഷെ ഈ ഗുപ്തവിദ്യാസംഘാംഗങ്ങളെ ഉപദ്രവിക്കുന്നവക്കു അകാരണമായി മരണം പെട്ടെന്നുണ്ടാകുന്നുവെന്നും അവർ അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു ഈ ഗൂഢസംഘക്കാരെ ഇപ്പോഠം ആരും ഉപദ്രവിക്കാറില്ല.

ബ്രഹ്മസൂത്രം.

(205-ാംപേജിൽനിന്നു തുടച്ച)

(ബ്രഹ്മശ്രീ വി. കെ. നാരായണഭട്ടതിരിയവർകഠം.)

—:o:—

1—1—11.

പ്രതർദ്ദനാധികരണം.

ഈ അധികരണത്തിലെ വിഷയം കൌഷീതകി ഉപനിഷത്താകുന്നു. ഈ ഉപനിഷത്തു് പ്രസിദ്ധ ദശോപനിഷത്തിൽ ചേരുന്നില്ല. ഈ ഉപനിഷത്തിനെ ആശ്രയിച്ചു് രണ്ടു മൂന്നു് അധികരണം ബ്രഹ്മസൂത്രത്തിൽ ഉണ്ടു്. മൂന്നാമത്തെ അദ്ധ്യായത്തിൽ കൌഷീതകി ഉപനിഷത്തിനെപ്പററി ഒരു വിവരണം കൊടുക്കുന്നതാണു്. ഇപ്പോഠം പ്രകൃതത്തിൽ ഉപയോഗമുള്ള ഭാഗത്തെ മാത്രമേ കാണിക്കുന്നുള്ളു.

1—1—28.

പ്രാണസ്തഥാനുമാനാൽ.

പ്രാണ=പ്രാണശബ്ദം കൊണ്ടു് പ്രകൃതത്തിൽ ബ്രഹ്മത്തെ പറയുന്നു. തഥാനുമാനാൽ=അനുമാപകങ്ങളായ ഹേതുക്കഠം പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ ബ്രഹ്മപരമായി പ്രാണശബ്ദത്തെ നിണ്ണയിക്കുന്നു.

സൂത്രത്തിൻെറ താല്പൎയ്യത്തെ പറയുന്നു. ദിവോദാസ ൻെറ പുത്രനായ പ്രതൎദ്ദനനും ഇന്ദ്രനുംകൂടിയുള്ള ഒരു സംവാദം ഈ കൌഷീതകി ഉപനിഷത്തിൽ ഉണ്ട്. ഈ സംവാദത്തിൽ ഇന്ദ്രൻ ഇങ്ങിനെ പറയുന്നു. "സഹോവാചപ്രാണോസ്മി പ്ര ജ്ഞാത്മാ തം മാമായുരമൃതമിത്യുപാസീത." ഞാൻ പ്രാണമയ മായ വിജ്ഞാനാത്മാവാകുന്നു. എന്നെ നാശരഹിതമായ ആ യുസ്സായി ഉപാസിച്ചാലും എന്നിങ്ങനെ ഇന്ദ്രൻ പറഞ്ഞു. ഇവിടെ പ്രാണശബ്ദംകൊണ്ട് ബ്രഹ്മത്തെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ എന്നാണ് സംശയമുള്ളത്. 9–ാമത്തെ അധികരണത്തിൽ പ്രാണശബ്ദത്തിന് ബ്രഹ്മം എന്ന അൎത്ഥം ഉണ്ടെന്നു സിദ്ധാ ന്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിനാൽ ഇവിടെ സംശയിപ്പാൻ വഴിയി ല്ലെന്നു തോന്നാം. പക്ഷെ പ്രകൃതത്തിൽ ബ്രഹ്മസൂചകങ്ങളാ യ പദങ്ങൾ ഉള്ളതുപോലെ അന്യസൂചകങ്ങളായ പദങ്ങളും ഉണ്ട്. അതുകൊണ്ടാണ് സംശയിക്കുന്നത്. 'മാമേവവിജാ നീഹി' എന്നെത്തന്നെ അറിഞ്ഞാലും എന്നിങ്ങനെ ഇന്ദ്രൻ പറയുന്നു. ഈ വാക്കിൽനിന്ന് ഇന്ദ്രൻെറ ദേവതാസ്വരൂപ മാണ് പ്രകൃതത്തിൽപ്രതിപാദ്യമായിട്ടുള്ളതെന്ന് വിചാരിക്കാം.

"പ്രജ്ഞാത്മാഇദംശരീരം പരിഗൃഹ്യഉത്ഥാപയതി". പ്ര ജ്ഞാത്മാവ് ഈ ശരീരത്തെ സ്വീകരിച്ച് പ്രപഞ്ചഗതിയെ ഉണ്ടാക്കുന്നു എന്നുള്ള ഇന്ദ്രൻെറ വാക്കിൽനിന്ന് പ്രാണവായു ആണ് പ്രകൃതത്തിൽ പ്രതിപാദ്യമായിട്ടുള്ളതെന്ന് വിചാരി ക്കാം. "നവാചംവിജിജ്ഞാസീതവക്താരമേവ വിദ്യാൽ." വാക്കിനെ അറിയുവാൻ ആഗ്രഹിക്കേണ്ട. പറയുന്നവനെ അറിയണം എന്നിങ്ങനെയും ഇന്ദ്രൻ പറയുന്നു. പറയുക എ ന്നുള്ള ധൎമ്മം ജീവാത്മാവിൻെറതാകുന്നു. അതിനാൽ ജീവാ ത്മാവാണ് പ്രകൃതത്തിൽ പ്രതിപാദ്യമായിട്ടുള്ളതെന്ന് വിചാ രിക്കാം. ദേവതാസ്വരൂപം, പ്രാണവായു, ജീവാത്മാവ്, പ രബ്രഹ്മം ഇതുകളിൽ ഒന്നാണ് പ്രകൃതത്തിലെ മുഖ്യവിഷയം

എന്നു തോന്നാം. ബ്രഹ്മവിദ്യ, ഉപനിഷത്ത് ഈ രണ്ടു ശബ്ദങ്ങളും പൎയ്യായങ്ങളാകുന്നു. അതിനാൽ പ്രകരണം നോക്കിയാൽ മുഖ്യപ്രതിപാദ്യം ബ്രഹ്മംതന്നെയാകേണം. പോരെങ്കിൽ ബ്രഹ്മസൂചകങ്ങളായ പദങ്ങളും ഇവിടെ ധാരാളമുണ്ട്. "ആനന്ദഃ, അജരഃ, അമൃതഃ" പ്രകൃതത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കപ്പെടുന്ന വസ്തു ആനന്ദസ്വരൂപവും വികാരരഹിതവും നാശത്തോടുകൂടാത്തതും ആകുന്നു. ഇങ്ങിനെയുള്ള പദങ്ങളെക്കൊണ്ടും ബ്രഹ്മമാണ് പ്രകൃതത്തിൽ പ്രതിപാദ്യമെന്നു വരുന്നു. അതിനാൽ പ്രാണശബ്ദത്തിൻെറ അൎത്ഥം ബ്രഹ്മംതന്നെ ആകുന്നു. മുമ്പുകാണിച്ച വേറെ ഉള്ള അൎത്ഥങ്ങൾ ശരിയല്ലെന്നു ഈ അധികരണത്തിൻെറ അവസാനത്തിൽ കാണിച്ചുകൊള്ളാം. പൂൎവ്വപക്ഷസമാധാനങ്ങളോടുകൂടി പ്രാണശബ്ദത്തിൻെറ അൎത്ഥം ബ്രഹ്മംതന്നെയാണെന്ന് അടുത്ത സൂത്രം കൊണ്ടു കാണിക്കുന്നു.

1—1—29.

നവക്തുരാത്മോപദേശാദിതി ചേദദ്ധ്യാത്മസംബന്ധഭൂമാഹ്യസ്മിൻ.

വക്തുഃ= വക്താവായ ഇന്ദ്രൻെറ, ആത്മോപദേശാത് =ആത്മാവായ പ്രാണനെ ഉപദേശിക്കഹേതുവായിട്ട്. പ്രകൃതത്തിൽ പ്രാണശബ്ദത്തിൻെറ അൎത്ഥം പ്രാണവായു തന്നെയാകുന്നു. ഇതിചേത് ന=ഇങ്ങിനെ ശങ്കിക്കുന്നു എങ്കിൽ ശങ്കിക്കേണ്ട. അസ്മിൻഹി=ഇവിടെ ആകട്ടെ. അദ്ധ്യാത്മസംബന്ധഭൂമാ=അദ്ധ്യാത്മാവിൻെറ സംബന്ധാധിക്യം ഉണ്ട്. അതായത് പ്രത്യഗാത്മാവായ അന്തൎയ്യാമിയുടെ സംബന്ധമാണ് ഇവിടെ അധികം ഉള്ളത്. പ്രകൃതത്തിൽ പ്രതിപാദ്യമായ വസ്തു സൎവ്വാന്തൎയ്യാമിയാണെന്നു കാണിക്കുന്ന ഭാഗങ്ങൾ ഈ പ്രകരണത്തിൽ ധാരാളമുള്ളതുകൊണ്ട് പ്രാണശബ്ദത്തിൻെറ അൎത്ഥം ബ്രഹ്മംതന്നെയാകുന്നു. "തംമാം ഉപാസീത" ആ എന്നെ ഉപാസിക്കേണം എന്ന് പ്രകൃതത്തിൽ പ

റഞ്ഞിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് അഹം പദാത്ഥമായിട്ട് ഇന്ദ്രന്റെ ദേവതാസ്വരൂപത്തെ പ്രകൃതത്തിൽ പറയുന്നു എന്നുള്ള ശങ്കയെ അടുത്ത സൂത്രംകൊണ്ട് ഇല്ലാതെയാക്കുന്നു.

1—1—30.

ശാസ്ത്രദൃഷ്ട്യാത്പദേശോ വാമദേവവൽ.

ശാസ്ത്രദൃഷ്ട്യാ=ശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തത്തെ അനുസരിച്ച്, ഉപദേശഃ=പ്രകൃതത്തിൽ ഉപാസ്യമായ ദേവതയെ അഹം ശബ്ദംകൊണ്ട് ഉപദേശിച്ചതു്, വാമദേവവൽ=വാമദേവനേപ്പോലെ. സൂത്രതാല്പര്യത്തെ പറയുന്നു.

ഋഗ്വേദത്തിലെ നാലാമത്തെ മണ്ഡലത്തെ കണ്ട വാമദേവൻ ജീവാത്മാവിന്റേയും പരമാത്മാവിന്റേയും അഭേദത്തെ കാണിക്കുവാൻ അഹം ശബ്ദത്തെ ഉപയോഗിച്ചുംകൊണ്ട് തനിക്കു സർവ്വസ്വരൂപതയെ പറയുന്നു. (ഋ 3,7,15) അതുപോലെയാണ് ഇവിടെ അഹം പദാത്ഥത്തെ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഈ താല്പര്യത്തെ ഒന്നുകൂടി വ്യക്തമാക്കുന്നു.

ത്രിഗുണസ്വരൂപമാണ് പ്രകൃതി. പ്രകൃതി ശുദ്ധസത്വസ്വരൂപപ്രധാനമാവുമ്പോൾ മായയായിത്തീരുന്നു. സത്വഗുണത്തിൽ ശുദ്ധി പോരാതെ വരുമ്പോൾ പ്രകൃതി അവിദ്യയായിത്തീരുന്നു. മായയാകുന്ന ഉപാധിയോടുകൂടിയ ബ്രഹ്മചൈതന്യം ജീവികളായിത്തീരുന്നു. ഗുണത്രയങ്ങളിലുള്ള അവസ്ഥാഭേദങ്ങളെക്കൊണ്ട് ഈശ്വരനും പ്രാണികൾക്കും ബഹുത്വം ഉണ്ടാവുന്നു. ലോകസൃഷ്ടി, പ്രാണിസൃഷ്ടി, സൃഷ്ടിച്ചപ്രാണികളുടെ ഹൃദയാകാശത്തിൽ പ്രവേശിക്കുക ഇവയെല്ലാം ഈശ്വരന്റെ പ്രവൃത്തിയാകുന്നു. ജാഗ്രദവസ്ഥ മുതൽക്ക് മോക്ഷാവസ്ഥവരെയുള്ള അവസ്ഥകളെ ജീവികൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നു. ഈശ്വരസൃഷ്ടികളും പ്രാണികളുടെ സൃഷ്ടികളും വ്യവഹാരാവസ്ഥയിൽ സത്യങ്ങളാണെങ്കിലും, ഇവ സത്യാവസ്ഥയിൽ സത്യങ്ങളല്ല; എന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് ഈ കാണുന്ന

പ്രപഞ്ചം ഇല്ലെന്നല്ല പറയുന്നതു്. കാണുന്ന പദാൎത്ഥങ്ങളുടെ അധിഷ്ഠാനമായ ബ്രഹ്മം, മായാസംബന്ധംകൊണ്ടു് നാനാവിധത്തിൽ കാണപ്പെടുക എന്നുള്ളതാണു് പ്രപഞ്ചം. അതുകൊണ്ടു് അഖണ്ഡമായ ഒരു വസ്തു മാത്രമേ ഉള്ളു. ബന്ധം മോക്ഷം ഇവയെല്ലാം വ്യവഹാരാവസ്ഥയിൽ മാത്രമേ ഉള്ളു. "ശിവോഹം" എന്നു സാധാരണ നാം പറയാറുണ്ടു്. ശിവൻ എന്ന വേറെ ഒരാൾ ഞാൻ എന്നു വേറെ ഒരാൾ ഇവർ രണ്ടുപേരും ഒന്നുതന്നെയാകുന്നു എന്നാണു് ശിവോഹം എന്നുള്ളതിന്റെ പ്രഥമദൃഷ്ടിയിൽ അൎത്ഥം. രണ്ടാക്കി കല്പിച്ചു് ഒന്നാക്കുക എന്നുള്ളതു് ശാസ്ത്രം വഴിക്കു് ഉള്ളതാണു് പരമാൎത്ഥത്തിൽ അഖണ്ഡമായ വസ്തു മാത്രമെ ഉള്ളു. ശാസ്ത്രം വഴിക്കാണു് വാമദേവൻ തങ്കൽ സൎവ്വസ്വരൂപത്തെ പറഞ്ഞതു്. ഇങ്ങിനെ പറയുന്നതു് മായാബന്ധത്തെ നശിപ്പിപ്പാനും ആകുന്നു. ഇതേമാതിരി തന്നെയാകുന്നു പ്രകൃതത്തിൽ ഉപാസ്യമായ വസ്തുവിനെ അഹംപദാൎത്ഥം കൊണ്ടുപറഞ്ഞതു്. പ്രകൃതത്തിൽ പ്രതിപാദ്യമായ വസ്തു ബ്രഹ്മം തന്നെയാണു് എന്നു് അടുത്ത സൂത്രം ഒന്നുംകൂടി വ്യക്തമാക്കുന്നു.

1—1—31.

ജീവമുഖ്യപ്രാണലിംഗാൽ നേതിചേന്ന ഉപാസാ-
ത്രൈവിദ്ധ്യാൽ ആശ്രിതത്വാൽ
ഇഹതദ്യോഗാൽ.

ജീവമുഖ്യപ്രാണലിംഗാൽ=ജീവാത്മാവു്, പ്രാണവായു ഇവയാണു് പ്രാണശബ്ദത്തിന്റെ അൎത്ഥം എന്നു സൂചിപ്പിക്കുന്ന പദങ്ങൾ ഉള്ളതു ഹേതുവായിട്ടു. നേതിചേന്ന=പ്രാണശബ്ദത്തിന്റെ അൎത്ഥം ബ്രഹ്മമല്ല എന്നുശങ്കിക്കുന്നു എങ്കിൽ ശങ്കിക്കേണ്ട, ഉപാസാത്രൈവിദ്ധ്യാൽ=മൂന്നുവിധമുള്ള ഉപാസനകളെ പ്രകൃതത്തിൽ വിവക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു ബ്രഹ്മം തന്നെയാണു് പ്രകൃതത്തിൽ പ്രതിപാദ്യം, ഇഹതദ്യോഗാൽ=ബ്രഹ്മസൂചകങ്ങളായ പ്രയോഗങ്ങൾ ഉള്ളതുകൊ

ണ്ടു പ്രാണശബ്ദത്തിന്റെ അൎത്ഥം ബ്രഹ്മമാക്കിത്തീൎക്കുക 9-ാ മത്തെ അധികരണത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അതുപോലെ ഇ വിടേയും കല്പിക്കുന്നു.

സൂത്രത്തെ ഒന്നുകൂടി വ്യക്തമാക്കുന്നു. പ്രാണന്റെ ധ ൎമ്മത്തോടും, ജീവാത്മാവിന്റെ ധൎമ്മത്തോടും, ബ്രഹ്മത്തിന്റെ ധൎമ്മത്തോടുംകൂടി ബ്രഹ്മത്തെ മൂന്നുവിധത്തിൽ ഉപാസിക്കേ ണമെന്നാണ് മുഖ്യതാല്പൎയ്യം. ഈ ശരീരത്തെ സ്വീകരിച്ച പ്രപഞ്ചഗതിയെ ഉണ്ടാക്കുന്നു എന്നുള്ള അംശംകൊണ്ട് പ്രാ ണന്റെ ധൎമ്മത്തെ കാണിക്കുന്നു. പ്രാണന്റെ ഈ ധൎമ്മം ബ്രഹ്മചൈതന്യത്തിന്റെ മഹിമാവിലാസമാണെന്ന് ധ്യാനി ക്കണം. "പ്രാണന്റെയോ, അപാനന്റെയൊ ശക്തികൊ ണ്ടല്ല മരണം ഉള്ളവർ ജീവിക്കുന്നത്, പ്രാണാപാനങ്ങൾക്ക് ആശ്രയമായിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടാണ് ജീവിച്ചിരിക്കുന്നത്."എന്നി ങ്ങിനെ കഠോപനിഷത്തിൽ (2—5—5) പറയുന്നു. അതു കൊണ്ടു സംസാരദശയിൽ പ്രാണധൎമ്മം ബ്രഹ്മധൎമ്മമായിതീരു ന്നു. ജീവധൎമ്മോപാസനയെപറയുന്നു. സൎവ്വഭൂതങ്ങളും, സ ൎവ്വകാൎയ്യങ്ങളും പ്രജ്ഞയുടെ അധീനത്തിൽ ഇരിക്കുന്നു. എ ന്നിങ്ങിനെ തുടങ്ങി പ്രജ്ഞയുടെമഹിമകളെ പറയുന്നുണ്ട്. പ്ര ജ്ഞ എന്നു പറയുന്നത് ജീവാത്മാവിന്റെ അത്യുൽകൃഷ്ടമായ ഒന്നാകുന്നു. ഈ പ്രജ്ഞയും ബ്രഹ്മചൈതന്യത്തിന്റെ മഹി മയാണെന്ന് വിചാരിച്ച് ഉപാസിക്കേണം. മഹാവാക്യങ്ങ ളെകൊണ്ട് ജീവാത്മാവും പരമാത്മാവും ഒന്നാണെന്നുവരുന്നു എങ്കിലും സംസാരികൾക്ക് ഈ അഭേദബോധം ഉണ്ടാകുവാ ൻവേണ്ടി ഇങ്ങിനെ ചില ഉപാസനകളെ പറയുന്നു എന്നു ചുരുക്കം. ഇപ്രകാരമുള്ള ഉപാസനകളെകൊണ്ടു മനസ്സു പ രിശുദ്ധമായിത്തീൎന്നാൽ ബ്രഹ്മത്തിന്റെ ധൎമ്മത്തോടുകൂടി ബ്ര ഹ്മത്തെ ഉപാസിക്കേണം. അഖണ്ഡപരിപൂൎണ്ണമായ ബ്രഹ്മ ചൈതന്യത്തെ സൎവ്വത്ര കാണാറാവുകയാണ് ഈ ഉപാസന

കൊണ്ടു ഉണ്ടാവുന്നതു്. ഇങ്ങിനെയുള്ള ഉപാസനകളെയാണു് ഈ ഉപനിഷത്തു ഉപദേശിക്കുന്നതു്. ഇവിടെ വേറെ ഒരു സംശയം ഉണ്ടാവാം. ആ സംശയത്തേയും സമാധാനത്തേയും കാണിക്കുന്നു.

അപകൃഷ്ടവസ്തുവികൾ ഉൽകൃഷ്ടവസ്തുവിന്റെ ബുദ്ധിയെ ഉണ്ടാക്കുക എന്നുള്ളതാണു് ഉപാസന. പ്രതിമകളിൽ ഈശ്വരബുദ്ധിയെ കല്പിക്കുകയാണല്ലോ പതിവു്. ദോഷരഹിതമായ ബ്രഹ്മത്തിൽ പ്രാണന്റെ ധൎമ്മത്തേയും ജീവാത്മാവിന്റെ ധൎമ്മത്തേയും കല്പിച്ചു ഉപാസിക്കുന്നതു ശരിയല്ലെന്നു പ്രഥമദൃഷ്ടിയിൽ തോന്നാം. എന്നാൽ ബ്രഹ്മത്തോടു സൎവ്വത്തേയും സംബന്ധിപ്പിക്കാം. മായയുടെ ബന്ധത്തിൽപെട്ട വസ്തുക്കൾക്കാണു് ഉൽകൃഷ്ടത അപകൃഷ്ടത ഇത്യാദി ധൎമ്മങ്ങൾ ഉണ്ടാവുക. ഗുണത്തോടും ദോഷത്തോടും കൂടാത്ത ബ്രഹ്മത്തിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ സൎവ്വവസ്തുക്കളും ഏകരൂപങ്ങളായിത്തീരുന്നു. അവിടെ ഉൽകൃഷ്ടാപകൃഷ്ടഭാവം ഇല്ല. ഇപ്രകാരം ഗുണദോഷശൂന്യമായ ബ്രഹ്മത്തെ സ്പഷ്ടമായി കാണിക്കുന്ന ശ്രുതികളാണു് പ്രഥമാദ്ധ്യായത്തിൽ പ്രഥമപാദത്തിൽ വിഷയമായിട്ടുള്ളതു്. ഈ അധികരണത്തോടുകൂടി ഈ പാദം അവസാനിച്ചു.

ഒരു ഭക്തപ്രലാപം.

(ദേവീദാസ്, വി. കെ. യം. അവർകൾ.)

:o:

1. ഒന്നല്ല ജന്മമളവററ കഴിച്ചുകൂട്ട-
ന്നിന്നല്ലിതെന്നു മുതലെന്നതറിഞ്ഞുകൂടാ;
വന്നല്ലലിത്രയിതുമാതിരിയെന്നുമില്ല
നന്നല്ലിതത്ര ഗുണമുള്ളൊരുകാൎയ്യമല്ല.

2. ഇമ്മട്ടലട്ടുമൊരു ജന്മമഹാബ്ധിതന്നി-
ലെന്മട്ടു പെട്ടതിവരെന്തൊരു പാപമൂലം;
കർമ്മട്ടു ചെയ്തു കൊലപാപികളോയിവറ്റ
നിൻമട്ടു നന്നിതു് തവാത്ഭുതജാലമംബ!

3. കർമ്മങ്ങളാം പെരുമരങ്ങടെ കാട്ടുകൾ തിന്മാൻ
ജന്മങ്ങളെന്നു ചിലരാർത്തു പറഞ്ഞിടുന്നു;
സന്മാംഗളാംഗി! ശിവശക്തി! നിനക്കതോന്നും
നർമ്മങ്ങളാണിവ ജഗത്തിനു മൂലദേവരേ!

4. ചിത്തത്തിലിന്നവിധമെന്നുതുറക്കുവാനും,
മത്തത്വമൊത്തപടി വേലകൾ ചെയ്യുവാനും;
പാർത്താൽ ത്രിലോകമതിലും കഴിവില്ലൊരാൾക്കും
തത്തൽക്രമത്തിനുതകുന്നൊരു ശക്തിയെന്യേ.

5. ഈവണ്ണമിബ്ഭുവനസാർത്ഥകിയായ ശക്തി
കൈവല്യദേ! ഭവതിയല്ലി? ഭവപ്രതാപേ!
കൈവന്നതെന്തു ഗുണമിന്നിവരെക്കുടുക്കി-
പ്പാവപ്പെടുത്തുവതിൽനിന്നു നിനക്കു ത്രായേ!

6. ഈശൻ ശിവൻ, ഭവതിയെന്നുമധീനയെങ്കിൽ
കാശിന്നുമില്ലവർ ഭവാനിവെടിഞ്ഞുപോയാൽ;
ലേശം കടാക്ഷമിവരിൽ പെരുമാറിടാഞ്ഞിൽ
മോശം ശിവേ! തവ കഥാ കരുണാപയോധേ!

7. എന്തിന്നു ഞാൻ നുതികളിങ്ങനെ ചെയ്തിടുന്നി-
ന്നെന്തിന്നു തേ നുതികളർച്ചനമെന്നിതെല്ലാം;
ചെന്താർശരാന്തകവരോരുവിചിത്രപീഠേ!
സ്വാന്തം ഉലോം തവ കനിഞ്ഞലിയാഞ്ഞിലമ്മേ!

8. മുമ്പാചരിച്ച കടുപാപഗണത്തിനൊത്ത
സമ്പാദ്യമാണനുഭവിപ്പതെവന്നുമെന്നോ?

നിൻപാദസേവനമഹാഗ്നിയിൽ നീറിടാത്ത
വൻപാപമെങ്ങു? ദുരിതാടവിദാവപാദേ!

9. പൊൻ, മണ്ണു, പെണ്ണിത്രിവിധമായ പെരുഞ്ചുഴിപ്പാ-
ലംബപ്പെട്ടത്തിയിഹ മുക്തി വലസ്സുയെന്നോ?
അമ്മാ, ത്വദംഘ്രിശരണാഗതരാമിവർക്കു-
സമ്മാനമീവക മഹേശ്വരി! യോഗ്യമെന്നോ?

10. അന്യർക്കു കണ്ടപഹസിപ്പതിന്നാക്കിവെച്ചാ-
ലന്യായമല്ലി? തവ ഭക്തർ കഥം സഹിക്കും?
സന്ന്യാസമാ വിഷയസങ്കടനാശമോ നിൻ
ധന്യാംഘ്രിസേവകരിലംബ! കനിഞ്ഞണയ്ക്കൂ.

11. ലോകത്തിലെന്നിലയറിഞ്ഞു, വരട്ടെമേലിൽ
പാകത്തിൽ മേന്മ വരു മന്നതുമില്ലലേശം.
ചാകട്ടെയിന്നധികകാലമിരിക്കയെങ്കി-
ലാകട്ടെ നിൻപദമിതേ തുണയെന്നുമമ്മേ!

12. നാണം കളിപ്പതിനു, കച്ചു പിടിച്ചു ഞാനൊ-
ത്തോണം വരിച്ചു വരരച്ചിലമക്കളായി;
വേണ്ടുന്നതെന്തു? ഭവദാശ്രിതരോടു നീചെ-
യ്യേണം നമുക്കവരൊടും ചിതമെന്നതല്ലീ?

13. വിശ്വംഭരേ! ശരി, പിഴച്ചു പിഴച്ചുപോയി
വിശ്വംഭരീയമിവനും സകുടുംബപുത്രം;
നിശ്ശങ്കമച്ചരണസേവകരാകയും ഹാ!
കാര്യം മതിക്കു കുറവല്ല, പൊറുക്കുകമ്മേ!

14. ഇല്ല്യാ തുലോമുലകിലുള്ള സമസ്തവസ്തു
തുല്യത്വമാകിലിവതമ്മിലശേഷമില്ല!
ഇല്ലംബ! നല്ലനിലയെന്നതിനാററമിങ്ങു-
ശല്യം പെരുംകൊതികൾക്കിൽ ഞാൻ ജയിച്ചു.

പുസ്തകപരിശോധന.

I.

കേരളാചാരം.

[ഗ്രന്ഥകൎത്താവ്—സ്വാമി ശിവാനന്ദപരമഹംസൻ. വില—8 ണ.]

കേരളത്തിൽ പലഭാഗങ്ങളിലും നടന്നുവരുന്ന ദേശാചാരങ്ങളെ വൎണ്ണിക്കുകയും ഖണ്ഡിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു പുസ്തകമാണ് ഇത്. ശുചീകരണം, ആരോഗ്യം മുതലായവയുടെ പ്രാധാന്യം, ശാസ്ത്രരീത്യാ ഗ്രഹിക്കുവാൻ ശക്തിയില്ലാത്തവൎക്കുവേണ്ടി ഓരോകാലത്തുള്ള മഹാന്മാർ ഏൎപ്പെടുത്തിയവയാണ് ഇവയിൽപലതും. സ്വാൎത്ഥതല്പരന്മാരായ മാടമ്പിമാരോ വൈദികന്മാരോ ഏൎപ്പെടുത്തിയവയായും ഏതാനും ചിലതുണ്ട് എന്നൂഹിക്കുവാൻ വഴിയുണ്ട്. ഏതായാലും ദേശാചാരങ്ങളിൽ അധികപക്ഷവും ഇപ്പോൾ നിരൎത്ഥങ്ങളോ അനൎത്ഥങ്ങളോ ആയിത്തീൎന്നിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് അവയിൽ ചിലതു ചീന്തിവെളുപ്പിക്കേണ്ടവയും ചിലത് ഉടച്ചുവാൎക്കേണ്ടവയും ചിലതു കുഴിച്ചുമൂടേണ്ടവയും ആകുന്നു. എന്നാൽ കേരളീയൎക്കെല്ലാം ഏറക്കുറെ അറിയാവുന്ന ഈവക ദേശാചാരങ്ങളെ ഒരു ദോഷൈകദൃക്കിന്റെ നിലയിൽ ശകാരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു പുസ്തകംകൊണ്ടു ഒരു ആചാരപരിഷ്കാരവും സാധിക്കാവുന്നതല്ല. ഇങ്ങിനെ ഒരു പുസ്തകത്തിന് തല്ക്കാലം ഒരാവശ്യവും ഞങ്ങൾ കാണുന്നില്ല. പലഭാഗവും സഭ്യേതരമായ ഭാഷയിൽ എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതിനാൽ ഇതു് വിനോദത്തിനുവേണ്ടിപ്പോലും മൎയ്യാദക്കാൎക്കു വായിക്കുവാൻ നന്നല്ല. വഷളായ ആചാരങ്ങളെ വഷളായ ഭാഷയിൽ വൎണ്ണിക്കുന്നവർ 'ഓട്ടുന്നവനും ഓടിക്കുന്നവനും ക്ഷീണം ഒരുപോലെയാണെ'ന്നോൎത്താൽ നന്ന്.

ആചാരങ്ങളെ കാലത്തിനനുസരിച്ച് മാറേണ്ടതാണ്

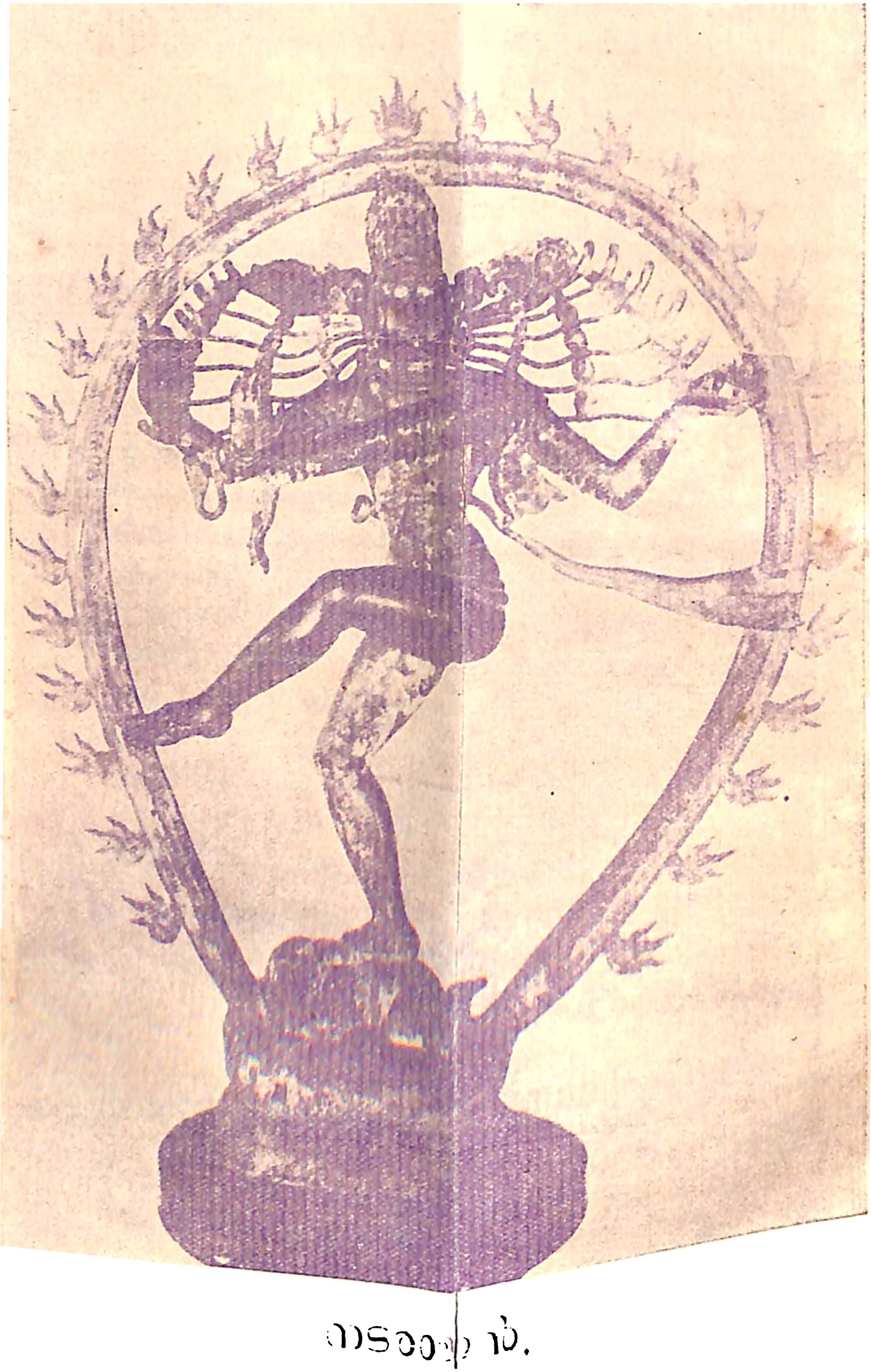

നടരാജൻ.

ഓം.

സത്യാന്നാസ്തി പരോധർമ്മഃ

സനാതനധർമ്മം.

ശ്രേയാൻ ദ്രവ്യമയാദ്യജ്ഞാൽ ജ്ഞാനയജ്ഞഃ പരന്തപ. ഗീത 4-33.

പുസ്തകം 14. { 1924. ഒക്ടോബർ. } നമ്പർ. 10.

സൌന്ദൎയ്യലഹരി.

(261-ാംപേജിൽനിന്നു തുടൎച്ച.)

78.

സ്ഥിരൊഗംഗാവൎത്തസ്സ്തനമുകുളരോമാവലിലതാ-
ലാവാലംകുണ്ഡംകുസുമശരതേജൊഹുതഭുജഃ
രതെൎല്ലീലാഗാരം കിമപിതവനാഭിൎഗ്ഗിരിസുതെ
ബിലദ്വാരംസിദ്ധെൎഗ്ഗിരിശനയനാനാം വിജയതെ.

ഹെ ഗിരിസുതെ=അല്ലയോ പാൎവ്വതി. തവ=ഭവതിയുടെ. നാഭിഃ=നാഭി. സ്ഥിരഃ=നിലനില്ക്കുന്ന. ഗംഗാവൎത്തഃ=ഗംഗാനദിയുടെ വെള്ളച്ചുഴിയായും. (വെള്ളച്ചുഴി നിലനില്ക്കുകയില്ലല്ലൊ) സ്തനമുകുളരൊമാവളിലതാലാവാലം=സ്തനങ്ങളാകുന്ന മൊട്ടുകളോടുകൂടിയ രൊമരാജിയാകുന്ന ചെറുവള്ളിയുടെ തടമായും, കുസുമശരതെജോഹുതഭുജഃ=കാമദേവന്റെ പ്രതാപമാകുന്ന അഗ്നിയുടെ കുണ്ഡമായും. രതെഃ=രതീദേവിയുടെ. ലീലാഗാരം=കേളീഗൃഹമായും. കിമപി=വൎണ്ണിക്കാൻതരമില്ലാത്ത. ഗിരിശനയനാനാം=പരമേശ്വരന്റെനേത്രങ്ങളുടെ. സിദ്ധേഃ=തപസ്സിദ്ധിയുടെ. ബിലദ്വാരം=ദ്വാരംവഴിയായും. വിജയതെ=വിജയിക്കുന്നു, വിളങ്ങുന്നു.

79.

നിസർഗ്ഗക്ഷീണസ്യസ്തനതടഭരേണക്ലമജുഷോ–
നമന്മൂർത്തേർന്നാരീതിലകശനകൈസ്ത്രുട്യതഇവ
ചിരംതേമദ്ധ്യസ്യത്രുടിതതടിനീതീരതരുണാ
സമാവസ്ഥാസ്ഥേമ്നോഭവതുകുശലംശൈലതനയേ.

ഹേ നാരീതിലകശൈലതനയേ=അല്ലയോ രമണീമണിയായ പാർവ്വതി. നിസർഗ്ഗക്ഷീണസ്യ=സ്വഭാവേന ചെറുതായ. സ്തനതടഭരേണ=മുലകളുടെ ഭാരത്താൽ. ക്ലമജുഷഃ=തളൎന്ന. നമന്മൂർത്തേഃ=വളഞ്ഞ, കുമ്പിട്ട. ശനകൈഃ=മെല്ലെ. ത്രുട്യതഃ ഇവ സ്ഥിതസ്യ=പൊട്ടുന്നതോ എന്നുതോന്നുമാറിരിക്കുന്ന, ത്രുടിതതടിനീതീരതരുണാ=ഇടിഞ്ഞ ആററിൻകരയിൽ നില്ക്കുന്നവൃക്ഷത്തോട്. സമാവസ്ഥാസ്ഥേമ്നഃ=ശരിയായനിലയോടുകൂടിയ. തവ=ഭവതിയുടെ. മദ്ധ്യസ്യ=മദ്ധ്യപ്രദേശത്തിന്. ചിരം=വളരെക്കാലം. കുശലം=ക്ഷേമം. ഭവതു=ഭവിക്കട്ടെ. ദേവിയുടെ മദ്ധ്യപ്രദേശം ഒരു കേടും കൂടാതെ ബഹുകാലമിരിയ്ക്കണമെന്ന് കവി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു.

80.

കുചൗസദ്യഃസ്വിദ്യത്തടഘടിതകൂർപ്പാസഭിദുരൗ
കഷന്തൗദോർമ്മൂലേകനകകലശാഭൗകലയതാ
തവത്രാതുംഭംഗാദലമിതിവലഗ്നംതനുഭുവാ
ത്രിധാനദ്ധംദേവിത്രിവലി ലവലീവല്ലിഭിരിവ.

ഹേ ദേവി=അല്ലയോദേവി. തവ=ഭവതിയുടെ. സദ്യഃസ്വിദ്യത്തടഘടിതകൂർപ്പാസഭിദുരൗ=ഉടൻ വിയർക്കുന്ന മുലത്തടത്തിൽ ചാർത്തിയ റൌക്കപൊട്ടിക്കുന്നക്ഷണന്തോറും വളൎന്നുവരുന്ന. ദോർമ്മൂലേ=കക്ഷപ്രദേശങ്ങളെ. കഷന്തൗ=ഉരസുന്ന അത്രവലുതായ. കനകകലശാഭൗ=പൊങ്കുടങ്ങളൊത്ത കുചൗ=മുലകളെ. രചയതാം=സൃഷ്ടിയ്ക്കുന്ന. തനുഭുവാ=കാമദേവനാൽ. ഏൽ=ഇതു്, മേൽപറയാൻപോകുന്ന കൃത്യം. ഭംഗാൽ=ഭംഗത്തിൽനിന്ന്; ത്രാതും=മദ്ധ്യപ്രദേശത്തെ രക്ഷിപ്പാൻ. അലം=സമർത്ഥമാകും. ഇതിമത്വാ=എന്നു വിചാരിച്ച്, തീൎച്ചപ്പെടുത്തി. വലഗ്നം=മദ്ധ്യപ്രദേശം. ത്രിവലിലവലീവല്ലിഭിഃ=ത്രിവലികളാകുന്ന ലവലീവള്ളികളാൽ. (ലവലി=ഒരുതരം ചെറിയവള്ളി.) ത്രിധാ=മൂന്നുചുററായി. നദ്ധം=കെട്ടപ്പെട്ടതായിരിക്കുന്നു. പൊട്ടാനോ ഒടിയാനോ തുടങ്ങുന്നസാധനത്തെ കയറോ നാരോ വള്ളിയോ കൊണ്ടു കെട്ടുന്നതു് പതിവാണല്ലൊ.

81.

ഗുരുത്വംവിസ്താരംക്ഷിതിധരപതിഃപാൎവ്വതിനിജാ–
ന്നിതംബാദാച്ഛിദ്യത്വയിഹരണരൂപേണനിദധേ
അതസ്തേവിസ്തീൎണ്ണോഗുരുരയമശേഷാംവസുമതീം
നിതംബപ്രാഗ്ഭാരഃസ്ഥഗയതിലഘുത്വംനയതിച.

ഹേ പാൎവ്വതി=അല്ലയോ പാൎവ്വതി. ക്ഷിതിധരപതിഃ=ഭവതിയുടെ പിതാവായ ഹിമവാൻ. ഗുരുത്വം=ഗുരുത്വത്തേയും. വിസ്താരം=വിസ്താരത്തേയും. നിജാൽ, നിതംബാൽ = നിതംബത്തിൽ നിന്നു്. ആച്ഛിദ്യ=എടുത്തിട്ടു്. ത്വയി=ഭവതിയിൽ. ഹരണരൂപേണ=സ്ത്രീധനമായി. നിദധേ=നിക്ഷേപിച്ചിരിക്കുന്നു. അതഃ=ഇതിനാൽ. ഗുരുഃ=ഗുരുവായി. വിസ്തീൎണ്ണഃ=വീതിയുള്ള. തേ=ഭവതിയുടെ. അയം=ഈ. നിതംബപ്രാഗ്ഭാരഃ=നിതംബപ്രദേശം. അശേഷാംവസുമതീം=എല്ലാഭൂമിയേയും. സ്ഥഗയതി=മറയ്ക്കുകയും. ലഘുത്വം=ലാഘവത്തേ, ഭാരക്കുറവിനെ. നയതിച=പ്രാപിപ്പിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഭൂമിയേക്കാൾ ഗുരുത്വവും വിസ്താരവും ദേവിയുടെ നിതംബത്തിനുണ്ടെന്നു് സാരം.

82.

കരീന്ദ്രാണാംശുണ്ഡാഃകനകകദളീകാണ്ഡപടലീ–
മുഭാഭ്യാമൂരുഭ്യാമുഭയമപിനിൎജ്ജിത്യഭവതീ
സുവൃത്താഭ്യാംപത്യുഃപ്രണതികഠിനാഭ്യാംഗിരിസുതേ
വിധിജ്ഞേജാനുഭ്യാംവിബുധകരികുംഭദ്വയമപി.

ഹേ വിധിജ്ഞേ ഗിരിസുതേ=അല്ലയോ വേദാൎത്ഥമറിഞ്ഞ സൎവ്വജ്ഞയായ പാൎവ്വതി. ഭവതീ=ഭവതി. ഉഭാഭ്യാംഊരുഭ്യാം=രണ്ടുതുടകളാൽ. കരീന്ദ്രാണാം=ഗജശ്രേഷ്ഠന്മാരുടെ. ശുണ്ഡാഃ=തുമ്പിക്കൈകൾ. കനകകദളീകാണ്ഡപടലീം=പൊൻകദളിക്കൂട്ടം. ഇതിഉഭയംഅപി=എന്ന രണ്ടു വസ്തുക്കളേയും. പത്യുഃ=ഭൎത്താവായ പരമേശ്വരന്റെ. പ്രണതികഠിനാഭ്യാം =നമസ്കാരത്താൽ കഠിനങ്ങളായ. പതിവായി ഭൎത്താവിനെ നമസ്കരിക്കയാൽ കട്ടപ്പം കൂടിയ. സുവൃത്താഭ്യാം=വൃത്താകാരങ്ങളായ. ജാനുഭ്യാം= രണ്ടു മുട്ടുകളാൽ. വിബുധകരികുംഭദ്വയം അപി=ഐരാവതത്തിന്റെ രണ്ടു മസ്തകങ്ങളേയും. നിൎജ്ജിത്യ=ജയിച്ചിട്ടു്. സ്ഫുരതി=വിളങ്ങുന്നു. (സ്ത്രീകൾ മുട്ടുകുത്തി രണ്ടുകൈകളും മടക്കി നിലത്തു മുലകൾ മുട്ടാതെ ഭൎത്താവിനേയും മററും നമസ്കരിക്കുന്നതാണല്ലൊ പതിവു് ദേവി ഭൎത്താവായ പരമേശ്വരനെ

വന്ദിക്കുന്നതു് വേദവിധിയോടെത്തന്നല്ലാതെ പരമേശ്വരന്നു തന്നെക്കാൾ മാഹാത്മ്യമുണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു തത്വം.

83.

പരാജേതും രുദ്രം ദ്വിഗുണശരഗൎഭൌ ഗിരിസുതേ
നിഷംഗൌ ജംഘേ തേ വിഷമവിശിഖോ ബാഢമകൃത
യദഗ്രേ ദൃശ്യന്തേ ദശശരഫലാഃ പാദയുഗളീ-
നഖാഗ്രച്ഛദ്മാനഃ സുരമകുടശാണൈകനിശിതാഃ.

ഹെ ഗിരിസുതേ=അല്ലയോ പാൎവ്വതി. വിഷമവിശിഖഃ=പഞ്ചബാണൻ, അഞ്ചമ്പനായ കാമൻ. രുദ്രം=പരമേശ്വരനെ. പരാജേതും=തോല്പിക്കാൻ. തേ=ഭവതിയുടെ. ജംഘേ=മുഴങ്കാലുകളെ. (മുട്ടിന്നുതാഴെ പാദത്തിന്നു മേലുള്ള ഭാഗം) (ദ്വിഗുണശരഗൎഭൌ=ഇരട്ടിച്ച അമ്പുകളുള്ളിലുള്ള പത്തു ശരങ്ങളുള്ളിലുള്ള (കാമന്നു ശരമഞ്ചല്ലെയുള്ളു). നിഷംഗൌ=അമ്പുറകളാക്കി. ബാഢം=നിശ്ചയമായി. അകൃത=ചെയ്തു. (അഞ്ചുശരമുള്ള അമ്പുറകളാൽ പരമേശ്വരനെ ജയിക്കാൻ കഴിയുകയില്ലെന്നു വിചാരിച്ചു്). യദഗ്രേ=യാതൊരു ജംഘകളാകുന്ന അമ്പുറകളുടെ അററത്തിൽ. സുരമകുടശാണൈകനിശിതാഃ=നമസ്കരിക്കുന്ന ദേവന്മാരുടെ കിരീടങ്ങളാകുന്ന ചാണകളിൽവെച്ചു് നല്ലവണ്ണം കൂൎത്ത. പാദയുഗളീനഖാഗ്രച്ഛദ്മാനഃ=രണ്ടുകാലുകളിലെ നഖങ്ങളെന്നുള്ള വ്യാജേന. (വാസ്തവത്തിൽ നഖങ്ങളല്ല.) ദശ=പത്തു്. ശരഫലാഃ=അമ്പുകളുടെ മുനകൾ. ദൃശ്യന്തേ=കാണപ്പെടുന്നു.

84.

ശ്രുതീനാം മൂൎദ്ധാനോ ദധതി തവ യൌ ശേഖരതയാ
മമാപ്യേതൌ മാതഃ ശിരസി ദയയാ ധേഹി ചരണൌ
യയോഃ പാദ്യം പാഥഃ പശുപതിജടാജൂടതടിനീ
യയോൎല്ലാക്ഷാലക്ഷ്മീരരുണഹരിചൂഡാമണിരുചിഃ.

ഹെ മാതഃ=അല്ലയോ ലോകമാതാവേ. തവ=ഭവതിയുടെ. യൌ=യാതൊരു ചരണങ്ങളെ. ശ്രുതീനാം=വേദങ്ങളുടെ. മൂൎദ്ധാനഃ=ശിരസ്സുകൾ. വേദാന്തങ്ങൾ. ശേഖരതയാ=ശിരോലങ്കാരമായിട്ടു്. ദധതി=ധരിക്കുന്നു. (ശ്രുതികളാകുന്ന സുന്ദരിമാർ ദേവിയുടെ ചരണങ്ങളെ ശിരസ്സിൽ ചാൎത്തുന്നു.) ഏതൌ ഏതൊരു ചരണൌ=ആ ഈ പാദങ്ങളെ. മമ=എന്റെ. ശിരസി അപി=ശിരസ്സിലും. ദയയാ=ദയയാൽ. ധേഹി=വെച്ചാലും. യയോഃ=യാതൊരു പാദങ്ങൾക്കു്. പാദ്യം=പാദങ്ങൾക്കു യോഗ്യമായ. പാഥഃ=ജലം.

പശുപതിജടാജൂടതടിനീ=പരമേശ്വരന്റെ ജടയിലിരിക്കുന്ന ഗംഗയാകുന്ന. യയോഃ=യതൊരു പാദങ്ങളുടെ. ലാക്ഷാലക്ഷ്മീഃ=കോലരക്കുകുഴമ്പിൻ കാന്തി. അരുണഹരിചൂഡാമണിരുചിഃ=ചുവന്ന തലയിൽ ചാൎത്തിയ രത്നങ്ങളുടെ കാന്തിയാകുന്ന. പരമേശ്വരൻ പ്രണയകോപത്തെ ശമിപ്പിക്കുവാൻ ദേവിയുടെ പാദങ്ങളിൽ നമസ്കരിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജടയിലുള്ള ഗംഗാജലം ദേവിയുടെ പാദങ്ങളെ പ്രക്ഷാളനം ചെയ്യുന്നു. മഹാവിഷ്ണു തന്റെ കിരീടത്തിലുള്ള ചുവന്ന രത്നങ്ങളുടെ കാന്തിയാൽ ദേവിയുടെ പാദങ്ങൾ ലാക്ഷാരസം ചാൎത്തിയതുപോലെയാകുന്നു.

85.

നമോവാകംബ്രൂമോനയനരമണീയായപദയോ-
സ്തവാസ്മൈദ്വന്ദ്വായസ്ഫുടരുചിരസാലക്തകവതെ
അസൂയത്യത്യന്തായദഭിഹനനായസ്പൃഹയതെ
പശൂനാമീശാനഃപ്രമദവനകങ്കേളിതരവെ.

ഹെ ഭഗവതി, നയനരമണീയമായ=നേത്രാനന്ദകരമായ. സ്ഫുടരുചിരസാലക്തകവതെ=തെളിഞ്ഞ കാന്തിയോടുകൂടിയ വെള്ളം ചേരാത്ത കോലരക്കിൻ കുഴമ്പോടുകൂടിയ. തവ=ഭവതിയുടെ. അസ്മൈ,പദയോഃ,ദ്വന്ദ്വായ=ഈ പാദങ്ങൾ രണ്ടിനും. നമോവാകം=നമസ്കാരവാക്യത്തെ. ബ്രൂമഃ=ഞങ്ങൾ പറയുന്നു. (ദേവിയുടെ പാദങ്ങളെ നമസ്കരിക്കുന്നു.) പശൂനാം=പശുക്കളുടെ. (ബഹിരിന്ദ്രിയജ്ഞാനം മാത്രമുള്ള സാധുക്കളുടെ.) പതിഃ=നാഥനായ പരമേശ്വരൻ. യദഭിഹനനായ=യാതൊരു പാദങ്ങളുടെ താഡനത്തിനായി. (പാദതാഡനത്തെ.) സ്പൃഹയതെ=കൊതിക്കുന്നു. (മോഹിക്കുന്നു.) പ്രമദവനകങ്കേളിതരവെ=സ്ത്രീജനങ്ങളുടെ പൂന്തോട്ടത്തിലുള്ള അശോകവൃക്ഷത്തെക്കുറിച്ച്. അത്യന്തം=വളരെ. അസൂയതി=അസൂയയോടുകൂടിയവനാകുന്നു. പ്രണയകലഹത്തിൽ വളരെ കാൎയ്യമായി വിചാരിക്കുന്ന ദേവിയുടെ പാദതാഡനത്തെ ഞാൻ മാത്രം അനുഭവിക്കേണ്ടതു് ഈ നിസ്സാരമായ അശോകവൃക്ഷം മോഹിക്കുന്നല്ലോ എന്നു് പരമേശ്വരന്റെ അസൂയ. ഉത്തമസ്ത്രീകൾ ചവുട്ടിയാൽ അശോകം പൂക്കുമെന്നു് കവിപ്രസിദ്ധി.

(തുടരും)

പി. കെ. നാരായണശാസ്ത്രികൾ.

ബ്രഹ്മസൂത്രം.

(281-ാംപേജിൽനിന്നു തുടൎച്ച)

(ബ്രഃശ്രീ വി. കെ. നാരായണഭട്ടതിരിയവർകൾ.)

———:o:———

സൎവ്വത്രപ്രസിദ്ധ്യധികരണം.

ബ്രഹ്മപ്രതിപാദകങ്ങളാണെന്ന് സ്പഷ്ടമായി അറിയാവുന്ന വേദങ്ങളാണ് പ്രഥമപാദത്തിൻെറ ഉദാഹരണങ്ങൾ. ബ്രഹ്മ പ്രതിപാദകങ്ങളാണെന്ന് നല്ലവണ്ണം സ്പഷ്ടമാവാത്ത ശ്രുതികളാണ് രണ്ടു മൂന്ന്, എന്നീ പാദങ്ങളിലെ ഉദാഹരണങ്ങൾ. ഛാന്ദോഗ്യോപനിഷത്തിൽ മൂന്നാമത്തെ അദ്ധ്യായത്തിൽ പതിനാലാമത്തെ ഖണ്ഡമാണ് ഈ അധികരണത്തിലെ വിഷയം. ഈ ഖണ്ഡത്തിൻെറ നേരെ ചുവട്ടിലുള്ള രണ്ടു ഖണ്ഡങ്ങളെക്കൊണ്ടു ഗായത്രിവഴിയായി ബ്രഹ്മത്തെ ഉപാസിക്കേണമെന്ന് കാണിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഈ ഉപാസനയെപ്പററി മുമ്പുതന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. ത്രിപാദമൃതനായി അവിടെ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ബ്രഹ്മത്തിന്ന് പിന്നേയും പിന്നേയും ഉപാസനയ്ക്കുവേണ്ടി ചില ഗുണങ്ങളെ ഈ ഖണ്ഡത്തിലും പറയുന്നു. ഈ ഖണ്ഡത്തിലുള്ള നാലു മന്ത്രങ്ങളുടെ ഒരു ചുരുക്കത്തെ മലയാളത്തിൽ പറയുന്നു.

1. "സൎവ്വവും ബ്രഹ്മംതന്നെയാകുന്നു. അതിൽനിന്ന് ജനിക്കുകയും, അതുകൊണ്ടു നിലനില്ക്കുകയും, അതിൽതന്നെ ലയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു ശാന്തനായി ഉപാസിക്കേണം. മനുഷ്യൻ ക്രതുസ്വരൂപനാകുന്നു. ഈ ജന്മത്തിലുള്ള ക്രതുവിനെ അനുസരിച്ചാണ് മരണശേഷം അയാൾക്കുണ്ടാവുന്ന അവസ്ഥ. അതുകൊണ്ടു ഉപാസനാരൂപമായ ക്രതുവിനെ ചെയ്യേണം." (ഉപാസ്യവസ്തുവിൻെറ സ്വരൂപത്തെ പറയുന്നു.)

2. "മനോമയനും, പ്രാണനാകുന്ന ശരീരത്തോടുകൂടിയവനും, ദീപ്തിസ്വരൂപനും, സത്യസങ്കല്പനും, ആകാശസ്വരൂപനും, സൎവ്വകൎമ്മത്തോടുകൂടിയവനും, സൎവ്വകാമത്തോടുകൂടിയവനും, സൎവ്വഗന്ധത്തോടുകൂടിയവനും, സൎവ്വരസത്തോടുകൂടിയവനും, സൎവ്വത്തേയും വ്യാപിച്ചവനും, വാക്കു മുതലായ ഇന്ദ്രിയങ്ങളോടു കൂടാത്തവനും, സംഭ്രമം ഇല്ലാത്തവനും ആണ് ഈ ഉപാസ്യദേവത.

3. ഈ ദേവത എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ഉണ്ട്. ഈ ദേവത, നെല്ല് മുതലായ ചെറിയവസ്തുവിനെക്കാൾ അധികം ചെറിയതും, പൃഥിവി, ദ്യുലോകം ഇങ്ങിനെയുള്ള ലോകങ്ങളെക്കാൾ അധികം വലിയതും ആകുന്നു.

4. എന്റെ അന്തൎഭാഗത്തിലുള്ള ഈ ദേവതയുടെ സ്വരൂപത്തെ ലഭിച്ചാൽ മരണശേഷം ഞാൻ ഈ ദേവതാസ്വരൂപത്തെ പ്രാപിക്കും. ഇതിൽപറയുന്ന ദേവതയെ ശ്രദ്ധയോടുകൂടി ഉപാസിച്ചാൽ ഉപാസകൻ ആ ദേവതയായിത്തീരും എന്ന് ശാണ്ഡില്യൻ പറയുന്നു." (ഈ ഖണ്ഡത്തിന്ന് ശാണ്ഡില്യവിദ്യ എന്നാണ് പേർ.) ഈ ഖണ്ഡമാണ് ഈ അധികരണത്തിലെ വിഷയം.

1—2—1.

സൎവ്വത്രപ്രസിദ്ധോപദേശാത്.

സൎവ്വത്ര=സൎവ്വവേദാന്തങ്ങളിലും, പ്രസിദ്ധ=ജഗൽക്കാരണമായി യാതൊരുബ്രഹ്മാഭവിക്കുന്നുവൊ, ഉപദേശാൽ=അതിനെ ഉപദേശിക്കുകഹേതുവായി ഇവിടെ ബ്രഹ്മം പ്രതിപാദ്യമാകുന്നു. സൂത്രതാല്പൎയ്യംപറയുന്നു.

ആദ്യത്തെമന്ത്രത്തിൽ സൎവ്വവും ബ്രഹ്മസ്വരൂപമാണെന്നും ശാന്തനായി ഭവിക്കണമെന്നും പറയുന്നതുകൊണ്ട് ഇവിടെ ഉപാസനയെ വിധിക്കുന്നില്ല. ശാന്തനായിഭവിക്കേണമെന്ന് മാത്രമെ വിധിക്കുന്നുള്ളു. ഇതാണ് ആദ്യത്തെ പൂൎവ്വപക്ഷം.

ന്ന പൂർവ്വപക്ഷം സാരമില്ലെന്നും ശബ്ദംകൊണ്ട് ഉപാസ ബാധിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അതില്ലെന്നു പറയുവാൻ സാധി ക്കയില്ലെന്നും ആണ് രണ്ടാമത്തെ സംഗതി. എന്നാൽ രണ്ടാമത്തെ പൂർവ്വപക്ഷിയുടെ അഭിപ്രായം ജീവാത്മാവിനെ ഉപാസിക്കണം എന്നാകുന്നു. രണ്ടാമത്തെ മന്ത്രത്തിൽ 'മനോമയനും പ്രാണശരീരനും ആണ്' പ്രകൃതത്തിലെ ദേവത എന്നു പറയുന്നു. മനസ്സ്, പ്രാണൻ ഇതുകളോടുള്ള സംബന്ധം ജീവാത്മാവിനാണ് ഉള്ളത്. അതുകൊണ്ട് ജീവാത്മാവാണ് ഇവിടെ ഉപാസ്യൻ. ഈ പൂർവ്വപക്ഷത്തിൻെറ സമാധാനമായിട്ടാണ് പ്രകൃതത്തിലെ സൂത്രം ഇരിക്കുന്നത്. ഈ സൂത്രംകൊണ്ട് പ്രകൃതത്തിൽ പ്രതിപാദ്യമായിട്ടുള്ളതും ഉപാസ്യമായിട്ടുള്ളതും പരബ്രഹ്മത്തെയാണ് എന്നുമാത്രമേ കിട്ടിട്ടുള്ളൂ. അതിലേക്കുള്ള യുക്തി അടുത്ത സൂത്രംകൊണ്ട് പറയുന്നു.

1—2—2.

വിവക്ഷിതഗുണോപപത്തേശ്ച.

വിവക്ഷിതഗുണോപപത്തി= വിവക്ഷിതങ്ങളായിരിക്കുന്ന ഗുണങ്ങൾക്കു ബ്രഹ്മവിഷയമായാൽ തന്നെയാണ് ഉപപത്തിയുള്ളത്. പ്രകൃതത്തിൽ ഉപാസ്യമായിട്ടുള്ള ദേവത, സത്യസങ്കല്പനും, ലോകങ്ങളെക്കാൾ അധികം വലിയതും, സകല കർമ്മങ്ങളോടുകൂടിയതും ആണെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് ഈ വക സംഗതികൾ എല്ലാം ബ്രഹ്മത്തിൽ മാത്രമേ യോജിക്കുള്ളൂ. മനസ്സ്, പ്രാണൻ ഇതുകളോടുള്ള സംബന്ധംകൊണ്ട് ജീവാത്മാവാണെന്നു ചോദ്യമുണ്ടാവാം. പക്ഷെ അതു സാരമില്ല. സർവ്വസ്വരൂപമായിരിക്കുന്ന ബ്രഹ്മത്തിങ്കൽ ജീവാത്മാവോടുകൂടി സാംബന്ധിച്ചിട്ടുള്ള മനസ്സു മുതലായതുകളുടെ സംബന്ധം ഉണ്ടെന്നു പറയാം. ബ്രഹ്മത്തിന്നു സർവ്വസ്വരൂപത്വം ശ്രുതിയിലും സ്മൃതിയിലും പ്രസിദ്ധമാണ്.

'ത്വം സ്ത്രീ ത്വം പുമാനസി ത്വം കുമാര ഉത വാ കുമാരീ, ത്വം ജീർണ്ണോ ദണ്ഡേന വഞ്ചസി ത്വം ജാതോ ഭവസി വിശ്വതോ മുഖഃ' (ശ്വേതാശ്വതരം 4-3.)

അങ്ങുസ്ത്രീയും, അങ്ങുപുരുഷനും എന്നുവേണ്ടാ കുമാരനും കുമാരിയും അങ്ങുതന്നെയാകുന്നു. വയസ്സനായി വടികുത്തി നടക്കുന്നതും അങ്ങുതന്നെ. ജനിക്കുന്നതും അങ്ങുതന്നെ. ഇതു പോലെ ഗീതയിലും 13—13—ബ്രഹ്മത്തിന്നു സർവ്വസ്വരൂപത്വം പറയുന്നു. മനസ്സോടും പ്രാണനോടും കൂടാത്തതാണ് ബ്രഹ്മമെന്നും ഇവയോടുകൂടിയതാണെന്നും പറയുന്നുണ്ട്. ആദ്യത്തേതു നിർഗ്ഗുണബ്രഹ്മവിഷയവും, രണ്ടാമത്തേതു സഗുണബ്രഹ്മവിഷയവും ആകുന്നു. പ്രകൃതത്തിലെ പ്രതിപാദ്യം ബ്രഹ്മമായാലുണ്ടാവുന്ന ഉപപത്തിയെ ഈ സൂത്രംകൊണ്ടു കാണിച്ചു. അടുത്തസൂത്രംകൊണ്ടു ജീവാത്മാവായാൽ ഉപപത്തിയില്ലെന്നു കാണിക്കുന്നു.

1—2—3.

അനുപപത്തേസ്തു നശാരീരഃ.

അനുപപത്തേ=ഉപപത്തിയില്ലായ്ക ഹേതുവായിട്ട്, നശാരീരഃ=ശരീരത്തിൽമാത്രം ഭവിക്കുന്ന ജീവാത്മാവ് പ്രകൃതത്തിൽ പറയപ്പെടുന്നില്ല. സത്യസങ്കല്പം, ആകാശസ്വരൂപം, ലോകങ്ങളെക്കാൾ അധികം വലിപ്പം—ഇത്യാദി ഗുണങ്ങളൊന്നും ജീവാത്മാവിങ്കൽ സംഭവിക്കില്ല. അതുകൊണ്ട് ബ്രഹ്മം തന്നെയാണ് പ്രകൃതത്തിൽ മുഖ്യപ്രതിപാദ്യമായിട്ടുള്ളത്.

1—2—4.

കർമ്മകർത്തൃവ്യപദേശാച്ച.

പരമാത്മാവിനെ കർമ്മവിഭക്തിയോട്കൂടിയും ജീവാത്മാവിനെ കർത്തൃവിഭക്തിയോടുകൂടിയും പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് ഈ പ്രകരണത്തിൽ പരമാത്മാവിനെ പറഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നു പറയുവാൻ സാധിക്കയില്ല. ഉപാസകൻ ഉപാസ്യദേവതയുടെ സ്വ-

രൂപത്തെ അറിഞ്ഞാൽ ആ ദേവതാസ്വരൂപമായിത്തീരും എന്നുള്ള അത്ഥത്തെ "ഏതാ ഇതഃ പ്രേത്യ അഭിസംഭവിതാസ്മി" എന്നുള്ള നാലാമത്തെ മന്ത്രഭാഗംകൊണ്ടു് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. ഇവിടെ കത്തൃവിഭക്തിയായി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു് ജീവാത്മാവായ ഉപാസകനും കമ്മവിഭക്തിയായിപറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു് ഉപാസ്യദേവതയായ ഈ പരമാത്മാവും ആണെന്നു വിചാരിക്കുന്നതിനു് യുക്തി ഉണ്ടെന്നു സ്പഷ്ടമാവാം. ഏതായാലും ജീവാത്മാവിങ്കൽ നിന്നു ഭിന്നമായി ഒരു ദേവതയെ ഇവിടെ പറയുന്നുണ്ടു്. വിശേഷണങ്ങളുടെ സ്വാരസ്യത്തെ ആലോചിച്ചാൽ ആ ദേവത പരമാത്മാവാണെന്നു് തോന്നാനും വിരോധമില്ല. അതുകൊണ്ടു് ബ്രഹ്മൻതന്നെയാണു് പ്രകൃതത്തിൽ ഉപാസ്യമായിട്ടുള്ളതു്. ജീവാത്മാവിനേയും പരമാത്മാവിനേയും ഭേദത്തോടുകൂടി പറയുക എന്നസമ്പ്രദായം ശ്രുതിയിലും സ്മൃതിയിലും ധാരാളമുണ്ടു്. ആസമ്പ്രദായത്തെ അടുത്ത രണ്ടു് സൂത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടു് കാണിക്കുന്നു.

1—2—5.
ശബ്ദവിശേഷാതു്.

ജീവാത്മാവിനേയും പരമാത്മാവിനേയും കാണിക്കുന്ന ഭിന്നശബ്ദങ്ങൾ ഒരേ പ്രകരണത്തിൽ കാണുകഹേതുവായിട്ടു്, 'അയം അന്തരാത്മൻപുരുഷോ ഹിരണ്മയഃ'(ശതപഥബ്രാഹ്മണം.) ഇവിടെ അന്തരാത്മൻ എന്നശബ്ദംകൊണ്ടു് ജീവാത്മാവിനേയും പുരുഷൻ എന്നശബ്ദംകൊണ്ടു് പരമാത്മാവിനേയും കാണിക്കുന്നു. ആയതിനാൽ ഈ രണ്ടു് ആത്മാക്കളേയും ഭിന്നശബ്ദങ്ങളെക്കൊണ്ടു് പറയുക എന്നതു് ശ്രുതിസിദ്ധമാണു്. സ്മൃതിയിലും ഈ ഉദാഹരണത്തെ കാണിക്കുന്നു. പൂവ്വമീമാംസയിൽ സ്മൃതിഎന്നുപറഞ്ഞാൽ മന്വാദിസ്മൃതികളാകുന്നു. ഉത്തരമീമാംസയിൽ ,ഗീത, സാംഖ്യശാസ്ത്രം മുതലായ ദശ്നങ്ങൾ, എന്നിവയെ സ്മൃതിശബ്ദംകൊണ്ടുപറയും.

1—2—6.
സ്മൃതേശ്ച.

ജീവാത്മാവിന്നും പരമാത്മാവിന്നും ഉള്ള ഭേദത്തെ ഗീതയും കാണിക്കുന്നു. "ഈശ്വരസ്സർവ്വഭൂതാനാം ഹൃദ്ദേശേർജ്ജുന തിഷ്ഠതി ഭ്രാമയൻ സർവ്വഭൂതാനി യന്ത്രാരൂഢാനിമായയാ". സർവ്വപ്രാണികളുടേയും ഹൃദയത്തിലിരുന്നുകൊണ്ടു് ഈശ്വരൻ യന്ത്രാരൂഢങ്ങളായ പ്രാണികളെ ഭ്രമിപ്പിക്കുന്നു എന്നിങ്ങനെ ആത്മഭേദം ഗീതയിലും ഉണ്ടു്. ഇവിടെ ഒരു സംശയം ഉണ്ടാവാം. ദ്രഷ്ടാവായൊ മന്താവായൊ വേറെ ഒരു ആത്മാവു് ഇല്ലെന്നു് "നാന്യോഽതോസ്തി ദ്രഷ്ടാനാന്യോതോസ്തിശ്രോതാ" എന്നിങ്ങനെ ബൃഹദാരണ്യകത്തിലും 7—23. ക്ഷേത്രജ്ഞനായ ജീവാത്മാവും പരമാത്മാവും ഒന്നാണെന്നു് "ക്ഷേത്രജ്ഞം ചാപിമാംവിദ്ധിസർവ്വക്ഷേത്രേഷുഭാരത" എന്നിങ്ങനെ ഗീതയിലും കാണുന്നു. അതിനാൽ പരസ്പരം വിരോധം വന്നു എന്നു ശങ്കിക്കാം. അതു സാരമില്ല. അഖണ്ഡമായ സച്ചിദാനന്ദസ്വരൂപം മാത്രമെ ഉള്ളു. ഉപാധികൊണ്ടു് ഭേദം വരുന്നു. മായയാകുന്ന ഉപാധികൊണ്ടു് ഈശ്വരൻ ഉണ്ടാകുന്നു. അവിദ്യയാകുന്ന ഉപാധികൊണ്ടു് ജീവികൾ ഉണ്ടാവുന്നു. ഗുണത്രയത്തിന്റെ അവസ്ഥാഭേദംകൊണ്ടു് ഈശ്വരങ്കലും, ജീവികളിലും നാനാത്വം ഉണ്ടാവുന്നു. ഇങ്ങിനെയുള്ള നാനാത്വത്തെ സ്വീകരിച്ചാണു് ജീവാത്മാവിനേയും പരമാത്മാവിനേയും ഇവിടെ ഭേദത്തോടുകൂടി നിർദ്ദേശിച്ചതു്. പൂർവ്വപക്ഷത്തോടും സമാധാനത്തോടുംകൂടി പ്രകൃതത്തിൽ ഉപാസ്യമായിട്ടുള്ളതു് പരമാത്മാവാണു് എന്നു് അടുത്തസൂത്രംകൊണ്ടും പറയുന്നു.

1—2—7.
അർഭകൌകസ്ത്വാത്തദ്വ്യപദേശാച്ചനേതി
ചേന്നനിചായ്യത്വാദേവംവ്യോമവച്ച.

അർഭകൌകസ്ത്വാൽ = അല്പമായ സ്ഥാനത്തോടുകൂടിയതാവു

എന്നുള്ള അവസ്ഥ ഹേതുവായിട്ടു്, തദ്വ്യപദേശാൽ=ജീവാത്മാവിനെപറയുകഹേതുവായിട്ടും, നേതിചെന്ന=പ്രകൃതത്തിൽ ഉപാസ്യമായിട്ടുള്ളതു് ജീവാത്മാവാണ് എന്നു ശങ്കിക്കുന്നു എങ്കിൽ ശങ്കിക്കേണ്ട, നിചായ്യത്വാദേവം=അല്പമായസ്ഥാനത്തോടുകൂടിയതാണ് എന്നിങ്ങനെ ഉപാസിക്കുവാനാണ് അങ്ങിനെ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്, വ്യോമവൽ=സൎവ്വത്ര വ്യാപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആകാശം പ്രത്യേകസ്ഥലത്തു് ഉണ്ടെന്നുപറയുന്നതുപോലെ സൎവ്വത്ര വ്യാപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആത്മാവു് പ്രത്യേകസ്ഥലത്തു് ഉണ്ടെന്നുപറയുന്നു. താല്പൎയ്യം പറയാം. പ്രകൃതത്തിൽ ഉപാസ്യമായ ദേവത എന്റെഹൃദയത്തിൽ ഇരിക്കുന്നു എന്നിങ്ങനെ മന്ത്രം പറയുന്നു. ഈ ദേവത വളരെചെറിയതാണെന്നും അവിടെത്തന്നെപറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. ഈ രണ്ടുസംഗതികളെകൊണ്ടു് ജീവാത്മാവു് ഉപാസ്യമാണെന്നു് ശങ്കിച്ചു. സാളഗ്രാമത്തിൽ വിഷ്ണു ഉണ്ടെന്നുപറയുന്നതുപോലെ ആണ് ബ്രഹ്മം ഹൃദയത്തിൽ ഉണ്ടെന്നുപറയുന്നതു്. ദേശം കൊണ്ടും കാലം കൊണ്ടും പരിച്ഛേദത്തോടു് കൂടാത്ത ബ്രഹ്മത്തെ ഉപാസനക്കുവേണ്ടി അണുവായിട്ടും മഹത്തായിട്ടും പറയാറുണ്ടു്. ബ്രഹ്മം ഹൃദയത്തിൽ ഉണ്ടെങ്കിൽ ജീവാത്മാവിന്നു് സുഖദുഃഖങ്ങൾ ഉണ്ടാവുന്നതുപോലെ ബ്രഹ്മത്തിന്നും സുഖദുഃഖങ്ങൾ ഉണ്ടാവണ്ടേ എന്നുള്ളശങ്കയെ അടുത്തസൂത്രം പരിഹരിക്കുന്നു.

1—2—8.
സംഭോഗപ്രാപ്തിരിതിചേന്ന
വൈശേഷ്യാൽ.

സംഭോഗപ്രാപ്തി=സുഖദുഃഖാനുഭവം. ഇതിചേന്ന=ബ്രഹ്മത്തിന്നു് ഉണ്ടെന്നു ശങ്കിക്കുന്നു എങ്കിൽ ശങ്കിക്കേണ്ട. വൈശേഷ്യാൽ=വിശേഷാ ഹേതുവായിട്ടു് അതില്ല. അൎത്ഥത്തോടുകൂടാത്ത ഷ്യഞ് എന്നു് ഒരു പ്രത്യയമാണ് ഇവിടെഉള്ളതു്. വൈശിഷ്യാ എന്നുപറഞ്ഞാലും വിശേഷാ എന്നുപറഞ്ഞാലും അൎത്ഥ

ഭേദമില്ലെന്നു ചുരുക്കം. കർത്തൃത്വം, ഭോക്തൃത്വം, ധർമ്മാധർമ്മസംബന്ധം ഇവയെല്ലാം ജീവാത്മാവിന്നുണ്ട്. പരമാത്മാവിന്ന് ഇതൊന്നുമില്ല. അതുകൊണ്ട് ജീവാത്മാവിൻെറ സുഖദുഃഖം പരമാത്മാവിലുണ്ടാവില്ല. ധർമ്മാധർമ്മസംബന്ധംകൂടാതെ സുഖദുഃഖങ്ങൾ ഉണ്ടാവില്ലെന്ന് ചുരുക്കം. ഈ സമാധാനം ദ്വൈതിയുടെ സമാധാനമാണ്. ജീവാത്മാവും പരമാത്മാവും വേറെ ഇല്ലെന്നുപറയുന്ന അദ്വൈതിക്ക് ജീവാത്മാവിൽ സുഖദുഃഖം ഉണ്ടെന്നും പരമാത്മാവിൽ അതില്ലെന്നും പറയുവാൻ സാധിക്കില്ല. എന്നാൽ വാസ്തവം ഇതാകുന്നു. മഹാവാക്യങ്ങളെക്കൊണ്ട് ജീവാത്മാവും പരമാത്മാവും ഒന്നാണെന്നു പറയുന്നു. സുഖദുഃഖം, കർത്തൃത്വം ഇവയൊന്നും ജീവാത്മാവിന്നു ഇല്ലെന്നാണ് ഇതിൻെറ താല്പര്യം. മിഥ്യാജ്ഞാനംകൊണ്ട് കല്പിതങ്ങളായ സുഖദുഃഖങ്ങൾ സമ്യക്കായ ജ്ഞാനംകൊണ്ട് കാണപ്പെടാതെയിരിക്കുന്ന ആത്മാവിൽ ഇല്ലെന്നു വിവേകികൾക്ക് ബോദ്ധ്യപ്പെടും. സുഖദുഃഖങ്ങൾ കല്പിതങ്ങളാണെന്ന് ചുരുക്കം.

പ്രാർത്ഥനാഞ്ജലി.

കവിതിലകൻ ഉള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വരയ്യർ,
എം. ഏ., ബി. എൽ., എം. ആർ., എസ്. എൽ.

:o:

വാനവർകണ്ണീർമാരി വല്ലമട്ടിലും നിന്നി-
ട്ടാനനം പ്രസന്നമായാശകൾക്കെല്ലാം വീണ്ടും.,
ദുഷ്കാലവർഷക്കടൽക്കോളിൽമുങ്ങിയ വഞ്ചി-
യിക്കാലം യാത്രാർഹമായ് പിന്നെയും മുന്നേപ്പോലെ.
രാജാവിൻ വേർപാടിനാലത്തൽക്കുരിരുൾച്ചേററിൽ
ഹാ! ജനവ്രാതംവീണു നാല്പതിൽപ്പരം ലക്ഷം!!
ഇപ്പോഴുമസ്സാധുക്കൾ തന്നുദ്ധൃതിയുണ്ടായിട്ടില്ല

നല്പവർവലപെത്തും മണ്ഡലോദയംകൊൾവൂ!
അദ്ദേവിതൻ തൃക്കരക്കാഞ്ചന ചെങ്കോൽ മാഴ്ക്ക—
മിന്ധരാംഗത്തിൽത്തങ്ങും ദുഃഖാശ്രുബിന്ദുക്കളേ.
ഈവിധാം ജനരക്ഷാ ജാഗത്രുകയാരുള്ളൂ?
ഗ്ഗേവിപ്പിൻ പ്രാതസ്സന്ധ്യാ ദേവിയെ ഭ്രാതാക്കളേ!

മാതാവേ! ജയിച്ചാലും! പത്മനാഭസേവിനി!
മാതാവേ! വർദ്ധിച്ചാലും! ശ്രീരാജരാജേശ്വരി!
ഭാവൽക്കരാണിക്കാണ്മോർ സവ്വരും കല്യാണിനി!
ശ്രീവഞ്ചിമേരുക്ഷ്മാഭൃൽ സന്തനപ്രതാനിനി!!
ആമൂലരാജഷിതൻ തൃക്കൈപ്പൂമരക്കൊമ്പി—
ലിമഹിമണിത്തത്തയെത്രനാൾ സുഖിച്ചില!
ആയതിന്നാപന്നയായമ്മതൻ സംലാളന-
ച്ഛായയിൽപ്പുലർന്നിടാൻ സജ്ജയായല്ലോനിൽപ്പൂ!
ഗാർഹസ്ഥ്യപത്മാലയേ! ശ്രീ സേതുലക്ഷ്മീദേവി!
ശ്ലാഘ്യമായ് വഹിച്ചാലും തദ്രക്ഷാമഹാഭരം.

ഹന്ത! ദുസ്സാധ്യം പരക്കർതൃത്വമീഷൽക്കരം
നിന്തിരുവടിയമ്മേ! വിഷ്വക്സേനാലംബിനി!
മന്ദരം താങ്ങിക്കൊണ്ട വന്മുതുകൊരുപുറം,—
മിന്ദിരാദേവിവാഴും മാറിടം മറേറപ്പുറം;
ലോകബാന്ധവനൊരു ലോചനം; അപരമോ
നാകികൾക്കമൃതദൻ, ശുഭ്രാംശു, ജൈവാതൃകൻ;
മഞ്ജുവേണുവാൽപ്പോലും നൊന്തുപോം ചെന്താർമൃദു
കുഞ്ഞിക്കൈയേന്തും കുടഗോത്രമാം ഗോവർദ്ധനം;
ആയിരംശിരസ്സുള്ളോരാദിശേഷൻ പര്യങ്കം;
ആയന്തമനോവേഗം വാഹനം നാഗാന്തകൻ;

ഇച്ചരാചരസ്ഥിതിക്കാരേകം നിദാനമ-
സ്വച്ഛന്ദലീലാലോലൻ പ്രാൎത്ഥിതാധികപ്രദൻ;
നിററിലാണ്ടുപോയോരീയൂഴിയെക്കാരുണ്യത്താൽ
തേററകൊണ്ടുയൎത്തിയ ദിവ്യഭൂദാരസ്വാമി;
ചാരുവാമത്തമ്പുരാൻതൻ ചെന്താർക്കഴൽപ്പൂഴി-
പാറയെക്കൈപ്പെമ്പാൽ മൊഴിത്തയ്യലായ് മാററംപൂഴി-
ആ മഹാപ്രസാദമോ അല്ലയോ ഭവതിക്കു
സീമന്തസിന്ദൂരമായ് ശോഭിപ്പൂ ദിവാനിശം?
ഏതുകൈരാജ്യച്ചെങ്കോലമ്മയെ ഗ്രഹിപ്പിപ്പൂ;
ഭേദമി,ല്ലക്കൈ താങ്ങുമായതിൻ ഭാരം സൎവ്വം;-
പേൎത്തുമത്തൃക്കൈ പണ്ടു നെയ്തില്ലേ പാഞ്ചാലിക്കു
ന്തൽത്തറിക്കലപ്പററ പൂമ്പട്ടുനൂറായിരം?
മാറേററമാനൽച്ചെങ്കോൽ ഞങ്ങൾക്കായ് കൈക്കൊണ്ടാലു-
മാററിങ്ങൽ മൂപ്പാനുള്ള രാജ്ഞിമാൎക്കാകല്പമേ!
സ്വച്ഛന്ദം വാണാലുമിസ്സിംഹാസനത്തിൽപ്പോലെ
നിശ്ശേഷപ്രജാഭക്തി ഭദ്രാസനത്തിങ്കലും.
വീതാന്തരായം മേന്മേൽ വിജയീഭവിച്ചാലും!
മാതാവേ! മഹാരാജ്ഞി! വഞ്ചിധൎമ്മവൎദ്ധിനി!
ചാരുവാം സ്വവംശത്തെ ബ്ഭൂഷിപ്പിച്ചാലും കീൎത്തി-
നീരന്ധ്രമുക്താഹാരനിസ്തുലോപഹാരത്താൽ.
കൌമാരപൂൎവ്വാചലം തന്നുത്സംഗത്തിൽച്ചേൎത്തു
ത്തുമയിൽപ്പുലൎത്തുമിക്കല്യാണതേജോനിധി
വഞ്ചിഭൂദിവാകരൻ വൎദ്ധിച്ചു യഥാകാലം
സഞ്ചിതോദയൻ ഭായസ്സേകിട്ടും പുനസ്സഹസ്രം.

അവതാരപുരുഷന്മാർ.

(ബ്രഹ്മശ്രീ മഞ്ചേരി രാമകൃഷ്ണയ്യരവർകൾ ബി. ഏ.)

അവതാരം എന്ന പദത്തിന്റെ അൎത്ഥം "താഴത്തു് ഇറങ്ങുക" എന്നാണു്. ഈ അൎത്ഥത്തെ അനുരോധിച്ചു് ആലോചിക്കുമ്പോൾ ലോകം മുഴുവനും ഈശ്വരന്റെ അവതാരമാണെന്നു പറയാം. നമ്മുടെ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കും, മനസ്സിന്നും, ബുദ്ധിക്കും അഗോചരനായിരിക്കുന്ന ഈശ്വരൻ അവതരിച്ചു് ലോകരൂപേണ പ്രകാശിക്കുമ്പോൾ ആ ഈശ്വരമഹിമ എന്താണെന്നു കുറച്ചൊന്നു നമുക്കു വെളിവാകുന്നു.

ശ്രീകൃഷ്ണൻ, ശ്രീരാമചന്ദ്രൻ, ശ്രീ ഗൌതമബുദ്ധൻ മുതലായ പുണ്യപുരുഷന്മാർ ഈശ്വരാവതാരങ്ങളാണെന്നു പലരും വിശ്വസിച്ചുപോരുന്നു. ഇതിന്റെ തത്വം എന്താണെന്നു കുറെ ചിന്തിക്കാം. പക്ഷെ അവതാരതത്വം മനസ്സിലാക്കുവാനായി ഒരു ഉദാഹരണം എടുത്തുനോക്കുക.

ജലാശയങ്ങൾ.

ജലം എന്നു പറയുന്ന വസ്തു ഭൂമിയുടെ അന്തൎഭാഗത്തിലും വായുവിലും വ്യാപിച്ചുകിടക്കുന്നു. ഈ വാസ്തവം ശാസ്ത്രദൃഷ്ട്യാ പരിശോധിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ മാത്രമേ വ്യക്തമാവുകയുള്ളു. പക്ഷെ വായുവിൽ വെള്ളം ഉണ്ടെങ്കിലും സാധാരണമായി ആ വെള്ളം ദാഹം തീൎക്കുവാനായി ഉപയുക്തമാകുന്നില്ല. കിണററിലും മററു ശുദ്ധജലാശയങ്ങളിലും ഉള്ള വെള്ളം മാത്രമേ നമുക്കു് ഉപയോഗമായിത്തീരുന്നുള്ളു. ഈ ഉപമയുടെ യുക്തതയെപ്പററി ചിന്തിക്കാം.

ഈശ്വരൻ സൎവ്വാന്തൎയ്യാമിയാണു്. എന്നാൽ ഈശ്വരന്റെ ഈ സൎവ്വാന്തൎയ്യാമിത്വം അറിയുവാൻ അത്ര എളുപ്പമല്ല.

സർവ്വവ്യാപിയായ ജലം ഒരു കിണററിൽ തങ്ങി നില്ക്കുമ്പോൾ നമുക്കു ഉപയുക്തമായിത്തീരുമ്പോലെ ഈശ്വരചൈതന്യം സമൂർത്തമായിത്തീരുമ്പോൾ മനുഷ്യന്നു ആരാധനായോഗ്യമായിത്തീരുന്നു.

ശ്രീകൃഷ്ണൻ, ശ്രീരാമൻ, ശ്രീബുദ്ധൻ എന്നിവരിൽ, കിണററിൽ വെള്ളമെന്നപോലെ, ഈശ്വരശക്തി നിറഞ്ഞു ഉപയുക്തവും, ഗ്രാഹ്യവും, ആരാധനീയവും ആയ നിലയിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. ഈശ്വരശക്തിയുടെ മാഹാത്മ്യവും മഹിമയും എത്രത്തോളം നമുക്കു അറിയുവാൻ കഴിയുമോ അത്രത്തോളം ഈശ്വരമാഹാത്മ്യവും മഹിമയും ഈ മഹാപുരുഷന്മാരിലുള്ളതുകൊണ്ടു് അവർ നമുക്കു് ഈശ്വരൻ തന്നെയാണു്.

അവതാരവും, അംശാവതാരവും.

എല്ലാ അവതാരങ്ങളും വാസ്തവത്തിൽ അംശാവതാരങ്ങളും തന്നെയാണെന്നുപറയാം. ശ്രീകൃഷ്ണനെപ്പററി "അംശേനാവതീർണ്ണസ്യ വിഷ്ണോർവ്വീര്യാണിശംസനഃ" എന്നാകുന്നു ഭാഗവതത്തിൽ പറഞ്ഞുകാണുന്നതു്. "വിഷ്ടഭ്യാഹ മിദം കൃൽസ്നം ഏകാംശേനസ്ഥിതോജഗത്" എന്നു ഗീതയിലും കാണുന്നുണ്ടു്. അസാധാരണവും, അഗ്രാഹ്യവും, അചിന്തനീയവും ആയ നിലയിൽ ഈശ്വരശക്തി ഈ അവതാരപുരുഷന്മാരിൽ നിറഞ്ഞുനില്ക്കുന്നു. "ബഹൂനിമെവ്യതീതാനി ജന്മാനിതവചാർജ്ജുന താന്യഹംവേദസർവ്വാണി നത്വംവേത്ഥപരന്തപ" എന്നു ശ്രീകൃഷ്ണഭഗവാൻ പറയുന്നതിൽനിന്നു ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ വ്യക്തിസ്വഭാവം വെളിവാകുന്നു. പരശുരാമൻ ശ്രീമഹാവിഷ്ണുവിന്റെ അവതാരമാണല്ലൊ. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിലുള്ള ഈശ്വരശക്തി ശ്രീരാമനിൽചെന്നുചേൎന്നുവെന്നു രാമായണത്തിൽ കാണുന്നു. അതുകൊണ്ടു് അവതാരപുരുഷന്മാരിൽ, ഈശ്വരശക്തി കൂടുകയും കുറയുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നു തെളിയുന്നു.

ദശാവതാരങ്ങൾ.

അവതാരകഥകൾക്ക് പലപ്പോഴും ആന്തരാത്ഥങ്ങളുണ്ട്. ദശാവതാരകഥകളെ ഇങ്ങനെ വിമശിക്കാവുന്നതാണ്. ജീവികൾ ആദ്യംവെള്ളത്തിലാണ് ഉത്ഭവിക്കുന്നത്. അതാണ് മത്സ്യാവതാരം;പിന്നീട് ജീവികളുടെ പരിണാമം കരയിലും വെള്ളത്തിലും ജീവിക്കുന്ന ജീവികളായിട്ടാകുന്നു. ഈ വാസ്തവത്തെ കൂമ്മാവതാരം സൂചിപ്പിക്കുന്നു. പിന്നത്തെ പരിണാമം കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കു മുലകൊടുത്തുവളത്തുന്ന ജീവിവിശേഷങ്ങളായിട്ടാകുന്നു. ഈ ജീവികളുടെ ഒരു മാതൃകയാണ് വരാഹം. പിന്നീടുമൃഗത്തിൽനിന്നു മനുഷ്യാവസ്ഥയിലേക്കു കടക്കുന്നതിന്നുമുമ്പു മൃഗസ്വഭാവവും മനുഷ്യസ്വഭാവവും ഇടകലൻകാണുന്ന മൃഗങ്ങളായും മനുഷ്യനായും ജീവൻ പരിണമിക്കുന്നു. ഈ തത്വത്തെ നരസിംഹാവതാരം സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഇതിന്നുശേഷം ജീവികൾ ഹ്രസ്വകായന്മാരായ മനുഷ്യരായിത്തീരുന്നു. ഇതുതന്നെയാണ് വാമനാവതാരം. പിന്നീട് ആയുധപാണിയായി മനുഷ്യൻ ഭൂമിയിലുള്ള കാടും മലയും വെട്ടി നന്നാക്കി കൃഷിചെയ്യുവാൻ ആരംഭിക്കുന്നു. ഇതിനെ പരശുരാമാവതാരം സൂചിപ്പിക്കുന്നു. അതിന്നുശേഷം മനുഷ്യൻ മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ ഒരു മാതൃകയായിത്തീരുന്നു. ശ്രീരാമചന്ദ്രന്റെ അവതാരം മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ പരമമായ ആദശം എന്താണെന്നു മനസ്സിലാക്കിത്തരുന്നു. പിന്നീടു ഈശ്വരൻ മനുഷ്യനായിത്തീരുന്നുഎന്നുള്ളതിനെ അസാധാരണമഹിമയോടുകൂടിയ ശ്രീകൃഷ്ണാവതാരം സൂചിപ്പിക്കുന്നു. മനുഷ്യന്നു ഈശ്വരനായിത്തീരാമെന്നുള്ളതിനെ ബുദ്ധാവതാരം തെളിയിക്കുന്നു. അവതാരങ്ങളെ ഉപമകളായി വിമശിക്കാം എന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു ഈശ്വരമഹിമയെ താഴ്ത്തുകയൊ, അവതാരങ്ങളുടെ ഐതിഹാസികമായ യാഥാത്ഥ്യത്തെ നിരസിക്കുകയൊ ചെയ്യുന്നുവെന്നു ആരും തെററിദ്ധരിക്കരുത്. മനുഷ്യലോകത്തിൽ ഒരു മനുഷ്യനിൽകൂടി ഈശ്വരശക്തിക്കു പ്രവ

ത്തിക്കാമെന്നിരിക്കിൽ,മത്സ്യങ്ങൾ മാത്രമുള്ള ലോകത്തിൽ ഒരു മത്സ്യത്തിൽകൂടി ഈശ്വരന്നു പ്രവൎത്തിക്കാം എന്നുവിചാരിക്കുന്നതിൽ അയുക്തിയുണ്ടെന്നുതോന്നുന്നില്ല. ഈശ്വരതത്വത്തിൽനിന്നുനോക്കുമ്പോൾ മനുഷ്യത്വത്തിന്നും മത്സ്യത്വത്തിന്നും വലിയൊരന്തരമില്ല. ദത്താത്രേയൻ, കപിലൻ, വ്യാസൻ മുതലായവർ വിഷ്ണുവിൻെറ അവതാരങ്ങളാണെന്നു പറയാറുണ്ട്. ഈ മഹാന്മാർ ഉത്തമന്മാരായ യോഗികളാണ്. അവർ നിരതിശയവൈഭവത്തോടുകൂടിയ ഈശ്വരശക്തി പ്രവാഹത്തിന്നു പാത്രീഭവിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടും, ഈശ്വരശക്തിയെ എത്രത്തോളം അറിയുവാൻ മററുള്ളവൎക്കു് കഴിയാമൊ അത്രത്തോളം ഈശ്വരശക്തി അവരിൽ സ്ഫുരിച്ചുകണ്ടതുകൊണ്ടും അവർ ഈശ്വരസമന്മാരായ അവതാരപുരുഷന്മാർ തന്നെയാണ്.

അവതാരകഥകളുടെ ആന്തരാൎത്ഥം.

അവതാരപുരുഷന്മാരുടെ ജീവിതത്തിൽ ഉണ്ടായതായി വൎണ്ണിച്ചുകാണുന്ന സംഭവങ്ങളെ ചിലർ യഥാൎത്ഥമായിക്കരുതുന്നതുകൊണ്ടു് മററുചിലൎക്കു് അവതാരപുരുഷന്മാരിൽ അവിശ്വാസം ജനിക്കുന്നു. ഉദാഹരണമായി ശ്രീകൃഷ്ണൻെറ ചരിത്രം എടുത്തുനോക്കാം. ഗോപീവസ്ത്രാപഹരണം, രാസക്രീഡ,നവനീതചോരണം എന്നീകൃത്യങ്ങൾ ശ്രീകൃഷ്ണചരിത്രത്തെദൂഷ്യമാക്കിത്തീൎക്കുന്നുവെന്നു ചിലർ പറയാറുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ സംഭവങ്ങൾക്കെല്ലാം ആന്തരാൎത്ഥമുണ്ട്. ഇവക്കു വെറും ബാഹ്യാൎത്ഥം കല്പിക്കുന്നതു് അസംബന്ധമാണ്. ഈശ്വരനിൽനിന്നു് ഒന്നും മറച്ചുവെക്കുവാൻ സാധിക്കില്ലെന്നും കാപട്യം അവിടെ അസാദ്ധ്യമാണെന്നും ഗോപീവസ്ത്രാപഹരണംതെളിയിക്കുന്നു. ഉള്ളഴിഞ്ഞഭക്തി മനസ്സിൽ സ്ഫുരിക്കുമ്പോൾ ലോകത്തിലുള്ളതെല്ലാം—ഭാൎയ്യയും, ഭൎത്താവും, ജനവും, ധനവും—തുച്ഛമായി ഒരു ഭക്തൻ വിചാരിക്കുന്നുവെന്നു രാസക്രീഡ പറഞ്ഞുതരുന്നു. രാസക്രീഡയിൽ ഉത്സുകനായ ശ്രീകൃഷ്ണൻ അഞ്ചുവയസ്സുള്ള ഒരു ഓമനക്കുട്ടനായിരുന്നുവെന്നു പുരാണങ്ങളിൽ പറഞ്ഞുകാണു

മ്പോൾ വിഷയലമ്പടത്വത്തെ രാസലീലയിൽ ഘടിപ്പിക്കുന്നതുഉചിതമല്ലെന്നു നിശ്ചയിക്കാവുന്നതാണ്. നവനീതം അകൃത്രിമവും സ്വച്ഛവും ആയ ഹൃദയത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. അങ്ങിനെയുള്ള ഹൃദയത്തെ കവരുന്ന ആളാണ് ശ്രീകൃഷ്ണൻ എന്നേ നവനീതചോരണത്തിന്നു അൎത്ഥം കല്പിക്കേണ്ടു. ഇങ്ങിനെയുള്ള ഉത്തമതത്വങ്ങളടങ്ങിയ ഉപമാകഥകളെദുഷ്ടവിചാരംകൊണ്ടു മലിനപ്പെടുത്തുന്നവരുടെ മനസ്സ് ഈശ്വരനിൽനിന്നു വളരെ അകന്നാണിരിക്കുന്നതെന്നുള്ളതിന്നു യാതൊരു സംശയവുമില്ല.

ആന്തരങ്ങളായ തത്വങ്ങളെ ലൌകികമായ നിലയിൽ വിവരിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം ഹിന്തുക്കളുടെ എന്നല്ല മറ്റെല്ലാവരുടേയും മതഗ്രന്ഥങ്ങളിലുണ്ട്. അവരവരുടെ മതഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ വിവരിച്ചുകാണുന്ന കഥകളെ ഉപമകളായി സ്വീകരിച്ച് മററുള്ളവരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽകാണുന്ന കഥകളെ ലൌകികകാൎയ്യങ്ങളായി വ്യാഖ്യാനിക്കുന്ന ഹ്രസ്വബുദ്ധികളുടെ അന്ധതയെപ്പററി ഇവിടെ പ്രത്യേകമൊന്നും പറയുവാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല.

ആനിബെസൻറമ്മ.*

(കവിതിലകൻ വള്ളത്തോൾ നാരായണമേനവൻ അവർകൾ.)

—:o:—

(ചെറുശ്ശേരിരീതി.)

പൂതാനുഭാവരാം നാനാമുനിമാൎക്കു
മാതാവേ, ഭാരതക്ഷോണിമാതേ,
അങ്ങയ്ക്കോരുദത്തപുത്രി'യാണെങ്കിലും, .
അങ്ങയെ, സ്വാത്മജർ പോലെതന്നെ—
അല്ലാസ്ഥിലായവൎക്കൊക്കയും മേലെയായ് -
എല്ലാകരണങ്ങൾകൊണ്ടുമൊപ്പം

* ഈ കവിത അമ്മയ്ക്കു 70 വയസ്സു തികഞ്ഞപ്പോൾ എഴുതിയതാണ് അതിൽ കാണുന്ന ഗുണങ്ങൾ വയസ്സു വൎദ്ധിച്ചതോടുകൂടി വൎദ്ധിച്ചു ഈ മഹതിയിൽ കാണുന്നു എന്നുള്ള സംഗതി സ്മൎത്തവ്യമാണ്.—സ. ധ. പ.

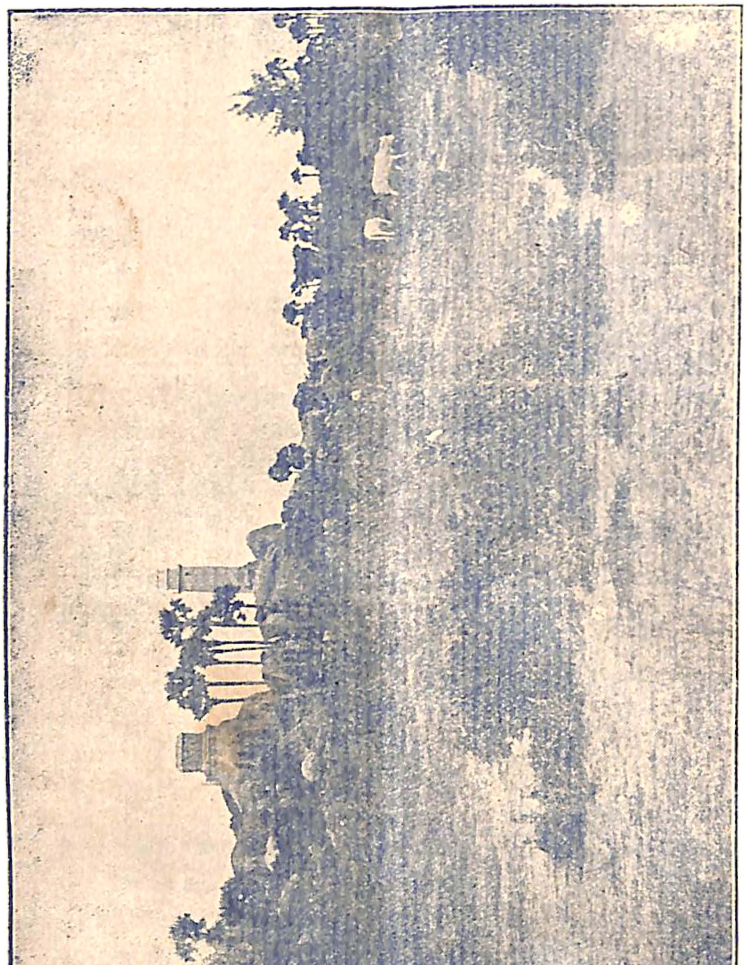

ഓം.

സത്യാന്നാസ്തി പരോധർമ്മഃ

സനാതനധർമ്മം.

ശ്രേയാൻ ദ്രവ്യമയാദ്യജ്ഞാൽ ജ്ഞാനയജ്ഞഃ പരംതപ. ഗീത 4-33.

പുസ്തകം 14. { 1924. നവംബർ. } നമ്പർ. 11.

സൌന്ദര്യലഹരി.

(293-ാംപേജിൽനിന്നു തുടച്ച.)

86.

മൃഷാകൃത്വാ ഗോത്രസ്ഖലനമഥ വൈലക്ഷ്യനമിതം
ലലാടേ ഭർത്താരം ചരണകമലേ താഡയതി തേ
ചിരാദന്തഃശല്യം ദഹനകൃതമുന്മൂലിത[illegible]ാ
തുലാകോടിക്വാണൈഃ കിലികിലിത[illegible]ാനരിപുണാ.

ഹേ ഭഗവതി, മൃഷാ=അറിയാതെ, യദൃച്ഛയാ. ഗോത്രസ്ഖലനം=പേരുതെററൽ. കൃത്വാ=ചെയ്തു്. (അറിയാതെ മറെറാരു നായികയുടെ പേരുപറഞ്ഞു്. അഥ=പിന്നെ. വൈലക്ഷ്യനമിതം=ജാള്യത്താൽ തല താഴ്ത്തിയ. ഭർത്താരം=ഭർത്താവായ പരമേശ്വരനെ. തേ=ഭവതിയുടെ. ചരണകമലേ=താമരപ്പൂവൊത്ത പാദം. ലലാടേ=ഭർത്താവിന്റെ നെററിയിൽ. താഡയതിസതി=താഡനം ചെയ്യുമ്പോൾ ദേവനാൽ. ചിരാൽ=വളരെക്കാലമായി. ദഹനകൃതം=തന്നെ ദഹിപ്പിച്ചതിനാൽ ചെയ്യപ്പെട്ട. നെററിക്കണ്ണായ അഗ്നിയാൽ ചെയ്യപ്പെട്ട. അന്തശ്ശല്യം=ദഹിപ്പിച്ചതിനാലുള്ള വൈരം. (പകരം വീട്ടണമെന്നുള്ള വിരോധം.) ഉന്മൂലിതവതാ=ചുവടോടെ പിഴുതുകളഞ്ഞ. ഈശാനരിപുണാ=കാമദേവനാൽ. തുലാകോടിക്വാണൈഃ=കാൽചിലമ്പുകളുടെ ശബ്ദങ്ങളാൽ. കിലികിലിതം=ജയത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന ശബ്ദം ഉച്ചരിക്കപ്പെട്ടതായി.

അല്ലയോ നെററിക്കണ്ണായ അഗ്നി! നിയെന്നെ അന്നു ദഹിപ്പിച്ച എന്റെ സങ്കടം ഇപ്പോൾ പെണ്ണു് കാലുകൊണ്ടു് നിന്നെ ചവുട്ടിയപ്പോഴേ തീൎന്നൊള്ളു എന്നു് കാമന്റെ വിജയസൂചകമായ വാക്യം.

87.

ഹിമാനീഹന്തവ്യം ഹിമഗിരിനിവാസൈകചതുരൌ
നിശായാം നിദ്രാണാം നിശിചരമഭാഗെചവിശദൌ
വരംലക്ഷ്മീപാത്രം ശ്രിയമതിസൃജന്തൌസമയിനാം
സരോജം ത്വത്പാദൌ ജനനിജയതശ്ചിത്രമിഹകിം.

ഹെ ജനനീ, ഹിമഗിരിനിവാസൈകചതുരൌ=ഹിമവാൻ പൎവ്വതത്തിൽ താമസിക്കാൻ വളരെ സാമൎത്ഥ്യമുള്ള. നിശി=രാത്രിയിലും. ചരമഭാഗേച =സായങ്കാലത്തിലും. വിശദൌ=പ്രസന്നങ്ങളായ (തെളിഞ്ഞ). സമയിനാം =ആന്തരപൂജചെയ്യുന്ന മഹാന്മാൎക്കു്. ശ്രിയം=സമ്പത്തിനെ, പരമാനന്ദ ലക്ഷ്മിയെ. അതിസൃജന്തൌ=വേണ്ടതിലധികം കൊടുക്കുന്ന. ത്വൽപാദൌ =ഭവതിയുടെ പാദങ്ങൾ. ഹിമാനീഹന്തവ്യം=മഞ്ഞിൻകൂട്ടത്താൽ നശിപ്പിക്കപ്പെടേണ്ടുന്ന. (മഞ്ഞിന്റെ ശക്തിയെ തടുക്കാൻ കഴിയാത്ത, മഞ്ഞുവീണാൽ താമരപ്പൂവു് നശിച്ചുപോകും.) നിശായാം=രാത്രിയിലും, സായങ്കാലത്തിലും. നിദ്രാണാം=കൂമ്പുന്ന, തെളിയാത്ത. വരം=ഇഷ്ടമായ. ലക്ഷ്മീപാത്രം=ലക്ഷ്മിക്കു് ഇരിപ്പിടമായ സമ്പത്തു്. ധാരാളമുണ്ടെന്നേ ഉള്ളൂ. ഒരാൾക്കും കൊടുക്കയില്ല. സരോജം=താമരപ്പൂവിനെ. ജയതഇതിയൽ= ജയിക്കുന്നു എന്നു [illegible]തൊന്നു്. ഇഹ=ഈ ജയിക്കുന്ന കാൎയ്യത്തിൽ. ചിത്രംകിം=ആശ്ചൎയ്യ[illegible]ണ്ടു്? ഒരു ആശ്ചൎയ്യവുമില്ല. താമരപ്പൂവിനും ദേവിയുടെ പാദത്തിനും കൊടു[illegible]തിരിക്കുന്ന വിശേഷണങ്ങൾ നോക്കിയാൽ അജഗജാന്തരമുണ്ടെന്നു് ആൎക്കും അറിയാം.

88.

പദംതെകീൎത്തീനാം പ്രപദമപദംദേവിവിപദാം
കഥം നീതം സദ്ഭിഃ കഠിനകമഠീകൎപ്പരതുലാം
കഥംവാപാണിഭ്യാമുപയമനകാലെ പുരഭിദാ
യദാദായന്യസ്തം ദൃഷദിദയമാനെനമനസാ.

ഹെ ദേവി, കീൎത്തീനാം=യശസ്സുകൾക്കു്. പദം=ഇരിപ്പിടമായ. വിപദാം =ആപത്തുകൾക്കു്. അപദം=അവകാശമില്ലാത്ത. തെ=ഭവതിയുടെ. പ്രപദം=പാദാഗ്രം. സദ്ഭിഃ=കവീന്ദ്രന്മാരാൽ. കഠിനകമഠീകൎപ്പരതുലാം =കടുപ്പമുള്ള ആമയോടിന്റെ സാദൃശ്യത്തെ. കഥം=എങ്ങിനെ. നീതം=

പ്രാപിപ്പിക്കപ്പെട്ടതായി. ആമപ്പുറംപോലെ ദേവിയുടെ പാദാഗ്രമെന്ന് പറഞ്ഞുകൂടാ. ഉപയമനകാലെ=വിവാഹസമയത്തിൽ. പുരഭിദാ=പരമേശ്വരനാൽ. ഉഭാഭ്യാം=രണ്ട്. പാണിഭ്യാം=കൈകളാൽ. യൽ=യാതൊരുപാദാഗ്രത്തെ. ആദായ=എടുത്ത്. ദയമാനെന=ദയയോടുകൂടിയ. മനസാ=മനസ്സോടുകൂടെ. ദൃഷദി=കട്ടത്ത അമിക്കല്ലിന്മേൽ. കഥംവാ=എങ്ങനെ ന്യസ്തം=വെയ്ക്കപ്പെട്ടതായി. വിവാഹത്തിൽ ആ ക്രിയ ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത ക്രിയയാകയാൽ ആ കൃത്യം നടത്തിയെന്ന് വരുത്തിയേഉള്ളൂ. ദേവിയുടെ പാദം ആമപ്പുറത്തോട് സദൃശീകരിച്ചുകൂടാ.

89.

നഖൈർനാകസ്ത്രീണാംകരകമലസങ്കോചശശിഭി-
സ്തരൂണാം ദിവ്യാനാം ഹസതഇവതെചണ്ഡിചരണൌ
ഫലാനിസ്വഃസ്ഥേഭ്യഃ കിസലയകരാഗ്രേണദധതാം
ദരിദ്രേഭ്യോഭദ്രാംശ്രിയമനിശമഹ്നായദദതൌ.

ഹെ ചണ്ഡി=ദേവശത്രുവായ ചണ്ഡനെക്കൊന്ന ഭഗവതി. ദരിദ്രേഭ്യഃ=ദരിദ്രന്മാൎക്ക്. ഭദ്രാം=നല്ല. ശ്രിയം=സമ്പത്തിനെ. അനിശം=എപ്പോഴും. അഹ്നായ=വേഗം. ദദതൌ=കൊടുക്കുന്ന. തെ=ഭവതിയുടെ. ചരണൌ പാദങ്ങൾ. നാകസ്ത്രീണാം=ദേവസ്ത്രീകളുടെ. കരകമലസങ്കോചശശിഭിഃ കൈകളാകുന്ന താമരപ്പൂക്കളുടെ സങ്കോചത്തിൽ ചന്ദ്രന്മാരായ (ദേവിയെ കാണുമ്പോൾ ദേവസ്ത്രീകളുടെ കൈകൾ കൂമ്പുന്നു.) നഖൈഃ=നഖങ്ങളെക്കൊണ്ട്. കിസലയകരാഗ്രേണ=തളിരുകളാകുന്നകൈകളുടെ അററത്താൽ. സ്വഃസ്ഥേഭ്യഃ=ദേവലോകത്തിലിരിക്കുന്നവൎക്ക് മാത്രം. (ധനവാന്മാൎക്ക് മാത്രമെന്നും.) ഫലാനി=ഫലങ്ങളേ. ദദതാം=കൊടുക്കുന്ന. ദിവ്യാനാം=ദേവലോകത്തിൽ മാത്രം ഇരിക്കുന്ന. തരൂണാം=കല്പവൃക്ഷങ്ങളേ. (ദ്വിതീയയ്ക്കുപകരം ഷഷ്ഠി.) ഹസതഃ ഇവ=പരിഹസിക്കുന്നോ എന്നു തോന്നും. ദേവിയുടെ ചരണങ്ങൾക്കും കല്പവൃക്ഷങ്ങൾക്കും കൊടുത്തിട്ടുള്ള വിശേഷണം നോക്കുക.

90.

ദദാനെദീനേഭ്യഃശ്രിയമനിശമാശാനുസദൃശീ-
മമന്ദാ സൌന്ദര്യപ്രകരമകരന്ദംവികിരതി
തവാസ്മിൻ മന്ദാരസ്തബകസുഭഗെയാതുചരണെ
നിമജ്ജന്മജ്ജീവഃ കരണചരണഃ ഷട്ചരണതാം.

ഹേ ഭഗവതി, ദീനേഭ്യഃ=ദരിദ്രന്മാൎക്ക്. ആശാനുസദൃശീം=ആഗ്രഹത്തിനു തക്ക. ശ്രിയം=സമ്പത്തിനെ. അനിശം=എപ്പോഴും. ദദാനെ=കൊടുക്കുന്ന. സൌന്ദൎയ്യപ്രകരമകരന്ദം=സൌന്ദൎയ്യസമൂഹമാകുന്ന തേനിനെ. അമന്ദം=അധികം. വികിരതി=വൎഷിക്കുന്നു. മന്ദാരസ്തബകസുഭഗേ=മന്ദാരവൃക്ഷത്തിൻ പൂങ്കൊത്തുപോൽ മനോഹരമായ. തവ=ഭവതിയുടെ. അസ്മിൻ=ഈ. ചരണേ=പാദത്തിൽ. കരണചരണഃ=മനസ്സോടുകൂടിയ അഞ്ചിന്ദ്രിയങ്ങളാകുന്ന കാലുകളോടുകൂടിയ. മജ്ജീവഃ=എന്റെ ജീവൻ. നിമജ്ജൻ=മുങ്ങിപ്പററിയിരിക്കുന്നതായിട്ട്. ഷട്ചരണതാം=ആറുകാലുള്ള വണ്ടിൻ സ്ഥിതിയെ. യാതു=പ്രാപിക്കട്ടെ. ദേവിയുടെ പാദകമലത്തിൽ എന്റെ ജീവൻ ചെന്നു ലയിക്കട്ടെ.

91.

പാദന്യാസക്രീഡാപരിചയമിവാരബ്ധുമനസഃ
സ്ഖലന്തസ്തേ ഖേലം ഭവനകളഹംസാ ന ജഹതി
അതസ്തേഷാം ശിക്ഷാം സുഭഗമണിമഞ്ജീരരണിത-
ച്ഛലാദാചക്ഷാണം ചരണകമലം ചാരുചരിതേ.

ഹേ ചാരുചരിതേ=അല്ലയോ നല്ല നടപടിയോടുകൂടിയ ദേവി. തേ=ഭവതിയുടെ. പാദന്യാസക്രീഡാപരിചയം=പാദം വെയ്ക്കുന്ന കളിയിൽ പരിചയത്തെ. ആരബ്ധുമനസഃഇവ=ആരംഭിക്കാൻ മനസ്സോടുകൂടിയവരോ എന്നു തോന്നുമാറ്. സ്ഖലന്തഃ=തെററിനടക്കുന്ന, അവിടവിടെ സഞ്ചരിക്കുന്ന. ഭവനകളഹംസാഃ=ഗൃഹത്തിൽ വളൎത്തപ്പെട്ട നല്ല അരയന്നങ്ങൾ. തേ=ഭവതിയുടെ. ഖേലം=വിലാസഗമനത്തെ. നജഹതി=വിടുന്നില്ല. (ദേവിയുടെ വിലാസഗമനത്തെ പിന്തുടൎന്നുനടക്കുന്നു എന്ന് അൎത്ഥം.) അതഃ=ഇതിനാൽ. തേ=ഭവതിയുടെ. ചരണകമലം=താമരപ്പൂവൊത്ത പാദം. സുഭഗമണിമഞ്ജീരരണിതച്ഛലാൽ=മനോഹരമായ കാൽചിലമ്പിൻ ശബ്ദമെന്ന കളവാൽ. തേഷാം=ആ അരയന്നങ്ങൾക്ക്. ശിക്ഷാം=നടയുടെ മാതിരിയെ. ആചക്ഷാണംഇവ=ഉപദേശിക്കുന്നതോ എന്നു തോന്നുമാറു വിളങ്ങുന്നു. ദേവിയുടെ നട അന്നനടയേക്കാൾ വളരെ നല്ലതാണെന്നൎത്ഥം.

(തുടരും)

പി. കെ. നാരായണശാസ്ത്രികൾ.

10. No stoves allowed. There is a separate kitchen for the use of passengers.

11. The sea calms down considerably during Xmas.

12. Halt at Mangalore can be easily arranged. It will be only for a night unless our friends choose to spend a day here. Even in that case there won't be much difficulty. Theosophical brothers there may be depended upon for it. Previous information should be given as to number and day of arrival etc.

We must muster strong at Bombay this time. Many new schemes of work will be discussed by our leaders. The 'Star' will get a fresh impulse. The Federation scheme will come up for discussion.

We must if possible travel in a group and also camp together at Bombay.

Please therefore give previous information to the Federation Secretary about your discussion so that he may communicate with friends in Mangalore and the housing committee at Bombay.

The convention programme will be out soon. It is notified that information with delegation fee Rs. 2 should reach the convention committee at Bombay before 25th Nov. This is a rare opportunity for us. Let us be up and doing and begin to prepare from now.

Yours fraternally,

V. Karunakaran Nair.

ബ്രഹ്മസൂത്രം.

(301-ാംപേജിൽനിന്നു തുടച്ച്)

(ബ്രഹ്മശ്രീ വി. കെ. നാരായണഭട്ടതിരിയവർകൾ.)

അത്ര്യധികരണം.

1—2—9.

അത്താചരാചരഗ്രഹണാൽ.

അത്താ=ഭക്ഷിക്കുന്നവൻ. ചരാചരഗ്രഹണാൽ=ചരാചരസ്വരൂപമായ പ്രപഞ്ചത്തെമുഴുവൻ പറയുക ഹേതുവായിട്ട്, ഇതാണ് ശബ്ദങ്ങളുടെ അത്ഥം. പ്രപഞ്ചത്തെമുഴുവൻ ഭക്ഷണസാധനമായി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനാൽ ഭക്ഷിക്കുന്നവൻ പരബ്രഹ്മവും ഈ ഭക്ഷണം പ്രപഞ്ചത്തിൻെറ ഉപസംഹാരവും ആകുന്നു. ഈ സൂത്രത്തിൻെറ വിഷയമായിട്ടുള്ള ഉപനിഷത്തിനെ കാണിക്കുന്നു.

ഈ അധികരണത്തിൻേറയും അടുത്ത അധികരണത്തിൻേറയും വിഷയമായിട്ടുള്ളതു് കാഠകോപനിഷത്തിലെ ചില ഭാഗമാണ്. ഈ ഉപനിഷത്തിനെപ്പററി ഒരു വിവരണം ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ നാലാമത്തെപാദത്തിൽ കൊടുക്കുന്നതാണ്. പ്രകൃതത്തിൽ തല്ക്കാലം അവശ്യമുള്ളഭാഗം മാത്രമേ കാണിക്കുന്നുള്ളു. നചികേതസ്സ് എന്ന ഒരാൾ യമനോട്, മരിച്ചതിൻെറ ശേഷം മരിച്ച ആളുടെ സ്ഥിതി എന്താണെന്ന് ചോദിച്ചപ്പോൾ ആത്മോപദേശം ചെയ്തുകൊണ്ട് ജീവാത്മാവിൻേറയും പരമാത്മാവിൻേറയും സ്വരൂപത്തെ യമൻ നചികേതസ്സിന്ന് ഉപദേശിക്കുന്നു. പരമാത്മസ്വരൂപത്തെ കാണിക്കുന്ന മന്ത്രങ്ങളിൽ ഒരു മന്ത്രമാണ് ഇവിടെ വിഷയമായിട്ടുള്ളതു്. അതു് ഇതാകുന്നു.

"യസ്യബ്രഹ്മ ച ക്ഷത്രം ച ഉഭേ ഭവത ഓദനഃ മൃത്യുര്യ്യ
സ്യോപസേചനം ക ഇത്ഥാ വേദ യത്ര സഃ."

ബ്രാഹ്മണരും ക്ഷത്രിയരും യാവനൊരുത്തന്റെ ഭക്ഷണമായി ഭവിക്കുന്നു, മൃത്യു യാവനൊരുത്തന്ന് കറിയുടെ സ്ഥാനമായി ഭവിക്കുന്നു അങ്ങിനെ ഇരിക്കുന്ന അവൻ എവിടെ ഇരിക്കുന്നു എന്ന് ആർ അറിയുന്നു. അതായത്, ബ്രഹ്മവിദ്യക്ക് അധികാരിയല്ലാത്തവൻ അറിയുകയില്ലെന്ന് ചുരുക്കം. ഈ മന്ത്രം കൊണ്ട് ഭക്ഷിക്കുന്ന ഒരാളുടെ ബോധം ഉണ്ടാകുന്നു. അയാൾ അഗ്നിയോ ജീവാത്മാവൊ പരമാത്മാവൊ എന്നാണ് ഇവിടെ സംശയം. അഗ്നി അന്നത്തെ ഭക്ഷിക്കുന്നവനാണെന്ന് "അഗ്നിരന്നാദഃ" ബൃഹദാരണ്യകത്തിൽ പറയുന്നു. ജീവാത്മാവ് കർമ്മഫലത്തെ ഭക്ഷിക്കുന്നവനാണെന്ന വേദപ്രസിദ്ധമാണ്. പരമാത്മാവ് ഭക്ഷിക്കാത്തവനാണെന്നും ലോകപ്രസിദ്ധമാണ്. "തയോരന്യഃപിപ്പലംസ്വാദ്വത്ത്യനശ്നന്നന്യോഅഭിചാകശീതി" മുമ്പു പറഞ്ഞ രണ്ടു വിഷയത്തിന്നാ പ്രമാണമാണ് ഇപ്പോൾ കാണിച്ചത്. ഭക്ഷണം എന്നുള്ളതിന്ന് ഉപസംഹാരം എന്നൎത്ഥമായാൽ പരമാത്മാവ് എന്നൎത്ഥമാക്കാനും വിരോധമില്ല. അഗ്നി, ജീവാത്മാവ്, പരമാത്മാവ്, ഈ മൂന്നു വിഷയങ്ങളെപ്പററിയും നചികേതസ്സ് ചോദിക്കുന്നുതാനും. ഇങ്ങിനെ ചില സംഗതികളെക്കൊണ്ടാണ് സംശയം വന്നത്. ഇതിന്റെ സമാധാനമാണ് ഈ സൂത്രം. പ്രപഞ്ചത്തെ മുഴുവൻ ഭക്ഷണസാധനമായി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനാൽ പരമാത്മാവിനെപ്പററി പറയുന്നു എന്നു വിശ്വസിക്കാം. പ്രപഞ്ചത്തെ മുഴുവൻ ഭക്ഷണസാധനമായി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ എന്നാണ് വേറെ ഒരു സംശയം. മൃത്യുവിനെ കറിയുടെ സ്ഥാനമാക്കിയിട്ടുള്ളതിനാൽ പ്രപഞ്ചം മുഴുവൻ ഭക്ഷണസാധനമാക്കിയിട്ടുണ്ടെന്ന് നിശ്ചയിക്കാം. ധൎമ്മാനുഷ്ഠാനം, രക്ഷ ഇതുകളുടെ സൂചകങ്ങളാണ് ബ്രാഹ്മണക്ഷത്രിയർ. ധൎമ്മാനുഷ്ഠാനം, രക്ഷ ഇവയില്ലെങ്കിൽ പ്രപഞ്ചഗതി ശരിയാവുന്നതല്ല. അതുകൊണ്ട് ഇവ പ്രപഞ്ചത്തിൽ

മുഖ്യങ്ങളാകുന്നു. മുഖ്യത്തെ അനുസരിച്ച് വ്യവഹാരം ഉണ്ടാകുന്നതു് സാധാരണമാണു്. ബ്രഹ്മക്ഷത്രശബ്ദംകൊണ്ടു് പ്രപഞ്ചത്തെ മുഴുവൻ വിവക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു് പറയുന്നതിൽ തെററില്ല. അതുകൊണ്ടു് പരമാത്മാവിനെത്തന്നെയാണു് ഈ മന്ത്രത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്. അടുത്തസൂത്രവും ഇതിനെത്തന്നെ സ്ഥാപിക്കുന്നു.

1—2—10.

പ്രകരണാച്ച.

പ്രകരണാൽ=പ്രകരണം ഹേതുവായിട്ടു പ്രകൃതത്തിൽ പരമാത്മാവിനെയാണു പറയുന്നതെന്നു നിശ്ചയിക്കാം.

"നജായതേമ്രിയതേവാവിപശ്ചിൽ
നായംകുതശ്ചിന്നബഭൂവകശ്ചിൽ
അജോനിത്യഃശാശ്വതോയംപുരാണഃ
നഹന്യതേഹന്യമാനേ ശരീരേ"

അവിലുപ്തചൈതന്യത്തോടുകൂടിയവൻ, ഉണ്ടാവുന്ന വസ്തുക്കൾക്കുള്ള അനന്തവികാരങ്ങളുടെ ആദ്യന്തവികാരങ്ങളാകുന്ന ജനനമരണങ്ങളോടുകൂടാത്തവനും, അന്യകാരണത്തിൽനിന്നോ തങ്കൽനിന്നോ ഭവിക്കാത്തവനും, വികാരപദാൎത്ഥത്തിൽ നിന്നു് അൎത്ഥാന്തരഭൂതനും, അതുകൊണ്ടു് അജനും, ക്ഷയവൃദ്ധികളോടു കൂടാത്തവനും, നിത്യനും, ശരീരം നശിക്കുമ്പോൾ നശിക്കാത്തവനുമാകുന്നു. ഈ പ്രകരണത്തിലുള്ള ഈ മന്ത്രം ആത്മപ്രതിപാദകമാണെന്നു സ്പഷ്ടമാണു്. "കഇത്ഥാവേദ" എന്നുള്ള അംശംകൊണ്ടു് ദുൎജ്ഞേയനാണെന്നു വരുന്നതും പരമാത്മസൂചകംതന്നെ.

1—2—11.

ഗുഹാംപ്രവിഷ്ടാവാത്മാനൌഹിതദ്ദൎശനാൽ.

ഗുഹാം=ഗുഹയെ, പ്രവിഷ്ടൌ=പ്രവേശിച്ചരണ്ടുപേർ.

ആത്മാനൌ=ചേതനന്മാരാകുന്നു, ഹി=കാരണത്തെ കാണിക്കുന്നു എന്നത്ഥം, തദ്ദശ്നാൽ=സംഖ്യാവാചകങ്ങളുടെ ശ്രവണത്തിൽ സംഖ്യേയങ്ങൾ ഏകജാതികളായിട്ടാണ് ലോകത്തിൽ കാണുന്നത്; അതുഹേതുവായിട്ട് ഇതാണ് സൂത്രത്തിലുള്ള പദങ്ങളുടെ അത്ഥം. ഈ അധികരണത്തിന്റെ വിഷയമായിട്ടുള്ള ഉപനിഷത്തിനെ ഉദാഹരിച്ചുംകൊണ്ട് സൂത്രതാല്പയ്യത്തെ പറയുന്നു.

"ഋതംപിബന്തൌസുകൃതസ്യലോകേ
ഗുഹാംപ്രവിഷ്ടൌപരമേപരാദ്ധേ
ഛായാതപൌബ്രഹ്മവിദോവദന്തി
പഞ്ചാഗ്നയോയേചത്രിണാചികേതഃ?"

ലോകെ=ശരീരമാകുന്ന നിമിത്തം ഉള്ളതുകൊണ്ട്, സുകൃതസ്യ=താൻചെയ്യുകമ്മത്തിന്റെ, ഋതം=അവശ്യം ഭവിക്കേണ്ടതായകമ്മഫലത്തെ, പിബന്തൌ=അനുഭവിക്കുന്നവരും, പരമെ=ബാഹ്യമായ ആകാശത്തെ അപേക്ഷിച്ച് ഉൽകൃഷ്ടമായ, പരാദ്ധെ=പരബ്രഹ്മത്തിന്റെ സ്ഥാനമായ ഹൃദയാകാശത്തിലുള്ള, ഗുഹാം=ബുദ്ധിയെ, പ്രവിഷ്ടൌ=പ്രവേശിച്ചവരും ആയ രണ്ടുപേരെ, ബ്രഹ്മവിദഃ=ബ്രഹ്മത്തെ അറിയുന്നവരും, ത്രിണാചികേതഃ=നാചികേതാഗ്നിയിൽ മൂന്നുതവണ യാഗം ചെയ്യുവരായ, പഞ്ചാഗ്നയഃ=ദക്ഷിണാഗ്നി, ഗാഹപത്യം, ആഹവനിയം, സഭ്യം, ആവസത്ഥ്യം ഇങ്ങിനെ അഞ്ച് അഗ്നിയുള്ള ഗൃഹസ്ഥന്മാരും, ഛായാതപൌ=നിഴല്, വെയിൽ ഇതുപോലെ വിലക്ഷണങ്ങളായിട്ട്, വദന്തി=പറയുന്നു. ഈ മന്ത്രത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ഗുഹാവിപ്രഷ്ടന്മാരായ രണ്ടുപേർ ബുദ്ധിതത്വവും, ജീവാത്മാവും, അതല്ല ജീവാത്മാവും, പരമാത്മാവും ആണൊ എന്നാണ് ഇവിടെ സംശയം. "യേയംപ്രേതെ" എന്ന മന്ത്രംകൊണ്ട് ജീവാത്മാവിനെ പററി നചികേതസ്സ് യമനോടു ചോദിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതുകൊ

ണ്ടു് ബുദ്ധിതത്വത്തിൽനിന്നു് ഭേദത്തോടുകൂടി ജീവാത്മാവി നെ ഈ മന്ത്രത്തിൽ പറയുന്നു എന്നു് വിചാരിക്കാം. "അന്യ ത്രധൎമ്മാൽ" എന്ന മന്ത്രംകൊണ്ടു് പരമാത്മാവിനെപ്പററിയും നചികേതസ്സ് ചോദിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ആയതിനാൽ ജീവത്മാവി ങ്കൽനിന്നു് ഭേദത്തോടുകൂടി പരമാത്മാവിനെപ്പറയുന്നു എന്നു് വിചാരിക്കാം. ഈ പ്രവേശിച്ചവർ അനുഭവിക്കുന്നവരാ ണെന്നു് ഈ മന്ത്രത്തിൽ കാണുന്നു. ബുദ്ധിതത്വത്തിന്നും പ രമാത്മാവിന്നും അനുഭവം ഇല്ലാത്തതാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ഈ സംശയം ശരിയല്ല. ഛത്രിന്യായത്തെ സ്വീകരിച്ച് സം ശയത്തിന്നു് ഉപപത്തി ഉണ്ടാവാം. കൊടക്കാരും, കൊടയില്ലാ ത്തവരും ആയ രണ്ടുകൂട്ടക്കാരോടുകൂടി കുറെ ആളുകൾ പോകു മ്പോൾ കുടക്കാർപോകുന്നു എന്നുപറയാറുണ്ടു്. ജീവാത്മാവി ന്നു് ഫലാനുഭവം ഉള്ളതുകൊണ്ടു് ജീവാത്മാവിനോടുകൂടി ബു ദ്ധിതത്വത്തിന്നും അനുഭവം ഉണ്ടെന്നു പറയുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ ജീവാത്മാവിനോടുകൂടി പരമാത്മാവിന്നു് അനുഭവം ഉണ്ടെന്നു് ഛത്രിന്യായത്തെ അനുസരിച്ച് പറയുന്നു. സൎവ്വവ്യാപിയായി രിക്കുന്ന ബ്രഹ്മത്തിന്നു് പ്രവേശം സംഭവിക്കാത്തതുകൊണ്ടു് ബുദ്ധിതത്വത്തേയും ജീവാത്മാവിനേയും പ്രകൃതത്തിൽ പറയു ന്നു എന്നു വിചാരിക്കുന്നതാണു് ന്യായം. ഇതു ശരിയല്ലെന്നാ ണു് ഈ സൂത്രംകൊണ്ടു വരുന്നതു്. കൎമ്മഫലത്തെ അനുഭ വിക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു് പ്രവേശിച്ചവർ ചേതന സ്വരൂപങ്ങളാണെന്നു വരുന്നു. ഫലാനുഭവം ഉള്ളതുകൊണ്ടും ചേതനസ്വരൂപനായതുകൊണ്ടും ഒന്നു് ജീവാത്മാവാണു് എ ന്നു് നിശ്ചയം. അയാളുടെ രണ്ടാമത്തെ പക്ഷ് എന്നു പറയു മ്പോൾ ആത്മാത്തതും പക്ഷാണു് എന്നുവരുന്നു. സംഖ്യാവാച കശബ്ദങ്ങൾ ഉള്ളപ്പോൾ സംഖ്യേയങ്ങൾ ആയ പദാൎത്ഥ ങ്ങൾ ഏകജാതികളായിട്ടാണു് വ്യവഹാരത്തിൽ അധികം കാണുന്നതു്. ഇവിടെ ദ്വിവചനംകൊണ്ടു് സംഖ്യയെ കാ ണിക്കുന്നു. ഒന്നു് ജീവാത്മാവാണു് എങ്കിൽ മറേറതു് പരമാ

ത്മാവാകുന്നു. പരമാത്മാവിനെ ഗുഹാപ്രവിഷ്ടനായി പറയുക എന്നുള്ളതു് വേദങ്ങളിൽ അതിപ്രസിദ്ധമാണു്. സർവ്വവ്യാപിയായ ബ്രഹ്മം ഹൃദയം മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിലേക്കു് പ്രവേശിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു പറയുന്നതു് തെറ്റല്ലെന്നു് മുമ്പുകാണിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ആയതിനാൽ ജീവാത്മാവിനെയും പറയുന്നു എന്നു് ഛത്രിന്യായത്തെ അനുസരിച്ചു് തിച്ചപ്പെടുത്താം. ഇങ്ങിനെതന്നെ തിച്ചപ്പെടുത്തേണമെന്നു് അടുത്തസൂത്രം പറയുന്നു.

1—2—12.

വിശേഷണാച്ച.

വിശേഷണാൽ = ജീവാത്മാവിനും പരമാത്മാവിനും ഈ പ്രകരണത്തിൽ ഒരു പ്രത്യേകത ഹേതുവായിട്ടു്, അതായതു് ജീവാത്മാവു പരമാത്മാവായിത്തീരുക എന്നുള്ളതും, ജീവാത്മാവിന്റെ പരമാത്മാവിലേക്കു ഒരു യാത്രയായി പറയുകയുമാണു് ഈ പ്രകരണത്തിൽ പ്രധാനമായിട്ടുള്ളതു്. ഈ യാത്രയെ പറയുവാൻ പോകുന്നതിന്നു മുമ്പുള്ള മന്ത്രമാണു് ഇവിടെ ഉദാഹരിച്ചതു്. അതുകൊണ്ടു് ഈ മന്ത്രത്തിൽ പരമാത്മാവിനേയും പറയുന്നതു് യുക്തമാണു്.

ഉപവാസമാഹാത്മ്യം.

(ബ്രഹ്മശ്രീ മഞ്ചേരി രാമകൃഷ്ണയ്യരവർകൾ ബി. ഏ.)

മതങ്ങൾ.

ലോകത്തിൽ പ്രചാരത്തിലുള്ള പ്രധാനമതങ്ങളെല്ലാം ഉപവാസത്തെശ്ലാഘിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ഈ കൃത്യത്തിൽ ആദ്ധ്യാത്മികമായ ഒരു തത്വമുണ്ടോ എന്നു ജിജ്ഞാസുക്കൾ ആലോചിച്ചുനോക്കേണ്ടതാണു്. മഹാത്മാഗാന്ധി ഇയ്യിടെ 21 ദിവസത്തോളം നിരാഹാരവ്രതം ദീക്ഷിച്ചതു ലോകമെങ്ങും

പ്രസിദ്ധമായിട്ടുണ്ട്. ആ മഹാന്മാരുടെ നിരാഹാരവ്രത ത്തിന്റെ ഫലമായി സന്തുഷ്ടിയും ശാന്തിയും പ്രകൃതിവൈരി കളായ ചില സമുദായങ്ങൾ തമ്മിൽ ഉണ്ടായിത്തുടങ്ങിയിരി ക്കുന്നു. ലോകഗുരുക്കന്മാരിൽ ഗൗതമബുദ്ധൻ, ക്രിസ്തു, മുഹ മ്മദുനിബി മുതലായവർ ഉപവാസാദീക്ഷിക്കുകയും, അവരവ രുടെ മതക്കാർ ഉപവാസവ്രതം അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതാണെന്ന് അവർ കല്പിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

ജ്യോതിഷം.

ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രം കേവലം അന്ധവിശ്വാസപരമ്പരയിൽ സ്ഥാപിതമായ ഒരു ശാസ്ത്രമല്ലെന്നു നാൾ ചെല്ലുന്തോറും പരി ഷ്ക്കാരക്കാൎക്ക് അറിയാവുന്നതാണ്. പല അരിഷ്ടദശകളും ഉ ള്ളപ്പോൾ ഉപവാസമിരിക്കുകയും ദൈവത്തെ ഭജിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട്, രോഗനിവൃത്തി കിട്ടുമെന്ന് ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്ര ക്കാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ഇതനുസരിച്ചുനടക്കുന്നതു ഗുണ മാണെന്നു തെളിയിക്കുവാൻ പൎയ്യാപ്തമായ തെളിവുകളും അ ന്വേഷിച്ചാൽ നമുക്കു കിട്ടാവുന്നതുമാണ്.

വൈദ്യം.

ലംഘനം രോഗനിവൃത്തിക്ക് ഒരുത്തമമാൎഗ്ഗമാണെന്നു വൈദ്യന്മാർ പറയുന്നു. ഇതു ചിലൎക്കു അനുഭവവുമാണ്. ആധുനികവൈദ്യശാസ്ത്രം പ്രായേണ ഭൌതികങ്ങളായ തത്വ ങ്ങളിൽ പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെട്ടതാണ്. പരോക്ഷതത്വങ്ങളിലും, ശക്തികളിലും ഊന്നിനില്ക്കുന്ന ആയുൎവ്വേദം മുതലായ ആദ്യ വൈദ്യമാൎഗ്ഗങ്ങളാകുന്നു ഉപവാസത്തെ എത്രയും പ്രധാനമാ യി കരുതിയിരിക്കുന്നതു്.

ഏതുകാൎയ്യവും അമിതമായാൽ അനൎത്ഥമാണെന്നുള്ളതു ഒരു വാസ്തവമാണല്ലോ. അതുപോലെ ഉപവാസവും അന ൎത്ഥമായും അസുഖമായും തീരാവുന്നതാണ്. ഇങ്ങിനെ ചില ഉപവാസക്കാർ അപകടത്തിൽ ചാടിയതുകൊണ്ടായിരിക്കാം

ഭഗവത്ഗീതയിൽ ശ്രീകൃഷ്ണൻ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞുകാണുന്നു്.

അശാസ്ത്രവിഹിതംഘോരം തപ്യന്തെയെതപൊജനാഃ
ദംഭാഹങ്കാരസംയുക്താഃ കാമരാഗബലാന്വിതാഃ
കശ്യന്തഃശരീരസ്ഥം ഭൂതഗ്രാമമചേതസഃ
മാംചൈവാന്തശ്ശരീരസ്ഥം താൻവിദ്ധ്യാസുരനിശ്ചയാൻ.

സ്ഥൂലദേഹത്തിൽ അവിടവിടെ തങ്ങിനില്ക്കുന്ന വിഷം നിമിത്തമാണു് മനുഷ്യൎക്കു വ്യാധി പിടിപെടുന്നതു്. ഈ വിഷത്തെ പുറത്തുകളയുവാൻ വിസൎജ്ജനാവയവങ്ങൾ അശക്തങ്ങളായിത്തീരുമ്പോളാണു് ദീനം പിടിക്കുന്നതു്. അവയവങ്ങളുടെ അശക്തിക്കു കാരണം അവയുടെ അതിപ്രവൃത്തിയാണു്. വേണ്ടതിലധികം ആഹാരം കഴിക്കുമ്പോൾ വേണ്ടാത്ത ഭാഗം ദേഹത്തിൽ പൂതീഭവിക്കുന്നു. ലംഘനം ദഹനാവയവങ്ങൾക്കു ആയാസം കൊടുക്കുന്നതുകൊണ്ടു അവയ്ക്കു വിഷങ്ങളെ വിസൎജ്ജിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നു.

ചില പരോക്ഷതത്വങ്ങൾ.

ഉപവാസം ദീക്ഷിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരാൾക്കു് ഏകാഗ്രത ഉണ്ടാകുന്നതാണു്. താൻ ഏതൊരു കാൎയ്യത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചു നിരാഹാരവ്രതം അനുഷ്ഠിക്കുന്നുവോ ആ കാൎയ്യം എപ്പോഴും അയാളുടെ മനസ്സിൽ ഉറച്ചുനില്ക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു തീക്ഷ്ണമായ മനശ്ശക്തി ഒരു വ്രതിക്കു സിദ്ധിക്കുന്നു. ഇതിന്നുപുറമെ മററുള്ളവരുടെ മനോഗതികളേയും വ്രതാനുഷ്ഠാനം മാററുന്നു. മഹാത്മാഗാന്ധിയുടെ വ്രതം ഇതിന്നൊരുത്തമ ഉദാഹരണമാണു്. വൈരികളായ രണ്ടു സമുദായക്കാരുടേയും ക്രൌൎയ്യത്തിന്നു, സ്വല്പമെങ്കിലും കുറവുണ്ടായതിന്നു കാരണം മഹാത്മാജിയുടെ ചിന്താശക്തിയാണു്. "എത്രയും മഹാനായ ഒരാൾ നമ്മുടെ ഗുണത്തിന്നായി ദേഹത്യാഗം ചെയ്യുവാനുംകൂടി തുനിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതു കഷ്ടമാണു് അതുകൊണ്ടു നാം ശാന്തരായിരി

കുന്നതാണ് നല്ലതു" എന്നു കഠിനഹൃദയന്മാരുംകൂടി വിചാരിക്കാം. ഈ വിചാരം പ്രേമത്തേയും സ്നേഹത്തേയും വർദ്ധിപ്പിക്കും.

ദേവന്മാരുടെ സഹകരണം

മറെറാരുവിധത്തിലും വ്രതം ഉപയുക്തമായിത്തീരുന്നു. പരിശുദ്ധമായദേഹവും, വിചാരവും, ഉദാരബുദ്ധികളും ലോകഹിതേച്ഛുക്കളും ആയ പല ദേവന്മാരേയും ആകർഷിക്കുന്നു. ഏതൊരു കാര്യത്തിന്റെ നിർവ്വഹണത്തിന്നായി ഒരാൾ ഒരു വ്രതം ദീക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നുവോ ആ കാര്യനിർവ്വഹണത്തിൽ ദേവന്മാരും പങ്കുകൊള്ളുന്നു. ശാന്തന്മാരായ ദേവന്മാർ ശാന്തിയെ സ്ഥാപിക്കുവാൻ യത്നം ചെയ്യുന്നവരായതുകൊണ്ടു അവർ സന്തോഷത്തോടുകൂടി മനുഷ്യരുമായി സഹകരിക്കുന്നു. ഇയ്യിടെ ഡൽഹിയിൽവെച്ചു നടന്ന ഐക്യയോഗത്തിൽ ശാന്തിപ്രദന്മാരായ ദേവന്മാർ പങ്കുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്നുള്ളതിന്നു യാതൊരു സംശയവുമില്ല. മന്ത്രസിദ്ധിക്കായും ഉപവാസം ആചരിക്കുന്നതു ഇവടെ സ്മർത്തവ്യമാണ്.

ആത്മീയശക്തി.

നിരാഹാരവ്രതം അനുഷ്ഠിച്ചു്, ദേഹത്യാഗം ചെയ്യുവാനുംകൂടി സന്നദ്ധനായിരിക്കുന്നവൻ ഭൌതികമായ ജീവിതം അപ്രധാനമാണെന്നും, ശാശ്വതവും അഭിലഷണീയവും ആയ ജീവിതം ആത്മീയമായതാണെന്നും കാണിച്ചുതരുന്നു. ലൌകികമായ ആയാസം ആത്മീയശക്തിയെ അധികമാക്കുന്നു. ആത്മീയശക്തിയെ പ്രധാനമായിഗണിച്ചുപോന്ന ലോകഗുരുക്കന്മാരെല്ലാം ഉപവാസത്തെ ആത്മാനുഭൂതിക്കു് ഒരുത്തമമാർഗ്ഗമായി ഉപദേശിച്ചതിൽ എന്താണ് ആശ്ചര്യപ്പെടുവാനുള്ളതു്.

വിചാരധാര.

കവിതിലകൻ ഉള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വരയ്യർ,
എം. എ., ബി. എൽ; എം. ആർ. എസ്സ്. എൽ.

:x:

1. ആകാശവുംഭൂമിയുമൊപ്പ, മക്.
നന്തിക്കതിർപ്പൊന്നിലലങ്കരിക്കെ
ഓതുന്നുതൻപൈതലൊടമ്മമാരത്തി-
ലൊരോമനപ്പെൺകൊടിയിപ്രകാരം.

2. “നീചേക്കു! തങ്കക്കുടമേ! ആവരുന്ന
“നിലിപ്പുലക്കള്ളി”യിൽനിന്റെയോട്ടം!
കണ്ണിന്നു തീണ്ടാതിടുവാൻമറന്ന
കാലേയകാലംകനിവററതല്ലേ.

3.* തടിച്ചപുൽക്കെട്ടുശിരസ്സിലൊന്നു
താങ്ങിത്തളർന്നെത്തിടുമിക്കിടാത്തി
“തൂണത്തില്യാതൻനിലതാഴെ”യെന്നു
ചീർത്തോതിടുന്നുണ്ടുജനത്തൊടെല്ലാം.

4. ജനിച്ചനാൾതൊട്ടുജഗത്തിലെങ്ങും
“സ്നേഹം”ലഭിക്കാഞ്ഞൊരിവർക്കുപാർത്താൽ
ചപ്രത്തലക്കെട്ടയഥാർഹമല്ല;
തള്ളക്കെഴുംദുർഗ്ഗതിപിള്ളകൾക്കും.

---

* മിതവാദിയിൽനിന്ന്.

1. അന്തിക്കതിർ=വൈകുന്നേരത്തെ വെയിൽ. 2. നിലിപ്പുലക്കള്ളി =പുലയസ്ത്രീകൾക്കു സാധാരണമായി തിരുവിതാംകൂറിൽ ഉപയോഗിച്ചു പോരുന്ന ഗ്രാമ്യപദം. കാലേയകാലം=കലികാലം. 3. കിടാത്തി=താണ ജാതി സ്ത്രീകളെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന ഗ്രാമ്യപദം. 4. സ്നേഹം=ദയ, എണ്ണ എന്നും. ചപ്രത്തലക്കെട്ട്=കുശപിശ എന്നുള്ള തലമുടി. അയഥാർഹമല്ല=യോഗ്യം, തന്നെയാണ്. തള്ള=പ്രകൃതത്തിൽ ഭൂമി.

5. ഇവർക്കുദാരിദ്ര്യഫലത്തിൽമേന്മേൽ
ചിന്താവ്യഥകളാകുമുഴുതുപൂട്ടി
ദൈവംതുടങ്ങുന്നോരുഴവിന്റെചാലു–
കാണാംചുളുക്കാർന്നകപോലഭൂവിൽ.

6. മുട്ടിന്നുമേലോളമിറക്കമൊന്ന്
മുഷിഞ്ഞമുണ്ടൊന്നിവർതന്നരയ്ക്കൽ
ദിങ്നാരികൊണ്ടൽപ്പൊളിപോലെചുററി
"മാനം"മറയ്ക്കുന്നിതുവല്ലപാടും.

7. പ്രത്യൂഷകാലംമുതലന്തിയോളം
പാടത്തിലോരോപണിചെയ്യുനിത്യാ
പ്രഭാകരൻതൻകരമേല്ക്കുമാരി-
പ്പാവത്തിനാംഗംപ്രചുരാന്ധകാരം!

8. തൂവേർപ്പണിത്തുള്ളികൾകൊണ്ടിവർക്കു
നെററിത്തടത്തിൽവളർമുത്തുപട്ടം!
പാടത്തിലെപ്പാഴ്ചെളിനീരുകൊണ്ടു
പാടീരപങ്കദ്രവം! എന്തുചെയ്യാം!!

9. കണ്ടാൽവെറുംപ്രാകൃതയാമിവർക്കു
കൈവന്നിടുംമേന്മയെയാരല്പമോർക്കും;
അതാരുചിന്തിപ്പവർ?ചർമ്മദൃഷ്ടി–
ക്കഗോചരൻപ്രാണദനാംസമീരൻ.

---

5. ദൈവം = തലയിലെഴുത്ത്. 6: ദിങ്നാരി = ദിക്കാകുന്ന സ്ത്രീ. മാനം = ആകാശം. ലജ്ജകൂടാതെ നടപ്പാൻ മാത്രം വസ്ത്രം ധരിച്ചിരിക്കുന്നു. 7. പ്രത്യൂഷകാലം = പ്രഭാതകാലം. പ്രഭാതംമുതൽ വൈകുന്നേരംവരെ അതിശോഭയുള്ള വെയിൽ ഏല്ക്കുന്ന ഈ സ്ത്രീയുടെ നിറം കട്ടിക്കറുപ്പുതന്നെയാണ്. 8. പാടീരപങ്കദ്രവം = ചന്ദനക്കുഴമ്പ്. 9. ചർമ്മദൃഷ്ടി = സ്ഥൂലമായ കണ്ണ്. അതാരു........സമീരൻ = ഇവളുടെ ഗുണം അറിയുന്നവർ ചുരുങ്ങും; സർവ്വജീവികൾക്കും ജീവനെ കൊടുക്കുന്ന വായുവിനെ ആരും കാണുന്നില്ലല്ലോ!

10. ചരാചരംസർവ്വവുമൊപ്പമെത്തു
പെററമ്മതൻലാളനമേല്ക്കമൂലം
ജീവിപ്പു;കല്യാണിനിധാത്രിയാമ-
ദ്ദേവിക്കുശുശ്രൂഷികയിക്കുമാരി.

11. പ്രകൃത്യധിശിത്രിവഹിക്കുമോമൽ-
പ്പലാശവർണ്ണാഞ്ചിതകേശപാശം
ശരിക്കുചീകിച്ചിടവേർപെടുത്തും
വിദഗ്ദ്ധസൈരന്ധ്രിയുമിക്കുമാരി.

12. മൌലികൾമേൽബാലതൃണാംചുമന്നു
വരുന്നൊരിസ്സുന്ദരിയെൻെറകണ്ണിൽ
തലക്കുശഷ്പാഭരണംധരിക്കും
സർവ്വംസഹാദേവികണക്കിരിപ്പു.

13. അതാപുറപ്പെട്ടുതൊഴുത്തിൽനിന്നു
"ഹമ്മാ"രവംശ്രോത്രമനോഭിരാമം;
ഘ്രാണത്തിനാൽഗോവുഭുജിച്ചുപോയീ
തദന്നപൂർണ്ണേശ്വരിതൻപ്രസാദം.

14. ഏതിൻെറമെയ്യാർന്നിട്ടുമൂഴിമാതിൻ
സ്തന്യംലഭിക്കെപ്പൃഥുധന്യനായി ;

---

10. ഇവൾ ഭൂമിയെ ശുശ്രൂഷിക്കുന്നു; കൃഷിപ്രവൃത്തിചെയ്യുന്നു. 11. പ്രകൃത്യധിശിത്രി=പ്രകൃതിയുടെ അദ്ധ്യക്ഷ, ഭൂമി. പലാശവർണ്ണാഞ്ചിതം=പച്ചനിറത്തിലുള്ള. കേശപാശം=പ്രകൃതത്തിൽസസ്യങ്ങൾ. സൈരന്ധ്രി=ദാസി. 12. ശഷ്പം=പുല്ല്. സർവ്വംസഹാദേവി=ഭൂമിദേവി; മററു സമുദായക്കാരുടെ എല്ലാ ദുർന്നയവും സഹിച്ചിരിക്കുന്ന ഇവൾക്ക സർവ്വംസഹാപദം വളരെ യോജിച്ചിരിക്കുന്നു. 13. പശുക്കളുടെ സ്വഭാവത്തെ നിപുണമായി കവി പരീക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു. 14. പൃഥു=പൃഥുചക്രവർത്തി; ഭാഗവതം നോക്കുക. ആതിഥേയൻ=അതിഥിയെ സല്ക്കരിക്കുന്നവൻ. കാമധേനുവൻ=വസിഷ്ഠൻ. അക്ഷയപാത്രം=അവധിയില്ലാത്ത ഭണ്ഡാരം.

ഏതിൻചുരന്നോരകിടാതിഥേയൻ
കുംഭോത്ഭവന്നക്ഷയപാത്രമായി;

15. ഏതിന്നുവേണ്ടിക്രതുയൂപബന്ധം
കൈക്കൊണ്ടുവാജശ്രവസാത്മജാതൻ;
സുദർശനാഗ്രെവെടിഞ്ഞുപൂത്താൻ–
കോലേന്തിയമ്പാടിമണിക്കിശോരൻ;

16. ഈയാർഷധർമ്മം തുടരുന്നനമ്മൾ-
ക്കേതിന്നുമേൽ ദൈവതമൊന്നുമില്ല;
ഇബ്ഭാരതോർവ്വിക്കിയലുംയശസ്സി–
ന്നേതിൻകൃപാനുഗ്രഹമാദിമൂലം;

17. അഗ്ര്യാ, വഹിംസാവ്രതചാരുചര്യ–
ക്കാദർശ, മന്യോപകൃതിപ്രവീണം,
അനന്തകല്യാണഗുണാഭിരാമം,–
അതിന്നു തീൻ നൽകിനകൈക്കുകൂപ്പാം!

(കുളകം)

18. ഇസ്സാധുകൈക്കൊൾവുമനസ്സിൽമോദം
ഗോവിന്നുഗാരുത്മതരത്നമേകി
മഥിക്കവേപണ്ടുസമുദ്രവീചി
ഗോവിന്ദനക്കൌസ്തുഭമെന്നപോലെ.

---

15. ക്രതുയൂപം=യാഗപശുവിനെ കെട്ടുന്ന കുററി. വാജശ്രവസാത്മജാതൻ=വാജശ്രവസന്റെ പുത്രൻ-നചികേതസ്സ്. പശുഹിംസ പാപമാണെന്നു വിചാരിച്ചിരുന്ന ഒരാളാണ് നചികേതസ്സ് എന്നു കവി സങ്കല്പിക്കുന്നു. ഇതിനെപ്പററി അഭിപ്രായവ്യത്യാസം ഉണ്ടാകുവാൻ തരമുണ്ട്. സുദർശനം=വിഷ്ണുവിന്റെ ചക്രം. പൂത്താൻകോൽ=കുഞ്ഞുങ്ങൾ ഒരുവിധം കളിയിൽ ഉപയോഗിക്കുന്ന കോൽ. 16. ആർഷധർമ്മം=സനാതനധർമ്മം. 17. അഹിംസാ.........പ്രവീണം=പശു പരോപകാരവ്രതത്തിന്നു മാതൃകയാണെന്നു കവി പറയുന്നു. 18. ഇസ്സാധു=പുലക്കള്ളി. ഗാരുത്മതരത്നം=പച്ചരത്നം. പ്രകൃതത്തിൽ പുല്ല്. മഥിക്കവെ.........പോലെ=അമൃതമഥനം നോക്കുക.

19. ഈയർഹണാനന്ദിനിയാൾക്കുപണ്ടു
സുദക്ഷിണാദേവികുറെദ്ദിനങ്ങൾ
നടത്തിവേണ്ടുന്നതുനേടി; നീലി!
നിനക്കിതൊ നിസ്പൃഹനിത്യകർമ്മം!!

20. ഗോവിന്റെകുക്ഷിക്കകമേ ചരിച്ചു
ഹിരണ്യഗർഭോത്സവമാർന്നശഷ്പം
മുറക്കു രുദ്രാകൃതിപൂണ്ടുകൊണ്ടു
രുദ്രാഭിഷേകാർഹത നേടിടുന്നു.

21. ഇപ്പാഴ്ച്ചിറച്ചേറുവിട്ടെത്തിടുന്ന
ചെന്താമരപ്പൂമണിമച്ചിനുള്ളിൽ
പാലാഴിവിട്ടെത്തിനപത്മനാഭ-
പ്രാണാധികപ്രേയസിപാർത്തിടുന്നു!

22. മൽസൂനൃതവും, മാമക "നീലി" നൽകും
ശഷ്പംഭുജിക്കും പശുവിന്റെപാലും
നിന്നെപ്പുലർത്തീടുകകൊണ്ടുകുഞ്ഞേ!
ദ്വൈമാതുരൻ നീയതിനില്ലവാദം.

23. മേലുള്ളജന്മങ്ങളിൽമംഗലങ്ങ-
ളിവൾക്കുമേലിപ്പതിനീശനോടായ്
പ്രാർത്ഥിച്ചുനില്ക്കും പശുവിന്റെപാട്ടു
നീയേററുപാടാൻ നിതരാം നിബദ്ധൻ.

---

19. അർഹണം=ഉപചാരം. നന്ദിനിയാൾ=കാമധേനു. സുദക്ഷിണാദേവി=ദിലീപന്റെ ഭാര്യ. നിസ്പൃഹനിത്യകർമ്മം=പ്രതിദിനം ഫലാപേക്ഷ കൂടാതെ ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തി. സുദക്ഷിണാദേവിയുംകൂടി പുത്രലാഭത്തിന്നായിട്ടാണ് ചെയ്തതു്. കർമ്മണ്യേവാധികാരസ്തേമാഫലേഷുകദാചന. 20. പശുവിന്റെ ശരീരത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ഈ പുല്ലുംകൂടി പാലായി മാറുന്നു. അപ്പോൾ അതു് രുദ്രാഭിഷേകത്തിന്നു യോഗ്യമായിത്തീരുന്നു. 21. സാധാരണ സാധനങ്ങളിൽനിന്നു് അസാധാരണ മഹിമയോടുകൂടിയ സാധനങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നു. 22. ദ്വൈമാതുരൻ=രണ്ടു അമ്മയോടുകൂടിയവൻ. പെററമ്മയും, പോററമ്മയും. ഗണപതിക്കും ഈ പേരുണ്ടു്. 23. നിബദ്ധൻ=ചുമതലപ്പെട്ടവൻ.

24. നിജാഹ്നികവ്യാപൃതിനിർവ്വഹിച്ചു
കൃതാർത്ഥയായ്പ്പോമിവളെസ്സലീലം
തൻപോക്കുമഞ്ഞക്കതിരാൽത്തലോടി-
സ്സമാനധർമ്മാവരുണൻ ലസിപ്പൂ.

25. തിരിച്ചുപോയോരിവൾകുട്ടനെക്ക-
ണ്ടാത്മാർത്ഥമാം പുഞ്ചിരിതൂകിടുന്നു
അതേറ്റുവാങ്ങാൻകുനിയട്ടെകണ്ഠ,-
മാമുത്തുമാലയ്ക്കൊരശുദ്ധിയില്ല!

26. പോ! തോഴി! പോ!നീ ഭുവനത്തിലുള്ള
പൊൻവെള്ളി തൊട്ടുള്ളൊരുവസ്തുവൊന്നും
ചാളയ്ക്കകം വന്നണയാത്തതോർത്തു
സാംസാരികാർത്തിക്കടിമപ്പെടൊല്ലേ!

27. വാഴേണ്ടനാളിത്തരിശിന്നുമേലു-
ണ്ടിങ്ങേക്കുഴിക്കന്നൊരുകുന്നുകാണും
ഇന്നിന്നലത്തേതിലുമെത്രഭേദം ?
ഈമട്ടുമന്നൽഗതികൊൾകയല്ലി ?

28. കുളത്തിലെപ്പാഴ്ക്കെട്ടുനീറ്റിലല്ല
കൂത്താടിനില്ക്കുന്നതുലോകമിപ്പോൾ ;
കുതിച്ചുരത്നാകരസഖ്യമാളും
കൂലങ്കഷയ്ക്കുള്ളപയസ്സിലല്ലോ.

---

24. നിജാഹ്നികവ്യാപൃതി=താൻ ദിവസം ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തി. സമാനധർമ്മാവ്=സമാനസ്വഭാവനായ, അതേ സ്വഭാവത്തോടുകൂടിയ—സൂര്യനും തന്റെ കൃത്യം പ്രതിദിനം ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട് ഇവർ തമ്മിൽ സാമ്യമുണ്ട്. അരുണൻ=സൂര്യൻ. 25. മുത്തുമാല=സന്തോഷമാകുന്ന മാല. നീലിയുടെ സന്തോഷം സ്വീകരിക്കുന്നതിൽ അശുദ്ധിയില്ലല്ലോ! 26. സാംസാരികാർത്തി=ഇഹലോകസംബന്ധിയായ ആഗ്രഹം. 27. ദുഃഖം കഴിഞ്ഞാൽ സുഖം ഉണ്ടാകും. ലോകജീവിതം സുഖദുഃഖസമ്മിശ്രമാണ്. മന്ന്=ലോകം. 28. കൂലങ്കഷ=നദി. ആധുനികലോകത്തിന്റെ ആദർശം ഉല്പതിഷ്ണുതയാണ്. ലോകം ഉന്നതാദർശങ്ങളെ ലാക്കാക്കി പ്രവർത്തിക്കുകയാകുന്നു.

29. കഴിഞ്ഞകാലംവസുധാംഗനക്കു
കൌമാരമായ്സ്സോദരി ! കല്യർകാൺമൂ ;
വരുന്നതോയൌവനമായവൾക്കു ;
വാഴ്വൂവയസ്സന്ധിയെനോക്കിനമ്മൾ.

30. ന്യായസ്ഥനായും, സമദർശിയായും
ജഗന്നിയന്താവു ജയിച്ചിടുന്നു !
കാലജ്ഞനക്ഷ്കനോർമ്മയുണ്ടു
വിത്തിട്ടവണ്ണംവിളയിച്ചുകൊൾവാൻ.

31. മൂർദ്ധാവിൻറപൊന്നും, മണിയുംമനീഷി
കാണുന്നുഃചരം ചരലുംകണക്കെ ;
വ്യാപാരം പോകുമതൊന്നിലല്ലീ-
യാത്മാവുറപ്പിച്ചതു വിശ്വശില്പി.

32. പോ തോഴി ! പോ ! നീപതറാതെ ; നിൻെറ
പൊട്ടപ്പുരക്കൂട്ടിനുമേലുമിപ്പോൾ
സുധാമയൂഖൻഗഗനത്തിൽനിന്നു
തൂവെൺകതിർപ്പൂനിരതൂകുമല്ലോ !

33. അന്തർവിടങ്കത്തികൽ നിനക്കു, കത്തൂ-
മവ്യാജവിശേഷശ്വരഭക്തിദീപം
അഖണ്ഡനിർവ്വാണപദത്തിലെത്താ-
നററംവരെയ്ക്കുംവഴികാട്ടിടട്ടെ ! "

---

29. വയസ്സന്ധി=സംക്രമകാലം. പഴയ ആദർശങ്ങൾ പോയ് പുതിയ ആദർശങ്ങൾ തുടങ്ങുന്ന കാലം. 30. കാലജ്ഞൻ=ഈശ്വരൻ. 31. മനീഷി=ജ്ഞാനി. ലക്ഷ്മീസ്സമാവിശതുഗച്ഛതുവായഥേഷ്ടം., 32. സുധാമയൂഖൻ=ചന്ദ്രൻ. 33. വിടങ്കം=ഉച്ചസ്ഥാനം.

34. താദൃശവമോരോന്നുരചെയ്യുതിന്റെ
താല്പൎയ്യമെന്തച്ഛവൈപതൽകണ്ടു ?
എന്നാലുമക്കുഞ്ഞുപറഞ്ഞു ; "പാവം !
ഹാ ! പാവമേ ! നമ്മുടെനിലി"യെന്നായ്-

35. മലന്മകക്കുളുകേട്ടനേരം
വക്ത്രാബ്ജ ; മെന്നിട്ടവ"ളീവിചാരം
എന്തോമനസ്സൂറണമെന്നുമെന്ന"–
മെന്നോതിയക്കുട്ടനെയുമ്മവെച്ചു.

യജ്ഞം.

(ബൌദ്ധൻ)

കൎമ്മനിയമം സാൎവ്വത്രികമായ ഒരു നിയമമാണെന്ന് മുമ്പ് "സനാതനധൎമ്മ"ത്തിൽ എഴുതീട്ടുണ്ടല്ലോ. കൎമ്മത്തെപ്പോലെ യജ്ഞവും സാൎവ്വലൌകികമായ ഒരു നിയമമാകുന്നു. ലോകസൃഷ്ടിതന്നെ ഈശ്വരന്റെ ഒരു മഹായജ്ഞമാണ്. ഈ സന്ദൎഭത്തിൽ ശതപഥബ്രാഹ്മണത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ള പ്രാജാപത്യയജ്ഞം സ്മൎത്തവ്യമാകുന്നു. നിരതിശയവൈഭവത്തോടുകൂടിയവനും, അനന്തനുമായ ഈശ്വരൻ പരിമിതമായ പ്രകൃതിയിൽ ആവിഷ്കരിക്കുന്നതു് വലിയ ഒരു യജ്ഞംതന്നെയാണെന്ന് നമുക്കൂഹിക്കാമല്ലോ. യജ്ഞത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം പരാൎത്ഥബുദ്ധിയാണ്. പ്രകൃതിയിൽ കാണുന്ന യജ്ഞനിയമത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കാം.

34. കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ കരളു് കല്ലിച്ചിട്ടില്ലല്ലോ.
35. അമ്മ പരാൎത്ഥബുദ്ധിയുള്ളവളായതുകൊണ്ടു്. സ. ധ. പ.

തിരുവിതാംകൂർ മഹാറാണി.

മിതവാദി അച്ചുക്കൂടം,— കോഴിക്കോട.

ഓം.

സത്യാന്നാസ്തി പരോധർമ്മഃ

സനാതനധർമ്മം.

ശ്രേയാൻ ദ്രവ്യമയാദ്യജ്ഞാൽ ജ്ഞാനയജ്ഞഃ പരന്തപ. ഗീത 4-33.

പുസ്തകം 14. { 1924. ഡിസംബർ. } നമ്പർ. 12.

സൌന്ദര്യലഹരി.

(324-ാംപേജിൽനിന്നു തുടർച്ച.)

92.

ഗതാസ്തേമഞ്ചത്വംദ്രുഹിണഹരിരുദ്രേശ്വരഭൃതഃ
ശിവഃസ്വച്ഛച്ഛായാഘടിതകപടപ്രച്ഛദപടഃ।
ത്വദീയാനാംഭാസാംപ്രതിഫലനരാഗാരുണതയാ
ശരീരീശൃംഗാരോരസഇവദൃശാംദോഗ്ധികുതുകം ||

ഹേ ഭഗവതി, ദ്രുഹിണഹരിരുദ്രേശ്വരഭൃതഃ=ബ്രഹ്മാവ്, വിഷ്ണു, രുദ്രൻ, ഈശ്വരൻ, ഇവരാകുന്ന സേവകന്മാർ. തേ=ഭവതിയുടെ. മഞ്ചത്വം=കട്ടിലിൻകാലുകളുടെ സ്ഥിതിയെ. ഗതാഃ=പ്രാപിച്ചവരായി. ശിവഃ=സഹസ്രദളകമലാന്തർഗ്ഗതനായ സദാശിവൻ. സ്വച്ഛച്ഛായാഘടിതകപടപ്രച്ഛദപടഃ=തന്റെ വെളുത്ത കാന്തിയെന്ന കളവിനാൽ സമ്പാദിക്കപ്പെട്ട മൂടുപടത്തോടുകൂടിയവനായിട്ട്. സദാശിവന്റെ വെളുത്തകാന്തി ദേവിക്ക് മൂടുപടമാകുന്നു. ത്വദീയാനാം=ഭവതിയെസംബന്ധിച്ച ഭാസാം=ചുവന്ന കാന്തികളുടെ. പ്രതിഫലനരാഗാരുണതയാ=നിഴലിച്ച ചുവപ്പിനാൽ, ചുവന്നവനായിത്തീരുകയാൽ. ശരീരീ=ശരീരത്തോടുകൂടിയ. ശൃംഗാരരസഃ ഇവ=ശൃംഗാരരസമെന്നുതോന്നുമാറ്. ദൃശാം=ഭവതിയുടെ കണ്ണുകൾക്ക്. കുതുകം=സന്തോഷത്തെ. ദോഗ്ധി=

കറക്കുന്നു ജനിപ്പിയ്ക്കുന്നു. ഏകനായ മഹാദേവൻ ബ്രഹ്മവിഷ്ണുരുദ്രേശ്വരസദാശിവനാമധേയങ്ങളോടുകൂടിയിരിയ്ക്കുന്നു എന്നു് ശൈവസിദ്ധാന്തം. മൂലാധാരം, സ്വാധിഷ്ഠാനം, മണിപൂരം, അനാഹതം, വിശുദ്ധി, ആജ്ഞ, ഇങ്ങനെ ചക്രസ്വരൂപമായ ആറു ചക്രഗൃഹങ്ങൾ ഭൂമി, അഗ്നി, ജലം, വായു, ആകാശം, മനസ്സ്, ചക്ഷുരാദീന്ദ്രിയങ്ങൾ, വാഗാദീന്ദ്രിയങ്ങൾ, ഇവയുടെ ഇരിപ്പിടങ്ങൾ ആകുന്നു. ആ ആറു ചക്രങ്ങൾക്കു് മേൽ ചക്രരൂപമായ ഭൂപുരത്രയത്തിന്റെ നാലു ദ്വാരങ്ങളിൽ കിഴക്കെ ദ്വാരംമുതൽ കൊണ്ടു് മായം, ശുദ്ധ, വിദ്യം, മഹേശ്വര, സദാശിവന്മാരാകുന്ന നാലു തത്വങ്ങൾ നില്ക്കുന്നു. അവതന്നെ കട്ടിലിന്റെ നാലുകാലുകൾ. അതിനാൽ കാലായിത്തിന്ന സദാശിവന്റെ വെളുത്തകാന്തി ദേവിക്കു് മൂടുപടമാകുന്നു. (ദേവിയുടെ ചുവന്നകാന്തിയാൽ അദ്ദേഹം രക്തവൎണ്ണനായിത്തീരുന്നു.

93.

അരാളാകെശെഷുപ്രകൃതിസരളാമന്ദഹസിതെ
ശിരീഷാഭാചിത്തെദൃഷദുപലശോഭാകുചതടെ
ഭൃശാതന്വീമദ്ധ്യെ പൃഥുരുരസിജാരൊഹവിഷയെ
ജഗൽത്രാതുംശംഭോൎജ്ജയതികരുണാകാചിദരുണാ.

കെശെഷു=തലമുടികളിൽമാത്രം. അരാളാ=കുടിലയായ. മന്ദഹസിതെ=മന്ദഹാസത്തിൽ. പ്രകൃതിസരളം=സ്വഭാവെന ഋജുവായ. ചിത്തെ=മനസ്സിൽ. ശിരീഷാഭാ=നന്മേനിവാകപ്പൂപോലെ മൃദുവായ. കുചതടെ=മുലത്തടത്തിൽ. ദൃഷദുപലശോഭാ=അമ്മിപ്പിള്ളപോലെ കഠിനമായ. മദ്ധ്യെ=മദ്ധ്യപ്രദേശത്തിൽ. ഭൃശംതന്വീ=വളരെച്ചുടച്ചു. ഉരസിജാരോഹവിഷയെ=സ്തനപ്രദേശത്തിലും നിതംബപ്രദേശത്തിലും. പൃഥുഃ=വലിയ. അരുണാ=ചുവന്ന. കാചിൽ=വൎണ്ണിയ്ക്കുവാൻ പാടില്ലാത്ത. ശംഭോഃ=പരമേശ്വരന്റെ. കരുണാ=ദയ, പാൎവ്വതിദേവി. ജഗൽ=ലോകമെല്ലാം. ത്രാതും=രക്ഷിപ്പാൻവേണ്ടി. ജയതി=സൎവ്വോൽക്കൎഷേണവൎത്തിയ്ക്കുന്നു.

94.

കളങ്കഃകസ്തൂരീരജനികരബിംബം ജലമയം
കലാഭിഃകൎപ്പൂരൈൎമ്മരതകകരണ്ഡംനിബിഡിതം
അതസ്ത്വൽഭോഗേനപ്രതിദിനമിദംരിക്തകുഹരം
വിധിൎഭൂയോഭൂയോനിബിഡയതിനൂനംതവകൃതെ.

ഹെ ഭഗവതി, കളങ്കഃ=ചന്ദ്രന്റെ നടുക്കകാണുന്ന കറുത്ത അടയാളം. കസ്തൂരീ=കസ്തൂരിയാകുന്നു. ജലമയം=പനിനീർ നിറഞ്ഞ. കലാഭിഃ=ഫന്റ കലകളാകുന്ന. കർപ്പൂരൈഃ=കർപ്പൂരങ്ങളാൽ. നിബിഡിതം=തിക്കിനിറയ്ക്കപ്പെട്ട. രജനികരബിംബം=ചന്ദ്രബിംബം. മരതകകരണ്ഡം=മരതകം കൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ ചെപ്പാകുന്നു. അതഃ=ഇതിനാൽ, പ്രതിദിനം=ദിവസംതോറും. ത്വൽഭോഗേന. ഭവതിയുടെ ഉപഭോഗത്താൽ. രിക്തകുഹരം=കസ്തൂരി മുതലായവ ഒഴിഞ്ഞ ഉള്ളോടുകൂടിയ. ഈ ചന്ദ്രബിംബമാകുന്ന മരതകച്ചെപ്പിനെ. ഭൂയഃഭൂയഃ=വീണ്ടും വീണ്ടും. വിധിഃ=ബ്രഹ്മാവ്. തവകൃതെ=ഭവതിയ്ക്കുവേണ്ടി. നിബിഡയതിനൂനം=കസ്തൂരി മുതലായവയാൽ നിറച്ചുവയ്ക്കുന്നു നിശ്ചയം. ചന്ദ്രന് കൃഷ്ണപക്ഷത്തിലെ ക്ഷയം ദേവിയുടെ ഉപഭോഗത്താലും, വെളുത്തപക്ഷത്തിലെ വർദ്ധന വിധിയുടെ പൂരണത്താലുമാണെന്ന് പറഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്നു.

95.

പുരാരാതെരന്തഃപുരമസി തതസ്ത്വച്ചരണയൊഃ
സപൎയ്യാമൎയ്യാദാ തരളകരണാനാമസുലഭാ
തഥാ ഹ്യേതെ നീതാഃ ശതമഖമുഖാഃ സിദ്ധിമതുലാം
തവ ദ്വാരോപാന്തസ്ഥിതിഭിരണിമാദ്യാഭിരമരാഃ.

ഹെ ഭഗവതി ത്വം=ഭവതി. പുരാരാതെഃ=പരമേശ്വരന്റെ. അന്തഃപുരം=അകത്തെഴുന്നള്ളിയിരിയ്ക്കുന്ന തമ്പുരാട്ടിയായി. അസി=ഭവിയ്ക്കുന്നു. തതഃ=അതിനാൽ. ത്വച്ചരണയൊഃ=ഭവതിയുടെ പാദങ്ങളുടെ. സപൎയ്യാമൎയ്യാദാ=പൂജാപ്രകാരം ഭവതിയുടെപാദങ്ങളെ പൂജിയ്ക്കുക. തരളകരണാനാം=അസ്ഥിരബുദ്ധികൾക്ക്. അസുലഭാ=ദുൎല്ലഭമാകുന്നു. തഥാഹി=അപ്രകാരമാണല്ലൊ. (അതിനെത്തന്നെ വിവരിച്ച് പറയാമെന്നൎത്ഥം.) ശതമഖമുഖാഃ=ഇന്ദ്രൻ തുടങ്ങിയ. ഏതെ=ഈ (അത്രപദവിയുള്ള.) അമരാഃ=ദേവന്മാർ. തവ=ഭവതിയുടെ. ദ്വാരോപാന്തസ്ഥിതിഭിഃ=വാതുക്കൽ നില്ക്കുന്ന. അണിമാദ്യാഭിഃ=അണിമാവുമുതലായ അഷ്ടസിദ്ധികളോടുകൂടെ. അതുലാം=സാമ്യമററ. സിദ്ധിം=തപഃഫലസിദ്ധിയെ നീതാഃ=പ്രാപിയ്ക്കപ്പെട്ടവരാകുന്നു. (ദേവിയാലെന്ന് ചേൎത്തുകൊള്ളണം.) അണിമാദിസിദ്ധികൾ ദേവിയുടെ ദ്വാരപാലികകളാകയാൽ അവിടെ എപ്പോഴും നില്പാം. ഇന്ദ്രാദിദേവന്മാൎക്ക് അകത്തെയ്ക്ക് പോകണമെങ്കിൽ അണിമാദികളുടെ അനുവാദം വേണം. അവർ സ്ഥിരബുദ്ധികളാണൊ എന്ന് ദ്വാരപാലികകൾ മനസ്സിലാക്കിയെ അകത്തെയ്ക്ക് വിടുകയുള്ളു. അഷ്ടൈശ്വൎയ്യസിദ്ധിയുള്ളവൎക്ക് കൂടി മനശ്ചാഞ്ചല്യമുണ്ടാകുമെന്ന് പറഞ്ഞതിനാൽ മററുള്ളവരുടെ കഥ പറയേണമല്ലൊ.

96.

കളത്രംവൈധാത്രംകതികതിഭജന്തേനകവയഃ
ശ്രിയോദേവ്യാഃകോവാനഭവതിപതിഃകൈരപി
ധനൈഃ
മഹാദേവംഹിത്വാതവസതിസതീനാമചരമേ
കുചാഭ്യാമാസംഗഃകുരവകതരോരപ്യസുലഭഃ.

ഹേ ഭഗവതി, സതി സതീനാം അചരമേ=അല്ലയോ ഭഗവതി, ശോഭനെ, പതിവ്രതകളിൽ വച്ചു് പ്രഥമഗണനീയയായദേവി. കതി, കതി, കവയഃ=എത്ര എത്ര കവികൾ. വൈധാത്രം=ബ്രഹ്മാവിനെസംബന്ധിച്ച. കളത്രം=ഭാൎയ്യയെ സരസ്വതീദേവിയെ. നഭജന്തേ=സേവിക്കുന്നില്ല. (വളരെ കവികൾ സേവിക്കുന്നു കൈവശപ്പെടുത്തുന്നു എന്നുകൂടി ഒരൎത്ഥം. കൈരപിധനൈഃ=അല്പസമ്പത്തുക്കളാൽ (തുച്ഛമായധനത്താൽ.) കഃവാ=ആർ. ശ്രീയഃദേവ്യാഃ=ശ്രീഭഗവതിയുടെ. പതിഃ=ഉടമസ്ഥനായി (ഭൎത്താവായിഎന്നും) നഭവതി=ഭവിക്കുന്നില്ല. വളരെജനങ്ങൾ അല്പമായ സമ്പത്തുകൊണ്ടു് ലക്ഷ്മീപതികളായി ഭവിക്കുന്നു. (അല്ലയോ പതിവ്രതാശിരോമണെ) തവ=ഭവതിയുടെ. കുചാഭ്യാം, സ്തനങ്ങളോടുകൂടെ ആസംഗഃ=സംസൎഗ്ഗം കുചകലശാലിംഗനം. മഹാദേവം=പരമേശ്വരനെ ഹിത്വാ=ഒഴിച്ചു്. കുരവകതരോഃഅപി=രമണീയകുചാലിംഗനമാകുന്നു വളത്തോടുകൂടിയ അചേതനമായ കുരവകവൃക്ഷത്തിനുംകൂടി· അസുലഭഃ=ദുൎല്ലഭമാകുന്നു, പിന്നെ മററുള്ളവരുടെ കഥ ഊഹിച്ചുകൊള്ളണം. ദേവിയെ സേവിച്ചുകൈവശപ്പെടുത്താൻ വളരെ പ്രയാസമാണെന്നും, ദേവിയുടെ പാതിവ്രത്യം അനന്യസാധാരണമാണെന്നും വന്നു.

97.

ഗിരാമാഹുൎദ്ദേവീംദ്രുഹിണഗൃഹിണീമാഗമവിദോ-
ഹരേഃപത്നീംപദ്മാംഹരസഹചരീമദ്രിതനയാം
തുരീയാകാപിത്വാംദുരധിഗമനിസ്സീമമഹിമാ
മഹാമായാവിശ്വംഭ്രമയസിപരബ്രഹ്മമഹിഷി.

ഹേ പരബ്രഹ്മമഹിഷി=അല്ലയോ സദാശിവപ്രിയതമേ, ആഗമവിദഃ=വേദാന്തികൾ. ത്വാംഏവ=ഭവതിയെത്തന്നെ. ദ്രുഹിണഗൃഹിണീം=ബ്രഹ്മാവിൻെറ കാന്തയായ. ഗിരാംദേവീം=സരസ്വതീദേവിയായിട്ടും. ഹരേഃ=മഹാവിഷ്ണുവിൻെറ. പത്നീം=കാന്തയായ. പദ്മാം=ലക്ഷ്മീഭഗവതിയായിട്ടും. ഹരസഹചരീം=പരമേശ്വരൻെറ കാന്തയായ. അദ്രിതനയാം

=പാൎവ്വതിയായിട്ടും. ആഹുഃ=പറയുന്നു. തുരീയാ=നാലാമതായ സരസ്വതി മുതലായവരിൽ മുന്തിയ. ദുരധിഗമനിസ്സീമമഹിമാ=മനസ്സിലാക്കാൻ പാടില്ലാത്ത അതിരററ മാഹാത്മ്യത്തോടുകൂടിയ. കാപി=അനിൎവ്വാച്യയായ. ത്വം=ഭവതി. വിശ്വം=ലോകമെല്ലാം. ഭ്രമയസി=കറക്കുന്നു. (ഐന്ദ്രജാലികനെന്നപോലെ.)

98.

കദാകാലെമാതഃകഥയകലിതാലക്തകരസം
പിബെയംവിദ്യാൎത്ഥീതവചരണനിൎണ്ണെജനജലം
പ്രകൃത്യാമൂകാനാമപിചകവിതാകാരണതയാ
കദാധത്തെവാണീമുഖകമലതാംബൂലരസതാം.

ഹെ, മാതഃ=അല്ലയോ ലോകമാതാവെ! തവ=ഭവതിയുടെ. കലിതാലക്തകരസം=ചാൎത്തിയ അരക്കുകുഴമ്പോടുകൂടിയ. ചരണനിൎണ്ണെജനജലം=പാദപ്രക്ഷാളനജലത്തെ. വിദ്യാൎത്ഥീ=വിദ്യാൎത്ഥിയായ. അഹം=ഞാൻ. കദാകാലെ=ഏതുകാലത്തിൽ. പിബെയം=പാനംചെയ്യും. ഭവതിതന്നെ അരുളിചെയ്യാലും. തൽച=ആ പാദപ്രക്ഷാളനജലവും. പ്രകൃത്യാ=സ്വഭാവേന. മൂകാനാംഅപി=മിണ്ടാൻ വഹിയാത്തവൎക്കുകൂടി. കവിതാകാരണതയാ=കവിതയ്ക്കുകാരണമാകയാൽ; വാണീമുഖകമലതാംബൂലരസതാം=സരസ്വതീദേവിയുടെ വദനാരവിന്ദത്തിലുള്ള താംബൂലരസത്തിന്റെ ഭാവത്തെ. കദാ=എപ്പോൾ. ധത്തെ=ധരിയ്ക്കും. (അരക്കുകുഴമ്പുചേൎന്ന ദേവിയുടെ പാദപ്രക്ഷാളനജലം കവിയുടെ വായിൽചേൎന്നു പുരുഷനായിത്തീൎന്ന സരസ്വതീദേവിയാണൊ ഈ കവിയെന്നു തോന്നാൻ തക്ക അവസ്ഥ, എപ്പോൾ വരുമെന്നൎത്ഥം. കൌളമതത്തിൽ സ്വപ്നാകാരെണ ദെവി ഇരിക്കുന്നതിനാൽ ചരണനിൎണ്ണെജനജലംഭവിയ്ക്കയില്ല. സമയിമതത്തിലാകട്ടെ സഹസ്രദളകമലത്തിലിരിയ്ക്കുന്നതിനാൽ ചരണനിൎണ്ണെജനജലം ഭവിയ്ക്കും. അതിനാൽ ശങ്കരാചാൎയ്യർ പ്രധാനമായി സമയിമതത്തെ അവലംബിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു. സുധാധാരാസാരൈരിത്യാദി ൧൦-മത്തെ ശ്ലോകാൎദ്ധം സമയിമതപ്രതിപാദകവും അവാച്യസ്വാമിത്യുത്തരാൎദ്ധം കൌളമത പ്രതിപാദകവുമാണെന്നു സൂക്ഷ്മം.

99.

സരസ്വത്യാലക്ഷ്മ്യാവിധിഹരിസപത്നോവിഹരതെ
രതെഃപാതിവ്രത്യംശിഥിലയതിരമ്യേണവപുഷാ

ചിരഞ്ജീവന്നേവക്ഷപിതപശുപാശവ്യതികരഃ
പരാനന്ദാഭിഖ്യം രസയതി രസം ത്വദ്ഭജനവാൻ.

ഹേ, ദേവി=അല്ലയോ ദേവി. ത്വദ്ഭജനവാൻ=ഭവതിയുടെ ഭജനത്തോടുകൂടിയവൻ, ഭവതിയെ സേവിയ്ക്കുന്നവൻ. സരസ്വത്യാ=സരസ്വതിദേവിയോടും. ലക്ഷ്മ്യാ=ലക്ഷ്മിയോടുംകൂടെ. വിധിഹരിസപത്നഃ=സരസ്വതീദേവിയുടെ കാന്തനായ ബ്രഹ്മാവിനും, ലക്ഷ്മീദേവിയുടെ ഭർത്താവായ മഹാവിഷ്ണുവിനും, ശത്രുവായിട്ട്, വിഹരതേ=ക്രീഡിയ്ക്കുന്നു. അവരുടെ ഭർത്താവായിത്തീരുന്നു. രതേഃ=കാമദേവന്റെ കാന്തയായ രതീദേവിയുടെ. പാതിവ്രത്യം=പാതിവ്രത്യത്തെ. രമ്യേണ=മനോഹരമായ. വപുഷാ=ശരീരംകൊണ്ട്. ശിഥിലയതി=നശിപ്പിയ്ക്കുന്നു. കാമദേവനെക്കാൾ ഭവതിയുടെ ഭക്തന് അധികം സൌന്ദര്യം ഉണ്ടാകയാൽ. ഭവതിയുടെ ഭക്തനെ ഭർത്താവാക്കിയാൽകൊള്ളാമെന്ന് വിചാരിയ്ക്കുന്നു. ക്ഷപിതപശുപാശവ്യതികരഃ=നശിപ്പിയ്ക്കപ്പെട്ട ജീവൻ, അവിദ്യാ ഇവകളുടെ സംസർഗ്ഗത്തോടുകൂടിയവനായി. ചിരംജീവൻ, ഏവ=വളരെക്കാലം ജീവിച്ചിരിയ്ക്കുന്നവനായി. പരാനന്ദാഭിഖ്യം=പരമാനന്ദമെന്നു പേരോടുകൂടിയ. രസം=സുഖത്തെ. രസയതി=അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്നു.

100.

പ്രദീപജ്വാലാഭിർദ്ദിവസകരനീരാജനവിധിഃ
സുധാസൂതേശ്ചന്ദ്രോപലജലലവൈരർഘ്യരചനാ
സ്വകീയൈരംഭോഭിസ്സലിലനിധിസൌഹിത്യകരണം
ത്വദീയാഭിർവ്വാഗ്ഭിസ്തവജനനിവാചാംസ്തുതിരിയം.

ഹേ, വാചാംജനനി=അല്ലയോ വാക്കുകളുടെ മാതാവേ. യഥാ=ഏതുപ്രകാരം. സ്വകീയാഭിഃ=തന്നെസംബന്ധിച്ച. പ്രദീപജ്വാലാഭിഃ=കൊടിവിളക്കു മുതലായവയുടെകാന്തികളാൽ (സൂര്യൻ വൈകുന്നേരം അഗ്നിയെ പ്രവേശിക്കുന്നു എന്ന വേദത്താൽ സൂര്യനും അഗ്നിയും ഒന്നുതന്നെ) ദിവസകരനീരാജനവിധിഃ=സൂര്യന്റെ നീരാജനകൃത്യമോ (നീരാജനം=ഉഴിച്ചൽ) യഥാ=ഏതുപ്രകാരം. സ്വകീയൈഃ=തന്നെസംബന്ധിച്ച. ചന്ദ്രോപലജലലവൈഃ=ചന്ദ്രന്റെ കിരണങ്ങൾ തട്ടി ഒഴുകുന്ന ചന്ദ്രകാന്തരത്നങ്ങളുടെ വെള്ളത്തുള്ളികളാൽ. സുധാസൂതേഃ=ചന്ദ്രന്റെ. അർഘ്യരചനാ=അർഘ്യകൃത്യമോ. യഥാ=ഏതുപ്രകാരം. സ്വകീയൈഃ=തന്നെസംബന്ധിച്ച അംഭോഭിഃ=ജലങ്ങളാൽ. സലിലനിധിസൌഹിത്യകരണം=ജലനിധി

യായ് സമുദ്രത്തിന്റെ തുഷ്ടിപ്പെടുത്തലെം. തഥാ=എപ്രകാരം. ത്വദീയാഭിഃ=ഭവതിയെസംബന്ധിച്ച. വാഗ്ഭിഃ=വാക്കുകളാൽ. (തന്നെചെയ്യപ്പെട്ട) ഇയംസ്തുതിഃ=ഈ സ്തുതി. തവ=ഭവതിയുടെ. പ്രസാദായ=പ്രസാദത്തിനായി. അസ്തു=ഭവിയ്ക്കട്ടെ. ദീപാദികളാൽ സൂര്യാദികളെ നീരാജനാദികൾ ചെയ്യുംപോലെ ഭവതിയുടെ വാക്കുകളാൽതന്നെ ഞാൻ ഭവതിയെ നൂറു പദ്യങ്ങളെക്കൊണ്ട് സ്തുതിച്ചതു് ഭവതിയുടെ പ്രസാദത്തിനായിപ്പരിണമിയ്ക്കട്ടെ എന്നു സാരം.

ശുഭം.

അമരികബരീഭാര ഭ്രമരീമുഖരീകൃതം
ദൂരീകരോതു ദുരിതം ഗൌരീചരണനീരജം.

പി. കെ. നാരായണശാസ്ത്രികൾ.

പ്രാണമയശരീരം

(ശ്രീമാൻ. വെള്ളാട്ടു കരുണാകരൻനായർ.)

"ശരീരമാദ്യംഖലുധർമ്മസാധനം" എന്ന ആപ്തവാക്യം അന്നമയമായ മാംസശരീരത്തെപ്പററി പറഞ്ഞതാവാമെങ്കിലും അതു് മററുശരീരങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചും ഒട്ടും അപ്രധാനമല്ല. എന്തെന്നാൽ നമ്മുടെ ഐഹികവും പാരത്രികവും ആയ ധർമ്മങ്ങൾ സാധിക്കുവാൻ അന്നമയശരീരത്തെപ്പോലെ, ഒരു സമയം അതിനെക്കാൾ അധികം, പ്രയോജനം സൂക്ഷ്മങ്ങളായ മററുശരീരങ്ങളെക്കൊണ്ടാണ്. മനുഷ്യന്റെ സൂക്ഷ്മശരീരങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ അന്നമയത്തോടു അധികം സാമ്യമുള്ളതു് പ്രാണമയത്തിനാണ്. അതുവാസ്തവത്തിൽ സ്ഥൂലശരീരത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗംതന്നെയാണ്. സ്ഥൂലശരീരം, ഘനം,

ദ്രവം, ബാഷ്പം, ആകാശം, ഇങ്ങിനെ അഞ്ചുവിധം വസ്തുക്കളെക്കൊണ്ടാണല്ലോ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. ഇങ്ങിനെ പഞ്ചഭൂതാത്മകമായ സ്ഥൂലശരീരത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ നാലുവസ്തുക്കൾമാത്രമെ നമ്മുടെ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു വിഷയമായിത്തീരുന്നുള്ളു. ആകാശഭാഗം അതിസൂക്ഷ്മമായതുകൊണ്ടു് അതിനെ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾകൊണ്ടുതനിയേയൊ യന്ത്രങ്ങളുടെ സഹായത്തോടുകൂടിയോ അറിവാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല.

പ്രയോജനം.

നമ്മുടെ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു വിഷയമായിത്തീൎന്നിട്ടുള്ള അന്നമയശരീരത്തെ സംബന്ധിച്ചുതന്നെ നമുക്കു് ധാരാളം ക്ലേശങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കേ, അതിനെക്കാൾ സൂക്ഷ്മമായ പ്രാണമയത്തെപ്പററിഅന്വേഷിച്ച് ബുദ്ധിമുട്ടുന്നതുകൊണ്ടു് പ്രയോജനമുണ്ടോ ? ഉണ്ടു്.

(1)ദേഹത്തിന്നു് ആരോഗ്യം ആവശ്യമാണല്ലോ. എന്നാൽ ശരീരശാസ്ത്രം പൂൎണ്ണമായി ഗ്രഹിക്കേണമെങ്കിൽ പ്രാണമയത്തെക്കൂടി കണക്കാക്കാതെ കഴികയില്ല. ദേഹത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളെയും പരിശോധിച്ചുനോക്കി ആ വക പരിശോധനകൾക്കു വിഷയമായിത്തീൎന്ന അംഗങ്ങളെയും ചേഷ്ടകളെയും മാത്രം അടിസ്ഥാനമാക്കി നിൎമ്മിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള പാശ്ചാത്യശരീരശാസ്ത്രം പലദിക്കിലും അപൂൎണ്ണമായിട്ടാണു് ഇന്നും കിടക്കുന്നതു്. ഹൃത്തു്, ശ്വാസകോശം മുതലായ ചില പ്രധാന അവയവങ്ങളെ നിയമനം ചെയ്യുന്നതു്, തലച്ചോറിൽ നിന്നു നാളികൾവഴിക്കുവരുന്ന ഒരു ശക്തി (Nervous Impulse) യാണെന്നു് അവർ പറയുന്നു. എന്നാൽ ആ ശക്തി എന്താണെന്നു ഇതുവരെ അവൎക്കു അറിവാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല. ഒരു സാധനത്തിൽ കൊതി തോന്നുമ്പോൾ വായിൽ വെള്ളം വരുന്നതെങ്ങിനെ, അതായതു്, ആ

വിചാരത്തെയും വായിലുള്ള ഞരമ്പുകളെയും തമ്മിൽ യോജിപ്പിക്കുന്നതെന്തു്? ഭ്രൂമദ്ധ്യത്തിന്നു നേരെ, തൊണ്ടയിൽ, നെഞ്ഞിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ, പൊക്കിളിന്നുനേരെ, ഇങ്ങിനെയുള്ള ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ കാണപ്പെടുന്നതും ദ്വാരമില്ലാത്ത ഗോളങ്ങൾ (Ductless glands) എന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്നതും ആയ സാധനങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തി ഇന്നതെന്നു് ഇനിയും നല്ലവണ്ണം വെളിവായിട്ടില്ല. പ്രത്യക്ഷത്തിൽ അറിയപ്പെട്ടിട്ടുള്ള പ്രയോജനത്തേക്കാൾ അധികമായ ചില ആവശ്യങ്ങൾ അവയ്ക്കുണ്ടെന്നു ശരീരശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഊഹിക്കുന്നു. അവയെന്താകുന്നു? വിചാരവും തലച്ചോറിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളും തമ്മിലുള്ള യഥാർത്ഥബന്ധമെന്തു്? ദേഹത്തിൽ എപ്പോഴും ദുഷിച്ച അണുക്കൾ പുറത്തേക്കുപോകയും പുതുതായ അണുക്കൾ അവശ്യപകരം ഗ്രസിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കെ, ജരാനരകൾ എങ്ങിനെയുണ്ടാകുന്നു? മരണം ഉണ്ടാകുമ്പോൾ വാസ്തവത്തിൽ എന്താകുന്നു ദേഹത്തിൽ ഉണ്ടാകുന്നമാററം? (അവയവങ്ങളുടെ ചേഷ്ടകൾ നില്ക്കുന്നതു് മരണഫലമെന്നല്ലാതെ മരണകാരണമാണെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ.) ഒരു മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ പുത്രന്മാർ തമ്മിൽ തന്നെ ഛായയിലും സ്വഭാവത്തിലും വലിയ വ്യത്യാസം ഉണ്ടാകുവാൻ കാരണമെന്തു്? ഇങ്ങിനെയുള്ള അനേകചോദ്യങ്ങൾക്കു് പാശ്ചാത്യശാരീരം സമാധാനം പറയുന്നില്ല. എന്നാൽ പ്രാണമയശരീരത്തെപ്പററിയുള്ള വിവരങ്ങൾകൊണ്ടു് മേൽപറഞ്ഞ പല ചോദ്യത്തിന്നും തൃപ്തികരമായ സമാധാനം ഉണ്ടാകുന്നതാണു്.

(2) കുരുടൻ കുരുടനെ വഴിനടത്തുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നപോലെ, യോഗാഭ്യാസമാണെന്നു വിശ്വസിച്ചു് പല നിഷ്ഫലങ്ങളെയും 'സ്വാമി' മാർ ഇക്കാലത്തു് ജനങ്ങൾക്കുപദേശിക്കുന്നു. മനുഷ്യനിൽ ലയിച്ചുകിടക്കുന്ന ശക്തികളുടെ ഗൌരവത്തെ

ഒട്ടും ഓക്കാതെ അവയെ ശീലിക്കുന്നതുകൊണ്ടു പല ആപത്തുകളും അനുഭവിക്കുന്നു. ഇവയിൽ അധികഭാഗവും പ്രാണമയശരീരത്തെ സംബന്ധിച്ചുണ്ടാകുന്നവയാണ്. അതുകൊണ്ട്, ആ വക അബദ്ധങ്ങൾ പററാതിരിക്കുവാനും പററിയാൽ അവയിൽ നിന്നു നിവൎത്തിക്കുവാനും പ്രാണമയശരീരത്തെപ്പററിയുള്ള അറിവ് ആവശ്യമത്രെ.

(3) ആദ്ധ്യാത്മികമായ ഉൽക്കൎഷത്തിന്ന് അന്നമയശരീരത്തെയും സൂക്ഷ്മശരീരങ്ങളെയും സംസ്കരിച്ച് സ്വാധീനമാക്കേണ്ടത് അത്യാവശ്യമാണല്ലൊ. എന്നാൽ സ്ഥൂലശരീരം പൂൎണ്ണമായി സംസ്കരിക്കുവാനും സൂക്ഷ്മശരീരങ്ങളുടെ സംസ്കരണം തുടങ്ങുവാൻ, അന്നമയത്തെയും സൂക്ഷ്മശരീരങ്ങളെയും തമ്മിൽ ബന്ധിക്കുന്ന പ്രാണമയത്തെപ്പററി അറികയും അതിനെ സംസ്കരിക്കയും അത്യാവശ്യമാണ്.

ഇവയെല്ലാമാകുന്നു ഈ വിഷയത്തിന്റെ പ്രയോജനങ്ങൾ.

പ്രാണമയം ഉണ്ടോ?

താഴെ പറയുന്ന കാരണങ്ങളാൽ പ്രാണമയശരീരം ഉണ്ടെന്നു ധാരാളം ഊഹിക്കാം.

(1) നമ്മുടെ ദേഹത്തിൽ ചില മാംസപേശികൾ സദാ ചലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു; അതിനുപുറമെ ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ ദഹിക്കുകയും അപ്പോൾ അവ മററുസാധനങ്ങളായി മാറുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈരണ്ടുതരത്തിലുള്ള ചലനങ്ങളിൽനിന്നും അല്പാല്പം വിദ്യുച്ഛക്തി പുറപ്പെടുന്നു. ഇങ്ങിനെ നമ്മുടെ ദേഹത്തിൽ സദാ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന വിദ്യുച്ഛക്തി ചില യന്ത്രങ്ങളുടെ സഹായത്താൽ കണ്ടുപിടിക്കയും ചെയ്യാം. എന്നാൽ ശബ്ദത്തിന്റെസഞ്ചാരത്തിന്ന് വായുവെങ്ങിനെ അത്യാവശ്യമൊ അതുപോലെ വിദ്യുച്ഛക്തിയുടെ സഞ്ചാരത്തിന്ന്

"ആകാശ"വും അത്യാവശ്യമത്രെ. അതുകൊണ്ട് നമ്മുടെ ദേഹത്തിന്റെ സകല സുഷിരങ്ങളിലും ആകാശം നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്നുണ്ട് എന്നു തീർച്ചയാണ്. (ആകാശമയശരീരമാണ് കാമമയം എന്നു പറയപ്പെടുന്നത്.)

(2) പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ പ്രേതങ്ങളെ ആകർഷിച്ച് പ്രത്യക്ഷമാക്കിക്കൊടുക്കുന്ന ഏർപ്പാടുകൾ പലസ്ഥലങ്ങളിലും ഉണ്ട്. അങ്ങിനെയുള്ളവർ കാണിച്ചിട്ടുള്ള പലവിദ്യകളും പ്രാണമയശരീരം ഉണ്ടെന്നു തെളിയിക്കുവാൻ പര്യാപ്തങ്ങളായിട്ടുണ്ട്. പ്രേതാകർഷണത്തിൽ പ്രേതാവേശത്തിന്ന് പാത്രമായിരിക്കുന്ന ഒരു 'കോമരം' അത്യാവശ്യമാണ്. പ്രേതം സ്ഥൂലശരീരം പൊയ്പോയിട്ടുള്ള ഒരാളായതുകൊണ്ട് സ്ഥൂലേന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു പ്രത്യക്ഷമാകേണമെങ്കിൽ മറെറാരാളുടെ സ്ഥൂലശരീരത്തിൽ പ്രവേശിച്ചിട്ടോ, ആ ശരീരത്തിൽ നിന്ന് ചില സ്ഥൂലാണുക്കൾ ഗ്രഹിച്ച് തൽക്കാലം തന്റേതാക്കിട്ടോ വേണ്ടിവരും. അതിന്നുവേണ്ടി ദേഹത്തെ ഉഴിഞ്ഞുവെച്ചിട്ടുള്ള ആളാണ് കോമരം. പാശ്ചാത്യരാജ്യത്തു് ചില പ്രസിദ്ധകോമരങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. അവരിൽ എഗ്ലിംഗ്ടൺ എന്നാൾ പ്രേതാകർഷണത്തിനിരിക്കുമ്പോൾ അയാളുടെ ദേഹത്തിൽ നിന്നു പുകപോലെ ഒരു സാധനം പുറത്തേക്കുവരുന്നതു് പലരും കണ്ടിട്ടുണ്ട്. ഇതുപോലെ ഹസ്ക് എന്നുപേരായ കോമരത്തിന്റെ ദേഹത്തിൽക്കൂടി പ്രേതം പ്രത്യക്ഷമായി പ്രേതം നല്ലവണ്ണം (കാണത്തക്ക സ്ഥിതിയിൽ) വെളിപ്പെടുകയും, ഹസ്കിന്റെ ദേഹം അപ്പോൾ വല്ലാതെ ചുങ്ങിപ്പോകയും പ്രത്യക്ഷമായ പ്രേതം ഹസ്കിനെ കയ്യിൽ എടുത്തുകൊണ്ടു നടക്കയും ചെയ്യും. ഇതിൽ ഹസ്കിന്റെ പ്രാണമയശരീരത്തെ സ്വാധീനമാക്കിയതുകൊണ്ടാണ് പ്രേതത്തിന്നു അത്ര ശക്തികാണിക്കുവാൻ സാധിച്ചതെന്നും, ആ സമയത്തു് കോമരത്തിന്റെ ദേഹം ചുങ്ങിയതുകൊണ്ട് അത്രത്തോളം സ്ഥൂലാണുക്കൾ പ്രേതം

വലിച്ചെടുത്തുവെന്നും തെളിയുന്നു.

ഈ വിഷയത്തിൽ പല പരിശോധനകളും നടത്തീട്ടുള്ള ക്രോഫോർഡ് എന്ന മഹാൻ ഇങ്ങിനെ എഴുതിയിരിക്കുന്നു:—

"They have established the existence and nature of a type of matter capable of being drawn from the human body by invisible intelligences and used as the means of transmitting external pressure of measured magnitude to physical objects"

"അദൃശ്യജീവികൾക്കു് ആകൎഷിച്ചെടുത്തു് ഉപയോഗിക്കത്തക്കതും സ്ഥൂലസാധനങ്ങളിൽ ഗണ്യമായ സംമൎദ്ദനം ഏല്പിക്കുവാൻ ഏറ്റെടുത്താവുന്നതും ആയ ഒരുമാതിരി വസ്തു ഈ ദേഹത്തിലുണ്ടു് എന്നു് ഈ പരിശോധനകൾ തെളിയിച്ചിരിക്കുന്നു"

(3) ലണ്ടനിലെ സെൻറ് തോമസ് ആസ്പത്രിയിലെ ഒരു വൈദ്യനായിരുന്ന കിൽനർ സൂക്ഷ്മശരീരങ്ങളെ കാണുവാൻ ഒരു യന്ത്രം കണ്ടുപിടിച്ചിരിക്കുന്നു. അതിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി അദ്ദേഹം രോഗികളുടെ സൂക്ഷ്മശരീരങ്ങളെ കാണുകയും ചില അപൂൎവ്വരോഗങ്ങളുടെ കാരണങ്ങളെ അങ്ങിനെ നിൎണ്ണയിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. സൂക്ഷ്മശരീരങ്ങളെ മൂന്നായി വിഭാഗിക്കാമെന്നും അതിൽ ഒരു ഭാഗം മാംസശരീരത്തിന്നടുത്തു കിടക്കുന്നതും അതിന്റെ ആകൃതിയിലുള്ളതും ആണെന്നു് അദ്ദേഹം വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇതു് പ്രാണശരീരമാണെന്നൂഹിക്കുവാൻ പ്രയാസമില്ല.

(4) കയ്യോ കാലോ മുറിഞ്ഞുപോയിട്ടുള്ള ജനങ്ങൾക്കു് പോയഭാഗം പിന്നെയും ഉള്ളതുപോലെ തോന്നുകയും, ആ ഭാഗത്തു് എന്തെങ്കിലും തൊട്ടാൽ അവർ അതു പലപ്പോഴും അറിയുകയും ചെയ്യുന്നതായി കണ്ടിരിക്കുന്നു.

(5) ചിലരുടെ മരണകാലത്തു് മേഘപടലംപോലെ ഒരു സാധനം ദേഹത്തിൽ നിന്ന് ഊരിപ്പോകുന്നതായി അടുത്തു നിൽക്കുന്നവർ കണ്ടിട്ടുള്ളതായി വിശ്വസിക്കത്തക്ക തെളിവുകൾ ഉണ്ടു്.

ഇതുപോലെ അനേക കാരണങ്ങളാൽ ആകാശമയമായ ഒരു ഭാഗം ഈ ദേഹത്തിലുണ്ടു് എന്നു നിശ്ചയിക്കാവുന്നതാണ്.

ആത്മതത്വം.

(ബ്രഹ്മശ്രീ വി. കെ. നാരായണഭട്ടതിരിയവർകൾ)

നാസ്തികമതംമുതൽ അദ്വൈതമതംവരെ ഉള്ള മതങ്ങളെ സൎവ്വദൎശനസംഗ്രഹത്തിൽ കാണുന്നതുകൊണ്ടു് ആത്മചിന്താപരങ്ങളായ ശാസ്ത്രങ്ങൾ ഈ പുസ്തകത്തിൽ കാണുന്നതു് മാത്രമെ ഇന്ത്യയിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളു എന്നു് വിചാരിക്കേണ്ട. മാണ്ഡൂക്യോപനിഷത്തിനെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി ഗൌഡപാദാചാൎയ്യർ ഉണ്ടാക്കിയ കാരികയിൽ ആത്മചിന്താപരങ്ങളായ അനന്തമതങ്ങളെ കാണുന്നുണ്ടു്. ആ വക മതസിദ്ധാന്തങ്ങളെല്ലാം ഒരു കാലത്തു് സംസ്കൃതഭാഷയിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു് എന്നു് വിചാരിക്കാം. പക്ഷെ ഇപ്പോൾ ആ വക പുസ്തകങ്ങൾ സംസ്കൃതഭാഷയിൽ കാണാത്തതുകൊണ്ടു് സംസ്കൃതഭാഷയുടെ നാശത്തെപ്പററി നാം എത്രത്തോളം വ്യസനിക്കണമെന്നു് അറിഞ്ഞുകൂടാ. സാക്ഷാത്തായൊ പരമ്പരയായൊ സകലമതങ്ങളും അദ്വൈതത്തിലേക്കുള്ള സോപാനങ്ങളായി തീരുമെന്നു് മഹാന്മാർ പറയുന്നു. അതുകൊണ്ടു് അദ്വൈതസിദ്ധാന്തപ്രകാരം ആത്മാനാത്മവിവേചനത്തെ ഇവിടെ ചുരുക്കിപ്പറയുന്നു.

സച്ചിദാനന്ദസ്വരൂപമായ ഒരു വസ്തുമാത്രമെ ഉള്ളു. ഈ വസ്തുവിനെ വാക്കുകൊണ്ടു പറയുവാനൊ മനസ്സുകൊണ്ടു വിചാരിപ്പാനൊ സാധിക്കില്ലെന്ന് ശ്രുതികൾ പറയുന്നു. എന്നാൽ ഋഷിമാരുടെ ഉപദേശങ്ങളെ അനുസരിച്ച് പ്രവൎത്തിക്കുന്നു എങ്കിൽ നമ്മളും ഈ ബ്രഹ്മചൈതന്യമായിത്തിരും. അതായതു് ഏകത്വം സത്യമായിട്ടുള്ളതും നാനാത്വം മിഥ്യയായിട്ടുള്ളതും ആകുന്നു എന്നു ചുരുക്കം. നാനാത്വബുദ്ധിക്കു് കാരണമായിട്ടുള്ള അജ്ഞാനത്തെ (അവിദ്യ, മായ ഇങ്ങിനെ ഉള്ള ശബ്ദങ്ങൾ അജ്ഞാനത്തിന്റെ പൎയ്യായങ്ങളാകുന്നു.) ജ്ഞാനംകൊണ്ടു് നശിപ്പിച്ചാൽ സച്ചിദാനന്ദസ്വരൂപമാത്രം ശേഷിക്കും. അനാത്മാവിനെപ്പററിയും ആത്മാവിനെപ്പററിയും ഉള്ള ചിന്തകൊണ്ടാണ് അജ്ഞാനനാശകമായ ജ്ഞാനം ഉണ്ടാവുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു് അനാത്മാവിനെപ്പററി ആദ്യം അല്പം ചിന്തിക്കുന്നു.

മായമുതൽ സ്ഥൂലശരീരംവരെ എല്ലാം അനാത്മവസ്തുക്കളാണ്. മായ എന്നുവെച്ചാൽ എന്താണെന്നാണ് ഇനി ആലോചിക്കേണ്ടതു്. യുക്തിപ്രകാരം നോക്കിയാൽ ബ്രഹ്മചൈതന്യാപോലെ അനിൎവ്വചനീയമായ ഒരു വസ്തുവാണ് മായ എന്നു വരുന്നു. കയറിനെക്കണ്ടു് പാമ്പാണെന്നു വിചാരിക്കുമ്പോൾ കയറിൽ ഉണ്ടാകുന്ന പാമ്പിന്റെ നിലപോലെ ബ്രഹ്മചൈതന്യത്തിൽ പ്രപഞ്ചം ഉണ്ടാകുന്നു; ഇതാണ് മായ. അതുകൊണ്ടു് മായ മിഥ്യയാകുന്നു എന്നാണ് വേദം പറയുന്നതു്. പുരോവൎത്തികളായ വസ്തുക്കളെപ്പോലെ ഒരു വസ്തുവാണ് മായ എന്നു ലോകദൃഷ്ടികൊണ്ടു വിചാരിക്കാം. അതായതു ധൎമ്മധൎമ്മികല്പന വേണമെന്നു ചുരുക്കം. ബ്രഹ്മത്തെ ധൎമ്മിയായും മായയെ ബ്രഹ്മത്തിന്റെ ധൎമ്മമായും വിചാരിക്കാം. അപ്പോൾ മായ ബ്രഹ്മത്തികൽനിന്ന് അതിരിക്തമായ ഒരു വസ്തു അല്ലെന്നും, ഉള്ളതായ ഒരു വസ്തു ആണെന്നും

വരുന്നു. ചൂട് എന്നുള്ളതു് ഉള്ളതായ ഒരു വസ്തുവും തീയ്യിൽ നിന്ന് ഭിന്നമല്ലാത്തതും ആകുന്നു. മധുരം എന്നുള്ളതു് ഉള്ളതായ ഒരു വസ്തുവും ശക്കരയിൽ നിന്ന് വേറെയല്ലാത്തതും ആകുന്നു. ഇതുകളെപ്പോലെ ആകുന്നു മായയും ബ്രഹ്മവും. മായ എന്നു പറയുന്നതു തന്നെ ഒരു ചോദ്യസ്വരൂപമാണു്. അതിനെപ്പററി ഒന്നും ചോദിപ്പാൻ പാടില്ല എന്നു വേറെ ചിലർ പറയുന്നു. മൂന്നു ശക്തിസ്വരൂപങ്ങളായിട്ടു മായയുടെ പ്രത്യക്ഷം ഉണ്ടാകുന്നു എന്നു സവ്വസമ്മതമാണു്. ഈ ശക്തികളുടെ പേരുകഠം ഓരോരോ ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ ഓരോരോ വിധത്തിൽ കാണാം. സത്വഗുണം, രജോഗുണം, തമോഗുണം ഇങ്ങിനെ മൂന്നുപേരുകളെക്കൊണ്ടു് ഈ മൂന്നു ശക്തികളെ ആത്മശാസ്ത്രത്തിൽ പറയാറുണ്ടു്. ഈ മൂന്നു ഗുണങ്ങളുടെ സ്വരൂപങ്ങളെപ്പററി ഭഗവൽഗീതയിൽ സവിസ്തരം പറയുന്നുണ്ടു്. ഈ മൂന്നു ഗുണങ്ങളെകൊണ്ടു പ്രപഞ്ചം ഉണ്ടാകുന്നു എന്നതിനെപ്പററി അല്പം പറയുന്നു.

സത്വഗുണത്തിന്റെ ആധിക്യത്തോടുകൂടിയ മായയുടെ സംബന്ധം ഉണ്ടാകുമ്പോഠം പരമാത്മാവുതന്നെ ഈശ്വരനായും ജീവാത്മാവായും തീരുന്നു. ഈശ്വരൻ മായയുടെ അധീനത്തിലല്ല; മായ ഈശ്വരന്റെ അധീനത്തിലാകുന്നു. മായ ജീവാത്മാവിന്റെ അധീനത്തിലല്ല. ജീവാത്മാവു് മായയുടെ അധീനത്തിലാകുന്നു. സത്വഗുണത്തിന്റെ താരതമ്യം കൊണ്ടു ജീവികഠക്കു് ആനന്ദംവരുന്നു. രജോഗുണത്തെപ്പററി പറയുന്നു.

രജോഗുണപ്രധാനമായ മായയുടെ സംബന്ധം കൊണ്ടു ബ്രഹ്മചൈതന്യം രണ്ടു ശക്തികളായിത്തീരുന്നു. ആവരണശക്തി, വിക്ഷേപശക്തി ഇവകളാണു് ആ രണ്ടു ശക്തികഠം. ബ്രഹ്മചൈതന്യം ഇല്ലാത്തതാണെന്നും, കാണുന്ന പ്രപഞ്ചം സത്യമായിട്ടുള്ളതാണെന്നും ഉള്ള ബോധം ആവരണശക്തികൊണ്ടു്

ഉണ്ടാകുന്നു. വിക്ഷേപശക്തികൊണ്ടു സ്ഥിരത ഇല്ലാതെ ആയിത്തീരുന്നു. ഈ വിക്ഷേപശക്തിയെ നശിപ്പിക്കുകയാണ് യോഗശാസ്ത്രം ചെയ്യുന്നത്. നാം അനുഭവിക്കുന്ന സകല ദുഃഖങ്ങൾക്കും മൂലം ഈ വിക്ഷേപശക്തിയാണ്. എന്നുവേണ്ട പ്രപഞ്ചം നിലനില്ക്കുന്നതുതന്നെ ഈ വിക്ഷേപശക്തികൊണ്ടാണ്. ഭൂതസൃഷ്ടി തമോഗുണം കൊണ്ടുണ്ടാകുന്നു.

തമോഗുണപ്രധാനമായ മായയുടെ സംബന്ധം കൊണ്ടു പരമാത്മാവു് ആകാശമായിത്തീരുന്നു. ആകാശത്തിൽ നിന്ന് വായുവും, വായുവിൽ നിന്ന് അഗ്നിയും, അഗ്നിയിൽ നിന്ന് ജലവും, ജലത്തിൽ നിന്ന് പൃഥിവിയും ഉണ്ടാകുന്നു. ഈ പഞ്ചഭൂതങ്ങളിൽ നിന്നു സൂക്ഷ്മശരീരവും സ്ഥൂലശരീരവും പതിനാലു ലോകങ്ങളും എല്ലാം ഉണ്ടാകുന്നു. സത്വഗുണപ്രധാനങ്ങളായ ഓരോരൊ ഭൂതങ്ങളെക്കൊണ്ടു് അഞ്ചു് ജ്ഞാനേന്ദ്രിയങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നു. ശ്രോത്രം, ത്വക്ക്, ചക്ഷുസ്സ്, രസന, ഘ്രാണം ഇവകളാണ് ജ്ഞാനേന്ദ്രിയങ്ങൾ. രജോഗുണപ്രധാനങ്ങളായ ഓരോരൊ ഭൂതങ്ങളെക്കൊണ്ടു് അഞ്ചു് കർമ്മേന്ദ്രിയങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നു. വാക്ക്, പാണി, പാദം, പായു, ഉപസ്ഥം ഇവകളാണ് കർമ്മേന്ദ്രിയങ്ങൾ. സത്വഗുണപ്രധാനങ്ങളായ പഞ്ചഭൂതങ്ങളെക്കൊണ്ടു് അന്തഃകരണങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നു. മനസ്സ്, ബുദ്ധി, ഇങ്ങിനെ രണ്ടുവിധത്തിൽ അന്തഃകരണം ഉണ്ട്. രജോഗുണപ്രധാനങ്ങളായ പഞ്ചഭൂതങ്ങളെക്കൊണ്ടു പ്രാണൻ ഉണ്ടാകുന്നു. പ്രാണൻ, അപാനൻ, വ്യാനൻ, ഉദാനൻ, സമാനൻ, ഇങ്ങിനെ അഞ്ചുവിധത്തിലാണ് പ്രാണവൃത്തികൾ ഉള്ളതു്. അഞ്ചു ജ്ഞാനേന്ദ്രിയങ്ങൾ, അഞ്ചു് കർമ്മേന്ദ്രിയങ്ങൾ, അഞ്ചു് പ്രാണവൃത്തികൾ, രണ്ടു അന്തഃകരണങ്ങൾ ഇങ്ങിനെ പതിനേഴ് കൂട്ടങ്ങളുടെ സമുദായമാണ് സൂക്ഷ്മശരീരം. തമോഗുണപ്രധാനങ്ങളായ പഞ്ചഭൂതങ്ങൾ പഞ്ചീകരണം വഴിയായി സ്ഥൂലങ്ങളായ പഞ്ചഭൂതങ്ങളായിത്തീരുന്നു.

പഞ്ചീകരണം ഇങ്ങിനെയാകുന്നു. പഞ്ചഭൂതങ്ങളിൽ ഒരോന്നിനേയും പപ്പാതിശ്ശയാക്കുക. ഇവകളുടെ ഓരോരോ അൎദ്ധത്തെ വീണ്ടും നാലാക്കുക. പഞ്ചഭൂതങ്ങളുടെ ഓരോരോ അൎദ്ധത്തിൽ മററുള്ള നാലു ഭൂതങ്ങളുടെ അരയ്ക്കാൽ ഭാഗങ്ങളെ ചേൎക്കുക. ഇപ്രകാരം ഇങ്ങിനെയാകുന്നു. പൃഥിവി എന്നു പറയുന്നതു് അൎദ്ധഭാഗം പൃഥിവിയും മറെറ അൎദ്ധഭാഗം ജലം മുതലായ മററുള്ള നാലു ഭൂതങ്ങളുടെ അരയ്ക്കാൽ ഭാഗങ്ങളും ആകുന്നു. ജലം മുതലായ ഭൂതങ്ങളും ഇതുപോലെതന്നെയാണു്. സൂക്ഷ്മങ്ങളായ പഞ്ചഭൂതങ്ങൾ പഞ്ചീകരണംകൊണ്ടു് സ്ഥൂലങ്ങളായ പഞ്ചഭൂതങ്ങളായിത്തീരുന്നു. സ്ഥൂലങ്ങളായ പഞ്ചഭൂതങ്ങളെക്കൊണ്ടു സ്ഥൂലശരീരം മുതലായ സ്ഥൂലവസ്തുക്കളുടെ സൃഷ്ടികൾ ഉണ്ടാവുന്നു. ഇങ്ങിനെ സൎവ്വസ്വരൂപത്തെയും ഏകസ്വരൂപമാക്കിത്തീൎക്കുന്നു. ഇതിന്നു അദ്ധ്യാരോപം എന്നാണു് വേദാന്തികൾ കൊടുത്തിട്ടുള്ള പേർ. ഈ അദ്ധ്യാരോപം അപവാദത്തിന്നാകുന്നു. നിഷേധപരങ്ങളായ "നേതിഃനതി" ഇത്യാദി വാക്യങ്ങളെക്കൊണ്ടു് നമ്മുടെ വാക്കിന്നും മനസ്സിന്നും വിഷയങ്ങളായിത്തീരുന്നവയെല്ലാം അസത്യങ്ങളും ഇതുകൾക്കെല്ലാം അധിഷ്ഠാനമായിട്ടുള്ളതു് ബ്രഹ്മമാണെന്നും പറയുന്നു. എന്നാൽ ആ സത്യസ്വരൂപമായ ബ്രഹ്മം എന്താണെന്നുള്ള ചോദ്യത്തിന്നു "പ്രജ്ഞാനം ബ്രഹ്മ" എന്നാണു് ഋഗ്വേദികളുടെ ഉപനിഷത്തു പറയുന്നതു്. ഈക്ഷണം, ശ്രവണം, ഘ്രാണേന്ദ്രിയംകൊണ്ടുള്ള ഗന്ധജ്ഞാനം, വ്യവഹാരം ഇങ്ങിനെ ഇന്ദ്രിയദ്വാരാലുണ്ടാവുന്ന അറിവുകൾ എന്തുകൊണ്ടു് ഉണ്ടാവുന്നുവോ അതാണു് പ്രജ്ഞാനം. ബ്രഹ്മാവു മുതൽ സ്തംബംവരെയുള്ള സകല പദാൎത്ഥങ്ങളിലും ഈ പ്രജ്ഞാനം ആധാരമായി നിൽക്കുന്നു എന്നാണു് ഐതരേയോപനിഷത്തു പറയുന്നതു്. യജുൎവ്വേദികളുടെ ഉപനിഷത്തു് "അഹംബ്രഹ്മാസ്മി" എന്ന വാക്യംകൊണ്ടു് ആത്മസ്വരൂപത്തെക്കാണിക്കുന്നു. ഈ ദേഹത്തിൽ ബുദ്ധിയുടെ സാക്ഷിയായി നിൽക്കുന്നതും പരിപൂൎണ്ണമായിരിക്കുന്നതും ആയ

പരമാത്മാവു് എന്നാണ് അഹംപദത്തിൻെറ അൎത്ഥം. സ്വയമായി പരിപൂൎണ്ണമായിരിക്കുന്ന ആത്മാവു് എന്നാണ് ബ്രഹ്മശബ്ദത്തിൻെറ അൎത്ഥം. അസ്മി എന്ന ശബ്ദംകൊണ്ടു് സംസാരദൃഷ്ട്യാ കല്പിക്കപ്പെട്ട ജീവാത്മാവും പരമാത്മാവും ഒന്നാണെന്നു പറയുന്നു. "തത്വമസി" എന്ന വാക്യംകൊണ്ടു് സാമവേദികൾ ബ്രഹ്മോപദേശം ചെയ്യുന്നു. അഖണ്ഡമായും ദ്വിതീയരഹിതമായും സൃഷ്ടിയുടെ മുമ്പും പിമ്പും നാമത്തോടും രൂപത്തോടും കൂടാത്തതുമായ വസ്തു തൽപദത്തിൻെറ അൎത്ഥമാകുന്നു. ശ്രോതാവിൻെറ മൂന്നു ശരീരങ്ങൾക്കും (കാരണശരീരം, സൂക്ഷ്മശരീരം, സ്ഥൂലശരീരം) സാക്ഷിയായി നില്ക്കുന്ന വസ്തു ത്വംപദത്തിൻെറ അൎത്ഥമാകുന്നു. ഈ രണ്ടു വസ്തുക്കൾക്കും അഭേദത്തെ അസി എന്ന ശബ്ദംകൊണ്ടു കാണിക്കുന്നു. "അയം, ആത്മാ, ബ്രഹ്മ" എന്നാണ് അഥൎവ്വണവേദികളുടെ ഉപനിഷത്തു പറയുന്നതു്. സ്വപ്രകാശനും അപരോക്ഷസ്വരൂപനും ആയവൻ എന്നാണ് അയം എന്നുള്ളതിൻെറ അൎത്ഥം. മായ മുതൽ ദേഹം വരെയുള്ള സകല വസ്തുക്കൾക്കും ബിംബമായിട്ടുള്ളതു എന്നാണ് ആത്മശബ്ദത്തിൻെറ അൎത്ഥം. ജഗത്തിൻെറയെല്ലാം അധിഷ്ഠാനമായിട്ടുള്ളതു് എന്നാണു ബ്രഹ്മശബ്ദത്തിൻെറ അൎത്ഥം. അഖണ്ഡൈകരസമായ ബ്രഹ്മത്തെ നാലു വേദങ്ങളും ഘോഷിക്കുന്നു എന്നു ചുരുക്കം.

ഓം.

സത്യാന്നാസ്തി പരോധർമ്മഃ

സനാതനധർമ്മം.

ശ്രേയാൻ ദ്രവ്യമയാദ്യജ്ഞാൽ ജ്ഞാനയജ്ഞഃ പരതപ. ഗീത 4-33.

പുസ്തകം 15. { 1925. ജനുവരി. } നമ്പർ. 1.

മയൂരശതകം.

(സൂര്യശതകം.)

1.

ജംഭാരാതീഭകുംഭോദ്ഭവമിവ ദധതഃ
സാന്ദ്രസിന്ദൂരരേണും
രക്താഃ സിക്താ ഇവൌഘൈരുദയഗിരിതടീ-
ധാതുധാരാദ്രവസ്യ
ആയാന്ത്യാ തുല്യകാലം കമലവനരുചേ-
വാരുണാ വോ വിഭൂത്യൈ
ഭൂയാസുർഭാസയന്തോ ഭുവനമഭിനവാ-
ഭാനവോ ഭാനവീയാഃ.

ജംഭാരാതീഭകുംഭോദ്ഭവം=ഇന്ദ്രന്റെ ആനയായ ഐരാവതത്തിന്റെ മസ്തകങ്ങളിൽനിന്നും ഉൽഭവിച്ചതിന്. (ഇന്ദ്രന്റെ സ്ഥാനവും സൂര്യോദയവും കിഴക്കെ ദിക്കിലാണല്ലോ.) സാന്ദ്രസിന്ദൂരരേണും=ഇടതിങ്ങിയ സിന്ദൂരപ്പൊടിയെ. ദധതഃഇവ=ധരിക്കുന്നവയോ എന്നു തോന്നുമാറ്. (സ്വർഗ്ഗത്തിലിരിക്കുന്ന ദേവന്മാർ ഉദയകാലത്തിൽ ചുവന്ന കിരണങ്ങളെക്കണ്ടു് മേൽ

പറഞ്ഞതുപോലെ ഉൽപ്രേക്ഷിക്കുന്നു.) ഉദയഗിരിതടീധാതുധാരാദ്രവസ്യ= ഉദയപർവ്വതത്തിന്റെ താഴ്വരയിലുള്ള ഒഴുകുന്ന ചുവന്ന മനയോലയുടെ. ഓഘൈഃ=പ്രവാഹങ്ങളാൽ. സിക്താഃഇവ=നനയ്ക്കപ്പെട്ടവയോ എന്നു തോന്നുമാറ്. രക്താഃ=ചുവന്ന. (ഉദയപർവ്വതത്തിലിരിക്കുന്നവർ ചുവന്ന സൂര്യകിരണങ്ങളെ മേൽപറഞ്ഞതുപോലെ ഉൽപ്രേക്ഷിക്കുന്നു. സൂര്യകിരണങ്ങളുടെ സ്വാഭാവികമായ ചുവപ്പിനെ പലരും പലവിധത്തിലും ഊഹിക്കുന്നു എന്ന് പരമാർത്ഥം.) തുല്യകാലം=ഒരേസമയത്തുതന്നെ. (സൂര്യനുദിക്കുന്ന സമയത്താണല്ലോ താമരപ്പൂക്കൾ മലരുന്നത്.) ആയാന്ത്യാ=ഉണ്ടാകുന്ന. കമലവനരുചേഃഇവ=ചുവന്ന താമരപ്പൂനിരയുടെ കാന്തികൊണ്ടോ എന്നു തോന്നുമാറ്. അരുണാഃ=ചുവന്ന. (ഭൂമിയിലുള്ളവർ ഇങ്ങിനെ ഊഹിക്കുന്നു.) ഭുവനം=മൂന്നുലോകങ്ങളേയും, ഭാസയന്തഃ=പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നു. അഭിനവാഃ=ഓരോരോ ദിക്കിലിരിക്കുന്നവരുടെ നോട്ടത്തിൽ മാത്രം പുതിയ. ഭാനവീയാഃ=സൂര്യനെ സംബന്ധിച്ച. ഭാനവഃ=കിരണങ്ങൾ. വഃ=നിങ്ങളുടെ. വിഭൂത്യൈ=ആയുരാരോഗ്യസമൃദ്ധിക്കായിക്കൊണ്ട്. ഭൂയാസുഃ=ഭവിക്കട്ടെ.(മഹാമനസ്കന്മാർ മററുള്ളവരുടെ ക്ഷേമത്തിന്നായി പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന പതിവാണല്ലോ. ആ രീതി അനുസരിച്ച്, മഹാമനസ്കനായ മയൂരമഹാകവി മററുള്ളവർക്ക് ക്ഷേമം നൽകണമെന്ന് സൂര്യകിരണങ്ങളോടു പ്രാർത്ഥിച്ചിരിക്കുന്നു നോക്കുക).

2.

ഭക്തിപ്രഹ്വായ ദാതും മുകുളപുടകുടീ-
കോടരക്രോഡലീനാം
ലക്ഷ്മീമാകൃഷ്ടകാമാ ഇവ കമലവനോ-
ദ്ഘാടനം കുർവ്വതേ യേ
കാലാകാരാന്ധകാരാനനപതിതജഗൽ-
സാധ്വസധ്വംസകല്യാഃ
കല്യാണം വഃ ക്രിയാസുഃ കിസലയരുചയ-
സ്തേ കരാ ഭാസ്കരസ്യ.

യേ=യാതൊരു സൂര്യകിരണങ്ങൾ. ഭക്തിപ്രഹ്വായ=ഭക്തിയോടുകൂടെ കുമ്പിടുന്നവന്. ദാതും=കൊടുപ്പാനായി. മുകുളപുടകുടീകോടരക്രോഡലീനാം =മൊട്ടാകുന്ന ചെറിയ ഗൃഹത്തിന്റെ ഉള്ളിലുള്ള താഴ്ന്ന സ്ഥലത്ത് മറഞ്ഞിരിക്കുന്ന. ലക്ഷ്മീം=സമ്പദ്രൂപിണിയായ ലക്ഷ്മീദേവിയെ. (ലക്ഷ്മീദേവി താമരപ്പൂവിൽ നിയമേന കുടികൊള്ളുന്നെന്ന് ലോകപ്രസിദ്ധമാണല്ലോ.)

ആകൃഷ്ടകാമാഃഇവ=എടുക്കുന്നതിന് കൊതിയോടുകൂടിയവയോ എന്നു തോ ന്നുമാറ് (ധനം സൂക്ഷിക്കുന്നതു് ബലമുള്ള ഗൃഹത്തിൽ പെട്ടിക്കകത്തു് കല്ല റയിൽ ഉള്ള ഒരു കള്ളിയിൽ ഭദ്രമായിട്ടാണല്ലോ). കമലവനോൽഘാടനം =താമരപ്പൂനിരയുടെ മലൎച്ചയെ. കൎവ്വതെ=ചെയ്യുന്നു. (സൂൎയ്യകിരണങ്ങൾ താമരപ്പൂക്കളെ വിടുൎത്തുന്നതു് ഭക്തന്മാൎക്ക സമ്പത്തുകൊടുക്കാനായിട്ടാണെ ന്നു് ഉൽപ്രേക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു. ധനവാന്മാർ മുറി തുറന്നു് പെട്ടിതുറന്നു് ധനം കൊടുക്കുന്നതു് സാധാരണമല്ലെ.) കാലാകാരാന്ധകാരാനനപതിതജഗൽ സാദ്ധ്വസദ്ധ്വംസകല്യാഃ=കാലനേപ്പോലെ ഭയങ്കരമായ കൂരിരുട്ടിന്റെ വായിൽ അകപ്പെട്ട ജീവജാലത്തിന്റെ ഭയത്തെ നശിപ്പിക്കുന്നതിൽ മിടുക്കേ റിയ. (രാത്രിയിൽ കൂരിരുളുള്ള സന്ദൎഭത്തിൽ വിളക്കിൻപ്രകാശം ഉണ്ടായാ ലും സൂൎയ്യപ്രകാശമുള്ളതുപോലെ ജനങ്ങൾക്ക ഭയം വിട്ടുമാറുന്നില്ലല്ലോ.) കിസലയരുചയഃ=തളിരുപോലെ ശോഭിക്കുന്ന. (കമലവനരുചഃ എന്നുകൂടി പാഠഭേദം ഉണ്ട്.) ഭാസ്വരസ്യ=ലോകമെല്ലാം വിളക്കുന്ന സൂൎയ്യന്റെ: തെ =അ. കരാഃ=രശ്മികൾ. കൈകളെന്നുകൂടി അൎത്ഥമുണ്ടു്. മുൻപറഞ്ഞ ഉൽ പ്രേക്ഷയെ സാധിപ്പിക്കണമല്ലൊ. സമ്പത്തെടുക്കുന്നതു് കൈകൊണ്ടല്ലേ' വഃ=നിങ്ങൾക്കു്. കല്യാണം=വേണ്ടുന്ന നന്മയെ. ക്രിയാസുഃ=ചെയ്യണം.

3.

ഗാഭേഷ്വംഭോരുഹാണാംശിഖരിഷുചശിതാ-
ഗ്രേഷുതുല്യംപതന്തഃ
പ്രാരംഭേവാസരസ്യവ്യുപരതിസമയെ
ചൈകരൂപാസ്തഥൈവ.
നിഷ്പൎയ്യായംപ്രവൃത്താസ്ത്രിഭുവനഭവന-
പ്രാംഗണെപാന്തുയുഷ്മാ-
നൂഷ്മാണാം സന്തതാദ്ധ്വശ്രമജമിവ ഭൃശം
ബിഭ്രതൊബ്രദ്ധ്നപാദാഃ.

അംഭോരുഹാണാം=താമരപ്പൂക്കളുടെ. ഗൎഭേഷു=മാൎദ്ദവമേറിയ അ ന്തൎഭാഗങ്ങളിലും. ശിതാഗ്രേഷു=കൂൎത്ത അററത്തോടുകൂടിയ. ശിഖരിഷു=പ ൎവ്വതങ്ങളിലും. ച=ഉം, തുല്യം=ഒന്നുപോലെ. പതന്തഃ=സഞ്ചരിക്കുന്ന. തഥാഏവ=അപ്രകാരംതന്നെ. വാസരസ്യ=ദിവസത്തിന്റെ. പ്രാരംഭെ= ആദിയിലും. വ്യുപരതിസമയെച=അവസാനകാലത്തിലും. ഏകരൂപാഃ= ഒരേമാതിരിയിലിരിക്കുന്ന. ത്രിഭുവനഭവനപ്രാങ്ഗണെ=മൂന്നുലോകമാകുന്ന ഗൃഹത്തിന്റെ മുററത്തിൽ. നിഷ്പൎയ്യായം=കാലതാമസംകൂടാതെ. പ്രവൃത്താഃ =സഞ്ചരിക്കുന്ന. സന്തതാദ്ധ്വശ്രമജം ഇവ=ഇടവിടാതെകണ്ടു് വഴിനട

ന്നതുകൊണ്ടുണ്ടായതോ എന്നു തോന്നുമാറിരിക്കുന്നു. ഊഷ്മാണം=ചൂടിനെ (സൂൎയ്യകിരണങ്ങൾക്കു് ചൂടു് സ്വാഭാവികമാണു്. ഭൃശം=ഏററവും. ബിഭ്രതഃ=വഹിക്കുന്ന. ബ്രധ്നപാദാഃ=സൂൎയ്യന്റെ കിരണങ്ങൾ. സൂൎയ്യന്റെ കാലുകളെന്നും അൎത്ഥം. യുഷ്മാൻ=നിങ്ങളെ. പാന്തു=രക്ഷിക്കട്ടെ. സാധാരണ ഒരുവന്റെ പാദങ്ങൾ ആകട്ടെ മാൎദ്ദവമുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ സുഖമായിട്ടും കല്ലും മുള്ളുമുള്ള പ്രദേശങ്ങളിൽ ദുഃഖമായിട്ടും സഞ്ചരിക്കും. അതുപോലെ ചെറുപ്പത്തിലും വാൎദ്ധക്യത്തിലും അവ ഒരു പോലെ അല്ല. ഗൃഹത്തിന്റെ ഉള്ളിലും മിററത്തും ഒരേസമയത്തു് സഞ്ചരിക്കയില്ല. സൂൎയ്യപാദങ്ങളോ മേൽപറഞ്ഞ മാതിരിയിലുള്ളവയാണ്. എന്നു് ഭേദം. ഇടവിടാതെ വഴി നടന്നാൽ കാലുകൾക്കു് ചൂടു് വരേണ്ടതല്ലെ. അതിനാലായിരിക്കാം സൂൎയ്യപാദങ്ങൾക്കു ചൂടെന്നു് സ്വാഭാവികമായതിനെ അന്യഥാ ശങ്കിക്കുന്നു.

4.

പ്രഭ്രശ്യത്യുത്തരീയത്വിഷിതമസിസമു-
ദ്വീക്ഷ്യവീതാവൃതീൻപ്രാക്
ജന്തൂംസ്തന്തൂൻയഥായാനതനുവിതനുതെ
തിഗ്മരോചിൎമ്മരീചീൻ
തെസാന്ദ്രീഭൂയസദ്യഃക്രമവിശദദശാ-
ശാദശാലീവിശാലം
ശശ്വൽസമ്പാദയന്തോംബരമമലമലം
മംഗലംവൊദിശന്തു.

ഉത്തരീയത്വിഷി=മുണ്ടോടുകിടയായ. തമസി=കൂരിരുട്ടു്. പ്രഭ്രശ്യതി=നശിച്ചുപോയപ്പോൾ. വീതാവൃതീൻ=തിരശ്ശീലപോയ. ജന്തൂൻ=പ്രാണികളെ. സമുദ്വീക്ഷ്യ=കണ്ടു്. തിഗ്മരോചിഃ=സൂൎയ്യൻ. തന്തൂൻയഥാ=നൂലുകളെപ്പോലെ. മരീചീൻ=കിരണങ്ങളെ. വിതനുതെ=മുണ്ടുനെയ്യുന്നതിനായി നിരത്തുന്നു. (നെയ്ത്തുകാരനെന്നപോലെ) സദ്യഃ=ഉടൻ, വളരെത്താമസം കൂടാതെ. സാന്ദ്രീഭൂയ=ഇടതൂൎന്നു്. ക്രമവിശദദശാശാദശാലീവിശാലം=ക്രമേണ തെളിയുന്ന പത്തുദിക്കുകളാകുന്ന വക്കുകളോടു കൂടിയതും വീതിയുള്ളതുമായ. അമലം=നിൎമ്മലമായ. അംബരം=ആകാശമാകുന്ന വസ്ത്രത്തെ. അലം=വേണ്ടതുപോലെ. സമ്പാദയന്തഃ=നെയ്തുണ്ടാക്കുന്ന മുണ്ടായിത്തീരുന്ന. തേ=ആ സൂൎയ്യകിരണങ്ങൾ. വഃ=നിങ്ങൾക്കു്. മംഗളം=വേണ്ടനന്മയെ. ശശ്വൽ=എല്ലായ്പോഴും. ദിശന്തു=നൽകട്ടേ.

ഉടുക്കാനുള്ള മുണ്ടു് പോയതുകൊണ്ടു് നഗ്നരായ പ്രാണികളെക്കണ്ടു ഉടൻ ഒരു നെയ്ത്തുകാരൻ എങ്ങനെ നൂലുകൾ പാകി കാലതാമസം കൂടാതെ വക്കും കരയും കുറിയുമുള്ള വലിയ മുണ്ടുകൾ നെയ്തു് കൊടുക്കുന്നുവോ അതുപോലെ സൂൎയ്യൻ എന്നു് പരമാൎത്ഥം. (തുടരും)

പി. കെ. നാരായണശാസ്ത്രികൾ.

പ്രാണമയശരീരം.

II.

പ്രത്യക്ഷത്തിൽ കാരണം കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ കഴിയാത്ത സംഭവങ്ങളെപ്പററി പരിശോധന നടത്തീട്ടുള്ള മഹാന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ, പ്രൊഫസർ ക്രൂക്സ്, ഫ്രെഡെറിക് മെയെർസ് ഇവർ അഗ്രഗണ്യന്മാരാണ്. പ്രൊഫസർ ക്രൂക്സ് ആദ്യം ഇതിൽ വിശ്വാസമില്ലാതെയാണ് പരിശോധനക്കു പുറപ്പെട്ടതു്. അതുകൊണ്ട്, കള്ളത്തരങ്ങൾക്കുള്ള പഴുതുകൾ മുഴുവനും അടക്കുവാൻ അദ്ദേഹം ധാരാളം നിഷ്കർഷിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിശോധനകളിൽ പലതും, നമ്മുടെ ഉപന്യാസവിഷയമായ പ്രാണമയശരീരം ഉണ്ടെന്നുള്ളതിനെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. അദ്ദേഹം പ്രേതങ്ങളെ പ്രത്യക്ഷമാക്കീട്ടുള്ള സന്ദർഭങ്ങളിലെല്ലാം അവ പ്രത്യക്ഷമാകുവാൻ കോമരത്തിന്റെ ദേഹത്തിൽനിന്ന് പ്രാണമയശരീരം ആകർഷിച്ചെടുത്തു ഘനീഭവിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു തെളിയുന്നുണ്ട്. പ്രത്യക്ഷമായ പ്രേതത്തേയും കോമരത്തേയും ഒരേസമയത്തു വളരെ ആളുകളെക്കൊണ്ട് ഛായയെടുപ്പിക്കുക, അവയെ പരിക്ഷിക്കുവാനായി വിശ്വസിക്കത്തക്ക സാക്ഷികളെ നിറുത്തുക, പ്രകാശമുള്ളതും പ്രത്യക്ഷപ്രേതത്തിന്നു കേടുതട്ടാത്തതും ആയ വെളിച്ചം വെക്കുക, പ്രേതത്തേയും കോമരത്തേയും ഒരേസമയത്തു തൂക്കിനോക്കുക—ഇങ്ങിനെയുള്ള കരുതലുകളോടുകൂടിയായിരുന്നു അദ്ദേഹം ഇവയെ പരിശോധിച്ചതു്.

അനേകകാലത്തെ പരീക്ഷകൾക്കുശേഷം മയേർസ് അവർകൾ അഭിപ്രായപ്പെട്ടതു് ഇപ്രകാരമായിരുന്നു:—

"…….Persistant analysis of unexplored faculty has revealed to us already far more than I, for one, had even dared to hope; I may surely say with no

more than the licensed exaggeration of epigram, that our method has revealed to us a hidden world within us........"

"പണ്ടു കണ്ടറിയാത്ത ശക്തികളെപ്പററി ചെയ്യു നിരന്തര പരിശോധന ഞാൻ ആരംഭിച്ചിരുന്നതിൽ വളരെ അധികം കാൎയ്യങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു; ഞങ്ങളുടെ പ്രയോഗങ്ങൾ, നമ്മുടെ ഉള്ളിൽ ഒളിഞ്ഞുകിടക്കുന്ന ഒരു ലോകം ഉണ്ടെന്നു ഞങ്ങൾക്കു വെളിവാക്കിത്തന്നിരിക്കുന്നുവെന്നു പറയുന്നതിൽ വലിയ അതിശയോക്തിയൊന്നും ഇല്ല."

നവീനശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ അവ്യക്തമായി കാണുന്ന ഈ വിഷയത്തെ പ്രാചീനദിവ്യദൃക്കുകൾ വ്യക്തമായി രേഖപ്പെടുത്തി വെച്ചിട്ടുണ്ടു്.

തൈത്തരീയോപനിഷത്തു പറയുന്നു:—

"തസ്മാദ്വാ ഏതസ്മാദന്നരസമയാൽ
അന്യോന്തര ആത്മാ പ്രാണമയഃ തേനൈഷ
പൂൎണ്ണഃ । സ വാ ഏഷ പുരുഷവിധ ഏവ, തസ്യ
പുരുഷവിധതാം അന്വയം പുരുഷവിധഃ"

"അന്നമയമായ ഈ ആത്മാവിൽനിന്നു് അന്യമായി പ്രാണമയമായ ഒരു അന്തരാത്മാവു് തീച്ചയായും ഉണ്ടു്. ഇതു് (അന്നമയ ആത്മാവു്) അതുകൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇതും (പ്രാണമയവും) മനുഷ്യരൂപത്തിൽതന്നെയാണു്. അതിന്റെ വിഭാഗങ്ങളും മനുഷ്യാവയവങ്ങൾപോലെതന്നെ."—(ഇതിൽ ആത്മശബ്ദം ശരീരത്തെ കാണിക്കുന്നു.)

വിദ്യാരണ്യസ്വാമികളുടെ "പഞ്ചകോശപ്രകരണം" ഈ തത്വത്തെ തന്നെ ഒന്നുകൂടി വെളിപ്പെടുത്തുന്നു.

"പൂൎണ്ണോ ദേഹേ ബലം യച്ഛ, ന്നക്ഷാണാം യഃ പ്രവൎത്തകഃ
വായുഃ പ്രാണമയോ നാസാവാത്മാ ചൈതന്യവൎജ്ജനാൽ".

(ദേഹത്തിൽ പാദാദിമസ്തകപര്യന്തം വ്യാപ്തമായ യാതൊരു പ്രാണൻ ദേഹത്തിലുള്ള സമസ്ത യന്ത്രങ്ങൾക്കും സ്വസ്വവ്യാപാരത്തെ ചെയ്യാൻ സാമർത്ഥ്യത്തെ കൊടുക്കുന്നുവോ, ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ പ്രേരണം ചെയ്യുന്നുവോ ആ വായു (ആകാശം) തന്നെ പ്രാണമയകോശം).

പ്രാണമയത്തിന്റെ ആവശ്യം.

പ്രാണൻ ഉള്ളതാണ് പ്രാണി; പ്രാണൻ പോയാൽ ശവമായി. രക്തനാഡികളിൽകൂടി രക്തം സഞ്ചരിക്കുന്നതുപോലെ, പ്രാണൻ ദേഹത്തിലെ എല്ലാഭാഗത്തും നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന പ്രാണമയശരീരത്തിൽകൂടി സഞ്ചരിക്കുന്നു. പ്രാണന്റെ സഞ്ചാരമാർഗ്ഗം സ്ഥൂലദേഹത്തിലെ ആകാശവീഥിയാണ്. അതുകൊണ്ട് അതിന്നു പ്രാണമയം എന്നു പേർ സിദ്ധിച്ചു.

പ്രാണമയശരീരം ഇപ്പോൾ നമുക്കു സ്വാധീനമല്ല. അതു സ്വാധീനമാക്കുകയാണ് മെസ്മറിസം എന്ന മോഹനവിദ്യയുടെ രഹസ്യം. സ്ഥൂലദേഹത്തിലെ ആകാശാംശമായ പ്രാണമയശരീരത്തെ പറഞ്ഞപടി നടത്താമെങ്കിൽ അതുകൊണ്ട് പല ശക്തികളും നടത്താം. ഹഠയോഗത്തിലെ വിദ്യകളെല്ലാം ഇപ്രകാരമാകുന്നു സാധിക്കുന്നത്. അതിലെ ആസനാദി അഭ്യാസങ്ങൾ പ്രാണനെ പാട്ടിലാക്കുവാനാകുന്നു. പ്രാണൻ നമ്മുടെ ശ്വാസമാണെന്നുള്ള തെററിധാരണ വായനക്കാർക്കില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. ഇതിനെപ്പററി ഇനിയൊരു ലേഖനത്തിൽ പറയാം. നമ്മുടെ സ്ഥൂലക്കണ്ണുകൾക്കുപുറമെ കണ്ണിന്റെ ആകാശഭാഗംകൊണ്ടുകൂടി കാണാമെന്നിരിക്കട്ടെ. എന്നാൽ ലോകത്തിന്റെ ആകാശഭാഗത്തുകിടക്കുന്ന എന്തെല്ലാം മനോഹരകാഴ്ചകൾ നമുക്കു കണ്ടാനന്ദിക്കാം! ആകാശമാത്രശരീരികളായി എത്രയോ ജീവികൾ (ദേവഗണങ്ങൾ)ലോകത്തിലുണ്ട്. അവയെ നമുക്കു നേരിട്ടുകാണാം. അതുപോ

ലെ ആകാശപ്രായമായ ശബ്ദങ്ങൾ കേൾക്കയും, പരിമളങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കയും, രുചികൾ അറിയുകയും ചെയ്യാം. പ്രകൃതിശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ നിപുണയന്ത്രങ്ങൾക്കുകൂടി കണ്ടെത്താതെ അതിസൂക്ഷ്മങ്ങളായിക്കിടക്കുന്ന പരമാണുക്കളെ പ്രാണമയദൃഷ്ടികൊണ്ടു നേരിട്ടുകാണാവുന്നതാണ്. എന്നുമാത്രമല്ല, ഒരു പുതിയ ആകാശലോകവും അതിലെ സുന്ദരകാഴ്ചകളും പ്രാണമയശരീരത്തിന്റെ സഹായംകൊണ്ട് നമുക്കു കാണ്മാൻ സാധിക്കും. ഭൂമിയുടെ അടിയിൽ മറഞ്ഞുകിടക്കുന്ന ജലമാൎഗ്ഗങ്ങളും, നിധികളും അപ്പോൾ നമുക്കു പ്രത്യക്ഷകാഴ്ചകളായിത്തീരും. ഇപ്പോൾ വൈദ്യന്മാർ ഊഹിച്ചറിയാതെ വിഷമിക്കുന്ന അനേക രോഗങ്ങൾ അപ്പോൾ വെളിപ്പെടുകയും അവയുടെ നിവാരണം സാദ്ധ്യമാകയും ചെയ്യും.

ആഹാരശുദ്ധികൊണ്ടും, ജീവിതശുദ്ധികൊണ്ടും, അഭ്യാസംകൊണ്ടും നമ്മുടെ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു ക്രമത്തിൽ സൂക്ഷ്മചലനങ്ങളെ അറിയുവാനുള്ള ശക്തി വൎദ്ധിച്ചുവന്നാൽ ആകാശചലനങ്ങൾകൂടി ഗ്രഹിക്കാറാകും. ഈ ശക്തി ചിലൎക്കു പ്രകൃത്യാ ഉണ്ടായിരിക്കും. ശുദ്ധജീവിതം നയിക്കുന്ന മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ കുട്ടികൾക്കു പ്രാണമയകോശം സാമാന്യം ജാഗ്രതയുള്ളതായിരിക്കും. ഇതിനെല്ലാം പല ഉദാഹരണങ്ങളും എടുത്തു കാണിക്കാവുന്നതാണ്. ഹെല്ലെൻ കെല്ലർ എന്നു പേരായ ഒരു അമേരിക്കൻ സ്ത്രീയുണ്ട്. അവൾക്ക് ജനനാൽ തന്നെ കാണാനും കേൾപ്പാനും കഴികയില്ല. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ അവൾക്ക് ഇംഗ്ലീഷുഭാഷ നല്ലവണ്ണം അറിയാം. പല വിഷയങ്ങളിലും അവൾക്ക് സാമാന്യ പരിജ്ഞാനവും ഉണ്ട്. അവൾ അതെല്ലാം പഠിച്ചത് സ്പൎശനശക്തികൊണ്ടാണ്. അവളെ പഠിപ്പിച്ച മദാമ്മയുടെ ചുണ്ടിൽ കൈവെച്ചുകൊണ്ടിരുന്നാൽ അവർ പറയുന്നതെല്ലാം അവൾ ഗ്രഹിക്കും. ചുണ്ടിന്റെ സ്പന്ദനങ്ങൾ അത്രത്തോളം വിവരിച്ചറിവാനുള്ള

സ്പർശനസാമർത്ഥ്യം അവർ സമ്പാദിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒരു കെട്ടിടത്തിൽ ചെന്നുനിന്നാൽ അവിടുത്തെ വായുവിന്റെ ഗുരുലഘുതയെത്തന്നെ സ്പർശിച്ചറിഞ്ഞ്, അവിടെ ഏതാണ്ട് ഏത്രജനങ്ങൾ കൂടീട്ടുണ്ടെന്ന് അവർ പറയുമത്രേ. ഇവർ അധികമധികം സൂക്ഷ്മങ്ങളായ സ്ഥൂലചലനങ്ങളെ സ്പർശിച്ചു പഠിച്ച് ആകാശചലനങ്ങളെ ഗ്രഹിച്ചുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു—അതായത് പ്രാണമയശരീരം കൊണ്ടു സ്പർശിച്ചറിഞ്ഞുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നുവെന്ന്—ഇതുകൊണ്ടെല്ലാം തെളിയുന്നുണ്ട്. നല്ല സംഗീതക്കാർക്ക് സാധാരണക്കാർക്കു തിരിച്ചറിവാൻ സാധിക്കാത്ത സ്വരവ്യത്യാസങ്ങൾ അറിവാൻ കഴിയും; അങ്ങിനെ അതിൽ തന്നെ അധികം ശ്രദ്ധവെച്ചാൽ അവർക്ക് അല്പാല്പം ആകാശധ്വനികൾകൂടി അറിവാൻ സാധിക്കാവുന്നതാണ്.

സർ ആർതർ കോനൻഡോയിൽ എന്ന പ്രസിദ്ധഗദ്യകാരൻ ഒരു ദേവതയുടെ പടം എടുത്തു് പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി. (1920 ഡിസംബർ മാസത്തെയും 1921 മാർച്ചുമാസത്തെയും സ്റ്റ്റാണ്ട് മാഗസിൻ നോക്കുക.) ആ പടം എടുത്തതിന്റെ ചരിത്രം ഇപ്രകാരമാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു സ്നേഹിതയുടെ രണ്ടു കുട്ടികൾ തോട്ടത്തിൽ കളിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ അവരുടെ കൂടെ ഒരു ദേവതയും കളിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. കുട്ടികൾ തങ്ങളുടെ ചങ്ങാതിയെപ്പററി അച്ഛനമ്മമാരോടു പലപ്പോഴും പറയാറുണ്ടായിരുന്നു. അവർ അതത്ര വക വെച്ചില്ല. ഒരു ദിവസം കോനൻഡോയിൽ ഈ കുട്ടികൾ പറയുന്നതുകേട്ടു. അദ്ദേഹം അവരോട് അതിനെപ്പററി വിസ്തരിച്ചുചോദിച്ചു. അവരിൽ മൂത്തിന്ന കുട്ടിക്ക് പടം എടുക്കാൻ പഠിപ്പിച്ചു ഒരു ഛായാഗ്രാഹിയന്ത്രവും കയ്യിൽകൊടുത്തു് ആ ചങ്ങാതിയുടെ പടം എടുത്തുകൊണ്ടുവരുവാൻ ഉപദേശിച്ചു. ആ കുട്ടി അതിന്നനുസരിച്ച് ദേവതയുടെ പടം എടുക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതിൽനിന്നു കുട്ടിക്ക് പ്രാണമയദൃഷ്ടിയുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും ആ ദേവത ആകാശദേഹിയായിരുന്നുവെന്നും

എളുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാം. ആകാശത്തെക്കാൾ സൂക്ഷ്മമായ ധാതുവാണ് ആ ദേവതയുടെ ദേഹമെങ്കിൽ അതു ഛായയെടുക്കുന്ന യന്ത്രത്തിൽ പതിയുകയില്ല.

സ്ഥൂലദേഹത്തിന്നു വല്ലാതെ ക്ഷീണം ബാധിക്കുന്ന സമയങ്ങളിൽ പ്രാണമയ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾകൊണ്ട് ചിലർ കാണുകയും കേൾക്കുകയും മററും ചെയ്യാറുണ്ട്. നാഡികൾക്കു വല്ലാതെ തളർച്ചതട്ടുന്ന രോഗങ്ങളിൽ രോഗികൾ പലതും കാണുകയും കേൾക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു് ഇതുകൊണ്ടാണ്.

പ്രാണമയശരീരത്തിന്ന് അന്നമയത്തോടുള്ള സംബന്ധത്തെപ്പററിയും അതിന്റെ സ്ഥിതിയെപ്പററിയും ഇനിയത്തെ ലേഖനത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കാം.

വി. കരുണാകരൻനായർ.

പത്രസമ്പാദകക്കുറിപ്പുകൾ.

ഇക്കൊല്ലത്തെ അഖിലദേശബ്രഹ്മവിദ്യാർത്ഥിസമ്മേളനം ബോംബായിൽവെച്ചു കഴിഞ്ഞുകൂടിയ വർത്തമാനത്തെപ്പററിയാണ് ഇപ്പോഴൊന്നു കുറിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നതു്. കേരളശാഖാമണ്ഡലത്തിന്റെ പ്രതിനിധിയുടെ നിലയിൽ ഈ മഹായോഗത്തിൽ സന്നിഹിതനാകുവാനുള്ള ഭാഗ്യം എനിക്കുണ്ടായി. പൌരസ്ത്യരേയും പാശ്ചാത്യരേയും യോജിപ്പിക്കുവാനുള്ള മുഖ്യശക്തിയായ ബ്രഹ്മവിദ്യയുടെ പ്രധാനയോഗം ഇന്ത്യാരാജ്യത്തിന്റെ പ്രവേശനദ്വാരം (Gateway of India) എന്നു വിശ്രുതമായ ബോംബായിൽവെച്ചു കൂടിയതു് എത്രയും യുക്തമായതുതന്നെയാണ്. ഇംഗ്ലണ്ട്, അമേരിക്ക, മെക്സിക്കൊ, ഹോളൻറ്, സ്വീഡൻ, ആസ്ത്രേലിയ, ന്യൂസീലണ്ട്, ബലൂചിസ്ഥാൻ എന്നീ ദൂരദേശങ്ങളിൽനിന്നു പ്രതിനിധികൾ ഈ

ഓം.

സത്യാന്നാസ്തി പരോധർമ്മഃ

സനാതനധർമ്മം.

ശ്രേയാൻ ദ്രവ്യമയാദ്യജ്ഞാൽ ജ്ഞാനയജ്ഞഃ പരന്തപ. ഗീത 4-33.

പുസ്തകം 15. { 1925 ഫെബ്രുവരി. } നമ്പർ. 2.

മയൂരശതകം.

(സൂര്യശതകം.)

(15-ാം വാല്യം, 4-ാം പേജിൽനിന്നും തുടർച്ച.)

5.

ന്യക്കുർവ്വന്നോഷധീശെമുഷിതരുചിശുചേവ-
വോഷധീഃ പ്രോഷിതാഭാ
ഭാസ്വദ്ഗ്രാവോദ്ഗതേനപ്രഥമമിവകൃതാ-
ഭ്യുദ്ഗതിഃപാവകേന
പക്ഷച്ഛേദവ്രണാസൃക്സ്രുതഇവദൃഷദോ-
ദർശയൻപ്രാതരദ്രേ-
രാതാമ്രസ്തീവ്രഭാനോരനഭിമതനുദേ-
സ്താദ്ഗഭസ്ത്യുദ്ഗമോവഃ.

ഓഷധീശെ=ചന്ദ്രൻ. മുഷിതരുചി=നശിപ്പിക്കപ്പെട്ട ശോഭയോടുകൂടിയവനായപ്പോൾ. ശുചാഇവ=തങ്ങളുടെ നാഥനായ ചന്ദ്രന് ശോഭ കേടുവരുത്തിയതിനാലുണ്ടായ ദുഃഖത്താലോ എന്നു തോന്നുമാറ്. പ്രോഷിതാഭാഃ=ശോഭ കെട്ടുപോയ. (നല്ല മരുന്ന് ചെടികൾ രാത്രിയിൽ ജ്വലിക്കുക

യും പ്രഭാതമായാൽ ശോഭാരഹിതങ്ങളായി ഭവിക്കുകയും ചെയ്യും. ഓഷധീഃ =മരുന്നുചെടികളെ. ന്യക്കുൎവ്വൻ=തിരസ്കരിക്കുന്ന. ഭാസ്വദ്ഗ്രാവോദ്ഗതേന=സൂൎയ്യകാന്തമണികളിൽനിന്നുമുത്ഭവിച്ച. (സൂൎയ്യരശ്മി തട്ടുമ്പോൾ സൂൎയ്യകാന്തമണികളിൽനിന്ന് അഗ്നി ഉത്ഭവിക്കയും, ചന്ദ്രരശ്മിതട്ടുമ്പോൾ ചന്ദ്രകാന്തമണികളിൽനിന്ന് ജലം സ്രവിക്കയും ചെയ്യും.) പാവകേന=അഗ്നിയാൽ. പ്രഥമം=ആദ്യം. കൃതാഭ്യുദ്ഗതിഃ ഇവ=ചെയ്യപ്പെട്ട എതിരേല്പ്, സ്വാഗതം, കുശലപ്രശ്നം മുതലായവയോടുകൂടിയതായി.(ഒരുവൻ തന്റെ പ്രഭുവിനെക്കാണുമ്പോളെഴുനീററ് എതിരേല്ക്കുകയും സല്ക്കരിക്കയും മററും ചെയ്യുന്നതുപോലെ). പ്രാതരദ്രേഃ=ഉദയപൎവ്വതത്തിന്റെ. ദൃഷദഃ=ശിലകളേ. പക്ഷച്ഛേദവ്രണാസൃക്സ്രുതഃഇവ=ചിറകുകൾ മുറിച്ചതിനാലുണ്ടായ വ്രണങ്ങളിൽനിന്നും രക്തം ഒഴുക്കുന്നവയോ എന്നു തോന്നുമാറായി. (പണ്ടു പൎവ്വതങ്ങൾക്ക് ചിറകുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നും, അവ അവിടവിടെ പറന്നു ചെന്ന് ലോകങ്ങളെ നശിപ്പിച്ച് വന്നിരുന്നു എന്നും, അതുകണ്ട് ഇന്ദ്രൻ കോപിച്ച് തന്റെ വജ്രായുധംകൊണ്ട് അവയുടെ ചിറകുകൾ അറുത്തു എന്നും പുരാണപ്രസിദ്ധി.) ദൎശയൻ=കാണിക്കുന്ന. ആതാമ്രഃ=വളരെ ചുവന്ന. തിഗ്മഭാനോഃ=സൂൎയ്യന്റെ. ഗഭസ്ത്യുദ്ഗമഃ=കിരണങ്ങളുടെ ഉദയം. വഃ=നിങ്ങളുടെ. അനൎത്ഥമഥനായ=അനിഷ്ടനിവാരണത്തിനായിക്കൊണ്ട്. സ്യാൽ=ഭവിക്കട്ടെ.

6.

ശീൎണ്ണഘ്രാണാംഘ്രിപാണീൻവ്രണിഭിരപഘനൈ-
ൎഘൎഘരാവ്യക്തഘോഷാൻ
ദീൎഘാഘ്രാതാനഘൌഘൈഃപുനരപിഘടയ-
ത്യേകഉല്ലാഘയൻയഃ
ഘൎമ്മാംശോസ്തസ്യവോന്തൎദ്വിഗുണഘനഘൃണാ-
നിഘ്നനിൎവ്വിഘ്നവൃത്തെ-
ൎദ്ദത്താൎഘാഃസിദ്ധസംഘൈൎവ്വിദധതുഘൃണയഃ
ശീഘ്രമംഹോവിഘാതം.

യഃ=യാതൊരു സൂൎയ്യൻ. ഏകഃ=അസഹായനായിട്ടുതന്നെ. (ബ്രഹ്മവിഷ്ണുരുദ്രാദികൾകൂടി സൂൎയ്യരൂപികളായിട്ടുതന്നെ ജനങ്ങളെ രോഗരഹിതരാക്കുന്നു എന്ന് വേദം. അതിനാൽ രോഗനിവാരണത്തിന്നായി എല്ലാവരും സൂൎയ്യനേത്തന്നെ ഭജിക്കണമെന്ന് വന്നുകൂടി.) വ്രണിഭിഃ=വ്രണങ്ങളോടുകൂടിയ. അപഘനൈഃ=അവയവങ്ങളോടു(കൂടിയ). ശീൎണ്ണഘ്രാണാംഘ്രിപാണീൻ=ദ്രവിച്ചു നുറുങ്ങിയ മൂക്ക്. കാല് കയ്യ് ഇവയോടുകൂടിയ. ഘൎഘരാവ്യക്തഘോഷാൻ=ഒരു മാതിരി ഭയങ്കരവും സന്താപകരവും തെളിയാത്ത

ത്തമായ ശബ്ദഃത്തോടുകൂടിയ. അഘൌഘൈഃ=പാപസമൂഹങ്ങളാൽ. ദീർഘ ഗ്രസ്താൻ=വളരെക്കാലമായി ഗ്രസിക്കപ്പെട്ട. ജനാൻ=ജനങ്ങളെ. ഉല്ലാഘയൻ=രോഗഹീനരാക്കിച്ചെയ്യുന്നവനായിട്ട്. പുനരപി=വീണ്ടും. ഘടയതി=നല്ലനല്ല പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യത്തക്കവിധത്തിലാക്കിത്തീർക്കുന്നു. അന്തർഗ്ഗുണനാഘനാഘ്രാണനിഘ്നനിർവ്വിഘ്നവൃത്തൈഃ=ഉള്ളിൽ ഇരട്ടിച്ച തിങ്ങിയദയയോടു കൂടി കീഴടങ്ങിയ കേടററ പ്രവൃത്തിയോടുകൂടിയ. (ദയാനിധിയായ). തസ്യ=അത. ഘർമ്മാംശോഃ=സൂര്യന്റെ. സിദ്ധസംഘൈഃ=അഷ്ടൈശ്വര്യസിദ്ധിയോടുകൂടിയവരുടെ കൂട്ടങ്ങളാൽ. ദത്താർഘ്യാഃ=ചെയ്യപ്പെട്ട പൂജയോടുകൂടിയ. ഘൃണയഃ=കിരണങ്ങൾ. വഃ=നിങ്ങളുടെ. അംഹോവിഘാതം=പാപനിവാരണത്തെ. ശീഘ്രം=വേഗം. വിദധതു=ചെയ്യട്ടെ.

കടുത്ത പാപം ചെയ്കതുകൊണ്ടാണ് മഹാരോഗങ്ങൾ പിടിപെടുന്നതെന്നും, അതിനാൽ പാപം ചെയ്യരുതെന്നും, അറിയാതെ ചെയ്യപ്പോയാൽ സൂര്യനെ സേവിച്ചാൽ പാപം ദൂരെയകന്നുപോകുമെന്നും താത്പ.

7.

ബിഭ്രാണാ വാമനത്വം പ്രഥമമഥ തഥൈവ-
വാംശവഃ പ്രാംശവോഽരം
ക്രാന്താകാശാന്തരാളാസ്തദനുദശദിശഃ
പൂരയന്തസ്തതോഽപി
ധ്വാന്താദാച്ഛിദ്യദേവദ്വിഷഇവബലിതോ-
വിശ്വമാശശ്നുവാനാഃ
കൃച്ഛ്രാണ്യുച്ഛ്രായഹേലോപഹസിതഹരയോ-
ഹാരിദശ്വാഹരന്തു.

പ്രഥമം=ദിനാദിയിൽ. (അവതാരം കഴിഞ്ഞസമയത്തിൽ എന്നുമത്ഥം) വാമനത്വം=കുറേ ദിക്കിൽമാത്രം വ്യാപ്തിയെ, പൊക്കംകുറഞ്ഞ ബ്രഹ്മചാരിവേഷത്തെ. ബിഭ്രാണാഃ=വഹിക്കുന്ന. അഥ=പിന്നീട്. തഥാഏവ=അപ്രകാരംതന്നെ. പ്രാംശവഃ=പൊക്കംകൂടിയ. വളരെ ദിക്കിൽ വ്യാപിക്കുന്ന. തദനു=പിന്നീട്. ക്രാന്താകാശാന്തരാളാഃ=ആക്രമിക്കപ്പെട്ട ആകാശമദ്ധ്യത്തോടുകൂടിയ. ആകാശം മുഴവൻ വ്യാപിച്ച. തതഃഅപി=പിന്നീടും. ദശ,ദിശഃ=പത്തുദിക്കുകളെ. പൂരയന്തഃ=വ്യാപിക്കുന്ന. ബലിതഃ=കരുത്തേറിയ, മഹാബലി എന്ന പേരോടുകൂടിയ. ധ്വാന്താൽ=ഇരുട്ടിൽനിന്ന് ദേവദ്വിഷഃ=അസുരചക്രവത്തിയിൽനിന്ന് എന്നപോലെ. വിശ്വം=ലോകത്തെ. ആച്ഛിദ്യ=തട്ടിപ്പറിച്ച്. വിശ്വം=ലോകമെല്ലാം. ആശു=വേഗം. അശ്നുവാനാഃ=വ്യാപിക്കുന്ന. (ക്രമേണ എന്നു ചേത്തുകൊള്ളണം.)

ഉച്ഛ്റായഹേലോപഹസിതഹരയഃ=ഉയൎച്ചക്കളികൊണ്ട് പരിഹസിക്കപ്പെട്ട ത്രിവിക്രമനോടുകൂടിയ. (മഹാവിഷ്ണു വാമനനായി ഒരിക്കൽ അവതരിച്ചു ത്രിവിക്രമനായിത്തീൎന്ന് മഹാബലിയുടെ അടുക്കൽനിന്നു മൂന്നടി മണ്ണു യാചിച്ചു ലോകമെല്ലാം തട്ടിപ്പറിച്ചു ദേവേന്ദ്രനു കൊടുത്തു. ഇതാ ഞങ്ങൾ ദിവസംതോറും ത്രിവിക്രമാവതാരത്തിന്റെ സ്ഥിതി കാട്ടുന്നു എന്ന് മഹാവിഷ്ണുവിനെ പരിഹസിക്കുന്നെന്നു തോന്നും. ഒരുത്തൻ കാണിച്ചതുപോലെ മറെറാരുവൻ കാണിക്കുന്നതു പരിഹസിക്കയാണെന്നു ലോകപ്രസിദ്ധമല്ലോ). ഹാരിദശ്വാഃ=സൂൎയ്യനെ സംബന്ധിച്ച. അംശവഃ=കിരണങ്ങൾ. വഃ=നിങ്ങളുടെ. കൃച്ഛ്റാണി=സങ്കടങ്ങളെ. ഹരന്തു=നശിപ്പിക്കട്ടെ.

8.

ഉദ്ഗാഢേനാരുണിമ്നാവിദധതിബഹളം
ഽയെരുണസ്യാരുണത്വം
മൂൎദ്ധോദ്ധൂതൌഖലീനക്ഷതരുധിരരുചോ-
യെരഥാശ്വാനനെഷു
ശൈലാനാംശെഖരത്വംശ്രിതശിഖരിശിഖാ-
സ്തന്വതെയെദിശന്തു
പ്രേംഖന്തഃഖെഖരാംശോഃഖചിതദിനമുഖാ-
സ്തെമയൂഖാഃസുഖംവഃ.

യെ=യാതൊരു സൂൎയ്യകിരണങ്ങൾ. ഉദ്ഗാഢേന=വളൎന്ന. അരുണിമ്നാ=ഉദയകാലത്തിലുള്ള ചുവന്ന നിറത്താൽ. അരുണസ്യ=സ്വഭാവേന ചുവന്ന (സൂൎയ്യ) സാരഥിയുടെ. അരുണത്വം=സ്വാഭാവികമായ ചുവപ്പിനെ. ബഹളം=ദ്വിഗുണമാക്കി. വിദധതി=ചെയ്യുന്നു. മൂൎദ്ധോദ്ധൂതൌ=തല കുടയുമ്പോൾ. രഥാശ്വാനനേഷു=തേരിൽ കെട്ടിയിരിക്കുന്ന കുതിരകളുടെ മുഖരന്ധ്രങ്ങളിൽ. യെ=യാതൊരു സൂൎയ്യകിരണങ്ങൾ. ഖലീനക്ഷതരുധിരരുചഃ=കടിഞ്ഞാൺ തട്ടിമുറിഞ്ഞു ഒഴുകുന്ന ചോരപോലെ ശോഭിക്കുന്നു. യെ=യാതൊരു സൂൎയ്യകിരണങ്ങൾ. ശ്രിതശിഖരിശിഖാഃ=മലകളുടെ കൊടുമുടികളെ വ്യാപിക്കുന്നവയായിട്ട്. ശൈലാനാം=മലകളുടെ ശെഖരത്വം=ശിരോലങ്കാരഭാവത്തെ. വിതന്വതെ=ചെയ്യുന്നു. ഖെ=ആകാശത്തിൽ. പ്രേംഖന്തഃ=വിഹരിക്കുന്ന. ഖചിതദിനമുഖാഃ=വിളക്കപ്പെട്ട ദിനാരംഭത്തോടുകൂടിയ. (ദിനാദിയെ സൃഷ്ടീകരിക്കുന്ന.) തെ=അവ. ഖരാംശോഃ=സൂൎയ്യന്റെ. മയൂഖാഃ=കിരണങ്ങൾ. വഃ=നിങ്ങൾക്ക്. സുഖം=സുഖത്തെ. ദിശന്തു=നല്കട്ടെ. (തുടരും)

പി. കെ. നാരായണശാസ്ത്രികൾ.

ബ്രഹ്മസൂത്രം.

(ബ്രഹ്മശ്രീ വി. കെ. നാരായണഭട്ടതിരി അവർകൾ.)

അന്തരാധികരണം.

1—2—4.

ഛാന്ദോഗ്യോപനിഷത്തിലെ തൃതീയാദ്ധ്യായത്തിൽ 14-ാമത്തെ ഖണ്ഡത്തിന്റെ താല്പൎയ്യത്തെ ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ ആദ്യത്തെ അധികരണത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. പുത്രന് ദീൎഘായുസ്സുണ്ടാവാനായിട്ടുള്ള ഉപാസനയേയും മന്ത്രത്തേയും പതിനഞ്ചാമത്തെ ഖണ്ഡത്തിലും, തനിക്കു ദീൎഘായുസ്സുണ്ടാവാനായിട്ടുള്ള ഉപാസനയേയും മന്ത്രത്തേയും പതിനാറ് പതിനേഴ് ഈ ഖണ്ഡങ്ങളിലും, മനസ്സിനെ ബ്രഹ്മമാക്കി അദ്ധ്യാത്മമായ ബ്രഹ്മോപാസനയേയും, ആകാശത്തെ ബ്രഹ്മമാക്കി ആധിദൈവതമായ ബ്രഹ്മോപാസനയേയും പതിനെട്ടാമത്തെ ഖണ്ഡത്തിലും, ആദിത്യനെ ബ്രഹ്മമാക്കീട്ടുള്ള ബ്രഹ്മോപാസനയെ 19-ാമത്തെ ഖണ്ഡത്തിലും പറഞ്ഞുംകൊണ്ട് ഛാന്ദോഗ്യോപനിഷത്തിലെ തൃതീയാദ്ധ്യായം അവസാനിക്കുന്നു. 4-ാമത്തെ അദ്ധ്യായത്തിൽ ആദ്യത്തെ മൂന്നു ഖണ്ഡങ്ങളെക്കൊണ്ട് സംവൎഗ്ഗവിദ്യയേയും, പിന്നെ അഞ്ചു ഖണ്ഡങ്ങളെക്കൊണ്ട് സത്യകാമന്റെ ആത്മജ്ഞാനപ്രാപ്തിയേയും പറയുന്നു. എന്നാൽ ഈ ഒമ്പതു ഖണ്ഡങ്ങളുടെ താല്പൎയ്യം അപശൂദ്രാധികരണത്തിൽ സ്പഷ്ടമായി തീരുന്നതാണ്. പത്താമത്തെ ഖണ്ഡം മുതൽ പതിനഞ്ചാമത്തെ ഖണ്ഡം വരെ ഉള്ളതുകൊണ്ട് ഉപകോസലൻ എന്നൊരാൾ ഈ സത്യകാമന്റെ അടുക്കൽ വേദാദ്ധ്യയനം ചെയ്ത് എങ്ങിനെയാണ ആത്മജ്ഞാനത്തെ സിദ്ധിച്ചത് എന്നുള്ളതിനെ പററി പറയുന്നു. ഈ 15-ാമത്തെ ഖണ്ഡമാണ് പ്രകൃതത്തിലുള്ള അധികരണത്തിലെ വിഷയം.

ഉപകോസലൻ സത്യകാമന്റെ അടുക്കൽ വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്തിരുന്നു. അനേകം ശിഷ്യന്മാരെ വിദ്യ അഭ്യസിപ്പിച്ച് സ്വസ്വഗൃഹങ്ങളിലേക്ക് ഈ സത്യകാമൻ അയച്ചു എന്നാൽ ഉപകോസലനെ അങ്ങിനെ അയച്ചില്ല. ബ്രഹ്മോപദേശം ചെയ്ത് ഉപകോസലനെ സ്വഗൃഹത്തിലേക്ക് അയപ്പാനായി സത്യകാമന്റെ ഭാൎയ്യ ഭൎത്താവിനോട് പറഞ്ഞു. പക്ഷെ യാതൊന്നും സമാധാനം പറയാതെ സത്യകാമൻ അവിടെനിന്നു പോകയാണ് ഉണ്ടായത് ഈ അവസരത്തിൽ ഉപകോസലൻ വളരെ വ്യസനിച്ചു. എന്നാൽ ഉപകോസലന്റെ ശുശ്രൂഷകൊണ്ട് സന്തുഷ്ടന്മാരായിരിക്കുന്ന സത്യകാമന്റെ ശ്രൌതാഗ്നികൾ, അഗ്നിരഹസ്യത്തേയും ആത്മതത്വത്തേയും ഈ ഉപകോസലന് ഉപദേശിച്ചു. ബ്രഹ്മവിത്തുക്കൾക്കുള്ള ദേവയാനമാൎഗ്ഗത്തെ അങ്ങക്ക് അങ്ങയുടെ ആചാൎയ്യൻ ഉപദേശിക്കും എന്നും ഈ അഗ്നികൾ പറഞ്ഞു. അല്പകാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ സത്യകാമൻ തിരിയെവന്നു. ഉപകോസലന്റെ മുഖപ്രസാദം കണ്ടപ്പോൾ എന്റെ ശിഷ്യന് ആത്മജ്ഞാനം സിദ്ധിക്കുക കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്ന് സത്യകാമൻ അറിഞ്ഞു. ചോദിച്ചപ്പോൾ ഉപകോസലൻ വാസ്തവമെല്ലാം പറഞ്ഞു. ആത്മജ്ഞാനത്തിൽ ശിഷ്യന് ദൃഢത ഉണ്ടാവാനായി ആത്മസ്വരൂപത്തെ കാണിച്ചുംകൊണ്ട് ദേവയാനമാൎഗ്ഗത്തെ സത്യകാമൻ ഉപകോസലന് ഉപദേശിച്ചു. ഈ ഉപദേശമാണ് പതിനഞ്ചാമത്തെ ഖണ്ഡത്തിലെ വിഷയം. ഈ ഖണ്ഡത്തിൽ ആകെ അഞ്ചു മന്ത്രങ്ങളുണ്ട്. അവയുടെ ചുരുക്കം താഴെ മലയാളത്തിൽ വിവരിക്കുന്നു.

1. നേത്രങ്ങളുടെ ഉള്ളിൽ ഒരു പുരുഷനെ കാണുന്നു. ഈ പുരുഷൻ അമൃതനും ഭയത്തോടു കൂടാത്തവനും, ആത്മാവും, ബ്രഹ്മവും ആകുന്നു. ഈ പുരുഷന്റെ ആശ്രയമായ അക്ഷികളിൽ ജലത്തേയോ, നെയ്യിനേയോ ഒഴിച്ചാൽ അവ

പക്ഷ്മങ്ങളിലേക്കു പോകുന്നതല്ലാതെ അക്ഷികളിൽ സ്പൃശിക്കുന്നില്ല.

2. ഈ പുരുഷന്നു 'സായദ്ധാമൻ' എന്നൊരു പേരുണ്ട്. ശോഭനങ്ങളായ വസ്തുക്കൾ യാതൊരുത്തന്റെ അധീനത്തിൽ വരുന്നുവോ അവൻ സായദ്ധാമൻ എന്നാണ് ഇതിന്റെ അർത്ഥം.

3. ഈ പുരുഷന്നു 'വാമനി' എന്നുപേരുണ്ട്. ശോഭനങ്ങളായ വസ്തുക്കളെ യാതൊരുത്തൻ തന്റെ ഇഷ്ടംപോലെ വിനിയോഗിക്കുന്നുവോ അവൻ വാമനി എന്നാണ് ഇതിന്റെ അർത്ഥം.

4. ഈ പുരുഷന്നു 'ഭാമനി' എന്നൊരു പേരുണ്ട്. യാതൊരുത്തൻ പ്രകാശത്തിന്റെ നേതാവാകുന്നുവോ അവൻ ഭാമനി എന്നാണ് ഇതിന്റെ അർത്ഥം.

5. അഞ്ചാമത്തെ മന്ത്രത്തിൽ ദേവയാനമാർഗ്ഗത്തെ ഉപദേശിക്കുന്നു. ഈ മാർഗ്ഗത്തിന്റെ സ്വരൂപത്തെ അടുത്തു പറവാൻ പോകുന്നു. ഇനി ഈ അധികരണത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കുന്നു.

അന്തര ഉപപത്തേഃ.

1—2—13.

അന്തര=ചക്ഷുസ്സിന്റെ അന്തർഭാഗത്തിലുള്ള പുരുഷൻ ബ്രഹ്മമാകുന്നു. ഉപപത്തേഃ=ഈ പുരുഷൻ ബ്രഹ്മമാണെന്നു സ്വീകരിച്ചാലാണു ഈ ഖണ്ഡത്തിലെ അർത്ഥങ്ങൾക്കു ഉപപത്തിയുണ്ടാവുക. അതു ഹേതുവായിട്ടു.

സൂത്രതാല്പര്യത്തെ പറയുന്നു. നമ്മൾ അടുത്തുനിന്നു മററവന്റെ കണ്ണിലേക്കു നോക്കുമ്പോൾ നമ്മുടെ ദേഹം ആ കണ്ണിൽ പ്രതിബിംബിക്കും. ഈ പ്രതിബിംബമോ, ചക്ഷുസ്സിന്റെ ദേവതയായ സൂര്യനോ, ജീവാത്മാവോ, പരബ്രഹ്മമൊ ഇവിടെ ചക്ഷുസ്സിലെ പുരുഷനായിട്ടു ഉപദേശിച്ചിട്ടുള്ളതു എന്നാണു സംശയം. പ്രത്യക്ഷപ്രമാണം ഉള്ളതുകൊണ്ടു പ്രതി

ബിംബം തന്നെയാണെന്നു ഒരു പക്ഷം. രശ്മികൾ വഴിയായി ആദിത്യൻ ചക്ഷുസ്സിൽ ഇരിക്കുന്നുവെന്നു വേദങ്ങളിൽ പറയുന്നതുകൊണ്ടു ആദിത്യനാണു ഈ പുരുഷൻ എന്നും വിചാരിക്കാം. ജീവാത്മാവിന്നു സിദ്ധിക്കാവുന്ന മിക്ക സംഗതികളും ചക്ഷുസ്സിനെ അവലംബിച്ചു നില്ക്കുന്നതുകൊണ്ടു ജീവാത്മാവു ചക്ഷുസ്സിൽ ഇരിക്കുന്നുവെന്നു പറയാം. ഇങ്ങിനെയെല്ലാം വിചാരിക്കാമെങ്കിലും മന്ത്രങ്ങളുടെ താല്പൎയ്യം നോക്കിയാൽ പരമാത്മാവുതന്നെയാണെന്നു സ്പഷ്ടമാകും. ഈ പുരുഷൻ ആത്മാവാണെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. ആത്മശബ്ദത്തെ ബ്രഹ്മപരമായിട്ടാണു് അധികം ഉപയോഗിക്കാറുള്ളതു്. അമൃതത്വം, ഭയമില്ലായ്മ ഇവ രണ്ടും പരമാത്മാവിങ്കൽ മാത്രമെ വാസ്തവമായി ഉള്ളു. പരമാത്മാവിന്നു സ്നേഹബന്ധം ഇല്ലെന്നു സൂചിപ്പിക്കുന്നതിന്നാണു നെയ്യും, വെള്ളവും കണ്ണിൽ വീണിരിയാൽ പക്ഷ്മങ്ങളിലേക്കുപോകുമെന്നു പറഞ്ഞതു്. സംയദ്വാമൻ, വാമനി, ഭാമിനി ഈ ശബ്ദങ്ങളുടെ അൎത്ഥമായിത്തീരുന്നതിന്നാ പരമാത്മാവിന്നാണു് യോഗ്യതയുള്ളതു്. അതുകൊണ്ടു പരമാത്മാവിനെത്തന്നെയാണു് പ്രകൃതത്തിൽ പറയുന്നതു്. അടുത്തസൂത്രവും ഈ താല്പൎയ്യത്തെ സ്ഥിരീകരിക്കുന്നു.

സ്ഥാനാദിവ്യപദേശാച്ച.

1—2—14.

സ്ഥാനാദിവ്യപദേശാ=ബ്രഹ്മത്തിന്നു സ്ഥാനം മുതലായതുകളെ കല്പിക്കുക എന്നുള്ളതു വേദങ്ങളിൽ സാധാരണമാകുന്നു. സഗുണോപാസനകളെ പറയുന്ന ഘട്ടങ്ങളിൽ രൂപം, സ്ഥാനം, നാമം ഇവകളെല്ലാം ബ്രഹ്മത്തിന്നു കല്പിക്കാറുണ്ടു്. ഇവിടെ സ്ഥാനത്തെ കല്പിച്ചതുകൊണ്ടു പ്രകൃതത്തിൽ ബ്രഹ്മത്തെ വിവക്ഷിച്ചിട്ടില്ലെന്നു പറയുവാൻ സാധിക്കയില്ലെന്നു ചുരുക്കം. പൂൎവ്വബന്ധങ്ങളിലെ അൎത്ഥത്തെ വിചാരിച്ചാലും പ്രകൃതത്തിൽ ബ്രഹ്മത്തെ പറയുന്നു എന്നു വരുന്നു. ഈ സംഗതിയെ അടുത്ത സൂത്രം കൊണ്ടു കാണിക്കുന്നു.

1—2—15.

സുഖവിശിഷ്ടാഭിധാനാദേവച.

സുഖവിശിഷ്ടാഭിധാനം=ആനന്ദത്തോടുകൂടിയ വസ്തുവിനെ പൂൎവ്വഖണ്ഡത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു ഹേതുവായിട്ടു. താല്പൎയ്യത്തെ വ്യക്തമാക്കാം. ഉപകോസലൻ വ്യസനിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ സത്യകാമന്റെ വൈദികാഗ്നികൾ അഗ്നിരഹസ്യത്തേയും ആത്മതത്വത്തേയും ഉപകോസലനു ഉപദേശിച്ചുവെന്നു മുമ്പു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. ആ ഉപദേശം ഉപക്രമമായും (ആരംഭം) ആചാൎയ്യന്റെ ഉപദേശം ഉപസംഹാരമായും (അവസാനം) വിചാരിക്കാവുന്നതാണ്. ഉപക്രമോപസംഹാരങ്ങളെ ആലോചിച്ചു അൎത്ഥം നിൎണ്ണയിക്കുക എന്നുള്ളതു യുക്തമാണല്ലോ. ഉപക്രമത്തിൽ ഇങ്ങിനെ കാണുന്നു. "പ്രാണോബ്രഹ്മകം ബ്രഹ്മഖംബ്രഹ്മ" എന്നിങ്ങനെ ആത്മോപദേശം ഉണ്ടു. ഇതിന്റെ അൎത്ഥം ഇതാകുന്നു. പ്രാണഃ=സഗുണബ്രഹ്മൻ. കം=സുഖം. ഖം=ആകാശം. സുഖം ബ്രഹ്മമാണെന്നുപറഞ്ഞാൽ ഐഹികസുഖം ബ്രഹ്മമാണെന്നു വരും. ആകാശം ബ്രഹ്മമാണെന്നു പറഞ്ഞാൽ ഭൌതികാകാശം ബ്രഹ്മമാണെന്നു വരും. സുഖംതന്നെയാണ ബ്രഹ്മം, ആകാശംതന്നെയാണ ബ്രഹ്മം ഇവ രണ്ടും പറഞ്ഞാൽ ആനന്ദസ്വരൂപമായ ആകാശമാണ് ബ്രഹ്മം എന്നാണ വരുന്നതു്. അപ്പോൾ ഐഹികസുഖം ബ്രഹ്മമാണോ എന്നോ, ഭൌതികാകാശം ബ്രഹ്മമാണോ എന്നുള്ള സംശയങ്ങൾക്കു അവസരമില്ല. ദിവ്യമായ ആനന്ദത്തോടുകൂടിയ ആകാശംതന്നെയാണ് ബ്രഹ്മം എന്നു സ്പഷ്ടമാകുകയും ചെയ്യും. മായയുടെ സംബന്ധംകൊണ്ടു നിൎഗ്ഗുണബ്രഹ്മംതന്നെ, സഗുണബ്രഹ്മമായിത്തീരുന്നു എന്നുള്ള അൎത്ഥത്തെ കാണിക്കുവാനാണ് പ്രാണൻ ബ്രഹ്മമാണെന്നു് അവിടെ ഉപദേശിച്ചതു്. ഈ വിധം ആരംഭത്തിൽ അഗ്നികൾ ആത്മതത്വത്തെ ഉപദേശിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു് അവസാനത്തിലുള്ള ആചാൎയ്യന്റെ ആത്മോപദേശവും

ബ്രഹ്മപരംതന്നെയാവേണം. ഈ താല്പൎയ്യത്തിന്നു സഹായമായിത്തീരുന്ന വേറെ ഒരു യുക്തിയേയുംകൂടി അടുത്തസൂത്രത്തിൽ കാണിക്കുന്നു.

1—2—16.

ശ്രുതോപനിഷൽകഗത്യഭിധാനാച്ച.

ശ്രുതോപനിഷൽകഗത്യഭിധാനം=ശ്രുതോപനിഷത്തിന്നുള്ള ഗത്യഭിധാനം. ശ്രുതോപനിഷ്കൻ=ഉപനിഷത്തിനെ ശ്രവിച്ചവൻ. അതായതു് ആത്മജ്ഞാനി എന്നൎത്ഥം. ഗത്യഭിധാനം=ആത്മജ്ഞാനിക്കു സിദ്ധിക്കാവുന്ന ദേവയാനമാൎഗ്ഗത്തെ പറയുക എന്നൎത്ഥം. ഈ ദേവയാനമാൎഗ്ഗത്തിന്നു് അൎച്ചിരാദിമാൎഗ്ഗമെന്നും ഒരു പേരുണ്ടു്. ഈ മാൎഗ്ഗത്തിന്റെ സ്വരൂപം താഴെ കാണിക്കുന്നതാകുന്നു. ബ്രഹ്മജ്ഞാനി, മരണാനന്തരം തേജസ്സിന്റെ അധിദേവതയെ പ്രാപിക്കുന്നു. പിന്നെ ദിവസത്തിന്റെ അധിദേവതയെ, പിന്നെ ശുക്ലപക്ഷത്തിന്റെ അധിദേവതയെ, പിന്നെ ഉത്തരായണത്തിന്റെ അധിദേവതയെ, പിന്നെ സംവത്സരത്തിന്റെ അധിദേവതയെ, പിന്നെ ചന്ദ്രന്റെ അധിദേവതയെ, ഒടുവിൽ വിദ്യുത്തിന്റെ അധിദേവതയെ പ്രാപിക്കുന്നു. മനുവിന്റെ സൃഷ്ടിയിൽ ഉൾപ്പെടാത്ത ഒരാൾ ബ്രഹ്മലോകത്തിൽനിന്നു് വിദ്യുത്തിന്റെ ലോകത്തിൽവന്നു് ഈ ബ്രഹ്മജ്ഞാനിയെ ബ്രഹ്മലോകത്തേക്കു കൊണ്ടുപോകുന്നു. ഇതാണ് ദേവയാനമാൎഗ്ഗം. ആത്മജ്ഞാനികൾക്കു് അൎച്ചിരാദിമാൎഗ്ഗവും ജ്ഞാനമില്ലാത്ത കൎമ്മികൾക്കു് ധൂമാദിമാൎഗ്ഗവും ഇങ്ങിനെ രണ്ടു മാൎഗ്ഗങ്ങൾ ഉപനിഷത്തു് ഭഗവൽഗീത ഇങ്ങിനെ ചില ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പറയപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു് എന്നുമാത്രമല്ല, ഋഗ്വേദം മുതലായ സംഹിതകളിലും ഈ മാൎഗ്ഗങ്ങളെപ്പറ്റി പറയുന്നതുകാണാം. ദേവയാനത്തിൽകൂടെ പോകുന്ന ആത്മജ്ഞാനികൾ കാൎയ്യബ്രഹ്മത്തിന്റെ ലോകത്തിൽചെന്നു് ക്രമമുക്തിക്കു് പാത്രീഭൂതന്മാരാവാം

എന്നല്ലാതെ മരണാനന്തരം ഇവക്ക് നിർഗ്ഗുണബ്രഹ്മസായൂജ്യം കിട്ടുന്നതല്ല. മുക്തികളുടെ താരതമ്യം, മരണാനന്തരം ജീവികളുടെ ഗതി ഈ വകയെ പററി 3,4 അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ പറയുന്നതുകൊണ്ടു ഇവിടെ പറയുന്നില്ല. എന്നാൽ ഒന്നുമാത്രം പറയുന്നു. ദേവയാനമാർഗ്ഗത്തെ പ്രാപിച്ചവരെ ഉദ്ദേശിച്ചു പിണ്ഡം മുതലായ കർമ്മങ്ങളെ ചെയ്യില്ലെങ്കിലും വിരോധമില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ആന്നു സ്വർഗ്ഗാരോഹണാനന്തരം സന്യാസിമാരെ ഉദ്ദേശിച്ച് പിതൃകർമ്മം ചെയ്യാതിരിക്കുന്നത്. ആത്മജ്ഞാനികൾക്കുള്ള ദേവയാനമാർഗ്ഗത്തെ ഈ ഖണ്ഡത്തിൽ പറയുന്നതുകൊണ്ടു പ്രകൃതത്തിൽ പ്രതിപാദ്യമായിട്ടുള്ളത് പരമാത്മാവാണെന്നുവരുന്നു. പ്രതിബിംബം മുതലായ്യൊക്കെ അല്ലെന്നു അടുത്ത സൂത്രത്തിൽ പറയുന്നു.

1—2—17.

അനവസ്ഥിതേരസംഭവാച്ചനേതരഃ.

ഇതര=പ്രതിബിംബം മുതലായത്, ന=അല്ല, അനവസ്ഥിതേഃ=പ്രതിബിംബംസർവ്വദാ ഉള്ളതല്ല. അസംഭവാത്=അമൃതത്വം ഭയമില്ലായ്മ ഇവ ആദിത്യനൊജീവാത്മാവിന്നോ സംഭവിക്കാത്തതാണ്. ആയതിനാൽ ഉപാസനക്ക് വേണ്ടി പരമാത്മാവിന്നു സ്ഥാനം മുതലായവയെ കല്പിക്കുക പതിവായതുകൊണ്ടും, ഉപക്രമത്തിൻെറയും ഉപസംഹാരത്തിൻെറയും താല്പര്യത്തിൻെറ സ്വാരസ്യം കൊണ്ടും, വേറെയുള്ള വിശേഷണങ്ങളെക്കൊണ്ടും, അക്ഷിയിലുള്ള പുരുഷൻ പരമാത്മാവുതന്നെയാകുന്നു.

പ്രകൃതിശക്തികൾ.

(ബ്രഹ്മശ്രീ മഞ്ചേരി രാമകൃഷ്ണയ്യർ അവർകൾ. ബി. എ.)

ചലനം, ശബ്ദം, ചൂട്, വിദ്യുത്, വെളിച്ചം, കാന്തശക്തി എന്നീ ശക്തികളാണ് പ്രധാനങ്ങളായ സ്ഥൂലശക്തികൾ. കൊടുങ്കാറ്റ് വൃക്ഷങ്ങളെ പറിച്ചെടുക്കുന്നു; ഇടിവെട്ടുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന ഘോരശബ്ദം വീടുകളേയും മേടുകളേയും തകൎക്കുന്നു; വലിയ ചൂട് പാറകളേയും ലോഹങ്ങളേയും ഉരുക്കുന്നു. മേഘങ്ങളിൽ നിറഞ്ഞു നില്ക്കുന്ന വിദ്യുച്ഛക്തി കൊടുങ്കാടുകളേയും വലിയ കെട്ടിടങ്ങളേയും ചുട്ടുകരിക്കുന്നു. സൂൎയ്യനിൽ നിന്നു വരുന്ന വെളിച്ചം സസ്യവൎഗ്ഗത്തെ പോഷിപ്പിക്കുന്നു. കാന്തം ഇരുമ്പിൻകഷ്ണങ്ങളെ ആകൎഷിക്കുന്നു. ഇതൊക്കെ നാം അറിയുന്ന വാസ്തവങ്ങളാണ്. എന്നാൽ ഈ ശക്തികളെല്ലാം ഒന്നു തന്നെയാണെന്നും, ഇവയിൽ ഓരോ ശക്തിയേയും മററു ശക്തികളായി പരിണമിപ്പിക്കാമെന്നുമുള്ള വാസ്തവം അത്രതന്നെ വ്യക്തമാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഈ തത്വത്തെപ്പററി ചിന്തിക്കാം.

ചലനം, ശബ്ദം, ചൂട്, വെളിച്ചം.

ഒരു കൊല്ലൻ ഒരിരുമ്പിൻകഷ്ണം എടുത്തു കൂടത്തിന്മേൽ വെച്ച് ചുററിക കൊണ്ടടിക്കുമ്പോൾ എന്തെല്ലാം സംഭവങ്ങളാണ് നടക്കുന്നതെന്നു ആലോചിച്ചുനോക്കുക. ചുററിക ചലിക്കുവാൻ കാരണം കൊല്ലന്റെ കയ്യിലുള്ള മാംസപേശികളുടെ ചലനമാകുന്നു. ചലിക്കുന്ന ചുററിക ഇരുമ്പിൽതട്ടുമ്പോൾ ശബ്ദവും, ചൂടും ഉണ്ടാകുന്നു. കുറെ നേരത്തേക്കു ഇരുമ്പുകഷ്ണത്തെ അടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നാൽ അതു ചൂടുപിടിക്കുന്നു. പിന്നീടു അതു പ്രകാശിക്കുകയും ചെയ്യാം. കത്തി ചാണക്കു വെക്കുമ്പോൾ ചാണയിൽ നിന്നു പുറപ്പെടുന്ന തരികൾ തീപ്പൊരികൾ പോലെ മിന്നുന്നതിനു കാരണം ചലനശക്തി ചൂടായി പരിണമിക്കുന്നതാകുന്നു.

ചലനം, കാന്തശക്തി, വിദ്ര്യത്ശക്തി.

'ഡൈനാമൊ' എന്നുള്ള പദം സാധാരണമായി ഇപ്പോൾ എല്ലാവരും കേട്ടിരിക്കുമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു. ചലനശക്തിയെ കാന്തശക്തിയുടെ സഹായം കൊണ്ടു വിദ്ര്യച്ഛക്തിയായി മാററുന്ന യന്ത്രമാണ് ഡൈനാമൊ യന്ത്രം. കുതിലാടത്തിന്റെ ആകൃതിയിലുള്ള ഒരു കാന്തത്തിന്റെ ഇടയിൽ ലോഹം കൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ ഒരു ചക്രം തിരിയുമ്പോൾ ആ ചക്രത്തിൽ വിദ്ര്യച്ഛക്തിയുണ്ടാകുന്നു. കാന്തശക്തിക്ഷേത്രത്തിൽ ചലനം ഉണ്ടാകുമ്പോൾ മാത്രമെ വിദ്ര്യച്ഛക്തിയുണ്ടാകുന്നുള്ളു. കാന്തശക്തിവീചികൾ ഭൂമിയിൽ വ്യാപിച്ചു കിടക്കുന്നു. ഭൂമി തന്നെ ഏകദേശം ഒരു കാന്തമായതുകൊണ്ട് വളരെ വേഗത്തിൽ ചുററുന്ന ഒരു ലോഹവലയത്തിൽ വിദ്ര്യച്ഛക്തി ഉണ്ടാകുന്നു. ഇവിടെയെല്ലാം ചലനം വിദ്ര്യത്തായി മാറുന്നു.

വെള്ളച്ചാട്ടവും വിദ്ര്യച്ഛക്തിയും.

വെള്ളച്ചാട്ടത്തിന്റെ ചലനശക്തിയെ ചക്രം തിരിക്കുവാൻ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നു. ആദ്യം പർവ്വതാഗ്രങ്ങളിലുള്ള വെള്ളത്തെ വലിയ കുഴൽ വഴിക്കു സമനപ്രദേശങ്ങളിലേക്കു കൊണ്ടുവരുന്നു; ഈ വെള്ളത്തിന്റെ വഴിക്കു വളരെ ചക്രങ്ങൾ വെയ്ക്കുന്നു. മലമുകളിൽ നിന്നു വരുന്ന വെള്ളത്തിന്റെ സ്രോതശ്ശക്തി ചക്രങ്ങളെ കാന്തങ്ങളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ വളരെ വേഗത്തിൽ തിരിക്കുന്നു. അപ്പോൾ വിദ്ര്യച്ഛക്തിയുണ്ടാകുന്നു. ഈ വിദ്ര്യച്ഛക്തിയെ ചില ദ്രാവകങ്ങളും ലോഹങ്ങളും ഉള്ള പാത്രങ്ങളിൽ സംഭരിച്ചു വെയ്ക്കുന്നു. അവയിൽ നിന്നു പുറപ്പെടുന്ന കമ്പികളിൽ കൂടി വിദ്ര്യച്ഛക്തിയെ ഓരോ കാര്യത്തിന്നായി നാം ഉപയോഗിക്കുന്നു.

രിക്തങ്ങളായ സ്ഫടികക്കുപ്പികളിൽ വെയ്ക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള കരിന്തൽവഴിക്കു വിദ്ര്യച്ഛക്തിപ്രവഹിക്കുമ്പോൾ വിദ്ര്യച്ഛക്തി

കരിന്തിനെ ചൂടുപിടിപ്പിക്കുകയും അതിൽനിന്നു വെളിച്ചം ഉണ്ടാവുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതാണ് വൈദ്യുതദീപം. ഈ വിളക്കു കണ്ടുപിടിച്ച മഹാൻ എഡിസൻ എന്നുപേരായ ഒരു അമേരിക്കക്കാരനാകുന്നു.

വിദ്യുച്ഛക്തിയും കാന്തശക്തിയും.

ഉരുക്കിൽ കൂടി വിദ്യുച്ഛക്തി പ്രവഹിച്ചാൽ ഉരുക്ക് കാന്തമായി തീരുന്നു. പച്ചയിരുമ്പിൽ കൂടി വിദ്യുച്ഛക്തി ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ആ ഇരുമ്പു തല്ക്കാലം ഒരു കാന്തമായിത്തീരുന്നു; അതായതു അപ്പോൾ അതു ഇരുമ്പിനെ ആകഷിക്കുന്നു. വിദ്യുച്ഛക്തി പ്രവാഹം നിന്നാൽ കാന്തശക്തിയും പച്ചയിരുമ്പിൽ ഇല്ലാതെയായിത്തീരുന്നു; അതായതു വിദ്യുച്ഛക്തിപ്രവാഹം നിന്നാൽ ഇരുമ്പിൽ കാന്തശക്തി ഉണ്ടാവുകയില്ല ഇവിടെ വിദ്യുത്ശക്തി കാന്തശക്തിയായി മാറുന്നു.

വിദ്യുച്ഛക്തിയും കാന്തവും.

ഒരു വടക്കുനോക്കിയുടെ മുകളിൽ വിദ്യുച്ഛക്തി ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു കമ്പിയെ എടുത്തു തെക്കുവടക്കായി പിടിച്ചാൽ സൂചിയുടെ വടക്കെ മുന കിഴക്കോട്ടോ പടിഞ്ഞാട്ടോ തിരിഞ്ഞുനില്ക്കും. കിഴക്കോട്ടാണ് മാറിയതു് എന്നിരിക്കട്ടെ. മുമ്പു തെക്കോട്ടിരുന്ന ഭാഗം വടക്കോട്ടാകത്തക്കവണ്ണം കമ്പിയെ തിരിച്ചു പിടിച്ചാൽ സൂചിയുടെ വടക്കെ മുന പടിഞ്ഞാട്ടു തിരിയും. കമ്പിയെ തിരിച്ചു പിടിക്കുന്നതുകൊണ്ടു സൂചിയെ അപേക്ഷിച്ച് വിദ്യുച്ഛക്തിപ്രവാഹത്തിന്റെ ഗതി മാറുകയാണ് നാം ചെയ്യുന്നതു്. ഇവിടെ വിദ്യുച്ഛക്തിയും കാന്തശക്തിയും കൂടി ചലനത്തിന്നുകാരണമായിത്തീരുന്നു.

കമ്പിത്തപാൽ.

വിദ്യുച്ഛക്തിധാര പച്ചയിരുമ്പിനെ അശാശ്വതകാന്തമാക്കിത്തീക്കുന്നുവെന്നും, കാന്തമുള്ളിനെ ചലിപ്പിക്കുന്നുവെ

ന്നും മുമ്പു പറഞ്ഞുവല്ലോ. ഈ രണ്ടു തത്വങ്ങളാണ് കമ്പിത്തപാലിന്റെയും അടിസ്ഥാനം. പച്ചയിരുമ്പുകൊണ്ടുണ്ടാക്കപ്പെട്ട ഒരു ഇരിമ്പുകഷ്ണത്തിൽ വിദ്യുച്ഛക്തിധാര പ്രവഹിക്കുമ്പോൾ അതു കാന്തമായിത്തീരുന്നു. അപ്പോൾ അതു ഒരിരുമ്പുകഷ്ണത്തെ ആകർഷിക്കുന്നു. ഈ ഇരുമ്പുകഷ്ണം രണ്ടാണികളിൽ പെട്ടെന്നുതട്ടുമ്പോൾ 'കട' എന്നൊരുശബ്ദവും മെല്ലെ തട്ടുമ്പോൾ 'കട്ട' എന്നൊരു ശബ്ദവും ഉണ്ടാകുന്നു. കട,കട്ട എന്ന ശബ്ദങ്ങളെക്കൊണ്ട് പല ശബ്ദസംജ്ഞകളും അക്ഷരങ്ങൾക്കു ഏർപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. (എ=കട. കട്ട. ബി=കട്ട കട, കട, കട,) ഈ ശബ്ദം കേട്ടു അക്ഷരം തിരിച്ചറിയപ്പെടുത്തുന്നു. ടെലിഫോണിന്റെയും പ്രവൃത്തിയും ഇപ്രകാരം തന്നെയാകുന്നു.

വിദ്യുച്ഛക്തിയും ചലനവും.

കാന്തത്തിന്റെ സമീപത്തിലുള്ള ചലനം വിദ്യുച്ഛക്തിയായി മാറുന്ന വാസ്തവം മുമ്പു വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. വിദ്യുച്ഛക്തിയെ ചലനമായി മാററാവുന്നതാണ്. ഒരു കാന്തത്തിന്റെ അരികെയിരിക്കുന്ന കമ്പിയിൽ കൂടി വിദ്യുച്ഛക്തി പ്രവഹിക്കുമ്പോൾ ആ കമ്പി ഇളകുന്നു. വിദ്യുച്ഛക്തി പ്രവാഹം നിന്നാൽ ചലനവും നില്ക്കുന്നു. മദിരാശി ബോംബെ എന്നീ പട്ടണങ്ങളിൽ കാണാവുന്ന ട്രാംവണ്ടിയുടെ ചലനത്തിന്നു കാരണം വിദ്യുച്ഛക്തിയാകുന്നു. വിദ്യുച്ഛക്തി വിശറികൾ ചുററുന്നതും ഇപ്രകാരം തന്നെയാകുന്നു.

വിദ്യുച്ഛക്തിയും ശബ്ദവും.

വിരുദ്ധങ്ങളായ വിദ്യുച്ഛക്തികളോടുകൂടിയ മേഘങ്ങൾ അടുക്കുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന ശബ്ദമാണ് ഇടി. ഇവിടെ വിദ്യുച്ഛക്തി ശബ്ദമായും, വെളിച്ചമായും, ചൂടായും മാറുന്നു.

ചൂടും ചലനവും.

ചൂടു ചലനമായിത്തീരുന്നതിനു ഉദാഹരണങ്ങളാണ് തീവണ്ടിയും, തീക്കപ്പലും. കല്ക്കരിയൊ വിറകൊ എണ്ണയൊ കത്തുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന ചൂടു വെള്ളത്തെ നീരാവിയായി മാററുന്നു. നീരാവിയാകുമ്പോൾ വെള്ളം വളരെ (ഏകദേശം 1700 ഇരട്ടി) വലുതായിത്തീരുന്നു. അപ്പോൾ അതു ആവിയന്ത്രത്തിലുള്ള ചില അടപ്പുകളെ ഉന്തിയകററുന്നു. നീരാവി തണുക്കുമ്പോൾ ചുരുങ്ങുന്നു, അപ്പോൾ അടപ്പു താഴത്തുവരികയും ചെയ്യുന്നു. നീരാവിയുടെ സങ്കോച വികാസങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് അടപ്പു താഴുകയും പൊന്തുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇപ്രകാരം ചലനം ഉണ്ടാകുന്നു. ആവിയന്ത്രത്തിൻെറ രചനയെപ്പററി ഇവിടെ വിവരിക്കുന്നില്ല.

ചൂടും, വിദ്യുച്ഛക്തിയും.

വ്യത്യസ്തങ്ങളായ രണ്ടു ലോഹഖണ്ഡങ്ങളെ ഒരു വലയാകൃതിയിൽ വിളക്കി ഒരു സന്ധിയെ മാത്രം ചൂടുപിടിപ്പിച്ചാൽ ആ വലയത്തൽക്കൂടി വിദ്യുച്ഛക്തി പ്രവഹിക്കുന്നു. ചൂടിന്നനുസരിച്ചു വിദ്യുച്ഛക്തിധാരയുടെ ശക്തിയും, ഗതിയും മാറുന്നതാണ്. ഇവിടെ ചൂട് വിദ്യുച്ഛക്തിയായി പരിണമിക്കുന്നു.

പ്രഥമ ദൃഷ്ടിയിൽ വ്യത്യസ്തങ്ങളായി തോന്നുന്നശക്തികൾ വാസ്തവത്തിൽ ഒന്നാണെന്നു മുമ്പു പറഞ്ഞ സംഗതികൾ വെളിവാക്കുന്നു. ഇപ്രകാരം ആശ്ചൎയ്യകരങ്ങളായ പല വാസ്തവങ്ങളും പ്രകൃതിയിൽ നാം കാണുന്നു. ഇവയുടെ തത്വം എന്താണെന്ന് മനസ്സിലാകുമ്പോൾ ഇവയുടെയെല്ലാം കൎത്താവും ഭൎത്താവും സംഹൎത്താവും ആയിരിക്കുന്ന ഈശ്വരൻെറ മഹിമയെന്താണെന്നു കുറച്ചൊന്നു നമുക്കറിയുമാറാകുന്നു.

മുഹമ്മദ് നബിയും ഇസ്ലാം മതവും.

ചില സംഗതികളെപ്പററി ആലോചിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ ഇസ്ലാംമതം ഏററവും വിശിഷ്ടമായ ഒരു മതമാകുന്നുവെന്നു പറയാം. ദീഘദശിയായ മുഹമ്മദ് നബിയാൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട ഈ മതത്തിനെപ്പററി നല്ല അറിവ് എല്ലാവക്കും വേണ്ടതാകുന്നു. മററു സകലമതക്കാരും മനസ്സിലാക്കേണ്ടതായ പല തത്വങ്ങളും ഇസ്ലാംമതത്തിൽ ഉണ്ട്:

ഈ ലോകത്തിൽ വിദ്യയും പരിഷ്കാരവും ആദ്യം ഉത്ഭവിച്ചതു് യൂറോപ്പുരാജ്യത്തിലാണെന്നുള്ള അഭിപ്രായക്കാരായ വെള്ളക്കാർ, യൂറോപ്പുരാജ്യം അപരിഷ്കൃതമായിരുന്ന കാലത്തു്, ഭൂലോകത്തിലുള്ളവരെല്ലാം അപരിഷ്കൃതന്മാരായിരുന്നുവെന്നു യാതൊരു അടിസ്ഥാനവുമില്ലാതെ പറഞ്ഞുവരുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ അഭിപ്രായം തെററായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. പാശ്ചാത്യർ അപരിഷ്കൃതന്മാരായി കാട്ടിൽ വസിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കാലത്തിൽ അറബിസാമ്രാജ്യം അതിന്റെ ഉച്ചസ്ഥാനത്തിൽ ആയിരുന്നു. മുസൽമാന്മാരായ അറബിക്കാർ അക്കാലത്തു് ഐഹികവിഷയങ്ങളിലും പാരത്രികവിഷയങ്ങളിലും ഒരുപോലെ അറിവു സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളവരായിരുന്നു. അജ്ഞാനാന്ധകാരത്തിൽ അലഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്ന പാശ്ചാത്യക്കു് ഈ മുഹമ്മദീയപരിഷ്കാരം ഒരു ദീപസ്തംഭമായിരുന്നു. ജന്യശൂരന്മാരായ അറബിക്കാർ യൂറോപ്പുരാജ്യത്തിന്റെ വടക്കുഭാഗത്തിലുള്ള കാട്ടാളന്മാരുടെ ആക്രമണങ്ങളെ നിരോധനം ചെയ്തു അവരെ വടക്കോട്ടോടിച്ചിരുന്നില്ലെങ്കിൽ യവനസാമ്രാജ്യവും രോമകസാമ്രാജ്യവും നേടിവെച്ചിട്ടുള്ളതായ സമ്പത്തുകൾ പാശ്ചാത്യന്മാക്കു് ഒരിക്കലും കിട്ടുകയില്ലായിരുന്നു.

മുഹമ്മദ്നബി ചെയ്യിട്ടുള്ള പ്രവൃത്തികളുടെ ഗൌരവം നല്ലവണ്ണം അറിയേണമെങ്കിൽ ഏഴാംനൂററാണ്ടിൽ ആഫ്റിക്ക, യൂറോപ്പ് എന്നീ രാജ്യങ്ങൾ ഏതുസ്ഥിതിയിലായിരുന്നുവെന്ന് ആദ്യം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണ്. ഏഴാംനൂററാണ്ടിന്നു വളരെക്കാലം മുമ്പുതന്നെ യവനസാമ്രാജ്യം നശിച്ചുപോയിരുന്നു. മദ്ധ്യധരണിക്കടലുടെ നാലുഭാഗത്തും പടൎന്നുപിടിച്ചിരുന്ന രോമകസാമ്രാജ്യത്തിന്നു നല്ലവാട്ടംതട്ടിയിരുന്നു. പൌരുഷമുള്ള ഒരു വൎഗ്ഗക്കാർ ലോകരംഗത്തിൽ പ്രവേശിച്ചാൽ മാത്രമേ ജനങ്ങൾക്കു് ഉൽഗതിയുള്ളു എന്ന സ്ഥിതിയായി. ഈ വൎഗ്ഗക്കാർ അറബിക്കാരായിരുന്നു. ക്രൂരസ്വഭാവക്കാരായ ഇക്കൂട്ടർ രോമകസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ നാശകാരണന്മാരായിത്തീൎന്നു.

എന്നാൽ, ഇണക്കമില്ലാത്തവരും, ക്രൂരന്മാരും, ധീരന്മാരുമായിരുന്ന അറബികളെ സ്വാധീനത്തിലാക്കി പിന്നെ അവരെ പരിഷ്കാരക്കാരാക്കിത്തീൎക്കുന്ന കാൎയ്യം വളരെ പ്രയാസമുള്ളതാണെന്ന് പ്രത്യേകിച്ചു പറയണമെന്നില്ല. സാമാന്യം ആളുകളെ ഒന്നും ഇവർ കൂട്ടാക്കില്ല എന്നുള്ളതു നിശ്ചയമാണ്. സ്ഥാനവും മാനവും പ്രാഭവവും ഉള്ള ഒരു മഹാൻതന്നെ ഇതിന്നു വേണമെന്ന് നമുക്കു് ഊഹിക്കാം. ഈ ആതതായികളോടു വേദം ഉപദേശിക്കുവാൻ തുനിയുന്നവൻ മരണത്തിന്നൊരുങ്ങേണ്ടതുതന്നെയാണ്.

അതുകൊണ്ടു് ക്രിസ്തുവൎഷം 569-ൽ കോറേഷ് എന്ന വിശ്രുതരാജവംശത്തിൽച്ചേൎന്ന ഹാഷിഎന്ന തറവാട്ടിൽ മുഹമ്മദ് നബി ജനിച്ചു. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ജനനം മക്കത്തിലാണ്. മുഹമ്മദ് ജനിക്കുന്നതിന്നു മുമ്പുതന്നെ അച്ഛൻ മരിച്ചുപോയതുകൊണ്ടു് കുട്ടിയെ ഇളയച്ഛനായ അബുട്ടാലിബ് എടുത്തുവളൎത്തി. കുറെ പ്രായം ചെന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹം മുഹമ്മദിനെ ചില കച്ചവടക്കാരുടെ ഒപ്പം സുറിയാവിലേക്കയച്ചു

അക്കാലത്തു് രാജവംശത്തിൽ ജനിച്ചവരും സാധാരണ പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുവന്നിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു് മുഹമ്മദ് കുട്ടിക്കാലത്തു് ഒട്ടകങ്ങളെ വളൎത്തി രക്ഷിച്ചപോന്നു. അറബിക്കാർ എഴുതുവാനും വായിക്കുവാനും പഠിക്കുന്നതുതന്നെ ദുൎല്ലഭമായിരുന്നു; എങ്കിലും മുഹമ്മദ് അറബിഭാഷ നല്ലവണ്ണം പഠിച്ചു. പിന്നെ നാടൊക്കെ ചുററി സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അറബിരാജ്യം അക്കാലത്തു് ഏററവും നികൃഷ്ടസ്ഥിതിയിലായിരുന്നു. ദയ ഒരു ദുൎഗ്ഗുണമെന്നായിരുന്നു അന്നത്തെ അറബികളുടെ വിശ്വാസം. എല്ലാ പ്രദേശങ്ങളിലും കയ്യൂക്കുള്ളവൻ കാൎയ്യക്കാരൻ ആയിരുന്നു. സ്ത്രീകളെ മൃഗങ്ങളെന്നാണ് പുരുഷന്മാർ കരുതിയിരുന്നതു്. അറബിവിനോദകഥകളിൽ വിവരിച്ചുകാണുന്ന സകല ക്രൂരകൃത്യങ്ങളും ഇടപ്രഭുക്കന്മാർ പ്രവൎത്തിച്ചുപോന്നിരുന്നു.

ഈശ്വരേച്ഛയ്ക്കനുസരിച്ച് ഭൂമിയിൽ ധൎമ്മസംസ്ഥാപനം ചെയ്യാൻ താൻ അവതരിച്ചിട്ടുള്ളവനാണെന്നു് ചെറുപ്പത്തിൽ തന്നെ മുഹമ്മദിന്നു തോന്നി. വയസ്സുചെല്ലുന്തോറും ഈ വിശ്വാസം അധികമായിത്തുടങ്ങി. അദ്ദേഹത്തിന്നു് 25 വയസ്സായപ്പോൾ കഡിജാ എന്നു പേരായ ഒരു വിധവയെ അദ്ദേഹം വേട്ടു. ഐഹികസുഖപ്രദങ്ങളായ സ്ഥാനം, മാനം, വിത്താ, ബലം മുതലായവ ഇദ്ദേഹത്തിന്നു് അധീനങ്ങളായിരുന്നുവെങ്കിലും ഇവകളിലൊന്നും മനസ്സുചെലുത്താതെ അദ്ധ്യാത്മപ്രദീപങ്ങളും അത്യന്തരഹസ്യങ്ങളും ആയ വിഷയങ്ങളെപ്പററി ആലോചിച്ചു കാലം കഴിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാൎയ്യ ഇതിന്നു വിപരീതമായി പ്രവൎത്തിച്ചില്ല എന്നു മാത്രമല്ല, അദ്ദേഹത്തെ സഹായിക്കുകയും ചെയ്തു. കുറെക്കാലം പല ഗിരിഗഹ്വരങ്ങളിലും നോൽമ്പുനോററു് തപസ്സു ചെയ്തു. ക്രമേണ തന്റെ അവതാരകാൎയ്യം എന്താണെന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്നു മനസ്സിലായി. ഇങ്ങിനെ ഈശ്വരനിൽത്തന്നെ

നെസ്സച്ചാരിത്തിയപ്പോൾ പല ദിവ്യദശ്നങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിന്നു കണ്ടുതുടങ്ങി. എന്നു മാത്രമല്ല, ഒരു ദിവസം ധ്യാനത്തിലിരിക്കുമ്പോൾ ഒരു മതം സ്ഥാപിക്കണം എന്നുള്ള ഒരു കല്പന അദ്ദേഹത്തിന്ന് ഈശ്വരനിൽനിന്നു കിട്ടി. ഈ മതസ്ഥാപനത്തിന്നായിക്കൊണ്ട് അദ്ദേഹം യത്നിച്ചുതുടങ്ങി.

ഇസ്ലാംമതം ആദ്യം അവലംബിച്ചത് ക്ഖദീജയായിരുന്നു. യഹൂദന്മാരുടെ ഏകേശ്വരവിശ്വാസത്തെപ്പററിയും ക്രിസ്തുവിൻെറ സദാചാരപരങ്ങളായ ഉപദേശങ്ങളെപ്പററിയും നബിക്കു നല്ല അറിവുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇവരണ്ടും അക്കാലത്തിന്നു പററിയ ധമ്മങ്ങളല്ലെന്നു അദ്ദേഹം അറിഞ്ഞു. കാടന്മാരും ധീരന്മാരും ആയ തൻെറ നാട്ടുകാരുടെ ഇടയിൽ ധമ്മസംസ്ഥാപനംചെയ്യാൻ ഒരു പുതിയമാഗ്ഗം തന്നെ വേണമെന്ന് അദ്ദേഹം തീച്ച്യാക്കി. സാമുദായികധമ്മങ്ങൾക്കും ആദ്ധ്യാത്മധമ്മങ്ങൾക്കും തമ്മിലുള്ള ചേച്ച്യെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതായ ഒരു മതം അദ്ദേഹം തന്നെ സ്ഥാപിക്കുവാൻ നിശ്ചയിച്ചു.

തന്നോട് ഈശ്വരൻ കല്പിച്ചത് അദ്ദേഹം ചില ഇടപ്രഭുക്കന്മാരോട് സ്വകാര്യമായി ബോധിപ്പിച്ചു. ഈശ്വരാജ്ഞക്കനുസരിച്ചിട്ടുള്ള ധമ്മത്തെ സ്ഥാപിക്കുവാൻ ആ പ്രഭുക്കന്മാരുടെ സഹായം വേണമെന്ന് അദ്ദേഹം അവരോടാവശ്യപ്പെട്ടു. എന്നാൽ അവരെക്കൊണ്ട് അധികം സഹായമൊന്നും തനിക്കുണ്ടായില്ല അതുകൊണ്ട് മൂന്നുകൊല്ലത്തേക്കു താനും തന്നോടുചേന്ന ചില പ്രഭുക്കന്മാരും ഗൂഢമായിത്തന്നെ പ്രവത്തിച്ചുപോന്നു.

പിന്നെ പത്തുകൊല്ലം പ്രസംഗിച്ചും പഠിപ്പിച്ചും കഴിച്ചു. ഇതുകൊണ്ട് യാതൊരു പ്രയോജനവും ഉണ്ടായില്ല എന്നു മാത്രമല്ല, പൊതുജനങ്ങളിൽനിന്ന് വളരെ ഉപദ്രവമുണ്ടായി. 620-ാംകൊല്ലത്തിൽ യത്രേബ് പട്ടണക്കാരായ ആറ

പ്രഭുക്കന്മാർ മുഹമ്മദുമതത്തിൽ ചേൎന്നു. രണ്ടു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഈ പട്ടണത്തിലുള്ളവരെല്ലാം മുസൽമാന്മാരായിത്തീൎന്നു. മക്കത്തിൽ പാൎത്തിരുന്ന മുസൽമാന്മാർ യത്രേബിൽ ചെന്നു പാൎക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ഇക്കാലത്തു മക്കത്തിലുള്ള ചില ആളുകൾ നബിയെ കൊല്ലുവാൻ ആലോചിച്ചു. ഇതറിഞ്ഞു അദ്ദേഹം മക്കാ വിട്ടു യത്രേബിലേക്കു പോയി. അപ്പോൾ യത്രേബിനെ മദീനം എന്നു മുസൽമാന്മാർ വിളിച്ചുതുടങ്ങി. മദീനം എന്ന പദത്തിനു ദിവ്യദൎശിയായ മുഹമ്മതിന്റെ പട്ടണം എന്നൎത്ഥമാകുന്നു. ഈ സംഭവം ക്രിസ്തുവൎഷം 622-ൽ ആകുന്നു. ഇതുതന്നെയാണു മുസൽമാന്മാരുടെ ആദ്യവൎഷം.

കുറെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ നബിക്കു യുദ്ധം ചെയ്യാതെയിരിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെയായി. തന്നെ രക്ഷിപ്പാൻ മറ്റൊരു വഴിയും അദ്ദേഹം കണ്ടില്ല. ജയവും അപജയവും മാറിമാറി ഉണ്ടായി. കുറെക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ യുദ്ധം നിൎത്തി, മക്കത്തിലുള്ളവരും മദീനത്തിലുള്ളവരും സന്ധിച്ചു. ഈ സമാധാനം വളരെക്കാലം നിലനിന്നില്ല. മുഹമ്മതുനബിയുടെ ശത്രുക്കൾ പിന്നെയും അദ്ദേഹത്തിനോടു യുദ്ധത്തിന്നാരംഭിച്ചു. പക്ഷെ ഇപ്പോൾ നബിയുടെ ഭാഗത്തിൽ അധികം ആളുകൾ ചേൎന്നുതുടങ്ങി. തന്റെ സ്വന്തം വൎഗ്ഗക്കാരായ കൊറേഷ്ഗോത്രക്കാർ തന്നോടു യുദ്ധത്തിന്നു വന്നപ്പോൾ മുഹമ്മദ്നബി ഏകദേശം 10000 ആളുകളോടുകൂടി അവരെ എതിൎക്കുവാൻ പോയി. ഉടനെ അവർ യുദ്ധം ചെയ്യാതെതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്നു കീഴടങ്ങി. ഇതിന്നുശേഷം പല യുദ്ധങ്ങളിലും നബി വിജയിയായി ഭവിച്ചു.

താൻ കീഴടക്കിയ രാജ്യങ്ങളിൽ പുതിയ ചട്ടവട്ടങ്ങളും ന്യായങ്ങളും ഈ മഹാൻ ഏൎപ്പെടുത്തി. ദൈവികവിഷയങ്ങളെക്കാൾ രാജകീയവിഷയങ്ങളെപ്പററിയാണ് ഇക്കാല

ത്തെഴുതിട്ടുള്ള സുറാവിൽ വിസ്തരിച്ചുകാണുന്നതു്. ഐഹിക സുഖങ്ങളിൽ ആഗ്രഹമില്ലാത്ത മഹാന്മാൎക്കു്, ദേശാടനം ചെയ്തു് മതോപദേശം ചെയ്യാൻ എളുപ്പത്തിൽ സാധിക്കുന്ന താകുന്നു. പക്ഷെ സാധാരണ മനുഷ്യരെ ശരിയായ ഐഹിക ധൎമ്മത്തിലേക്കു പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന കാൎയ്യം വളരെ പ്രയാസമായി ട്ടുള്ളതാണു് അതിലും വിശേഷിച്ചു് അപരിഷ്കൃതന്മാരെ പഠിപ്പിക്കുന്നതു വളരെ പ്രയാസമായിട്ടുള്ളതാണെന്നു് പ്രത്യേ കിച്ചു പറയണമെന്നില്ലല്ലൊ.

പണം ദൈവമാണെന്നു വിചാരിച്ചിരിക്കുന്നവരെ ദാന ശീലന്മാരാക്കിത്തീൎക്കുക, കാമികളെ വിരക്തന്മാരാക്കുക, നാ സ്തികന്മാരെ ആസ്തികന്മാരാക്കുക, ക്രൂരന്മാരെ മൎയ്യാദക്കാരാ ക്കുക ഈ വിധമുള്ള പ്രവൃത്തി ശ്രമസാദ്ധ്യമായിട്ടുള്ളതുതന്നെ യാണല്ലൊ. എന്നാൽ മുഹമ്മദ് നബി ഇതുകൂടാതെ പ്രയാ സമേറിയ പല കാൎയ്യങ്ങളും സാധിച്ചു. അദ്ദേഹം ചെയ്തതു് സകലവും നല്ല അടിസ്ഥാനത്തോടുകൂടിയായിരുന്നതുകൊണ്ടു്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണത്തിനു മുമ്പുതന്നെ ഇസ്ലാം സാമ്രാ ജ്യം വളരെ പൌരുഷമുള്ളതായിത്തീൎന്നു. ഈ മഹാന്റെ മര ണശേഷം വളരെക്കാലത്തേക്കു് മുഹമ്മദ് സാമ്രാജ്യകീൎത്തി ലോകമാസകലം വിലസിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

അക്കാലത്തു് ക്രിസ്തുമതക്കാരുടെ അധീനത്തിലായിരുന്ന രാജ്യത്തിൽ പകുതിയോളം മുസൽമാന്മാർ പിടിച്ചടക്കി. പി ന്നെ അതുവരെ ക്രിസ്തുമതക്കാർ പ്രവേശിക്കാതെയിരുന്ന ആ സ്യയിലും ആഫ്രിക്കയിലും ഉള്ള രാജ്യങ്ങളിൽ സ്വന്തമതം സ്ഥാപിച്ചു് തദ്ദേശനിവാസികളെ ഇസ്ലാംമതാനുസാരിക ളാക്കിത്തീൎത്തു. കേവലം മണലിൽ മറഞ്ഞുകിടന്നിരുന്ന മക്ക ത്തിൽനിന്നു്, കടലിൽ കോളിളകുന്ന സമയത്തുണ്ടാകുന്ന തിരമാലകളെപ്പോലെ അത്ര ഊൎജ്ജിതത്തോടുകൂടി മുഹമ്മദു സൈന്യം നാലുഭാഗത്തും വ്യാപിച്ചു. മിസ്രക്കാർ, യവനന്മാർ,

സൌരാഷ്ട്രർ, റോമർ എന്നവരോടേററ് ബലക്ഷയം തട്ടാത്ത അറാബിക്കാർ, തങ്ങളുടെ സങ്കേതസ്ഥാനങ്ങളിൽ നിന്നു പുറത്തുവന്നു് അടുത്തുള്ള രാജ്യങ്ങളെയൊക്കെ ക്ഷണത്തിൽ പിടിച്ചടക്കി. എവിടെച്ചെന്നാലും അവക്ക് ജയംതന്നെ. മുസൽമാന്മാർ ലിബിയം, മിസ്രം, ന്യൂമീഡിയം, ട്യൂനിസ്സ്, ആൽജീരിയാ, മോറോക്കോ എന്നീരാജ്യങ്ങളുടെ അധിപതികളായിത്തീൎന്നു. ആഫ്രിക്കാരാജ്യത്തിൽ നിന്നു് മദ്ധ്യധരണിക്കടലിൻെറ പടിഞ്ഞാറെ ഭാഗത്തിലുള്ള രാജ്യങ്ങളിലേക്കാണ് ഇവർ പിന്നെ ചെന്നതു്. ജലസമൃദ്ധങ്ങളായ ഈ പ്രദേശങ്ങളിൽ ചെന്നപ്പോൾ അവർ യുദ്ധം നിൎത്തി അവിടെ താമസിച്ചു. അക്കാലത്താണ് വിശ്വവിശ്രുതമായ 'അൽഹാംബ്രാ' എന്ന രാജധാനി അവർ നിൎമ്മിച്ചതു്. നിൎമ്മാണകൌശല്യം കൊണ്ടും, ശൃംഗാരസമ്പത്തുകൊണ്ടും, ഇന്നും ഈ കെട്ടിടം ഒരുത്തമസ്ഥാനത്തെ അൎഹിക്കുന്നു.

മുസൽമാന്മാർ വെറും പടയാളികൾ മാത്രമാണെന്നു് സാധാരണ ഒരഭിപ്രായം ആളുകളുടെ ഇടയിൽ ഉണ്ടു്. ഇതു് തെററായിട്ടുള്ളതാണ്. പ്രകൃതിശാസ്ത്രജ്ഞാനം യൂറോപ്പുരാജ്യത്തിൽ ഒന്നാമതായി ഉണ്ടാക്കിത്തീൎത്തതു് ഇവരാണ്. ഗണിതശാസ്ത്രം, രസായനശാസ്ത്രം, മുതലായ ശാസ്ത്രങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നു് പാശ്ചാത്യന്മാർഅറിഞ്ഞതു് മുസൽമാന്മാരിൽ നിന്നാണ്. ഇതിന്നു പുറമെ കൊത്തുവേല, സംഗീതം, ചിത്രമെഴുത്തു്, സാഹിത്യശാസ്ത്രം മുതലായവ പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ കൊണ്ടുചെന്നതു് ഇവരുതന്നെയാണ്. തങ്ങൾ ഇത്രത്തോളം ഇസ്ലാമിന്നു് കടപ്പെട്ടവരാണെന്നു് പാശ്ചാത്യർ അറിയാതെ മുസൽമാന്മാരെ അപരിഷ്കൃതന്മാരാണെന്നു് ധിക്കരിക്കുന്നതു് പാശ്ചാത്യരുടെ നന്ദിയില്ലായ്മയെ വെളിവാക്കുന്നു.

ഇതിന്നുശേഷം പേർസിയാ, ഇന്ത്യാ എന്നീ രാജ്യങ്ങളെ മുസൽമാന്മാർ പിടിച്ചടക്കി വാണിരുന്നതു് ചരിത്രപ്രസിദ്ധ

മാണല്ലോ. 1632-ൽ മംടാസ്മഹാൾ എന്ന തന്റെ ഭാൎയ്യയുടെ സ്മാരകമായി ശ്രീമാൻ ഷാജിഹാൻ ചക്രവൎത്തി പണിയിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതായ ടാജ്മഹാൾ എന്ന ശവകുടീരം ലോകത്തിൽ വെച്ച് ഏററവും ഭംഗിയേറിയ കെട്ടിടമാണെന്ന് സൎവ്വസമ്മതമാകുന്നു. ഇതു് ഈ ലോകനിവാസികൾക്കെല്ലാം പൊതുവിലുള്ള ഒരു സ്വത്താണെന്നു നിസ്സംശയം പറയാം.

എന്നാൽ ഇസ്ലാംമതത്തിന്റെ കീൎത്തിക്ക് അടിസ്ഥാനമായി നില്ക്കുന്നവ മുമ്പുപറഞ്ഞ ഐഹികാഡംബരങ്ങളല്ല. ഇസ്ലാംസാമ്രാജ്യവും മററുസാമ്രാജ്യങ്ങളെപ്പോലെ ഇപ്പോൾ പഴയകഥകളിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ അറബിരാജ്യത്തിലെ ഉഷ്ട്രപാലകനായിരുന്ന മുഹമ്മദ്നബി സ്ഥാപിച്ച മതം ഇന്നും വളരെ ജീവദസ്സോടുകൂടിയിരിക്കുന്നു. ക്രിസ്തുമതത്തെക്കാൾ ഇതിന്നു ഗാംഭീൎയ്യവും പൌരുഷവും ഉണ്ടെന്നുള്ളതു് നിൎവ്വിവാദമാണ്. ഇസ്ലാംമതക്കാൎക്ക് പ്രത്യേകിച്ച് ഒരു കൎമ്മകൌശലം കൊടുക്കുന്നതു് അവരുടെ മതമാകുന്നു. അറേബിയാ, മൊറോക്കോ, ആൾജീരിയാ, തുൎക്കി, ഈജിപ്ത്, ഇന്ത്യാ എന്നീ രാജ്യങ്ങളിൽ, മരുഭൂമികളിലും അങ്ങാടികളിലും തിരണ്ടിരുന്ന മസ്ജിദുകളിലും, രാവിലേയും ഉച്ചയ്ക്കും വൈകുന്നേരവും തത്കാലപ്രവൃത്തിനിൎത്തി മക്കം നോക്കിനിന്നു പ്രാൎത്ഥിക്കുന്ന മുസൽമാന്മാരെ കാണുമ്പോൾ മഹൎഷിശ്രേഷ്ഠനായ നബിയാൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട ഈ മതത്തിന്നെത്രശക്തിയുണ്ടെന്ന് എല്ലാവൎക്കും അറിയാം.

M. R.

ഓം.

സത്യാന്നാസ്തി പരോധൎമ്മഃ

സനാതനധൎമ്മം.

ശ്രേയാൻ ദ്രവ്യമയാദ്യജ്ഞാൽ ജ്ഞാനയജ്ഞഃ പരംതപ. ഗീത 4-33.

പുസ്തകം 15. { 1925. മാൎച്ച്. } നമ്പർ. 3.

മയൂരശതകം.

(സൂൎയ്യശതകം.)

(44-ാം പേജിൽനിന്നും തുടൎച്ച.)

9.

ദത്താനന്ദാഃപ്രജാനാംസമുചിതസമയാ-
ക്ലിഷ്ടസൃഷ്ടൈഃപയോഭിഃ
പൂൎവ്വാഹ്ണെവിപ്രകീൎണ്ണാദിശിദിശിവിരമ-
ത്യഹ്നിസംഹാരഭാജഃ
ദീപ്താംശൊൎദ്ദീൎഘദുഃഖപ്രഭവഭവഭയൊ-
ദന്വദുത്താരനാവൊ-
ഗാവൊഃവഃപാവനാനാംപരമപരിമിതാം
പ്രീതിമുത്പാദയന്തു.

സമുചിതസമയക്ലിഷ്ടസൃഷ്ടൈഃ=വേണ്ടസമയത്തിൽ പ്രാൎത്ഥനകൂടാതെ വൎഷിയ്ക്കപ്പെട്ട. വേണ്ടസമയങ്ങളിൽ (കാലത്തും വൈകുന്നേരവും) പ്രയാസം കൂടാതെ ചുരത്തപ്പെട്ട. പയോഭിഃ=ജലങ്ങളാൽ ക്ഷീരങ്ങളാൽ. പ്രജാനാം=ജനങ്ങൾക്ക്. ദത്താനന്ദാഃ=കൊടുക്കപ്പെട്ട സന്തോഷത്തോടു

ക്രൂടിയ. പൂൎവ്വാഹ്നേ=ദിവസത്തിന്റെ പൂൎവ്വഭാഗത്തിൽ രാവിലെ. ദിശി, ദിശി=എല്ലാദിക്കുകളിലും. വിപ്രകീൎണ്ണാഃ=അയയ്ക്കപ്പെട്ട. പരത്തപ്പെട്ട മേയുവാനഴിച്ചുവിടപ്പെട്ട. അഹ്നി=പകൽ. വിരമതി=അവസാനിയ്ക്കുമ്പോൾ. (സായംകാലമാകുമ്പോൾ.) സംഹാരഭാജഃ=സഞ്ചാരസമാപ്തിയെ ഭജിയ്ക്കുന്ന. ദീൎഘദുഃഖപ്രഭവഭവഭയോദന്വദുത്താരനാവഃ=നീണ്ടുനില്ക്കുന്ന ദുഃഖത്തെ ജനിപ്പിക്കുന്ന സംസാരത്തിൽ നിന്നുമുള്ള ഭയമാകുന്ന സമുദ്രത്തിന്റെ തരണത്തിങ്കൽ കപ്പലുകളായ സംസാരദുഃഖത്തെ നശിപ്പിക്കുന്നു. ഗോദാനം കൊണ്ടു് സംസാരദുഃഖം നീങ്ങിപ്പോകുമെന്നു് വേദം. പാവനാനാം =പരിശുദ്ധികരങ്ങളായവസ്തുക്കളിൽ വച്ചു്. പരം=യോഗ്യതയേറിയ (ഇവിടെ സാമാന്യേന നപുംസകം ഏകവചനം ഉപയോഗിച്ചതു് സഹ്യം). ദീപ്താംശോഃ=സൂൎയ്യന്റെ. ഗാവഃ=കിരണങ്ങൾ പശുക്കളെന്നും. അപരിമിതാം=അളവററ. പ്രീതിം=സന്തോഷത്തെ. ഉല്പാദയന്തു=ജനിപ്പിയ്ക്കട്ടെ ഇവിടെ ശ്ലേഷാലങ്കാരം. കിരണങ്ങൾക്കുകൊടുത്ത വിശേഷണം പശുക്കൾക്കും ചേൎത്തുകൊള്ളണം.

10.

ബന്ധധ്വംസൈകഹേതുംശിരസിനതിരസാ–
ബദ്ധസന്ധ്യാഞ്ജലീനാം
ലോകാനാംയെപ്രബോധംവിദധതിവിപുലാം-
ഭോജഖണ്ഡാശയെവ
യുക്ത്യാകംതെസ്വചിത്തപ്രഥിമപൃഥുതര–
പ്രാൎത്ഥനാകല്പവൃക്ഷാഃ
കല്പന്താംനിൎവ്വികല്പംദിനകരകിരണാഃ
കെതവഃകന്മഷസ്യ.

യെ=യാതൊരു സൂൎയ്യകിരണങ്ങൾ. ശിരസി=തലയിൽ തലകളിലെന്നു് സാരം. നതിരസാബദ്ധസന്ധ്യാഞ്ജലീനാം=നമസ്കാരത്തിലുള്ള ഭക്തികൊണ്ടു് ചെയ്യപ്പെട്ട സന്ധ്യയ്ക്കുള്ള കൂപ്പുകൈകളോടുകൂടിയ. ലോകാനാം=ജനങ്ങൾക്കു്: വിപുലാംഭോജഖണ്ഡാശയാ,ഇവ=വലിയതാമരപ്പൂക്കൂട്ടമെന്ന ഭ്രാന്തിയാലൊ എന്നു തോന്നമാറു് (ജനങ്ങളുടെ കൂപ്പുകൈകളെക്കൊണ്ടു് താമരമൊട്ടുകളെന്നു് ഭ്രമിച്ചിട്ടൊ എന്നു തോന്നുമാറെന്നു് താല്പൎയ്യം) ബന്ധധ്വംസൈകഹേതും=സംസാരബന്ധനാശത്തിന്നു് മുഖ്യകാരണമായ. (കൂമ്പിയിരിപ്പിനെ നശിപ്പിക്കുന്നതിന്നു് മുഖ്യകാരണമായ.) പ്രബോധം =ജ്ഞാനത്തെ. മലൎച്ചയെ. വിദധതി=ചെയ്യുന്നുവൊ. കന്മഷസ്യ=പാപത്തിന്റെ. കെതവഃ=നാശകങ്ങളായ. തെ=അവ, ദിനകരകിരണാഃ

=സൂര്യകിരണങ്ങൾ. വഃ=നിങ്ങളുടെ. സ്വാഭിമതഫലകൃതഃ പ്രാർത്ഥനാകല്പവൃക്ഷാഃ=തങ്ങളുടെ മനോവലിപ്പത്തിന്ന തക്കവണ്ണം അത്രവലിയ പ്രാർത്ഥനകൾക്ക് കല്പവൃക്ഷങ്ങളായിട്ട്. കല്പന്താം=തീരട്ടെ. കല്പവൃക്ഷങ്ങളെപ്രകാരം സകലാഭീഷ്ടങ്ങളെയും സാധിപ്പിക്കുമൊ അതുപോലെ സൂര്യകിരണങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ സകല പ്രാർത്ഥനകളെയും സാധിപ്പിച്ചുതരട്ടെ എന്ന് സാരം.

11.

ധാരാരായോധനായാപദിസപദികരാ-
ലംബഭൂതാഃപ്രപാതേ
തത്വാലോകൈകദീപാസ്ത്രിദശപുര-
പ്രസ്ഥിതൌവീഥ്യഏവ
നിർവ്വാണോദ്യോഗിയോഗിപ്രഗമനിജതനു-
ദ്വാരിവേത്രായമാണാ-
സ്ത്രായന്താംതീവ്രഭാനോർദ്ദിവസമുഖസുഖാ-
രശ്മയഃകശ്മലാദ്വഃ

ധനായാപദി=ധനം സമ്പാദിക്കുന്ന കഷ്ടാവസ്ഥയിൽ. രായഃ=ധനത്തിന്റെ. ധാരാഃ=ധാരകളായ. പ്രപാതേ=നരകപതനത്തിൽ. സപദി=ഉടൻ. കരാലംബഭൂതാഃ=കൈത്താങ്ങലുകളായ, നരകത്തിൽ വീഴാതെ കാത്തുകൊള്ളുന്ന. തത്വാലോകൈകദീപാഃ=പരമാർത്ഥദർശനത്തിൽ മുഖ്യവിളക്കുകളായ. ത്രിദശപുരപ്രസ്ഥിതൌ=സ്വർഗ്ഗലോകത്തേക്കുള്ള യാത്രയിൽ. വീഥ്യഃ,ഏവ=പെരുവഴികളായിത്തന്നെയിരിക്കുന്ന. (സൂര്യമണ്ഡലത്തിലൂടെ സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കു പോകുന്ന സുകൃതികളെന്ന വേദം.) നിർവ്വാണോദ്യോഗിയോഗിപ്രഗമനിജതനുദ്വാരി=മോക്ഷത്തിനായുദ്യമിക്കുന്ന മഹർഷിമാർക്ക് പെരുവഴിയായ സൂര്യമണ്ഡലത്തിന്റെ വാതുക്കൽ. വേത്രായമാണാഃ=ചൂരൽ ധരിച്ച കാവൽകാരായ (കാവൽകാരുടെ സമ്മതംകൂടാതെ അകത്തു പ്രവേശിക്കാൻ തരമില്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ട് സൂര്യകിരണങ്ങളുടെ അനുഗ്രഹം ഉണ്ടെങ്കിലേ മോക്ഷദ്വാരത്തിനുള്ളിൽ പ്രവേശിക്കാൻതരമുള്ളു എന്നുസാരം.) ദിവസമുഖസുഖാഃ=ചൂടില്ലാത്തതിനാൽ ദിനാരംഭത്തിൽ സുഖകരങ്ങളായ. തീവ്രഭാനോഃ=സൂര്യന്റെ. രശ്മയഃ=കിരണങ്ങൾ. വഃ=നിങ്ങളെ. കശ്മലാൽ=പാപത്തിൽനിന്ന്. ത്രായന്താം=രക്ഷിക്കട്ടെ. (നിങ്ങളുടെ പാപങ്ങളെ സൂര്യകിരണങ്ങൾ നശിപ്പിക്കട്ടെ എന്നു സാരം.)

12.

പ്രാചിപ്രാഗാചരന്ത്യാനതിചിരമചലെ
ചാരുചൂഡാമണിത്വം
മുഞ്ചന്ത്യാരോചനാംഭഃപ്രചുരമിവദിശാ
മുച്ചൈശ്ച്ഛനായ
ചാടൂൽകൈശ്ചക്രനാമ്നാഞ്ചതുരമവിചലൈ-
ർല്ലോചനൈരർച്ച്യമാനാ-
ശ്ചേഷ്ടന്താംചിന്തിതാനാമുചിതമചരമാ-
ശ്ചണ്ഡരോചീരുചോവഃ.

പ്രാക്=പ്രഥമംദിനാദിയിൽ. അനതിചിരം=അല്പനേരം. പ്രാചി=കിഴക്കെദിക്കിലുള്ള. അചലെ=ഉദയപർവ്വതത്തിൽ. ചാരുചൂഡാമണിത്വം=മനോഹരവും പത്മരാഗഖചിതവും ആയ ശിരൊലങ്കാരഭാവത്തെ. ആചരന്ത്യഃ=വഹിക്കുന്ന. (ഭൂമി ഗോളാകൃതിയാകയാൽ സൂർയ്യനുദിക്കുന്ന സ്ഥലവും അസ്തമിക്കുന്ന സ്ഥലവും ഉയൎന്നിരിക്കയാൽ ആ രണ്ടുസ്ഥലവും പർവ്വതശൃംഗങ്ങളാണെന്ന് പൌരാണികന്മാർ കല്പിച്ചിരിക്കാമെന്നൂഹിക്കാം.) തതഃ=കുറെക്കൂടി ഉയൎന്നതിനുശേഷം. ദിശാം=സ്ത്രീതുല്യകളായ ദിക്കുകളുടെ. ഉച്ചൈഃ=നല്ലവണ്ണം. ച്ഛനായ=അലങ്കരിക്കാനായി. പ്രചുരം=അധികമായ. രോചനാംഭഃ=ഗോരോചന കലക്കിയ ജലത്തെ. മുഞ്ചന്ത്യഃഇവ=കൊടുക്കുന്നവയോ എന്നു തോന്നുമാറിരിക്കുന്നു. (രണ്ടുൽപ്രേക്ഷക്കും കാരണം സൂർയ്യകാന്തികളുടെ രക്തവൎണ്ണത്വവും പിശംഗത്വവുമാകുന്നെന്നുധരിക്കണം) ചാടൂൽകൈഃ=പ്രിയവചനം പറയുന്നതിനു കൊതിയോടുകൂടിയ. അവിചലൈഃ=ഇളക്കമില്ലാത്ത. ചക്രനാമ്നാം=ചക്രവാകപക്ഷികളുടെ. ലോചനൈഃ=കണ്ണുകളാൽ. ചതുരം=നല്ലവണ്ണം. അർച്ച്യമാനാഃ=പൂജിക്കപ്പെടുന്ന. (ചക്രവാകപ്പക്ഷികൾ രാത്രിയിൽ പേടകളോടു വേർപിരിഞ്ഞു ദുഃഖിച്ചിരിക്കുകയും, സൂർയ്യനുദിക്കുമ്പോൾ പേടകളോടുചേൎന്നു സന്തോഷിച്ചു നന്ദിയോടുകൂടെ സൂർയ്യനെ നിമേഷരഹിതങ്ങളായ കണ്ണുകളെക്കൊണ്ടു നോക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പരമാർത്ഥമിവിടെ വെളിവാക്കിയിരിക്കുന്നു) അചരമാഃ=പുതിയ. ചണ്ഡരോചീരുചഃ=സൂർയ്യകിരണങ്ങൾ. വഃ=നിങ്ങളുടെ. ചിന്തിതാനാം=അഭീഷ്ടങ്ങൾക്ക്, വിചാരിച്ച കാർയ്യങ്ങൾക്ക്. ഉചിതം=തക്കവണ്ണം, വിചാരിച്ചകാർയ്യം സാധിക്കത്തക്കവണ്ണം. ചേഷ്ടന്താം=നടമാടട്ടെ. നങ്ങളുടെ സർവ്വാഭീഷ്ടവും സൂർയ്യകിരണങ്ങൾ സാധിച്ചുതരുമാറാകട്ടെ എന്നു താല്പർയ്യം.

പി. കെ. നാരായണശാസ്ത്രികൾ.

പ്രാണമയശരീരം.

(വെള്ളാട്ട് കരുണാകരൻനായർ അവർകൾ.)

III.

അന്നമയത്തോടുള്ള സംബന്ധം.

സ്ഥൂലശരീരത്തെ രണ്ടായി വിഭാഗിക്കാവുന്നതാണ്. പൃഥിവി മുതൽ വായുവരെ നാലു ധാതുക്കളെക്കൊണ്ടുണ്ടാക്കപ്പെട്ട ഭാഗം അന്നമയവും ആകാശാംശത്താൽ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട ഭാഗം പ്രാണമയവും ആകുന്നു. പ്രാണമയശരീരം അന്നമയത്തിൻെറ നേരുപകർപ്പാണ്; നേർമ്മയുള്ള വസ്തുകൊണ്ടു നിർമ്മിതമാണെന്നേ വ്യത്യാസമുള്ളു. അന്നമയശരീരത്തിൻെറ ശുദ്ധി, അശുദ്ധി; ഗുരുത്വം, ലഘുത്വം മുതലായ സ്ഥിതിഭേദങ്ങൾ, അധികപക്ഷവും നമ്മുടെ ഭക്ഷണത്തിന്നനുസരിച്ചിരിക്കുന്നു. അതുപോലെ, ഭക്ഷണസാധനങ്ങളുടെ ആകാശാംശംകൊണ്ടു പോഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന പ്രാണമയവും ആഹാരത്തിന്നനുസരിച്ചു നന്നാവുകയോ ചീത്തയാവുകയോ ചെയ്യും. അതുകൊണ്ടാണ് സൂക്ഷ്മദേഹസംസ്കരണത്തിൽ ആഹാരശുദ്ധിയെ വളരെ പ്രധാനമായി കരുതിവരുന്നത്.

പ്രാണമയം നീലച്ഛായയോടുകൂടിയ ചാരവർണ്ണത്തിലാണെന്നും അത് അന്നമയശരീരത്തിൻെറ ഉള്ളിൽ ആസകലം നിറഞ്ഞ് ¼ ഇഞ്ചോളം പുറത്തേക്കു തള്ളിനില്ക്കുമെന്നും അതു കാണ്മാൻ കഴിയുന്നവർ പറയുന്നു. പഞ്ഞികൊണ്ടു ഒരു പാവയെ ഉണ്ടാക്കി അതിനെ വെള്ളത്തിൽ മുക്കിയാൽ എങ്ങിനെ വെള്ളം അതിൻെറ ഉള്ളിൽ എല്ലാടത്തും കയറുകയും പുറത്തു മൂടുകയും ചെയ്യുന്നുവോ അതുപോലെ അന്നമയം പ്രാണമയത്തിൽ മുങ്ങിയിരിക്കയാണ്. അന്നമയത്തിൻെറ ഓരോ അണുവും പ്രാണമയാംശത്തിൽ മുങ്ങിനില്ക്കുന്നു.

അന്നമയശരീരത്തിൽ ഘനവസ്തു (എല്ല്, പല്ല്), ദ്രവവസ്തു (രക്തം, ഉമിനീർ....), ബാഷ്പം (ശ്വാസം....) ഇങ്ങിനെ ഗുരുത്വംകൊണ്ടു വ്യത്യാസപ്പെട്ട പല ഭാഗങ്ങളും ഉള്ളപോലെ പ്രാണമയത്തിലും, ചില ഭാഗങ്ങൾ കട്ടിയുള്ളതും ചിലതു നേൎമ്മയുള്ളതും ആകുന്നു. ലാഘവത്തിന്റെ നിലയ്ക്കനുസരിച്ച് അതു് നാലുഭാഗങ്ങളായി വിഭാഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇവയ്ക്കു സൌകൎയ്യത്തിന്നുവേണ്ടി താഴെ പറയുന്നവിധത്തിൽ പേരിടാം:—

(1) ലഘു (2) ലഘുതരം (3) ലഘുതമം (4) അണുപ്രായം. ഈ നാലു ആകാശാംശങ്ങളുംകൂടി ചേരുമ്പോൾ സ്ഥൂലശരീരത്തിന്നു ഏഴു വിഭാഗങ്ങളായി. വാസ്തവത്തിൽ ഏതു ദേഹത്തിലും ഈ സപ്ത വിഭാഗം ഉള്ളതാണ്. വിഭാഗങ്ങളുടെ ഗുരുത്വക്രമത്തെ താഴെനിന്നു മേല്പോട്ട്, ഈ പട്ടികയിൽ കാണിക്കാം.

സ്ഥൂലശരീരവിഭാഗം.

(അദൃശ്യം)	പ്രാണമയം	7. അണുപ്രായം	തലച്ചോറിലെ ചാരവൎണ്ണമുള്ള ഭാഗത്തും നട്ടെല്ലിന്നുള്ളിലും, നാഡീചക്രത്തിൽ പല ഭാഗത്തും.
		6. ലഘുതമം	തലച്ചോറിലും, സ്വതന്ത്രമായി പ്രവൎത്തിക്കുന്ന നാഡികളിലും മററും.
		5. ലഘുതരം—	മേദസ്സിൽ വ്യാപിച്ചുകിടക്കുന്നു.
		4. ലഘു—	രക്തത്തിൽ വ്യാപിച്ചുകിടക്കുന്നു.
(ദൃശ്യം)	അന്നമയം	3. ബാഷ്പം—	ശ്വാസം.........
		2. ദ്രവം—	രക്തം, ഉമിനീർ......
		1. ഘനം—	എല്ലു, പല്ലു മുതലായവ.

മേൽപറഞ്ഞ ഏഴു വിഭാഗങ്ങളാണ് മനുഷ്യന്റെ ജ്ഞാനേന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു പിൻതാങ്ങലായി നില്ക്കുന്നതു്. മനുഷ്യന്നു സംസ്കാരം പരിപൂൎണ്ണമാകുമ്പോൾ ഏഴു ജ്ഞാനേന്ദ്രിയങ്ങൾ ഉണ്ടാവും. ഈ ഘട്ടത്തിൽ അഞ്ചെണ്ണം മാത്രമേ പ്രവൎത്തിച്ചു തുടങ്ങീട്ടുള്ളു. അവയിൽ മുമ്പുമുമ്പു പ്രവൎത്തിച്ചുതുടങ്ങിയതു്

അധികമായി പ്രവൎത്തിക്കയും പരിണാമദശയിൽ പിന്നീടുണ്ടായവ കുറച്ചുമാത്രം പ്രവൎത്തിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ദേഹത്തിൽ അവയുടെ കിടപ്പും പ്രാധാന്യത്തിന്നനുസരിച്ച് താഴെനിന്നു മേല്പോട്ടുതന്നെയാണ്. ആദ്യമായി ഉണ്ടാകുന്നത് സ്പൎശേന്ദ്രിയമാണ്. തൊട്ടറിവില്ലാത്ത ഒരു ജീവിയും ഇല്ല. അമ്മയെ കണ്ടാലറിയാറാകാത്ത ചെറുപിള്ളയുംകൂടി അമ്മയെ തൊടുമ്പോൾ അറിയുന്നു.

1. സ്പൎശശക്തി ദേഹത്തിൽ ഏതുഭാഗത്തിന്നും ഉണ്ട്. എന്നാൽ അതിന്റെ കേന്ദ്രസ്ഥാനം സന്താനോല്പാദനസ്ഥാനമാകുന്നു. ആ ഇന്ദ്രിയത്തിന്നു സ്പൎശനശക്തിയാണ് പ്രധാനമായുള്ളത്. സ്പൎശനം ദേഹത്തിലെ ഘനവസ്തുക്കളുടെ സഹായംകൊണ്ടു മാത്രം സാധിക്കാം.

2. രസനാശക്തിയെ രണ്ടാമതായി എടുക്കാം. അതിന്റെ സ്ഥാനം കുറെ മേല്പോട്ടാണല്ലോ. അതിന്റെ വ്യാപ്തിയും സ്പൎശനേന്ദ്രിയത്തേക്കാൾ എത്രയോ ചുരുങ്ങി എന്നു മാത്രമല്ല, ദ്രവവസ്തുവിന്റെ സഹായം ഇല്ലെങ്കിൽ അതു പ്രവൎത്തിക്കയും ഇല്ല. നാവു വരണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ രുചിഅറിവാൻകഴികയില്ല.

3. അവിടെനിന്നു നേരെ മേല്പോട്ടുചെന്നാൽ ഘ്രാണേന്ദ്രിയമായി. അതു് നാവിനെക്കാൾ ചെറിയ ഇന്ദ്രിയമാണല്ലോ. രണ്ടു ചെറിയ ദ്വാരങ്ങളിൽകൂടിയാണല്ലോ അതു തന്റെ പ്രവൃത്തിനടത്തുന്നത്. അതിന്നു വായുവിന്റെ സഹായം ആവശ്യമാണ്

4. അതിനെക്കാൾ ചെറിയതും അതിന്റെ അടുത്തുമുകളിലുമാണ് ശ്രോത്രേന്ദ്രിയം. അതു് ആകാശത്തിന്റെ സഹായംകൊണ്ടാണ് പ്രവൎത്തിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ ആകാശത്തിന്റെ ഘനംകൂടിയ അംശം (ലഘു) മാത്രമേ അതിന്നാവശ്യമുള്ളൂ.

5. അഞ്ചാമത്തെ ഇന്ദ്രിയമായ ചക്ഷുസ്സാണ് ഇപ്പോൾ

ഉള്ളവയിൽ വെച്ചു പ്രധാനം. അതു ഏറ്റവും മുകളിൽ നില്ക്കുകയും ഏറ്റവും ചെറിയ ദ്വാരത്തിൽകൂടി പ്രവൎത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. (കൃഷ്ണമണിയുടെ നടുവിലുള്ള ചെറുദ്വാരത്തിൽ കൂടി മാത്രമേ നമുക്കു കാണുവാൻ കഴികയുള്ളൂ. അതിന്നു ആകാശത്തിൻെറ സഹായം വേണം. (അതും ലഘുവായ അംശത്തിൻെറ സഹായത്താലാണ് പ്രവൎത്തിക്കുന്നതു്.)

6. ആറാമത്തെ ഇന്ദ്രിയം ഇതുവരെ ചുരുക്കം ചിലൎക്കു മാത്രമേ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളൂ. അതിന്നു കാണത്തക്ക ദ്വാരങ്ങളൊന്നും ഇല്ല. അതിൻെറ സ്ഥാനം (ഇപ്പോൾ ഉള്ള അഞ്ചിന്ദ്രിയങ്ങളുടെ മുകളിൽ) ഭ്രൂമദ്ധ്യത്തിലാണ്. അതും ദേഹത്തിലെ ആകാശാംശത്തിൻെറ സഹായത്തോടുകൂടിയാണ് പ്രവൎത്തിക്കുക—അതാണ് ദിവ്യദൃഷ്ടി.

മേൽപറഞ്ഞ സംഗതികളെ താഴെ പട്ടികയിൽ വിവരിക്കാം.

ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ.

പ്രാണമയം	അണുപ്രായം—		
	ലഘുതമം—		
	ലഘുതരം.	(6) ദിവ്യദൃഷ്ടി.	
	ലഘു.	(5) ചക്ഷുരിന്ദ്രിയം.	=കണ്ണുമാത്രം.
		(4) ശ്രോത്രേന്ദ്രിയം.	=ചെവിമാത്രം.
അന്നമയം	ബാഷ്പം.	(3) ഘ്രാണേന്ദ്രിയം.	=മൂക്കുമാത്രം.
	ദ്രവം.	(2) രസനേന്ദ്രിയം.	=നാവുമാത്രം.
	ഘനം.	(1) സ്പൎശേന്ദ്രിയം.	ദേഹമാസകലം.

1. തൊട്ടറിവ്:—ഏകദേശം എല്ലാവൎക്കും ഒരുപോലെ. അധികസ്ഥലംകൊണ്ടറിയാം.

2. രുചി:—രുചിയിൽ ഈഷൽഭേദങ്ങൾ പലൎക്കും അറിഞ്ഞുകൂടാ. നാവുകൊണ്ടുമാത്രമേ അറിയാവൂ.

3. മണം:—അധികംപേൎക്കും സൂക്ഷ്മവാസനകൾ അറിയാൻ കഴികയില്ല.

4. ശബ്ദം:—സപ്തസ്വരങ്ങളിൽ മൂന്നു പതനങ്ങൾ മാത്രമേ മനുഷ്യൎക്കു കേൾപ്പാൻ കഴികയുള്ളൂ. സൂക്ഷ്മധ്വനികൾ ചിലൎക്കു മാത്രം അറിയാം.

5. കാഴ്ച:—ഇതിൽ സപ്തവൎണ്ണങ്ങൾ ഒരുകൂട്ടമാത്രമേ നമുക്കു കാണ്മാൻ കഴികയുള്ളൂ. അതിന്നു മുകളിലും താഴെയും ഉള്ള വൎണ്ണങ്ങൾ കാണ്മാൻ കഴികയില്ല. ഏററവും ചെറിയ ദൂരംകൊണ്ടുവേണം അറിയുവാൻ.

(തുടരും)

ബ്രഹ്മസൂത്രം.

(ബ്രഹ്മശ്രീ വി. കെ. നാരായണഭട്ടതിരി അവർകൾ.)

ഈ അധികരണത്തിന്റെ വിഷയം ബൃഹദാരണ്യകമാകുന്നു. ഗ്രന്ഥംകൊണ്ടുള്ള വലിപ്പം ഹേതുവായിട്ടും അരണ്യത്തിൽവെച്ച് ചിന്തിക്കേണ്ടതായ വിഷയങ്ങളെപ്പററി പ്രതിപാദിക്കുന്നതുകൊണ്ടും ഈ ഉപനിഷത്തിന്ന് ബൃഹദാരണ്യകം എന്നു പേർ സിദ്ധിച്ചു. തൈത്തരീയാരണ്യകം, ഐതരേയാരണ്യകം ഇങ്ങിനെയുള്ള ആരണ്യകങ്ങളുടെ ഒരു അംശം മാത്രമേ ഉപനിഷത്തായി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളൂ. ബൃഹദാരണ്യകത്തിന്റെ സ്ഥിതി ഇങ്ങിനെയല്ല. ചില ശാഖക്കാരുടെ ആരണ്യകഭാഗങ്ങളിൽ കൎമ്മകാണ്ഡമായിട്ടുള്ള സംബന്ധം അധികമായിട്ടുള്ളതിനാൽ ആ ഭാഗങ്ങളെ ഉപേക്ഷിച്ച് ശേഷം

ഭാഗങ്ങളെ ഉപനിഷത്തുകളായി സ്വീകരിക്കുന്നു. വാജസ നേയശാഖക്കാരുടെ ആരണ്യകത്തിൽ ആത്മചിന്താപരമായ ഗ്രന്ഥത്തിന്നു ബാഹുല്യമുള്ളതുകൊണ്ട് ആ ശാഖക്കാരുടെ ഉപനിഷത്തായ ബൃഹദാരണ്യകം വലിയ ഉപനിഷത്തായി തീൎന്നു എന്നു ചുരുക്കം. ഈ ഉപനിഷത്തിലെ വിഷയങ്ങളുടെ വിവരണത്തെ തല്ക്കാലം കൊടുക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. അതുകൊണ്ട് പ്രകൃതത്തിൽ ഉപയോഗമുള്ള ഭാഗം മാത്രമെ എടുക്കുന്നുള്ളു.

ജനകൻ ഒരു യാഗം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. കുരുരാജ്യം പാഞ്ചാലരാജ്യം ഇങ്ങിനെ പലരാജ്യങ്ങളിലും ഉള്ള വിശിഷ്ടന്മാരും വിദ്വാന്മാരും ആയ ബ്രാഹ്മണർ ആ യജ്ഞത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈ ബ്രാഹ്മണരിൽവെച്ച് ആരാണ് ബ്രഹ്മജ്ഞശിരോമണി എന്നുപരീക്ഷിപ്പാനായി ജനകൻ ഇങ്ങിനെ ചെയ്തു. സ്വൎണ്ണംകൊണ്ടു കെട്ടിച്ച കൊമ്പുകളോടുകൂടിയ ആയിരം പശുക്കളെ ഒരു ദിക്കിൽ നിൎത്തിട്ട് ജനകൻ ബ്രാഹ്മണരോടു ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. "ബ്രഹ്മജ്ഞശിരോമണിയായ ബ്രാഹ്മണൻ ഈ ഗോക്കളെ സംശയംകൂടാതെ സ്വീകരിക്കാവുന്നതാണ്" എന്നാണ് ജനകൻ പറഞ്ഞതു്. താൻ ബ്രഹ്മജ്ഞശിരോമണിയാണെന്നു പറഞ്ഞുംകൊണ്ട് ഈ ഗോക്കളെ സ്വീകരിപ്പാൻ ബ്രാഹ്മണരെല്ലാവരും സംശയിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ യാജ്ഞവല്ക്യൻ തന്റെ ശിഷ്യനോടു ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. "അല്ലേയാ സോമശ്രവസ്സെ നീ ഈ-ഗോക്കളെ എന്റെ ഗൃഹത്തിലേക്ക് കൊണ്ടുപോകേണം" എന്നാണ് യാജ്ഞവല്ക്യന്റെ ശിഷ്യനോടുള്ള ആജ്ഞ. അപ്പോൾ മററുള്ള ബ്രാഹ്മണർ കോപിക്കുകയും "അങ്ങു ബ്രഹ്മജ്ഞശിരോമണിയാണോ" എന്നു യാജ്ഞവല്ക്യനോടു ചോദിക്കുകയും ചെയ്തു. "ബ്രഹ്മവിത്തുകൾക്കു നമസ്കാരം എനിക്ക് ഗോക്കളിൽ ആഗ്രഹമുണ്ട്" എന്നു യാജ്ഞവല്ക്യൻ സമാധാനംപറഞ്ഞു.

പിന്നെ ബ്രാഹ്മണർ കമ്മകാണ്ഡസംബന്ധങ്ങളായും ജ്ഞാനകാണ്ഡസംബന്ധങ്ങളായും പലേ ചോദ്യങ്ങളേയും യാജ്ഞവൽക്യനോടു ചോദിപ്പാൻ തുടങ്ങി. ബൃഹദാരണ്യകത്തിലെ മൂന്നാമത്തെ അദ്ധ്യായം മുഴുവൻ ഈ ചോദ്യോത്തരങ്ങളാകുന്നു. കാളിദാസപ്രഭൃതികളുടെ നാടകങ്ങളെ രസികനായ ഒരു പണ്ഡിതൻ വായിക്കുമ്പോൾ അയാൾക്ക് എത്ര ആനന്ദം ഉണ്ടാകുന്നുവോ അതിലധികം ആനന്ദം ആത്മജിജ്ഞാസുവായ ഒരാൾക്ക് ഈ അദ്ധ്യായം വായിച്ചാൽ ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. അരുണപുത്രനായ ഉദ്ദാലകൻ യാജ്ഞവൽക്യനോട് ഇങ്ങിനെ രണ്ടു ചോദ്യങ്ങളെ ചോദിക്കുന്നു (1) "സകല ലോകങ്ങളേയും സകല പ്രാണികളേയും ബന്ധിക്കുന്ന സൂത്രം ഏതാണ് (2) സർവ്വലോകങ്ങളിലും സർവ്വഭൂതങ്ങളിലും അന്തര്യാമിയായി ഇരുന്നുകൊണ്ട് ഇവയെ നിയമിപ്പിക്കുന്ന ആ അന്തര്യാമി ഏതാണ്?" ഇതാണ് ചോദ്യങ്ങൾ. "സർവ്വത്തേയും ബന്ധിക്കുന്ന സൂത്രം വായുവാണെന്നും അന്തര്യാമിയായിട്ടുള്ളതു് പരബ്രഹ്മമാണെന്നും" യാജ്ഞവൽക്യൻ ഇതിന്നു സമാധാനം പറയുന്നു. നിരുക്തം മുതലായ ശാസ്ത്രങ്ങൾവഴിയായി വായുശബ്ദത്തിന്റെ അത്ഥത്തെ ആദ്യം ചിന്തിക്കുന്നു.

നവീനശാസ്ത്രപ്രകാരമുള്ള ഭാഷയിൽ വായുശബ്ദത്തിന്റെ അത്ഥം പറയുന്നതായാൽ ആകർഷണശക്തിയാണ് വായുശബ്ദത്തിന്റെ അത്ഥം. സൂര്യൻ ചലിക്കുന്നു ഭൂമി നില്ക്കുന്നു എന്നുള്ള അത്ഥത്തെ കാണിക്കുന്നതുപോലെയുള്ള മന്ത്രങ്ങൾ സംഹിതയിൽ ധാരാളമുണ്ട്. സൂര്യൻ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു ഭൂമി ചലിക്കുന്നു എന്നുള്ള അത്ഥത്തെ പറയുന്ന അല്പം മന്ത്രങ്ങൾ സംഹിതയിൽ ഇല്ലെന്നില്ല. സൂര്യൻ നില്ക്കുന്നു ഭൂമിചലിക്കുന്നു എന്നാണ് ചില ഋഷിമാരുടെ അഭിപ്രായം. സൂര്യൻ ചലിക്കുന്നു ഭൂമി നില്ക്കുന്നു എന്നാണ് വേറെ ചില ഋഷിമാരുടെ അഭിപ്രായം. ഇങ്ങിനെ രണ്ടഭിപ്രായങ്ങളെ

പറയുന്നതായ ഒരു മന്ത്രം ഋഗ്വേദത്തിലുണ്ട്. ആയതിനാൽ സൂൎയ്യനാണൊ ചലിക്കുന്നതു് ഭൂമിയാണൊ ചലിക്കുന്നതു എന്നുള്ളതിനെ വേദപ്രകാരം നിൎണ്ണയിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. പക്ഷെ താഴെകാണിക്കുന്ന സംഗതിയെ നിൎണ്ണയിക്കാവുന്നതാണ്. സൂൎയ്യോദയം, സൂൎയ്യാസ്തമയം, ഗ്രഹങ്ങളുടേയും നക്ഷത്രങ്ങളുടേയും ചലനം ഇവകൾക്കെല്ലാം മൂലകാരണം വായുവാണെന്ന് വേദങ്ങളിൽ കാണുന്നുണ്ട്. ആയതിനാൽ നവീനശാസ്ത്രപ്രകാരം വായുപദത്തിന്റെ അൎത്ഥം ആകൎഷണശക്തിയാകുന്നു. എന്നാൽ ഈ അൎത്ഥം മാത്രം കൊടുത്താൽ പോരാ.

ഭൂമി, അന്തരിക്ഷം, ദ്യുലോകം, ഇങ്ങിനെ ലോകങ്ങളെ വിഭാഗിച്ച് അഗ്നി, ഇന്ദ്രൻ അല്ലെങ്കിൽ വായു, ആദിത്യൻ, ഈ ദേവതകളെ യഥാക്രമം മൂന്നു ലോകങ്ങളുടെ അധിപന്മാരായിട്ടും കല്പിക്കാറുണ്ട്. ഈ മൂന്നുലോകങ്ങൾ ഓരോരൊ ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ ഓരോന്നായി തീരും. അദ്ധ്യാത്മശാസ്ത്രത്തിൽ സ്ഥൂലശരീരം, സൂക്ഷ്മശരീരം, കാരണശരീരം ഇവകളാണ് മൂന്നു ലോകങ്ങൾ. അഞ്ച് ജ്ഞാനേന്ദ്രിയങ്ങൾ, അഞ്ചുകൎമ്മേന്ദ്രിയങ്ങൾ, പഞ്ചപ്രാണങ്ങൾ, മനസ്സ്, ബുദ്ധി ഇവകളാണ് സൂക്ഷ്മശരീരം. ഈ ശരീരത്തിന്റെ അധിപനായി പറയുന്ന വായു സമഷ്ടിരൂപമായ കാൎയ്യബ്രഹ്മമാകുന്നു. അതായതു് ആകൎഷണശക്തിയെമാത്രം വായുശബ്ദത്തിന്റെ അൎത്ഥമാക്കുവാൻ പാടില്ലെന്നു ചുരുക്കാം. ലോകത്തെ മുഴുവൻ ശുദ്ധിവരുത്തുന്നതിനാൽ വായുതന്നെയാണ് യജ്ഞം എന്ന് ഛാന്ദോഗ്യത്തിൽ പറയുന്നു. ഈ വകയെല്ലാം ആലോചിക്കുമ്പോൾ യാജ്ഞവൽക്യന്റെ സമാധാനവാക്യത്തിലുള്ള വായു സാധാരണവായുവല്ല നിശ്ചയം. സമഷ്ടിരൂപമായ കാൎയ്യബ്രഹ്മമാണ് വായു എന്നു പറയുന്നതാണ് ഉത്തമം. വായുശബ്ദത്തിന്റെ അൎത്ഥനിൎണ്ണയംകൊണ്ട് പ്രകൃതത്തിൽ വളരെ

ഉപയോഗമില്ലെങ്കിലും തീരെനിരൎത്ഥകമല്ല ഈ വായുവിന്റെയും നിയന്താവായ അന്തൎയ്യാമി പരബ്രഹ്മംതന്നെയാവേണം എന്നു കാണിക്കുവാനാണ് ഇവിടെ ഈ ശബ്ദത്തിന്റെ അൎത്ഥത്തെ വിചാരിച്ചതു്. എനി ബ്രഹ്മസൂത്രത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കുന്നു.

അന്തൎയ്യാമ്യധികരണം.

1—2—18.

അന്തൎയ്യാമ്യധിദൈവാദിഷുതദ്ധൎമ്മവ്യപദേശാൽ.

അധിദൈവാദിഷു=ദേവത, ലോകം, വേദം, യജ്ഞം, ഇത്യാദികളിൽ, അന്തൎയ്യാമി=അന്തൎയ്യാമിയായി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു് പരബ്രഹ്മം തന്നെയാകുന്നു, തദ്ധൎമ്മവ്യപദേശാൽ=ആ പരമാത്മാവിന്നുള്ള ധൎമ്മങ്ങളെ പറയപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു് ഹേതുവായിട്ടു്, സൂത്രതാല്പൎയ്യത്തെ പറയുന്നു. പഞ്ചഭൂതങ്ങളും, ഭൂലോകം, ആദിത്യൻ, ചന്ദ്രൻ, നക്ഷത്രങ്ങളും, സൎവ്വത്തേയും ആവരണംചെയ്യുന്ന തമസ്സ്, ഈ തമസ്സിന്റെ വിപരീതമായപ്രകാശം, ദിക്കുകളും, സൎവ്വഭൂതങ്ങളും, ഇന്ദ്രിയങ്ങളും, വാക്കു്, മനസ്സ്, വിജ്ഞാനം, രേതസ്സ്, ഇവകളിലെല്ലാം ഇരിക്കുന്നവനും, ഇവകളാകുന്ന ശരീരത്തോടു കൂടിയവനും, നിത്യമായ ആത്മാവും ആണ് അന്തൎയ്യാമി എന്നാണ് ഇവിടെ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്. വികാരപദാൎത്ഥങ്ങളായ സകലത്തേയും നിയമിക്കുന്നവനാണ് അന്തൎയ്യാമി എന്നാണ ഇതുകൊണ്ടുകിട്ടുന്നതു്. ഇങ്ങിനെയുള്ള നിയാമകശക്തി പരമാത്മാവിന്നല്ലാതെ മററാൎക്കും ഉണ്ടാവുന്നതല്ല. അന്തൎയ്യാമിതന്നെ നിത്യാത്മാവാണെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. ഇതുകൊണ്ടും, അന്തൎയ്യാമി പരമാത്മാവാണെന്നു കിട്ടുന്നു. സാംഖ്യന്റെ പ്രകൃതിയല്ല അന്തൎയ്യാമി എന്നു് അടുത്ത സൂത്രം കൊണ്ടു പറയുന്നു.

1—2—19.

നചസ്മാൎത്തം അതദ്ധൎമ്മാഭിലാപാൽ.

സ്മാൎത്തം=സ്മൃതി അല്ലെങ്കിൽ സാംഖ്യശാസ്ത്രം ഈ ശാസ്ത്രസിദ്ധമായ പ്രകൃതി, നച=ഇതല്ല അന്തൎയ്യാമി, അതദ്ധൎമ്മാഭിലാപാൽ=അതദ്ധൎമ്മത്തിന്റെ അഭിലാപം. അതദ്ധൎമ്മം

പ്രകൃതിയല്ലാത്ത ആത്മാവിന്റെ ധൎമ്മം. അഭിലാപം=പറയുക. ഈ അന്തൎയ്യാമി ദ്രഷ്ടാവാണ് എന്നും ശ്രോതാവാണ് എന്നും മററും ഈ പ്രകരണത്തിൽ പറയുന്നുണ്ട്. അചേതനമായ പ്രകൃതിക്ക് ഈ വക ഒന്നും ഇല്ലാത്തതിനാൽ പ്രകൃതത്തിൽ അന്തൎയ്യാമിയായിട്ടുള്ളത് പ്രകൃതിയല്ല. യോഗശക്തികൊണ്ട് ജീവാത്മാവുതന്നെ അന്തൎയ്യാമിയായി തീരുന്നു എന്നുള്ളപക്ഷം ശരിയല്ലെന്ന് അടുത്ത സൂത്രം കാണിക്കുന്നു.

1—2—20.

ശാരീരശ്ചോഭയേപിഹി ഭേദേന ഏനം അധീയതേ.

ഉഭയേപി=കാണ്വശാഖക്കാരും മാധ്യന്ദിനശാഖക്കാരും. ഏനം=ജീവാത്മാവിനെ, ഭേദേന=പരമാത്മാവിങ്കൽ നിന്നു ഭേദത്തോടുകൂടി. അധീയതേ=അധ്യയനം ചെയ്യുന്നു. ഹി=അതു് ഹേതുവായിട്ട്, ശാരീരശ്ച=ജീവാത്മാവും അന്തൎയ്യാമിയല്ല. (നച എന്ന പദത്തെ മുമ്പിലത്തെ സൂത്രത്തിൽ നിന്ന് ഇതിലേക്ക് ആവൎത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്.) 'യഃആത്മനിതിഷ്ഠൻ' എന്നാണ് മാധ്യന്ദിനശാഖക്കാരുടെ പാഠം. വിജ്ഞാനശബ്ദംകൊണ്ട് ജീവാത്മാവിനെ കാണ്വശാഖക്കാരും ആത്മശബ്ദംകൊണ്ട് ജീവാത്മാവിനെ മാധ്യന്ദിനശാഖക്കാരും പറയുന്നു. ജീവാത്മാവിന്റെ നിയന്താവായി അന്തൎയ്യാമിയേയും പറയുന്നു. ആയതിനാൽ അന്തൎയ്യാമിയായിട്ടുള്ളത് പരമാത്മാവുതന്നെയാകുന്നു.

H. H. THE YOUNG MAHARAJA OF TRAVANCORE.

ഓം.

സത്യാന്നാസ്തി പരോധർമ്മഃ

സനാതനധർമ്മം.

ശ്രേയാൻ ദ്രവ്യമയാദ്യജ്ഞാൽ ജ്ഞാനയജ്ഞഃ പരംതപ. ഗീത 4-33.

പുസ്തകം 15. { 1925. ഏപ്രിൽ. } നമ്പർ. 4.

മയൂരശതകം.

(സൂര്യശതകം.)

(78-ാം പേജിൽനിന്നും തുടർച്ച.)

13

ഏകംജ്യോതിർദ്ദൃശൌദ്വേത്രിജഗതിഗദിതാ-
ന്യബ്ജജാസ്യൈശ്ചതുർഭി-
ർഭൂതാനാംപഞ്ചമംയാന്യലമൃതുഷുതഥാ
ഷട്സുനാനാവിധാനി
യുഷ്മാകംതാനിസപ്തത്രിദശമുനിനുതാ-
ന്യഷ്ടദിഗ്ഭാഞ്ജിഭാനോ-
ര്യാന്തിപ്രാഹ്ണേനവത്വം ദശദധതുശിവം
ദീധിതീനാംശതാനി.

ചതുർഭി=നാല്. അബ്ജജാസ്യൈഃ=ബ്രഹ്മാവിന്റെ മുഖങ്ങളാൽ.
യാനി=യാതൊരു നൂറുസൂര്യകിരണങ്ങൾ; ത്രിജഗതി=മൂന്നുലോകത്തിൽ.

ഏകം=മുഖ്യമായ. ജ്യോതിഃ=തേജസ്സാണെന്നും. ദ്വേ=രണ്ട്. ദൃശൌ=നേത്രങ്ങളായിട്ടും. (നേത്രസ്ഥാനാദികൾക്ക് ദ്വിത്വവിശിഷ്ടജാതിയാകയാൽ ദ്വിവചനം ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നെന്ന് ധരിക്കണം.) ഭൂതാനാം=പഞ്ചമഹാഭൂതങ്ങളിൽവച്ച് (ഭൂമി, ജലം, തേജസ്സ്, വായു, ആകാശം ഇവ പഞ്ചഭൂതങ്ങൾ) പഞ്ചമം=അഞ്ചാമത്തെ തേജസ്സായിട്ടും (അനശ്വരത്വവും പ്രാധാന്യവും പ്രമാണമാക്കി ക്രമം വിവക്ഷിയ്ക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്നസാരം.) തഥാ=അപ്രകാരം. ഷട്സു ഋതുഷു=വസന്തം, ഗ്രീഷ്മം, വർഷം; ശരത്ത്, ഹേമന്തം, ശിശിരം, എന്നിങ്ങനെ ആറു ഋതുക്കളിൽ. നാനാവിധാനി=തീവ്രത്വം മന്ദത്വം മുതലായ പല ഗുണങ്ങളോടു കൂടിയവയായിട്ടും. അലം=നല്ലവണ്ണം. ഗദിതാനി=പറയപ്പെട്ടവയായിരിക്കുന്നവൊ. സൂർയ്യമാഹാത്മ്യപ്രസ്താവത്തിങ്കലെന്ന് ചേർത്തുകൊള്ളണം. (അതിനാൽ പ്രമാണത്തിന് ബലവത്വവും സൂർയ്യകിരണങ്ങൾക്ക് യോഗ്യതയും നല്ലവണ്ണം വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ടു.) സപ്തത്രിദശമുനിനുതാനി=മരീചി മുതലായ സപ്തർഷികളാൽ സ്തുതിയ്ക്കപ്പെട്ട (മരീചി, അംഗിരസ്സ്, അത്രി, പുലസ്ത്യൻ, പുലഹൻ, ക്രതു വസിഷ്ഠൻ ഇവർ സപ്തദേവർഷികൾ) അഷ്ടദിഗ്ഭാഞ്ജി=കിഴക്കുമുതലായ എട്ടുദിയ്ക്കുകളേയും വ്യാപിയ്ക്കുന്നു. (കിഴക്ക്, തെക്ക്, പടിഞ്ഞാറ്, വടക്ക് ഇങ്ങനെ നാലുദിക്കുകൾ പിന്നെ നാലു മൂലകൾ ആകെ എട്ട്.) പ്രാഹ്ണേ=ദിവസത്തിന്റെ പൂർവ്വഭാഗത്തിൽ. നവത്വം=നൂതനത്വത്തെയും, ഒമ്പത് എന്ന സംഖ്യയേയും. യാന്തി=പ്രാപിക്കുന്നു. ഭാനോഃ=സൂർയ്യന്റെ. ദീധിതീനാം=കിരണങ്ങളുടെ. ദശശതാനി=ആയിരം. ആയിരം സൂർയ്യകിരണങ്ങൾ. യുഷ്മാകം=നിങ്ങൾക്ക്. ശിവം=ക്ഷേമത്തെ. ദധതു=പോഷിപ്പിയ്ക്കട്ടെ. ഇവിടെ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതു്. ഏകം, ദ്വേ, ത്രി, ചതുഃ, പഞ്ച, ഷട്, സപ്ത, അഷ്ട, നവ, ദശ, ശതം. എന്നിങ്ങനെ സംസ്കൃതഭാഷയിലെ ഗണനാക്രമം പ്രകാശിപ്പിയ്ക്കപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്നു.

(തുടരും)

പി. കെ. നാരായണശാസ്ത്രികൾ.

ഓം.

സത്യാന്നാസ്തി പരോധർമ്മഃ

സനാതനധർമ്മം.

ശ്രേയാൻ ദ്രവ്യമയാദ്യജ്ഞാൽ ജ്ഞാനയജ്ഞഃ പരന്തപ. ഗീത 4-33.

പുസ്തകം 15. { 1925. മേയ്. } നമ്പർ. 5.

മയൂരശതകം.

(സൂര്യശതകം.)

(108-ാം പേജിൽനിന്നും തുടർച്ച.)

—oo:✲:oo—

14

ആവൃത്തിഭ്രാന്തവിശ്വാഃശ്രമമിവദധതഃ
ശോഷിണഃസ്വോഷ്മണെവ
ഗ്രീഷ്മെദാവാഗ്നിതപ്താഇവരസമസകൃ-
ദ്യെധരിത്ര്യാധയന്തി
തെപ്രാവൃഷ്യാത്തപാനാതിശയരുജഇവൊ-
ദ്വാന്തതൊയാഹിമർത്തൗ
മാർത്താണ്ഡസ്യാപ്രചണ്ഡാശ്ചിരമശുഭഭിദെ-
ഭിശവൊവൊഭവന്തു.

ആവൃത്തിഭ്രാന്തവിശ്വാഃ=വീണ്ടും വീണ്ടും സഞ്ചരിക്കപ്പെട്ട ലോകങ്ങളോടുകൂടിയ. ശ്രമം=ഇടവിടാതെയുള്ള സഞ്ചാരത്താലുണ്ടായ ദുഃഖത്തെ. ദധതഃഇവ=വഹിയ്ക്കുന്നവയോ എന്ന് തോന്നുമാറിരിക്കുന്ന. സ്വോഷ്മണാ=തങ്ങളുടെ ചൂടിൽ. ശോഷിണഃഇവ=ശോഷിച്ചവയോ എന്ന് തോന്നുമാറ്

റിരിക്കുന്നു. ഗ്രീഷ്മേ=വേനൽകാലത്തിൽ. ദാവാഗ്നിതപ്താഃഇവ=കാട്ടുതീയാൽ തപിപ്പിക്കപ്പെട്ടവയൊ എന്നു തോന്നുമാറിരിക്കുന്നു. യെ=യാതൊരു സൂൎയ്യകിരണങ്ങൾ ധരിത്ര്യാഃ=ഭൂമിയുടെ. രസം=ജലത്തെ. അസകൃൽ=പലവട്ടം. ധയന്തി=കുടിക്കുന്നു. (വഴിനടന്നു തളൎന്നവരും തീവെക്കുകൊണ്ടു പരവശന്മാരായവർ വീണ്ടും വീണ്ടും വെള്ളം കുടിക്കുന്നതു സഹജമാണല്ലൊ. അതുപോലെ സൂൎയ്യകിരണങ്ങളെന്നു സാരം. വാസ്തവത്തിൽ സൂൎയ്യരശ്മികൊണ്ടു ഭൂമിയിലെ ജലം ആവിയായി മേല്പോട്ടു പോകുന്നെന്നു താല്പൎയ്യം.) പ്രാവൃഷി=വൎഷകാലത്തിൽ. ആത്തപാനാതിശയരുജഃ, ഇവ=ക്രമത്തിലധികം വെള്ളം കുടിച്ചതുകൊണ്ടുണ്ടായ രോഗത്തോടു കൂടിയവയൊ എന്നു തോന്നുമാറു്. ഉദാന്തേതോയാഃ=ഛൎദ്ദിക്കപ്പെട്ട ജലത്തോടു കൂടിയവയയം എന്നു തോന്നുമാറിരിക്കുന്നു. (ഉള്ളിൽ പോകുന്നവെള്ളവും, വെളിയിൽ പോകുന്ന വാക്കും മിതമായിരിക്കാഞ്ഞാൽ ദോഷകരമാണല്ലൊ). ഹിമൎത്തൌ=ഹേമന്തകാലത്തിൽ. അപ്രചണ്ഡാഃ=മഞ്ഞിന്റെ പ്രസരിപ്പിനാൽ ചൂടുകുറഞ്ഞവയായ. തെ=ആ. മാൎത്താണ്ഡസ്യ=സൂൎയ്യന്റെ. അഭീശവഃ=കിരണങ്ങൾ. ചിരം=വളരെക്കാലം. വഃ=നിങ്ങളുടെ. അംഹഭിദെ=പാപവിനാശനത്തിനായി. ഭവന്തു=ഭവിയ്ക്കട്ടെ.

15.

തന്വാനാദിഗ്വധൂനാംസമധികമധുരാ-
ലോകരമ്യാമവസ്ഥാ-
മാരൂഢപ്രൌഢിലെശോത്കലിതകപിലിമാ-
ലംകൃതിഃകേവലൈവ।
ഉജ്ജൃംഭാംഭോജനേത്രദ്യുതിനിദിനമുഖെ
കിഞ്ചിദുദ്ഭിദ്യമാനാ
ശ്മശ്രുശ്രേണീവഭാസാംദിശതുദശശതീ
ശൎമ്മഘൎമ്മത്വിഷോവഃ.

ഉജ്ജൃംഭാംഭോജനേത്രദ്യുതിനി=വിടൎന്ന നേത്രങ്ങൾ പോലിരിക്കുന്ന താമരപ്പൂക്കളുടെ ശോഭയോടുകൂടിയ (താമരപ്പൂക്കൾപോലെ വികസിച്ച നേത്രങ്ങളുടെ ശോഭയോടുകൂടിയ എന്നുമൎത്ഥം.) ദിനമുഖെ=ദിവസാരംഭത്തിൽ. യുവാവിന്റെ മുഖത്തിൽ എന്നും. കിഞ്ചിൽ=കുറച്ചു്. ഉദ്ഭിദ്യമാനാ=ഉയരുന്ന. ആരൂഢപ്രൌഢിലെശോത്കലിതകപിലിമാ=വളൎന്ന പ്രൌഢിലേശത്താൽ വൎദ്ധിച്ച കൃഷ്ണരക്തവൎണ്ണത്തോടുകൂടിയ. കേവലാ=മുഖ്യമായ. അലംകൃതിഃഏവ=അലങ്കാരമായിത്തന്നെയിരിക്കുന്ന. ദിഗ്വധൂനാം=ദിക്കുകളാകുന്ന സുന്ദരിമാൎക്ക്. സമധികമധുരാലോകരമ്യാം=വൎദ്ധിച്ച മാൎദ്ദവമേറിയ

പ്രകാശത്താൽ നന്നായ, അവസ്ഥാം=യോഗ്യതയെ. തനോതി=വളൎത്തുന്നു. (ആരൂഢശ്മശ്രുവായ യുവാവിൽ സുന്ദരിമാൎക്ക് അനുരാഗം ഉണ്ടാകുമല്ലൊ. ഇതിനാൽ കവിപുംഗവൻ വടക്കെ ഇൻഡ്യയിലുള്ളവനാണെന്നു തെളിയുന്നു.) ശ്മശ്രുശ്രേണീ, ഇവ=മുഖരോമസമൂഹംപോലെ ഇരിക്കുന്ന. ഘൎമ്മത്വിഷഃ=സൂൎയ്യന്റെ. ഭാസാം=കിരണങ്ങളുടെ. ദശശതീ=ആയിരം. (ആയിരം സൂൎയ്യകിരണങ്ങൾ) വഃ=നിങ്ങൾക്ക്. ശൎമ്മ=സുഖത്തെ. ദിശതു=തരുമാറാകട്ടെ.

16.

മൌലീന്ദൊൎമ്മൈഷമൊഷീദ്ദ്യുതിമിതിവൃഷഭാ–
ങ്കെനയശ്ശങ്കിനെവ
പ്രത്യഗ്രൊദ്ഘാടിതാംഭൊരുഹകുഹരഗുഹാ–
സുസ്ഥിതെനെവധാത്രാ.
കൃഷ്ണെനധ്വാന്തകൃഷ്ണസ്വതനുപരിഭവ–
ത്രസ്നുനെവസ്തുതൊലം
ത്രാണായസ്യാൽതരീയാനപിതിമിരരിപൊഃ
സത്വിഷാമുദ്ഗമൊവഃ.

എഷഃ=ഇവൻ സൂൎയ്യൻ. മൌലീന്ദൊഃ=തന്റെതലയിൽ ചാൎത്തിയിരിക്കുന്ന ചന്ദ്രക്കലയുടെ.. ദ്യുതിം=ശോഭയെ. മാ, മൊഷീൽ=നശിപ്പിക്കാതിരിക്കണമെല്ലൊ. ഇതി=എന്ന്. ശങ്കിനാ, ഇവ=ഭയന്നവനൊ എന്നു തോന്നുമാറിരിക്കുന്ന, വൃഷഭാങ്കെന=പരമെശ്വരനാൽ. യഃ=യാതൊരു സൂൎയ്യകിരണങ്ങളുടെ പുറപ്പാടു. അലം=നല്ലവണ്ണം. സ്തുതഃ=സ്തുതിക്കപ്പെട്ടതാകുന്നുവൊ. (പൂജ്യനായ സൂൎയ്യന്റെ കിരണോൽഗമത്തെ ശിവൻ സ്തുതിക്കുന്നതു് ആകാശചാരിയായ ചന്ദ്രന്റെ ശോഭയെ നശിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ തന്റെ തലയിലിരിക്കുന്ന ചന്ദ്രക്കലയുടെ ശോഭയെ നശിപ്പിക്കാതിരിക്കണമെന്ന് ഭയപ്പെട്ടു സ്തുതിക്കുന്നെന്ന് ഉൽപ്രെക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു.) ധാത്രാ=ബ്രഹ്മാവിനാൽ. പ്രത്യഗ്രൊദ്ഘാടിതാംഭോരുഹകുഹരഗുഹാസുസ്ഥിതെന, ഇവ=പുതുതായുടൻ വികസിപ്പിക്കപ്പെട്ട താമരപ്പൂവിന്റെ അന്തൎഭാഗമാകുന്ന ഗുഹയിൽ സുഖമായിരിക്കുന്നവനാകയാലൊ എന്നു തോന്നുമാറ്. യഃ=യാതൊരു സൂൎയ്യകിരണോദ്ഗമം. സ്തുതഃ=സ്തുതിക്കപ്പെടുന്നുവൊ. (സൂൎയ്യകിരണോദ്ഗമത്താലല്ലയൊ തന്റെ ഇരിപ്പടമായ കമലം മലൎന്നതു്; അതിനാലതിനെ സ്തുതിക്കേണ്ടതാവശ്യമാണെന്ന് നന്ദിയോടെ ബ്രഹ്മാവു് സ്തുതിക്കുന്നെന്ന് ഉൽപ്രെക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.) അപ്രകാരം കൃഷ്ണെന=കൃഷ്ണവൎണ്ണനായ മഹാവിഷ്ണുവിനാൽ. ധ്വാന്തകൃഷ്ണസ്വതനുപരിഭവത്രസ്നുനാ ഇവ=

ഇരുൾപോലെകറുത്ത തന്റെ ശരീരത്തെക്കൂടെ നശിപ്പിച്ചേക്കുമോ എന്നു ഭയന്നവനായിട്ടോ. യഃ=യാതൊരു സൂൎയ്യകിരണോദ്ഗമം. അലംസ്തുതഃ=നല്ലവണ്ണം സ്തുതിക്കപ്പെടുന്നുവോ. (സൃഷ്ടിസ്ഥിതി സംഹാരകൎത്താക്കളായ ബ്രഹ്മാദികൾ കൂടെ സൂൎയ്യനെ സ്തുതിക്കുന്നെന്നു പറയുകയാൽ സൂൎയ്യന്റെ മാഹാത്മ്യം വാചാമഗോചരമാണെന്നു വെളിപ്പെട്ടു.) തനീയാൻ അപി=വളരെ ചെറുതാണെങ്കിലും. (ആളുകണ്ടാൽ ചെറുതാണെങ്കിലും യോഗ്യതയുള്ളവനായാൽ ആരും വന്ദിക്കതന്നെ ചെയ്യുമെന്നു സാരം.) തിമിരരിപോഃ=സൂൎയ്യന്റെ. ത്വിഷാം=കിരണങ്ങളുടെ. സഃ=ആ. ഉദ്ഗമഃ=പുറപ്പാട്. വഃ=നിങ്ങളുടെ. ത്രാണായ=രക്ഷയ്ക്കായി. സ്താൽ=ഭവിയ്ക്കട്ടെ.

17

വിസ്തീൎണ്ണംവ്യോമദീൎഘാഃസപദിദശദിശോ-
വ്യസ്തവേലാംഭസോബ്ധീൻ
കുൎവ്വദ്ഭിൎദൃശ്യനാനാനഗനഗരനഗാ-
ഭോഗപൃഥ്വീഞ്ചപൃഥ്വീം
പദ്മിന്യുച്ഛ്വാസ്യതേയൈരുഷസിജഗദപി
ധ്വംസയിത്വാതമിസ്രാ-
മുസ്രാവിസ്രംസയന്തുദ്രുതമനഭിമതം
തേസഹസ്രത്വിഷോവഃ.

വ്യോമ=ആകാശത്തെ. വിസ്തീൎണ്ണം=വിസ്താരത്തോടുകൂടിയതാക്കിയും. സപദി=ഉടൻ. ദശദിശഃ=പത്തുദിക്കുകളെ. ദീൎഘാഃ=ദീൎഘകളാക്കിയും. വ്യസ്തവേലാംഭസഃ=കരകവിഞ്ഞ വെള്ളത്തോടുകൂടിയ. അബ്ധീൻ=സമുദ്രങ്ങളെ. ദീൎഘാൻ=ദീൎഘങ്ങളാക്കിയും. പൃഥ്വീം=ഭൂമിയെ. ദൃശ്യനാനാനഗനഗരനഗാഭോഗപൃഥ്വീം, ച=കാണത്തക്കപലവിധം വൃക്ഷങ്ങളുടെയും, പട്ടണങ്ങളുടെയും, പൎവ്വതങ്ങളുടെയും പരിപൂൎണ്ണതയാൽ വിസ്താരമുള്ളതാക്കിയും. കുൎവ്വദ്ഭിഃ=ചെയ്യുന്ന. ഇരുൾനശിപ്പിക്കയാൽ ആകാശം മുതലായവയെ കാണാൻതക്ക നിലയിലാക്കിയ. യൈഃ=യാതൊരു സൂൎയ്യകിരണങ്ങളാൽ. തമിസ്രാം=രാത്രിയെ, ഇരുളിനെ. ധ്വംസയിത്വാ=നശിപ്പിച്ചിട്ടു. ഉഷസി=രാവിലെ. പദ്മിനീ=താമരപ്പൊയ്കയും. ജഗൽഅപി=ലോകവും. ഉച്ഛ്വാസ്യതെ=മലൎത്തപ്പെടുന്നു. ജീവനോടുകൂടിയതാക്കിച്ചെയ്യപ്പെടുന്നു എന്നും അൎത്ഥം. സഹസ്രത്വിഷഃ=സൂൎയ്യന്റെ. തെ=ആ. ഉസ്രാഃ=കിരണങ്ങൾ. വഃ=നിങ്ങളുടെ. അനഭിമതം=അനിഷ്ടമായദുഃഖത്തെ. ദ്രുതം=ശീഘ്രം. വിസ്രംസയന്തു=നശിപ്പിക്കട്ടെ. (തുടരും)

പി. കെ. നാരായണശാസ്ത്രികൾ.

മോഹനവിദ്യ.

(അഥവാ)

ഹിപ്നോട്ടിസം.

(138-ാംപേജിൽനിന്നു തുടച്ച്.)

II.

വിവരണം.

ബിനൊറവ്, ഫെറി എന്നീ ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ ഹിപ്നോട്ടിസത്തെ ഇങ്ങിനെ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു:—"ചില പ്രത്യേക പരിതസ്ഥിതികൾ ഉണ്ടായിരിക്കുമ്പോൾ, വെറും മാനുഷമായ ഒരു വിശേഷശക്തികൊണ്ട് മനുഷ്യന്റെ നാഡീചക്രത്തിൽ വരുത്താവുന്ന ചില മാററങ്ങളാൽ ഉണ്ടാകുന്നതും, ചില നിശ്ചിതനിയമങ്ങൾക്കനുസരിച്ച പ്രവൎത്തിക്കുന്നതുമായ ഒരു പ്രജ്ഞാവിശേഷത്തിന്ന് ഹിപ്നോട്ടിസം എന്ന പേർ കൊടുക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു". പൂൎണ്ണബോധത്തോടുകൂടിയിരിക്കുന്ന ഒരാളെ ഒരുവിധം മയക്കുകയോ മോഹാലസ്യപ്പെടുത്തുകയോ ചെയ്യുന്നതിന്നാണ് ഈ പേർ സാധാരണ പറയാറുള്ളത്. എന്നാൽ ബോധം വിടുത്താതെതന്നെ ദേഹത്തിന്റെ ഏതെങ്കിലും ഒരു ഭാഗത്തെമാത്രം മയക്കുന്നതും ഹിപ്നോട്ടിസം തന്നെയാണ്. നാഡികൾക്കു തളൎച്ചയുണ്ടാക്കിട്ടാണ് ഇങ്ങിനെ മയക്കുന്നത്. ഇതു സാധിക്കുവാൻ പല വഴികളും ഉണ്ട്. നാഡീചക്രത്തിന്റെ മൎമ്മസ്ഥാനങ്ങളായ ഭ്രൂമദ്ധ്യം മുതലായ ചില സ്ഥലങ്ങളെ ഞെരുക്കുന്നവിധത്തിൽ തുറിച്ചുനോക്കുക, പ്രകാശമുള്ള ചില വസ്തുക്കളെ കണ്ണിനുനേരെ കാണിക്കുക, കൺപോളകളെ തടവുക, മുഖത്തുനോക്കി ശക്തിയോടുകൂടി ചിലതു പറയുക, ദേഹത്തിന്റെ അടുത്തു് കൈകൊണ്ടു കീഴ്പ്പോട്ടുഴിയുക ഇങ്ങിനെ പലതുകൊണ്ടും മേൽപറഞ്ഞ തളൎച്ചയും (മാസ്മര) മയക്കവും ഉണ്ടാക്കാം.

"തലച്ചുല്പം മേൽഭാഗത്തു പിടിച്ചിട്ടുള്ള ഏതെങ്കിലും ഒരു സാധനത്തിന്മേൽ 'വക്രദൃഷ്ടി'യായി കുറച്ചുനേരം ഉറച്ചു നോക്കുന്നതുകൊണ്ട്, അവരവരെത്തന്നെ മയക്കാവുന്നതാണ്." ഇതുപോലെ നാഡികൾക്കു തളച്ചതട്ടത്തക്കവണ്ണം ഒരേതരത്തിലുള്ള ശബ്ദങ്ങളോ, ചലനങ്ങളോ കുറേനേരം തുടൎച്ചയായി ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നാൽ അതിന്റെ ശക്തികൊണ്ടും മയക്കം ഉണ്ടാകാം. ഇങ്ങിനെയാണ്, സാധാരണ കോമരങ്ങൾക്ക് ഉറച്ചൽ ഉണ്ടാകുന്നതു്. പ്രജ്ഞ ആ സ്ഥിതിയിൽ നില്ക്കുമ്പോളാണ് അവർ തീയ്യിൽചാട്ടുകയും തലയ്ക്കു വെട്ടുകയും ചെയ്യുന്നതു്.

മനുഷ്യരെപ്പോലെ മൃഗങ്ങളേയും, പക്ഷികളേയും, പാമ്പുകളേയും ഈ വിദ്യകൊണ്ട് എളുപ്പത്തിൽ മയക്കാവുന്നതാണ്. ചോക്കുകൊണ്ടു നിലത്തു് ഒരു നേർവരവരച്ച് അതിന്റെ കരററത്തു് ഒരു കോഴിയുടെ കൊക്കുവെച്ച് അതിന്റെ കാൽ രണ്ടും കൂട്ടി പിന്നാക്കം പടിച്ച് കുറച്ചുനേരം കഴിഞ്ഞാൽ കോഴി മയങ്ങിപ്പോകുമത്രേ.

ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെ ശക്തിക്ഷയം.

മാസ്മരമയക്കത്തിൽ പല പതനങ്ങളും ഉണ്ട്. ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു ശക്തിയില്ലാതാകുന്നതാണ് ആദ്യത്തെ ഘട്ടം. ആ സ്ഥിതിയിൽ ദേഹത്തിൽ വേദനയുണ്ടാവില്ല, കണ്ണുകൾക്ക് കാഴ്ചയുണ്ടാവില്ല, ശരിയായി ശബ്ദം കേൾക്കുവാനും സാധിക്കയില്ല. ഈ സ്ഥിതിയിൽ ഇരിക്കുമ്പോളാണ്, മോഹനവിദ്യകൊണ്ട് രോഗശമനം വരുത്തുന്നതു്. ഈ വിധത്തിൽ അത്ഭുതകരങ്ങളായ അനേകം ചികിത്സകൾ നടത്തീട്ടുള്ളതായും ഇന്നും നടത്തുന്നതായും, തള്ളുവാൻ പാടില്ലാത്ത തെളിവുകൾ ഉണ്ട്. ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ ഇവിടെ കൊടുക്കാം:—

ഡോക്ടർ ഹാഡക്ക് പറയുന്നു:—"ഏഴുവയസ്സായ ഒരു കുട്ടിക്ക് ശിരോരോഗം പക്ഷപാതം മുതലായ ചില ഉപദ്രവങ്ങളാൽ കണ്ണു കാണാതായി. ആ കുട്ടിയെ എന്റെ അടുക്കൽ കൊണ്ടുവന്നു. ഞാൻ ഒരാളെ മാസ്മരമയക്കത്തിൽപെടുത്തി കുട്ടിയുടെ അന്ധതയ്ക്കു കാരണം അന്വേഷിച്ചപ്പോൾ, കണ്ണിന്റെ ഞരമ്പുകളുടെ അടിക്കു കേടുണ്ടെന്നും, സിരാചക്രത്തിന്നു ക്ഷീണം തട്ടീട്ടുണ്ടെന്നും മനസ്സിലായി. കുട്ടിയെ ദിവസേന മയക്കി ചികിത്സിക്കുവാൻ തുടങ്ങി; മൂന്നാഴ്ച കൊണ്ട്, കുട്ടിക്കു കണ്ണു കാണാറായി."

1829-ൽ മാഡം പ്ലാന്റിൻ എന്ന ഒരു പരന്ത്രീസു മദാമ്മയുടെ ദേഹത്തിൽ ഒരു ശസ്ത്രക്രിയ നടത്തിയതിനെപ്പറ്റി "Human Magnetism" (മനുഷ്യഗതകാന്തിമ) എന്ന പുസ്തകത്തിൽ ഇപ്രകാരം പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. "പ്ലാന്റിൻ മദാമ്മയുടെ കുടുംബവൈദ്യൻ ഡോക്ടർ ചാപ്പിലെൻ അവളെ പലപ്പോഴും മാസ്മരമയക്കത്തിൽ പെടുത്താറുണ്ടായിരുന്നു. മദാമ്മക്ക് മാറത്ത് ഒരു രോഗംവന്നു; ഒരു മുല ഛേദിച്ചുകളയേണമെന്നു വൈദ്യന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. ജ്യൂലിസ് ക്ലോക്കെറ്റ് എന്ന ശസ്ത്രവൈദ്യനെക്കൊണ്ട് അതു നടത്തിപ്പാൻ തീർച്ചയാക്കി. വൈദ്യൻ വരുന്നതിന്നു മുമ്പുതന്നെ ഡോക്ടർ ചാപ്പിലെൻ മദാമ്മയെ മയക്കിയിട്ടിരുന്നു. ശസ്ത്രക്രിയക്കു സമയമായപ്പോൾ, മദാമ്മതന്നെ തന്റെ ഉടുപ്പഴിച്ച് ശസ്ത്രക്രിയക്കൊരുങ്ങിക്കിടക്കുകയും, അതു കഴിയുന്നതുവരെ വൈദ്യന്മാരോടു സാവധാനത്തിൽ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയും ചെയ്തു. അല്പമെങ്കിലും വേദനയുള്ളപോലെയോ, ഇങ്ങിനെ കന്ന് തന്റെ ദേഹത്തിൽ നടക്കുന്നുവെന്നുകൂടിയോ യാതൊരു ഭാവവും അവളിൽ കണ്ടില്ല. രണ്ടുദിവസം മുഴുവനും അവൾ ആ സ്ഥിതിയിൽ മയക്കമായിത്തന്നെ കിടന്നു. മുറി ഉണങ്ങുവാനും തുടങ്ങി."

1851-ൽ ബ്രോക്കാ, ഫോളിൻ എന്ന രണ്ടാളുകൾകൂടി ഒരു സ്ത്രീയെ മയക്കത്തിൽ കിടത്തി, ഒരു കുരു (പരു) കീറിയതായും; ഗിരിനി എന്ന ശസ്ത്രവൈദ്യൻ ഒരു രോഗിയുടെ കുടൽ മുറിച്ചുകളഞ്ഞതായും മേൽപറഞ്ഞ പുസ്തകത്തിൽതന്നെ കാണുന്നു.

ബ്രഹ്മവിദ്യാസംഘത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ അദ്ധ്യക്ഷനായിരുന്ന കർനൽ ഓൾക്കോട്ട് അനേകായിരം രോഗികളെ ഇങ്ങിനെ ചികിത്സിച്ചു സുഖപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ട്. 1883-ൽ അദ്ദേഹം തിരുവനന്തപുരത്തു വന്നിരുന്നപ്പോൾ ചികിത്സിച്ച കൂട്ടത്തിൽ ഒരു ക്രിസ്ത്യൻ സ്ത്രീയുടെ നേത്രരോഗവും, സൎക്കാർ വക്കീൽ ജോലിയിൽനിന്ന് ഇയ്യിടെ പിരിഞ്ഞതായ ആനന്ദറാവു അവർകളുടെ തലവേദനയും മാററിയത് മിസ്റ്റർ റാവു തന്നെ പറഞ്ഞ് ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്.

വടകരയിലെ 'ഉഴിച്ചൽകാരൻ കുറുപ്പ്' ഇപ്പോഴും നാഡിപ്പിഴകൾക്ക് ഈ ചികിത്സ ചെയ്യുന്നുണ്ട്. എടത്തെ കയ്യുളുക്കീട്ടുള്ള ഒരാൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുക്കെച്ചെന്നു. അദ്ദേഹം അയാളുടെ വലത്തെ കയ്യിൽ കുറെ ഭസ്മമിട്ടു തലോടി. ആ കയ്യ് വിറച്ചു, കേടുള്ള ഇടത്തെ കയ്യിനെ പിടിച്ചുഴിയുവാൻ തുടങ്ങി. വേദന സഹിക്കാതെ രോഗി കരയുന്നുണ്ട്. എന്നിട്ടും വലത്തെ കൈ ആ കയ്യിന്റെ ഉടമസ്ഥന്റെ കരച്ചിലിനെ വകവെക്കാതെ ഉഴിഞ്ഞുകൊണ്ടേ ഇരിക്കുന്നു. കുറുപ്പു പറഞ്ഞപ്പോൾ കൈ ഉഴിച്ചലും മാററി.

മലയാളത്തിലെ ഉളുക്കരിക്കലും, ഉഴിഞ്ഞിറക്കലും, ഊതിയിറക്കലും മററും ഈ വകുപ്പിൽ പെടുത്താവുന്നതാണ്. ഇന്ത്യാരാജ്യത്തിലെ ആയുൎവ്വേദവൈദ്യന്മാർ പണ്ട് ശസ്ത്രക്രിയ നടത്തിയിരുന്നത് ഇതുപോലെ ദേഹത്തിലെ ആവശ്യമുള്ള ഭാഗം മയക്കിയിട്ടായിരുന്നുവെന്നൂഹിക്കുവാൻ ന്യായമുണ്ട്.

അതുംകൊണ്ടു് ദേവദത്തന്റെ അടുക്കൽചെന്നു് "വല്ലാത്ത ഉഷ്ണം, അല്ലേ? അസാരം വെള്ളം കുടിച്ചുകൊള്ളുക" എന്നു പറഞ്ഞു് ആ വെള്ളം അയാൾക്കു കൊടുത്തു. ദേവദത്തനെ കുത്തിക്കൊല്ലണം എന്നുപറഞ്ഞു് ഒരു തടിക്കടലാസുകൊണ്ടുള്ള കത്തി അവൾക്കു കൊടുത്തു. അവൾ കത്തി ഉടുപ്പിൽ ഒളിച്ചുവെച്ചു് അയാളുടെ അടുക്കൽചെന്നു് വർത്തമാനം പറഞ്ഞുകൂടി, പെട്ടെന്നു കുത്തി. "എന്തിനു കുത്തി?" എന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ "അയാൾ എന്നെ അപമാനിക്കുവാൻ ഉത്സാഹിച്ചു" എന്നൊരു കള്ളക്കാരണവും ഉണ്ടാക്കിപ്പറഞ്ഞു. ഈ ഉദാഹരണങ്ങൾകൊണ്ടു്, പ്രയോഗപാത്രം പ്രയോജകന്റെ ആജ്ഞയെ നടത്തുന്നതിൽ തന്റെ യുക്തികൂടി ഉപയോഗിക്കുന്നുവെന്നും ഹിപ്നോട്ടിസപ്രയോഗം എത്രത്തോളം ആപൽക്കരമായിക്കലാശിക്കാമെന്നും തെളിയും.

മലയാളത്തിലെ ഒടിയന്മാർ ഈ മാതിരി പല പ്രയോഗങ്ങളും നടത്തീട്ടുള്ളതായി കേൾവിയുണ്ടു്.

ഇതിന്റെ അപകടപരിണാമത്തെ അറിഞ്ഞിട്ടുതന്നെയാണു് ജർമ്മനി, റഷ്യ മുതലായ പല രാജ്യങ്ങളിൽ ഹിപ്നോട്ടിസപ്രയോഗങ്ങളെ സർക്കാർനിയമംകൊണ്ടു് തടുത്തിട്ടുള്ളതു്.

വെള്ളാട്ടു് കരുണാകരൻനായർ.

ബ്രഹ്മസൂത്രം.

(ബ്രഹ്മശ്രീ. വി. കെ. നാരായണഭട്ടതിരിയവർകൾ).
(88-ാംപേജിൽനിന്നു തുടച്ചു).

അഥർവ്വണവേദത്തിൽചേന്ന മുണ്ഡകോപനിഷത്താണ് ഈ അധികരണത്തിലെ വിഷയം. ഈ ഉപനിഷത്തിൽ ആകെ 67 ശ്ലോകമേ ഉള്ളു. ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ വലിപ്പംകൊണ്ട് ഈ ഉപനിഷത്ത് ചെറിയതാണെങ്കിലും അർത്ഥംകൊണ്ട് ഇതിന്നു ചെറുപ്പമില്ല്യ. ഇതിൽ മൂന്നു ഖണ്ഡങ്ങളുണ്ട്. ആദ്യത്തെ ഖണ്ഡത്തിൽ അപരവിദ്യാവിഷയങ്ങളായ കാൎയ്യങ്ങളെ പറയുന്നു. രണ്ടാമത്തെ ഖണ്ഡത്തിൽ പരയായ ബ്രഹ്മവിദ്യയുടെ വിഷയത്തേയും ബ്രഹ്മസ്വരൂപപ്രാപ്തിക്കു മുഖ്യമായ കാരണം യോഗമാണെന്നും പറയുന്നു. മൂന്നാമത്തെ ഖണ്ഡത്തിൽ സത്യം, ജ്ഞാനപ്രകാശം, ആത്മജ്ഞന്മാരായവരെ പൂജിക്കുക, രാജസങ്ങളായ കാമങ്ങളെ ഉപേക്ഷിക്കുക, വിഘ്നങ്ങളെ കൂട്ടാക്കാതെ ആത്മതത്വജ്ഞാനത്തിന്നായി നിരന്തരം ശ്രമിക്കുക, തപസ്സ്, ചിത്തപ്രമാദമില്ലായ്മ, ജ്ഞാനം, സന്യാസം ഇവകളെല്ലാം ആത്മസ്വരൂപപ്രാപ്തിക്കു കാരണങ്ങളാണെന്നു പറയുന്നു.

ഈ ഉപനിഷത്തിന്റെ ആരംഭം ഇങ്ങിനെയാകുന്നു. ബ്രഹ്മാവ്, തന്റെ പ്രഥമപുത്രനായ അഥർവ്വന്ന് ബ്രഹ്മവിദ്യയെ ഉപദേശിച്ചു. അഥർവ്വൻ അംഗിരന്നും, അംഗിരൻ ഭാരദ്വാജന്നും, ഭാരദ്വാജൻ അംഗിരസ്സിന്നും ഈ ആത്മവിദ്യയെ ഉപദേശിച്ചു. ഒരു ശിഷ്യൻ ഗുരുവിനോടു ചോദിക്കുന്നതുപോലെ ശൌനകൻ അംഗിരസ്സിനോട് ഇങ്ങിനെ ചോദിക്കുന്നു. "കസ്മിന്നുഭഗവൊവിജ്ഞാതെ സർവ്വമിദം വിജ്ഞാതം ഭവതി." യാതൊന്നിനെ അറിഞ്ഞാലാണോ സർവ്വത്തിനേയും അറിയുക എന്നാണ് ശൌനകൻ ചോദിച്ചത്. ഈ

ചോദ്യസ്വരൂപമായ മന്ത്രത്തെ അവലംബിച്ച് വിദ്യാരണ്യസ്വാമികൾ ഇങ്ങിനെ പറയുന്നു. "അദ്വൈതാഭിമുഖീകർത്തുമേവാത്രൈകസ്യബോധതഃ സർവ്വബോധഃശ്രുതൗനൈവ നാനാത്വസ്യവിവക്ഷയാ". പരമാണുവാദിയായ താർക്കികൻ പരിണാമവാദിയായ സാംഖ്യൻ ഇങ്ങിനെയുള്ളവരെ അദ്വൈതവിജ്ഞാനത്തിലേക്ക് അഭിമുഖീകരിപ്പാനാണ് ഏകവിജ്ഞാനംകൊണ്ട് സർവ്വവിജ്ഞാനം ഉണ്ടാവുമെന്ന് ഛാന്ദോഗ്യം, മുണ്ഡകം ഇത്യാദികളിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. അതല്ലാതെ നാനാത്വം ഉണ്ട് എന്നുവെച്ചിട്ടല്ല. രജ്ജുവിൽ സർപ്പം ഉണ്ടാവുന്നതുപോലെ ബ്രഹ്മത്തിൽ പ്രപഞ്ചം ഉണ്ടാവുമ്പോൾ നാനാത്വം ഉണ്ടാവുന്നു. ശൌനകന്റെ ഈ ചോദ്യത്തിന്ന് അംഗിരസ്സ് ഇങ്ങിനെ സമാധാനം പറവാൻ തുടങ്ങുന്നു. "തത്രാപരാ ഋഗ്വേദോ യജുർവ്വേദഃ സാമവേദോഥർവ്വവേദഃ ശിക്ഷാകല്പോ വ്യാകരണം നിരുക്തം ഛന്ദോ ജ്യോതിഷമിതി അഥപരായയാതദക്ഷരമധിഗമ്യതെ". നാലുവേദങ്ങളും ആറുവേദാംഗങ്ങളും അപരവിദ്യയാകുന്നു. ബ്രഹ്മതത്വം എന്തുകൊണ്ടറിയുന്നുവോ അതു പരവിദ്യയാകുന്നു. ഇവിടെ ഒരു സംശയം ജനിക്കുന്നു. ഇതേമാതിരി ഒരു സംശയം ഛാന്ദോഗ്യത്തിലും ജനിക്കാം. പുരാണങ്ങൾ, വേദങ്ങൾ, അനന്തം ശാസ്ത്രങ്ങൾ ഇവയെ അറിഞ്ഞിട്ടും ആത്മജ്ഞാനം വരാതെ ദുഃഖിച്ചുകൊണ്ട് നാരദൻ സനൽകുമാരന്റെ അടുക്കലേക്കു പോവുകയും സനൽകുമാരൻ ആത്മോപദേശത്തെ ചെയ്യുകയും ചെയ്തു എന്നു ഛാന്ദോഗ്യത്തിൽ പറയുന്നു. ഇതിൽനിന്നു വേദവേദാംഗങ്ങൾ ആത്മപ്രതിപാദകങ്ങളല്ലെന്നും ആത്മപ്രതിപാദകമായ പരയായ വിദ്യ വേദങ്ങളിൽ ചേരാത്തതാണെന്നും ഒരു സംശയം ജനിക്കാം. അതുകൊണ്ട് പരവിദ്യ എന്താണെന്നും അപരവിദ്യ എന്താണെന്നും ഒന്നുകൂടി വ്യക്തമാക്കട്ടെ.

മനനസാധനം എന്നൎത്ഥമായ മന്ത്രശബ്ദംകൊണ്ടു പറയുന്ന വേദഭാഗം, വലുതാക്കുന്ന എന്നൎത്ഥമായ ബ്രാഹ്മണശബ്ദംകൊണ്ടുപറയുന്ന വേദഭാഗം ഇങ്ങിനെ രണ്ടുതരത്തിൽ വേദങ്ങളുണ്ട്. മന്ത്രഭാഗങ്ങളെക്കൊണ്ട് സൂചിതങ്ങളായ വിധിനിഷേധങ്ങളെയും ജ്ഞാതവ്യഭാഗങ്ങളെയും ബ്രാഹ്മണങ്ങൾ സ്പഷ്ടമാക്കുന്നു. വിധിനിഷേധങ്ങളെപ്പററി പ്രതിപാദിക്കുന്ന ബ്രാഹ്മണങ്ങൾക്കു കൎമ്മകാണ്ഡം എന്നും, ജ്ഞാതവ്യഭാഗങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന ബ്രാഹ്മണങ്ങൾക്ക് ജ്ഞാനകാണ്ഡം എന്നും പേരുപറയാറുണ്ട്. എന്നാൽ കൎമ്മകാണ്ഡങ്ങളിൽ ജ്ഞാനകാണ്ഡവിഷയങ്ങളും, ജ്ഞാനകാണ്ഡങ്ങളിൽ കൎമ്മകാണ്ഡവിഷയങ്ങളും അല്പാല്പം ഉണ്ടാകും. വേദത്തിന്റെ അൎത്ഥഭേദങ്ങളെ പറയുന്നു. വേദത്തെ ലോകത്തിനോടു ഉപമിക്കാം. അവനവന്റെ മാനസികസ്ഥിതിയെ അനുസരിച്ചാണ് ഓരോരുത്തരും ലോകത്തെ നോക്കുന്നതു്. ഒരു ഭക്തൻ സൎവ്വത്ര ഈശ്വരചൈതന്യത്തെ കാണുന്നു. വിഷയലമ്പടന്മാൎക്ക് വിഷയസുഖം ഇല്ലെങ്കിൽ ലോകം ഇല്ല. ഇതുപോലെ വേദാൎത്ഥങ്ങൾക്കും താരതമ്യമുണ്ട്. താമസികന്മാൎക്ക് വശ്യപ്രവൃത്തിക്കായി വേദമന്ത്രങ്ങൾ തീരുന്നു. അവരുടെ വേദാൎത്ഥം വശ്യംതന്നെ. കൎമ്മഠന്മാരുടെ വേദാൎത്ഥങ്ങൾ കൎമ്മപ്രധാനങ്ങളായിരിക്കും. വിരക്തന്മാൎക്ക് ആത്മജ്ഞാനത്തെ വേദംതന്നെ കൊടുക്കുന്നു. ജന്മനാവിരക്തന്മാരായിട്ടുള്ളവർ ദുൎല്ലഭമാണ്. ഐഹികസുഖങ്ങളിൽ ഇച്ഛയുള്ളവരായിട്ടാണ് ജനങ്ങൾ അധികം ഉണ്ടാവുക. ഐഹികസുഖങ്ങൾക്ക് വിരോധം വരാതെ ധൎമ്മത്തെ വൎദ്ധിപ്പാനുള്ള മാൎഗ്ഗമാണ് മിക്കജനങ്ങൾക്കും ആവശ്യമായിത്തീരുക. ഇങ്ങിനെയുള്ളവൎക്ക് യോജിക്കത്തക്കവിധത്തിലുള്ള അൎത്ഥമാണ് വേദത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ അൎത്ഥം. ഇതുതന്നെയാണ് അപരവിദ്യ എന്നു പറയുന്നതു്. അപരവിദ്യയിൽ അവാന്തരഭേദങ്ങൾ പലതും ഉണ്ടാവാം. ഗുരുകുലത്തിലുണ്ടായ

വേദാഭ്യാസംകൊണ്ട് കമ്മകാണ്ഡങ്ങളുടേയും ജ്ഞാനകാണ്ഡങ്ങളുടേയും വ്യാകരണാദി ശാസ്ത്രപ്രകാരമുള്ള അത്ഥങ്ങളെ വിദ്യാത്ഥികൾ ആദ്യം മനസ്സിലാക്കുന്നു. ഇവർ ഗൃഹസ്ഥാശ്രമത്തിൽ കമ്മങ്ങളെ ചെയ്യുന്നു. കമ്മകാണ്ഡത്തിൽ ലയിച്ചു കിടക്കുന്ന ജ്ഞാനഭാഗങ്ങളെക്കൊണ്ട് ഇവർ കാലക്രമേണ കമ്മങ്ങളിലും ജ്ഞാനങ്ങളെ കണ്ടുതുടങ്ങും. പിന്നത്തെ നില മുണ്ഡകോപനിഷത്തിൽ ഇങ്ങിനെ പറയുന്നു.

"പരീക്ഷ്യലോകാൻകമ്മചിതാൻ ബ്രാഹ്മണോനിർവ്വേദമായാന്നാസ്ത്യകൃതഃകൃതേന ഏതദ്വിജ്ഞാനാത്ഥംസഗുരുമേവാഭിഗച്ഛേൽ, സമിൽപാണിഃ ശ്രോത്രിയംബ്രഹ്മനിഷ്ഠം."

പ്രത്യക്ഷം, അനുമാനം മുതലായ പ്രമാണങ്ങളെക്കൊണ്ടു കർമ്മസിദ്ധങ്ങളായ ലോകങ്ങളുടെ സ്വഭാവങ്ങളെ തന്നെത്താൻ മനസ്സിലാക്കി, കർമ്മംകൊണ്ടുമാത്രം പരമപുരുഷാത്ഥം സിദ്ധിക്കില്ല എന്നു അറിഞ്ഞ് ബ്രാഹ്മണൻ നിർവ്വേദത്തെ അവലംബിക്കേണം. ആത്മതത്വത്തെ അറിയുവാൻ ശ്രോത്രിയനും ബ്രഹ്മനിഷ്ഠനും ആയ ഗുരുവിൻെറ അടുക്കലേക്കു പോകേണം. എന്നാൽ ഗുരു തനിക്കനുഭവപ്പെട്ട ആത്മതത്വപരമായ വേദാത്ഥത്തെ പ്രകാശിപ്പിച്ചുകൊടുക്കും. ശൌനകൻ, നാരദൻ ഇങ്ങിനെയുള്ളവരുടെ പോക്കു ഈവിധമാണ്. വേദത്തിൻെറ ആത്മതത്വപരമായ അത്ഥം പരവിദ്യയാകുന്നു. ഈ അത്ഥത്തിൽത്തന്നെ ആണ് ഭാഗവതത്തിൽ ഇങ്ങിനെ പറയുന്നത്. "ക്വചിദജയാത്മനാചചരതോനുഗമേന്നിഗമഃ" ചിലപ്പോൾ മായയോടുകൂടിയിരിക്കുന്ന അങ്ങയേയും ചിലപ്പോൾ തൻെറ വാസ്തവമായ രൂപത്തോടുകൂടിയ അങ്ങയേയും വേദം അനുസരിക്കുന്നു എന്നാണ് ഇതിൻെറ അത്ഥം. അതുകൊണ്ടു കർമ്മപ്രധാനങ്ങളും ഉപാസനാപ്രധാനങ്ങളും ആയ വേദാത്ഥം അപര

വിദ്യയും ആത്മതത്വപ്രകാശപരമായ വേദാന്താൎത്ഥം പരവിദ്യ യും ആകുന്നു. ആ അക്ഷരത്തെ എന്തുകൊണ്ട് അറിയുന്നു വോ അതാണ് പരവിദ്യ എന്നു അംഗിരിസ്സു മുമ്പ് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ആ അക്ഷരത്തിന്റെ സ്വരൂപത്തെ മുണ്ഡകത്തിൽ പിന്നത്തെ മന്ത്രംകൊണ്ടു കാണിക്കുന്നു. ആ മന്ത്രമാണ് പ്രകൃതത്തിലുള്ള വിഷയം. ആ മന്ത്രത്തെയും മന്ത്രാൎത്ഥത്തേയും ആദ്യം കാണിക്കുന്നു.

"യത്തദദ്രേശ്യം അഗ്രാഹ്യം അഗോത്രം
അവൎണ്ണം അചക്ഷുശ്ശ്രോത്രം തദപാണിപാദം
നിത്യംവിഭുംസൎവ്വഗതംസുസൂക്ഷ്മം
തദവ്യയംയൽഭൂതയോനിം പരിപശ്യന്തിധീരാഃ."

അദ്രേശ്യം=ജ്ഞാനേന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു വിഷയമല്ലാത്ത. അഗ്രാഹ്യം=കൎമ്മേന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു വിഷയമല്ലാത്ത. അഗോത്രം =മൂലത്തോടുകൂടാത്ത. അവൎണ്ണം=ദ്രവ്യധൎമ്മങ്ങളോടുകൂടാത്ത. അപാണിപാദം=കയ്യുകാൽ ഇങ്ങിനെയുള്ള അവയവങ്ങളോടുകൂടാത്ത. നിത്യം=നാശത്തോടുകൂടാത്ത. വിഭും=ബ്രഹ്മാവുമുതൽ സ്ഥാവരംവരെയുള്ള പദാൎത്ഥങ്ങളായികൊണ്ട് വിവിധമായി ഭവിക്കുന്നത്. സൎവ്വഗതം=എങ്ങും വ്യാപിച്ചത്. സുസൂക്ഷ്മം=സകലത്തെക്കാളും സൂക്ഷ്മമായിട്ടുള്ളത്. അവ്യയം =അംഗങ്ങൾ ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടു അംഗനാശത്തോടുകൂടാത്തത്. ഭൂതയോനിം=ഇങ്ങിനെയുള്ളതിനെ സൎവ്വഭൂതങ്ങളുടെയും കാരണമായി. ധീരാ=ധീരന്മാർ. പരിപശ്യന്തി=സൎവ്വത്രകാണുന്നു. ഇതാകുന്നു മന്ത്രാൎത്ഥം.

1—2—6.

അദൃശ്യത്വാദ്യധികരണം.

1—2—21.

അദൃശ്യത്വാദിഗുണകോധൎമ്മോക്തേഃ.

അദൃശ്യത്വാദിഗുണക=അദൃശ്യത്വം മുതലായ ഗുണങ്ങളോടുകൂടി ഇവിടെ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു ബ്രഹ്മംതന്നെ ആകുന്നു.

ധമ്മോക്തേഃ=സവ്വജ്ഞത്വം തുടങ്ങിട്ടുള്ള പരമേശ്വരൻെറ ധമ്മങ്ങളെ ഇവിടെ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് ഹേതുവായിട്ട്. ഈ മന്ത്രത്തിൽ ഭൂതയോനി എന്ന ശബ്ദമുണ്ടല്ലൊ. സാംഖ്യമതപ്രകാരം ഭൂതയോനി ആയിട്ടുള്ളത് പ്രകൃതിയാകുന്നു. യോനി എന്ന ശബ്ദത്തിന്ന് നിമിത്തകാരണം എന്നത്ഥമാകയാൽ ജീവാത്മാവും ഭൂതയോനി ആയിത്തീരാം. ജീവികളുടെ കമ്മമാണ് പ്രപഞ്ചസൃഷ്ടിക്ക് കാരണമെന്ന് ശാസ്ത്രങ്ങൾ പറയുന്നുവല്ലൊ. ഈ മന്ത്രംകൊണ്ട് പ്രകൃതിയെയൊ ജീവാത്മാവിനേയൊ പറയാമെന്നാണ് പൂവ്വപക്ഷം. ഭൂതയോനി ആയി ഈ മന്ത്രത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള വസ്തു സവ്വറിത്താണ് എന്നും മററും മുകളിൽ പറയുന്നുണ്ട്. അചേതനമായ പ്രകൃതിക്ക് ജ്ഞാനമില്ല. ജീവാത്മാവിന്ന് കിഞ്ചിജ്ഞത്വമല്ലാതെ സവ്വജ്ഞത്വമില്ല. ആയതിനാൽ ഭൂതയോനി പരബ്രഹ്മംതന്നെയാകുന്നു. അടുത്ത സൂത്രംകൊണ്ട് വേറെ ഒരു കാരണത്തേയും പറയുന്നു.

1—2—22

വിശേഷണഭേദവ്യപദേശാഭ്യാം ചനേതരൌ.

വിശേഷണഭേദവ്യപദേശാഭ്യാം=വിശേഷണം ഭേദം ഇതുകളെ പറയുന്നതുകൊണ്ട്. ഇതരൌ=ജീവാത്മാവും പ്രകൃതിയും. ന=ഭൂതയോനി ആയി ഇവിടെ പറയപ്പെട്ടിട്ടില്ല. "ദിവ്യോഹ്യമൂത്തഃപുരുഷഃ" ഇത്യാദി മന്ത്രങ്ങളെക്കൊണ്ട് ദിവ്യത്വാദി വിശേഷണങ്ങളെ ഭൂതയോനിക്ക് പറയുന്നുണ്ട്. ഈ വിശേഷണങ്ങൾ ജീവാത്മാവിന്നു സംഭവിക്കാത്തതാണ് "അക്ഷരാൽപരതഃപരഃ"എന്ന മന്ത്രംകൊണ്ട് പരമായ അക്ഷരത്തിൽനിന്നും പരമാണ് ഭൂതയോനി എന്നു പറയുന്നതുകൊണ്ട് പ്രകൃതിയേയും പരമാത്മാവിനേയും ഭേദത്തോടുകൂടി പറയുന്നുണ്ട്. "യയാതദക്ഷരമധിഗമ്യതെ" "അക്ഷരാൽ പരതഃപരഃ" ഈ രണ്ടു മന്ത്രങ്ങളിലുമുള്ള അക്ഷരശബ്ദത്തിന്ന് അത്ഥം ഒന്നല്ല. ആദ്യത്തെ മന്ത്രത്തിലുള്ള അക്ഷരശബ്ദത്തി

ന്ന് പരബ്രഹ്മം എന്നതന്നെയാണ് അൎത്ഥം. രണ്ടാമത്തെ അക്ഷരശബ്ദത്തിന്ന് അവ്യാകൃതം എന്നൊ ഭൂതസൂക്ഷ്മം എന്നൊ അൎത്ഥം പറയാം. ഈ ഭൂതസൂക്ഷ്മത്തെ തന്നെയാണ് സാംഖ്യന്മാർ പ്രകൃതി എന്നുപറയുന്നതു്. ആയതിനാൽ പ്രകൃതിയിൽനിന്ന പരമാണ് ഭൂതയോനി എന്നു വരുമ്പോൾ ഭൂതയോനി ബ്രഹ്മതത്വംതന്നെയാവേണം. പരമാത്മാവിനെ ഭൂതയോനി എന്ന ശബ്ദംകൊണ്ടു് പറയുവാനുള്ള കാരണത്തെ പറയുന്നു. 1—2—23.

രൂപോപന്യാസാച്ച.

രൂപോപന്യാസം=സൎവ്വ വികാരാത്മകമായ സ്വരൂപത്തോടുകൂടി പരമാത്മാവിനെ ഇവിടെ പറയുന്നതുകൊണ്ടു് ഭൂതയോനിശബ്ദംകൊണ്ടും പരമാത്മാവിനെ പറഞ്ഞുവെന്നേ ഉള്ളു. "അഗ്നിൎമ്മൂൎദ്ധാചക്ഷുഷീചന്ദ്രസൂൎയ്യൌദിശഃശ്രോത്രെവാഗ്വിവൃതാശ്ചവേദാഃവായുഃപ്രാണൊഹൃദയംവിശ്വമസ്യപൽഭ്യാംപൃഥിവീഹ്യേഷസൎവ്വഭൂതാന്തരാത്മാ" ഇങ്ങിനെയുള്ള മന്ത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടു പറയുന്ന ഭൂതയോനി പരമാത്മാവുതന്നെ ആവേണം.

പത്രസമ്പാദകക്കുറിപ്പുകൾ.

ദക്ഷിണഇന്ത്യയിലെ ശാഖകളുടെ വാൎഷികയോഗം ഈ വൎഷത്തിലും പതിവുപോലെ ഈസ്റ്റർ അവധികാലത്തു് അഡയാറിൽവെച്ചുനടന്നു. സർ. ടി. സദാശിവയ്യരവർകളായിരുന്നു ആദ്ധ്യക്ഷ്യം വഹിച്ചതു്. മഞ്ചേരി രാമയ്യരവർകൾ രാജധൎമ്മപ്രവീണൻചന്ദ്രശേഖരയ്യരവർകൾ, പി. കെ. ടിലാങ്ങ് അവർകൾ, സി. എസ്സ് ത്രിലോകികർ അവർകൾ ഇവരായിരുന്നു പ്രധാന പ്രാസംഗികന്മാർ.

അനേകവർഷങ്ങളായി പൊതുക്ഷേത്രങ്ങളുടെ സ്വത്ത് സ്വന്തസ്വത്തുപോലെ അനുഭവിച്ചുപോരുന്ന ഊരാളന്മാർ അദ്ദേഹത്തെ ദുഷിക്കുവാൻ തുടങ്ങിട്ടുണ്ട്. ആ സ്ഥാനത്തു വരുന്ന ഏതൊരുദ്യോഗസ്ഥനും ആവക അധിക്ഷേപങ്ങൾ അനുഭവിക്കാതെ നിവൃത്തിയുണ്ടാകയില്ല. അതൊന്നും അദ്ദേഹത്തെ തന്റെ കൃത്യബോധത്തിൽനിന്നും ഒട്ടും ചലിപ്പിക്കയില്ലെന്നു ഞങ്ങൾ സധൈര്യം പറയാം.

***

വേദാന്തമതവും ബുദ്ധമതവും.

(പരിഭാഷകൻ—മഞ്ചേരി രാമകൃഷ്ണയ്യർ അവർകൾ.)

[ഈ ഉപന്യാസം ശ്രീമാൻ നർമ്മദാശങ്കർ ഡിമേററാ അവർകൾ ഇംഗ്ലീഷിൽ എഴുതിയതിന്റെ തർജ്ജമയാണ്. ശ്രീശങ്കരാചാര്യരുടെ അദ്വൈതവാദം മഹായാനബുദ്ധമതത്തിൽനിന്നുവന്നതാകുന്നുവെന്നു ഉപന്യാസകൻവാദിക്കുന്നു].

സ. ധ. പ.

ആധുനികവേദാന്തമതസ്ഥാപകനായ ശ്രീമച്ഛങ്കരാചാര്യർ പ്രച്ഛന്നബൌദ്ധനാണെന്നുള്ള ആക്ഷേപം പ്രത്യേകം സ്മർത്തവ്യമാണ്. മീമാംസകനും, ശ്രീശങ്കരാചാര്യർക്കു മുമ്പു തന്നെ ജീവിച്ചിരുന്നവനും ആയ കുമാരിലഭട്ടാചാര്യന്റെ പ്രവൃത്തികൊണ്ട് ഇന്ത്യാരാജ്യത്തിൽ ബുദ്ധമതം ഏകദേശം മുഴുവനും നശിച്ചുവെന്നും, കുമാരിലഭട്ടന്റെ മരണത്തിന്നു ശേഷം ശ്രീശങ്കരാചാര്യരും ബുദ്ധമതത്തിന്റെ നഷ്ടശിഷ്ടങ്ങളെ നാമാവശേഷമാക്കിയെന്നും, ബുദ്ധമതഖണ്ഡനത്തിന്നായി അദ്ദേഹം പ്രയോഗിച്ച വേദാന്തമതം ശ്രുതികൾ, ബ്രഹ്മസൂത്രം, ഗീത എന്നീ പ്രസ്ഥാനത്രയങ്ങളിൽ പ്രതിഷ്ഠിതമാ

ണെന്നും ആകുന്നു പ്രായേണ സാധാരണജനങ്ങൾ വിശ്വ-സിച്ചുപോരുന്നതു്. സാധാരണ ജനങ്ങളുടെ ഈ അഭിപ്രായം, ശങ്കരാചാൎയ്യർ പ്രച്ഛന്നബൌദ്ധനാണെന്നുള്ള അഭിപ്രായത്തിന്നു വിരുദ്ധമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ശ്രീശങ്കരാചാൎയ്യരുടെ മായാവാദം ബുദ്ധമതത്തിൽനിന്നെടുത്തതാണെന്നു, പ്ര-സ്ഥാനത്രയഭാഷ്യകാരന്മാരായ പൂൎവ്വാചാൎയ്യന്മാർ വിശ്വസിച്ചിരുന്നുവെന്നുള്ളതിന്നു യാതൊരുസംശയവുമില്ല. എന്നാൽ ഈ മായാവാദം വേദവിരുദ്ധമല്ലെന്നു യുക്തികൊണ്ടു് നമുക്കു മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണു്. പ്രകൃതത്തിൽ പ്രച്ഛന്നബൌദ്ധനെന്നുള്ള നാമം ശങ്കരാചാൎയ്യൎക്കു പററുന്നതാണോ എന്നുള്ളതിനെപ്പററി ആദ്യം ചിന്തിക്കുന്നു.

പാത്മപുരാണവും, ശങ്കരാചാൎയ്യരും, ബുദ്ധനും.

ശ്രീശങ്കരാചാൎയ്യർ പ്രച്ഛന്നബൌദ്ധനാണെന്നു ആദ്യം പറഞ്ഞുകാണുന്നതു പാത്മപുരാണത്തിലാകുന്നു. പാത്മപുരാണം എഴുതിയതു എപ്പോഴാണെന്നു ക്ലിപ്തമായി നിശ്ചയിക്കുവാൻ പ്രയാസമാണു്; എങ്കിലും ഈ ഗ്രന്ഥത്തെ ഒരു പുരാണമായി രൂപപ്പെടുത്തിയതു് ഏകാദശം പത്താം നൂററാണ്ടിലായിരിക്കണമെന്നു വിശ്വസിക്കുവാൻ വേണ്ടതായ തെളിവുകൾ കാണുന്നുണ്ടു്. അക്കാലത്തു് ബുദ്ധമതം ഇന്ത്യാരാജ്യത്തിൽ ഇല്ലാതെയായിത്തീൎന്നിരുന്നുവെന്നും, പൌരാണികഹിന്തുമതം ദൃഢമായി നാടെങ്ങും പരന്നിരുന്നുവെന്നും തീൎച്ചയാക്കാവുന്നതാണു്. മോക്ഷത്തിന്നു കൎമ്മകാണ്ഡം ആവശ്യമല്ലെന്നുള്ള പുതിയ വേദാന്തവാദം ഇന്ത്യാരാജ്യം മുഴുവനും പരന്നതു് അക്കാലത്തായിരുന്നു. ഈ വേദാന്തവാദം അസത്യമാണെന്നും, അവിശ്വാസ്യമാണെന്നും പാത്മപുരാണ-ത്തിൽ പറഞ്ഞുകാണുന്നു. ഈ വിഷയത്തെ സംബന്ധിച്ച് പാത്മപുരാണത്തിൽ കാണുന്ന ശ്ലോകങ്ങളെ ഉദ്ധരിക്കുന്നു.

ദൈത്യാനാംനാശനാൎത്ഥായ വിഷ്ണുനാബുദ്ധരൂപിണാ
ബൌദ്ധശാസ്ത്രമസത്പ്രോക്തംനനിനീലയശോദകം
മായാവാദമസച്ഛാസ്ത്രം പ്രച്ഛന്നം ബൌദ്ധമുച്യതെ
തയൈവകഥിതം ദേവികലൌ ബ്രാഹ്മണരൂപിണാ
അപാൎത്ഥശ്രുതിവാക്യാനാം ദൎശയം ലോകഗൎഹിതം
കൎമ്മസ്വരൂപത്യാജ്യത്വമത്രൈവപ്രതിപാദ്യതെ
സൎവ്വകൎമ്മപരിഭ്രഷ്ടം വൈധൎമ്മ്യത്വം തദുച്യതെ
പരേശജീവയോരൈക്യം മയാതുപ്രതിപാദ്യതെ
ബ്രഹ്മണോസ്യസ്വയംരൂപം നിൎഗ്ഗുണം വക്ഷ്യതെമയാ
സൎവ്വസ്യജഗതോപ്യത്ര മോഹനാൎത്ഥം കലൌയുഗെ
വേദാൎത്ഥവന്മഹാശാസ്ത്രം മായയായദവൈദികം
മയൈവരക്ഷ്യതെദേവി ജഗതാം നാശകാരണാത്.

വിഷ്ണുവിൻെറ അവതാരമായ ബുദ്ധനാൽ, അസുരന്മാരെ നശിപ്പിക്കാനായിക്കൊണ്ടു് ബൌദ്ധശാസ്ത്രം ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടു. അതു അസത്യവും, വ്യാജവും ആകുന്നു. പിന്നെ മായാവാദമെന്നു വേറെയൊരു ശാസ്ത്രമുണ്ടു്. ഈ കലിയുഗത്തിങ്കൽ ഞാൻതന്നെ ഒരു ബ്രാഹ്മണനായി അവതരിച്ച് ഈ വ്യാജത്തെ ആളുകൾക്കുപദേശിച്ചു. കൎമ്മകാണ്ഡം മോക്ഷത്തിന്നാവശ്യമല്ലെന്നു ഈ ശാസ്ത്രം പറയുന്നു. സൎവ്വകൎമ്മപരിത്യാഗം അധൎമ്മമാണെന്നുള്ളതിന്നു യാതൊരു സംശയവുമില്ല. മനുഷ്യൻ ഈശ്വരൻതന്നെയാണെന്നു ഈ ശാസ്ത്രത്തിൽ ഞാൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ബ്രഹ്മം നിൎഗ്ഗുണമാണെന്നു അവിടെ ഞാൻ പ്രതിപാദിച്ചതു് ആളുകളെ മോഹിപ്പിക്കാനാണു്. ലോകനാശത്തിന്നായി ഈ മഹാശാസ്ത്രത്തെ ഞാൻ നിലനിൎത്തിപ്പോരുന്നു.

ഇതിൽനിന്നു വെളിപ്പെടുന്ന തത്വങ്ങളെ സംഗ്രഹിക്കുന്നു.

1. ഗൌതമബുദ്ധൻ വിഷ്ണുവിൻെറ അവതാരമാണെന്നു അന്നുള്ളവർ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു.

2. ശ്രീശങ്കരാചാൎയ്യർ ശിവൻെറ അവതാരമാണെന്നും, അദ്ദേഹത്തിൻെറ മായാവാദം—മഹാശാസ്ത്രം, അതായതു് മഹായാനബുദ്ധമതം—ബുദ്ധമതത്തിൽനിന്നെടുത്ത ഒരു സത്യവാദമാണെന്നും തെളിയുന്നു.

പാത്മപുരാണത്തിൽ കാണുന്ന ശ്ലോകങ്ങളെ ഇപ്രകാരം വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതു യുക്തിക്കു വിരുദ്ധമാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. 'മഹാശാസ്ത്രം' എന്നു പറഞ്ഞുകാണുന്നതു് പ്രത്യേകം ഓൎമ്മവെക്കേണ്ടതാണു്. 'യോഗാചാര'മതക്കാരുടെ വിജ്ഞാനവാദത്തിൽനിന്നാണു് ആധുനികവേദാന്തമതം ഉത്ഭവിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ശങ്കരാചാൎയ്യരുടെ മായാവാദം ബൌദ്ധനായ നാഗാൎജ്ജുനൻെറ മാദ്ധ്യമികമതത്തിൽനിന്നുത്ഭവിച്ചതാകുന്നു. ഇതിനെസംബന്ധിച്ച് തെളിവുകൾ എന്തെല്ലാമുണ്ടെന്നു പിന്നീടു വിചാരിക്കാം.

ഭാസ്കരഭട്ടനും ശാരീരകഭാഷ്യവും.

പത്താം നൂററാണ്ടിൻെറ അവസാനഘട്ടത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ഭാസ്കരഭട്ടാചാൎയ്യനാണു് ഒന്നാമതായി ശങ്കരാചാൎയ്യരുടെ മതത്തെ നിരസിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയതു്. അദ്ദേഹത്തിൻെറ ബ്രഹ്മസൂത്രവ്യാഖ്യാനം ഇയ്യിടെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ഭാസ്കരഭട്ടാചാൎയ്യരുടെ വാദത്തിനു 'ഭേദാഭേദവാദ'മെന്നു പേർ പറയുന്നു. ഈ വാദം ബ്രഹ്മത്തിൻെറ ഏകത്വവും ജഗത്തിൻെറ ബഹുത്വവും വാസ്തവമാണെന്നു പറയുന്നു. ശങ്കരാചാൎയ്യർ അദ്വയവാദിയാണു്; ജഗത് മിഥ്യയാണെന്നു അദ്ദേഹം പറയുന്നു. പാരമാൎത്ഥികാവസ്ഥയിങ്കൽ ബ്രഹ്മം അദ്വയമാണെന്നും വ്യാവഹാരികാവസ്ഥയിങ്കൽ ബ്രഹ്മം ബഹുത്വത്തെ സ്വീകരിക്കുന്നുവെന്നും, അതുകൊണ്ടു

ബ്രഹ്മത്തിന്റെ ഏകത്വവും ബഹുത്വവും വാസ്തവമാണെന്നും ഭാസ്കരഭട്ടൻ വാദിക്കുന്നു. ഭാസ്കരൻ പരിണാമവാദിയാണ്; ശങ്കരൻ വിവർത്തവാദിയാണ്. ശ്രീശങ്കരാചാര്യർ അന്യമതക്കാരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു തന്റെ ബ്രഹ്മസൂത്രഭാഷ്യത്തിൽ, രണ്ടുഘട്ടത്തിൽ, ഭാസ്കരഭട്ടൻ വ്യക്തമായി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ആ ഭാഗങ്ങളെ ഉദ്ധരിക്കുന്നു.

സൂത്രാഭിപ്രായസംവൃത്യാ സ്വാഭിപ്രായപ്രകാശനാൽ
വ്യാഖ്യാതം യൈരിദംശാസ്ത്രം വ്യാഖ്യേയം തന്നിവൃത്തയെ.

"സൂത്രങ്ങളുടെ ശരിയായ അർത്ഥത്തെ വെളിപ്പെടുത്താതെ തങ്ങളുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെ പ്രകടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന ചില ഭാഷ്യകാരന്മാരുടെ വ്യാഖ്യാനം വായിക്കുന്നതുകൊണ്ടുണ്ടാകാവുന്ന തെററിദ്ധാരണകളെ മാററുവാനാണ് ഞാൻ ഇവിടെ വിചാരിക്കുന്നത്."

തഥാചവാക്യം പരിണാമസ്തു സ്യാദദ്ധ്യാദിവത്-
ഇതിവിച്ഛിന്നമൂലം മഹായാനിക ബൌദ്ധഗാഥയിതം
മായാവാദംവ്യാപണ്ണയന്തൊ ലോകാൻ വ്യാമോഹയന്തി.
യേതുബൌദ്ധമതാവലംബിനൊ മായാവാദിനസ്തേ
പ്യനേനന്യായേന നിരസ്താവേദയിതവ്യാ॥

"ആത്മകൃതേഃ പരിണാമാൽ" എന്ന സൂത്രത്തെ വ്യഖ്യാനിക്കുമ്പോൾ ഭാസ്കരഭട്ടൻ പരിണാമവാദത്തെപ്പററി വിശദമായി വിവരിക്കുന്നു. ബ്രഹ്മം പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ നിമിത്തകാരണവും ഉപാദാനകാരണവും ആണെന്നു അദ്ദേഹം പറയുന്നു. ബ്രഹ്മത്തിന്റെ സ്വഭാവമായ പരിണാമശക്തികൊണ്ട് അതു പ്രപഞ്ചമായി മാറിയിരിക്കുന്നുവെന്നും അദ്ദേഹം വാദിക്കുന്നു. "ബ്രഹ്മസൂത്രത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി മായാവാദം പ്രകടിക്കുന്നവർ മഹായാനബുദ്ധമതഗാഥകളിലുള്ള ഓരോ വാദങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിക്കുകയാകുന്നു ചെയ്യുന്നത്. ഇങ്ങിനെ

ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട് അവർ സാധാരണ ജനങ്ങളെ വ്യാമോഹിപ്പിക്കുന്നു. ബുദ്ധമതാവലംബികളായ ഈ മായാവാദക്കാരെ ബ്രഹ്മസൂത്രക്കാരൻതന്നെ നിരസിച്ചതായി നാം കരുതേണ്ടതാണ്."

വിജ്ഞാനഭിക്ഷുവും മായാവാദവും.

സാംഖ്യസൂത്രം, പാതഞ്ജലസൂത്രം, ബ്രഹ്മസൂത്രം എന്നീ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ വ്യാഖ്യാതാവായ വിജ്ഞാനഭിക്ഷു, മായാവാദം വേദാന്തത്തിൽ ഒരു പുതിയ വാദമാണെന്നു അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഈ അഭിപ്രായം വ്യക്തമായി കാണുന്നതു് 'വിജ്ഞാനാമൃതം' എന്ന അദ്ദേഹത്തിൻെറ ശാരീരകസൂത്രഭാഷ്യത്തിലാകുന്നു. വിജ്ഞാനഭിക്ഷു മാത്രമല്ലാ ദ്വൈതം, വിശിഷ്ടാദ്വൈതം, ശുദ്ധാദ്വൈതം എന്നീവാദങ്ങളുടെ സംസ്ഥാപകന്മാരായ മാധ്വൻ, രാമാനുജൻ, വല്ലഭൻ എന്നി ആചാര്യന്മാരും ബ്രഹ്മസൂത്രക്കാരൻ പരിണാമവാദിയാണെന്നും, വിവർത്തവാദിയല്ലെന്നുമുള്ള അഭിപ്രായക്കാരാകുന്നു. ബ്രഹ്മസൂത്രത്തിൽ മായാവാദം കുത്തിച്ചെലുത്തിയതു് ശങ്കരാചാര്യരാണെന്നു ഇവർ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു.

വിവർത്തവാദം, അജാതിവാദം എന്നീ വേദാന്തവാദങ്ങൾ ബുദ്ധമതത്തിൽ നിന്നെടുത്തവയാണെന്നു മുമ്പ് പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു തെളിയുന്നു.

മായാവാദത്തിൻെറ ബീജങ്ങൾ ഉപനിഷത്തുകളിൽ ഉണ്ടോ ഇല്ലയോ എന്നുള്ളതിനെപ്പററി ഇവിടെ ചിന്തിക്കുന്നില്ല. ഉപനിഷത്തുകളിൽ കാണുന്ന വിജ്ഞാനവാദത്തിൽ നിന്നു വിവർത്തവാദം ഉത്ഭവിച്ചതായിരിക്കാം; എങ്കിലും ഈ വാദത്തെ ഒരു വാദമായി രൂപപ്പെടുത്തിയതു് ശ്രീശങ്കരാചാര്യരാണെന്നുള്ളതിന്നു യാതൊരു സംശയവുമില്ല. ഉപനിഷത്തിൻെറ കാലത്തിന്നുശേഷം രണ്ടായിരംകൊല്ലം കഴിഞ്ഞി

ട്ടാണ് ശങ്കരാചാൎയ്യരുടെകാലം വന്നതു്. ഈ കാലാന്തരത്തിൽ ഏകദേശം 1400 കൊല്ലത്തിനകം ഇന്ത്യാരാജ്യത്തിൽ ബുദ്ധമതത്തിന്റെ ഉത്ഭവവും, വൎദ്ധനയും, ക്ഷയവും കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇക്കാലത്തിൽ ആദിമമായ ഹിന്തുമതം പൌരാണികമതമായും വേദാന്തമതമായും പരിണമിച്ചു.

ശ്രീഗൌഡപാദാചാൎയ്യർ.

ശ്രീശങ്കരാചാൎയ്യൎക്കു സന്യാസം കിട്ടിയതു് ഗോവിന്ദാചാൎയ്യനിൽ നിന്നാണെന്നു എല്ലാവരും സമ്മതിക്കുന്ന സംഗതിയാണ്; എന്നാൽ പ്രസിദ്ധമായ മാണ്ഡൂക്യകാരികയുടെ പ്രണേതാവായ ഗൌഡപാദാചാൎയ്യനിൽ നിന്നാണ് ശങ്കരാചാൎയ്യർ ശാസ്ത്രം പഠിച്ചതു്. ബ്രഹ്മസൂത്രഭാഷ്യം എഴുതുന്നതിന്നുമുമ്പ് 12 കൊല്ലംകാലം ഗൌഡപാദാചാൎയ്യന്റെ അന്തേവാസിയായി ശങ്കരാചാൎയ്യർ ഇരുന്നിട്ടുണ്ട്. ഗൌഡപാദൻ പ്രസിദ്ധനായ സാംഖ്യവാദിയാണു; ഈശ്വരകൃഷ്ണന്റെ സാംഖ്യകാരികൾക്കു ഇദ്ദേഹം എഴുതിയിട്ടുള്ള ഭാഷ്യം സുപ്രസിദ്ധമാണ്. ഇദ്ദേഹം 'ശക്തിസൂത്രം' എന്നൊരു ഗ്രന്ഥം എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. ഈ ഗ്രന്ഥം ആരും ഇതുവരെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല. പക്ഷെ ലളിതാസഹസ്രനാമത്തിന്നു ഭാസ്കരരായൻ എഴുതിയിട്ടുള്ള വ്യാഖ്യാനത്തിൽ ഈ ഗ്രന്ഥത്തെപ്പററി പറയുന്നുണ്ട്. ഈ ശക്തിസൂത്രഗ്രന്ഥം ഒരു സന്യാസി എനിക്കു് തന്നിട്ടുണ്ട്. ഇതു അദ്വൈതമതപ്രതിപാദകമായ ഒരു ശാക്തേയഗ്രന്ഥമാണ്. ഗൌഡപാദാചാൎയ്യന്റെ ബ്രഹ്മസൂത്രഭാഷ്യഗ്രന്ഥം തെക്കെ ഇന്ത്യയിൽ ഒരേടത്തില്ലുണ്ട്. ആദ്യത്തെ നാലുവേദാന്തസൂത്രം വ്യാഖ്യാനിച്ചതിന്നുശേഷം ശങ്കരാചാൎയ്യർ ഉദ്ധരിച്ചുകാണുന്ന ശ്ലോകങ്ങൾ ഗൌഡപാദീയവ്യാഖ്യാനത്തിലുള്ളതാണെന്നു മുമ്പുപറഞ്ഞ സന്യാസി എന്നോടുപറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇതു ഞാൻ

ഒത്തുനോക്കിയിട്ടില്ല. ശ്രീശങ്കരാചാൎയ്യർ വളരെ ബഹുമാനി ച്ചുപോന്ന ഒരാളാണ് ഗൌഡപാദൻ എന്നുള്ളതിന്നു യാതൊരു സംശയവുമില്ല. ഇദ്ദേഹം അദ്വൈതമതനിധിയാണെന്നു ശങ്കരാചാൎയ്യർ പലപ്പോഴും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. വളരെ ഭക്തിയോടും ബഹുമാനത്തോടും കൂടിയാണ് ശങ്കരാചാൎയ്യർ ഗൌഡപാദനെപ്പററി പറയുക പതിവ്. ഗൌഡപാദന്റെ മാണ്ഡൂക്യകാരികക്കു താൻ എഴുതിയിരിക്കുന്ന വ്യാഖ്യാനത്തിൽ, വേദമാകുന്നസമുദ്രത്തിൽനിന്നു അദ്വൈതമതമാകുന്ന അമൃതത്തെ കടഞ്ഞെടുത്തതു ഗൌഡപാദാചാൎയ്യനാണെന്നു ശങ്കരാചാൎയ്യർ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. സൎവ്വതന്ത്രസ്വതന്ത്രനും, സാംഖ്യനും, താന്ത്രികനും, വേദാന്തിയും ആയ ഈ ഗൌഡപാദാചാൎയ്യൻ മഹായാനബുദ്ധമതത്തിന്റെ ബാഹ്യാത്മവും അന്തരാത്മവും ഗ്രഹിച്ച ഒരു മഹാനായിരുന്നു. വിജ്ഞാനവാദക്കാരും, മാദ്ധ്യമികവാദക്കാരും ആയ അനേകം ബൌദ്ധാചാൎയ്യന്മാർ—നാഗാൎജ്ജുനൻ, മൈത്രേയൻ, ആൎയ്യസംഗൻ, വസുബന്ധുമുതലായവർ—ഗൌഡപാദനുമുമ്പ് ജീവിച്ചിരുന്നു. മഹായാനബുദ്ധമതത്തെപ്പററി ഈ മഹാന്മാർ സംസ്കൃതത്തിൽ എഴുതിയിരുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഏകദേശമെല്ലാം തന്നെ നശിച്ചുപോയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ നാഗാൎജ്ജുനന്റെ മാദ്ധ്യമികകാരിക എന്ന ഗ്രന്ഥം നശിച്ചിട്ടില്ല. ഈ ഗ്രന്ഥത്തെപ്പററി വഴിയെ വിമൎശിക്കാം.

(തുടരും.)

ഓം.

സത്യാന്നാസ്തി പരോധൎമ്മഃ

സനാതനധൎമ്മം.

ശ്രേയാൻ ദ്രവ്യമയാദ്യജ്ഞാൽ ജ്ഞാനയജ്ഞഃ പരന്തപ. ഗീത 4-33.

പുസ്തകം 15. { 1925. ജൂൺ. } നമ്പർ. 6.

മയൂരശതകം.

(സൂൎയ്യശതകം.)

(142-ാം പേജിൽനിന്നും തുടൎച്ച.)

18

അസ്തവ്യസ്തത്വശൂന്യോനിജരുചിരനിശാ-
നശ്വരഃകൎത്തുമീശോ-
വിശ്വംവെശ്മേവദീപഃപ്രതിഹതതിമിരം
യഃപ്രദേശസ്ഥിതോപി।
ദിക്കാലാപെക്ഷയാസൌത്രിഭുവനമടത-
സ്തിഗ്മഭാനൊൎന്നവാഖ്യാം
യാതഃശാതക്രതവ്യാംദിശിദിശതുശിവം
സൊൎച്ചിഷാമുദ്ഗമൊവഃ.

അസ്തവ്യസ്തത്വശൂന്യഃ=നാശംകൊണ്ടുള്ള വിപത്തോടുകൂടാത്ത. വിളക്കിന്റെ പക്ഷത്തിൽ. അസ്തവ്യഃ=സ്തുത്യൎഹമല്ലാത്ത. ത്വശൂന്യഃ=യാഥാൎത്ഥ്യത്തോടുകൂടാത്ത. നിജരുചിഃ=അപായമററ ശോഭയോടുകൂടിയ. അനിജരുചിഃ=അപായത്തോടുകൂടിയ ശോഭയോടുകൂടിയതെന്നൎത്ഥം. അനിശാനശ്വരഃ=എപ്പോഴും രാത്രിയും പകലും മററുലോകത്തിലിരിക്കുന്നതിനാൽ നാശമില്ലാത്ത. അനിശയിൽ=രാത്രിയിൽ. നശ്വരഃ=ശോഭകെറഞ്ഞ. പ്രദേശേ=ഒരു ഭാഗത്തിൽ. ഒരു മുറിയിൽ. സ്ഥിതഃഅപി=ഇരിക്കുന്നതാണെങ്കിലും. യഃ=യാതൊരു കിരണോൽഗമം. ദീപഃ=വിളക്ക്. വെശ്മ ഇവ ഗൃഹത്തെ എന്നപോലെ. വിശ്വം=ലോകത്തെ. പ്രതിഹതതിമിരം=അടിയോ

ടെ നശിപ്പിയ്ക്കപ്പെട്ട ഇരുളോടുകൂടിയതാക്കി. കർത്തും=ചെയ്യാൻ. ഈശഃ=സമർത്ഥമായിബ്ഭവിയ്ക്കുന്നു. ശാതക്രതവ്യാം ദിശി=കിഴക്കേദിക്കിൽ. യാതഃ=പ്രാപിയ്ക്കുന്ന (വാസ്തവത്തിൽ പുതിയതല്ലെന്നു താല്പര്യം.) ദിക്കാലാപെക്ഷണം=കിഴക്ക് മുതലായ ദിക്കുകളേയും പൂർവ്വാഹ്നം മുതലായ സമയങ്ങളേയും അനുസരിച്ച്, ത്രിഭുവനം=മൂന്നുലോകത്തിലും. അടതഃ=സഞ്ചരിയ്ക്കുന്ന. തിഗ്മഭാനൊഃ=സൂര്യന്റെ. സഃഅസൌ=ആ ഈ. അർച്ചിഷാം=തേജസ്സുകളുടെ. ഉദ്ഗമഃ=ഉദയം. വഃ=നിങ്ങൾക്ക്. ശിവം=മംഗളത്തെ. ദിശതു=നല്കട്ടെ.

19.

മാഗാന്മ്ലാനിംമൃണാളീമൃദുരിതിദയയെ-
വാപ്രവിഷ്ടോഹിലോകം
ലോകാലോകസ്യപാർശ്വംപ്രതപതിനപരം
യസ്തദാഖ്യാർത്ഥമേവ।
ഊർദ്ധ്വംബ്രഹ്മാണ്ഡഖണ്ഡസ്ഫുടനഭയപരി-
ത്യക്തദൈർഘ്യോദ്യുസീമ്നി
സ്വേച്ഛാവശ്യാവകാശാവധിരവതുസവ-
സ്താപനോരോചിരോഘഃ.

യഃ=യാതൊരു സൂര്യകിരണഗണം. മൃണാളീമൃദുഃ=താമരവളയംപോലെ മാർദ്ദവമേറിയ. അഹിലോകഃ=സർപ്പസമൂഹം. മ്ലാനിം=തളർച്ചയെ. മാഗാൽ=പ്രാപിക്കരുത്. ഇതി=എന്ന്. ദയയാഇവ=ദയയാലെന്നു തോന്നുമാറ്. അഹിലോകം=സർപ്പഗണത്തെ. അപ്രവിഷ്ടഃ=പ്രവേശിക്കാതിരിയ്ക്കുന്നുവൊ, തഥാ=അപ്രകാരം. യഃ=യാതൊരുസൂര്യകിരണഗണം. ലോകാലോകസ്യ=ലോകാലോകത്തിന്റെ. പരംപാർശ്വം=മറുഭാഗത്തെ. തദാഖ്യാർത്ഥംഏവ=ലോകാലോകം എന്ന് യഥാർത്ഥമായ പേരിന്‌വേണ്ടിത്തന്നെ. ന പ്രതപതി=പ്രകാശിക്കുന്നില്ല. (പാതാളലോകത്തേയും, ലോകാലോകപർവ്വതത്തേയും സൂര്യകിരണഗണം പ്രകാശിപ്പിക്കാത്തത് അശക്തികൊണ്ടല്ലെന്ന് പരമാർത്ഥം.) ഊർദ്ധ്വം=മേൽഭാഗത്തിൽ. ബ്രഹ്മാണ്ഡഖണ്ഡസ്ഫുടനഭയപരിത്യക്തദൈർഘ്യഃ=ബ്രഹ്മാണ്ഡകടാഹം പൊട്ടിപ്പോകുമെന്നുള്ള ഭയത്താലുപേക്ഷിക്കപ്പെട്ട ദൈർഘ്യത്തോടുകൂടിയ. ഏവം=ഇങ്ങനെ, ദ്യുസീമ്നി=ആകാശത്തിൽ. സ്വേച്ഛാവശ്യാവകാശാവധിഃ=തന്റെ ഇഷ്ടത്തിന് കീഴടങ്ങിയ സ്ഥാനമര്യാദയോടുകൂടിയ. യഥേഷ്ടം ലോകങ്ങളിൽ സഞ്ചരിക്കുന്ന, താപനഃ=സൂര്യസംബന്ധിയായ. സഃ=ആ. രോചിരോഘഃ=കിരണഗണം. വഃ=നിങ്ങളെ. അവതു=രക്ഷിക്കട്ടെ.

(തുടരും)

പി. കെ. നാരായണശാസ്ത്രികൾ.

വേദാന്തമതവും ബുദ്ധമതവും.

(പരിശോധകൻ—മഞ്ചേരി രാമകൃഷ്ണയ്യർ അവർകൾ.)

(170-ാം പേജിൽനിന്നു തുടച്ച്.)

നാഗാർജ്ജുനൻ.

കേവലാദ്വൈതവാദം ഏർപ്പെടുത്തിയതു ശ്രീഗൌഡപാദാചാര്യനാണ്; അതുപോലെ മാദ്ധ്യമികബൌദ്ധവാദം സ്ഥാപിച്ചതു നാഗാർജ്ജുനനാണ്. നാഗാർജ്ജുനൻ ജനിച്ചതു മഹാകോസലത്തിൽ വിദർഭദേശത്തിലായിരുന്നു. ഒരു ബൌദ്ധനും, താന്ത്രികനും, രസവാദിയും, നലന്ദാസർവ്വകലാശാലയുടെ രക്ഷിതാവും ആയിരുന്ന നാഗാർജ്ജുനന്റെ വൈഭവം സർവ്വതോമുഖമായിരുന്നു എന്നു പറയുന്നതിൽ അതിശയോക്തിയില്ല. നാഗാർജ്ജുനൻ ജീവിച്ചിരുന്നതു 300-ാം കൊല്ലത്തിലായിരിക്കേണമെന്നു താരകാനാഥൻ എന്ന ബൌദ്ധപുരോഹിതൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഏതായാലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതകാലം 400-ാംകൊല്ലത്തിനിപ്പുറം ആയിരിക്കുവാൻ തരമില്ല. മാദ്ധ്യമികകാരിക, വിഗ്രഹവ്യാവർത്തനകാരിക, പ്രമാണവിദ്ധ്വംസനം, ഉപായകൌശല്യം, ഹൃദയശാസ്ത്രം എന്നീ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നാഗാർജ്ജുനൻ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. ഇവയിൽ അവസാനത്തെ മൂന്നിന്റേയും മൂലഗ്രന്ഥങ്ങൾ നശിച്ചുപോയിരിക്കുന്നു. മാദ്ധ്യമികകാരിക പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. എട്ടാംനൂററാണ്ടിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ഗൌഡപാദാചാര്യൻ നാഗാർജ്ജുനന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നാണ് മായാവാദവും, അജാതിവാദവും എടുത്തിരിക്കുന്നതെന്നു, ചന്ദ്രകീർത്തിയുടെ വ്യാഖ്യാനത്തിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി നാഗാർജ്ജുനകാരികയെ പരിശോധിക്കുമ്പോൾ അറിയാവുന്നതാണ്. നാഗാർജ്ജുനന്റെയും ഗൌഡപാദന്റേയും ആശയങ്ങളുടെ സാമ്യത്തെ വെളിവാക്കുവാൻ ഇവരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നു ചില ശ്ലോകങ്ങളെ ഉദ്ധരിക്കുന്നു.

നാഗാൎജ്ജുനകാരിക.

അനിരോധമനുത്പാദമനുച്ഛേദമശാശ്വതം
അനേകാൎത്ഥമനാനാത്വംഅനാഗമമനിൎഗ്ഗമം
യഃപ്രതീത്യസമുത്പാദം പ്രപഞ്ചോപശമംശിവം
ദേശയാമാസസംബുദ്ധസ്തംവന്ദേവദതാംവരം
പ്രപഞ്ചയതിയെബുദ്ധംപ്രപഞ്ചാതീതമവ്യയം
തെപ്രപഞ്ചകൃതാസൎവ്വെനപശ്യന്തിതഥാഗതം.

2.

യഥാമായായഥാസ്വപ്നെഗന്ധൎവ്വനഗരംയഥാ
തഥോത്പാദസ്തഥാസ്ഥാനംതഥാഭംഗഉദാഹൃതഃ
ക്ലേശാഃകൎമ്മാണിദേഹാശ്ചകൎത്താരശ്ചഫലാനിച
ഗന്ധൎവ്വനഗരാകാരാമരീചിസ്വപ്നസന്നിഭാ.

3.

സ്വഭാവകൃതകോനാമഭവിഷ്യതികഥംപുനഃ
അകൃത്രിമസ്വഭാവോഹിനിരപേക്ഷപരത്രച
യദ്യസ്തിത്വംപ്രകൃത്യാസ്യാന്നഭവേദസ്തിനാസ്തിതാ
പ്രകൃതേരന്യഥാഭാവൊനഹിജാതൂപപദ്യതെ.

4.

നസ്വതൊജായതെഭാവഃപരതൊനൈവജായതെ
നസ്വതഃപരതശ്ചൈവജായതെജായതെകുതഃ
നസ്വതൊനാപിപരതൊദ്വാഭ്യാംവാനാപ്യഹേതുതഃ
ഉത്പന്നംജാതുവിദ്യന്തെഭാവഃകുചനകേചന.

5.

ശൂന്യമാദ്ധ്യാത്മികംപശ്യപശ്യശൂന്യംബഹിൎഗ്ഗതം
നവിദ്യതെസോപികശ്ചിത്യോഭാവയതിശൂന്യതാം
അപരപ്രത്യയംശാന്തംപ്രപഞ്ചൈരപ്രപഞ്ചിതം
നിൎവ്വികല്പമനാനാൎത്ഥമേതത്തത്വസ്യലക്ഷണം.

6.

നിൎമ്മമൊനിരഹങ്കാരയശ്ചസോപിനവിദ്യതെ
നിൎമ്മമംനിരഹങ്കാരംയഃപശ്യതിനപശ്യതി.

7.

അസ്തീതിശാശ്വതഗ്രാഹൊനാസ്തീത്യുച്ഛേദദൎശനം
തസ്മാദസ്തിത്വനാസ്തിത്വെനാശ്രീയേതവിചക്ഷണഃ
യദസ്തിയത്സ്വഭാവേനനതന്നാസ്തീതിശാശ്വതം
നാസ്തീദാനീമഭൂത്പൂൎവ്വമിത്യുച്ഛേദഃപ്രസജ്യതെ
അസ്തിത്വംയേതുപശ്യന്തിനാസ്തിത്വഞ്ചാല്പബുദ്ധയഃ
ഭാവാനാംതെനപശ്യന്തിദ്രഷ്ടവ്യോപശമംശിവം.

8.

ദ്വെസത്യെസമുപാശ്രിത്യബുദ്ധാനാംധൎമ്മദേശനാ
ലോകസംവൃതിസത്യംചസത്യംചപരമാൎത്ഥതഃ

ഗൌഡപാദകാരിക.

പ്രപഞ്ചോപശമംശാന്തംശിവംഅദ്വൈതം
ചതുൎത്ഥംമന്യന്തെസആത്മാസവിജ്ഞേയഃ—മാണ്ഡൂക്യം.
വീതരാഗഭയക്രോധൈൎമ്മുനിഭിൎവ്വേദപാരഗൈഃ
നിൎവ്വികല്പോഹ്യയംദൃഷ്ടഃപ്രപഞ്ചോപശമോദ്വയഃ
ജ്ഞാനമാകാശകല്പേനധൎമ്മാന്യോഗഗനോപമാൻ
ജ്ഞേയാഭിന്നേനസംബുദ്ധസ്തംവന്ദേദ്വിപദാംവരം.

2.

സ്വപ്നമായേയഥാദൃഷ്ടേഗന്ധൎവനഗരംയഥാ
തഥാവിശ്വമിദംദൃഷ്ടംവേദാന്തേഷുവിചക്ഷണൈഃ.

3.

സ്വഭാവേനാമൃതോയസ്യഭാവോഗച്ഛതിമൎത്ത്യതാം
കൃതകേനാമൃതസ്തസ്യകഥംസ്ഥാസ്യതിനിശ്ചലം
നഭവത്യമൃതംമൎത്ത്യംനമൎത്ത്യമമൃതംതഥാ
പ്രകൃതേരന്യഥാഭാവോനകഥഞ്ചിത്ഭവിഷ്യതി.

4.

സ്വതോവാപരതോവാപിനകിഞ്ചിദ്വസ്തുജായതെ
സദസത്സദസദ്വാപിനകിഞ്ചിദ്വസ്തുജായതെ.

5.

തത്വമാധ്യാത്മികംദൃഷ്ട്വാതത്വംദൃഷ്ട്വാതുബാഹ്യതഃ
തത്വീഭൂതസ്തദാരാമസ്തത്വാദപ്രച്യുതോഭവേത്.

6.

നിസ്തുതിൎന്നിൎന്നമസ്കാരോനിഃസ്വധാകാരഏവച
ചലാചലനികേതശ്ചയതിൎയ്യാദൃച്ഛികോഭവേത്.

7.

അസ്തിനാസ്ത്യസ്തിനാസ്തീതിനാസ്തിനാസ്തീതിവാപുനഃ
ചലസ്ഥിരോഭയാഭാവൈരാവൃണോത്യേവബാലിശഃ
കോട്യശ്ചതസ്രഏതാസ്തുഗ്രഹൈൎയ്യാസാംസദാവൃതഃ
ഭഗവാനാഭിരസ്പൃഷ്ടോയേനദൃഷ്ടഃസസൎവ്വദൃക്.

8.

ഉപലംഭാത്സമാചാരാദസ്തിവസ്തുത്വവാദിനാം
ജാതിസ്തുദേശിതാബുദ്ധൈരജാതേസ്ത്രസതാംസദാ
നോസ്തികല്പിതസംവൃത്യാപരമാൎത്ഥേനനാസ്ത്യസൌ
പരതന്ത്രാഭിസംവൃത്യാസ്യാന്നാസ്തിപരമാൎത്ഥതഃ.

ഓരോ ശ്ലോകത്തിന്റെയും സാരത്തെ വിവരിക്കുന്നു.

ഒന്നാം ശ്ലോകത്തിൽ ബുദ്ധനെപ്പററിയും, ബുദ്ധമതത്തെപ്പററിയും വിവരിച്ചുകാണുന്നു. നാഗാജ്ജുനൻ ഗൌതമബുദ്ധനെപ്പററി വ്യക്തമായി പറയുന്നുണ്ട്. ഗൌഡപാദനാകട്ടെ "ദ്വിപദാംവരം" എന്നുള്ള വാക്യമാണ് ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഈ വാക്യം ഗൌതമബുദ്ധനെപ്പററിയായിരിക്കാം; അല്ലെന്നും വരാം. "ദ്വിപദാംവരം" എന്ന വാക്യം കൊണ്ടു ഗൌഡപാദൻ തന്റെ ആചാര്യനായ ശുകയോഗീന്ദ്രനെയാണ് വന്ദിക്കുന്നതെന്നു ദേശഗുപ്തൻ എന്ന വ്യാഖ്യാതാവു അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ശങ്കരാചാര്യരുടെ അഭിപ്രായപ്രകാരം "ദ്വിപദാംവരൻ" സാക്ഷാൽ നാരായണനാണ്.

ജഗത്തിന്റെ അസ്തിത്വവും, നാസ്തിത്വവും തെററാണെന്നും അതിന്റെ അവസ്ഥ ഈ സദസദവസ്ഥകളുടെ മദ്ധ്യത്തിലാണെന്നും നാഗാജ്ജുനൻ പറയുന്നു. ഈ അവസ്ഥക്കു നാഗാജ്ജുനൻ ശൂന്യത എന്നു പേർകൊടുത്തു. ഗൌഡപാദന്റെ അദ്വൈതബ്രഹ്മം നാഗാജ്ജുനന്റെ ശൂന്യതയാണ്.

രണ്ടാംശ്ലോകത്തിൽ രണ്ടാളും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു് ഒന്നു തന്നെയാണ്. ജഗത് ഗന്ധവ്വനഗരംപോലെ അസത്യമാണെന്നു രണ്ടുപേരും പറയുന്നു. ശങ്കരാചാര്യരുടെ മായാവാദം ഇവിടെ സ്ഩരിച്ചുകാണുന്നു. മൂന്നാമത്തെ ശ്ലോകത്തിൽ ബുദ്ധമതത്തിന്നും വേദാന്തത്തിന്നും പൊതുവിലുള്ള ചില തത്വങ്ങൾ പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. സത്തു് ഒരിക്കലും ഒരു വിധത്തിലും അസത്താവില്ല എന്നുള്ളതാണ് ഈ തത്വം. അമൃതത്വം ജഡത്തിന്റെ പരിണാമംകൊണ്ടു സാദ്ധ്യമല്ലെന്നു രണ്ടുപേരും പറയുന്നു. നാലാം ശ്ലോകത്തിൽ ജഗത്ത് മിഥ്യയാണെന്നു പറ

ഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ആദിമമായ തത്വം ഒരിക്കലും പ്രപഞ്ചമാകുവാൻ തരമില്ല എന്നു ഇവിടെ പറഞ്ഞുകാണുന്നു. അഞ്ചാം ശ്ലോകത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ആശയങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം വാസ്തവത്തിൽ ഇവർ തമ്മിൽ സാദൃശ്യംതന്നെയാണ് കാണുന്നത്. പക്ഷെ നാഗാർജ്ജുനൻ ജഗത്തിന്റെ ശൂന്യതയെ വർണ്ണിക്കുന്നു; ഗൌഡപാദൻ ബ്രഹ്മത്തിന്റെ സത്ഭാവത്തെ വർണ്ണിക്കുന്നു. ബ്രഹ്മത്തിന്റെ സത്ഭാവംതന്നെയാണ് ജഗത്തിന്റെ ശൂന്യത. നിർവ്വാണപ്രാപ്തിയിങ്കൽ ജഗത്ത് ശൂന്യമായിത്തീരുന്നുവെന്നു നാഗാർജ്ജുനനും, മോക്ഷാവസ്ഥയിൽ ബ്രഹ്മം സത്യമായിത്തീരുന്നുവെന്നു ഗൌഡപാദനും പറയുന്നു. നിർവ്വാണത്തിൽ മനുഷ്യത്വം ശൂന്യമായിപ്പോകുന്നുവെന്നു ബുദ്ധമതം പറയുന്നില്ല. ഇതു പാശ്ചാത്യരുടെ ഇടയിലുള്ള ഒരു തെററിദ്ധാരണയാകുന്നു. ശൂന്യതാവസ്ഥയെ നാഗാർജ്ജുനൻ ഇപ്രകാരം വർണ്ണിക്കുന്നു.

ശൂന്യതാസർവ്വദൃഷ്ടീനാം പ്രോക്താനിസ്സരണംജിനൈഃ
യേഷാന്തുശൂന്യതാദൃഷ്ടി സ്താനസാദ്ധ്യാൻബഭാഷിരെ.

നാനാത്വത്തിന്റെ നാശത്തെ ശൂന്യത സൂചിപ്പിക്കുന്നുവെന്നു ജിനന്മാർ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. സർവ്വസത്വവും നശിക്കുന്ന ഒരു ശൂന്യത പ്രാന്തി (ഭ്രാന്തി) ആണ് മോക്ഷമല്ല. ആറാമത്തെ ശ്ലോകത്തിൽ ജ്ഞാനിയുടെ ലക്ഷണങ്ങൾ എന്താണെന്നു പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഏഴാമത്തെ ശ്ലോകത്തിൽനിന്നാകുന്നു നാഗാർജ്ജുനന്റെ മാദ്ധ്യമികപന്ഥാവിനെപ്പററി ശരിയായ അറിവു നമുക്കു കിട്ടുന്നത്. ആസ്തികവാദത്തിൽ ശാശ്വതാവസ്ഥയുള്ളത് ഒരു ന്യൂനതയാണെന്നും, നാസ്തികവാദത്തിലുള്ള ജീവന്റെ സത്ഭാവം അസംബന്ധമാണെന്നും ഇതിൽ കാണുന്നു. അസ്തിത്വം നാസ്തിത്വം എന്നിവയാൽ ആത്മാവു ബദ്ധനല്ലെന്നു ഗൌഡപാദൻ വാദിക്കുന്നു. അസ്തിത്വനാസ്തിത്വമാകുന്ന ദ്വന്ദ്വത്തെ അതിശയിക്കുന്ന ഒരവസ്ഥയാകു

ന്നു ആത്മാവിന്നുള്ളതെന്നു അദ്ദേഹം അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. സംവൃതസത്യം, പരമാൎത്ഥസത്യം എന്നു വേദാന്തത്തിൽകാണുന്ന അവസ്ഥകളെ വ്യാവഹാരികസത്യമെന്നും പാരമാൎത്ഥികസത്യമെന്നും ബൌദ്ധശാസ്ത്രത്തിൽ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഗൌഡപാദൻെറ ആശയങ്ങളും നാഗാൎജ്ജുനൻെറ ആശയങ്ങളും ഒരുപോലെയിരിക്കുന്നതിന്നു പുറമെ ബൌദ്ധമതഗ്രന്ഥങ്ങളിലുള്ള അനേകം സാങ്കേതികപദങ്ങൾ ഗൌഡപാദൻ ഉപയോഗിച്ചുകാണുന്നു. ഇവയിൽ ചിലതു താഴെ ചേൎക്കുന്നു.

കല്പിതസംവൃതിസത്യ; സംബുദ്ധ; നായക; തായി; അലാതശാന്തി; ധൎമ്മ (ജീവി); അഗ്രധാന (മഹായാനി); ഉച്ഛേദ; സംഘാത; അസ്തിവസ്തുവാദി (സൎവ്വാസ്തിവാദി) സോപലംഭ; വിജ്ഞാന.

ഈ വാക്കുകളെല്ലാം ബൌദ്ധമതഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ സാധാരണങ്ങളാണ്. ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ അവയ്ക്കുള്ള പ്രത്യേകാൎത്ഥത്തിൽതന്നെയാണ് ഗൌഡപാദനും അവയെ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ബുദ്ധൻ എന്നുള്ള പദത്തെ ഗൌതമബുദ്ധനെപ്പററി പറയുമ്പോഴും അദ്ദേഹത്തിൻെറ ശിഷ്യന്മാരെപ്പററി പറയുമ്പോഴും ഗൌഡപാദൻ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു.

വ്യത്യാസം.

ഗൌഡപാദൻ മാണ്ഡൂക്യോപനിഷത്തിനെയാണ് പ്രമാണമായി സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നതു എങ്കിലും, ബുദ്ധമതം അദ്ദേഹത്തിൻെറ അഭിപ്രായങ്ങളേയും ഗ്രന്ഥങ്ങളേയും പലവിധത്തിലും രൂപവൽക്കരിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നുള്ള കാൎയ്യം അദ്ദേഹം മറച്ചുവെയ്ക്കുന്നില്ല. ജഗത്തിൻെറ അഭാവത്തെ സംബ

ന്ധിച്ചേടത്തോളം ബുദ്ധമതത്തിന്നും വേദാന്തത്തിന്നും വളരെ സാദൃശ്യമുണ്ടെന്നു ഗൌഡപാദൻ സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്. പക്ഷെ വേദാന്തം ബുദ്ധമതത്തെ ഒന്നു കവിച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ വാസ്തവത്തെ ഗൌഡപാദൻ ഇപ്രകാരം വിവരിക്കുന്നു.

> ക്രമതേനഹിബുദ്ധസ്യ ജ്ഞാനംധർമ്മേഷുതായിനഃ
> സർവധർമ്മാസ്തഥാജ്ഞാനം നൈതത്ബുദ്ധേനഭാഷിതം.

ബുദ്ധമതവും വേദാന്തവും ജഗത്തിനെ നിരാകരിക്കുന്നു (ബാഹ്യാൎത്ഥനിരാകരണം). എന്നാൽ ബുദ്ധമതക്കാരുടെ 'ക്ഷണികവിജ്ഞാനവാദ'ത്തെ വേദാന്തികൾ നിരസിക്കുന്നു. ഉപനിഷത്തുകളെ പ്രമാണമായി സ്വീകരിച്ച ശങ്കരാചാൎയ്യർ ബുദ്ധമതഗ്രന്ഥങ്ങളെ പ്രമാണമായി സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ല; സ്വീകരിപ്പാൻ ആവശ്യവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പക്ഷെ ബുദ്ധമതം വേദാന്തവാദത്തെ പലവിധത്തിലും ക്രമപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതിനെപ്പററി അദ്ദേഹം ഒന്നുംതന്നെ പറഞ്ഞിട്ടില്ല. പക്ഷെ ക്ഷണികവിജ്ഞാനവാദത്തെ അദ്ദേഹം വേദാന്തസൂത്രഭാഷ്യത്തിൽ ഖണ്ഡിച്ചിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു ബുദ്ധമതതത്വങ്ങളെപ്പററി അദ്ദേഹം ഗാഢമായി ചിന്തിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു തെളിയുന്നു. ബുദ്ധമതതത്വങ്ങളെല്ലാം ഗൌഡപാദന്റെ ശിഷ്യനായ ശങ്കരാചാൎയ്യരുടെ മനസ്സിൽ നിലനിന്നിരുന്നു എന്നുള്ളതിന്നു യാതൊരു സംശയവുമില്ല. ബുദ്ധമതം ശങ്കരാചാൎയ്യരുടെ മതത്തെ പകപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നുവെന്നു പറയുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മഹത്വത്തെ നാം ഒരു വിധത്തിലും കുറയ്ക്കുന്നില്ല. അവരവരുടെ കാലത്തിലുള്ള വിചാരവീചികൾ ഏതു സ്വതന്ത്രചിന്തകനേയും ബാധിക്കുന്നു. അതുപോലെ ശങ്കരാചാൎയ്യർ പല ബൌദ്ധമതതത്വങ്ങളേയും മനസ്സിലാക്കി തന്റെ വാദത്തെ ക്രമപ്പെടുത്തി. അതുകൊണ്ടു പ്രച്ഛന്നബൌദ്ധൻ എന്ന പേർ ചിലർ അദ്ദേഹത്തിന്നു കൊടുത്തു. ഇന്ത്യാരാജ്യത്തിൽ പല തത്വചിന്തകന്മാരും

ഇരുന്ന കാലത്തു ബുദ്ധമതത്തെ അവർ ബഹുമാനിച്ചിരുന്നു. പുകപിടിച്ച കമ്മവും, ഹിംസാപരമായ ആരാധനവും വദ്ധിച്ചതോടുകൂടി പരിശുദ്ധമായ ബുദ്ധധമ്മം ഇന്ത്യാരാജ്യത്തിൽ ഇല്ലാതെയായി. എന്നാൽ ഈ രാജ്യത്തിൻെറ ഉന്നമനത്തിന്നു മുഖ്യമായ മാൎഗ്ഗം ബുദ്ധമതസ്വീകരണമാണെന്നു ഇന്ത്യാക്കാർ അറിഞ്ഞാൽ നന്നു്.

വായു

(മഞ്ചേരി രാമകൃഷ്ണയ്യർ അവർകൾ)

ഭൂമി 8000 നാഴിക വ്യാസമുള്ളതായ ഒരു ഗോളമാകുന്നു. ഈ ഗോളത്തിന്നു ചുറവും ഏകദേശം 50 നാഴികയോളം ദൂരത്തിൽ വായുമണ്ഡലം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. അമ്പതുനാഴികയ്ക്കു പ്പുറവും വായു ഇല്ലെന്നില്ല; പക്ഷെ ആ പ്രദേശങ്ങളിലുള്ള വായു എത്രയും സൂക്ഷ്മമായ അവസ്ഥയിലാണിരിക്കുന്നതു്. വായു നമ്മുടെ ദൃഷ്ടിക്കു ഗോചരമായിട്ടുള്ളതല്ല; പക്ഷെ ചുട്ടു പൊങ്ങുന്ന വായുവിൻെറ ചലനം നമുക്കു കാണാവുന്നതാകുന്നു. വായു ഇളകി നമ്മുടെ ദേഹത്തിൽ വന്നു മുട്ടുമ്പോൾ നമ്മുടെ സ്പശേന്ദ്രിയം അതിനെ അറിയുന്നു. ചലിക്കുന്ന വായുവിന്നു് വളരെ ശക്തിയുണ്ടു്. അതു മരം പുഴക്കുന്നു; കപ്പൽ നടത്തുന്നു; കടലിൽ തിര ചുരുട്ടുന്നു; ചിലപ്പോൾ മലകളേയും വലിയ കെട്ടിടങ്ങളേയും കൂടി തകക്കുന്നു.

"ഭൂമിഭൂതത്തിനെപ്പന്തായി ക്രീഡിക്കും മരുത്തസ്സൽ
പ്രാണഭണ്ഡാഗാരത്തിൻ പ്രശ്രിതനാം യാമികൻ."

വായുവിൻെറ അംശങ്ങൾ.

വായുവിൽ എന്തെല്ലാം വസ്തുക്കളുണ്ടെന്നു വ്യക്തമായി ആദ്യം പരീക്ഷിച്ചറിഞ്ഞതു് ലാവോസീർ എന്ന പരന്ത്രീസുകാരനാകുന്നു. ആക്സിജൻ (അമ്ലജനകം അല്ലെങ്കിൽ ജീവ

വായു), നൈട്രജൻ (നത്രം), ആർഗൺ, ക്രിപ്ടൻ, സീനൊൻ, നിയോൻ എന്നീ മൂലപദാൎത്ഥങ്ങളും, ഇംഗാലാമ്ലം നത്രാമ്ലം, അമോണിയ (ക്ഷാരിതവായു), നീരാവി എന്നീ സംയുക്തപദാൎത്ഥങ്ങളും വായുവിലുണ്ട്. ഇവയിൽ പ്രധാനമായവ ജീവവായു, നത്രം, ഇംഗാലാമ്ലം, നീരാവി എന്നിവയാകുന്നു. വായുവിൽ അഞ്ചിൽ നാലുഭാഗം നത്രവും, അഞ്ചിൽ ഒന്നു ജീവവായുവും ആകുന്നു. നിരാവി കാലത്തിനനുസരിച്ചു കൂടിയും കുറഞ്ഞും ഇരിക്കും. അംഗാരാമ്ലവും എത്രയും ചുരുക്കമാണ്. (10,000-ൽ 3.)

അമ്ലജനകം.

അമ്ലജനകം അല്ലെങ്കിൽ ജീവവായു സകല ജീവികൾക്കും അത്യാവശ്യമായതാകുന്നു. നാം ശ്വാസിക്കുമ്പോൾ നമുക്കു കിട്ടുന്ന ജീവവായുവിനെ നമ്മുടെ ദേഹം ഉപയോഗിക്കുന്നു. നമ്മുടെ ദേഹത്തിൽ ദുഷ്ടമായിത്തീൎന്ന ചോരയെ ഈ അമ്ലജനകം ശുദ്ധമാക്കുന്നു. നമുക്കു ആഹാരം കഴിക്കാതേയും, വെള്ളം കുടിക്കാതേയും കുറേദിവസം കഴിച്ചുകൂട്ടാം. എന്നാൽ രണ്ടുമൂന്നു മിനിട്ടു ശ്വാസം വിടാതെയിരുന്നാൽ നമ്മുടെ കഥ കഴിയും. സാധാരണമായി ഒരു ദിവസത്തിൽ ഒരാൾക്കു ഏകദേശം 9½ ഔൺസ് ജീവവായു ആവശ്യമുണ്ട്.

ജീവികൾക്കെന്നപോലെ സസ്യങ്ങൾക്കും അമ്ലജനകം ആവശ്യമാണ്. അമ്ലജനകമില്ലെങ്കിൽ വിത്തുകൾ മുളയ്ക്കുകയൊ സസ്യങ്ങൾ വളരുകയൊ ചെയ്കയില്ല. മനുഷ്യൎക്കും മററു ജീവികൾക്കും ശ്വാസിക്കുവാൻ പ്രത്യേകം ഒരവയവമുണ്ട്. എന്നാൽ സസ്യങ്ങൾക്കു ശ്വാസിക്കുവാൻ പ്രത്യേകം ഒരവയവം ഇല്ല. ഒരു സസ്യത്തിന്റെ സകലഭാഗവും ശ്വാസോച്ഛ്വാസം ചെയ്യുന്നു. മരങ്ങളുടെ അടിയിൽ എപ്പോഴും വെള്ളം കെട്ടിനിന്നാൽ അവയുടെ വേരിന്നു ശ്വാസിക്കുവാൻ കഴിയാതെയായിത്തീരുന്നു. അതുകൊണ്ടു ആ വൃക്ഷങ്ങൾ ക്രമേണ

നശിച്ചുപോകുന്നു. വെള്ളപ്പൊക്കംകൊണ്ടു വൃക്ഷം നശിച്ചു പോകുന്നതിന്നു കാരണം ഇതാകുന്നു.

നത്രം.

വായുവിൻെറ അംശങ്ങൾ എന്തെല്ലാമാണെന്നു കണ്ടു പിടിച്ച ലാവോസിയർ നത്രത്തിന്നു ജീവസ്സില്ലാത്ത സാധന മെന്നു പേർ കൊടുത്തു. സസ്യങ്ങളും ജീവികളും ശ്വസിക്കു മ്പോഴും, വിറക്, വിളക്കു മുതലായവ കത്തുമ്പോഴും ഇരുമ്പു ചെമ്പ് എന്നീ ലോഹങ്ങൾ തുരുമ്പാവുമ്പോഴും വായുവിലുള്ള അമ്ലജനകവുമായി അവ യോജിക്കയാണ് ചെയ്യുന്നത്. എ ന്നാൽ നത്രത്തിന്നു മററു ദ്രവ്യങ്ങളുമായി യോജിക്കുവാനുള്ള ശക്തി നന്നെ കുറയും. അതുകൊണ്ടാണ് ലാവോസിയർ ഇതിന്നു ജീവസ്സില്ലാത്തതു എന്നുപേർ കൊടുത്തത്.

അമ്ലജനകത്തിൽ എല്ലാസാധനങ്ങളും വളരെ വേഗ ത്തിലും, ശോഭയോടുകൂടിയും, ഊൎജ്ജിതമായും കത്തുന്നു. എ- ന്നാൽ നത്രത്തിൽ ഒന്നുംതന്നെ കത്തുകയില്ല. അതുകൊണ്ടു വായുവിൽ നത്രം ചേരാതിരുന്നുവെങ്കിൽ നാം കത്തിക്കുന്ന സാധനങ്ങളെല്ലാം വെടിമരുന്നിൽ തീപ്പിടിച്ചപോലെ വേഗം കത്തിപ്പോകുന്നതായിരിക്കും. അപ്പോൾ ജീവിതം അസാദ്ധ്യ മായിത്തീരുമെന്നുള്ളതിന്നു യാതൊരു സംശയവുമില്ല. അടു പ്പിൽ ഇട്ട വിറകു ക്ഷണമാത്രത്തിൽ ആളിക്കത്തും. വിളക്കു കൊളുത്തുമ്പോഴേക്കു എണ്ണയും തിരിയും കത്തിക്കഴിയും. ചുരുട്ടുവലിക്കുന്ന പരിഷ്കാരക്കാരുടെ കൊമ്പൻമീശയും കുററി ത്താടിയും ചുണ്ടും ചുരുട്ടുകൊളുത്തുന്നതിന്നുമുമ്പ് കരിഞ്ഞുപോ കും. ഇങ്ങനെയുള്ള അപകടങ്ങൾ ഇല്ലാതെയിരിക്കുന്നതി ന്നു കാരണം വായുവിലുള്ള നത്രമാണ്.

നത്രവും സസ്യങ്ങൾക്കും ജീവികൾക്കും ആവശ്യമുള്ള- താണ്. ജീവികൾ ശ്വസിക്കുമ്പോൾ അവയുടെശ്വാസകോശ

ത്തിൽ കടന്നുകൂടുന്ന നത്രത്തെ അവയ്ക്കുപയോഗിക്കുവാൻ കഴിയുകയില്ല. അതുപോലെതന്നെ വൃക്ഷങ്ങളുടെ സിരകളിൽ കടന്നുകൂടുന്ന നത്രംകൊണ്ടു വൃക്ഷത്തിന്നു യാതൊരു പ്രയോജനവുമില്ല. പയറുവൎഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ട ചില സസ്യങ്ങളുടെ വേരിൽ കുടികൊണ്ടിരിക്കുന്ന ചില കീടങ്ങൾ വായുവിലുള്ള നത്രത്തെ ഉപ്പുകളായി മാററുന്നു. ഈ ഉപ്പുകളിലുള്ള നത്രത്തെ ആ സസ്യങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നു. പക്ഷെ മററു സസ്യങ്ങൾക്കാകട്ടെ മനുഷ്യന്നാകട്ടെ, ഇതു സാദ്ധ്യമല്ല. നത്രം അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ഉപ്പുകൾ വെള്ളത്തിൽ ലയിച്ച്, വേരിൽ കൂടി വൃക്ഷത്തിൽ കടക്കുന്നു. ഉപ്പിൽ സംയുക്തമായിരിക്കുന്ന നത്രമെ വൃക്ഷത്തിന്നുപകരിക്കുന്നുള്ളൂ. വെറും നത്രത്തെ വൃക്ഷത്തിന്നുപയോഗിക്കുവാൻ സാധിക്കയില്ല. നത്രം അടങ്ങിയ ചില ഉപ്പുകൾ മണ്ണിലുണ്ട്. ചാണകം മുതലായ വിസൎജ്ജനവസ്തുക്കളിൽനിന്ന് ഈ ഉപ്പുകൾ ഉണ്ടാകുന്നു.

മണ്ണിലുള്ള ഉപ്പ് കുറേക്കാലം കഴിഞ്ഞാൽ സസ്യങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചുതീൎക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു കൃഷിക്കാർ കൊല്ലംതോറും വളം ഭൂമിയിൽ ചേൎത്തുകൊണ്ടിരിക്കണം. ചാണകം, മററു മലങ്ങൾ, മീൻവളം എന്നിവയിൽ നത്രം ചേൎന്ന പദാൎത്ഥങ്ങളുണ്ട്. കൃഷി വൎദ്ധിക്കുന്തോറും വളത്തിന്നും ആവശ്യം അധികമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. കഴിഞ്ഞ ലോകമഹായുദ്ധകാലത്തിൽ ജൎമ്മനി, അമേരിക്ക എന്നി രാജ്യക്കാൎക്ക മററു ദേശങ്ങളിൽനിന്നും വളം കൊണ്ടുവരുവാൻ സാധിക്കാതെയായി. പക്ഷെ ജൎമ്മൻകാർ വായുവിലുള്ള നത്രത്തെ—ഇതിന്നു ഒരു അവധിയില്ല—ഉപ്പായി മാററുവാനുള്ള വിദ്യ കണ്ടുപിടിച്ചു. വെടിമരുന്നിനും വളമയ്ക്കും വേണ്ട ഉപ്പ് വായുവിൽനിന്നു അവർ ഉണ്ടാക്കി.

വായുവിൽകൂടി വിദ്യുച്ഛക്തി പ്രവഹിക്കുമ്പോൾ നത്രവും അമ്ലജനകവും തമ്മിൽ യോജിക്കുന്നു. ഇടിവെട്ടുമ്പോഴും

അവ യോജിക്കുന്നു. ൟാം വണ്ടിയിൽ യാത്രചെയ്തിട്ടുള്ളവർ ഒരു ദുൎഗ്ഗന്ധം അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞിരിക്കാം. ഈ ദുൎഗ്ഗന്ധം വിദ്യുച്ഛക്തികൊണ്ടു നത്രവും അമ്ലജനകവും യോജിക്കുമ്പോളുണ്ടാവുന്ന ഒരു ബാഷ്പത്തിൻേറതാണ്. ഈ ബാഷ്പം വെള്ളവുമായി യോജിക്കുമ്പോൾ നത്രാമ്ലം ഉണ്ടാകുന്നു. നത്രത്തേയും ജലവായുവിനേയും വിദ്യുച്ഛക്തി യോജിപ്പിക്കും അപ്പോൾ അമോണിയ—ക്ഷാരിതവായു—ഉണ്ടാകുന്നു. ക്ഷാരിതവായുവും നത്രാമ്ലവും യോജിക്കുമ്പോൾ ഒരുപ്പുണ്ടാകുന്നു. ഇതു സസ്യങ്ങൾക്കു വളമാണ്.

ഇംഗാലാമ്ലം.

വായുമണ്ഡലത്തിൽ ഇംഗാലാമ്ലമുണ്ട്. മനുഷ്യരും മൃഗങ്ങളും സസ്യങ്ങളും നിശ്വസിക്കുന്നതുകൊണ്ടും സസ്യങ്ങൾ മുതലായവ ചീഞ്ഞുപോകുന്നതുകൊണ്ടും ആകുന്നു ഇംഗാലാമ്ലം വായുവിൽ കാണുന്നതു്. ഇംഗാലാമ്ലത്തെ ഗ്രഹിച്ച് സസ്യങ്ങൾ വളരുന്നു.

ക്ലോറഫിൻ എന്നൊരു ദ്രവ്യം ഇലകളിൽ ഉണ്ടു്. ഇംഗാലാമ്ലത്തെ ഭേദിച്ച് ഇംഗാലത്തെ ഗ്രഹിക്കുവാനും, ജീവവായുവിനെ ത്യജിക്കുവാനും, ഗ്രഹിച്ച ഇംഗാലത്തെ സ്റ്റാച്ച്, പഞ്ചസാര എന്നീ ദ്രവ്യങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുവാൻ ഉപയോഗിക്കുവാനും ക്ലോറഫില്ലിന്നു സാധിക്കും. പക്ഷെ ഇംഗാലാമ്ലത്തിൽ ഇംഗാലവും ജീവവായുവും വളരെ ശക്തിയോടുകൂടി യോജിച്ചിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു ഇവയെ വേവിട്ടുത്തുവാൻ വളരെ ശക്തിവേണം. ഈ ശക്തി ക്ലോറഫില്ലിന്നു കിട്ടുന്നതു സൂൎയ്യരശ്മിയിൽ നിന്നാകുന്നു. ഇംഗാലം, ജലവായു, അമ്ലജനകം എന്നിവയെ വേണ്ടകണക്കിൽ യോജിപ്പിച്ച് പഞ്ചസാരയാക്കിത്തീൎക്കുവാൻ ക്ലോറഫില്ലിന്നല്ലാതെ മനുഷ്യൎക്കു സാധിച്ചിട്ടില്ല. കരിമ്പു്, പഞ്ചസാരക്കിഴങ്ങ് എന്നിവയിലുള്ള പഞ്ചസാരയെ

ശുദ്ധീകരിച്ചുകൊടുക്കുകയാണ് മനുഷ്യൻ ചെയ്യുന്നത്. ഈ വിഷയത്തിൽ മനുഷ്യനെക്കാളും മെച്ചം പച്ചിലകൾതന്നെയാണ്.

ജലം.

വായുവിൽ ജലം നീരാവിയായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. വായു തണുക്കുമ്പോൾ ഈ നീരാവി മേഘമായും, മഞ്ഞായും, ഹിമമായും മാറുന്നു. ഭൂമിയിലുള്ള വെള്ളത്തെ നീരാവിയാക്കി മേല്പോട്ടു വലിച്ചുകയററുന്നത് സൂര്യരശ്മിയാകുന്നു. മേഘാകൃതിയിൽ വായുവിൽ സ്തംഭിച്ചുനില്ക്കുന്ന ജലം ഏററവും ശുദ്ധമായതാണ്.

ആകാശഗമനം.

ഒരുകാലത്തു് കടൽ അന്യദേശക്കാരെ അകററിനിർത്തിയിരുന്നു. പക്ഷെ വലിയ കപ്പലുകൾ നടപ്പിലായതിന്നു ശേഷം ആളുകളെ അകററിനിർത്തിയിരുന്ന ആഴി അവരെ അടുപ്പിച്ചു. വായുവിൽകൂടി പുഷ്പകവിമാനത്തിൽ ആദ്യം കുബേരനും, പിന്നീടു രാവണനും, അതിന്നുശേഷം ശ്രീരാമനും സഞ്ചരിച്ചുവെന്നു രാമായണം പറയുന്നു. പക്ഷെ ആകാശഗമനം ഇപ്പോഴത്തെ കുബേരന്മാരായ പാശ്ചാത്യരുടെ ഇടയിൽ സാധാരണമായിരിക്കുന്നു.

വായുമണ്ഡലം ഇല്ലാതെയിരുന്നുവെങ്കിൽ ആകാശഗമനം അസാദ്ധ്യമാണ്. മറേറാരൊ സൌകര്യങ്ങളെപ്പോലെ ആകാശഗമനവും ഇണക്കത്തിന്നും പിണക്കത്തിന്നും ഇപ്പോൾ കാരണമായിരിക്കുന്നു. യഥാർത്ഥമായ പരിഷ്ക്കാരത്തിൻെറ ആവിർഭാവത്തോടുകൂടി പിണക്കം അടങ്ങി ഇണക്കം തുടങ്ങുമെന്നു പ്രതീക്ഷിക്കാവുന്നതാണ്.

ആദിശങ്കരാചാര്യരും ബുദ്ധനും.

ഉപക്രമം.

ഈ ഉപന്യാസത്തിൽ പറയുവാൻപോകുന്ന ചില സംഗതികൾ പല ആളുകൾക്കും പുതുതായും അവിശ്വാസ്യമായും തോന്നിയേക്കാം. എന്നാൽ ഈ വാസ്തവങ്ങൾ ബ്രഹ്മവിദ്യാസംഘത്തിലെ ചില അംഗങ്ങളുടെ അനുഭവങ്ങളാണ്. അതുകൊണ്ടു അവ പ്രത്യക്ഷപ്രമാണത്തിലാകുന്നു ഊന്നിനില്ക്കുന്നതു്. എന്നാൽ ചില യോഗികൾക്കുമാത്രം പ്രത്യക്ഷമായിരിക്കുന്ന ഈ സംഗതികൾ എല്ലാവക്കും പ്രത്യക്ഷമാവുമ്പോൾ മാത്രമെ ഈ അഭിപ്രായങ്ങളെ പ്രായേണ എല്ലാവരും സ്വീകരിക്കയുള്ളൂ. ഇപ്പോൾ ഉണ്ടാകാവുന്ന അഭിപ്രായവ്യത്യാസവും അവിശ്വാസവും അനിവാൎയ്യമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു.

ഋഷിസംഘം.

ഈശ്വരേച്ഛാനുവൎത്തികളായ ഋഷീശ്വരന്മാരുടെ ഒരു സംഘം ഈ ലോകത്തിലുണ്ട്. ഈ സംഘത്തിൽ പല വകുപ്പുകളും ഉണ്ട്. രാജൎഷികൾ, ബ്രഹ്മൎഷികൾ, ദേവൎഷികൾ എന്ന വിഭാഗങ്ങൾ സുപ്രസിദ്ധങ്ങളാണല്ലോ. ഋഷിസംഘത്തിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷൻ ശ്രീ സനൽകുമാരമഹൎഷിയാകുന്നു. ശ്രീ സനൽകുമാരമഹൎഷിയുടെ ശിഷ്യന്മാരാണ് സനകൻ, സനന്ദനൻ, സനാതനൻ എന്നീ മൂന്നു കുമാരന്മാർ. ഇവരുടെ താഴെയുള്ളവരാണ് മനുവും, വ്യാസരും, മഹാസേനനും. മനു രാജൎഷിപ്രമുഖനാണ്; വ്യാസൻ ബ്രഹ്മൎഷിപ്രമുഖനാണ്; മഹാസേനൻ ദേവൎഷിപ്രമുഖനാണ്.

വ്യാസപദത്തിന്നു നേരെമീതെയുള്ള സ്ഥാനമാണു് ബുദ്ധപദം. കൃഷ്ണദ്വൈപായനവ്യാസൻ ഇന്ത്യക്കാർ, മിസ്രദേശക്കാർ, പാരസീകർ, യവനർ എന്നിവരുടെ വ്യാസനായിരുന്നു. അദ്ദേഹം സിദ്ധാൎത്ഥനായി അവതരിച്ചപ്പോൾ ബുദ്ധനായിത്തീൎന്നു. സിദ്ധാൎത്ഥഗൌതമന്റെ ജനനം 623-ാം (ക്രിസ്തു.) കൊല്ലത്തിലായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ വ്യാസപദം അലങ്കരിച്ചിരിക്കുന്ന മഹാൻ ശ്രീമൈത്രേയമഹൎഷിയാകുന്നു.

ഒരു പ്രത്യേകത.

നമ്മുടെ ഈ ലോകതരുവിങ്കൽനിന്നുണ്ടായ ആദ്യത്തെ പുണ്യഫലമാണു് ശ്രീസിദ്ധാൎത്ഥഗൌതമൻ; എന്നുവെച്ചാൽ ഈ ഭൂമിയിൽക്കൂടി പരിണമിക്കുന്നവരിൽ ബുദ്ധത്വം പ്രാപിക്കുവാൻ സിദ്ധാൎത്ഥന്നു മാത്രമെ ഇതുവരെ സാധിച്ചിട്ടുള്ളു വെന്നൎത്ഥം. സിദ്ധാൎത്ഥന്നു മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന ബുദ്ധന്മാരെല്ലാവരും ഇതരഗോളപരിണാമത്തിൽപെട്ടവരാകുന്നു. സിദ്ധാൎത്ഥനെപ്പോലെ അത്രവേഗത്തിൽ ബുദ്ധപദം പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ളവർ ആരുംതന്നെയില്ല. ബുദ്ധപദപ്രാപ്തിക്കായി അദ്ദേഹം ചെയ്ത പരിശ്രമത്തിന്റെ മഹത്വം എത്രമാത്രമാണെന്നു നമുക്കറിയുവാൻ വളരെ പ്രയാസമാണു്.

എത്രയും മഹത്തായ കൃത്യം വളരെ ചുരുങ്ങിയസമയത്തിൽ ശ്രീസിദ്ധാൎത്ഥന്നു നടത്തേണ്ടിവന്നു. അതുകാരണം ചില കാൎയ്യങ്ങൾ പൂൎണ്ണമായി ചെയ്യുവാൻ അദ്ദേഹത്തിന്നു സാധിച്ചില്ല. അതുകൊണ്ടു അദ്ദേഹത്തിന്നു ചെയ്യുവാൻ നേരമില്ലാതെവന്ന ചിലകാൎയ്യങ്ങളെ നിൎവ്വഹിക്കുവാനാണു് ശ്രീശങ്കരാചാൎയ്യർ അവതരിച്ചതു്. ആദിശങ്കരാചാൎയ്യർ സനകൻ, സനന്ദനൻ, സനാതനൻ എന്നീ മൂന്നു കുമാരന്മാരിൽ ഒരു മഹാന്റെ അവതാരമാകുന്നു. ഗൌതമബുദ്ധന്റെ നിൎവ്വാണത്തിന്നടുത്തകാലത്തുതന്നെയാണു് ശ്രീശങ്കരാചാൎയ്യരുടെ

അവതാരം. ഇദ്ദേഹം എത്രയും ചുരുങ്ങിയ കാലത്തേയ്ക്കു ഭൂമിയിൽ ജീവിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. എന്നാൽ ആ ചുരുങ്ങിയകാലത്തിൽ അദ്വൈതമതത്തേയും സന്ന്യാസിമഠങ്ങളേയും സ്ഥാപിച്ചു. ഗൌതമബുദ്ധന്റെ ഉപദേശങ്ങളെ വ്യക്തമായി രൂപപ്പെടുത്തി. മൃഗബലി മുതലായ ദുഷ്കൎമ്മങ്ങളെ അദ്ദേഹം നിരസിച്ചു. ഹിന്തുമതത്തെ പലവിധത്തിലും അദ്ദേഹം പരിഷ്കരിച്ചു.

ഭാഷ്യകാരശങ്കരാചാൎയ്യർ.

പ്രസ്ഥാനത്രയങ്ങൾക്കു ഭാഷ്യം എഴുതിയ ശങ്കരാചാൎയ്യർ വേറൊരു മഹാനാണ്. ഇദ്ദേഹം ക്രിസ്തുവിന്നുശേഷമാണ് ജീവിച്ചിരുന്നത്. ആദിശങ്കരാചാൎയ്യരുടെ കാലത്തിന്നുശേഷം ആയിരം കൊല്ലം കഴിഞ്ഞശേഷമാണ് ഭാഷ്യാകാരാചാൎയ്യരുടെ ജനനം. ഭാഷ്യകാരശങ്കരാചാൎയ്യർ ആദിശങ്കരപരമ്പരയിൽപ്പെട്ട ഒരാചാൎയ്യനാകുന്നുവെന്നുള്ളതിന്നു യാതൊരു സംശയവുമില്ല.

വൈശാഖപൌൎണ്ണമി.

ശ്രീഗൌതമബുദ്ധന്റെ മറെറാരു പ്രത്യേകത വൈശാഖപൌൎണ്ണമിയെ സംബന്ധിച്ചുള്ളതാണ്. തങ്ങൾക്കു ഏതു ഗോളത്തിൽനിന്നു ബുദ്ധമതം സിദ്ധിച്ചുവോ ആ ഗോളവുമായി ബുദ്ധപദപ്രാപ്തിക്കുശേഷം ബുദ്ധന്മാർ ഇടപെടാറില്ല. പക്ഷെ ഗൌതമബുദ്ധൻ നമ്മുടെ ഭൂമിയുമായി ഇപ്പോഴും സംബന്ധപ്പെട്ടുനില്ക്കുന്നു. വൈശാഖപൌൎണ്ണമിദിവസം അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിരതിശായമായ അനുഗ്രഹധോരണിയെ അദ്ദേഹം നമ്മിൽ പൊഴിക്കുന്നു. ബുദ്ധമതക്കാൎക്കു വൈശാഖപൌൎണ്ണമിനാൾ ഒരു പുണ്യദിനമാണ്. ഈ പുണ്യദിനത്തിൽ ഓരോ പ്രദേശങ്ങളിൽ കൂടുന്ന ജനസമവായങ്ങൾ ഇന്നും 'ധാത്തമാണവകസൂക്ത'ത്തിലെ ഗാഥകൾ ഉച്ചത്തിൽ പാടുക പതിവാകുന്നു.

ഗാനം.

1. യൊവദതം പവരൊ മനുജേസു,
ശാക്യമുനി ഭഗവാ കതകിച്ചോ,
പാരഗതൊ ബലവീൎയ്യസമാംഗീ,
തം സുഗതം സരണത്ഥം ഉപേമി.

2. രാഗവിരാഗം അനേജം അശോകം,
ധമ്മാ അസങ്കടം അപ്പടിക്കൂലം,
മധുരമിമംപഗുണംസുവിഭത്തം,
ധമ്മമിമം സരണത്ഥം ഉപേമി.

3. യത്തശദിന്നം മഹപ്ഫലം ആഹു,
ചതുശ്ശുസുശീസു പുരസയുഗേസു,
അത്തച പുഗ്ഗല ധമ്മദസാതെ,
സാംഘമിമം സരണത്ഥമുപേമി.

മോഹനവിദ്യ.

(അഥവാ)

ഹിപ്നൊട്ടിസം.

(153–ാംപേജിൽനിന്നു തുടൎച്ച).

III

തത്വനിരൂപണം.

മോഹനവിദ്യയുടെ അടിസ്ഥാനമായ തത്വമെന്തു? ഈ ചോദ്യത്തിന്നു് ഓരോതരം വാദക്കാർ ഓരോവിധത്തിലാണു് സമാധാനം പറയുന്നതു്. പാശ്ചാത്യരാജ്യത്തിലെ ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങൾ ക്രിസ്തുമതാവലംബികളും, ക്രൈസ്തവവൈദികന്മാരുടെ അഭിപ്രായം ശിരസാ വഹിക്കുന്നവരും ആകുന്നു. അതുകൊണ്ടു്, മോഹനവിദ്യകൊണ്ടുള്ള അത്ഭുതപ്രയോഗങ്ങളെല്ലാം ചൈത്താൻെറ മറിമായങ്ങളാണെന്നാകുന്നു അവർ തീൎച്ചയാക്കിയിരിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ ഈശ്വരനെയും ആത്മാ-

വിനേയും വകവെക്കാത്ത പ്രകൃതിശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും അവരുടെ അന്ധശിഷ്യന്മാരും ഹിപ്നോട്ടിസം ഞരമ്പുകളുടെ ചില വികൃതികൾ മാത്രമാണെന്നു വാദിക്കുന്നു. അതിന്ന് അവർ പറയുന്ന ന്യായം ഇതാണ്. ശരീരത്തിലെ അവയവങ്ങളെ നാം എന്തു ശീലിപ്പിക്കുന്നുവോ പിന്നീട് അവ അതുപ്രകാരം തന്നെത്താൻ പ്രവൎത്തിക്കും. അതു ദേഹത്തിന്റെ ഒരു പ്രകൃതിവിശേഷമാണ്. നടക്കുക, സംസാരിക്കുക, എഴുതുക മുതലായ പ്രവൃത്തികളിൽ മനുഷ്യർ കാണിക്കുന്ന ഗോഷ്ഠികൾ ഇങ്ങിനെ വെറും ശീലംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്നവയാണ്. മേൽഭാഗത്തുനിന്നു എന്തൊ വീഴുന്നപോലെ ഒരു ശബ്ദം കേട്ടാൽ അതിനെപ്പററി ആലോചിക്കുവാൻ ഇടകിട്ടുന്നതിന്നുമുമ്പുതന്നെ, കൈ തലക്കുമീതെ എത്തിക്കഴിയും. ഇതുപോലെ ദേഹത്തിന്നു പരിചയമുള്ള അനുഭവങ്ങളെപ്പററി ഒരു സൂചന കിട്ടിയാൽ ആ അനുഭവങ്ങൾക്കു യോജിക്കുന്ന പ്രവൃത്തികൾ ദേഹം തന്നെത്താൻ ചെയ്തുകൊള്ളും. ഭഗവാൻ ശ്രീരാമകൃഷ്ണ പരമഹംസൻ ധനത്തോടുള്ള വൈരാഗ്യം നിമിത്തം കയ്യിൽ പണം കൊടുത്താൽ ഉടനെ അതു താഴെ ഇടുക പതിവായിരുന്നു. അങ്ങിനെ ദേഹത്തിന്നു അതു ശീലമായി. പിന്നെ ഉറക്കത്തിൽ വല്ല നാണ്യവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദേഹത്തിൽ തൊട്ടാൽ ഉടനെ ദേഹം ആ ദിക്കിൽനിന്ന് പിൻവാങ്ങും; കയ്യിൽ വെച്ചുകൊടുത്താൽ വലിച്ചെറിയും. രാവിലെ അഞ്ചു മണിക്ക് എഴുനീല്ക്കുവാൻ ശീലിച്ചിട്ടുള്ള ഒരാളുടെ ദേഹം ആ സമയം വരുമ്പോൾ ഉടനെ ജാഗ്രതയിൽ നില്ക്കും. ഇതെല്ലാം മേൽപ്പറഞ്ഞ "അഭ്യാസപ്രമാണ"ത്തിന്നുദാഹരണങ്ങളായെടുക്കാം.

എന്നാൽ ഈ ന്യായങ്ങൾകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടുത്തുവാൻ സാധിക്കാത്ത പല സംഭവങ്ങളും മോഹനവിദ്യയിൽ നടക്കുന്നുണ്ട്. മാസ്മരമയക്കത്തിൽ കിടക്കുന്ന പ്രയോഗപാത്രം

ഓം.

സത്യാന്നാസ്തി പരോധൎമ്മഃ

സനാതനധൎമ്മം.

ശ്രേയാൻ ദ്രവ്യമയാദ്യജ്ഞാൽ ജ്ഞാനയജ്ഞഃ പരംതപ. ഗീത 4-33.

പുസ്തകം 15. { 1925—ജൂലായ്. } നമ്പർ. 7.

മയൂരശതകം.

(സൂൎയ്യശതകം.)

(172-ാം പേജിൽനിന്നും തുടൎച്ച.)

—∘∘⁂∘∘—

20

അശ്യാമഃ കാല ഏകോ ന ഭവതി ഭുവനാ-
ന്തോപി വീതേന്ധകാരേ
സദ്യഃ പ്രാലേയപാദോ ന വിലയമചല-
ശ്ചന്ദ്രമാ അപ്യുപൈതി।
ബന്ധഃസിദ്ധാഞ്ജലീനാം നഹി കുമുദവന-
സ്യാപി യത്രോജ്ജിഹാനേ
തൽപ്രാതഃ പ്രേക്ഷണീയം ദിശതു ദിനപതേ-
ൎദ്ധാമകാമാധികം വഃ ॥

യത്ര=യാതൊരു സൂൎയ്യതേജസ്സ്. ഉജ്ജിഹാനേ=ഉദിച്ചുവരുമ്പോൾ. അന്ധകാരേ=ഇരുള്. വീതേ=നഷ്ടമാകുമ്പോൾ. സദ്യഃ=ഉടൻതന്നെ. കാലഃ ഏകഃ=സമയം (ദിവസം) ഒന്നുമാത്രം. അശ്യാമഃ=രാത്രിയെന്ന വ്യവഹാരത്തോടുകൂടാത്തതായിട്ട്. നഭവതി=ഭവിക്കുന്നില്ല. പിന്നെയും;

എന്നാൽ; ഭുവനാന്തഃ അപി=ലോകമൊക്കയുംകൂടെ. അശ്യാമഃ=കറുത്ത തല്ലാത്തതായിട്ട് പ്രകാശത്തോടുകൂടിയതായിട്ട്. ഭവതി—ഭവിക്കുന്നു. (കാലവും ഭുവനാന്തവും അശ്യാമമായിത്തീരുന്നെന്നു വാസ്തവം. ഇതുപോലെ മേലും അൎത്ഥം ധരിച്ചുകൊള്ളണം.) പ്രാലേയപാദഃ=മഞ്ഞുനിറഞ്ഞ സമീപപൎവ്വതങ്ങളോടുകൂടിയ. അചലഃ=ഹിമവാൻപൎവ്വതം മാത്രം. വിലയം=ഉരുക്കത്തെ. (സൂൎയ്യകിരണം തട്ടുമ്പോൾ മഞ്ഞുരുകുമല്ലോ.) പിന്നെയോ, പ്രാലേയപാദഃ=തണുത്ത കിരണങ്ങളോടുകൂടിയ. ചന്ദ്രമാഃ അപി=ചന്ദ്രനുംകൂടെ. വിലയാ=വാട്ടത്തെ, ശോഭയില്ലായ്മയെ. ഏതി=പ്രാപിക്കുന്നു. സിദ്ധാംഞ്ജലീനാം=സിദ്ധന്മാരുടെ കൂപ്പുകൈകൾക്കുമാത്രം. ബന്ധഃ=രചന. നഭവതി=ഭവിക്കുന്നില്ല. പിന്നെയോ, എന്നാൽ; കുമുദവനസ്യ അപി=ആമ്പൽ കൂട്ടത്തിനുകൂടെ. ബന്ധഃ=കൂമ്പൽ. ഭവതി=ഭവിക്കുന്നു. പ്രാതഃ=രാവിലെ. പ്രേക്ഷണീയം=കാണേണ്ടുന്ന മനോഹരമായ. തൽ=ആ. ദിനപതെഃ=സൂൎയ്യന്റെ. ധാമ=തേജസ്സ്. കാമാധികം=ആഗ്രഹിച്ചതിലധികം. ദിശതു=നൾകട്ടെ.

21.

യൽകാന്തിംപങ്കജാനാംനഹരതികുരുതെ
പ്രത്യുതാധിക്യരമ്യാം
നാധത്തെതാരകാഭാംതിരയതിനിതരാ-
മാശുയന്നിത്യമെവ
കൎത്തുംനാലംനിമെഷംദിവസമപിപരം
യത്തദെകംത്രിലോക്യാ-
ശ്ചക്ഷുഃസാമാന്യചക്ഷുൎവ്വിസദൃശമഘഭി-
ദ്ഭാസ്വതസ്താന്മഹൊവഃ॥

യൽ=മൂന്നുലോകത്തിനും കണ്ണായ സൂൎയ്യതേജസ്സ്. പങ്കജാനാം=താമരപ്പൂക്കളുടെ. കാന്തിം=ശോഭയെ. നഹരതി=നശിപ്പിക്കുന്നില്ല. സാധാരണ കണ്ണ് താമരപ്പൂക്കളുടെ ശോഭയെ അപഹരിയ്ക്കുന്നു. താമരപ്പൂപോലെയാണ് കണ്ണെന്നു് കവികൾ വൎണ്ണിക്കാറുണ്ടല്ലോ. പ്രത്യുത=വിപരീതമായി. ആധിക്യത്താൽ മനോഹരമായ. കാന്തിം=ശോഭയെ. കുരുതെ=വളൎത്തുന്നു. (സാധാരണകണ്ണ് വളൎത്തുന്നില്ല) യൽ=യാതൊരു ത്രിലോകീചക്ഷുസ്സായ സൂൎയ്യതേജസ്സ്. നിത്യംഏവ=എന്നുംതന്നെ. ആശു=വേഗം. നിതരാം=ഏററവും നല്ലവണ്ണം. താരകാഭാം=നക്ഷത്രശോഭയെ. തിരയതി=മറയ്ക്കുന്നു. നശിപ്പിയ്ക്കുന്നു. സാധാരണ കണ്ണാകട്ടെ. താരകാഭാം=കരുമിഴികൊണ്ടുള്ള ശോഭയെ മറയ്ക്കുന്നില്ല. താരകാഭാം=നക്ഷത്രശോഭയെ. നത്തു

ധത്തെ=പോഷിപ്പിയ്ക്കുന്നില്ല. സാധാരണ കണ്ണുകളുടെ കരുമിഴികൊണ്ടുള്ള ശോഭയെ പോഷിപ്പിക്കതന്നെ ചെയ്യുന്നു. യൽ=യാതൊരു ത്രിലോകീചക്ഷുസ്സായ തേജസ്സ്. നിമെഷം=കാലവിശേഷത്തെമാത്രം. കത്തും=ചെയ്യാൻ. അലംന=സമൎത്ഥമല്ല.=പിന്നയോ എന്നാൽ. ദിവസംഅപി=ദിവസത്തെക്കൂടെ. ചെയ്യാനായിട്ട് സമൎത്ഥമാകുന്നു. സാധാരണകണ്ണുകളുടെ നിമെഷം കണ്ണടപ്പിനെ ചെയ്യാൻ സമൎത്ഥമാകുന്നു. പരം=പ്രധാനമായ. ഏകം=മുഖ്യമായ. ത്രിലോക്യാഃ=മൂന്നുലോകത്തിന്റെ. ചക്ഷുഃ=കണ്ണായ. സാമാന്യചക്ഷുർവിസദൃശം=സാധാരണകണ്ണിൽനിന്ന് ഭിന്നമായ. ഭാസ്വതഃ=സൂൎയ്യന്റെ. മഹഃ=തേജസ്സ്. വഃ=നിങ്ങളുടെ. അംഹസിൽ=പാപത്തെ നശിപ്പിക്കപ്പെട്ടതായിട്ട്. സ്താൽ=ഭവിയ്ക്കട്ടെ.

(തുടരും.)

പി. കെ. നാരായണശാസ്ത്രികൾ.

പത്രസമ്പാദകക്കുറിപ്പുകൾ.

മേയ് ലക്കം സനാതനധൎമ്മത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചപോലെ, സർ. ടി. സദാശിവയ്യർ പാലക്കാട്ട്, ഗുരുവായൂർ, പൊന്നാനി, കോഴിക്കോട്ട്, വടകര, തലശ്ശേരി, മംഗലപുരം, കാസർകോട്ട് എന്നീ സ്ഥലങ്ങൾ സന്ദൎശിച്ചിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം തന്റെ ഉദ്യോഗസംബന്ധമായുള്ള പ്രവൃത്തികൾക്കു പുറമെ, ഹിന്തുമതസംബന്ധമായി പല പ്രസംഗങ്ങളും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഗീതാസാരം, ഭാഗവതസാരം, മരണാനന്തരദശ മുതലായ വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റിയായിരുന്നു അദ്ദേഹം പ്രസംഗിച്ചതു്. പ്രസംഗങ്ങൾ കേട്ട് ജനങ്ങൾ വളരെ സന്തോഷിക്കയും അവൎക്ക് ഹിന്തുമതത്തിലുള്ള സ്നേഹം അധികമാകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു തീൎച്ചയാണ്. സദാശിവയ്യരവൎകൾക്ക് സാധാരണ പ്രസംഗക്കാൎക്കു "അവശ്യം ആവശ്യമായി" കരുതിപ്പോരുന്ന, 'വാഗ്ധാടിയും ഭാവമോടി'യും ഒന്നും ഇല്ല.

സ്വച്ഛവും അകൃത്രിമവും ആയ മനുഷ്യഹൃദയത്തിന്ന് ഇക്കാലത്തും മററു മനുഷ്യഹൃദയങ്ങളെ ആകർഷിക്കുവാനുള്ള ശക്തിയുണ്ടു്. കടലാസ്സുപൂവിന്റെറ പകിട്ടും, അതിൽ തളിച്ച അത്തറിന്റെറ പരിമളലഹരിയും അനുഭവിച്ച തഴക്കംവന്നിട്ടുള്ള ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കുപോലും, വെറും വെള്ളത്താമരയുടെ ശുഭ്രവണ്ണവും മന്ദസൌരഭ്യവും ആനന്ദം നല്കുന്നുണ്ടെന്നു കാണുന്നതു് ആശ്വാസംതന്നെ. ചായമിട്ട മോടിപിടിപ്പിച്ച പുല്ലുപായ അവിടെ കിടക്കട്ടെ, പടന്നുപിടിച്ചു് ചെറുകാററിലുലയുന്ന പച്ചപ്പുല്ലുപായിൽ കിടക്കാമെന്നു വിചാരിക്കുന്ന ശുദ്ധ ഹൃദയങ്ങളും നാട്ടിലുണ്ടു്. ലഹരിയും ഉണർവ്വും തോന്നിക്കുന്ന കാപ്പിയുപേക്ഷിച്ചു്, കുളുത്ത പച്ചവെള്ളം കുടിച്ചു് ആരോഗ്യം രക്ഷിക്കുന്നവർ അധികമായിവരുന്നുണ്ടു്. ഇങ്ങിനെയുള്ള വിചാരങ്ങളാകുന്നു, സദാശിവയ്യരവർകളുടെ ശാന്തമധുരമായ പ്രസംഗങ്ങൾ കേട്ടു രസിക്കുവാൻ വരുന്ന ജനക്കൂട്ടത്തെ കാണുമ്പോൾ എനിക്കു തോന്നുന്നതു്.

* * *

64 വയസ്സു പ്രായമായിട്ടുള്ള അദ്ദേഹം വയോവൃദ്ധനാണെന്നു പറയാം. എന്നാൽ ജ്ഞാനവൃദ്ധനെന്നു പറവാൻ എനിക്കു മനസ്സുവരുന്നില്ല. ജ്ഞാനംകൊണ്ടു് മനുഷ്യന്നു് രണ്ടാമതൊരു ജ്ഞാനശൈശവമാണ് വരുന്നതെന്നു് അദ്ദേഹം തെളിയിക്കുന്നു. ലോകവ്യാപാരത്തിന്നു് ആവശ്യമാണെന്നു നീതിനിപുണന്മാർ വിധിച്ചിട്ടുള്ള തന്ത്രങ്ങളെല്ലാം അദ്ദേഹം വായിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കാം. എന്നാൽ അതൊന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെറ സ്വഭാവത്തെ ബാധിച്ചിട്ടില്ല.

* * *

ഭഗവാൻ ശ്രീരാമകൃഷ്ണപരമഹംസൻ ലൌകികകാര്യങ്ങളിൽ ഒരു വെറും ശിശുവായിരുന്നു എന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. ചി

ല പ്രത്യേക മനുഷ്യപ്രകൃതികൾക്ക്—വിശേഷിച്ച് ഭക്തിമാർഗ്ഗക്കാർക്ക്—ആത്മീയോദ്ധാരണസമ്പ്രദായം ജ്ഞാനശൈശവമാണ്, ജ്ഞാനവാർദ്ധക്യമല്ല എന്ന് ഈ ഭക്തൻെറ അട്ടഹാസം പെരുമാറുമ്പോൾ തോന്നിപ്പോകുന്നു.

***

അദ്ദേഹത്തിൻെറ പ്രസംഗങ്ങളിൽ ഗഹനങ്ങളായ സംഗതികൾ ഒന്നുമില്ല. "ഞാൻ ഒരു ഹിന്ദുവാണ്; ഹിന്ദുമതത്തിലെ പ്രധാനഗ്രന്ഥമായി കരുതേണ്ടതു് ഗീതയാണ്. നാനാവിധ ഹിന്ദുസമുദായങ്ങളെ ഒന്നിച്ചുകാക്കുന്ന ചരട് അതായിരിക്കണം. അതാക്കും പഠിക്കാം; എല്ലാവരും പഠിക്കണം. ബ്രഹ്മവിദ്യാസംഘം നമ്മെ നല്ല ഹിന്ദുക്കളാക്കുകയും മററമതങ്ങളെ സ്നേഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു; സാക്ഷാൽ ഹിന്ദു, മുസ്ലിം, ക്രിസ്ത്യൻ, ജൈന, ബൌദ്ധ, പാർസി...... മൈത്രി ബ്രഹ്മവിദ്യാസംഘത്തിന്നു മാത്രമെ ഇതുവരെ ഉണ്ടാക്കിത്തീക്കുവാൻ സാധിച്ചിട്ടുള്ളു; ഹിന്ദുഗ്രന്ഥങ്ങൾ പ്രസ്താവിക്കുന്ന ഋഷീശ്വരന്മാർ ഇപ്പോഴും ഉണ്ട്; അതെനിക്കറിയാം. ആ ഋഷിസംഘത്തിൽപ്പെട്ട ഒരു രാജർഷിയാണ് എൻെറ ഗുരു." ഇങ്ങിനെയുള്ള സംഗതികൾ അകൈതവമായ വിശ്വാസത്തോടുകൂടി അദ്ദേഹം പ്രസ്താവിച്ചതു ജനങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിൽ ബലമായി പതിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നതു്.

***

അദ്ദേഹത്തിന്നു് ഗുരുവായൂർ, വടകര, തലശ്ശേരി, വയലളം, കാസർകോട്ട്, കൊച്ചി എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിൽ മംഗളപത്രസമപ്പണവും, കോഴിക്കോട്ട്, തലശ്ശേരി, മംഗലാപുരം, കാസർകോട്ട് ഇവിടങ്ങളിൽ വിരുന്നുസല്ക്കാരവും ഉണ്ടായി. ഈ സ്ഥലങ്ങളിലെല്ലാം അദ്ദേഹം മതവിഷയങ്ങളെപ്പററി പ്രസംഗിച്ചിട്ടുണ്ട്.

***

എറണാകുളം മെമ്പർമാരുടെ പരാൎത്ഥബുദ്ധിയുടെ ഫലമാണ് അവിടത്തെ ശങ്കരാലോഡ്ജ്. ഇതിന്റെ ഉൽഘാടനക്രിയ ജൂൺ 13-ാംനു സർ. ടി. സദാശിവയ്യരവർകൾ നടത്തി. സൎവമതക്കാരുടെയും വാസസ്ഥാനമായ ഗോഷ്ഠിയുടെ കേന്ദ്രമായ ഈ പട്ടണത്തിൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഈ മന്ദിരത്തിന്റെ ഭാവി പ്രശസ്തമായിരിക്കുമെന്നു എല്ലാവൎക്കും ഊഹിക്കാമല്ലോ.

ബാലാങ്കുരം.

കവിതിലകൻ ഉള്ളൂർ എസ്സ്. പരമേശ്വരയ്യർ അവർകൾ,

എം. ഏ., ബി. എൽ., എം. ആർ. എൽ. എസ്സ്.

[ഭാഷാവിലാസത്തിൽനിന്ന്—ടിപ്പണി, സ്വന്തം. സ. ധ. പ.]

1.

ചെമ്മേ മുളച്ചീരിലയിട്ടൊരോമൽ-
ത്തേന്മാവിളന്തയ്യിവിടത്തിൽ നിൽപ്പൂ;
തെളിഞ്ഞിതേൽപ്പൂ ജഗദംബതന്റെ
തെന്നൽക്കരത്തിൻ ചെറുതൊട്ടിലാട്ടം.

ജഗദംബ.........തൊട്ടിലാട്ടം=അമ്മ കുട്ടിയെ തൊട്ടിയിൽ കിടത്തി ആട്ടുന്നതു സാധാരണമാണല്ലോ. ഇളങ്കാററിൽ ഈ ഇളന്തയ്യ് ഇളകുന്നതിനെ ജഗജ്ജനനിയുടെ കയ്യാകുന്ന തെന്നൽ കൊണ്ടുള്ള ആട്ടമായി കവി സങ്കല്പിക്കുന്നു.

2.

തൻകൈകളാലിത്തളിരോമനയെ
തടത്തറയ്ക്കുള്ള തണുത്ത മെയ്യിൽ
ചെങ്കുങ്കുമച്ചാറു തളിച്ചിടുന്നു;
ചുമപ്പുകല്ലോപ്പണിയിച്ചിടുന്നു.

തൻ കൈകൾ=കിസലയങ്ങൾ. തണുത്ത മെയ്യ്=തണുത്ത ദേഹം, ലാവണ്യത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ചെങ്കുങ്കുമച്ചാർ=ചുവന്ന തളിരിൽക്കൂടി ഒഴുകുന്ന ഹിമജലം. ചുമപ്പു കല്ലോപ്പ്=വെള്ളത്തുള്ളികൾ. "താമ്രോദരേഷു പതിതം തരുപല്ലവേഷു നിർധൗതഹാരഗുളികാ വിശദം ഹിമാംഭഃ"

—കാളിദാസൻ.

3.

തടത്തിലിത്തങ്കമരക്കരുന്നു
തൻതാതനീശന്റെ നിദേശമന്തി
പൊങ്ങിത്തുടങ്ങീ ഭുവനാർത്തിപോക്കാൻ
പൂർവ്വാചലത്തിൽപ്പുലർഞായർപോലെ.

നിദേശം=ശാസനം. ഭുവനാർത്തി=ലോകദുഃഖം. പൂർവ്വാചലം=ഉദയാചലം. പുലർഞായർ=ഉദിച്ചുവരുന്ന സൂര്യൻ. ഈശ്വരന്റെ ശാസനപ്രകാരമാണ് സൂര്യൻ ഉദിക്കുന്നത് എന്നു ('ഭയാത്തപതി സൂര്യഃ') വേദവും പറയുന്നു. സൂര്യനെപ്പോലെതന്നെ ലോകോപകാരത്തിന്നാണ് മഹാത്മാക്കൾ വളർന്നുവരുന്നത്. ഏതുവിധത്തിലെല്ലാം അതു ലോകത്തെ സഹായിക്കുന്നുവെന്നു പിന്നീട് വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു.

4.

വരാം സഖാവേ! ഭവദാഗമത്തെ
വാനും ഭൃശം പാരുമുദീക്ഷചെയ്വൂ;
ഭവാദൃശന്മാരുടെ ജീവിതങ്ങൾ
പരോപകാരൈകപരങ്ങളല്ലീ?

ആഗമത്തെ=വരവിനെ. ഭൃശം=ഉത്കണ്ഠയോടുകൂടി. ഉദീക്ഷചെയ്വൂ=നോക്കുന്നു. പരാർത്ഥനിഷ്ഠന്മാരുടെ ഉത്ഭവം എത്രയും ദുർല്ലഭമായതുകൊണ്ട് വാനും പാരും അങ്ങയുടെ വരവിനെ പാർത്തിരിക്കുന്നു. ലോകഹിതം ആചരിക്കുന്നവരുടെ വരവ് 'അത്തി പൂക്കുന്ന'പോലെയാണെന്നു ആര്യസംഗൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

5.

സുപ്രാതമങ്ങേക്കുരചെയ്യുകൊൾവൂ
തോട്ടം സ്വകീയദ്രുമമർമ്മരത്താൽ;
പ്രാർത്ഥിച്ചുനിൽപ്പൂ ഭവികം പ്രഭൂതം
പച്ചക്കിളിപ്പൈതൽമകുജനത്താൽ.

സുപ്രാതം=സുപ്രഭാതം (Good Morning). കാററിൽ ഉലഞ്ഞാടുന്ന മരങ്ങളിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന മർമ്മരശബ്ദം അങ്ങേയ്ക്കു "സുപ്രഭാതം" പറയുന്നു; മർമ്മരശബ്ദം ആദരവിനെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. അധികമായ നന്മ (ഭവികം പ്രഭൂതം) ഉണ്ടാകേണമെന്നു പച്ചക്കിളികൾ മധുരസ്വരത്തിൽ വാഴ്ത്തുന്നു. 'Good Morning' എന്ന അർത്ഥത്തിൽതന്നെ 'സുപ്രാത'വും 'സുപ്രഭാത'വും നമ്മുടെ പൂർവ്വികന്മാർ ധാരാളമായി പ്രയോഗിച്ചിരുന്നു.

6.

ജന്മാത്യയത്തിൽ ജഡമാത്രമായി-
പ്പതിച്ചതാം പക്വരസാലബീജം
തന്മാറിടത്തിന്നണിയായ് ധരിച്ചാൾ
സർവ്വംസഹാദേവി ഭവൽസവിത്രി.

ജന്മാത്യയം=ജന്മാവസാനം. ജഡമാത്രമായി=ജീവനില്ലാതെയായി. അണി=ആഭരണം. സർവ്വംസഹം=ഭൂമി. സവിത്രി=അമ്മ. ഭൂമി എന്തും സഹിക്കുന്നവളായതുകൊണ്ട് ജഡമായ ബീജത്തേയുംകൂടി ആഭരണമായി ധരിച്ചുവെന്നു 'സർവ്വംസഹാ' പദം സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

7.

ഭൂദേവിതൻ കൈ പുതുമട്ടിൽ നെയ്തു
പൂഴിപ്പുതപ്പാലുടലാകെ മൂടി
സംവേശമൊട്ടാർത്തരുബീജമാർന്നു
സമാധികോലുന്ന തപസ്വിപോലെ.

സംവേശം=ഉറക്കം. (സ്വാപസ്സംവേശ ഇത്യപി എന്നമരസിംഹൻ.) സമാധിസുഖം അനുഭവിക്കുവാൻതുടങ്ങുന്ന തപസ്വി ആദ്യം ആവൃത്തചക്ഷുസ്സായി ലൗകികവ്യാപാരങ്ങളിൽനിന്നു വിട്ടൊഴിയുന്നപോലെ ഈ ബീജവും ആചരിച്ചുവെന്നർത്ഥം. യോഗി പുതയ്ക്കുന്ന കാവിവസ്ത്രത്തിന്റെ നിറം പൂഴിയുടെ നിറംതന്നെയാണ്.

8.

അപ്പൂഴിയോടാരാന്നമഹോ! ജഗത്തി-
ന്നന്യോപകാരവ്രതചര്യമൂലം
ധന്യത്വമേകിജ്ജനനാന്തമാർന്ന
സത്തുക്കൾതൻ മെയ്ത്തരിയായിരിക്കാം.

പൂഴിയുടെ വൈഭവത്തെ വിവരിക്കുന്നു. പരോപകാരനിരതന്മാരായിരുന്ന മഹാന്മാരുടെ ദേഹത്തിന്റെ പൊടിയായിരിക്കാം ഇപ്പൂഴി എന്നു് കവി സങ്കല്പിക്കുന്നു. ഈ പൂഴിയുമായുള്ള സംസർഗ്ഗംകൊണ്ടു് ബീജം ആത്മചിന്താപരനായിത്തീൎന്നുവെന്നു് അടുത്ത ശ്ലോകത്തിൽ വൎണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു. ശ്രീ ബുദ്ധന്റെ അസ്ഥികളിൽ ഒരു ശക്തി തങ്ങിനില്ക്കുന്നുവെന്നു ഇയ്യിടെ ഒരു യോഗി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. കവികല്പോലകല്പിതങ്ങളായ ചില ആശയങ്ങൾ വാസ്തവങ്ങളാണെന്നുള്ള സംഗതി ഇവിടെ സ്മൎത്തവ്യമാണു്.

9.

കല്യാണിയാം കാശ്യപിതൻ വയററിൽ
കായാധവന്നൊത്ത ഭവാൻ ശയിക്കേ
അറിഞ്ഞിരിക്കാമവയിങ്കൽനിന്നു-
മാത്മോദയത്തിക്കുള്ളൊരവിഘ്നമാൎഗ്ഗം.

കാശ്യപി=ഭൂമി. കായാധവൻ=കയാധുവിന്റെ മകൻ. (കയാധു=ഹിരണ്യകശിപുവിന്റെ ഭാൎയ്യ) പ്രഹ്ലാദൻ. അവയിങ്കൽനിന്നു=പൂഴിയിൽനിന്നു. ഹിരണ്യകശിപു കാശ്യപന്റെ മകനാണു്. അതുകൊണ്ടു് 'കാശ്യപി' എന്നുള്ള പേർ കയാധുവിന്നും യോജിക്കുന്നതാണു്. പ്രഹ്ലാദൻ കയാധുവിന്റെ ഗൎഭത്തിലിരിക്കുമ്പോൾ നാരദമഹൎഷിയിൽ നിന്നു ആത്മജ്ഞാനോപദേശം കേട്ടു. ഇതിനെപ്പററി ഭാഗവതത്തിലുള്ള ശ്ലോകത്തെ ഉദ്ധരിക്കുന്നു. "ശ്രുതമേതന്മയാപൂൎവ്വം ജ്ഞാനം വിജ്ഞാനസംയുതം ധൎമ്മം ഭാഗവതം ശുദ്ധം നാരദാദ്ദേവദൎശനാൽ" നാരദനിൽ നിന്നു ആത്മോപദേശം ലഭിച്ചപോലെ മഹന്മാരുടെ പൂഴിത്തരികളിൽനിന്നു രസാലബീജത്തിന്നു ആത്മോപദേശം സിദ്ധിച്ചിരിക്കാമെന്നു വൎണ്ണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

10.

വിശുദ്ധമായുള്ളൊരു വേള വന്നു;
ബീജം പ്രരോഹാഭരണം ധരിച്ചു;
തങ്കപ്രകൃത്യുത്സവദൎശനത്തിൽ-
ത്തളിർക്കൊടിക്കൂറകൾ പാറമാറായ്.

വിശുദ്ധം=ശുഭമായ. വേള=മുഹൂൎത്തം. പ്രരോഹം=മുള. ഉത്സവങ്ങളുടെ ആരംഭത്തിൽ ധാന്യങ്ങളെ മുളപ്പിക്കുക പതിവാണു്. മുളയിടൽ, കൊടിയേററം, ദേവന്നു് ആഭരണം ചാൎത്തൽ മുതലായ കൃത്യങ്ങൾ ഉത്സവാഘോഷത്തിന്റെ ചടങ്ങുകളാണു്. രസാലബീജംമുളയ്ക്കുന്നതു് പ്രകൃത്യുത്സവത്തിന്റെ

മുളയിടലായും, മാന്തയുടെ പ്രകാണ്ഡത്തെ (പ്രകാണ്ഡം=വേരിൽനിന്നു കൊമ്പുവരെയുള്ള ഭാഗം) തങ്കക്കൊടിമരമായും, അതിന്റെ ഇലകളെ കൊടിക്കൂറകളായും കവി സങ്കല്പിക്കുന്നു.

11.

മഹീമഹേളക്കിതു മാറിൽ മിന്നും
മഹാർഹമാണിക്യമണീമതല്ലി;
ചാരുത്വമിത്ഥം വരാനിതേതു
ചാണയ്ക്കു തേച്ചോ ചതുരാസ്യശില്പി?

മഹേള=മഹിള, സ്ത്രീ. മഹാർഹ=വളരെ വിലപിടിച്ചതായ. മതല്ലി=വൈശിഷ്ട്യത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന പദം. മാണിക്യം ചുവന്ന നിറത്തിലുള്ള രത്നമാണ്. ഇളന്തളിരുകളുടെ നിറം ചുവപ്പാണല്ലോ. മാണിക്യപദപ്രയോഗം പ്രകൃതത്തിന്നു വളരെ യോജിച്ചിരിക്കുന്നു. ചതുരാസ്യശില്പി=ബ്രഹ്മാവാകുന്ന ശില്പി.

12

മർത്ത്യൎക്കു സന്താനമിവണ്ണമെത്ര-
മാതൎമ്മഹീദേവി! മഹാനുഭാവേ!
പ്രസൂതിദുഃഖം പ്രതിമാത്രമേല്ക്കും
ഭാവൽക്കദിവ്യോദരമേകിടുന്നു!

പ്രസൂതിദുഃഖം പ്രതിമാത്രം=പ്രസവ വേദന മാത്രതോറും ഏല്ക്കുന്ന ഭൂമി ഇങ്ങിനെ ഓരോന്നിനെ നിൎമ്മിക്കുന്നു. യാതൊരു ഫലാപേക്ഷയും കൂടാതെ നിൎമ്മിക്കുന്നുവെന്നു സാരം. ഭൂമി പ്രസവവ്യസനധനികയാണെന്നു താല്പൎയ്യം.

13.

പോകുംവഴിക്കമ്മ വിരിക്കുമോമൽ-
പ്പൂമ്പട്ടുപാവാട തെറുത്തുതള്ളി
കല്ലിൽചവിട്ടിക്കഴൽ നൊന്തുനൊന്തു
കാലം തുലയ്ക്കുന്നു കിടാങ്ങളാം ഞങ്ങൾ!

തെറുത്തു=ചുരുട്ടി. പ്രകൃതിയെ അനുരോധിച്ചുള്ള ജീവിതം സുഖപ്രദമാണെന്നും, പ്രകൃതിവിരുദ്ധമായ ജീവിതം ദുഃഖപ്രദമാണെന്നും നാം അറി

യേണ്ടതാണ്. പ്രകൃതിവിരുദ്ധമായ ജീവിതം നയിച്ചു് മനുഷ്യൻ കഷ്ടം അനുഭവിക്കുന്നു. ഇതു സ്വയംകൃതാനർത്ഥം തന്നെയാണു്. ഈ തത്വം എല്ലാവരും അറിയേണ്ടതാണെന്നു വിചാരിച്ചാണോ ഇതു് ഏകദേശം മുഴുവനും പച്ചമലയാളത്തിലാക്കിയതു്!

14.

നമോസ്തുതേ നന്ദനകാമധേനോ!
വസുന്ധരേ! വത്സലസത്സവിത്രി!
നശിപ്പതോരോന്നിനുമമ്മയല്ലീ
വായ്പിപ്പു നവ്യാകൃതി ചാരിതാർത്ഥ്യം!

നന്ദനകാമധേനോ=നന്ദനന്മാർക്കു (പുത്രരായ മനുഷ്യർക്കു്) കാമധേനുവായുള്ളോവേ! ഭൂമിയെ മനുഷ്യർക്കു് കാമധേനുവായി കവി സങ്കല്പിക്കുന്നു. വസുന്ധരം=ഭൂമി. ധനത്തെ ധരിക്കുന്നവൾ, എല്ലാം കൊടുക്കുന്ന ഭൂമി, ധനാഢ്യയാണെന്നു സൂചിപ്പിക്കുന്ന പദം പ്രയോഗിച്ചതു് വളരെ ഉചിതമായിരിക്കുന്നു. വത്സലസത്സവിത്രി=വത്സലയും (വാത്സല്യമുള്ളവളും) പൂജ്യയുമായ സവിത്രി (അമ്മ). ഈ ലോകത്തിൽ നശിക്കുന്ന ഓരോ സാധനത്തേയും ഭൂമി ഉപര്യുപരി ഭംഗികൂടിയതായി മാററുന്നു. ഉദാഹരണങ്ങൾ വഴിയെ കൊടുത്തിട്ടുണ്ടു്.

15.

പരേതമാകും പ്രത്നാശ്വത്ഥത്തിൻ
പാഴ്മെയ്യടക്കപ്പെട്ടുകണ്ടില്ലെങ്ങും
നാൾതോറുമേന്തുന്നു നവീനമായ
നന്മക്കുരുന്നമ്മ നടുന്നതില്ല!

പ്രത്നാശ്വത്ഥം=പഴയതായ അശ്വത്ഥം. മുമ്പിലത്തെ ശ്ലോകത്തിലുള്ള ആശയത്തെ ഒന്നുകൂടി വെളിവാക്കിയിരിക്കുന്നു.

16.

കൈപ്പും ചവർപ്പും കലരും കദർത്ഥം
കാലക്രമത്തിൽക്കറ തീരെ മാററി
ഭുക്ത്യർഹമാക്കുന്നതു ഭൂതധാത്രി!
ഭൂയിഷ്ഠമാം നിൻപുടപാകശില്പം.

കദർത്ഥം=ഒന്നിനും കൊള്ളാത്ത സാധനം. ശ്രേയിഷ്ഠ........ശില്പം=മഹത്തായ പുടപാകവൈദഗ്ദ്ധ്യം. പുടപാകം=ഓരോ മരുന്നുകളെ ആർദ്രം ഇലയിൽ പൊതിഞ്ഞു് പിന്നീടു മണ്ണുകൊണ്ടു പൊതിഞ്ഞു് തീയിലിട്ടു വേവിക്കുന്നതിന്നു പുടപാകമെന്നു വൈദ്യന്മാർ പറയുന്നു. പ്രകൃതത്തിൽ പലവിധത്തിലും ഉപമയുടെ ഉപപത്തി ഒത്തിരിക്കുന്നു.

17.

ഉലക്കുകം പേർത്തുമുരുക്കിയൂതി-
യോരോ ചരസ്ഥാവരവസ്തുവിന്നും
നിറത്തിലും മാററിലുമെത്രമേന്മ
നീ നല്കിനില്പീല ജൻസ്സുതോറും!

ജൻസ്സു=ജന്മം. ജന്മാന്തരം സാധനങ്ങൾ ഉപര്യുപരി നന്നായിവരുന്നുവെന്നു വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. പരിണാമവാദം ഈ ആശയത്തിൽ അന്തർഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. പരിണാമം ശ്രേയോന്മുഖമായിട്ടുള്ളതാണല്ലോ. നീ=ഭൂമി. ആദ്യം കയ്പുള്ള സാധനങ്ങൾക്കു കാലാന്തരത്തിൽ മനുഷ്യരുടെ പരിചര്യയാൽ കയ്പു മാറുന്നുവെന്നുള്ളതു് ഒരു സസ്യശാസ്ത്രതത്വമാകുന്നു.

18.

പാതാളഗർത്തത്തിലവാക്ശിരസ്സായ്-
പ്പതിക്കുമോരോ വിഷജന്തുവിന്നും
പ്രത്യഗ്രനക്ഷത്രപദാർപ്പണം താൻ
ഭാവൽക്കപോണിദയപാരിപാട്യം.

പാതാളഗർത്തത്തിൽ=സമുദ്രത്തിന്റെ അടിയിൽ. അവാക്ശിരസ്സായി=തലകീഴായി. പതിക്കും=വീഴുന്ന. വിഷജന്തു=വിഷമുള്ള ജന്തു. പ്രത്യഗ്രം=പുതുതായ. നക്ഷത്രപദാർപ്പണം=നക്ഷത്രത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തെ കൊടുക്കുക എന്നുള്ളതു്. പദം=സ്ഥാനം. അർപ്പണം=കൊടുക്കൽ. ഭാവൽക്ക...... ...പാരിപാട്യം=അങ്ങയുടെ കയ്യുടെ മട്ടു്. താഴെക്കിടക്കുന്ന ഓരോ വസ്തുവിനേയും ഭൂമി കാലാന്തരത്തിൽ ഉയർത്തിക്കൊണ്ടുവരുന്നു.

19.

മൺകട്ട നീ മാററി വെളിക്കു കാട്ടീ
മഹീരുഹത്തിൻ മഹിതപ്രരോഹം;

പരുത്ത പാറപ്പലകയ്ക്കു നല്കീ
പരാർദ്ധ്യദേവപ്രതിമാനരൂപം.

നി=ഭൂമി. മഹിതപ്രരോഹം=ശ്രേഷ്ഠമായ മുള. പരാർദ്ധ്യ=ശ്രേഷ്ഠം. പരുത്ത......പ്രതിമാനരൂപം=പരുത്തതായ പാറയ്ക്കു ശ്രേഷ്ഠമായ ദേവസ്വരൂപം കൊടുത്തു. പാറക്കഷണത്തെക്കൊത്തി ദേവപ്രതിമയാക്കുന്നതുപോലെ. രസാലബീജത്തിന്റെ പുറം പാറപ്പലകപോലെ പരുത്തു് കഠിനമായതാകയാൽ അതിനെ പാറപ്പലകയാക്കി കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. അതിന്നു് പരാർദ്ധ്യനായ(പൂജ്യനായ) ഒരു ദേവനോടു പ്രതിമാനമായ (സദൃശമായ) രൂപം നല്കി. അതിനെ ഒരു തേന്മാവിളന്തയ്യാക്കി എന്നു താല്പര്യം.

20.

തരത്തിലോരോ തളിർ വീശി വീശി-
ദ്ദൈനാദിനം തന്നില മെച്ചമാക്കി
താരാപഥത്തേക്കുയരുന്നതാമി-
ത്തൈത്തേമാമരം സർവ്വമനോഭിരാമം.

ദൈനന്ദിനം=പ്രതിദിവസം. താരാപഥം=ആകാശം.

21.

മാമൂൽ വിലങ്ങിട്ടു കുടുക്കിടുന്ന
മഹീതലശ്രൃംഖലിലടിഞ്ഞിടാതെ
തഴച്ചുപൊങ്ങുന്നു ഭവാൻ സഖാവേ!
ദൈവം തുറന്നിട്ട നഭസ്ഥലത്തിൽ.

അർത്ഥമില്ലാത്ത നാട്ടുസമ്പ്രദായങ്ങൾക്കു ഈ മരം അധീനമാകുന്നില്ല.

22.

അനന്തവിസ്താരമനോരമങ്ങ-
ളപാരതന്ത്ര്യാഗമഘോഷകങ്ങൾ
ആകാശദേശങ്ങൾ വഹിപ്പതില്ല
ഹാ! മർത്ത്യമാത്സര്യവിഷാണലേശം.

അപാരതന്ത്ര്യാഗമഘോഷകങ്ങൾ=സ്വാതന്ത്ര്യപ്രാപ്തിയെ ഘോഷിപ്പിക്കുന്നവ. മാത്സര്യവിഷാണ=മാത്സര്യം വിഷംപോലെ ആളുകളെ ന

ശിപ്പിക്കുന്നു. അപാരതന്ത്ര്യ(സ്വാതന്ത്ര്യ)മാകുന്ന അംഗമങ്ങളെ,(വൃക്ഷങ്ങളെ) പോഷിപ്പിക്കുന്നവ, വളത്തുന്നവ. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ആഗമങ്ങളെ (പ്രമാണങ്ങളെ) വളത്തുന്നവ എന്നും കൂടെ അത്ഥമെടുക്കാം.

23.

കാലൂന്നിനില്ക്കുന്ന പിറന്നനാളിൽ-
ക്കൈവന്നതാം കാശ്യപിതൻ തടത്തിൽ;
കേറുന്നു താനും ക്രമവൃദ്ധിയാന്നു
ഗീവ്വാണഘണ്ടാപഥമാം നഭസ്സിൽ;

ഗീവ്വാണഘണ്ടാപഥം=ദേവന്മാർ നടക്കുന്ന വഴി. മനുഷ്യരെപ്പോലെ ശൈശവക്ലേശം—നടപ്പാൻ കഴിയാതെയിരിക്കുക മുതലായവ—ഈ മരം അനുഭവിക്കുന്നില്ല. ഈ വിഷയത്തിൽ ഇതു ദേവന്മാരെ അനുകരിക്കുന്നു. ശൈശവദശയിലെ കഷ്ടങ്ങളെപ്പററി ശിവഗീത ഇപ്രകാരം പറയുന്നു.

"പിതൃവത്രാക്ഷസംവ്വേത്തി മാതൃവദ്ധ്വാംക്ഷിനീമപി
പൂയംപയോവദജ്ഞാനാൽ ദീഘകഷ്ടന്തുശൈശവം".

24.

മുളയ്ക്കുമേവ മൂട്ടമറപ്പതില്ല
മൂടിക്കിടപ്പീല മുടിഞ്ഞവീട്ടിൽ;
ഭവാൻ സ്ഥിതിസ്ഥാപകരിൽ പ്രമാണി;
ഭവ്യാൽപതിഷ്ണുക്കളിലഗ്രഗണ്യൻ. (യുഗ്മകം)

മുളയ്ക്കുവെ മൂട്ടമറപ്പതില്ല=ഔന്നത്യം കിട്ടുമ്പോഴ് കഴിഞ്ഞുപോയ എളിയ സ്ഥിതിയെ സാധാരണമായി ആളുകൾ മറന്നുപോകാറുണ്ട്. ഈ വൃക്ഷം അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നില്ല. മൂടി.........വീട്ടിൽ=തറവാട് നശിച്ചുപോയാൽ സാധാരണമായി നിരാശയും, ആലസ്യവും, ലജ്ജയും ആളുകളെ ബാധിക്കാറുണ്ടല്ലൊ. എന്നാൽ അതൊന്നും ഈ മരത്തിനില്ല. പണ്ട് ഉച്ചസ്ഥാനത്തിലും (മരത്തിന്റെ മുകളിൽ) ഐശ്വയ്യത്തിലും (പഴത്തിന്റെ മാധുയ്യം രസം മുതലായവ) ആയിരുന്നു സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്നതു്. ഇപ്പോൾ അതൊക്കെ പോയിരിക്കുന്നു. കപ്പയിലാണ് കുടികൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്. സ്വത്തൊക്കെ മററുള്ളവർ (അണ്ണാനൊ, മനുഷ്യനൊ, കിളിയൊ) അപഹരിച്ചുകഴിഞ്ഞു. എങ്കിലും ഈ ബീജം മേല്പോട്ടു പൊങ്ങുവാൻ ഭാവിക്കുന്നു. സ്ഥിതിസ്ഥാപകർ=പണ്ടത്തെ നിലയെ സ്ഥാപിക്കുന്നവർ. ഭവ്യോൽപതിഷ്ണുക്കൾ=ഭവ്യന്മാരായ ഉൽപതിഷ്ണുക്കൾ=ഭാഗ്യവാന്മാരായ ഉൽപതിഷ്ണുക്കൾ. ഉൽപതിഷ്ണുക്കൾ=ഉയന്നുപോകുന്നവർ.

25.

വേഗത്തിൽ വാഴ്കട്ടെ സഖെ! ഭവാനു
വിശ്വപ്രപഞ്ചോത്സവമായ കാലം;
പരാർത്ഥമായുള്ളൊരു ജീവിതത്താൽ
പാരിച്ച പുണ്യം പലമാർന്ന കാലം.

വാഴ്കട്ടെ=വരട്ടെ, ലഭിക്കട്ടെ. വിശ്വപ്രപഞ്ചോത്സവമായകാലം=എല്ലാജീവികൾക്കും സന്തോഷത്തെ കൊടുക്കുവാൻ ത്രാണിയുണ്ടാകുന്ന കാലം. പാരിച്ച=വലുതായ.

26.

ശ്യാമോപലാഭാഞ്ചിതമായ കായം
താപിഞ്ഛപത്രക്കുടയാൽ മറച്ചും;
മന്ദാഭമാമങ്ങിങ്ങതിൽ നൽപ്രവാള-
മാണിക്യരത്നാഭരണം ധരിച്ചും;

26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33 എന്നീ ശ്ലോകങ്ങളിൽ കാണുന്ന പ്രകൃതിചിത്രണം അതിമനോഹരമായിരിക്കുന്നു. സാക്ഷാൽ കവിതാരസം ഇവിടെ തുളുമ്പുന്നു. താപിഞ്ഛ=തമാലപത്രംപോലെ പച്ചയായ. പ്രവാളമാണിക്യരത്നാഭരണം=ഇളംതളിരാകുന്ന ചുവന്ന രത്നാഭരണം.

27.

പുഷ്പർത്തുവപ്പിച്ചൊരു പുത്തനായ
പൂങ്കൊത്തുപൊൻചെണ്ടുകൾ പൂണ്ടുകൊണ്ടും;
ശലാടുസന്താനനിരക്കു വാഴ്കും
തൈത്തെന്നലൂഞ്ഞാൽക്കളി കണ്ടുകൊണ്ടും;

പുഷ്പർത്തു=പുഷ്പകാലം, വസന്തം. ശലാടു=മൂക്കാത്ത. കുട്ടികൾ ഊഞ്ഞാലാടുന്നതു സാധാരണമാണ്. തിരുവാതിര കൊണ്ടാടുന്ന മലയാളികൾക്ക് അതു പ്രത്യക്ഷമാണ്.

28.

ചരാചരങ്ങൾക്കൊരുപോലെ മേന്മേൽ
സർവ്വോത്തമം സാധനപാഠമായി
നിറിന്നയന്തൂഴിയിലെൻ വയസ്യ!
നീ നില്ക്കുമന്നാൾ നിബിരീസപുണ്യൻ. (കുലകം)

സാധനപാഠം=കണ്ടുപഠിക്കേണ്ട പാഠം. വയസ്യൻ=ഇഷ്ടൻ.
നിബിരീസം=നിബിഡം.

(തുടരും.)

ബ്രഹ്മസൂത്രം.

(160-ാംപേജിൽനിന്നു തുടർച്ച).

(ബ്രഹ്മശ്രീ വി. കെ. നാരായണഭട്ടതിരിയവർകൾ.)

ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ നാലാമത്തെ അധികരണത്തിലെ വിഷയം ഛാന്ദോഗ്യ ഉപനിഷത്തിലെ നാലാം അദ്ധ്യായത്തിൽ പതിനഞ്ചാമത്തെ ഖണ്ഡമായിരുന്നു എന്നു് ഓർമ്മ വെക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. 16, 17 ഈ ഖണ്ഡങ്ങളിലെ വിഷയങ്ങൾ യജ്ഞോപാസനയും, വ്യാഹൃത്യുപാസനയും ആകുന്നു. കർമ്മകാണ്ഡത്തിലും ജ്ഞാനകാണ്ഡത്തിലെ വിഷയങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നാണ് ഈ ഉപാസനകളിൽ നിന്നു കിട്ടുന്നതു്. പിന്നെ അഞ്ചാമത്തെ അദ്ധ്യായം ആരംഭിക്കുന്നു. പ്രാണന് സർവ്വപ്രാധാന്യം, പഞ്ചാഗ്നിവിദ്യ, വൈശ്വാനരവിദ്യ ഇങ്ങിനെ മൂന്നു വിഷയങ്ങളാണ് അഞ്ചാമത്തെ അദ്ധ്യായത്തിലുള്ളതു്. ആദ്യത്തെ രണ്ടു വിഷയങ്ങൾ ബ്രഹ്മസൂത്രത്തിൽ ഇനിമേൽ വരുന്നതാണ്. വൈശ്വാനരവിദ്യ പ്രകൃതത്തിലെ വിഷയമാകുന്നു.

പ്രാചീനശാലൻ, സത്യയജ്ഞൻ, ഇന്ദ്രദ്യുമ്നൻ, ജനൻ, ബുഡിലൻ ഇങ്ങിനെ അഞ്ചു് ശ്രോത്രിയന്മാർ ആത്മചിന്തയെ ആരംഭിച്ചു. നമ്മളുടെ എല്ലാം ആത്മാവും ബ്രഹ്മവും വൈശ്വാനരശബ്ദംകൊണ്ടു് പറയപ്പെടുന്നതും ആയ വസ്തു എന്താണ് എന്നായിരുന്നു ഇവരുടെ ചിന്ത. അപ്പോഴേക്കും ഉദ്ദാലകൻ എന്നുപേരായ ഒരാളെ ഇവർ കണ്ടു. അയാളോടു ഈ വൈശ്വാനരന്റെ സ്വരൂപത്തെ ഇവർ ചോദിച്ചു. നമുക്കു് ഇതിനെപ്പറ്റി അറിവാനായി അശ്വപതി എന്നു പേരായ കേകയരാജാവിന്റെ അടുക്കലേക്കു പോകുന്നതാണ് ഉത്തമം എന്നു അയാൾ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. ഇതിനെ അനുസരിച്ചു ഇവർ ആറുപേരും ആ രാജാവിന്റെ സന്നിധി

യിട്ടേക്കുപോയി. രാജാവു് ഇവൎക്കു് അതിഥിസല്ക്കാരം ചെയ്ത തിൻെറ ശേഷം ദക്ഷിണ കൊടുക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അവർ അതിനെ സ്വീകരിക്കാതിരുന്നപ്പോൾ "എന്തുകൊണ്ടുള്ള ദോഷം കൊണ്ടാണു് ഇവർ ഇതിനെ സ്വീകരിക്കാതിരിക്കുന്നതു്" എന്നു രാജാവു് വിചാരിച്ചു. താൻ നിൎദ്ദോഷിയാണെന്നു കാണിക്കുവാൻ രാജാവു് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. എൻെറ രാജ്യത്തു് അന്യൻെറ സ്വത്തിനെ അപഹരിക്കുന്നവനൊ, ദാനം ചെയ്യാത്തവനൊ, മദ്യപാനം ചെയ്യുന്നവനൊ ഇല്ല. പരദാരങ്ങളെ കാമിക്കുന്ന പുരുഷനൊ, പരപുരുഷനെ ആഗ്രഹിക്കുന്ന സ്ത്രീകളൊ ഈ രാജ്യത്തു് ഒരേടത്തും ഇല്ല. ഇവിടെ ഉള്ള ദ്വിജന്മാരെല്ലാം ആഹിതാഗ്നികളാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ഈ രാജ്യത്തു് അധൎമ്മത്തിൻെറ സംബന്ധം ഇല്ലെന്നുതന്നെ പറയേണ്ടു. ഞാനിപ്പോൾ ഒരു യാഗം ചെയ്യുവാൻ പോകുന്നു. ഋത്വിക്കുകൾക്കു് കൊടുക്കുന്ന ദക്ഷിണയെ നിങ്ങൾക്കും തരേണമെന്നാണു് വിചാരിക്കുന്നതു്. ആയതിനാൽ നിങ്ങൾ ഇവിടെ താമസിക്കേണം എന്നു രാജാവു് പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ അവർ അവരുടെ ആഗമനത്തിൻെറ ഉദ്ദേശത്തെ സ്പഷ്ടമായി പറഞ്ഞു. ആത്മാവായ വൈശ്വാനരൻെറ സ്വരൂപത്തെ പറഞ്ഞുതരേണം. ഇതു അറിവാനാണു് ഞങ്ങൾ ഇവിടെ വന്നതു്. ആത്മസ്വരൂപമായ വൈശ്വാനരനെ എന്തൊരു വസ്തുവായിട്ടാണു് നിങ്ങൾ ഉപാസിക്കുന്നതു് എന്നു രാജാവു് ചോദിച്ചപ്പോൾ ഓരോരുത്തർ ഓരോരോ അഭിപ്രായത്തെ പറഞ്ഞു.

പ്രാചീനശാലൻ ദ്യുലോകത്തെ വൈശ്വാനരനായി ഉപാസിച്ചിരുന്നു. സത്യയജ്ഞൻ ആദിത്യനാണു് വൈശ്വാനരൻ എന്നു വിചാരിച്ചു. വായുവിനെ വൈശ്വാനരനാക്കി ഇന്ദ്രദ്യുമ്നൻ ഉപാസിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ജനൻ എന്ന ആളുടെ പക്ഷത്തിൽ ആകാശമായിരുന്നു വൈശ്വാനരൻ. ബുഡി

ലൻ അപ്പുകളെ വൈശ്വാനരനാണെന്നു വിചാരിച്ചു. ഉദ്ദാലകൻെറ അഭിപ്രായപ്രകാരം പൃഥിവീലോകം തന്നെ ആയിരുന്നു വൈശ്വാനരൻ. എന്നാൽ ഈ അഭിപ്രായങ്ങളെല്ലാം അന്ധന്മാരുടെ ഗജദശ്നംപോലെയാണെന്നുള്ള അഭിപ്രായത്തോടുകൂടി അശ്വപതിരാജാവു് ഇങ്ങിനെ പറയുവാൻ തുടങ്ങി.

പ്രാദേശമാത്രനും അഭിവിമാനനും ആയ വൈശ്വാനരനെ യാവനൊരുത്തൻ ഉപാസിക്കുന്നുവോ അവൻ സവ്വലോകങ്ങളിലും സവ്വഭൂതങ്ങളിലും ഉള്ളതെല്ലാം ഭക്ഷിക്കും. (അതായതു് അവൻ സവ്വസ്വരൂപനായിത്തീരുമെന്നു ചുരുക്കം) ആത്മസ്വരൂപനായ വൈശ്വാനരൻെറ മൂദ്ധാവു് ദ്യുലോകവും, ചക്ഷുസ്സ് ആദിത്യനും, പ്രാണൻ വായുവും, ശരീരം ആകാശവും, മൂത്രാശയം അപ്പുകളും, പാദങ്ങൾ ഇഹലോകവും, ഉദരം വേദിയും, രോമങ്ങൾ ദഭപ്പുല്ലുകളും, ഹൃദയം ഗാഹപത്യാഗ്നിയും, മനസ്സ് ദക്ഷിണാഗ്നിയും വായ് ആഹവനീയാഗ്നിയും ആകുന്നു. ഇങ്ങിനെയുള്ള വസ്തുവാണ് ആത്മസ്വരൂപനായ വൈശ്വാനരൻ. അശ്വപതി ഉപദേശിച്ച വൈശ്വാനരൻെറ സ്വരൂപമാണ് ഇതു്. ഈ ഉപദേശമാണ് പ്രകൃതത്തിലെ വിഷയം.

1—2—7.

വൈശ്വാനരാധികരണം.

1—2—24.

വൈശ്വാനരഃ സാധാരണശബ്ദവിശേഷാൽ.

വൈശ്വാനര=പ്രകൃതത്തിലുള്ള വൈശ്വാനരശബ്ദത്തിൻെറ അത്ഥം പരബ്രഹ്മം തന്നെയാകുന്നു, സാധാരണശബ്ദവിശേഷാൽ=സാധാരണങ്ങളായ ശബ്ദങ്ങൾക്ക് വിശേഷമായ അത്ഥത്തിൽ പയ്യവസാനമുള്ളതു ഹേതുവായിട്ടു് താൽപയ്യത്തെ വിശദമാക്കുന്നു. ആത്മസ്വരൂപമായ വൈശ്വാ

നരൻ എന്താണെന്നാണ് പ്രകൃതത്തിൽ ചിന്തിക്കുന്നതു്. ആത്മ എന്ന ശബ്ദത്തിനു് ജീവാത്മാവു് പരമാത്മാവു് എന്നു രണ്ടത്ഥമുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു് ആത്മശബ്ദം സാധാരണശബ്ദമാകുന്നു. ഭൂതാഗ്നി,ജഠരാഗ്നി, അഗ്നിസാമാന്യത്തിന്റെ അധിദേവത ഇങ്ങിനെ മൂന്നത്ഥത്തിൽ വൈശ്വാനരശബ്ദത്തെ ഉപയോഗിക്കും. ആയതിനാൽ വൈശ്വാനരശബ്ദം സാധാരണശബ്ദമാകുന്നു. സാധാരണങ്ങളായ വൈശ്വാനരശബ്ദത്തിനും ആത്മശബ്ദത്തിനും വിശേഷപരമായ അത്ഥത്തിലാണ് പ്രകൃതത്തിൽ പയ്യവസാനം. ഈ ശബ്ദങ്ങൾ പരമാത്മാവിനെ കാണിക്കുന്നു എന്നു് ചുരുക്കം. ഇങ്ങിനെ അത്ഥമാക്കുവാൻ കാരണവുമുണ്ടു്. ദ്യുലോകമാകുന്ന ശിരസ്സോടും ആദിത്യനാകുന്ന ചക്ഷുസ്സോടും ഈ വിധം മുമ്പുകാണിച്ച വസ്തുവാണ് വൈശ്വാനരൻ. ഈ വൈശ്വാനരനെ ഉപാസിക്കുന്നവൻ സൎവ്വസ്വരൂപനായിത്തീരുമെന്നാണ് ഉപാസനയുടെ ഫലം. ആരംഭത്തിൽ "കോന ആത്മാ കിം ബ്രഹ്മ" എന്നിങ്ങനെ ബ്രഹ്മശബ്ദത്തെ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുമുണ്ടു്. ഈ വക സംഗതികളേക്കൊണ്ടു് വൈശ്വാനരൻ പരബ്രഹ്മംതന്നെയാകുന്നു. വേറെ ഒരു യുക്തിയെ അടുത്ത സൂത്രം കാണിക്കുന്നു.

1—2—25.

സ്മൎയ്യമാണം അനുമാനം സ്യാദിതി.

സ്മൎയ്യമാണ=സ്മൃതിയിൽ പറയപ്പെട്ട ബ്രഹ്മസംബന്ധിയായ വിശ്വരൂപസ്വരൂപം, അനുമാനം=അനുമാപകം, സ്യാൽ=ഭവിക്കേണം, ഇതി=ഈ ശബ്ദം ഹേതുത്വത്തെ കാണിക്കുന്നു. ഒന്നുകൂടി വിശദമാക്കാം.

യസ്യാഗ്നിരാസ്യംദ്യൌൎമ്മൂദ്ധാ
ഖംനാഭിശ്ചരണൌക്ഷിതിഃ
സൂൎയ്യശ്ചക്ഷുൎദ്ദിശശ്രോത്രം
തസ്മൈസൎവ്വാത്മനേനമഃ

യാവനൊരുത്തന്റെ മുഖം അഗ്നിയും,ശിരസ്സ് ദ്യുലോകവും, നാഭി ആകാശവും, പാദങ്ങൾ ഭൂമിയും, ചക്ഷുസ്സ് സൂൎയ്യനും, ശ്രോത്രങ്ങൾ ദിക്കുകളും ആയിരിക്കുന്നു; സൎവ്വസ്വരൂപനായ ആ ആത്മാവിന്നായി നമസ്കാരം ഭവിക്കട്ടെ. ഇതാണ് ഇതിന്റെ അൎത്ഥം. സ്മൃതികളിൽ ബ്രഹ്മത്തെ സൎവ്വസ്വരൂപനാക്കിക്കൊണ്ട് പറയുന്നുണ്ട്. ആ വക സ്മൃതികൾക്ക് മൂലമായ വേദമുണ്ടാവേണം. ആ വേദം ബ്രഹ്മത്തെ അപ്രകാരം തന്നെ വൎണ്ണിക്കേണം. ഈ അധികരണത്തിന്ന് വിഷയമായ വേദം അപ്രകാരം ബ്രഹ്മത്തെ വൎണ്ണിക്കുന്നു എന്നു പറയുന്നതിൽ യുക്തിയുമുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് ബ്രഹ്മപരമാണ് ഈ വേദം. ഈ സിദ്ധാന്തത്തെ ആക്ഷേപിച്ചുംകൊണ്ട് സമാധാനം പറയുകയാണ് അടുത്ത സൂത്രംകൊണ്ടു ചെയ്യുന്നത്.

1—2—26.

ശബ്ദാദിഭ്യഃ അന്തഃ പ്രതിജ്ഞാനാച്ച നേതിചേന്ന
തഥാ ദൃഷ്ട്യുപദേശാദസംഭവാൽ പുരുഷ
മപിചൈനമധീയതേ.

ശബ്ദാദിഭ്യ=ശബ്ദം മുതലായവ ഹേതുവായിട്ടും, അന്തഃപ്രതിജ്ഞാനാൽ=വൈശ്വാനരൻഅന്തൎഭാഗത്തു സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുവെന്നു ഒരു ദിക്കിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുക ഹേതുവായിട്ടും, നേതിചേന്ന=ഇവിടെ ജാഠരാഗ്നിയെ വൈശ്വാനരശബ്ദംകൊണ്ട് പറയുന്നുവെന്നു വിചാരിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അതു ശരിയല്ല, തഥാദൃഷ്ട്യുപദേശാൽ=പരചൈതന്യത്തെ ജഠരാഗ്നിയായി ഉപാസിപ്പാനൊ, ജഠരാഗ്നിയെ പരചൈതന്യമായി ഉപാസിപ്പാനൊ ആണ് ആ വിധമെല്ലാം പറഞ്ഞിട്ടുള്ള-ത്. അസംഭവാൽ=ദ്യുലോകമാകുന്ന മൂൎദ്ധാവിനോടുകൂടിയവനാണെന്നും മററും പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു ജഠരാഗ്നിയിൽ സംഭവിക്കായ്ക ഹേതുവായിട്ടും, പുരുഷമപിചൈനമധീയതേ=സമാനപ്രകരണത്തിൽ വൈശ്വാനരൻ പുരുഷസ്വരൂപനും അന്തൎഭാഗത്തിൽ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നവനുമാണെന്നു വാജസനേ

യശാഖയിൽ പറയുന്നു. "ഏതമേവമഗ്നിം വൈശ്വാനരം പുരുഷവിധം പുരുഷേന്തഃപ്രതിഷ്ഠിതം വേദ" താല്പര്യത്തെ ഒന്നുകൂടി വ്യക്തമാക്കാം. വൈശ്വാനരശബ്ദത്തിന്നു പരമാത്മാവ് എന്നർത്ഥമില്ല. പ്രാണാഹുതിയുടെ അധികരണമാണ് വൈശ്വാനരൻ എന്ന് ഛാന്ദോഗ്യത്തിൽ പറയുന്നുണ്ട്. ഈ രണ്ടു സാംഗതികളാണ് ശബ്ദാദികൾ എന്നു പറഞ്ഞത്. അന്തഃപ്രതിഷ്ഠാനം എന്നുള്ളതിന്ന് ഇവിടെ കാണിച്ച വാജസനേയകശ്രുതി തന്നെയാണ് പ്രമാണം. ഈ വക കാരണങ്ങളെക്കൊണ്ട് വൈശ്വാനരൻ ജഠരാഗ്നിയാണെന്നു ശങ്കിച്ചു. മനസ്സിനെ ബ്രഹ്മമായി ഉപാസിക്കേണമെന്ന് "മനോ ബ്രഹ്മേത്യുപാസീത" ഇത്യാദി ശ്രുതികൾ പറയുന്നു. അതുപോലെ ജഠരാഗ്നിയെ പരമേശ്വരദൃഷ്ടിയോടുകൂടി ഉപാസിക്കേണമെന്നു ഇവിടെ പറയുന്നു. അഥവാ പരമേശ്വരനെ ജഠരാഗ്നിയാകുന്ന ഉപാധിയോടുകൂടി ഉപാസിക്കുവാൻ പറയുന്നു എന്നു വിചാരിക്കാം. ഉപാധിയോടുകൂടി പരമേശ്വരനെ ഉപാസിക്കേണമെന്നു പറയുന്ന ശ്രുതികളുമുണ്ട്. "മനോമയഃ പ്രാണശരീരോഭാരൂപഃ" ഛാന്ദോഗ്യം 3—14—2 ഇത്യാദി. ജഠരാഗ്നിയാകുന്ന പ്രതീകത്തോടുകൂടിട്ടോ, ജഠരാഗ്നിയാകുന്ന ഉപാധിയോടുകൂടിട്ടോ ബ്രഹ്മത്തെ വൈശ്വാനരശബ്ദംകൊണ്ട് ഇവിടെ പറയുന്നു എന്നാണ് എല്ലാംകൂടി താല്പര്യം. ഭൂതാഗ്നിയേയോ അഗ്നിദേവതയേയൊ വൈശ്വാനരശബ്ദംകൊണ്ട് ഇവിടെ പറയുന്നില്ലെന്നു അടുത്ത സൂത്രം കാണിക്കുന്നു.

1—2—27.

അത ഏവ ന ദേവതാ ഭൂതഞ്ച.

അതഏവ=മുമ്പ് കാണിച്ച ഹേതുക്കളെക്കൊണ്ട്, ദേവതാഭൂതഞ്ച=അഗ്നിദേവതയും ഭൂതാഗ്നിയും, ന=പ്രകൃതത്തിൽ വൈശ്വാനരശബ്ദത്തിന്റെ അർത്ഥങ്ങളായിത്തീരു

ന്നില്ല. സൂത്രാത്മാ സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. ഇനി ചില മതഭേദങ്ങളെ കാണിക്കുവാൻ പോകുന്നു. അതു് അടുത്ത അവസരത്തിലാവാം.

മോഹനവിദ്യ.

(അഥവാ)

ഹിപ്നൊട്ടിസം.

(195–ാം പെജിൽനിന്നു തുടൎച്ച).

IV

നാം ഉറങ്ങുമ്പോൾ നമ്മുടെ പ്രജ്ഞ സ്ഥൂലദേഹത്തിൽനിന്നു സൂക്ഷ്മത്തിലേക്കു മാറിനിൽക്കുന്നു. സ്ഥൂലദേഹം ആ സമയത്തു് അഴിച്ചുവിട്ട കുതിരയെപ്പോലെ, കേവലം മൃഗപ്രായമായി വിശ്രമിക്കുന്നു. സൂക്ഷ്മദേഹങ്ങളിൽ അപ്പോൾ നടക്കുന്ന സംഗതികളൊന്നും സ്ഥൂലദേഹം അറിയുന്നില്ല. എന്നാൽ മാസ്മരമയക്കത്തിൽ, സൂക്ഷ്മദേഹങ്ങളിൽ നടക്കുന്ന സംഗതികൾ സ്ഥൂലദേഹം അറിയുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ മാസ്മരമയക്കം പ്രയോഗിക്കുന്നവൻ, പ്രയോഗപാത്രത്തിൻെറ സ്ഥൂലദേഹത്തെ തളൎത്തിയിട്ടിരിക്കുന്നു എന്നല്ലാതെ ഉറങ്ങുവാൻ സമ്മതിച്ചിട്ടില്ല. പ്രയോജകൻെറ ജാഗ്രൽപ്രജ്ഞ ഇടവിടാതെ പ്രയോഗപാത്രത്തിൻെറ സ്ഥൂലദേഹത്തോടു ബന്ധപ്പെട്ടുനിൽക്കുകയും അതിനെ ഉറങ്ങാതെ നിറുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.

മാസ്മരമയക്കത്തിൻെറ ശക്തിക്കനുസരിച്ചു് പല അനുഭവങ്ങളും ഉണ്ടാകുന്നതിനെപ്പററി, കഴിഞ്ഞ ലേഖനത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഓരോ അവസ്ഥയിൽ പ്രജ്ഞ ഏതുനിലയിൽ പ്രവൎത്തിക്കുന്നുവെന്നു് ഇനി ആലോചിക്കാം.

ഓം.

സത്യാന്നാസ്തി പരോധൎമ്മഃ

സനാതനധൎമ്മം.

ശ്രേയാൻ ദ്രവ്യമയാദ്യജ്ഞാൽ ജ്ഞാനയജ്ഞഃ പരംതപ. ഗീത 4-33.

പുസ്തകം 15. { 1925—ആഗസ്റ്റ്. } നമ്പർ. 8.

മയൂരശതകം.

(സൂൎയ്യശതകം.)

(205-ാം പേജിൽനിന്നും തുടൎച്ച.)

22

ക്ഷ്മാംക്ഷെപീയഃക്ഷപാംഭഃശിശിരതരതല-
സ്പൎശതൎഷാദൃതെവ
ദ്രാഗാശാനെതുമാശാദ്വിരദകരസരഃ-
പുഷ്കരാണീവബോധം।
പ്രാതഃപ്രോല്ലംഘ്യവിഷ്ണോഃപദമപിഘൃണയെ-
വാതിവെഗാദ്ദവീയ-
സ്യുദ്ദാമംദ്യോതമാനാദഹതുദിനപതെ-
ൎദ്ദുൎന്നിമിത്തംദ്യുതിൎവ്വഃ॥

ക്ഷപാംഭഃശിശിരതരതലസ്പൎശതൎഷാൽ ഇവ=രാത്രിയിലെ മഞ്ഞുവെള്ളത്താൽ വളരെത്തണുത്ത തറയുടെ സ്പൎശത്തിലുള്ള താല്പൎയ്യത്താലെന്നു് തോന്നുമാറു്. ക്ഷെപീയഃ=വളരെവേഗം. ക്ഷ്മാം=ഭൂമിയെ. ഋതം=പ്രാപിച്ച

തായ. ആശാദ്വിരദകരസരഃപുഷ്കരാണി=എട്ടു ദിക്കുകളിൽ നില്ക്കുന്ന ആനകളുടെ തുമ്പിക്കൈകളാകുന്ന പൊയ്കകളുടെ അററങ്ങളാകുന്ന താമരപ്പൂക്കളെ (പുഷ്കരം തുമ്പിക്കയ്യുടെ അററവും, താമരപ്പൂവും എന്നു രണ്ടൎത്ഥമുണ്ടു്.) ബോധം=വികാസത്തെ. നേതും=പ്രാപിയ്ക്കാനായി. ദ്രാക്=വേഗം. ആശാഃ=ദിക്കുകളെ. ഋതം=പ്രാപ്തയായ. പ്രാതഃ=രാവിലെ. വിഷ്ണോഃ=വാമനമൂൎത്തിയായി, പിന്നീടു ത്രിവിക്രമനായ മഹാവിഷ്ണുവിന്റെ. പദം അപി=സ്ഥാനത്തെ ആകാശത്തെയും. ഘൃണയാ ഇവ=വെറുപ്പിനാലൊ എന്നു തോന്നുമാറു്. (പണ്ടു ത്രൈലോക്യത്തേയും കീഴടക്കി ഭരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന മഹാബലിയുടെ അടുക്കൽ സമിദാധാനത്തിനായി മൂന്നടി മണ്ണു് വാങ്ങിയ വാമനമൂൎത്തിയായ മഹാവിഷ്ണു ത്രിവിക്രമനായി വളൎന്നു് രണ്ടാമത്തെ അടികൊണ്ടു് ആകാശത്തെ അളന്നതിനാൽ ആകാശം വിഷ്ണുപദമായി. അന്യസ്ഥാനത്തിൽ ഇരിക്കുന്നതു് മഹാന്മാൎക്കു് ഉചിതമല്ലെന്നു വിചാരിക്കുന്നതുപോലെ സൂൎയ്യകിരണം വിചാരിച്ചു്) അതിവേഗാൽ=വളരെവേഗത്തിൽ. പ്രോല്ലംഘ്യ=അതിക്രമിച്ചു്. ദവീയസി=വളരെ ദൂരദേശത്തിൽ ഉദ്ദാമം=തടവുകൂടാതെ. ദ്യോതമാനാ=ശോഭിയ്ക്കുന്ന. ദിനപതേഃ=സൂൎയ്യന്റെ. ദ്യുതിഃ=ശോഭ കിരണം. വഃ=നിങ്ങളുടെ. ദുൎന്നിമിത്തം=അമംഗളത്തെ. ദഹതു=ദഹിപ്പിയ്ക്കട്ടെ. അഗ്നി ഇന്ധനത്തെ എന്നപോലെ എന്നു് സാരം.

23.

നൊ കല്പാപായവായൊരദയരയദലത്-
ക്ഷ്മാധരസ്യാപി ഗമ്യാ
ഗാഢൊദ്ഗീൎണ്ണൊജ്ജ്വലശ്രീരഹനി നരഹിതാ
നൊ തമഃകജ്ജളെന।
പ്രാപ്തൊത്പത്തിഃ പതങ്ഗാന്ന പുനരുപഗതാ
മൊഷമുഷ്ണത്വിഷൊ വൊ-
വൎത്തിഃ സൈവാന്യരൂപാ സുഖയതു നിഖില-
ദ്വീപദീപസ്യ ദീപ്തിഃ.

അദയരയദലൽക്ഷ്മാധരസ്യ=കടുത്തവേഗത്താൽ പൊടിയുന്ന പൎവ്വതങ്ങളോടുകൂടിയ. കല്പാപായവായൊഃ അപി=പ്രളയകാലത്തിലുള്ള കാററിനുംകൂടെ. നൊ ഗമ്യാ=കെടുത്താൻ പാടില്ലാത്തതായ (സാധാരണവിളക്കിലെ തിരി ചെറിയ കാററിനാൽകൂടി കെടുത്തത്തക്കതാണു്). അഹനി=പകലിൽ. ഗാഢൊദ്ഗീൎണ്ണൊജ്ജ്വലശ്രീഃ=നല്ലപോലെ വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ട

തെളിഞ്ഞ ശോഭയോടുകൂടിയ. (സാധാരണ തിരി പകലിൽ കറച്ചെങ്കിലും തെളിഞ്ഞ ശോഭയോടുകൂടിയതല്ല) തമഃകജ്ജളേന=ഇരുളാകുന്ന മഷിയോട്. ഇരുളെന്ന മഷിയോടു എന്നർത്ഥം. നൈനരഹിതാ=കൂടാത്തതായിത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നു. (സാധാരണതിരി മഷിയോടുകൂടിയതുതന്നെ.) പതംഗാൽ =സൂര്യനിൽ നിന്ന്. പാററയിൽനിന്ന് എന്നർത്ഥം. പ്രാപ്തോത്പത്തിഃ=പ്രാപിക്കപ്പെട്ട ഉത്പത്തിയോടുകൂടിയ, ഉണ്ടായ. പുനഃ=പിന്നെ. മോഷം=നാശത്തെ. ന ഉപഗതാ=പ്രാപിക്കാത്ത (സാധാരണവിളക്കിലെ തിരി പതംഗത്തിൽ നിന്ന് (പാററയിൽനിന്ന്) ഉൽഭവിക്കുന്നില്ലെന്ന് തന്നെയല്ല നാശത്തെ പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. നിഖിലദീപദീപസ്യ=എല്ലാ ദീപങ്ങൾക്കും വിളക്കായു. ഉഷ്ണത്വിഷഃ=സൂര്യന്റെ: അന്യരൂപാം=സാധാരണ തിരിയിൽ നിന്നും ഭേദിച്ച രൂപത്തോടുകൂടിയ. സാ എവ=എന്നാൽ തിരിയായിത്തന്നെ ഇരിക്കുന്ന (കത്തുന്ന വിളക്ക് തിരികൂടാതെയിരിക്കുകയില്ലല്ലോ.) ദീപ്തിഃ=ശോഭ വഃ=നിങ്ങളെ. സുഖയതു=സുഖത്തോടുകൂടിയവരാക്കിച്ചെയ്യട്ടെ.

(തുടരും.)

പി. കെ. നാരായണശാസ്ത്രികൾ.

ബ്രഹ്മസൂത്രം.

(224—ാംപേജിൽനിന്നു തുടർച്ച).

(ബ്രഹ്മശ്രീ വി. കെ. നാരായണഭട്ടതിരിയവർകൾ.)

വൈശ്വാനരാധികരണം.

'മനോമയഃ പ്രാണശരീരോഭാരൂപഃ' ഇത്യാദി ഛാന്ദോഗ്യശ്രുതിയിൽ (3-14-2) ബ്രഹ്മത്തെ മനോമയരൂപമായി ഉപാസിക്കേണമെന്നു പറയുന്നു. അതുപോലെ ബ്രഹ്മത്തെ ജഠരാഗ്നിരൂപേണ ഉപാസിക്കേണമെന്നാണ് വൈശ്വാനരശബ്ദം മുതലായവകളുടെ സ്വാരസ്യമെന്ന് മുമ്പ് ഒരു പക്ഷം പറഞ്ഞു. ജഠരോപാധികമായി ബ്രഹ്മത്തെ ഉപാസിക്കുക എന്നാണ് ഈ പക്ഷത്തിന്റെ സാരം. മുമ്പുപറഞ്ഞ വേറെ

ഒരു പക്ഷത്തിൻെറ സാരത്തേയും കാണിക്കാം. 'മനോ ബ്ര ഹ്മേത്യുപാസീത' ഇത്യാദി ഛാന്ദോഗ്യശ്രുതിയിൽ (3-18-1) മനസ്സിനെ ബ്രഹ്മമായി ഉപാസിക്കേണമെന്ന പറയുന്നു. അതുപോലെ ജഠരാഗ്നിയെ ബ്രഹ്മരൂപേണ ഉപാസിക്കേണ മെന്നാണ് വൈശ്വാനരശബ്ദം മുതലായതുകളുടെ സ്വാരസ്യം എന്നാണ് മററെ പക്ഷം. ജഠരപ്രതീകമായ ഉപാസന എ ന്നാണ് ഈ പക്ഷത്തിൻെറ സാരം. ഉപാധികോപാസന, പ്രതീകോപാസന ഇതുകളുടെ ഭേദവും ഈ പറഞ്ഞതിൽ നി ന്ന് ഒരു വിധം വ്യക്തമായി എന്ന വിശ്വസിക്കുന്നു. ഈ വക കല്പനകളൊന്നുമാവശ്യമില്ലെന്നുള്ള ജൈമിനിമതത്തെ കാണിക്കുന്നു.

1—2—28.
സാക്ഷാദപ്യവിരോധം ജൈമിനിഃ.

സാക്ഷാദപി=ശരിയായ ബ്രഹ്മോപാസനയെ സ്വീക രിക്കുന്നതിൽ, അവിരോധം=വിരോധമില്ലായ്മയെ, ജൈമിനി എന്ന ആചാര്യൻ പറയുന്നു. സൂത്രതാല്പര്യത്തെ വ്യക്തമാ ക്കുന്നു. ഉപാധികോപാസന പ്രതീകോപാസന എന്നിങ്ങ നെയുള്ള പക്ഷങ്ങളെ സ്വീകരിക്കാതെതന്നെ ശരിപ്പെടുത്താം. ഈ വകയെ സ്വീകരിപ്പാനുള്ള മുഖ്യകാരണം വൈശ്വാനര ശബ്ദമാകുന്നു. പൂർവാപരപര്യാലോചനകൊണ്ടു വൈശ്വാനര ശബ്ദത്തിന്ന ബ്രഹ്മപരത്വത്തെ സ്വീകരിക്കുന്നതിൽ വിരോ ധമില്ലെന്നു വന്നാൽ സാക്ഷാത്തായ ബ്രഹ്മോപാസനതന്നെ യാണ് അത് എന്നുപറയുന്നതിലും തെററില്ല. വൈശ്വാനരശ ബ്ദത്തിൻെറ അവയവാർത്ഥത്തെ നോക്കിയാലും ഈ ശബ്ദ ത്തിന്ന ബ്രഹ്മമെന്ന് അർത്ഥം കല്പിപ്പാൻ വിരോധമില്ല. I. വി ശ്വേഷാമയം നരഃ, II. വിശ്വേനരാഃ യസ്യാസഃ, III. വി ശ്വാനര ഏവ വൈശ്വാനരഃ. (തദ്ധിതപ്രത്യയഃ പ്രകൃത്യ ർത്ഥാതിരിക്താർത്ഥശൂന്യഃ) സർവപ്രാണികളുടേയു എന്നും സ

റ്റുപ്രാണികളോടുകൂടിയതു് എന്നും ഇങ്ങിനെ രണ്ടത്ഥങ്ങൾ വൈശ്വാനരശബ്ദത്തിന്നു സ്പഷ്ടങ്ങളാകുന്നു. ഇതിൽ ഏതിനെ സ്വീകരിച്ചാലും അതു പരമാത്മാവുതന്നെയാവണമെന്നു വരുന്നു. നിരുക്തത്തിൽ ഈ ശബ്ദത്തിന്നു പലമാതിരി അത്ഥങ്ങളെ കാണിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ആ വകയെ സ്വീകരിച്ചാലും വിരോധമില്ല. ഏതായാലും വൈശ്വാനരൻ എന്ന ശബ്ദം കൊണ്ടു് ബ്രഹ്മത്തെ പറയുന്നു എന്നുള്ള പക്ഷത്തിൽ ഈ ശബ്ദത്തിന്റെ അവയവാത്ഥത്തെപ്പററിയേടത്തോളം യാതൊരു ന്യൂനതയും ഇല്ല. അതുകൊണ്ടു ജൈമിനി, ബ്രഹ്മത്തെ സാക്ഷാത്തായി ഉപാസിക്കുന്നു എന്നു പറയുന്നു. പ്രാദേശമാത്രനാണു വൈശ്വാനരൻ എന്നു മുമ്പു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. പ്രാദേശൻ എന്നു പറഞ്ഞാൽ ചില ദിക്കിലുള്ളവൻ എന്നാണു് അതുകൊണ്ടു് ബ്രഹ്മപരത്വം പറഞ്ഞതു ശരിയായിട്ടില്ലെന്നു പറയുന്നതിന്നു സമാധാനങ്ങളായിട്ടാണു് അടുത്ത നാലുസൂത്രങ്ങൾ ഇരിക്കുന്നതു്.

1—2—29.

അഭിവ്യക്തേരിത്യാശ്മരഥ്യഃ.

അഭിവ്യക്തി=പ്രത്യക്ഷം ഹേതുവായിട്ടു വിരോധമില്ലെന്നു, ആശ്മരഥ്യം=ആശ്മരഥ്യൻ എന്ന ആചാൎയ്യൻ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. അതായതു് ഉപാസനന്മാരെ അനുഗ്രഹിപ്പാനായി പരമേശ്വരൻ ഹൃദയാദിസ്ഥാനങ്ങളിൽ പരിച്ഛിന്നരൂപത്തോടുകൂടി പ്രത്യക്ഷീഭവിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു് പ്രാദേശമാത്രനാണു വൈശ്വാനരൻ എന്നു പറയുന്നു. ഇതാണു് ആശ്മരഥ്യന്റെ അഭിപ്രായം. വേറെ ഒരഭിപ്രായത്തെക്കൂടി കാണിക്കുന്നു.

1—2—30.

അനുസ്മൃതേഃ ബാദരിഃ.

അനുസ്മൃതി=സ്മരിക്കുക ഹേതുവായിട്ടു് വിരോധമില്ലെന്നു ബാദരി പറയുന്നു. അതായതു് പരിച്ഛിന്നപരിമാണങ്ങ

ളോട്ടുകൂടിയ മനസ്സുകൊണ്ട് പരമേശ്വരന്റെ സ്മരിക്കുക ഹേതുവായിട്ട് പരമേശ്വരൻ പരിഛിന്നസ്വരൂപനായിത്തീരുന്നു എന്നു ബാദരി പറയുന്നു. വേറെ ഒരു മതത്തേയുംകൂടി കുറിക്കുന്നു.

1—2—31.

സമ്പത്തേരിതി ജൈമിനിഃ തഥാഹി ദശ്യതി.

സമ്പത്തി=കല്പന ഹേതുവായിട്ട് പ്രാദേശമാത്രത്വം ഉണ്ടാവുന്നു, ഇതി=എന്നു്, ജൈമിനി=ജൈമിനി എന്ന ആചാൎയ്യൻ പറയുന്നു, തഥാഹി=അതിനെ ഉപപാദിക്കുന്നു, ദശ്യതി=വാജസനേയത്തിൽ ഈ സംഗതിയെ സ്പഷ്ടമാക്കുന്നു. താല്പൎയ്യം പറയുന്നു. ലോകങ്ങളാകുന്ന അവയവങ്ങളുള്ളവനും, ത്രൈലോക്യസ്വരൂപനുമായ വൈശ്വാനരനെ മൂദ്ധാവുമുതൽ ചുബുകാന്തംവരെയുള്ള സ്ഥാനത്തിൽ (അധരോഷ്ഠംവരെ) വാജസനേയത്തിൽ പറയുംപ്രകാരം കല്പിക്കുക ഹേതുവായിട്ട് പ്രാദേശമാത്രത്വം വൈശ്വാനരന്ന് ഉണ്ടാവുന്നുവെന്നാണ് ജൈമിനിമതം. ഇങ്ങിനെ കല്പിക്കുക വേറെ ശാഖകളിലുമുണ്ടെന്നു് അടുത്ത സൂത്രം പറയുന്നു.

1—2—32.

ആമനന്തിചൈനമസ്മിൻ.

ഏനം=പരമേശ്വരനെ, അസ്മിൻ=മൂദ്ധാവുമുതൽ ചുബുകം വരെയുള്ള പരിമിതസ്ഥലത്തിൽ, ആമനന്തി=ജാബാലോപനിഷത്തിൽ പറയുന്നുണ്ട്. ജാബാലോപനിഷത്തിൽ പരമാത്മാവിനെ മൂദ്ധാവുമുതൽ ചുബുകംവരെയുള്ള സ്ഥാനത്തു് ഉപാസിപ്പാനായി യാജ്ഞവല്ക്യൻ പറയുന്നു. ഈ നാലു സൂത്രങ്ങളെക്കൊണ്ട് പ്രാദേശമാത്രം എന്നുള്ളതിന്റെ അത്ഥമാണ പറഞ്ഞതു്. അഭിവിമാനൻ എന്ന ശബ്ദത്തിന്റെ അത്ഥംകൂടി പറവാനുണ്ട്. അഭിവിമിമീതെ=നിമ്മിമീതെ, ജഗൽകാരണമെന്നാണ് അഭിവിമാനൻ എന്നുള്ള

തിന്റെ അർത്ഥം. വൈശ്വാനരാധികരണത്തിൽ ആദ്യം മുതല്ക്കു തുടങ്ങി ഇതുവരെ ഉള്ളതുകൊണ്ടു് വൈശ്വാനരൻ പരമേശ്വരനാണെന്നു വന്നു. ഈ അധികരണത്തോടുകൂടി ആദ്യത്തെ അദ്ധ്യായത്തിലെ രണ്ടാംപാദം അവസാനിച്ചു. തൃതീയപാദം ആരംഭിക്കുന്നു.

ഉപാസനകളെപ്പററി പറയുന്ന ഘട്ടങ്ങളിലുള്ള വൈശ്വാനരശബ്ദങ്ങളെ ബ്രഹ്മപരങ്ങളാക്കേണം എന്നു കാണിക്കുന്ന ഉദാഹരണങ്ങളെയാണ് രണ്ടാമത്തെ പാദത്തിൽ ചിന്തിച്ചതു്. ഉപാസനാഘട്ടങ്ങളല്ലാത്ത ചില മന്ത്രങ്ങളെ ബ്രഹ്മപരങ്ങളാക്കണമെന്നു കാണിക്കുകയാണ് മൂന്നാമത്തെ പാദത്തിൽ ചെയ്യുന്നതു്. എന്നാൽ മൂന്നാമത്തെ പാദത്തിൽ പ്രസംഗവശാൽ വേറെ ചില വിഷയങ്ങളെക്കൂടി ചിന്തിക്കുന്നുണ്ടു്. ദേവതാസ്വരൂപം, ആരാണ് ബ്രഹ്മവിദ്യക്കു അധികാരി, ഇത്യാദികളായ ഗ്രാഹ്യവിഷയങ്ങളെ ഈ പാദത്തിൽ പറവാൻ പോകുന്നുണ്ടു്. ഈ രണ്ടു പാദങ്ങൾക്കും തമ്മിലുള്ള സാമ്യത്തെയും വ്യത്യാസത്തെയും ഇപ്പോൾ പറഞ്ഞുവല്ലോ. ഈ കഴിഞ്ഞ വൈശ്വാനരാധികരണത്തിന്നും പറയാൻ പോകുന്ന ദ്യുഭ്വാദ്യധികരണത്തിന്നും ഉള്ള സംബന്ധത്തെ കാണിക്കുന്നു. കഴിഞ്ഞ അധികരണത്തിൽ ത്രൈലോക്യസ്വരൂപമായിട്ടു ബ്രഹ്മത്തെ പറഞ്ഞു. വരാൻപോകുന്ന അധികരണത്തിൽ ത്രൈലോക്യത്തിന്റെ ആശ്രയമായിട്ടു ബ്രഹ്മത്തെ പറയുവാൻ പോകുന്നു. അധികരണത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കുന്നു.

അധികരണസംഖ്യ 1—3—1.

സൂത്രസംഖ്യ 1—3—1.

ദ്യുഭ്വാദ്യധികരണം.

1—3—1.

ദ്യുഭ്വാദ്യായതനം സ്വശബ്ദാൽ.

ദ്യുഭ്വാദ്യായതനം=ദ്യുലോകം, ഭൂലോകം ഇത്യാദികളുടെ

ആശ്രയമായി പറയുന്നത് ബ്രഹ്മംതന്നെയാകുന്നു. സ്വശബ്ദം=ആ പ്രകരണത്തിൽ ആത്മശബ്ദം ഉള്ളതു ഹേതുവായിട്ട്, ഈ അധികരണത്തിന്റെ വിഷയമായ ശ്രുതിയെ നിരാഹരിച്ചാകൊണ്ട് സൂത്രതാല്പര്യത്തെ പറയുന്നു.

യസ്മിൻദ്യൌ പൃഥിവീ ചാന്തരിക്ഷമോതം
മനഃ സഹപ്രാണൈശ്ചസർവൈഃ
തമേവൈകം ജാനഥ ആത്മാനം അന്യാ
വാചോ വിമുഞ്ചഥാ മൃതസ്യൈഷസേതുഃ.
(മുണ്ഡകം-2—2—5.)

യസ്മിൻ=യാതൊരു അക്ഷരത്തിങ്കൽ, ദ്യൌഃ=പൃഥിവി അന്തരിക്ഷം ച=മൂന്നുലോകങ്ങൾ, സർവൈഃ പ്രാണൈഃ സഹ മനഃ=എല്ലാ ഇന്ദ്രിയങ്ങളോടുകൂടി മനസ്സ്, ഓതം=അർപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു, തമേവ=അതിനെത്തന്നെ, ഏകം=അദ്വിതീയമായും, ആത്മാനാ=സകല പ്രാണികളുടേയും ആത്മാവായും, ജാനഥ=അറിഞ്ഞാലും, അന്യാഃവാചഃ=അപരവിദ്യാസ്വരൂപങ്ങളായവയെ, വിമുഞ്ചഥ=ഉപേക്ഷിച്ചാലും, ഏഷഃ=ഈ ആത്മാവ്, അമൃതസ്യ=മോക്ഷത്തിന്റെ പ്രാപ്തിക്ക്, സേതു=ഹേതുവാകുന്നു. ഇതാണ് ഈ മന്ത്രത്തിന്റെ അർത്ഥം. സൂത്രാർത്ഥത്തെ പറയാം. ലോകങ്ങളുടെ ആശ്രയമായി പറഞ്ഞ വസ്തു സേതുവാണ് എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. രണ്ടു കരകളെ കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നതാണ് സേതു. അതുകൊണ്ട് അന്ത്യമായ ബ്രഹ്മം സേതു ആകുവാൻ തരമില്ല. ആയതിനാൽ ഈ ശ്രുതിയിൽ പ്രകൃതി, വായു, ജീവാത്മാവ് ഇതുകളിൽ ഏതിനെയെങ്കിലും പറഞ്ഞു എന്നു വിചാരിക്കാം. സാംഖ്യശാസ്ത്രപ്രകാരം പ്രകൃതിയാണു ലോകങ്ങളുടെ ആശ്രയം. വായുവിനെ ലോകങ്ങളുടെ ആശ്രയമായി ബൃഹദാരണ്യത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. 'വായുർവൈ ഗൌതമ തൽ സൂത്രം

വായുനാവൈ ഗൌതമ സൂത്രേണായം ലോകഃ പരശ്ചലോകഃ സർവ്വാണിച ഭൂതാനി സംദൃബ്ധാനി ഭവന്തി. (ബൃ. 3—7—2.) ലോകങ്ങൾ അനുഭവിക്കേണ്ട വസ്തുക്കളാകുന്നു. ജീവാത്മാവ് അനുഭവിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് ജീവാത്മാവിനെ ലോകങ്ങളുടെ ആശ്രയമായി വിചാരിക്കാം, എന്നിങ്ങനെയാണ് പൂർവ്വപക്ഷം. ഈ മന്ത്രത്തിൽ ആത്മശബ്ദം ഉള്ളതുകൊണ്ട് പരമാത്മാവിനെ പറയുന്നു. പരമാത്മബോധകമായ ശബ്ദംകൊണ്ട് ബ്രഹ്മത്തെ പറഞ്ഞുംകൊണ്ട് ആ ബ്രഹ്മത്തിന്നു ലോകങ്ങളുടെ അധികരണത്വം പറയുക എന്നുള്ളത് വേറെ ചില മന്ത്രങ്ങളിലും ഉണ്ട്. 'സന്മൂലാഃ സൌമ്യേമാഃ പ്രജാഃ സർവ്വാഃ സദായതനാഃ സൽപ്രതിഷ്ഠിതാഃ'. (ഛാ. 6—8—4) മുണ്ഡകത്തിലെ മന്ത്രത്തിലുള്ള ആത്മശബ്ദത്തിന്ന് പ്രത്യേകം ആവശ്യവുമുണ്ട്. 'പുരുഷ ഏവേദം വിശ്വം, ബ്രഹ്മൈവേദം' (മു. 2—2—11). ഈ രണ്ടു മന്ത്രങ്ങളെക്കൊണ്ട് എല്ലാം ബ്രഹ്മമാണെന്നും, എല്ലാദിക്കിലും ബ്രഹ്മം ഉണ്ടെന്നും പറയുന്നു. ദിക്കുകൾ ബ്രഹ്മമല്ലെന്നും, എല്ലാം ബ്രഹ്മമാണെന്നും പറയുന്നത് ശരിയാവാൻ പാടില്ല. അതുകൊണ്ട് വിചിത്രമായ ഒരു വസ്തുവാണ് ബ്രഹ്മം എന്നു തോന്നാം. ആ തോന്നലിനെ ഇല്ലാതെ ആക്കുന്നതിന്നു ഈ മന്ത്രത്തിൽ ആത്മശബ്ദത്തെ പറഞ്ഞു. പ്രാണികളുടെ ആത്മാവുതന്നെയാണ് ബ്രഹ്മം എന്ന് ഇതുകൊണ്ടു കിട്ടി. അവിദ്യകൊണ്ടുണ്ടായ പ്രപഞ്ചത്തെ വിദ്യകൊണ്ട് ഇല്ലാതെ ആക്കിയാൽ ആത്മാവുമാത്രം ശേഷിക്കും. നാനാത്വദർശനംകൊണ്ടാണ് ജന്മമരണങ്ങൾ ആത്മാവിന്ന് ഉണ്ടാവുന്നതെന്ന് കാഠകത്തിൽ പറയുന്നു. 'മൃത്യോസ്സമൃത്യുമാപ്നോതി യ ഇഹ നാനേവ പശ്യതി' (കാ. 2—4—12) അവിദ്യകൊണ്ട് ബ്രഹ്മത്തിൽ പ്രപഞ്ചാരോപം ഉണ്ടാകുന്നു എന്നാണ് 'ബ്രഹ്മ' എന്നുള്ളതിൻെറ താല്പര്യം. സേതു എന്നുള്ളതുകൊണ്ട് സർവ്വത്തിൻെറ

യും നിയന്താവ് എന്നുള്ള അർത്ഥത്തെയാണ് വിവക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഈ മന്ത്രത്തിലുള്ള ആത്മശബ്ദം, ഉപക്രമം, ഉപസംഹാരം ഇവകളെ എല്ലാം ആലോചിച്ചാൽ പ്രകൃതത്തിലെ പ്രതിപാദ്യം ബ്രഹ്മമാണെന്നു വരുന്നു.

ബാലാങ്കുരം.

കവിതിലകൻ ഉള്ളൂർ എസ്സ്. പരമേശ്വരയ്യർ അവർകൾ,
എം. ഏ., ബി. എൽ., എം. ആർ. എ. എസ്സ്.

[ഭാഷാവിലാസത്തിൽനിന്നു—ടിപ്പണി, സ്വന്തം. സ. ധ. പ.]

(170-ാംപേജിൽനിന്നു തുടർച്ച.)

29.

വളച്ചുവച്ചോരു കരിമ്പുവില്ലിൽ
ബാണം തൊടുക്കട്ടെ മനോജദേവൻ;
ഖാദിച്ചിടട്ടെ മൃദുഖണ്ഡഖാദ്യം
ഗാനോൽകമാകും കളകണ്ഠകണ്ഠം;

ചൂതം, മന്മഥന്റെ ബാണങ്ങളിൽ ഒന്നാണല്ലോ. ഖാദിച്ചിടട്ടെ=കടിച്ചുതിന്നട്ടെ. മൃദുഖണ്ഡഖാദ്യം=പ്രകൃതത്തിൽ മാന്തളിർ. ഖാദ്യം=കടിച്ചുതിന്നേണ്ട വസ്തു. ഗാനോൽക=പാടുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന. കളകണ്ഠൻ=കുയിൽ. ഖണ്ഡം, കല്ക്കണ്ടത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഭാഗവതന്മാർ പാടുവാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ കല്ക്കണ്ടം തിന്നാറുണ്ടല്ലോ.

30.

ഇങ്ങുചാഞ്ചാടി വലഞ്ഞുകേഴു-
മിന്ദിന്ദിരത്തിൻ തൃഷ തീർന്നിടട്ടേ;
ചിരോപവാസവ്രതപാരണക്കു
ശീഘ്രം പതംഗങ്ങൾ മുതിർന്നിടട്ടെ;

ഇന്ദിന്ദിരം=വണ്ട്. തൃഷ=ദാഹം. ചിരോപവാസപ്രാപ്തപാരണ=വളരെക്കാലം പട്ടിണികിടന്നതിനു ശേഷമുള്ള ഊണ്. പതംഗങ്ങൾ=പക്ഷികൾ. വളരെക്കാലമായി പക്ഷികൾക്ക തിന്മാൻ ഒന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു ഊഹം.

31.

ഛായാ സമാലംബനമാൎന്നിടട്ടെ
ചണ്ഡാംശുതാപാൎദ്ദിതരദ്ധ്വനീനർ;
മൂലം തപസ്യാസ്പദമാക്കിടട്ടെ
മോക്ഷം കൊതിക്കുന്ന മുനിപ്രവേകർ.

അദ്ധ്വനീനർ=യാത്രക്കാർ. തപസ്യ=തപസ്സ്. മുനിപ്രവേകർ=മുനിശ്രേഷ്ഠന്മാർ.

32.

നീഡങ്ങൾ തീൎക്കട്ടെ ഗൃഹസ്ഥരായ
കീരങ്ങൾ ഹൎമ്മ്യങ്ങൾ ധനാഢ്യർപോലെ;
പാടട്ടെ നിത്യം പ്രകൃതിപ്രഭാവം
പ്രപഞ്ചതത്വജ്ഞർ കവീന്ദ്രർപോലെ;

നീഡങ്ങൾ=കൂടുകൾ. ധനാഢ്യർ=പണക്കാർ.

33.

പരാഗസമ്മൎജ്ജനമാൎന്നിടട്ടെ
സഹ്യാദ്രി മന്ദാനില ഗന്ധദന്തി;
അപ്പൂമ്പൊടിത്തങ്കമഷിക്കുറിപ്പാൽ
ദിഗ്ഭിത്തിവാഴ്ത്തട്ടെ ഭവൽപ്രശസ്തി. (കുളകം)

പരാഗം=പൂമ്പൊടി. സമ്മൎജ്ജനം=സ്നാനം. സഹ്യ........ദന്തി=സഹ്യാദ്രിയിൽനിന്നു വരുന്ന മന്ദാനിലനാകുന്ന ശ്രേഷ്ഠമായ ആന. സാധാരണമായി ആനയ്ക്കു സുഖം പാംസുസ്നാനമാണല്ലൊ. എന്നാൽ മന്ദാനിലനാകുന്ന ആന, (ഗന്ധദന്തി=ശ്രേഷ്ഠമായ ആന). പുഷ്പപാംസുസ്നാനം ചെയ്യട്ടെ എന്നു കവി പറയുന്നു. ദിഗ്ഭിത്തി......പ്രശസ്തി=മഹാന്മാരുടെ പേരും പ്രതാപവും ചുവരിൽ എഴുതുക ഇപ്പോഴത്തെ സമ്പ്രദായമാണ്. ദിക്കുകളാകുന്ന ഭിത്തികളിൽ മാവിന്റെ പ്രഭാവം പരാഗംകൊണ്ടു കുറിക്കപ്പെട

ട്ടെ എന്നു കവി കല്പിക്കുന്നു. മാമ്പൂപ്പൊടി പാറുന്ന കാലത്തെ അവസ്ഥ യെപ്പററി കവി ചിത്രണംചെയ്യുകയാണ്.

34.

വാവിട്ടു കാറെറാട്ടു വരാനിരന്നും
മന്ത്രം ജപിച്ചും മണൽ നുള്ളിയിട്ടും;
വീഴും പഴം മുണ്ടിൽ നിറച്ചുവച്ചും
വീൎത്തും വിയൎത്തും വെറുതെ തകൎത്തും.

35.

പൊക്കിപ്പിടിച്ചോരു കഴുത്തു തീരെ-
താഴത്തുനില്ക്കാത്ത കഴൽപടങ്ങൾ;
വാക്കേററമോതാനുഴറുന്ന നാക്കു;
മാനത്തു ചിമ്മാതെ നിലച്ചുദൃഷ്ടി;

36.

ഈ മട്ടിലുൎവ്വീനയനോത്സവങ്ങ-
ളീശന്റെ വാത്സല്യമണിക്കുടങ്ങൾ,
കൂടട്ടെ പൊന്നുണ്ണികൾ നിൻ ചുവട്ടിൽ
ഗോവിന്ദപാദത്തിൽ മുനീന്ദ്രർപോലെ.

(വിശേഷകം)

ഈ ശ്ലോകങ്ങൾ വായിക്കുമ്പോൾ കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ കളി കണ്ണിന്നുമുമ്പു പ്രത്യക്ഷീഭവിക്കുന്നു.

37.

ആരാമലക്ഷ്മിക്കണികേശപട്ട-
മാകാശതാരാവലിയാലണച്ചും;
വെൺതിങ്കളെക്കൊണ്ടു മുകൾപ്പരപ്പിൽ
മിന്നാമിനുങ്ങക്കളികാട്ടിവിട്ടും;

ആരാമ.....അണച്ചും=താരാപഥത്തോളം ഉയൎന്നിരിക്കുന്ന ഈ മരം നക്ഷത്രങ്ങളെ ചൂഡാഭരണങ്ങളാക്കിയിരിക്കുന്നുവെന്നൎത്ഥം. വെൺ...വിട്ടും

—ചന്ദ്രപ്രകാശം ഇലകളിൽ തട്ടി മിന്നുമ്പോൾ മിന്നാമിനുങ്ങിന്റെ കൂട്ടം പ്രകാശിക്കുംപോലെ തോന്നുന്നു.

38.

തൈത്തെന്നൽതട്ടിച്ഛദകങ്ങൾ മൂളും
താരാട്ടുപാട്ടാം കുളിർത്താരിളന്തേൻ
കൂടേറിവാഴും കിളികൾക്കുറങ്ങാൻ
കോരിച്ചെവിക്കുമ്പുകളിൽത്തളിച്ചും;

ഛദകങ്ങൾ=ഇലകൾ. ഇലകൾ മൂളുന്ന ശബ്ദം ചേക്കേറിയ കിളികൾക്കു താരാട്ടുപാട്ടായിത്തീരുന്നു; കിളികൾ പാട്ടുകേട്ടു രസിക്കുവാൻ പ്രാപ്തിയുള്ള പക്ഷികളാണല്ലോ.

39.

തളർന്നു കൈകാലുകൾ നീട്ടിയുള്ള
ചരാചര സ്വാപദശാന്തരത്തിൽ
നിഷ്പന്ദനേത്രം നിഖിലേശിതാവിൽ
നിത്യം നിദിദ്ധ്യാസനശീലമാർന്നും;

ചരാചരസ്വാപദശാന്തരത്തിൽ=ചരങ്ങളും അചരങ്ങളും ഉറങ്ങുന്ന സമയത്തിൽ—രാത്രിയിൽ. നിഷ്പന്ദനേത്രം=കണ്ണു ചിമ്മാതെ. നിഖിലേശിതാവ്=സർവ്വേശ്വരൻ. നിദിദ്ധ്യാസനം=അചഞ്ചലമായ ധ്യാനം. മററുള്ളതെല്ലാം ഉറങ്ങുമ്പോൾ ഉറങ്ങാതെയിരിക്കുക എന്നുള്ളതു മുനിയുടെ ലക്ഷണമാണു്. 'യാ നിശാ സർവ്വഭൂതാനാം തസ്യാം ജാഗർത്തി സംയമീ യസ്യാം ജാഗ്രതി ഭൂതാനി സാ നിശാ പശ്യതോ മുനേഃ'—ഗീത.

40.

സന്താപമേകാൻ വരുമർക്കരശ്മി
ശൈത്യാർദ്രമാക്കും പകൽ മാത്രമല്ല;
മഹീമുഖത്തിൽക്കരിതേച്ചിനെത്തും
രാവിങ്കലും നീ രമണീയചര്യൻ. (കലാപകം)

പകൽസമയത്തു് സൂര്യകിരണങ്ങളെക്കൊണ്ടുണ്ടാകാവുന്ന ദുഃഖത്തെ ഇല്ലാതാക്കുന്നു. ലോകത്തെ വിരൂപപ്പെടുത്തുന്ന രാത്രിയിലും നീ അതിനെ അലങ്കരിക്കുന്നു.

41.

തപ്താംശുബാണങ്ങൾ തറച്ചിടട്ടെ
സദ്യോഭവന്മൂർദ്ധ്നി സഹസ്രപാദൻ;
മേഘങ്ങളെക്കൊണ്ടിടവിട്ടിടാതെ
പേമാരിതൂകട്ടെ സഹസ്രനേത്രൻ;

42.

തീച്ചട്ടി വച്ചീടുകിൽ വച്ചിടട്ടെ;
തണ്ണീർ തലയ്ക്കാട്ടുകിലാട്ടിടട്ടെ;
കാലാത്മകൻതൻ കളികാണ്മൊരങ്ങു
നിർദ്വന്ദ്വനായ് നിന്നനിലയ്ക്കുനില്ക്കും. (യുഗ്മകം)

ഈ രണ്ടു ശ്ലോകങ്ങളിൽ ഈ മരം ദ്വന്ദ്വാതീതനാണെന്നു വിവരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. 'മാത്രാസ്പർശാസ്തു കൌന്തേയ ശീതോഷ്ണസുഖദുഃഖദാഃ ആഗമാപായിനോനിത്യാഃ താംസ്തിതിക്ഷസ്വ ഭാരത'—ഗീത. തപ്താംശു. ബാണങ്ങൾ=ചൂടുള്ള രശ്മികൾ. സഹസ്രപാദൻ=സൂര്യൻ. സഹസ്രനേത്രൻ=ദേവേന്ദ്രൻ. തീച്ചട്ടി=സൂര്യനെ തീച്ചട്ടിയായി സങ്കല്പിക്കുന്നു. തണ്ണീർ=മഴയെ സങ്കല്പിക്കുന്നു. കാലാത്മകൻ തൻകളി=ഈശ്വരന്റെ ലീല. 'ലോകവത്തു ലീലാ കൈവല്യം'—ബ്രഹ്മസൂത്രം. ചില നിർദ്വന്ദ്വന്മാരായ ഭക്തശിരോമണികൾ ചിലപ്പോൾ തീച്ചട്ടി തലയ്ക്കു വച്ചുകൊണ്ടും, ചിലപ്പോൾ ഗൃഹസ്ഥന്മാർ കുംഭാഭിഷേകം ചെയ്താൽ അതേററും നടക്കാറുണ്ടല്ലോ. അതുപോലെ വെയിലായാലും മഴയായാലും മാവിനു യാതൊരു വ്യത്യാസവുമില്ലെന്നും, ആരെന്തുചെയ്താലും അതിന്റെ നില തെററുന്നതല്ലെന്നും താല്പര്യം.

43.

ആമൂലശാഖാഗ്രമമർന്നിടുന്നോ-
രശേഷഭൃംഗങ്ങളെയപ്പൊളപ്പോൾ
ചൂടാ തണുപ്പാ പിണയാതെ പോററും
ഗോവർദ്ധനാതീതഗുണോൽക്കരൻനീ.

ശ്രീകൃഷ്ണൻ ഗോവർദ്ധനപർവ്വതത്തെ ഉയർത്തിപ്പിടിച്ച് ഇന്ദ്രനെ തോല്പിച്ച കഥ സുപ്രസിദ്ധമാണ്. 'ഗോവർദ്ധനാചലോദ്ധർത്താ ഗോപാലസ്സ

വ്വപാലകഃ'. ഗോവർദ്ധനം മഴയിൽനിന്നു മാത്രമേ രക്ഷിച്ചുള്ളു. വെയി ലിലും മഴയിലും നിന്ന് ഒന്നുപോലെ രക്ഷിക്കയാൽ ഇതു ഗോവർദ്ധനാതീ തഗുണോത്തരമായി.

44.

ഛായാസഹായൻ സകലാദ്ധ്വനീന-
സൌഹിത്യസമ്പാദനശക്തിശാലി
കല്യാണകൃത്താമവിടുന്നുതന്നെ
ഗാർഹസ്ഥ്യഘണ്ടാപഥസാർത്ഥവാഹൻ.

ഛായാസഹായൻ=ഛായകൊണ്ടു സഹായിക്കുന്നവൻ, കുട. സകലാ ദ്ധ്വനീന......ശക്തിശാലി=എല്ലാ വഴിയാത്രക്കാരുടേയും ഇഷ്ടൻ. ഗാർഹ സ്ഥ്യ......സാർത്ഥവാഹൻ=ഗൃഹസ്ഥധർമ്മമാർഗ്ഗത്തിൽകൂടി സഞ്ചരിക്കുന്നവ- ർക്ക് ഒരു നേതാവ്.

45.

പാറപ്പുറപ്പിൻപടി പാരിലൊട്ടു
വികാരമേശാത്ത വിമുക്തനല്ല;
ആഴിക്കുനേരായനുമാത്രമുൾത്ത-
ട്ടാലോലമാകുന്നൊരു ബദ്ധനല്ല.

പാറപ്പുറപ്പിൻ......വിമുക്തനല്ല=മനസ്സലിവില്ലാത്ത മുക്തനല്ല. മു- ക്തികൊണ്ടു് പ്രേമം വർദ്ധിക്കുകയാണു വേണ്ടതു്; പ്രേമനാശമാണ് മുക്തി എന്നുവെച്ചാൽ പാറയാണ് വലിയ മുക്തൻ. അനുമാത്രം=എപ്പോഴും. ആലോലമാകുന്ന=ഇളകുന്ന. ഈ ഘട്ടത്തിൽ ഭാഗവതത്തിൽനിന്നു രണ്ടു ശ്ലോകങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കുന്നതു യുക്തമാണെന്നു വിചാരിക്കുന്നു. മുക്തിലക്ഷ ണം ഇവയിൽ കാണുന്നു.

പ്രായേണ ദേവമുനയഃ സ്വവിമുക്തികാമാഃ
മൌനം ചരന്തി വിജനേ ന പരാർത്ഥനിഷ്ഠാഃ
നൈതാൻ വിഹായ കൃപണാൻ വിമുമുക്ഷ ഏകോ
നാന്യം ത്വദസ്യ ശരണം ഭ്രമതോനുപശ്യേ. —പ്രഹ്ലാദസ്തുതി.

ന കാമയേഹം ഗതിരീശ്വരാത് പരാം
അഷ്ടർദ്ധിയുക്താം അപുനർഭവം വാ
ആർത്തിം പ്രപദ്യേഖില ദേഹഭാജാം
അന്തഃസ്ഥിതോയേന ഭവന്ത്യദുഃഖാഃ —രന്തിദേവോപാഖ്യാനം.

46

ചാകുംവരക്കുൽഗതി നേടി നേടി-
ത്താൻ ജീവിതത്തെച്ചരിതാൎത്ഥമാക്കി
സൎവ്വക്കുമാനന്ദമിയററുമങ്ങ്
സാമാന്യജീവിക്കനുകാരയോഗ്യൻ. (യുഗ്മകം)

ചരിതാൎത്ഥമാക്കി=സാധിക്കേണ്ടതിനെ സാധിച്ചു.

47,

അജസ്രമസ്സൽത്തണലാൽക്കുളൎമ്മ
ഹരിന്മണിച്ഛത്രമുയൎത്തിനല്കി
അങ്ങാലവാലക്ഷിതി ദേവിയമ്മ-
ക്കാനൃണ്യമേകുന്നൊരനൎഘസൂനു.

ഹരിന്മണിച്ഛത്രം=പച്ചക്കുട (ഇലകൾ). ആലവാലം=തടം. ആനൃണ്യം=കടപ്പാടില്ലായ്മ, കടം വീട്ടുക. എപ്പോഴും കുട പിടിച്ചുനിന്നുകൊണ്ട് താപത്തിൽനിന്നു നിവൃത്തികൊടുക്കുന്നതുകൊണ്ട് അമ്മയ്ക്കു കൊടുപ്പാനുള്ള കടം മുഴുവനും വീട്ടുന്നു. അനൎഘസൂനു=പൂജ്യനായ മകൻ. അമ്മയ്ക്കുള്ള കടം വീട്ടുവാൻ വളരെ പ്രയാസമാണ്. ശങ്കരചരിതത്തിൽ ഇപ്രകാരം കാണുന്നു.

ആസ്താംതാവദിയം പ്രസൂതിസമയെ ദുൎവ്വാരശൂലവ്യഥാ
നൈരുച്യം തനുശോഷണം മലമയീ ശയ്യാചസാംവത്സരീ
ഏകസ്യാപിന ഗൎഭഭാരഭരണക്ലേശസ്യ യസ്യാഃ ക്ഷമൊ
ദാതുന്നിഷ്കൃതി മുന്നതോപി തനയഃ തസ്യൈ ജനന്യൈനമഃ.

48.

പൂവാടിചാൎത്തും പുതുവൃക്ഷരോഹ-
ഗ്രൈവേയകത്തിൻ തരളപ്പൊടിപ്പേ!
അടുത്തജന്മത്തിലഭാഗമങ്ങേ-
ക്കാഖണ്ഡചാരാമമലങ്കരിക്കാം.

രോഹം=മുള. ഗ്രൈവേയകം=മാല. തരളപ്പൊടിപ്പേ=നടുനായകമേ! മാലയുടെ നടുവിലിരിക്കുന്ന രത്നത്തിനു തരളം എന്നു പറയുന്നു.

അഭംഗം=യാതൊരു കുറവും കൂടാതെ. ആഖണ്ഡലാരാമഃ=ദേവേന്ദ്രന്റെ പൂന്തോട്ടം—നന്ദനവനം.

49.

കൂസാതെ രാവും പകലും കിടന്നാ
ക്കുക്കംവലിച്ചുന്നൊരു കുംഭകങ്ങൾ
മോഹാന്ധരാമെൻ സമസ്തസൃഷ്ടികൾക്കി-
ബ്ബോധിദ്രുമം ബുദ്ധത നല്കിടട്ടെ.

ബോധിദ്രുമം......നല്കിടട്ടെ=ബോധിദ്രുമത്തിന്റെ തറയിൽ ഇരുന്നു് ധ്യാനിച്ചപ്പോഴാണ് സിദ്ധാർത്ഥൻ ബുദ്ധനായതു്. ആ ഘട്ടത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിതസ്ഥിതികളെ വിവരിക്കുന്ന ഒരു ശ്ലോകത്തെ ഉദ്ധരിക്കുന്നു.

കാമേനാകൃഷ്ടചാപം ഹതപടുപടഹം വല്ഗുഭിർമ്മാരവീരൈഃ
ഭ്രൂഭംഗോത്ക്ഷേപജൃംഭസ്മിതലളിതദൃശാദിവ്യനാരീജനേന
സിദ്ധൈഃപ്രഹ്വോത്തമാംഗൈഃ പുളകിതവപുഷാ വിസ്മയാദ്വാസവേന
ധ്യായൻയോ യോഗപീഠാദചലിത ഇതി വഃ പാതുദൃഷ്ടഃ സബുദ്ധഃ.

50.

അഹോ നരക്കുത്തമമിപ്രപഞ്ച-
മാബ്രഹ്മമാസ്തംബമധീതികാര്യം;
കൈവല്യമേകാനിതിലൊന്നുപോരും
കണ്ണുള്ളവന്നും കരളുള്ളവന്നും.

ആബ്രഹ്മം ആസ്തംബം=ബ്രഹ്മാവു മുതൽ പുല്ലുവരെ. അധീതികാര്യം=പഠിച്ചു മനസ്സിലാക്കേണ്ടുന്ന ഗ്രന്ഥം. പ്രകൃതിപഠനം കൈവല്യദായകമാണെന്നു കവി പറയുന്നു.

ഹസരത് അലി.*

(മാഞ്ചേരി രാമകൃഷ്ണയ്യർ അവർകൾ, ബി. ഏ.)

ഉപക്രമം.

ഇസ്ലാംമതസ്ഥാപകനായ മുഹമ്മതുനബിയുടെ ശിഷ്യരിൽ അഗ്രഗണ്യനാണ് ഹസറത് അലി. മുസൽമാൻമത പ്രചരണത്തിനായി ഇദ്ദേഹം വളരെ പ്രയത്നിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒരു ഭക്തന്റെ നിലയിലും, ഒരു ഭടന്റെ നിലയിലും, ഒരാചാര്യന്റെനിലയിലും, ഒരു ശിഷ്യന്റെനിലയിലും അലി ഒരു മാതൃകാപുരുഷനായിരുന്നു. മുഹമ്മതുനബി അലിയെപ്പററി പലഘട്ടങ്ങളിലും പ്രശംസിച്ചുപറഞ്ഞതായിക്കാണുന്നു. "എന്റെ ശിഷ്യന്റെ ഗുരുതന്നെയാണ് അലിഎന്നും," "ഞാനും അലിയും ഒരേമാതിരി പ്രജ്ഞ (നൂർ) യോടുകൂടി ജനിച്ചവരാണെന്നും," "ഞാൻ വിദ്യാനഗരമാണ്; അലിയാകട്ടെ അതിലേക്കുള്ള വാതിലാണ്" എന്നും നബി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതായി ഷേയ്ക്മൊഫീദ് എഴുതിയിട്ടുള്ള 'അൽഇർഷാദ്' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽകാണുന്നു. ചില ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ അലി അതിമാനുഷനായിരുന്നുവെന്നു വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ വിവരങ്ങൾ അവാസ്തവങ്ങളും അസംഭവങ്ങളും ആണെന്നു ഇപ്പൊഴത്തെ നാന്യദസ്തീതിവാദികൾ പറയുമായിരിക്കാം. എന്നാൽ അതിമാനുഷങ്ങളായ സംഭവങ്ങളും ശക്തികളും യുക്തിവിരുദ്ധങ്ങളോ ശാസ്ത്രവിരുദ്ധങ്ങളൊ അല്ലെന്നു അറിവു വർദ്ധിക്കുന്തോറും അഭിയുക്തന്മാർ അറിഞ്ഞുപോരുന്നുണ്ട്.

---

* ഒരു ബ്രഹ്മവിദ്യാർത്ഥിയായ നവാബ് സെയിഡ് ഹുസേൻ ചെയ്ത ഒരു പ്രസംഗത്തിന്റെ സംഗ്രഹം.

ജനനവും വിദ്യാഭ്യാസവും.

മുഹമ്മതുനബിയുടെ പിതൃവ്യനായ അബുടാലിബ്ബിന്റെ മകനാണ് അലി. അറബിരാജ്യത്തിലെ പുണ്യസ്ഥലമായ കഅബയിൽ, 597-ാം കൊല്ലത്തിൽ അലി ജനിച്ചു. അലി മാതൃഗർഭസ്ഥനായിരിക്കുമ്പോൾ അസാധാരണങ്ങളും ആശ്ച ര്യങ്ങളും ആയ അനുഭവങ്ങൾ അമ്മയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നുവത്രെ. അത്യുത്തമനായ ഒരു പുത്രനാണ് തനിയ്ക്കുണ്ടാകുവാൻ പോ കുന്നതെന്നു അവൾക്കപ്പോൾ അറിയാമായിരുന്നു. ജനിച്ചു ഉടനെ കുട്ടി കണ്ണുതുറന്നില്ലെന്നും മുഹമ്മതുനബി കുട്ടിയെ വന്നുനോക്കിയപ്പോൾ മാത്രമെ കുഞ്ഞു കൺമിഴിച്ചതെന്നും ഒരൈതിഹ്യമുണ്ട്.

നബി അലിയെ വളരെ പ്രേമത്തോടും ആദരവോടും കൂ ടി വളൎത്തിപ്പോന്നു. പത്തുവയസ്സായപ്പോൾത്തന്നെ മുഹമ്മ തുനബിയുടെ മാഹാത്മ്യം എന്താണെന്നറിയുവാൻ അലിക്കു സാധിച്ചു. അപ്പോൾതന്നെ അദ്ദേഹം നബിയെ ഗുരുവായി വരിക്കുകയുംചെയ്തു. അലിയെ വിദ്യ അഭ്യസിപ്പിച്ചതു നി ബിതന്നെയായിരുന്നു. മക്കായിലെ വിജനപ്രദേശങ്ങളിലു ള്ള വൃക്ഷങ്ങളുടെ തറകളിൽഇരുന്നുകൊണ്ട് നബിയുടെ ഉപ ദേശങ്ങളെ അലി കേൾക്കുകയും അവയെപ്പററി മനനംചെയ്ക യും പതിവായിരുന്നു. ഈ മനനങ്ങളിൽനിന്നു ഗൂഢങ്ങളാ യ പലതത്വങ്ങളും അദ്ദേഹം അറിഞ്ഞു. അലിയുടെ ഗുരുഭ ക്തി അപരിമിതമായിരുന്നു. തന്റെ സകലതും ഗുരുവിനാ യി ഈ ഉത്തമശിഷ്യൻ അൎപ്പിച്ചു.

യുദ്ധവൈദഗ്ദ്ധ്യം.

ഇസ്ലാംമതത്തിനായി അലി വളരെ യുദ്ധംചെയ്തിട്ടുണ്ട്. കായികശക്തി ഉണ്ടാകേണ്ട അവസരങ്ങളിലെല്ലാം ഇപ്പോ ഴും മുസൽമാന്മാർ അലിയുടെ അനുഗ്രഹത്തിനായി പ്രാൎത്ഥി

ക്കാരുണ്ട്. സത്യത്തിനും ധൎമ്മത്തിന്നും വിരുദ്ധമായ ഒരു യുദ്ധത്തിലും അലി ഏൎപ്പെട്ടിട്ടില്ല എന്നുള്ള വാസ്തവം പ്രത്യേകം സ്മരണീയമാണ്. മുസൽമാന്മാർ എപ്പോഴും അലിയുടെ അഭിപ്രായത്തെ അനുരോധിച്ചു പ്രവൎത്തിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ മഹത്തരമായ പ്രശംസയ്ക്ക് അവർ പാത്രീഭവിച്ചിരിക്കുമായിരുന്നു; എന്നുതന്നെയല്ല ശാന്തിയേയും സുഖത്തേയും കുറെക്കൂടി ലോകത്തിൽ വൎദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ അവൎക്കു സാധിച്ചിരിക്കുമായിരുന്നു. സ്വാൎത്ഥത്തിന്റെ ശകലംപോലും ഇല്ലാത്ത അലി ആരോടും അധൎമ്മമായിട്ടോ, അകാരണമായിട്ടോ യുദ്ധംചെയ്തിട്ടില്ല. സഫിനിയിലെ യുദ്ധത്തിനായി തന്റെ സൈന്യത്തെ സജ്ജമാക്കി നിൎത്തിയപ്പോൾ അദ്ദേഹം തന്റെ സേനയോടു പറഞ്ഞതാവിതു:—

“മറുപക്ഷക്കാർ യുദ്ധം തുടങ്ങുന്നതിൻമുമ്പ് നിങ്ങൾ അങ്ങോട്ടടിച്ചുകയറരുത്. ധൎമ്മം നമ്മുടെ പക്ഷത്തിലാണിരിക്കുന്നതെന്ന് നിങ്ങൾ കരുതണം. അങ്ങിനെയിരിക്കെ ശത്രുക്കൾ നമ്മെ കൊല്ലുവാൻ പുറപ്പെടുന്നതായാൽ സ്വരക്ഷക്കായി നാം യുദ്ധംചെയ്യേണ്ടതാകുന്നു. സ്വരക്ഷയ്ക്കായി ചെയ്യുന്ന യുദ്ധം ഒരിക്കലും ധൎമ്മവിരുദ്ധമായതല്ല. ഈശ്വരസഹായ്യം കൊണ്ടു നിങ്ങൾ വിജയികളായിത്തീരുന്നപക്ഷം പടക്കളത്തിൽനിന്നു പാഞ്ഞുപോകുന്നവരെ പിന്തുടരൊല്ല; മുടന്തന്മാരെ ഉപദ്രവിക്കൊല്ല; മുറിവേറ്റുകിടക്കുന്നവരെ കൊല്ലൊല്ല; സ്ത്രീകൾ നിങ്ങളെ ഉപദ്രവിക്കയൊ ബാധിക്കുകയൊ ചെയ്താലും അവരെ നിങ്ങൾ അങ്ങോട്ടുപദ്രവിക്കൊല്ല; ശത്രുക്കളെ വളഞ്ഞുപോരാടുകയൊ, തീയിലിട്ടു ചുടുകയൊ, അവരുടെ ആഹാരദ്രവ്യങ്ങളെ തടുക്കുകയൊ, അവയിൽ വിഷം ചേൎക്കുകയൊ ചെയ്യൊല്ല”. ഇപ്രകാരം ധൎമ്മയുദ്ധം ചെയ്യുവാൻ ആളുകളെ പ്രേരിപ്പിച്ച സേനാധിപന്റെ ഉദാരബുദ്ധി എത്രയും പ്രശംസാൎഹമാണെന്നു പറയേണമെന്നില്ലല്ലൊ.

മററു മതങ്ങൾ.

മററു മതക്കാർക്ക് അലി ധാരാളം സ്വാതന്ത്ര്യം കൊടുത്തിരുന്നു. അദ്ദേഹം കലീഫാവായിരുന്നകാലത്തു് മററുമതങ്ങളോടു പെരുമാറേണ്ടതിനെപ്പററി കീഴുദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്ക് ഇപ്രകാരം എഴുതിയിരിക്കുന്നു. "മുസൽമാന്മാർക്കും, മുസൽമാന്മാരല്ലാത്തവർക്കും ഒരുപോലെ ഗുണം ചെയ്യുക, മുസൽമാന്മാർ നിങ്ങളുടെ സഹോദരന്മാരാണ്; അങ്ങിനെയല്ലാത്തവരും ഈശ്വരസന്താനങ്ങളായതുകൊണ്ടു് അവർക്കും ഉപകൃതിചെയ്യുക." അദ്ദേഹത്തിൻെറ രാജ്യഭരണകാലത്തിൽ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു പള്ളികളും, പാർസികൾക്കു ആരാധനസ്ഥലങ്ങളും മുസൽമാന്മാർ കെട്ടിക്കൊടുത്തിരുന്നു.

സ്വാഭാവനിരൂപണം.

ഒരു യോദ്ധാവും, രാജ്യതന്ത്രജ്ഞനും ആയിരുന്ന ഈ മഹാൻെറ സ്വഭാവം ക്രൂരതയാലും, മിഥ്യാഭിജാത്യത്താലും കലുഷിതമായിരിപ്പാൻ തരമുണ്ടെന്നു സാധാരണക്കാർ വിചാരിക്കുമായിരിക്കാം. എന്നാൽ വിനയം,പ്രേമം, പരാത്മനിഷ്ഠ, ദയ എന്നീ സൽഗുണങ്ങൾക്ക് ലാസ്യാംഗമായിരുന്നു ഇദ്ദേഹത്തിൻെറ ഹൃദയം. "ഞാൻ നിർദ്ധനനാണ്, നിർദ്ധനന്മാരുടെ സഹവാസം എനിക്കു സുഖമാണ്" എന്ന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. കയ്യിൽ ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾഎടുത്തുകൊണ്ടു് അലി അഗതികളെ അന്വേഷിച്ചു നടക്കുക പതിവായിരുന്നു. മുഹമ്മതുനബിയുടെയും, അലിയുടെയും പരിശുദ്ധമായ ജീവിതവും,ആർദ്രമായ ചിത്തവും, അവ്യഭിചാരിണിയായ ഭക്തിയും ആകുന്നു ആളുകളെ ഇസ്ലാംമതത്തിൽ ചേരുവാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചതു്. അലിയുടെ ഉദാരബുദ്ധിയെ തെളിയിക്കുന്ന അനവധി സംഭവങ്ങൾ ഇസ്ലാം ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ വിവരിച്ചുകാണുന്നു, പിടിച്ചുകെട്ടിയ ശത്രുവിനെ വിട്ടയക്കുക; തന്നെ വധിപ്പാനായി ജനിച്ചുവന്നവനെന്നറിഞ്ഞവനെ ദ്വേഷിക്കാതിരിക്കുക;

പോൎക്കളത്തിൽ നിരായുധന്മാരായിത്തീൎന്നവൎക്ക ആയുധംകൊടുക്കുക; യാചകന്മാൎക്ക വിലപിടിച്ച സാമാനങ്ങൾ മടിക്കാതെകൊടുക്കുക; ഉപദ്രവിച്ചവരെ സഹായിക്കുക എന്നീകൃത്യങ്ങൾ ഈ മഹാന്റെ ജീവിതത്തിൽ സാധാരണയായിരുന്നു. കയ്യിൽകിട്ടിയതെല്ലാം മററുള്ളവൎക്കുകൊടുത്തു് അത്യാവശ്യം വേണ്ടതായ വസ്ത്രംകൂടിഇല്ലാതെ കീറിപ്പൊളിഞ്ഞകുപ്പായമിട്ടു് തെരുവിൽകൂടി അദ്ദേഹം നടന്നുപോയിട്ടുള്ളതായി ചില ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ വിവരിച്ചുകാണുന്നു.

അദ്ധ്യാത്മജ്ഞാനം—സൂഫിസംഘം

ഹസരത്ത് അലി ഒരു യഥാൎത്ഥ കൎമ്മയോഗിയായിരുന്നു. "ആത്മാവിനെ അറിയുന്നവൻ ഈശ്വരനെ അറിയും" എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ഈ മഹാന്റെ അദ്ധ്യാത്മജ്ഞാനം എത്രത്തോളമായിരുന്നുവെന്നു നമുക്കു് ഊഹിച്ചറിയാമല്ലൊ. ആത്മാവിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തെപ്പററി അദ്ദേഹം വേറൊരുഘട്ടത്തിൽ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. "നിന്റെ ദുഃഖത്തിനുകാരണം നിതന്നെയാണ്, ഇതു നീ അറിയുന്നില്ല; ഈ ദുഃഖത്തിൽ നിന്നുള്ള നിവൃത്തിമാൎഗ്ഗവും നിന്നിൽത്തന്നെയാണിരിക്കുന്നതു്, അതും നീ അറിയുന്നില്ല; ഈശ്വരനിൽനിന്നും നിനക്കുള്ളസന്ദേശം നിതന്നെയാണ്; നീ വെറുംസ്ഥൂലദേഹമാണെന്നു തെററിധരിക്കുന്നു. ലോകം മുഴുവനും നിന്നിൽ ഇരിക്കുന്നതെന്നറിയുക." ഇതു ആൎയ്യന്മാരുടെ അദ്വൈതവാദംതന്നെയാണ്. ഇപ്രകാരം അനുഭവപ്പെട്ടു പറയുന്നവർ അദ്വൈതികളാണെന്നുള്ളതിന്നു യാതൊരുസംശയവുമില്ല. അദ്ധ്യാത്മതത്വാദ്ധ്യാപനത്തിനായി അലി സ്ഥാപിച്ച സംഘമാണ് സൂഫിസംഘം. അസാധാരണമായ അദ്ധ്യാത്മജ്ഞാനം സമ്പാദിക്കുവാൻ യോഗ്യന്മാരായവരെ മാത്രമെ ഈ സംഘത്തിൽ അദ്ദേഹം ചേൎത്തിരുന്നുള്ളു. അലി സൂഫികൾക്കുപദേശിച്ച രഹസ്യങ്ങൾ

മുഴുവനും ഇപ്പോഴും പുറത്തുവന്നിട്ടില്ല. കാൺസ്റ്റാൻറിനോപ്പിളിൽ സൂഫിരഹസ്യങ്ങൾ അടങ്ങിയ ഒരു പുസ്തകം ഉണ്ടെന്നു പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുണ്ട്.

പുനർജ്ജന്മതത്വം.

മുസൽമാന്മാർ സാധാരണമായി പുനർജ്ജന്മതത്വത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവരല്ല. പക്ഷെ പുനർജ്ജന്മതത്വം അവാസ്തവമാണെന്നു മുഖ്യമായ ഒരു മുസ്ലീം ഗ്രന്ഥത്തിലും പറഞ്ഞിട്ടില്ല. അലി പുനർജ്ജന്മവാദത്തിൽ വിശ്വസിച്ചിരുന്നുവെന്ന് തെളിയുന്നുണ്ട്. "മനുഷ്യരെ സത്സ്വഭാവന്മാരാക്കിത്തീക്കുവാൻ പലജന്മങ്ങളും എനിക്കെടുക്കേണ്ടിവരും" എന്നു അലി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. നഹജുൽബലാഗത് എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിലാണ് മുമ്പുദ്ധരിച്ചഭാഗം കാണുന്നതു്. സൂഫികളിൽ അധികംപേരും പുനർജ്ജന്മവാദത്തിൽ വിശ്വസിച്ചുപോരുന്നു. തൻെറ പൂർവ്വജന്മങ്ങളെന്തായിരുന്നു എന്ന് അലി വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതായി 'റൌസത് സഫാ' എന്ന മുസ്ലിംഗ്രന്ഥത്തിൽ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. താൻ ഹെഡ്ഗാസിലെ നായകനായിരുന്നു എന്നും, ജനിക്കുന്നതിന്നു മുമ്പ് തൻെറ അമ്മയെ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും ഓരോ ഘട്ടത്തിൽ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞതായി കാണുന്നു.

ആഹാരശുദ്ധി.

യോഗവിദ്യയുടെ ആദ്യത്തെ പടിയാണ് ആഹാരശുദ്ധി. ബാർലി അപ്പവും, പാലും, വിനാഗരിയും, ഉപ്പും മാത്രമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ. മാംസാഹാരം അനാവശ്യമാണെന്നുള്ള അഭിപ്രായക്കാരനായിരുന്നു അദ്ദേഹമെന്നു് താഴെപറയുന്നതിൽനിന്നു തെളിയുന്നു. "നിങ്ങളുടെ വയറിനെ ചത്ത മൃഗങ്ങളുടെ ശവകുടീരങ്ങളാക്കരുതു്" (അദൌർ-വൌൽഗൌർ) എന്നു് അദ്ദേഹം ഉപദേശിച്ചിരി-

ക്കുന്നു. ഇന്നും ചില യോഗാഭ്യാസകാലങ്ങളിൽ അലിയുടെ അനുഗാമികൾ (ഷിയക്കാർ) മാംസാഹാരം വൎജ്ജിക്കുക പതിവാണ്. മാംസാഹാരത്തെക്കാൾ സസ്യഭക്ഷണം നല്ലതാണെന്നു ഇസ്ലാമിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു പറയാവുന്നതാണ്.

യോഗസിദ്ധികൾ.

അലി ഒരു സിദ്ധനായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പൂൎവ്വജന്മജ്ഞാനത്തെപ്പററി മുമ്പു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഇതുപോലെ അനവധി സിദ്ധികളും അലിക്കുണ്ടായിരുന്നു. പത്തു വയസ്സിൽ ഒരു മഹാന്റെ വൈഭവം കണ്ടറിയുക എന്നുള്ളതു തന്നെ ഒരു സിദ്ധലക്ഷണമാണ്. മററു ചില സംഭവങ്ങളെക്കൂടി പറയുന്നു. ഒരിക്കൽ അലി ധ്യാനിക്കുകയായിരുന്നു. അചഞ്ചലമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദേഹംകണ്ടു് അലി മരിച്ചുപോയെന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാൎയ്യയെ ഒരാൾ അറിയിച്ചു. വിവരങ്ങൾ ചോദിച്ചറിഞ്ഞതിന്നുശേഷം, അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിദിദ്ധ്യാസനശീലം അറിഞ്ഞിട്ടുള്ള ആ സ്ത്രീ "അദ്ദേഹം മരിച്ചിട്ടില്ല; ധ്യാനിക്കുകയായിരിക്കണം" എന്നു മറുപടി പറഞ്ഞു. മറെറാരിക്കൽ ധ്യാനിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ അമ്പുകൾ ദേഹത്തിലേററതു് അലി അറിഞ്ഞില്ലെന്നും, അതുകൊണ്ടു് അവയെ വലിച്ചെടുക്കുവാൻ മററുള്ളവരോടു നബി പറഞ്ഞുവെന്നും ഒരു കഥയുണ്ടു്. "മുസൽമാനമാരും, മുസൽമാന്മാരല്ലാത്തവരും മരിക്കുമ്പോൾ, ഞാൻ അവരുടെ അരികെ സൂക്ഷ്മമായി പോകാറുണ്ടെന്നു" അലി സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. "എന്നിൽ ത്തന്നെ ചുഴിഞ്ഞു നോക്കുമ്പോൾ ഞാൻ എവിടേയും ഉണ്ടെന്നു എനിക്കു തോന്നുന്നു" എന്നു് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

പ്രകൃതിശാസ്ത്രം.

പ്രകൃതിശാസ്ത്രത്തിൽ അപാരമായ നൈപുണ്യം ഈ മഹാനുണ്ടായിരുന്നു. രസായനശാസ്ത്രം, ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രം,

വൈദ്യം എന്നിവയെ സംബന്ധിച്ച് പല ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും അദ്ദേഹം പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവയെപ്പററി ദീഘമായി വിവരിക്കുവാൻ ഇപ്പോൾ വിചാരിക്കുന്നില്ല.

സദാചാരവാക്യങ്ങൾ.

നഹജ്ജുർബലാഗത്, അൽഷഫി എന്നി മതഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നും, അലി എഴുതിയിട്ടുള്ള കവിതകളിൽനിന്നും ചില സദാചാരവാക്യങ്ങളെ ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കുന്നു.

"ഈശ്വരൻ നമുക്കു തന്നിട്ടുള്ളവയെ വേണ്ടവിധത്തിൽ ഉപയോഗിക്കാതെ അവ കിട്ടിയതിന്നായി ഈശ്വരനെ പുകഴ്ത്തുന്നതു നന്നല്ല."

"അവനവൻെറ കുററങ്ങൾ അറിയുന്നവർ മററുള്ളവരുടെ കുററങ്ങളെപ്പററി പറയുകയില്ല."

"പരാപവാദം പാപമാണെന്നറിയുന്നവർ വൃഥാവിൽ വാക്കു പറയുകയില്ല."

"ആത്മാവിനെ അറിയുന്നവർ വിഷയങ്ങൾക്കു കീഴ്പ്പെടുകയില്ല."

"ജ്ഞാനം ഇച്ഛിക്കുന്നവരും, വിഷയസുഖം ഇച്ഛിക്കുന്നവരും ഒരിക്കലും തൃപ്തിപ്പെടുകയില്ല."

"പണ്ടു ചെയ്തിട്ടുള്ള പാപത്തിൻെറ ഫലമാണ് ദുഃഖം. പാപത്തിൻെറ പാടുകളെ ദുഃഖം മായ്ച്ചുകളയുന്നു."

"ഈ ലോകത്തിൽനിന്നു നിങ്ങളുടെ ദേഹം പോകുന്നതിന്നു മുമ്പ്, ഈ ലോകത്തിൽനിന്നു നിങ്ങളുടെ വിചാരങ്ങളെ പിൻവലിക്കുക."

"പ്രതിഫലേച്ഛകൂടാതെ ഈശ്വരനെ ആരാധിക്കുക; പ്രതിഫലേച്ഛയോടുകൂടിയുള്ള ആരാധനം ഭക്തിയല്ല, കച്ചവടമാണ്."

"ഈശ്വരൻെറ മുഖ്യമായ അനുഗ്രഹം ജ്ഞാനമാണ്; പൂർണ്ണമായ ജ്ഞാനം ശാന്തിയേയും സുഖത്തേയും ഉണ്ടാക്കുന്നു."

മഹാത്മാക്കളുടെ സന്ദേശങ്ങൾ.

[പരിഭാഷകൻ—പള്ളിയിൽ കൃഷ്ണമേനോനവർകൾ, ബി. ഏ., എൽ. ടി.]

———:o:———

ബ്രഹ്മവിദ്യാസംഘത്തിന്റെ യഥാൎത്ഥനേതാക്കന്മാരായ മൌര്യൻ എന്നും, ദേവാപി അല്ലെങ്കിൽ കുട്ട്ഹ്രമി എന്നും പേരുള്ളതായ രണ്ടു മഹാത്മാക്കൾ എ. പി. സിന്നററ് എന്ന ഇംഗ്ലീഷുകാരന് 1880 മുതൽ 1884 വരെ നാലു സംവത്സരങ്ങൾക്കിടയിൽ എഴുതിയ എഴുത്തുകളെ 'മഹാത്മാസന്ദേശങ്ങൾ' എന്ന നാമധേയത്തിൽ എ. ടി. ബാൎക്കർ എന്ന ഒരു ബ്രഹ്മവിദ്യാസംഘക്കാരൻ പകൎത്തി ഒരു ആമുഖോപന്യാസത്തോടുകൂടി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. * ഈ സന്ദേശങ്ങളിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്ന തത്വജ്ഞാനസിദ്ധാന്തങ്ങളും സന്മാൎഗ്ഗികതത്വങ്ങളും അത്യുൽകൃഷ്ടങ്ങളായതുകൊണ്ട് അവയിൽ പറയുന്ന ചില സംഗതികളെ മലയാളികൾക്കു ദൃഷ്ടിഗോചരമാക്കിത്തീൎക്കുന്നതു നന്നായിരിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നു.

അമേരിക്കയിൽ ന്യൂയോൎക്ക് എന്ന നഗരത്തിൽ 1875-ാമാണ്ട് ബ്രഹ്മവിദ്യാസംഘത്തെ സ്ഥാപിച്ചതു് റഷ്യാരാജ്യക്കാരിയായ ബ്ലാവട്സ്കി എന്ന വിദുഷിയും അമേരിക്കയിലെ ഐക്യനാടുകളിലെ സൈന്യത്തിൽ വലിയ സ്ഥാനം വഹിച്ച കർണൽ ഓൾക്കോട്ട് എന്ന മഹാനും ആണെന്നുള്ളതു സുപ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. എന്നാൽ ഈ സംഘത്തിന്റെ അദൃശ്യനേതാക്കളായ മഹാത്മാക്കളെപ്പററി യഥാൎത്ഥമായ

---

* THE MAHATMA LETTERS.
TO
A. P. Sinnett from The Mahatma's M. & K. H. Transcribed, compiled, and with an Introduction by A. T. BARKER.
T. Fisher Unwin Ltd, London: Adelphi Terrace
Price in Great-Britain 21 S. (Net).

ഓം.

സത്യാന്നാസ്തി പരോധൎമ്മഃ

സനാതനധൎമ്മം.

ശ്രേയാൻ ദ്രവ്യമയാദ്യജ്ഞാൽ ജ്ഞാനയജ്ഞഃ പരന്തപ. ഗീത 4-33.

പുസ്തകം 15. { 1925—സെപ്തംബർ. } നമ്പർ. 9.

മയൂരശതകം.

(സൂൎയ്യശതകം.)

(237-ാം പേജിൽനിന്നും തുടൎച്ച.)

24.

നിശ്ശേഷാശാവപൂരപ്രവണഗുരുഗുണ
ശ്ലാഘനീയസ്വരൂപാ
പൎയ്യാപ്തം നൊദയാദൌ ദിനഗമസമയോ-
പപ്ലവെപ്യുന്നതൈവ।
അത്യന്തം യാനഭിജ്ഞാക്ഷണമപിതമസാ
സാകമെകത്രവസ്തും
ബ്രധ്നസ്യേദ്ധാരുചിൎവ്വോരുചിരിവരുചിത
സ്യാൎത്തയെ വസ്തുനോസ്തു॥

യാ=യാതൊരു സൂൎയ്യന്റെ രുചി. നിശ്ശേഷാശാവപൂരപ്രവണഗുരുഗുണശ്ലാഘനീയസ്വരൂപാ=എല്ലാദിക്കുകളുടേയും ഭരണത്തിങ്കൽ അനുകൂലമായും ഗുരുവായും ഇരിക്കുന്ന മാഹാത്മ്യത്താൽ ശ്ലാഘിക്കത്തക്ക സ്വരൂപ

ത്തോടുകൂടിയതാകുന്നു. എല്ലാ മനോരഥങ്ങളേയും നിറവേററുന്നതിന്ന് അനുകൂലമായും ഗുരുവായും ഇരിക്കുന്ന നന്മയോടുകൂടിയ എന്നുമൎത്ഥം. ഉദയാദൌ=ദിനാരംഭത്തിൽ മാത്രം. പൎവ്വാഷ്ടം=വേണ്ടതുപോലെ. ഉന്നതാ,ന= ഉയൎന്നതല്ലാത്തതാകുന്നു. അഭിവൃദ്ധി മുഖത്തിൽ മാത്രം ഉയൎന്നതല്ലാത്തതാകുന്നു എന്നുകൂടി അൎത്ഥം. പിന്നെയോ; എന്നാൽ, ദിനഗമസമയോപപ്ലവെ അപി=ദിനാവസാനമാകുന്ന ആപത്തിൽകൂടെ. ഉന്നതാ,ഏവ=ഉയൎന്നതായിത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നു. ആപത്തുകാലത്തിലും ഉയൎന്നതന്നെയിരിക്കുന്നു എന്നുമൎത്ഥം. ക്ഷണം അപി=അല്പനേരമെങ്കിലും. തമസാ=ഇരുളോട്, താമാസ്സുണത്തോട് എന്നുമൎത്ഥം. സാകം=കൂടെ. ഏകത്ര=ഒരിടത്ത്. വസ്തും=ഇരിക്കാനായി. അത്യന്തം, അനഭിജ്ഞാ=തീരുമാനം അറിയാത്തതാകുന്നു. ഇദ്ധാ=ജ്വലിച്ച, തടവില്ലാത്ത എന്നുകൂടി അൎത്ഥം. രുചിഃഇവ =ആഗ്രഹംപോലെ (അൎത്ഥാൽ സൂൎയ്യന്റെ) ഇരിക്കുന്ന. ബ്രധ്നസ്യ= സൂൎയ്യന്റെ. രുചിഃ=ശോഭ. വഃ=നിങ്ങളുടെ. രുചിതസ്യ=പ്രാൎത്ഥിക്കപ്പെട്ട. വസ്തുനഃ=കാൎയ്യത്തിന്റെ. ആപ്തയെ=ലാഭത്തിനായി. അസ്തു= ഭവിക്കട്ടെ. സൂൎയ്യന്റെ അഭിലാഷംപോലിരിക്കുന്ന കാന്തി നിങ്ങളുടെ ഇഷ്ടം സാധിപ്പിച്ചുതരട്ടെ എന്നു ഭാവം.

25.

ബിഭ്രാണഃ ശക്തിമാശു പ്രശമിതബലവ-
ത്താരകൌൎജ്ജിത്യഗുൎവ്വീം
കുൎവ്വാണൊ ലീലയാധഃ ശിഖിനമിവലസ-
ച്ചന്ദ്രകാന്താവഭാസം।
ആദധ്യാദന്ധകാരെ രതിമതിശയനീ-
മാവഹൻ വീക്ഷണാനാം
ബാലോ ലക്ഷ്മീമപാരാമപരഇവഗുഹൊ-
ഹൎപതെരാതപൊവഃ॥

ആശു=വേഗം. പ്രശമിതബലവത്താരകൌൎജ്ജിത്യഗുൎവ്വീം=നശിപ്പിക്കപ്പെട്ട കരുത്തേറിയ നക്ഷത്രങ്ങളുടെ തേജോഗൎവ്വത്തോടുകൂടിയ, നക്ഷത്രങ്ങളുടെ കാന്തിയെ നശിപ്പിക്കുന്ന. സുബ്രഹ്മണ്യപക്ഷത്തിലാകട്ടെ, നശിപ്പിക്കപ്പെട്ട ബലവാനായ താരകാസുരന്റെ ബലഗൎവ്വത്തോടുകൂടിയ. ബലവാനായ താരകാസുരനെ കൊന്ന എന്നൎത്ഥം. ഗുൎവ്വീം=പൂജ്യയായ, വലിയ എന്നുകൂടി അൎത്ഥം. ശക്തിം=സാമൎത്ഥ്യത്തെ, വേലായുധത്തെ എന്നുകൂടി അൎത്ഥം. ബിഭ്രാണഃ=വഹിക്കുന്ന. ലീലയാ=കളിയാൽ പ്രയാസംകൂടാതെ.

ശിഖിനം=അഗ്നിയേയും. ലസച്ചന്ദ്രകാന്താവഭാസം,അപി=ശോഭിക്കുന്ന ചന്ദ്രന്റെ നല്ല ശോഭയേയും, ശോഭിക്കുന്ന ചന്ദ്രകാന്തമണികളുടെ ശോഭയേയും. (സുബ്രഹ്മണ്യപക്ഷത്തിൽ ശോഭിക്കുന്ന മയിൽപീലികളുടെ അററങ്ങളെക്കൊണ്ടു് ശോഭിക്കുന്ന.) ശിഖിനം അപി=മയിലിനേയും. അധഃകുർവ്വാണഃ=നിന്ദിക്കുന്ന, ശോഭകെടുത്തുന്ന. (വാഹനമാക്കിച്ചെയ്യുന്ന എന്നുകൂടി അർത്ഥം.) അന്ധകാരെ=ഇരുളിൽ കഴഞ്ഞിയ. ഈക്ഷണാനാം=പ്രാണിനേത്രങ്ങൾക്കു്. അതിശയനീം=വളന്ന. രതിം=സന്തോഷത്തെ, പദാർത്ഥദശ്നശക്തിയെ. ആവഹൻ=ഉണ്ടാക്കുന്ന. (സുബ്രഹ്മണ്യപക്ഷത്തിൽ.) അന്ധകാരെഃ=ശിവന്റെ. ഈക്ഷണാനാം=മൂന്നു കണ്ണുകൾക്കും. അതിശയിനീംരതിം=അധികസന്തോഷത്തെ. കുർവ്വാണഃ=ചെയ്യുന്ന. (പുത്രനെ കാണുമ്പോൾ അച്ഛന്റെ കണ്ണുകൾക്കു ആഹ്ലാദമുണ്ടാകുമല്ലൊ.) അപരഃ ഗുഹഃ ഇവ=പ്രസിദ്ധനല്ലാത്ത സുബ്രഹ്മണ്യനെന്നപോലിരിക്കുന്ന. ബാലഃ=ഉദയകാലത്തിലുള്ള. അഹർപതെഃ=സൂൎയ്യന്റെ. ആതപഃ=വെയില്. ബാലകിരണം. അപാരാം=അതിരില്ലാത്ത. ലക്ഷ്മീം=സമ്പത്തിനെ, ശോഭയെ. ആദദ്ധ്യാൽ=ചെയ്യട്ടെ. (തുടരും)

പി. കെ. നാരായണശാസ്ത്രികൾ.

മോഹനവിദ്യ.

(അഥവാ)

ഹിപ്നോട്ടിസം.

(232-ാംപേജിൽനിന്നു തുടൎച്ച).

V.

ഗുണദോഷനിരൂപണം.

പൃഥിവി, അപ്പു്, തേജസ്സു്, വായു ഈ നാലു ഭൂതങ്ങളിലും, അവയുടെ ആഘാതപ്രത്യാഘാതങ്ങളിലും മാത്രം വിശ്വസിച്ചുവരുന്ന ജനങ്ങളെ അമ്പരപ്പിക്കുവാൻ ആ നാലുഭൂതങ്ങളുടെ വ്യാപാരങ്ങൾക്കപ്പുറത്തുള്ള ഏതു തുച്ഛശക്തിക്കും സാധിക്കുന്നതാണു്. അതുകൊണ്ടു്, മോഹനവിദ്യപോലെയുള്ള

ക്ഷുദ്രസിദ്ധികളെ അവർ കാമധേനുവെന്നും ചിന്താമണിയെന്നും മററും കൊണ്ടാടുന്നതു് ഒട്ടും അത്ഭുതമല്ല. നേരേമറിച്ച് ഈശ്വരലക്ഷണങ്ങളായ അണിമാദിസിദ്ധികൾകൂടി പരമപദസോപാനത്തിൽനിന്നു തള്ളിയിടുന്ന പ്രലോഭനങ്ങളായി കരുതുന്ന മുമുക്ഷുക്കൾ മോഹനവിദ്യയെ കേവലം വർജ്ജ്യമായിട്ടാണു് കരുതുന്നതു്.

എന്നാൽ സാധാരണ പ്രാപഞ്ചികന്മാരുടെ നിലയിൽ മേൽപറഞ്ഞ രണ്ടററത്തേക്കും പോകാതെ മോഹനവിദ്യയെ നിരീക്ഷണം ചെയ്യുമ്പോൾ കാണാവുന്ന ഗുണദോഷങ്ങളെ ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കാം.

ഗുണങ്ങൾ.

1. സ്ഥൂലദേഹത്തിലെ ശക്തികളെമാത്രം അവലംബിച്ച് അടിയുറപ്പില്ലാതെ നിൽക്കുന്ന പാശ്ചാത്യമനശ്ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർക്ക് ആലോചനാവിഷയമായ പല മനുഷ്യശക്തികളേയും മോഹനവിദ്യ വെളിപ്പെടുത്തിട്ടുണ്ടു്. മോഹനവിദ്യ പ്രചരിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയതിന്റെ ശേഷം പാശ്ചാത്യരുടെ മനശ്ശാസ്ത്രം വളരെ പരിഷ്കരിക്കയും പരമാത്മതത്താടടുക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. വയററിലുള്ള യകൃത്തിൽ (Liver) നിന്നു പിത്തനീരു പുറപ്പെടുന്നതുപോലെ തലച്ചോററിൽ നിന്നു് വിചാരങ്ങളുണ്ടാകുന്നുവെന്നായിരുന്നു അനാത്മവാദികളുടെ സിദ്ധാന്തം. എന്നാൽ മാസ്മരമയക്കത്തിൽ പ്രയോഗപാത്രങ്ങളുടെ തലച്ചോറു നന്നേ ക്ഷീണിച്ചിരിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ, ഉണർന്നിരിക്കുമ്പോൾകൂടി സാധിക്കാത്ത ഗഹന വിഷയങ്ങളെ അവർ വ്യക്തമായി പ്രതിപാദിക്കുന്നു. മോഹനവിദ്യയിലെ ഈ ഒരു സംഗതികൊണ്ടുതന്നെ ആ പഴയ വാദം തകർന്നുപോയിരിക്കുന്നു. ഇതുപോലെ ഉറക്കം, ഉന്മാദം മുതലായ വിഷയങ്ങളെപ്പററി പണ്ടത്തെ ന്യായങ്ങളെല്ലാം

ബ്രഹ്മസൂത്രം.

(ബ്രഹ്മശ്രീ വി. കെ. നാരായണഭട്ടതിരിയവർകൾ.)

(244-ാംപേജിൽനിന്നു തുടച്ച.)

1—3—1.

ദ്യുഭ്വാദ്യധികരണം.

1—3—2.

മുക്തോപസൃപ്യവ്യപദേശാൽ.

മുക്തോപസൃപ്യ=മുക്തന്മാരാൽ ഉപസൃപ്യം, ഉപസൃപ്യം =പ്രാപ്യത്വം, വ്യപദേശം=പറയപ്പെടുക. താല്പര്യം പറയുന്നു.

മുണ്ഡകത്തിലെ 'യസ്മിൻ ദ്യൗഃ പൃഥിവീ' എന്ന മന്ത്രത്തിൽ ലോകങ്ങളുടെ ആശ്രയമായിട്ട ഒരു വസ്തുവിനെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നും, ആ വസ്തു ബ്രഹ്മമാണെന്നും മുമ്പു വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇനി ആറു സൂത്രങ്ങളെക്കൊണ്ട് മുമ്പു പറഞ്ഞതിനെത്തന്നെ സ്ഥിരപ്പെടുത്തുന്നു. അതിലേക്ക് ഈ സൂത്രം കൊണ്ട് ഒരു യുക്തിയെ കാണിക്കുന്നു. മുണ്ഡകത്തിൽ ആ പ്രകരണത്തിൽതന്നെ ഇങ്ങിനെ പറയുന്നു.

'തഥാവിദ്വാൻ നാമരൂപാദ്വിമുക്തഃ പരാൽപരം പുരുഷമുപൈതിദിവ്യം'. ലോകത്തിന്റെ ആശ്രയമായിട്ടുള്ളതിനെ അറിഞ്ഞവൻ നാമരൂപമായ പ്രപഞ്ചത്തിൽനിന്നു വിമുക്തനായിട്ട പരത്തിൽനിന്നു പരമായും, സ്വതഃപ്രകാശനായും ഇരിക്കുന്ന പുരുഷനെ പ്രാപിക്കുന്നു എന്നു പറയുന്നു. ലോകങ്ങളുടെ ആശ്രയമായിട്ടുള്ളതിനെ അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളവനു മുക്തികിട്ടും എന്നു ഇതിൽനിന്നു കിട്ടുന്നു. ബ്രഹ്മജ്ഞാനത്തിനാലാണ് മുക്തി എന്നു ശ്രുതികളിൽ പ്രസിദ്ധമാണ്. ആകയാൽ ലോകങ്ങളുടെ ആശ്രയം ബ്രഹ്മമാണെന്നു വരുന്നു.

സാംഖ്യശാസ്ത്രസിദ്ധമായ പ്രകൃതിയല്ല ലോകങ്ങളുടെ ആശ്രയമെന്ന് അടുത്തസൂത്രംകൊണ്ടു പറയുന്നു.

1—3—3

നാനുമാനമതച്ഛബ്ദാൽ.

അനുമാനം=അനുമിക്കപ്പെടുന്ന പ്രകൃതി, ന=ലോകങ്ങളുടെ ആശ്രയമല്ല, അതച്ഛബ്ദം=ലോകങ്ങളുടെ ആശ്രയവും അചേതനവും ആയ ഒരു വസ്തുവിനെ വേദങ്ങളിൽ പറയുന്നില്ല. താല്പയ്യം പറയാം. വാസ്തവം പറയുകയാണെങ്കിൽ ഈ സൂത്രംകൊണ്ട് വൈശേഷികാദി മതങ്ങളേയും സാംഖ്യമതത്തേയും നിഷേധിക്കുന്നു. വൈശേഷികാദിമതക്കാർ പരമാണുക്കളെ ലോകങ്ങളുടെ ആശ്രയമായി സ്വീകരിക്കുന്നു. സാംഖ്യന്റെ അഭിപ്രായം പ്രകൃതിയാണെന്നാകുന്നു. വൈശേഷികൻ പരമാണുക്കളെ അനുമിക്കുന്നു. സാംഖ്യൻ പ്രകൃതിയെ അനുമിക്കുന്നു. ഇവരെല്ലാവരും ലോകങ്ങളുടെ ആശ്രയമായ വസ്തുവിനെ അനുമാനപ്രമാണംകൊണ്ടു സ്വീകരിക്കുന്നു. അനുമാനംകൊണ്ടു സിദ്ധമായ വസ്തുവല്ല ലോകങ്ങളുടെ ആശ്രയമെന്നു വേദത്തെ പ്രമാണിക്കുന്നു. വേദാന്തി പറയുന്നു; പ്രത്യക്ഷവസ്തുവാണ് ലോകങ്ങളുടെ ആശ്രയമെന്നു വേദം ഘോഷിക്കുന്നു. സവ്വജ്ഞനും സവ്വവ്യാപകവും ആയ ബ്രഹ്മചൈതന്യം ജ്ഞാനികൾക്കു പ്രത്യക്ഷവിഷയമായിത്തീരുമെന്നും ഇങ്ങിനെ പ്രത്യക്ഷവിഷയമായിത്തീന്ന ബ്രഹ്മചൈതന്യംതന്നെയാണ് ലോകങ്ങളുടെ ആശ്രയമെന്നും വേദങ്ങൾ പറയുന്നു. ലോകങ്ങളുടെ ആശ്രയം ചേതനമായ വസ്തുവാണെന്നും, അചേതനവസ്തുക്കളെ ലോകങ്ങളുടെ ആശ്രയമായി സ്വീകരിക്കുന്ന മതങ്ങളെല്ലാം വേദവിരുദ്ധമാണെന്നും ഈ സൂത്രംകൊണ്ടു പറയുന്നു. എന്നാൽ ചേതനമായ ജീവാത്മാവു ലോകങ്ങളുടെ ആശ്രയമല്ലെന്നു അടുത്ത സൂത്രംകൊണ്ടു കാണിക്കുന്നു.

1—3—4.

പ്രാണഭൃച്ച

(ന, അതച്ഛബ്ദാൽ എന്ന രണ്ടു പദങ്ങളെ ഈ സൂത്രത്തിലേക്ക് എടുക്കണം.)

പ്രാണഭൃൽ=പ്രാണനാകുന്ന ഉപാധിയോടുകൂടിയ ജീവാത്മാവ്, ന=ലോകങ്ങളുടെ ആശ്രയമല്ല, അതച്ഛബ്ദം=കിഞ്ചിജ്ഞനായ ആത്മാവിനെ ലോകങ്ങളുടെ ആശ്രയമായി വേദങ്ങളിൽ പറയുന്നില്ല. സൎവ്വജ്ഞനാണ് ലോകങ്ങളുടെ ആശ്രയം. ജീവാത്മാവ് കിഞ്ചിജ്ഞനാകുന്നു. ആയതിനാൽ ജീവാത്മാവ് ലോകങ്ങളുടെ ആശ്രയമല്ലെന്നു ചുരുക്കം. ജീവാത്മാവും പരമാത്മാവും ഒന്നായതിനാൽ ഈ പറഞ്ഞതു ശരിയായിട്ടില്ലെന്ന ശങ്കയെ, അടുത്തസൂത്രം ഇല്ലാതാക്കുന്നു.

1—3—5.

ഭേദവ്യപദേശാൽ.

ഭേദവ്യപദേശം=ജീവാത്മാവിന്നും പരമാത്മാവിന്നും ഭേദമുണ്ടെന്നു പറയുന്ന അതു ഹേതുവായിട്ട്, ഈ അധികരണത്തിന്റെ വിഷയമായ മുമ്പുകാണിച്ച മന്ത്രത്തിൽതന്നെ 'തമേവൈകംജാനഥാത്മാനം' എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ആ ആത്മാവിനെ സകലപ്രാണികളുടേയും ആത്മാവായി അറിയേണമെന്നാണ് അതിന്റെ അൎത്ഥം. അറിയുന്നവൻ ജീവാത്മാവും അറിയപ്പെടുന്നതു് പരമാത്മാവും ആകുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ഈ ആത്മാക്കൾക്കു് ഭേദമുണ്ടെന്നു വരുന്നു. പക്ഷെ ഈ ഭേദം സംസാരദശയിലാണ് എങ്കിലും സംസാരദശയിലിരുന്നു് പറയുമ്പോൾ ജീവാത്മാവ് ലോകങ്ങളുടെ ആശ്രയമാണെന്നു പറയുന്നതു് ശരിയല്ലെന്നു ചുരുക്കം. അടുത്ത സൂത്രവും വേറെ ഒരു യുക്തിയേയും കാണിക്കുന്നു.

1—3—6.
പ്രകരണാൽ.

പ്രകരണം=ഇതു പരമാത്മപ്രകരണം. (കസ്മിന്നു ഭഗവോ വിജ്ഞാതേ സവ്വമിദം വിജ്ഞാതം ഭവതി.) എന്തിനേ അറിഞ്ഞാലാണ് സവ്വത്തേയും അറിയുക എന്നാണാരംഭിച്ചിട്ടുള്ളതു്. സവ്വസ്വരൂപമായ പരമാത്മാവിനെ അറിഞ്ഞാലെ സവ്വത്തെയും അറിയുകയുള്ളു. പരമാത്മാവാണ് പ്രകൃതത്തിലെ മുഖ്യവിഷയം എന്നു ചുരുക്കം. ജീവാത്മാവിനേയും ഈ പ്രകരണത്തിൽ പറയുന്നുണ്ടെന്നു ശങ്കിച്ച് ആ ശങ്കയെ അടുത്തസൂത്രം പരിഹരിക്കുന്നു.

1—3—7.
സ്ഥിത്യദനാഭ്യാംച.

സ്ഥിത്യദനങ്ങൾ=സ്ഥിതി, അദനം ഈ വിശേഷണങ്ങളെക്കൊണ്ട് ജീവാത്മാവിന്റെയും പരമാത്മാവിന്റേയും ഭേദത്തെ കാണിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നതു്. ഈ സംഗതി കൊണ്ട് ജീവാത്മാവു് പ്രകരണത്തിലെ മുഖ്യവിഷയമാവുന്നതല്ല. ആ മന്ത്രത്തേയും കാണിക്കാം.

ദ്വാ സുപർണ്ണാ സയുജാ സഖായാ
സമാനം വൃക്ഷം പരിഷസ്വജാതേ
തയോരന്യഃ പിപ്പലം സ്വാദ്വത്തി
അനശ്നന്നന്യോ അഭിചാകശീതി".

ഏകരൂപമായ പ്രത്യക്ഷത്തിൽ കാരണങ്ങളും, യോജിക്കപ്പെട്ടവയും, ശോഭനഗതിയോടുകൂടിയവയും ആയ രണ്ടു പക്ഷികൾ, വിശേഷത്തോടുകൂടാത്ത വൃക്ഷത്തെ ആശ്രയിച്ച് നില്ക്കുന്നു. അവയിൽ ഒന്ന് വിചിത്രരൂപമായ കമ്മഫലത്തെ അനുഭവിക്കുന്നു. മറ്റേതു ഭക്ഷിക്കാതെ സാക്ഷിഭാവത്തോടു

കൂടി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. ഇതാണ് ഇതിന്റെ അത്ഥം. കമ്മഫലത്തെ അനുഭവിക്കുന്നതു് ജീവാത്മാവും സാക്ഷിഭാവത്തോടുകൂടി ഇരിക്കുന്നതു പരമാത്മാവും ആകുന്നു. ഭേദത്തോടുകൂടി ഈ രണ്ടു ആത്മാക്കളെ ഇവിടെ പറഞ്ഞതിന്റെ ഉദ്ദേശം ജീവാത്മാവിൽനിന്നു ഭേദത്തെ കാണിച്ചുംകൊണ്ടു് പരമാത്മസ്വരൂപത്തെ കാണിക്കുകതന്നെയാണ്. ആയതിനാൽ പരമാത്മാവിന്റെ പ്രകരണമാണിതു്. അതുകൊണ്ടു് ലോകങ്ങളുടെ ആശ്രയമായിട്ടുള്ളതു് പരമാത്മാവുതന്നെയാകുന്നു.

മഹാത്മാക്കളുടെ സന്ദേശങ്ങൾ.

(പരിഭാഷകൻ—പള്ളിയിൽ കൃഷ്ണമേനോനവർകൾ, ബി. എ., എൽ. ടി.)

(262-ാം പേജിൽനിന്നു തുടച്ചു.)

—×—

ഈ സന്ദേശങ്ങൾ എഴുതി അയച്ച കാര്യത്തിലും കുറേ അസാധാരണതയും ആശ്ചര്യവും ഉണ്ടു്. എന്തെങ്കിലും ഒരു കാര്യത്തെപ്പററി എഴുതുവാനുള്ളപ്പോൾ മഹാത്മാവിന്റെ വിചാരങ്ങളെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യന്മാരിൽ ഒരുവൻ സൂക്ഷ്മദൃഷ്ടികൊണ്ടു കണ്ടു് സങ്കല്പശക്തിയാൽ കടലാസിൽ പതിപ്പിക്കുകയും പിന്നീടു് അദ്ദേഹം—മഹാത്മാവു്—തെററ തിക്കുകയും ചെയ്യും. ചിലപ്പോൾ കാര്യഗൌരവത്തെ അനുസരിച്ചു് ആചാര്യൻതന്നെ ഇപ്രകാരം സങ്കല്പശക്തികൊണ്ടു പതിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുക പതിവാണ്. ആരായാലും ആചാര്യന്റെ കയ്യക്ഷരത്തിന്റെ വടിവിലായിരിക്കും എഴുത്തു്. ഓരോ അക്ഷരവും, വാക്കും, വാചകവും മനസ്സിൽ വ്യക്തമായി കാണണം. ഇങ്ങിനെ കാണുന്നതു് കടലാസിൽ എങ്ങിനെ പതിക്കുന്നു എന്നു വ്യക്തമാക്കുവാൻ കുറെ പ്രയാ-

സമാണ്. എങ്കിലും ഒരു ഉദാഹരണം പറയാം. ച്ഛായ എടുക്കുമ്പോൾ കണ്ണാടിയിൽ രൂപം പതിച്ച് ആളുടെ ആകൃതി കാചാന്തരത്തിൽ രൂപപ്പെടുത്തുന്നു. ഇതുപോലെതന്നെ മനസ്സിൽ സ്പഷ്ടമായി സങ്കല്പിക്കപ്പെടുന്ന വാക്കുകളും വാചകങ്ങളും പ്രത്യക്ഷമായി കാണത്തക്കവിധത്തിൽ രൂപപ്പെടുന്നു.

ഇക്കാര്യത്തെപ്പററി കഥുമി എന്ന മഹാത്മാവ് ഹ്യൂം സായ്‌വിന്നു അയച്ചതും പ്രസ്തുതപുസ്തകത്തിൽ 229-ാംഭാഗത്തിൽ 30-ാമത്തേതായി ചേർത്തിരിക്കുന്നതുമായ എഴുത്തിൽ ഇങ്ങിനെ പറയുന്നു:—"ആരുടെ വിചാരങ്ങളെ അറിയണമെന്നു ഞങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നുവോ അവരിൽ ഞങ്ങളുടെ മനസ്സ് അത്യന്താൻതൃപ്തത്തോടും ഏകാഗ്രതയോടുംകൂടി ഇരിക്കാത്ത പക്ഷം, അവരുടെ വിചാരങ്ങളെ വായിക്കുവാൻ—അറിയുവാൻ—ഞങ്ങൾക്കു കഴിവില്ലെന്നു നിങ്ങൾക്കറിയാമല്ലോ. അങ്ങിനെ ഇരുന്നാൽ അറിയാമെന്നുള്ള സംഗതിയും നിർവ്വിവാദമാണ്."

ഇനി എഴുത്തുകൾ അയയ്ക്കുന്ന സമ്പ്രദായത്തെപ്പററി പറയാം. സിന്നററ് സായ്‌വിന്നു അയച്ച എഴുത്തുകൾ മിക്കതും ബ്ളാവട്സ്കി മദാമ്മയ്ക്കു അയച്ച എഴുത്തുകളിൽ അടക്കംചെയ്താണയച്ചിട്ടുള്ളത്. അപൂർവ്വം ചിലപ്പോൾ നേരിട്ടും അയച്ചിട്ടുണ്ട്. ഏതുവിധമായാലും തപാൽവഴിക്കു വരുന്നതു വളരെ അസാധാരണമാണ്. എഴുത്തുകൾ യദൃച്ഛയായിട്ട് മേശപ്പുറത്തു വീഴുകയോ, മേശയുടെ വലിപ്പിൽനിന്നു തുറക്കുമ്പോൾ കിട്ടുകയോ, അല്ലെങ്കിൽ കുപ്പായത്തിന്റെ കീശയിൽ നിന്നു കിട്ടുകയൊ ചെയ്യും. ഈ അദൃശ്യശക്തി പ്രയോഗിക്കുവാനുള്ള പ്രധാന കാരണങ്ങളിൽ ഒന്നു പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങൾക്കതീതമായിട്ടു യാതൊന്നുംതന്നെ പ്രപഞ്ചത്തിൽ

ഇല്ലെന്നുള്ള നാസ്തികബുദ്ധിയോടുകൂടിയ അന്നത്തെ പാശ്ചാത്യവിദ്വാന്മാൎക്ക അമാനുഷശക്തികളിൽ വിശ്വാസം ജനിപ്പിക്കണം എന്നുള്ള വിചാരമാകുന്നു. ഇതിനെപ്പററി ആശ്ചൎയ്യപ്പെടുവാനില്ല. ബ്രഹ്മവിദ്യാസംഘത്തിന്റെ ആവിർഭാവം തന്നെ പാശ്ചാത്യരുടെ ഇടയിൽ അന്നു വൎദ്ധിച്ചുവന്നിരുന്ന ആത്മാന്ധകാരത്തെ നശിപ്പിച്ച് ഈശ്വരസൽഭാവത്തിൽ ആസ്തിക്യം ജനിപ്പിക്കണം എന്നുള്ള ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടിയാണല്ലൊ. എന്നാൽ ഈ ഉദ്ദിഷ്ടകാൎയ്യസാദ്ധ്യത്തിന്നു അദൃശ്യശക്തിപ്രകടനം മതിയാകുന്നതല്ലെന്ന് ആ ആചാൎയ്യന്മാൎക്കതന്നെ വേഗത്തിൽ മനസ്സിലായി. ഒടുവിൽ അവർ ഇങ്ങിനെയുള്ള ആശ്ചൎയ്യസംഭവങ്ങളെ അശേഷം നിറുത്തുകയും ചെയ്തു.

260-ാംഭാഗത്തിൽ 43-ാമത്തെ എഴുത്തിൽ മരുരാജൎഷി എന്ന മഹാത്മാവ് ഇപ്രകാരം പറയുന്നു:—"അത്ഭുതസംഭവങ്ങൾക്കായിട്ടുള്ള അത്യാസക്തിയാകുന്ന മായയെ ഭേദിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കു. ലോകത്തിലെങ്ങും എന്നും ആചാൎയ്യന്മാർ ഗുപ്തവിദ്യാൎത്ഥികളായ തങ്ങളുടെ ശിഷ്യന്മാൎക്ക കൊടുത്തിരിക്കുന്ന ഉപദേശം ആണിത്. മദ്യം, കറപ്പ് എന്നിവയ്ക്കുള്ള ആസക്തിപോലെ ഇതും അനുഭവിക്കുന്തോറും വൎദ്ധിച്ചുവരുന്നതാണ്. പ്രേതാകൎഷണസംഘക്കാർ ഈ വ്യാമോഹത്താൽ ലഹരിപിടിച്ചവരായിരിക്കുന്നു. ഈ മായാഭ്രമം അവരെ മദോന്മത്തന്മാരാക്കിത്തീൎത്തിരിക്കുന്നു. അത്ഭുതകൎമ്മങ്ങൾ കൂടാതെ നിങ്ങൾക്ക സുഖമായിട്ടിരിക്കുവാൻ കഴിയാത്തപക്ഷം നിങ്ങൾക്ക ഞങ്ങളുടെ തത്വജ്ഞാനം ഒരിക്കലും മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. മനഃസമാധാനത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്ന വേദാന്തതത്വനിൎണ്ണയമാണ് നിങ്ങൾക്ക വേണ്ടതെങ്കിൽ—ഇതുകൊണ്ടു നിങ്ങൾക്ക തൃപ്തിപ്പെടാമെങ്കിൽ—നമുക്ക് എഴുത്തുകുത്തു ചെയ്യാം. ജ്ഞാനമുണ്ടായാൽ കാലാന്തരത്തിൽ സകലവും ഉണ്ടാകുമെന്നു നിങ്ങളുടെ ഒരു പഴയ ഉപ

ദ്രഷ്ടാവു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു് ഒരു ഗഹനമായ തത്വമാണെ-ന്നു ധരിച്ചാലും. ഞങ്ങളുടെ എഴുത്തുകൾ ആകാശത്തുനി-ന്നു നിങ്ങളുടെ മടിയിൽ വീണു എന്നിരിക്കട്ടെ; അഥവാ നിങ്ങളുടെ തലേണയുടെ ചുവട്ടിൽനിന്നു് കിട്ടി എന്നിരിക്ക-ട്ടെ. ഇതുകൊണ്ടു് ഞങ്ങൾ ഉപദേശിക്കുന്ന വേദാന്തതത്വ ങ്ങൾക്കു് എന്തൊരു വിശേഷഗുണമാണുണ്ടാകുന്നതു്? ഞ-ങ്ങളുടെ തത്വജ്ഞാനം അബദ്ധമാണു് എങ്കിൽ, ഒരു ഇന്ദ്രജാ ലവും അതിനെ സാധുവാക്കുന്നതല്ല. ഈ നിശ്ചയത്തെ മന സ്സിൽ ഉറപ്പിക്കുക; നാം ബുദ്ധിമാന്മാരെപ്പോലെ കാൎയ്യം ആലോചിച്ചുനോക്കുക. ചെപ്പടിവിദ്യകൊണ്ടു് എന്തൊരു പ്രയോജനമാണുള്ളതു്? നാം വെറും ജാലവിദ്യയ്ക്കും വേദാന്ത ത്തിനും തമ്മിലുള്ളവ്യത്യാസം മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയാത്ത കുഞ്ഞുങ്ങളല്ലല്ലോ."

ഇതുപോലെ തന്നെ അണിമാദി ഐശ്വൎയ്യസിദ്ധി കളുടെ നിസ്സാരതയെപ്പററി പറയുന്നതായ വേറെ എഴുത്തു കളും ഉണ്ടു്. (തുടരും)

ശ്രീ ഗൌതമബുദ്ധന്റെ ബുദ്ധമതം.

{ മഞ്ചേരി രാമയ്യരവർകൾ.
മഞ്ചേരി രാമകൃഷ്ണയ്യരവർകൾ. }

വന്ദനശ്ലോകം.

കാമമനംകൃഷ്യ ചാപം ഹതപടുപടഹാ, വൽഗ്ഗുഭിൎമ്മാരവീരൈഃ
ദൃഷ്ടംഗോത്ക്ഷേപജൃംഭസ്മിതചളിതദൃശം ദിവ്യനാരീജനേന
സിദ്ധൈഃ പ്രഹ്വോത്തമാംഗൈഃ പുളകിതവപുഷാവിസ്മയാൽവാസവേന
ധ്യായൻയോ യോഗപീഠാദചലിത ഇതിവഃ പാതുദൃഷ്ടഃ സബുദ്ധഃ.

ശ്രീ വേദവ്യാസപ്രമുഖന്മാരായ ഋഷിവൎയ്യന്മാരാൽ പരി രക്ഷിതമായ സനാതനധൎമ്മം വളരെക്കാലം ഭാരതഭൂമിക്കു ഭൂഷണമായിരുന്നു. ഈ ഉത്തമധൎമ്മത്തെ അനുരോധിച്ചു് ജീ വിതം നയിച്ചുപോന്ന മഹാന്മാർ ഭുക്തിക്കും മുക്തിക്കും പാ-

* മാതൃഭൂമിയിൽ നിന്നു്.

ഭവിച്ചു. എന്നാൽ കാലക്രമേണ ആൎയ്യന്മാരുടെ ജീവിതം സനാതനധൎമ്മതത്വങ്ങളിൽനിന്ന് അകന്നുതുടങ്ങി. മനുഷ്യൎക്ക സഹജങ്ങളായ ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങളെ അവർ ഈശ്വരനിലും ആരോപിച്ചു; ഈശ്വരാരാധനം പ്രായേണ വാണിജ്യമായി പരിണമിച്ചു; സംസ്കാരങ്ങൾ സ്വാൎത്ഥപരങ്ങളായ ഭൂതപ്രേതാരാധനകളായി അധഃപതിച്ചു; യജ്ഞങ്ങൾ ജുഗുപ്സാവഹങ്ങളായ ക്രൂരകൃത്യങ്ങളായിത്തീൎന്നു; വൎണ്ണധൎമ്മം മിഥ്യാഭിജാത്യമായും പരസ്പരവിരോധകാരണമായും ദുഷിച്ചു; —ചുരുക്കിപ്പറയുന്നതായാൽ സ്വാൎത്ഥം, അജ്ഞാനം, ക്രൌൎയ്യം, മിഥ്യാചാരം എന്നീ ദുൎഗ്ഗുണങ്ങൾക്ക ഭാരതീയർ അടിമകളായിത്തീൎന്നു.

ഈ ദുരവസ്ഥയിൽനിന്ന് ഭാരതീയരെ ഉദ്ധരിക്കുവാനും സനാതനധൎമ്മത്തെ പുനഃസംസ്ഥാപനം ചെയ്യുവാനുമാകുന്നു, പരിപാവനമായ ഇക്ഷ്വാകുവംശത്തിൽ സിദ്ധാൎത്ഥൻ അവതരിച്ചതു്. നിജസ്ഥിതി ഇങ്ങിനെയിരിക്കെ, സനാതനധൎമ്മത്തിനു വിപരീതമായി ഗൌതമബുദ്ധൻ പ്രവൎത്തിച്ചു എന്നു പറയുന്നതു് അസത്യമാണ്.

ബുദ്ധമതം ഹിന്തുമതമാണോ?

ബുദ്ധമതം ഹിന്തുമതമാണെന്നു ചിലരും, അല്ലെന്നു വേറെ ചിലരും ഭാഗംപിടിച്ച് ഈയ്യിടയിൽ പല പത്രപംക്തികളിലും പ്രസംഗപീഠങ്ങളിലും വാദപ്രതിവാദം നടത്തുന്നതു് നമുക്കറിയാമല്ലോ. ഈ വാദഭടന്മാരുടെ പ്രയത്നം കണ്ഠക്ഷോഭവും വ്യൎത്ഥകാലക്ഷേപവും മാത്രമാണെന്നാണ് ഞങ്ങൾക്ക തോന്നുന്നതു്. ഒരു മരുന്ന് ഒരാൾ കുറുന്തോട്ടിയാണെന്നും മറ്റൊരാൾ കുറുന്തോട്ടി അല്ലെന്നും ശഠിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, ഒരു മദ്ധ്യസ്ഥൻ ആദ്യം ആലോചിക്കേണ്ടതു് ഈ രണ്ടുപേരും കുറുന്തോട്ടി എന്ന പദം ഒരേ അൎത്ഥത്തിലാണോ ഉപയോ

ഗിക്കുന്നതു് എന്നാണു്. ഒരാൾ നല്ല കുരുന്തോട്ടി എന്ന അൎത്ഥത്തിലും മറ്റൊരാൾ ആനക്കുരുന്തോട്ടി എന്ന അൎത്ഥത്തിലും ആയിരിക്കാം ആ പദം ഉപയോഗിക്കുന്നതു്. അൎത്ഥവ്യത്യാസം മനസ്സിലായ ഉടനെ രണ്ടാളും പറയുന്നതു് ശരിയാണെന്നു നമുക്കു നിശ്ചയിക്കാം. "ആ മരുന്നു് നല്ല കുരുന്തോട്ടിയാണു്, ആനക്കുരുന്തോട്ടിയല്ല" എന്നു് അപ്പോൾ നമുക്കു തീരുമാനിക്കാം. അതുപോലെതന്നെ, ഹിന്തുമതം എന്ന പദം ഉപയോഗിക്കുന്നതു് ഹിന്തുമതത്തിൽ അടങ്ങിയ സനാതനശുദ്ധധൎമ്മതത്വങ്ങൾ എന്ന അൎത്ഥത്തിലാണെങ്കിൽ ബുദ്ധമതം ഹിന്തുമതംതന്നെയാണു് എന്നു പറയുന്നതിൽ യാതൊരു തെറ്റും ഇല്ല. പക്ഷെ ഹിന്തുമതം ഇപ്പോൾ നടപ്പിലുള്ളതും, ദുഷിച്ചുനാറുന്നതുമായ ഹ ഹാ മൂഢ ഹ്ര മതം എന്ന അൎത്ഥത്തിലാണു് ഉപയോഗിക്കുന്നതു് എങ്കിൽ ബുദ്ധമതം ഹിന്തുമതമാണെന്നു വാദിക്കുന്നതു് ശുദ്ധമെ അബദ്ധമാണു്. ബുദ്ധമതം ഹിന്തുമതത്തിന്റെ ഒരു ഉൾപ്പിരിവാണെന്നുള്ളതു ചരിത്രപ്രസിദ്ധമാണു്. ബുദ്ധമതം ഹിന്തുമതമാണെന്നു പറയുന്നവരോടു് ഞങ്ങൾക്കു ശണ്ഠയില്ല; സ്നേഹമാണു്. ബുദ്ധമതം ഒരു വാദപ്രതിവാദസംഘമല്ല; ഒരു അനുഷ്ഠാനമാൎഗ്ഗമാണു്. അതുകൊണ്ടു് അതു് ഹിന്തുമതമാണെന്നു വിചാരിക്കുന്നവരോടു്, ഞങ്ങൾ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു. ബുദ്ധമതതത്വങ്ങളെ അനുഷ്ഠാനത്തിൽ കൊണ്ടുവരുവാൻ നിങ്ങളും സഹായിക്കുവിൻ! ജനനത്തിൽമാത്രം പ്രതിഷ്ഠിച്ചിട്ടുള്ള ജാതികൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ശല്യങ്ങളെ ഉന്മൂലനം ചെയ്യുവിൻ! ബുദ്ധമതാനുഷ്ഠാനത്തിന്റെ നാരായവേരായ പഞ്ചശീലപ്രചരണത്തിനുവേണ്ടി നാട്ടുകാരുടെ ഇടയിൽ ഉത്സാഹത്തോടുകൂടി പ്രയത്നിക്കുവിൻ! പഞ്ചശീലവ്രതമെടുക്കുന്നവർ, ഹിന്തുക്കളല്ലെന്നു ഘോഷിച്ചുനടക്കുന്ന ഭോഷന്മാരുടെ പ്രവൃത്തി വിഡ്ഢിത്തമാണെന്നു അവരെ ധരിപ്പിക്കുവിൻ!

പഞ്ചശീലങ്ങൾ.

(1) പ്രാണാതിപാതാത് വിരമാണി ശിക്ഷാപദംസമാദ്രിയെ—യാതൊരു പ്രാണിയുടേയും ജീവനെ നശിപ്പിക്കുകയില്ലെന്നുള്ള വ്രതത്തെ ഞാൻ സ്വീകരിക്കുന്നു. (2) അദത്താദാനാത് വിരമാണി ശിക്ഷാപദം സമാദ്രിയെ— അന്യൻെറ യാതൊരു മുതലും യാതൊരുവിധത്തിലും അപഹരിക്കയില്ല എന്നുള്ള വ്രതത്തെ ഞാൻ സ്വീകരിക്കുന്നു. (3) കാമെഷ്യ മിഥ്യാചാരാത് വിരമാണിശിക്ഷാപദം സമാദ്രിയെ—കാമത്തിൻെറ ദുഷ്ടചേഷ്ടകൾക്കു ഒന്നിലും അടിമപ്പെടില്ല എന്നുള്ള വ്രതത്തെ ഞാൻ സ്വീകരിക്കുന്നു. (4) മൃഷാവാദാദ്വിരമാണി ശിക്ഷാപദം സമാദ്രിയെ— നിസ്സാരസംഗതിയിൽക്കൂടി സത്യത്തിൽനിന്നു അണുമാത്രം തെററുകയില്ലെന്നുള്ള വ്രതത്തെ ഞാൻ സ്വീകരിക്കുന്നു. (5) സുരാമൈരെയമദ്യപ്രമാദസ്ഥാനാത് വിരമാണി ശിക്ഷാപദം സമാദ്രിയെ—ബുദ്ധിക്കു ഭ്രാന്തിവരുത്തുന്ന മദ്യം മുതലായ യാതൊരു ലഹരിസാധനങ്ങളേയും ഉപയോഗിക്കുകയില്ല എന്നുള്ള വ്രതത്തെ ഞാൻ സ്വീകരിക്കുന്നു. ഈ പഞ്ചശീലം എല്ലാമനുഷ്യർക്കും അനുഷ്ഠിക്കാം. പഞ്ചശീലമനുഷ്ഠിക്കാത്തവർ മൃഗസ്വഭാവന്മാരാണെന്നുള്ളതും തീർച്ചയാണ്. എല്ലാമനുഷ്യരും പഞ്ചശീലവ്രതപരന്മാരായാൽ ഈ ലോകം സ്വർഗ്ഗതുല്യമാവും; ഇവിടെ യുദ്ധമുണ്ടാവില്ല; ഇത് ബ്രാണ്ടികുടിയന്മാരുടെ നാട്യരംഗമാവില്ല; വ്യഭിചാരമുണ്ടാവില്ല; കള്ളവുണ്ടാവില്ല. മാതൃഭൂമിയുടെ ഓണം വിശേഷാൽപ്രതിയിൽ ഓണപ്പാട്ട് ഉദ്ധരിക്കുന്നതു് ഒരു സ്ഥാനത്തിലാവില്ലെന്നു വിചാരിക്കുന്നു.

"മാവേലി നാടുവാണീടുംകാലം, മാനുഷരെല്ലാരുമൊന്നുപോലെ,
ആമോദത്തോടെ വസിക്കുംകാലം, ആപത്തങ്ങാർക്കുമൊട്ടില്ലതാനും."

മാവേലി നാടുവാണകാലത്തിൽ ബുദ്ധമതപ്രചാരം കേര

ളത്തിൽ ഊർജ്ജിതമായിരുന്നിരിക്കണം. വിഷ്ണുവോ ശിവനോ ആരാണ് ഒന്നാമൻ; അവർക്കു മററു ദേവന്മാർക്കും തലയും മൂക്കും കണ്ണു മററംഗങ്ങളും എത്രയാണ് എന്നു നിർണ്ണയിക്കുന്നതിന്നു വൃഥാ ചിലവുചെയ്യുന്ന സമയം പഞ്ചശീലാനുഷ്ഠാനത്തിലേക്കു വിനിയോഗിക്കുന്നതാണ് നല്ലതെന്നുപദേശിച്ച ആ ബുദ്ധമഹർഷിയെ ശരണംപ്രാപിക്കുന്നതല്ലേ ഭാരതീയരുടെ ഉത്തമമായ ധർമ്മം. ഈ വക സംഗതികളൊക്കെ ആലോചിച്ചിട്ടായിരിക്കണം, 1923 ആഗസ്റ്റ് മാസത്തിൽ കാശിയിൽവെച്ചു കൂടിയ ഹിന്ദുമഹാസഭ, ഹിന്ദു എന്ന പദത്തിനു അർത്ഥം കല്പിച്ചതു്. ഹിന്ദുമഹാസഭയുടെ ചട്ടങ്ങളിൽ രണ്ടാം വകുപ്പിൽ ഇങ്ങിനെ കാണുന്നു. ഹിന്ദു എന്ന പദത്തിന്റെ അർത്ഥം ഹിന്ദുമതാവലംബിയോ, ഭാരതഭൂമിയിൽ ഉത്ഭവിച്ചതായ മററുവല്ല മതത്തിലും ചേർന്നവനൊ എന്നാണ് ആ സഭയിൽ തീർച്ചയാക്കിയതു്. സനാതനഹിന്ദുക്കളും, ആര്യസമാജക്കാരും, ജൈനന്മാരും, ശിഖന്മാരും, ബൌദ്ധന്മാരും, ബ്രാഹ്മമതക്കാരും ഹിന്ദുക്കളാണ്. ഹിന്ദുമഹാസഭയുടെ കാര്യനിർവാഹകസംഘത്തിന്റെ അംഗങ്ങളായി വിശ്രുതന്മാരായ വൈദികന്മാരും, പണ്ഡിതന്മാരും, മഹാമഹോപാദ്ധ്യായന്മാരും, മഹാരാജാക്കന്മാരും ഉണ്ടെന്നുള്ളതു് പ്രത്യേകം പ്രസ്താവയോഗ്യമാണ്. ദശാവതാരത്തിൽ കൃഷ്ണാവതാരം കഴിഞ്ഞ ഉടനെയുള്ള അവതാരം ശ്രീബുദ്ധനാണ്. "മത്സ്യഃ കൂർമ്മവരാഹശ്ച നാരസിംഹശ്ചവാമനഃ രാമോരാമശ്ച കൃഷ്ണശ്ച ബുദ്ധഃ കല്കിജനാർദ്ദനഃ" എന്നാണ് ശരിയായ ശ്ലോകം. രാമോരാമശ്ചരാമശ്ച എന്നുള്ള പാഠം ബുദ്ധമതദ്വേഷികളുടെ കൃത്രിമപ്രയോഗം മാത്രമാണ്. ശ്രീബലരാമൻ ആദിശേഷന്റെ അവതാരമാണല്ലൊ. കല്കി വരുന്നതു് കലിയുഗാവസാനത്തിലാണ്. അതുകൊണ്ടു കല്കിയുടെ വരവുവരെ, ശ്രീബുദ്ധൻതന്നെയാണ് മനുഷ്യവർഗ്ഗങ്ങൾക്കാകെ ഒരു അവതാര

പുരുഷനും ഒരു അധികാരപുരുഷനും എന്നുള്ളത് അവിതർക്കിതമായ ഒരു വാസ്തവമാണ്.

ബുദ്ധമതം ഈശ്വരനെ നിഷേധിച്ചിട്ടില്ല.

ഈശ്വരസൽഭാവത്തെപ്പററിയും, ഈശ്വരസ്വഭാവത്തെപ്പററിയും വാദിക്കുന്ന ആളുകളെല്ലാം ഈശ്വരനെപ്പററി പൂർണ്ണമായ ജ്ഞാനം ഇല്ലാത്തവരാണെന്നുള്ളതിന്നു യാതൊരു സംശയവുമില്ല. ഇങ്ങിനെയുള്ള വാദങ്ങൾ അവ്യക്തങ്ങളും അപ്രായോഗികങ്ങളുമാണെന്നുള്ള ബോധംകൊണ്ടാണ്, സർവ്വജ്ഞനായ ഗൌതമൻ ഈ മാതിരി വാദങ്ങളിൽ അധികമായി ഏർപ്പെടാതിരുന്നത്. ലോകോത്ഭവത്തെപ്പററി ചിലർ അദ്ദേഹത്തോടു ചോദിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞത് ഇപ്രകാരമാണ്:—"ഭ്രാതാക്കന്മാരെ, വിഷദിഗ്ദ്ധങ്ങളായ ശരങ്ങൾ ഒരാളുടെ ദേഹത്തിൽ തറച്ചുവെന്നിരിക്കട്ടെ; അപ്പോൾ ഒരു ചികിത്സകൻ അവന്റെ അരികെ ചെന്ന്, ശരങ്ങൾ വലിച്ചെടുത്തു വേണ്ടതായ ഔഷധം പുരട്ടുവാൻ തുടങ്ങുന്ന അവസരത്തിൽ അങ്ങനെ ചെയ്യുവാൻ സമ്മതിക്കാതെ 'എന്നെ വ്രണപ്പെടുത്തിയതാരാണ്; എവിടെനിന്നാണ് ശരം വന്നത്, എന്തിനാണ് ശരം അയച്ചത്, ശരം അയച്ച ആൾ ഹ്രസ്വകായനോ ദീർഘകായനോ', എന്നിത്യാദി ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിച്ച് അവയ്ക്കുത്തരം കിട്ടിയതിന്നുശേഷം മാത്രം ചികിത്സയ്ക്കു വശപ്പെടുന്ന ആളെപ്പോലെതന്നെ മൂഢനാണ്, ജീവിതത്തെ പരിശുദ്ധമാക്കാൻ ശ്രമിക്കാതെ ലോകസൃഷ്ടിയെപ്പററി അകാലചിന്തന ചെയ്യുന്നവൻ." (മജ്ജിമനികായ 1—3) മനുഷ്യന്നു സഹജങ്ങളായി ഗുണദോഷങ്ങളും ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങളും ഉള്ളതുപോലെ പരിമിതസ്വഭാവമുള്ള ഒരു ഈശ്വരനെ—ഈശ്വരനാമം ഇവിടെ യുക്തമല്ല—ശ്രീബുദ്ധൻ നിഷേധിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ സർവ്വചരാചരങ്ങൾക്കും ആദികാരണമായ തത്വത്തെ അദ്ദേഹം നിരസിച്ചിട്ടില്ല.

വസിഷ്ഠൻ, ഭാരദ്വാജൻ എന്ന രണ്ടു ബ്രാഹ്മണർ ബ്രഹ്മാവിനെപ്പററി ചോദിച്ചപ്പോൾ സിദ്ധാർത്ഥൻ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. "തഥാഗതനായ ഞാൻ ബ്രഹ്മസായുജ്യദായകമായ ഋജുമാർഗ്ഗം അറിയുന്നു. ബ്രഹ്മലോകത്തിലേക്കു ഞാൻ പോയിട്ടുണ്ട്. ഇതിനെപ്പററി എനിക്കു യാതൊരു സംശയവുമില്ല."

ശ്രീശാക്യമുനിക്കു ബുദ്ധത്വം സിദ്ധിച്ചപ്പോൾ, അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായ അഭിജ്ഞതയെപ്പററിയുള്ള വിവരണം പ്രകൃതത്തിൽ സ്മരണീയമാണ്. "ഓരോരോ ഗ്രഹങ്ങളുടെ അധിദേവന്മാരെപ്പററിയും, ഓരോരോ സൌരയൂഥത്തിന്റെ അധിപന്മാരെപ്പററിയും, അനേകം സൌരയൂഥസമുച്ചയങ്ങളുടെ യൂഥപയൂഥപന്മാരെപ്പററിയും ഇവയെല്ലാം ആധിപത്യം വഹിക്കുന്ന ഒരു ശക്തിയുടെ സൃഷ്ടിസ്ഥിതിസംഹാരകാർയ്യങ്ങളെപ്പററിയും ശ്രീബുദ്ധന്നു അറിവുമാറായി" എന്നു 'പൌരസ്ത്യദീപ'ത്തിൽ പറഞ്ഞുകാണുന്നു.

അപരിമിതപ്രഭാവത്തോടുകൂടിയ "അമിതാഭ" ജ്ഞാനത്തിന്നും സകല സൽഗ്ഗുണങ്ങൾക്കും, ബുദ്ധത്വത്തിന്നും കാരണമാണെന്നു ബുദ്ധഭഗവാൻ ശിഷ്യന്മാരോടു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അശോകവർദ്ധനന്റെ ശിലാലിഖിതങ്ങളിൽ ഈശ്വര (ഈശാൻ)നെപ്പററി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നുവെന്നു 'പ്രിൻസപ്പ്' എന്ന പാശ്ചാത്യപണ്ഡിതൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഈ പ്രമാണങ്ങളെല്ലാം ഇരിക്കെ, ബുദ്ധമതം നിരീശ്വരമതമാണെന്നു പറയുന്നതു് അസംബന്ധമാണ്. "യത്തദദ്രേശ്യം, അഗ്രാഹ്യം, അഗോത്രം, അവർണ്ണം, അചക്ഷുശ്ശ്രോത്രം, തദപാണിപാദം, നിത്യം, വിഭും സർവ്വഗതം, സുസൂക്ഷ്മം, തദവ്യയം, തൽഭൂതയോനിം പരിപശ്യന്തി ധീരാഃ" എന്നു ശ്രുതികളിൽ പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള തത്വത്തെത്തന്നെയാണ് സർവ്വജ്ഞൻ പ്രതിപാദിച്ചതു്.

ബുദ്ധമതം അനാത്മവാദമല്ല.

അനാത്മവാദം യുക്തിവിരുദ്ധമാണെന്നു എല്ലാവൎക്കും ആലോചിച്ചാൽ മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. ആത്മപദത്തിന് ഓരോവിധത്തിലുള്ള അൎത്ഥം കല്പിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് ഈ വിഷയത്തിൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുണ്ടാകുവാൻ ഇടവരുന്നത്. കാമക്രോധാദികൾക്ക് ഇരിപ്പിടങ്ങളായ 'സ്കന്ധങ്ങൾ' (ഉപാധികൾ) നശ്വരങ്ങളാണെന്നാകുന്നു ബുദ്ധൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്.. സകലത്തിനും ആസ്പദമായ ആത്മാവിനെ ബുദ്ധൻ നിഷേധിച്ചിട്ടില്ല. മരിച്ചുപോയ ശിഷ്യന്മാരുടെ സ്ഥിതി എന്താണെന്നു ഗൌതമബുദ്ധനോടു ചിലർ ചോദിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം ഇപ്രകാരം മറുപടി പറഞ്ഞു:— "ഒരാൾ നിൎവ്വാണം പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നു; മറെറാരാൾ സകൃദാഗാമിയായിരിക്കുന്നു; വേറൊരാൾക്കു ഇനി ജന്മമുണ്ടായാലും ദുഃഖമുണ്ടാവുകയില്ല." (മഹാപരിനിബ്ബന്നസൂത്തം.)

"ആത്മാവു് ആത്മാവിന്റെ അധിപനാണെന്നും, ആത്മാവുതന്നെയാണ് ആത്മാവിനു ശരണമെന്നും," അദ്ദേഹം ധമ്മപദത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. "മരണത്തിനുശേഷം സ്ഥൂലദേഹം നശിച്ചുപോകുന്നു; എന്നാൽ ആത്മാവു നശിക്കുന്നില്ല" എന്നും, "ശൂന്യവാദം പഠിപ്പിക്കുവാനല്ല ബുദ്ധൻ ഭൂമിയിൽ അവതരിച്ചതു് ജീവന്റെ പ്രാധാന്യത്തെ വെളിവാക്കുവാനാണ്" എന്നും, "അഹങ്കാരം, വ്യാമോഹം, അത്യാഗ്രഹം, ക്രോധം, സ്വാൎത്ഥം എന്നിവയുടെ നാശത്തെപ്പററി ഞാൻ പ്രതിപാദിക്കുന്നു. എന്നാൽ സത്യം, പ്രേമം, ക്ഷമ ഇവയെല്ലാം ആസ്പദമായതിനെ ഞാൻ നിരസിക്കുന്നില്ല" എന്നും, "ദേഹം ആത്മാവല്ല, വികാരം ആത്മാവല്ല, വിജ്ഞാനം ആത്മാവല്ല, സംസ്കാരങ്ങൾ (കോശങ്ങൾ) ആത്മാവല്ല" എന്നും, "ഇവയുടെ പ്രവൃത്തികളാൽ മനുഷ്യൻ ക്ഷീണിച്ചു

പോകുന്നു"വെന്നും, "ഇവയിൽനിന്നു വിമുക്തനാകുമ്പോൾ മനുഷ്യൻ സ്വതന്ത്രനാകുന്നു"വെന്നും, അവൻ ജനനമില്ലാ-ത്തവനായിത്തീരുന്നു"വെന്നും, "വിനായപിടക"ത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു.

അശോകവൎദ്ധനന്റെ ശിലാലിഖിതങ്ങളിൽ "ഇഹപര സുഖത്തിനുവേണ്ടി മനുഷ്യൻ സൽകൎമ്മം ചെയ്യേണ്ടതാണ്" എന്നു എഴുതികാണുന്നു. 'കൂടദന്തസൂക്ത'ത്തിൽ മനുഷ്യന്റെ സ്വൎഗ്ഗവാസത്തെപ്പററി ബുദ്ധഭഗവാൻ വിവരിച്ചതായി കാണുന്നു. ആത്മാവില്ലെങ്കിൽ പരലോകവാ-സം അസംബന്ധമാണെന്നു വരുന്നതാണെല്ലോ. യാതൊരു വിധമായ കപടാഭിലേഖനത്തിനും പാത്രീഭവിക്കാത്ത ഈ ശിലാലിഖിതങ്ങളിൽനിന്നു കിട്ടുന്ന തെളിവ് അവിതൎക്കിതമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ദേശ്യമായ സംസ്കൃതഭാഷയിലും, ബ്രാഹ്മി, ഖരോഷ്ഠി എന്നീ ലിപികളിലും എഴുതിയിട്ടുള്ള ഈ ലേഖനങ്ങൾ അശോകന്റെ കൎമ്മകൌശല്യത്തേയും ചില ബുദ്ധമതതത്വങ്ങളേയും വെളിവാക്കുന്നു.

മേൽപറഞ്ഞ സംഗതികളിൽ പുനൎജ്ജന്മതത്വത്തിന്റേയും കൎമ്മതത്വത്തിന്റേയും വാസ്തവം അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അവയെപ്പററി ഇവിടെ പ്രത്യേകമായി ഒന്നും പറ-യുന്നില്ല.

സംസ്കാരങ്ങൾ.

ഗൌതമബുദ്ധൻ സംസ്കാരങ്ങളെ അപലപിച്ചിട്ടുണ്ടെ-ന്നും, അവയെക്കൊണ്ട് യാതൊരുവിധത്തിലുള്ള പ്രയോജനവും മനുഷ്യൎക്കു ഇല്ലെന്ന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നും ഒരു തെററിദ്ധാരണ സാധാരണമായിട്ടുണ്ട്. ആന്തരങ്ങളായ ശക്തികളേയും അൎത്ഥങ്ങളേയും ഗ്രഹിക്കാതെ ബാഹ്യാഡംബരത്തെ മാത്രം പ്രധാനമായി കല്പിച്ച് ആളുകൾ ആചരിച്ച

പോരുന്ന മിഥ്യാചാരങ്ങളെ അദ്ദേഹം ഖണ്ഡിച്ചു. ചില സംസ്കാരങ്ങൾ ക്രൂരതയ്ക്കു കാരണമായിത്തീൎന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹം അവയെ നിന്ദിച്ചു. എന്നാൽ സിദ്ധാൎത്ഥഗൌതമൻെറ അനുഗാമിയായ നാഗാൎജ്ജുനൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുപോലെ "സംസ്കാരങ്ങൾ എപ്പോഴും എല്ലാവൎക്കും ആവശ്യങ്ങളല്ല" എന്നു ബുദ്ധഭഗവാനും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കാമെന്നു ഊഹിക്കാവുന്നതാണ്. സംസ്കാരങ്ങളുടെ ഗുണത്തെപ്പററി വിശദമായി ബുദ്ധഭഗവാൻ വിവരിക്കാത്തതിനു പല കാരണങ്ങളുമുണ്ട്. താമസങ്ങളായിട്ടുള്ള ആരാധനങ്ങളും, ക്രൂരങ്ങളായിട്ടുള്ള പ്രാണിഹിംസകളും (യജ്ഞങ്ങൾ) അക്കാലത്തു ഭാരതഭൂമിയേയും സനാതനധൎമ്മത്തെയും മലിനപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. ആ ഘട്ടത്തിൽ സംസ്കാരത്തിൻെറ ഗുണങ്ങളെപ്പററി അധികം പറയുന്നതു യോജ്യമല്ലെന്നുള്ളതു വ്യക്തമാണല്ലോ. എന്നാൽ സംസ്കാരങ്ങളുടെ ഗുണങ്ങളെപ്പററി തൻെറ ശിഷ്യന്മാൎക്ക് ബുദ്ധഭഗവാൻ ഉപദേശിച്ചിരിക്കണമെന്നുള്ളതു അശോകചക്രവൎത്തിൻെറ ശിലാലിഖിതങ്ങളിൽനിന്നു തെളിയുന്നു. "സംസ്കാരങ്ങൾ തീൎച്ചയായും ചെയ്യേണ്ടവതന്നെയാണ്. എന്നാൽ സാധാരണമായി മനുഷ്യർ ആചരിച്ചുപോരുന്ന സംസ്കാരങ്ങൾ അല്പഫലപ്രദങ്ങളാണ്. അതുകൊണ്ടു സാധാരണ സംസ്കാരങ്ങളെക്കാൾ 'ധൎമ്മമംഗലം' വിശിഷ്ടമായതാകുന്നു"വെന്ന് ഒരു ശിലാലിഖിതത്തിൽ കാണുന്നു. സംസ്കാരങ്ങൾ പലപ്പോഴും സ്വാൎത്ഥത്തിലും പാരതന്ത്ര്യത്തിലും കലാശിക്കുന്നു. എന്നുതന്നെയല്ല, അവ മിഥ്യാചാരത്തിനും പാരതന്ത്ര്യത്തിനും കാരണമായിത്തീരുന്നു. ഈ മാതിരി ദോഷങ്ങളാൽ കലുഷപ്പെടാത്ത സംസ്കാരങ്ങൾ വിശ്വാസമുള്ളവർ ആചരിക്കുന്നതിൻ ബുദ്ധഭഗവാൻ വൈമനസ്യം കാണിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കുവാൻ തരമില്ല. സംസ്കാരങ്ങൾ സർവഥാ നിന്ദ്യങ്ങളാണെന്നു ബുദ്ധഭഗവാൻ ഉപദേശിച്ചിരുന്നു എ-

ങ്കിൽ അശോകമഹാരാജാവു് അവ അല്പഫലപ്രദങ്ങളാണെന്നു അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കില്ല.

ശ്രീബുദ്ധൻ വേദത്തെ നിന്ദിച്ചിട്ടില്ല.

സർവ്വജ്ഞൻ വേദത്തെ നിന്ദിച്ചു എന്നു് ചിലർ വിശ്വസിച്ചുപോരുന്നു. ഇതു് വാസ്തവമല്ല. അദ്ദേഹം നിന്ദിച്ചതു് ഹിംസാപരങ്ങളായ യജ്ഞവിധികളെ(യജ്ഞവിധേഃ ശ്രുതിജാതം) യാണു്. അദ്ദേഹം വേദത്തിന്നു് പ്രത്യക്ഷപ്രമാണത്തോളം വിലകൊടുത്തില്ല എന്നുള്ളതു് വേദദൂഷണമാണെന്നു പറയുവാൻ പാടില്ല. അങ്ങിനെ പറയുന്നപക്ഷം വേദംതന്നെ വേദത്തെ അപലപിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ "തത്രാപരാ ഋഗ്വേദോ യജുർവ്വേദസ്സാമവേദോഥർവ്വവേദഃ" എന്നു മുണ്ഡകോപനിഷത്തിൽ കാണുന്നു. ബുദ്ധൻ വേദത്തെ ദൂഷിച്ചു എന്നു പറയുന്നതായാൽ, ശ്രീകൃഷ്ണനും വേദത്തെ ദൂഷിച്ചു എന്നു പറയേണ്ടിവരും. "യാവാനർത്ഥ ഉദപാനേ സർവ്വതസ്സംപ്ലുതോദകേ താവാൻ സർവ്വേഷു വേദേഷു ബ്രാഹ്മണസ്യ വിജാനതഃ" എന്നു ഗീതയിൽ പറഞ്ഞുകാണുന്നു. ശ്രീകൃഷ്ണനോ, മുണ്ഡകോപനിഷത്തോ വേദത്തെ ദൂഷിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു് ആരും പറയുന്നില്ല. ബുദ്ധനെപ്പററിമാത്രം ഇപ്രകാരം പറയുന്നതു് അന്യായമാണു്. അനുഭൂതിക്കു് അധികം വിലകൊടുത്തതുകൊണ്ടു് മററുപ്രമാണങ്ങളെ അദ്ദേഹം തീരെ നിരസിച്ചു എന്നു പറയുന്നതു് യുക്തിക്കു വിരുദ്ധമാണു്.

വർണ്ണധർമ്മവും ബുദ്ധമതവും.

ഗൌതമബുദ്ധന്റെ കാലത്തു് വർണ്ണസങ്കരം സാധാരണമായിരുന്നു. ബ്രാഹ്മണേതരന്മാർ ബ്രാഹ്മണയോനിയിലും ബ്രാഹ്മണർ ബ്രാഹ്മണേതരയോനിയിലും ജനിക്കുക പതിവായിരുന്നു. ക്ഷത്രിയനായി ജനിച്ചു ആനന്ദനും, ശൂദ്രനായി

ജനിച്ച ഉപാലിയും ബ്രാഹ്മണരാണ്. യാഗങ്ങൾക്കുവേണ്ടി മൃഗങ്ങളെ ഹിംസിച്ചിരുന്നവരും വിത്തലോലുപന്മാരും ആയിരുന്ന ബ്രാഹ്മണർ ശൂദ്രർതന്നെയാണ്. വർണ്ണസങ്കരം പ്രബലമായിരുന്ന അക്കാലത്തിൽ ബ്രാഹ്മണലക്ഷണങ്ങൾ എന്തെല്ലാമാണെന്ന് പ്രത്യേകം നിർദ്ദേശിക്കേണ്ടതാണല്ലോ. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് ധമ്മപദത്തിൽ 40 ശ്ലോകങ്ങളെക്കൊണ്ട് ബുദ്ധൻ ബ്രാഹ്മണലക്ഷണങ്ങളെ വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഗീത, മനുസ്മൃതി എന്നീ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പറഞ്ഞുകാണുന്ന ബ്രാഹ്മണലക്ഷണങ്ങൾ ഇതിനോട് ഏറ്റവും യോജിച്ചിരിക്കുന്നു. എല്ലാവരും ബ്രാഹ്മണരായിത്തീരാവുന്നതാണെന്നുള്ളതാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സന്ദേശം. ജാതി, ജന്മത്തിൽ മാത്രം പ്രതിഷ്ഠിതമല്ലെന്നിരിക്കിലും ബ്രാഹ്മണത്വവും ബ്രാഹ്മണേതരത്വവും വ്യത്യസ്തങ്ങളായ വാസ്തവസ്ഥിതികളാണെന്നുള്ളതിനു യാതൊരു സംശയവുമില്ല.

ബുദ്ധമതം ബ്രാഹ്മണദ്വേഷമല്ല.

ഗൌതമബുദ്ധൻ ബ്രാഹ്മണരുമായി സഹകരിച്ചില്ലെന്നും ബുദ്ധമതക്കാർ ഇപ്പോഴും ബ്രാഹ്മണരുമായി സഹകരിക്കേണ്ടതല്ലെന്നും ഇപ്പോഴത്തെ ചില ബുദ്ധമതക്കാർ പറയുകയും അതനുസരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ ഗൌതമബുദ്ധൻ ബ്രാഹ്മണരുമായി വളരെ സ്നേഹത്തോടുകൂടി പെരുമാറിയിരുന്നുവെന്നുള്ളതും അതുപോലെതന്നെ അനേകം ബ്രാഹ്മണർ ഗൌതമബുദ്ധനെ അനുകരിച്ചിരുന്നുവെന്നുള്ളതും ചരിത്രപ്രസിദ്ധങ്ങളായ സംഗതികളാണ്. അസിതൻ, കൌണ്ഡിന്യൻ, കാശ്യപൻ, ശാരിപുത്രൻ, മൌദ്ഗല്യായനൻ മുതലായ ബ്രാഹ്മണർ ഗൌതമബുദ്ധന്റെ പ്രഥമശിഷ്യരും മുഖ്യശിഷ്യന്മാരും ആണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യരിൽ അധികംപേരും ബ്രാഹ്മണരായിരുന്നു എന്നു മിസിസ്സ്

റിസ്‌സേവിഡ്സ് കണക്കാക്കിയിരിക്കുന്നു. "തേറഗാഥ" എന്ന കൃതിയുടെ കത്താക്കന്മാരായ 259 കവികളിൽ 113 പേർ ബ്രാഹ്മണരും, 60 പേർ ക്ഷത്രിയരും, 7 പേർ വൈശ്യരും, 53 ശൂദ്ര മറുജാതിക്കാരും, 9 കമ്മാളന്മാരും, 10 പറയന്മാരും, ഒരു നടനും, 3 സൂതന്മാരും, 3 പരിചാരകന്മാരും ആയിരുന്നു എന്നുള്ളതിൽ നിന്നു അനേകം ബ്രാഹ്മണർ ബുദ്ധനെ ബഹുമാനിച്ചിരുന്നു എന്നും ബുദ്ധമതത്തെ അംഗീകരിച്ചിരുന്നു എന്നും തെളിയുന്നു. ബ്രാഹ്മണരേയും ശ്രമണരേയും ഒരുപോലെ ബഹുമാനിക്കേണ്ടതാണെന്നു് അശോകൻെറ പല ശിലാശിഖിതങ്ങളിലും കാണുന്നു. വളരെക്കാലത്തേക്കു് ബുദ്ധമതവും ഹിന്ദുമതവും സഹകരിച്ചിരുന്നു എന്നും, ഇവ തമ്മിലുള്ള ദ്വേഷം രണ്ടുകൂട്ടരുടേയും മതം ദുഷിച്ചതിനുശേഷമാണെന്നും നമുക്കു നല്ലിലാക്കാവുന്നതാണ്.

അഷ്ടാംഗമാഗ്ഗം.

അഖിലബാന്ധവനായ ശാക്യമുനി ധമ്മത്തെ ലോകമെങ്ങും വെളിയാക്കുകയാണ് ചെയ്തതു്, അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഉപദേശങ്ങളെ സാധാരണമായി നാലായിപ്പകുത്തു പറയാറുണ്ടു്. (1) ദുഃഖം, (2) ദുഃഖത്തിൻെറ കാരണം, (3) ദുഃഖത്തിൻെറ നിവാരണം, (4) അഷ്ടാംഗമാഗ്ഗം. സവ്വജീവികളും ദുഃഖം അനുഭവിക്കുന്നു. ഈ ദുഃഖത്തിന്നുകാരണം അജ്ഞാനമാണ്. ഈ ദുഃഖത്തിൽനിന്നുള്ള നിവാരണത്തിന്നു് ഒരു മാഗ്ഗം ഉണ്ടു്. ഈ മാഗ്ഗമാണ് അഷ്ടാംഗമാഗ്ഗം. സനാതനധമ്മത്തിൽ വിവരിച്ചുകാണുന്ന രാജയോഗന്തന്നെയാണ് ഈ അഷ്ടാംഗമാഗ്ഗം. അഷ്ടാംഗങ്ങളെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

1. സമ്യക് ദൃഷ്ടി. താന്താൻ നിരന്തരംചെയ്യുന്നകമ്മങ്ങളും, താന്താനനുഭവിച്ചീടുകെന്നേവരൂ എന്നുള്ള ബോധം.

2. സമ്യക്കല്പന. പാപം നശിക്കുവാൻ മുഖ്യസാധനമായ സർവ്വഭൂതദയ.

> ആത്മവൽ സർവ്വഭൂതാനി–സർവ്വഭൂതാനി ചാത്മനി
> സമംപശ്യൻ ആത്മയാജീ–സ്വാരാജ്യമധിഗച്ഛതി.

3. സമ്യക്‌വചനം. ഹിതവും പ്രിയവും ആയ വാക്ക്.

4. സമ്യക്‌കർമ്മാന്തം. കർമ്മേന്ദ്രിയങ്ങളെക്കൊണ്ടു ചെയ്യുന്ന പാപങ്ങളിൽ നിന്നു വിരമിക്കൽ.

5. സമ്യക്‌ആജീവം. യാതൊരു പാപകൃത്യത്തിലും ഏർപ്പെടാതെ സമ്പാദിക്കുന്ന ധനം കൊണ്ടുള്ള ഉപജീവനം.

6. സമ്യക്‌വീര്യം. സകല സൽഗുണങ്ങളും സമ്പാദിക്കുവാൻ വേണ്ടി ന്യായമായ പരിശ്രമം.

7. സമ്യക്‌സ്മൃതി. ദേഹം നശ്വരമാണെന്നുള്ളബോധം.

8. സമ്യക്‌സമാധി. ഏകാഗ്രത.

ഇവയാണ് അഷ്ടാംഗങ്ങൾ. ഈ ഗുണങ്ങൾ സിദ്ധിക്കുന്നവനു ദുഃഖമില്ലാതെയായിത്തീരുന്നു. ബുദ്ധൻെറ ഉപദേശങ്ങളെ എല്ലാം സംക്ഷേപിച്ചുപറയുന്ന ഒരു ശ്ലോകത്തെ ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കുന്നു:—

> സബ്ബപാപസ്സ അകരണം
> കുശലസ്സ ഉപസമ്പദാ
> സചിത്ത പരിയോദപനം
> ഏതം ബുദ്ധാനുശാസനം.

നമ്മുടെ ഉദ്യമംകൊണ്ടുതന്നെ നമ്മെ ഉദ്ധരിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതാണെന്നുള്ള തത്വമാണ് ബുദ്ധധർമ്മത്തിൻെറ പ്രധാന ഗുണം. വേദമോ, സംസ്കാരമോ, പുരോഹിതനോ, ദേവന്മാരോ അല്ല നമ്മുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു മുഖ്യ കാരണമായിത്തീരുന്നതു്; നാം തന്നെയാണ് നമ്മെ ഉദ്ധരിക്കേണ്ടതു്; നമുക്കതു സാദ്ധ്യവുമാണ്; എന്നുള്ളതാണ് ബുദ്ധധർമ്മത്തിൻെറ പ്രത്യേകത.

ബുദ്ധപദവും ബുദ്ധന്മാരും.

ബുദ്ധപദം സാമാന്യമായ ഒരദ്ധ്യാത്മസ്ഥാനമാണ്. സനാതനധർമ്മത്തിൽ ഈ സ്ഥാനത്തിനു വ്യാസപദം എന്നാണ് പേരുപറയുന്നത്. ഗൌതമബുദ്ധനു മുമ്പ് 27 ബുദ്ധന്മാർ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നും, ഗൌതമബുദ്ധൻ 28-ാമത്തെ ബുദ്ധനാണെന്നും, ഇനി ഭാവിയിൽ ശ്രീ മൈത്രേയൻ ബുദ്ധനായിത്തീരുമെന്നും ബുദ്ധമതഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പറഞ്ഞുകാണുന്നു. ഗൌതമബുദ്ധൻ ബുദ്ധബഹുത്വത്തെപ്പററി പല ഘട്ടങ്ങളിലും വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. "ഞാൻ ബുദ്ധന്മാരുടെ പരമ്പരയിൽ പെട്ടവനാണ്" എന്നു ശുദ്ധോദനനോടും, "പണ്ടത്തെ ബുദ്ധന്മാരുടെ മഹിമയേയും എന്റെ മഹിമയേയും ഭാവിയിലെ ബുദ്ധന്മാരുടെ മഹിമയേയും മുഴുവനും നിനക്കറിയാമെന്നു നടിക്കുന്നുവോ" എന്നു ശാരിപുത്രനോടും "ശ്രീമൈത്രേയൻ ഭാവിയിലെ ബുദ്ധനാണെന്നു" ആനന്ദനോടും അദ്ദേഹംതന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ശ്രീമൈത്രേയബോധിസത്വനെപ്പററി അദ്ദേഹം പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനെ പ്രത്യേകം വിവരിക്കുന്നു.

ശ്രീമൈത്രേയൻ.

സിദ്ധാർത്ഥഗൌതമൻ ആസന്നമൃത്യുവായി കിടന്നിരുന്ന അവസരത്തിൽ, കണ്ണിൽനിന്നു ഉതിരുവാൻ തുടങ്ങിയ അശ്രുവെ പിടിച്ചുനിർത്തി ആനന്ദൻ മഹാഗുരുവിനോടു ചോദിച്ചു.

ആനന്ദൻ:—അങ്ങ് ഈ ലോകം വെടിഞ്ഞുപോയാൽ ഞങ്ങൾക്കു ജ്ഞാനോപദേശം ചെയ്യുവാൻ ആരാണുണ്ടാവുക.

സിദ്ധാർത്ഥൻ:—ആനന്ദ! ഈ ലോകത്തിൽ ആദ്യം ഉണ്ടായ ബുദ്ധൻ ഞാനല്ല. അവസാനത്തെ ബുദ്ധനും ഞാനല്ല. എനിക്കുമുമ്പ് വളരെ ബുദ്ധന്മാർ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

എനിക്കശേഷവും ബുദ്ധന്മാർ ധാരാളം ഉണ്ടാകുന്നതാണ് എത്രയും പരിശുദ്ധനും, അഗാധബുദ്ധിയും, മംഗളാത്മാവും, സർവ്വജ്ഞനും, അനന്യസാധാരണമായ നേതൃത്വത്തോടുകൂടിയവനും, ദേവന്മാരുടെയും മനുഷ്യരുടെയും ഗുരുവും ആയ വേറൊരു ബുദ്ധൻ എനിക്കുശേഷം ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. ഞാൻ ഏതെല്ലാം ശാശ്വതധർമ്മങ്ങൾ നിനക്കുപദേശിച്ചുവോ അവയെയെല്ലാം ആ മഹാനും നിനക്കു പറഞ്ഞുതരും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മതം ആരംഭത്തിലും, മദ്ധ്യത്തിലും, അവസാനത്തിലും എത്രയും മഹത്തും മധുരവും നിരതിശയാനന്ദപ്രദവുമായിരിക്കും. ഞാൻ ഇപ്പോൾ നിങ്ങൾക്കു കാട്ടിത്തന്നിട്ടുള്ള ആദർശങ്ങളെ അദ്ദേഹവും നിങ്ങൾക്കു കാണിച്ചുതരും. എന്റെ ശിഷ്യന്മാരേക്കാൾ പതിരട്ടി ശിഷ്യഗണങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടാകും.

ആനന്ദൻ:—അദ്ദേഹത്തെ ഞങ്ങൾ എങ്ങിനെയാണ് തിരിച്ചറിയുക.

സിദ്ധാർത്ഥൻ:—അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേർ മൈത്രേയൻ എന്നായിരിക്കും. മൈത്രേയൻ എന്നുവെച്ചാൽ എത്രയും ദയാലു എന്നാണർത്ഥം.

ഭാരതഭൂമിയും ബുദ്ധമതവും.

ഭാരതഭൂമിയുടെ ഉന്നമനത്തിനായി പലവിധത്തിലും ഇപ്പോൾ പലരും പ്രവർത്തിച്ചുപോരുന്നുണ്ട്. ആഹാരവും അറിവും ഇല്ലാതെ അധഃപതിച്ചുകിടക്കുന്ന അനേകകോടി ജനങ്ങൾ ഉള്ള കാലത്തോളം ഈ രാജ്യം ഉന്നതിയെ പ്രാപിക്കുന്നതല്ല. അധഃകൃതവർഗ്ഗക്കാരെ ഉദ്ധരിക്കുവാൻ ആധുനികഹിന്തുമതം അശക്തമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. എന്നുതന്നെയല്ല ആലസ്യവും അനാസ്ഥയും അതിനെ ബാധിച്ചിരിക്കുന്നു. താണജാതിക്കാർക്ക് സാമുദായികമായ ഔന്നത്യം ഉണ്ടാക്കുവാൻ പരിശ്രമംചെയ്യുന്ന ചില ആധുനികസംഘങ്ങൾക്ക് ആദ്ധ്യാത്മികമായ അടിസ്ഥാനം ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ട് അവ-

യുടെ പ്രവൃത്തിയും അധഃകൃതരുടെ യഥാൎത്ഥോന്നമനത്തിന്നു് പൎയ്യാപ്തമാകുന്നില്ല. ക്രിസ്തുമതവും ഇസ്ലാംമതവും അധഃകൃതരുടെ ഉൽകൎഷത്തിന്നു ആഹാരശുദ്ധിയും, ജ്ഞാനലബ്ധിയും അവശ്യസമ്പാദനീയങ്ങളാണെന്നു നിഷ്കൎഷിക്കുന്നില്ല. എന്നു തന്നെയല്ല മററു പലവിധത്തിലും ഈ മതങ്ങളുടെ ആദൎശങ്ങൾ സങ്കുചിതങ്ങളാണു്. അതുകൊണ്ടു് ബുദ്ധധൎമ്മം ഒന്നു മാത്രമേ ഇവരുടെ ഉൽഗതിക്കു് പൎയ്യാപ്തമാകുന്നുള്ളു എന്നു പറയുന്നതിൽ അതിശയോക്തിയോ പക്ഷപാതമോ ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ബുദ്ധമതം ഭാരതീയരുടെ പൈതൃകമാണു്. ഈ കുടുംബസ്വത്തിനെ ആദരിച്ചും അതിനെ അനുസരിച്ചു പ്രവൎത്തിച്ചും ഭാരതീയർ ഉൽഗതി നേടുമെന്നുള്ള പ്രതീക്ഷയോടുകൂടി ഈ ഉപന്യാസത്തെ ഉപസംഹരിക്കുന്നു.

പത്രസമ്പാദകക്കുറിപ്പുകൾ.

ശ്രീമാൻ പള്ളിയിൽ ഗോപാലമേനവൻെറ പുത്രിയും സനാതനധൎമ്മം സഹപത്രസമ്പാദകൻെറ സഹധൎമ്മചാരിണിയും, ഒരു ഉത്തമബ്രഹ്മവിദ്യാൎത്ഥിനിയും ആയ ശ്രീമതി കാൎത്ത്യായനി അമ്മയുടെ അകാലനിൎയ്യാണം ഒരു വലിയ ആത്മാഹിതം തന്നെയാണു്. ഈ പ്രകാരം അപ്രതീക്ഷിതവും, എന്നാൽ അപരിഹാൎയ്യവും ആയ അശനിപാതത്തിൻെറ ആഘാതം കൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ദുഃഖത്തിൽനിന്നു് നിവൃത്തി കൊടുക്കുന്നതു് ആത്മസത്താവപ്രദീപകമായ അദ്ധ്യാത്മബോധം ഒന്നുമാത്രമാണു്. അനിതരസാധാരണമായ സ്നേഹത്തോടുകൂടി ബ്രഹ്മവിദ്യയേയും ബ്രഹ്മവിദ്യാസംഘത്തേയും ആരാധിച്ചുപോന്ന ഈ സുമംഗലി ഇപ്പോഴും അദൃശ്യലോകങ്ങളിൽ അതേകൃത്യം ചെയ്തുപോരുന്നതായിരിക്കുമെന്നുള്ള വിശ്വാസം അത്യന്തത്ത ദുഃഖത്തിൽനിന്നു് ഈയാളുകൾക്കു് ഒരു നിവൃത്തിയുണ്ടാകുവാൻ പൎയ്യാപ്തമായിത്തീരുന്നു.

സനാതനധൎമ്മത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിപ്പോരുന്ന ചില ഉപന്യാസങ്ങളുടെ വിഷയങ്ങൾ സാധാരണമല്ലെന്നും ഭാഷ ലളിതമല്ലെന്നും ചില പത്രബന്ധുക്കൾ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതായി കുണ്ഠാകുണ്ഠികയായി അറിയുന്നു. ഇവരോടും ഇവരെപ്പോലെയുള്ള അഭിപ്രായക്കാരായ മററുള്ളവരോടും ഞങ്ങൾക്കൊരപേക്ഷയുണ്ട്. ഏതെല്ലാം വിഷയങ്ങളെപ്പററി ഈ മാസികയിൽ പ്രതിപാദിക്കേണമെന്ന് അവർ ഞങ്ങളെ എഴുത്തുമൂലം അറിയിച്ചാൽ ആ വിഷയങ്ങളെപ്പററി ഉപന്യാസം എഴുതുകയൊ എഴുതിക്കുകയൊ ചെയ്യാമെന്നു ഞങ്ങൾ വാഗ്ദാനം ചെയ്തുകൊള്ളുന്നു.

* * *

ഇക്കൊല്ലത്തെ കേരളബ്രഹ്മവിദ്യാൎത്ഥിസമ്മേളനം ദീപാവലീകാലത്തു് കോഴിക്കോട്ടു വെച്ച് കൂടുന്നതാകുന്നു. അജ്ഞാനാന്ധകാരത്തെ നശിപ്പിക്കുന്ന ബ്രഹ്മവിദ്യാതത്വങ്ങളും ഒരു ദീപാവലി തന്നെയാണ്.

* * *

ബ്രഹ്മവിദ്യാസംഘത്തിന്റെ 50-ാം വാൎഷികയോഗം ഇക്കൊല്ലം അഡയാറിൽവച്ച് നടക്കുന്നതാകുന്നു. നാനാദേശങ്ങളിൽ നിന്നും ബ്രഹ്മവിദ്യാൎത്ഥികൾ ഈ സമ്മേളനത്തിൽ സന്നിഹിതരാകുന്നതാണ്. ശ്രീമതി ആനിബസന്റമ്മ, ലെഡ്ബീററർ മെത്രാൻ, ശ്രീമാൻ ജിനരാജദാസൻ, ശ്രീമാൻ കൃഷ്ണമൂൎത്തി, എന്നിവരെയെല്ലാം അരംഗിൽ ഒന്നിച്ചു കാണാവുന്നതാണ്.

ദുൎല്ലഭം ത്രയമേവൈതത് ദേവാനുഗ്രഹഹേതുകം
മനുഷ്യത്വം മുമുക്ഷുത്വം മഹാപുരുഷസംശ്രയഃ.

എന്നുള്ള ആചാൎയ്യവാക്യം പ്രകൃതത്തിൽ സ്മരണീയമാണ്. യോഗത്തിൽ സന്നിഹിതരാകുവാൻ ഇച്ഛിക്കുന്ന ബ്രഹ്മവിദ്യാൎത്ഥികൾ ഒക്ടോബർ 1-ാംനു-ക്കു മുമ്പ് യദുനന്ദനപ്രസാദൻ അവൎകളെ (അഡയാർ) അറിയിക്കേണ്ടതാണ്.

* * *

ബുദ്ധമതപ്രചാരം മുഖ്യോദ്ദേശ്യമായി കൊണ്ടു ഒരു മാസിക അടുത്ത അവസരത്തിൽ ആലപ്പുഴയിൽ നിന്ന് പുറപ്പെട്ടതാണെന്ന് അറിയുന്നതിൽ ഞങ്ങൾ ഏററവും സന്തോഷിക്കുന്നു. കേരളബ്രഹ്മവിദ്യാർത്ഥികളെല്ലാം ഈ മാസികാപ്രവർത്തകന്മാരെ യഥാശക്തി സഹായിക്കേണ്ടതാണെന്ന് ഞങ്ങൾ പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു.

* * *

“ഋഷീശ്വരന്മാരും യോഗപഥവും” എന്നൊരുത്തമഗ്രന്ഥം ബ്രഹ്മവിദ്യാസംഘം ഇയ്യിടെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ഇതിന്റെ പ്രണേതാവ് ശ്രീമാൻ ലെഡ്ബീററർ അവർകളാണ്. ഋഷിസംഘപരമ്പര, ഋഷീശ്വരന്മാരുടെ ആശ്രമവർണ്ണന, അവരുടെ ജീവിതത്തെപ്പററി പ്രധാനങ്ങളായ ചില സംഗതികൾ, ശിഷ്യന്മാരെ ഋഷിസംഘത്തിലേക്കു ഉപനയിക്കുമ്പോൾ നടക്കുന്ന സംഗതികൾ, വൈശാഖപൌർണ്ണമി, ആഷാഢപൌർണ്ണമി മുതലായ പുണ്യദിനങ്ങളിൽ ഋഷികൾ കൂടുന്ന മഹോത്സവങ്ങളെപ്പററിയുള്ള വിവരണങ്ങൾ, അവയിൽ വെച്ചു നടക്കുന്ന പ്രസംഗങ്ങൾ—ഇവയെപ്പററി പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥകാരന്നു പ്രത്യക്ഷമായി അറിവുള്ള സംഗതികളാണ് എത്രയും ലളിതമായ ഭാഷയിൽ ഇതിൽ പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. വാസ്തവം പറയുന്നതായാൽ ഈ ഗ്രന്ഥം പാവനമായ ഒരു പുരാണം തന്നെയാണ് ശ്രീമൈത്രേയജഗൽഗുരുവിന്റെ ആഗമനത്തിന്നു മുമ്പായി ഋഷീശ്വരന്മാരെപ്പററിയുള്ള അറിവ് ലോകമെങ്ങും വ്യാപിക്കേണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശമാണ് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണത്തിന്നു കാരണമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നത്. അങ്ങിനെയിരിക്കെ കർമ്മപൂജകന്മാരായ ഋഷീശ്വരന്മാരിൽ ബ്രഹ്മവിദ്യാർത്ഥികൾക്കുള്ള വിശ്വാസം എത്രത്തോളം പ്രബുദ്ധമായിത്തീരേണ്ടതാണെന്നും ആ വിശ്വാസത്താൽ പ്രേരിതങ്ങളായ പ്രവൃത്തികൾ എത്രത്തോളം ഉണ്ടാകേണ്ടതാണെന്നും വ്യക്തമാകുന്നുണ്ടല്ലോ.

ഓം.

സത്യാന്നാസ്തി പരോധർമ്മഃ

സനാതനധർമ്മം.

ശ്രേയാൻ ദ്രവ്യമയാദ്യജ്ഞാൽ ജ്ഞാനയജ്ഞഃ പരന്തപ. ഗീത 4-33.

പുസ്തകം 15. { 1925—ഒക്ടോബർ. } നമ്പർ. 10.

മയൂരശതകം.

(സൂര്യശതകം.)

(269-ാം പേജിൽനിന്നും തുടർച്ച.)

26.

ജ്യോൽസ്നാംശാകർഷപാണ്ഡുദ്യുതിതിമിരമഷീ
ശേഷകല്മാഷമീഷ-
ജ്ജൃംഭോൽഭൂതേനപിങ്ഗം സരസിജരജസാ
സന്ധ്യയാശോണശോചിഃ
പ്രാതഃ പ്രാരംഭകാലേ സകലമപിജഗ-
ച്ചിത്രമുന്മീലയന്തീ
കാന്തിസ്തീക്ഷ്ണത്വിഷോക്ഷ്ണാം മുദമുപനയതാൽ
തൂലികേ വാതുലാം വഃ.

ജ്യോൽസ്നാംശാകർഷപാണ്ഡുദ്യുതി=ചന്ദ്രികാലേശസ്വീകാരത്താൽ വെളുത്ത കാന്തിയോടുകൂടിയ. തിമിരമഷീശേഷം=മഷിപോലിരിക്കുന്ന ഇരുളിന്റെ ബാക്കിയാൽ ശബളവർണ്ണമായ. ഈഷജ്ജൃംഭോൽഭൂതേന=കുറച്ച് വികാസത്താലുണ്ടായ. സാരസിജരജസാ=താമരപ്പൂമ്പൊടിയാൽ.

പിങ്ഗം=മഞ്ഞനിറമാന്. സന്ധ്യയാ=സന്ധ്യാരാഗത്താൽ. ശോണശോചിഃ=ചുവന്ന കാന്തിയോടുകൂടിയ, സകലം=എല്ലാം. ജഗച്ചിത്രം=ചിത്രംപോലെ ജഗത്തിനെ. പ്രാതഃ=രാവിലെ. പ്രാരംഭകാലേ=ദിനാരംഭത്തിൽ. ഉന്മീലയന്തീ=പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന. അതഏവ=ഇതിനാൽതന്നെ. തൂലികാഇവ=ചിത്രമെഴുതുന്നലേഖിനിഎന്നപോലെയിരിക്കുന്ന. തീക്ഷ്ണത്വിഷഃ=സൂര്യന്റെ. കാന്തിഃ=ശോഭ. വഃ=നിങ്ങളുടെ. അക്ഷ്ണാം=കണ്ണുകൾക്ക്. അതുലാം=സാമ്യമററ. മുദം=ഉന്മേഷത്തെ. ഉപനയതാൽ=ഉണ്ടാക്കിത്തരട്ടെ (രാവിലെ ചിത്രമെഴുതുന്നവന്റെ ലേഖിനിയും(ബ്രഷ്) വെള്ളപ്പു മുതലായ നിറങ്ങളോടുകൂടിയ ചിത്രത്തെ എപ്രകാരം പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നുവോ അപ്രകാരം സൂര്യകാന്തി ലോകമെല്ലാം പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നെന്നു സാരം.)

27.

ആയാന്തീ കിം സുമെരൊഃ സരണിരരുണിതാ
പാദ്മരാഗൈഃ പരാഗൈ-
രാഹോസ്വിൽ സ്വസ്യ മാഹാരജനവിരചിതാ
വൈജയന്തീരഥസ്യ
മാഞ്ജിഷ്ഠീപ്രഷ്ഠവാഹാവലി വിധുതശിര-
ശ്ചാമരാളീനുലോകൈ-
രാശങ്ക്യാലൊകിതൈവം സവിതുരഘനുദെ-
സ്താൽ പ്രഭാതപ്രഭാവഃ.

പാദ്മരാഗൈഃ=പദ്മരാഗരത്നങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച. പരാഗൈഃ=പൊടികളാൽ. അരുണിതാ=ചുവന്ന നിറത്തോടുകൂടിയതാക്കപ്പെട്ട. ആയാന്തീ=വരുന്ന. സുമെരോഃ=മഹാമേരുവിന്റെ. സരണിഃ, കിം=വഴിയൊ. ആഹോസ്വിൽ=അല്ലെങ്കിൽ. മാഹാരജനവിരചിതാ=കൌസുംഭവസ്ത്രത്താൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ട. സ്വസ്യരഥസ്യ=തന്റെ തേരിന്റെ. വൈജയന്തീകിം=കൊടിക്കൂറയോ. അല്ലെങ്കിൽ, മാഞ്ജിഷ്ഠീ=മഞ്ചട്ടിപ്പൊടിച്ചായത്തിൽ നനച്ച. പ്രഷ്ഠവാഹാവലിവിധുതശിരശ്ചാമരാളീ,നു=ഉത്തമാശ്വസമൂഹത്തിന്റെ ഇളക്കപ്പെട്ട തലയിൽ ചാർത്തിയ ചാമരക്കൂട്ടമോ! ഏവം=ഇപ്രകാരം. ലൊകൈഃ=ജനങ്ങളാൽ. ആശങ്ക്യ=സംശയിച്ച്, ഊഹിച്ച്. ആലോകിതാ=കാണപ്പെട്ട. സവിതുഃ=സൂര്യന്റെ. പ്രഭാതപ്രഭാ=രാവിലത്തെ കാന്തി. വഃ=നിങ്ങളുടെ. അഘനുദെ=പാപാപനോദനത്തിനായി. സ്താൽ=ഭവിക്കട്ടെ.

(തുടരും.)

പി. കെ. നാരായണശാസ്ത്രികൾ.

ഗാനോപഹാരം.

കവിതിലകൻ ഉള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വരയ്യർ അവർകൾ,
എം. എ., ബി. എൽ.

—X—

മാതാവേ! ബെസൻറമ്മേ! മർത്ത്യാവതാരം പൂണ്ട
ഗീതാവാക്യാധിഷ്ഠാനദേവതേ! നമസ്കാരം!
ലോകമോഹാന്ധകാരച്ഛേത്രിയാമുഷസ്സന്ധ്യ!
ദേഹദേഹ്യംബുക്ഷീരഭേദവിജ്ഞയാം ഹംസി!
ജംഗമബ്രഹ്മവിദ്യേ! രത്നഗർഭാലങ്കാര-
മംഗലപ്രദീപികേ! മാഹാത്മ്യസ്വരൂപിണി!
ആർക്കു താനങ്ങേയ്ക്കുള്ളോരത്ഭുതാപദാനങ്ങൾ
വാക്കിനാൽ വാഴ്ത്തീടാവൂ? വാഴ്ത്തിയാലൊടുക്കാവൂ?
ത്വജ്ജന്മോദ്ദേശം സാക്ഷാൽ ധർമ്മത്തിൻ സംസ്ഥാപനം
സ്വച്ഛന്ദയോഗക്ഷേമേ! സിന്ധുമേഖലാസുതേ!
ദൂരസ്ഥകാന്താരമേ നേദിഷ്ഠപ്രതോളിയായ്
ഘോരകാരാഗാരമേ കോമളപ്രാസാദമായ്
സ്വാനുഭൂത്യഗ്നിജ്വാലാശുദ്ധയാമങ്ങല്ലാതെ
മാനുഷർക്കാരുണ്ടമ്മേ! മാർഗ്ഗോപദേശം ചെയ്യാൻ?
മന്നിൽ നിന്നാഴിക്കുള്ളിൽ മഗ്നമാം മഹാമ്നായം
ത്വന്നേത്രമീനോദ്ധൃതം വീണ്ടുമിന്നുത്ഭാസിപ്പൂ.

ഛേത്രി=ഛേദിക്കുന്നവൾ; ഉഷസ്സ് അന്ധകാരത്തെ നശിപ്പിക്കുമ്പോലെ ഈ മഹതി അജ്ഞാനാന്ധകാരത്തെ നശിപ്പിക്കുന്നുവെന്നർത്ഥം. ദേഹ.....ഹംസി=വെള്ളവും പാലും കലർന്നിരുന്നാലും അരയന്നത്തിനു അവ രണ്ടും വേർപെടുത്തുവാൻ സാധിക്കുന്നതുപോലെ, ഈ മഹതിയ്ക്കു ദേഹത്തേയും ദേഹിയേയും വേർപെടുത്തത്തക്ക ശക്തിയുണ്ട്; നിത്യാനിത്യവസ്തുവിവേകമുള്ളവൾ എന്നും അർത്ഥമെടുക്കാം. രത്നഗർഭാ=ഭൂമി. പ്രദീപിക=വിളക്ക്. അപദാനങ്ങൾ=മാഹാത്മ്യമേറിയ പ്രവൃത്തികൾ. സ്വച്ഛന്ദയോഗക്ഷേമേ=യഥേഷ്ടം യോഗക്ഷേമങ്ങളെ നേടിയവളേ. സിന്ധുമേഖലാ=ഭൂമി. ലോകോപകാരം ചെയ്യുന്ന ഈ മഹതിയെ ഭൂസുതയാക്കി കവി സങ്കല്പിക്കുന്നു. നേദിഷ്ഠ=സമീപസ്ഥമായ. പ്രതോളി=രാജമാർഗ്ഗം. സ്വാനുഭൂതി=സ്വാനുഭവം. മന്നിൽ.....ഉത്ഭാസിപ്പൂ=മത്സ്യാവതാരകഥ

പ്രത്യക്ഷമാംഭഗവതേ! ഭവൽകസദ്വ്യാപാരം
പ്രത്യഹം ജയിക്കുന്നു തദ്രഹസ്യാദ്ധ്യാപനം.
ഭാരതക്ഷ്മാദേവിയെപ്പണ്ടത്തെച്ചൈത്രം നീങ്ങി-
ഗ്ഘോരഭൗതികഗ്രീഷ്മതപ്തയായ് ദൈവം കാൺകേ
ഐശ്വര്യവർഷാഗമം ശംസിപ്പാൻ നിയോഗിച്ചാൻ
പശ്ചിമാകാശത്തിൽ നിന്നങ്ങയാം വലാകയെ.
പണ്ടുതൊട്ടോരാമട്ടിൽ പാശ്ചാത്യർ കെട്ടിക്കേറി-
ക്കൊണ്ടുപോയിട്ടുമസ്മദ്വിത്തത്തിന്നശേഷവും
പാല്യരങ്ങയാലെന്നു വന്നപ്പോൾത്തന്നെ നേടി
മൂല്യവും വാർദ്ധുഷ്യവും ചക്രവൃദ്ധിയും ഞങ്ങൾ.
പാതാളത്തോളമന്യപാദാഘാതത്താൽ താണ
മാതാവേ! മനം നൊന്തു മാഴ്കീടും മനസ്വിനി!
ഭാരതക്ഷ്മേ! ഭവൽപ്രേഷ്യപുത്രിയാലങ്ങു
പാരതന്ത്ര്യാന്ധുവിട്ടു പാതിയും കേറിപ്പോയി!
തൽകരാവലംബത്താലങ്ങേയ്ക്കു നേടാം വീണ്ടു-
മഗ്ര്യമാം പൂർവ്വസ്ഥാനമപ്പുറത്തുള്ളതെല്ലാം!
ഈഹിപ്പതും തപശ്ശക്തിയാൽ ലഭിച്ചീടു-
മിഹിമധരാത്മജയ്ക്കീശ്വരൻ നിത്യാധീനൻ.
സൂര്യനും സൂര്യനാവോൻ രാപ്പകൽ പ്രകാശിക്കു-
മാര്യമാമാദ്ധ്യാത്മികസാമ്രാജ്യം പാലിപ്പോളേ!

ഇവിടെ സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. നാസ്തികബുദ്ധികളായിത്തീർന്ന അനേകം ജനങ്ങളെ ആസ്തികബുദ്ധികളാക്കിത്തീർത്ത മഹതിയെസംബന്ധിച്ചുള്ള ഈ ഉപമ എത്രയും ഉചിതമായിരിക്കുന്നു. ചൈത്രം=വസന്തകാലം. വലാക=വെള്ളിൽപക്ഷി. ഇതിന്റെ വരവ് മഴക്കാലത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. വാർദ്ധുഷ്യം=വലിയ പലിശ. ചക്രവൃദ്ധി=പലിശയ്ക്കു പലിശ. പ്രേഷ്യപുത്രി=അയയ്ക്കപ്പെട്ട പുത്രി. അന്ധു=പാഴ്കിണർ. ഈഹിപ്പതു്=ഇച്ഛപ്പെടുന്നതു് ഹിമധരാത്മജ=മഞ്ഞേറിയ ഇംഗ്ലണ്ടിന്റെ മകൾ. സൂര്യനും സൂര്യനാവോൻ=ഈശ്വരൻ. ആദിത്യൻ അസ്തമിക്കാത്ത സാമ്രാജ്യം ഭൗതികസാമ്രാജ്യപരാകാഷ്ഠയെ പ്രാപിച്ചു എന്നു പറയാം; എന്നാൽ ഈശ്വരൻ അസ്തമിക്കാത്ത ആ ആദ്ധ്യാത്മികസാമ്രാജ്യം മുമ്പുപറഞ്ഞ ഭൗതികസാമ്രാജ്യത്തെക്കാൾ പ്രശസ്തമായതാണ്. ശാരദാപൗർണ്ണമാസീചന്ദ്രികെ

സാധുസാരക്ഷചെയ്യും തൻതൂവൽച്ചെങ്കോൽകൊണ്ടു
ഭൂതലം പുതുസ്വൎഗ്ഗമാക്കിടും പുണ്യാത്മികേ!
ഇന്നത്തേ വിക്ടോറിയാദേവിയാം ബെസൻറമ്മേ!
യെന്നെന്നു മുങ്ങൾക്കുമീശ്വരൻ സന്മംഗലം.
ശാരദാരൂപേ! മഹാതാപസി! ജഗദേക-
ശാരദപൌൎണ്ണമാസീചന്ദ്രികേ! ജയിച്ചാലും.

മഹാത്മാക്കളുടെ സന്ദേശങ്ങൾ.

(പരിഭാഷകൻ—പള്ളിയിൽ കൃഷ്ണമേനോനവർകൾ, ബി. എ., എൽ. ടി.)

(284-ാം പേജിൽനിന്നു തുടൎച്ച.)

അണിമാദ്യഷ്ടൈശ്വൎയ്യസിദ്ധികൾ മനുഷ്യരിൽ അന്തൎല്ലീനങ്ങളായ ശക്തികളുടെ ആവിൎഭാവമാണെന്നും, ഈ അമാനുഷശക്തികൾ യോഗാഭ്യാസത്താൽ ഉണ്ടാകുന്നതാണെന്നും ഉള്ള അഭിപ്രായത്തോടുകൂടി ഓരോ അദൃശ്യശക്തിയുടേയും പ്രകടനത്തിൻെറ കാൎയ്യകാരണസംബന്ധത്തെപ്പററി വാദപ്രതിവാദം നടത്തുവാൻ തങ്ങൾ ഒരുക്കമല്ലെന്നും സൂചിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് ശ്രീ മരു എന്ന ആചാൎയ്യൻ സിന്നററിന്നു് ഇങ്ങിനെ എഴുതിയിരിക്കുന്നു. (ഇക്കാൎയ്യത്തെപ്പററി സിന്നററിൻെറ മനസ്സിൽ ഉണ്ടായ ചില സംശയങ്ങളുടെ നിവൃത്തിക്കായി അയച്ച എഴുത്താണ് 218-ാം ഭാഗം, 29-ാമത്തെ എഴുത്ത്.) "ഏതെങ്കിലും ഒരു കാൎയ്യം സംഭവിക്കുമ്പോൾ ഞങ്ങൾ അതിനെ കൂലങ്കഷമായിട്ടാലോചിച്ച് അതിൻെറ ആദികാരണത്തെ മനസ്സിലാക്കുന്നു. പാശ്ചാത്യരായ നിങ്ങളൊ അങ്ങിനേയല്ല. ആ കാൎയ്യത്തിന്നു കാരണമായി

=ശരൽക്കാലത്തിലെ വെളുത്തവാവിന്നാളത്തെ നിലാവു് സൎവ്വോൽകൎഷേണ ശോഭിക്കുന്നു. ഇക്കൊല്ലം ആനിബസൻറമ്മയുടെ ജന്മദിവസം ശാരദപൌൎണ്ണമീദിനത്തിലാണെന്നുള്ളതും ഇവിടെ ധ്വനിക്കുന്നു. സ. ധ. പ.

ത്തിന്ന അനേകം സംഗതികളെ പ്രത്യേകം, പ്രത്യേകമായി ട്ടാലോചിച്ചു കാലംകളയുന്നു. മനുഷ്യന്റെ ജീവകാലം ഇതിന്ന മതിയാകാത്തതുകൊണ്ടും ഏതെങ്കിലും ഒരു കാൎയ്യത്തെപ്പററി പരിപൂൎണ്ണമായിട്ടറിയേണമെങ്കിൽ ഞങ്ങൾക്ക സുസാദ്ധ്യമായതുകൊണ്ടും ഞങ്ങൾ അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നില്ല. പ്രകൃതിസിദ്ധമായ ചില നിയമങ്ങളാണ് അദൃശ്യശക്തികളുടെ അഭിവ്യക്തിക്ക കാരണമായിട്ടുള്ളത്. ഇവയെപ്പററി ചിന്തിക്കുക. ആ സാധുവായ സ്ത്രീയെ—ബ്ലാവാട്സ്കിമദാമ്മയെ—ശങ്കിക്കുന്നതു ശരിയല്ല. രാജപുത്രവംശത്തിൽ ജനിച്ച ഞാൻ ഒരു സ്ത്രീക്ക ദോഷാരോപണം ചെയ്ത് അവരെ ദുഃഖിപ്പിക്കുന്നതു കാണ്മാൻ ഒരിക്കലും സമ്മതിക്കുന്നതല്ല...
.........ആശ്ചൎയ്യസംഭവങ്ങൾ ഒരു കാലത്തും പാശ്ചാത്യരുടെ തെററായ വിശ്വാസങ്ങളെ മാററുവാൻ—ഉന്മൂലനം ചെയ്യുവാൻ—മതിയായ കാരണമായി തീരുന്നതല്ല. നിങ്ങൾ എന്തു തന്നെ ചെയ്താലും പ്രത്യക്ഷത്തിൽ കാണുന്നവൎക്കല്ലാതെ വിശ്വാസം ജനിക്കുമൊ? തല്ക്കാലം വിശ്വസിച്ചാലും, പിന്നെയും സംശയിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. പക്ഷെ, ഈ സംശയം കൊണ്ട് ഒരു ഗുണം ഉണ്ട്. സംശയിക്കുന്തോറും ജിജ്ഞാസ വൎദ്ധിച്ചുവരും. ജിജ്ഞാസയിൽ നിന്നു പൎയ്യാലോചനയും പൎയ്യാലോചനയിൽ നിന്നു പരിശ്രമവും ഉണ്ടാകും. നേരെമറിച്ചു, ഞങ്ങളുടെ രഹസ്യം—അമാനുഷശക്തികളോടു കൂടിയ ഒരു യോഗിസംഘം ഹിമവാന്റെ താഴ്‌വരയിൽ വസിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ള വാസ്തവം— പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തിയാൽ, നിൎവ്വിവാദമായി സ്ഥാപിച്ചാൽ, നാസ്തികവാദികളായ ജനങ്ങൾക്ക വലുതായ യാതൊരു ഗുണവും ഉണ്ടാവില്ലെന്നു തന്നെയല്ല, ഞങ്ങൾക്ക സ്വൈരവും ഉണ്ടാവില്ല. ഞങ്ങളുടെ രഹസ്യത്തെ പൂൎവ്വാധികം ബലവത്തായി ഗോപനം ചെയ്യേണ്ടിവരും."

സിന്നററിന്നും മററും ബ്ലാവാട്സ്കിമദാമ്മയെ പററി സംശയം തോന്നി എന്നു മേൽ പ്രസ്താവിച്ചതിൽ സംശയം തോന്നുവാനില്ല. ബ്ലാവാട്സ്കിമദാമ്മതന്നെ ഒരു "ആശ്ചൎയ്യ

സംഭവമാണ്.'' ഈ സ്ത്രീ ഇന്ത്യാരാജ്യത്ത് വെള്ളക്കാരുടെകൂടെ താമസിക്കുമ്പോൾ വളരെ കോപിഷ്ഠയും പ്രസാദിപ്പിക്കുവാൻ വളരെ പ്രയാസമുള്ളവളും ആയിരുന്നു. അസഹിഷ്ണുത, അനുസരണമില്ലായ്മ, ഒരുത്തരേയും ഗണ്യമാക്കാതെ ചാടിക്കടിക്കുക, മുൻകോപം എന്നീ "ഗുണങ്ങൾ" മാഡമ്മയുടെകൂടെ താമസിക്കുന്നവൎക്കു അത്യന്തം ക്ലേശത്തെയും മനോവേദനയേയും ഉണ്ടാക്കി. ഇതിന്റെ കാരണം എന്ത്? ഇങ്ങിനെയുള്ള ഒരു സ്ത്രീയെപ്പററി ആചാൎയ്യൻ അനുതപിക്കുവാൻ സംഗതി എന്ത്? യഥാൎത്ഥത്തിൽ ബ്ലാവട്സ്കിമദാമ്മ അനിതരണസാധാരണമായ സത്യവ്രതത്തോടും തപോനിഷ്ഠയോടും കൂടിയവളായിരുന്നു. ലോകോപകാരത്തിന്നായി സകല ദുഃഖങ്ങളും സഹിച്ച ഗുരുചരണങ്ങളെ ശരണം പ്രാപിച്ചവളായിരുന്നു. ബാഹ്യകാൎയ്യങ്ങളിൽ ശമദമങ്ങളെ അനുഷ്ഠിക്കുവാൻ കഴിയാഞ്ഞതു ഒരു നിഗ്രഹസാഭവത്താലാണ്. "യോഗാനുഷ്ഠാനംകൊണ്ടു സിദ്ധികൾ വന്നിരിക്കുന്ന ശിഷ്യന്മാരെ ഞങ്ങൾ ഞങ്ങളുടെ ആശ്രമങ്ങളിൽ നിന്നു ലോകോപകാരാൎത്ഥം പ്രവൎത്തിക്കുവാൻ ബാഹ്യപ്രപഞ്ചത്തിലേക്കു അയക്കുമ്പോൾ അവരുടെ—ആ ശിഷ്യന്മാരുടെ ഏതെങ്കിലും ഒരു തത്വത്തെ—ഒരു കോശത്തെ—ഒരു ഉപാധിയെ—ഞങ്ങളുടെ ആശ്രമങ്ങളിൽ തന്നെ സ്ഥാപിച്ചിട്ടാണ് അയക്കുന്നതു. രണ്ടു കാൎയ്യസാദ്ധ്യത്തിന്നായിട്ടാണ് ഇങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതു. ഒന്നാമതു കമ്പിതപാലിൽ കമ്പിയുടെ സ്ഥാനം ഈ ഉപാധി വഹിക്കുന്നു. ഞങ്ങൾക്കും ശിഷ്യൎക്കും പരസ്പരം അറിവു കൊടുക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു കമ്പിയാണതു. രണ്ടാമതു ഞങ്ങളിൽ നിന്നും കിട്ടിയിരിക്കുന്ന അനേകം ഗഹനതത്വങ്ങൾ ഒരിക്കലും പുറത്തുവിടാതിരിക്കുവാനായിട്ടുള്ള ഒരു മാൎഗ്ഗവുമാണിതു." (26-ാമത്തെ എഴുത്തു നോക്കുക.) "നിങ്ങൾ അവളെ വെട്ടിമുറിച്ചാലും, എന്തുചെയ്താലും, അവൾ ഞങ്ങളുടെ ഗഹനതത്വങ്ങൾ വെളിപ്പെടുത്തുകയില്ല. ചിലപ്പോൾ, ആവശ്യമുണ്ടെന്നു കണ്ടാൽ മറവുള്ളവരെ തെററിദ്ധരിപ്പിച്ചു എന്നുകൂടിവരാം. ഒരിക്കലും ചെയ്തിരിക്കുന്ന വാഗ്ദാനം അവൾ ലംഘിക്കുകയില്ല."

(271-ാം ഭാഗം 47-ാമത്തെ എഴുത്ത്.)

"മഹാത്മാക്കളുടെ സന്ദേശങ്ങൾ" എഴുകാണ്ഡങ്ങളായി വേർതിരിച്ച് അച്ചടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒടുവിൽ ഒരു അനുബന്ധവും ഉണ്ട്. ആകെ 142 എഴുത്തുകളോളം ഉണ്ട്. ഇവയിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്ന വിഷയങ്ങൾ എല്ലാം ഇപ്പോൾ കേരളീയൎക്കു ഒരുപോലെ രസാവഹമായിട്ടുള്ളവയല്ല. ശാശ്വതമായി ഹൃദയംഗമമായിട്ടുള്ള വിഷയങ്ങളെമാത്രമെ ഈ ലേഖനങ്ങളിൽ നിരീക്ഷിക്കുവാൻ വിചാരിക്കുന്നുള്ളു. ഈവക വിഷയങ്ങൾ തന്നെ (1) വേദാന്തതത്വങ്ങൾ, (2) ഗുരുശിഷ്യഭാവം, എന്നീ രണ്ടു ഭാഗങ്ങളായി വേർതിരിക്കാം.

(തുടരും.)

ബ്രഹ്മസൂത്രം.

(വരവൂർ കപ്പിളിങ്ങാട്ട് ബ്രഹ്മശ്രീ വി. കെ. നാരായണഭട്ടതിരിയവർകൾ.)

(281-ാംപേജിൽനിന്നു തുടൎച്ച.)

1—3—2.

ഭൂമാധികരണം.

ഛാന്ദോഗ്യത്തിലെ അഞ്ചാമദ്ധ്യായം കഴിയുന്നതുവരെയുള്ള മിക്ക വിഷയങ്ങളേയും മുമ്പ് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. പറയാത്ത വിഷയങ്ങളെ മേലാൽ അതാതു സ്ഥലങ്ങളിൽ പറയുമെന്നും പ്രതിജ്ഞ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ആറാമത്തെ അദ്ധ്യായത്തിൽ അദ്വൈതൈകരസമായ സച്ചിദാനന്ദത്തെ ഉപദേശിക്കുന്നു. ഏഴാമത്തെ അദ്ധ്യായത്തിലുള്ള മുഖ്യ വിഷയവും ആത്മോപദേശന്തന്നെയാണ്. പക്ഷെ അല്പം വ്യത്യാസമുണ്ട്. സദ്രൂപമായ ബ്രഹ്മതത്വമല്ലാത്ത വികാരപദാൎത്ഥങ്ങളെ മുഖ്യമായി ആറാമത്തെ അദ്ധ്യായത്തിൽ ഉപദേശിക്കുന്നില്ല. ഏഴാമത്തേതിലിങ്ങിനെയല്ല. നാമതത്വം മുതൽ കാൎയ്യബ്രഹ്മമായ പ്രാണതത്വം വരെയുള്ള വികാരപദാൎത്ഥങ്ങളേ ക്രമേണ

ഉത്തരോത്തരം മഹത്വത്തോടു കൂടി ഉപദേശിച്ച് ഒടുവിൽ നിരതിശയമായ ബ്രഹ്മതത്വത്തെ നിർദ്ദേശിക്കുകയാണ് അതിൽ ചെയ്യുന്നതു്. സ്ഥൂലത്തിൽ നിന്ന് ആരംഭിച്ച് സൂക്ഷ്മത്തിലേക്ക് പോവുക. സൂക്ഷ്മത്തിൽ നിന്ന് സൂക്ഷ്മതരത്തിലേക്ക് പോവുക. ഇപ്രകാരം ക്രമേണ സോപാനാരോഹണം പോലെ ബ്രഹ്മോപദേശമാണ് ഏഴാമത്തേതിലുള്ളതു്.

ഈ ഏഴാമദ്ധ്യായം ഒരു സംവാദരൂപേണ ആരംഭിക്കുന്നു. ഒരു ശിഷ്യൻ ഗുരുവിൻെറ അടുക്കലേക്കു് ചെല്ലുന്നതുപോലെ നാരദൻ സനൽകുമാരൻെറ അടുക്കലേക്കു ചെല്ലുന്നു. 'വേദവേദാന്താംഗങ്ങളും, ഇതിഹാസപുരാണങ്ങളും എന്നുവേണ്ട അനന്തശാസ്ത്രങ്ങളും മന്ത്രങ്ങളും ഇവയെല്ലാം ഞാൻ പഠിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്നിട്ടും എനിക്ക് കൃതാർത്ഥബുദ്ധി ഉണ്ടാകുന്നില്ല. ആയതിനാൽ ആത്മോപദേശം കൊണ്ടു് എൻെറ ശോകത്തെ നശിപ്പിച്ചാലും' എന്നിങ്ങിനെ നാരദൻ ഭക്തിപുരസ്സരം ആശ്രയിച്ച് സനൽകുമാരനോടു് ആവശ്യപ്പെടുന്നു. സകല ശാസ്ത്രങ്ങളേയും നാമസ്വരൂപമാണെന്നു വിചാരിച്ച് ഈ ശാസ്ത്രസ്വരൂപമായ നാമത്തെ ബ്രഹ്മബുദ്ധ്യാ ഉപാസിച്ചാലും എന്നിങ്ങനെ സനൽകുമാരൻ പറയുന്നു. ഈവിധം ഇവരുടെ ചോദ്യോത്തരമാണ് ഈ അദ്ധ്യായം മുഴുവൻ. എന്നാൽ ചുരുക്കമിതാകുന്നു.

നാമം, വാക്ക്, മനസ്സ്, സങ്കല്പം, ചിത്തം, ധ്യാനം, വിജ്ഞാനം, ബലം, അന്നം, അപ്പുകൾ, വായുസഹിതമായ തേജസ്സ്, ആകാശം, സ്മരണം, ആശ, പ്രാണൻ ഇങ്ങിനെ പതിനഞ്ചു പദാർത്ഥങ്ങളെ ഉത്തരോത്തരം മാഹാത്മ്യത്തോടു കൂടി പറയുന്നു. ഇവയെല്ലാം ബ്രഹ്മബുദ്ധ്യാ ഉപാസിക്കേണ്ടതും ആണ്. എങ്കിലും സത്യസ്വരൂപത്തെ അറിഞ്ഞാലേ ശോകനിവൃത്തി ഉണ്ടാവുകയുള്ളൂ. സത്യബോധം ഉണ്ടാവാൻ വിജ്ഞാനം വേണം. വിജ്ഞാനത്തിന്നു മനനം, മനനത്തിന്നു ശ്രദ്ധ, ശ്രദ്ധയ്ക്കു ഗുരുശുശ്രൂഷ, ഗുരുശുശ്രൂഷയ്ക്കു, അവനവൻെറ ധർമ്മത്തെ ചെയ്യുക, അവനവൻെറ ധർമ്മത്തെ ചെ

യ്യുന്നതിന്ന സ്വരൂപപ്രാപ്തി ഉണ്ടാകുമെന്നുള്ള നിശ്ചയം—ഈവിധം ഓരോന്നിനെക്കുറിച്ചു ഓരോന്നു കാരണമായി ഭവിക്കുന്നു. ആ സുഖസ്വരൂപം എന്താണെന്നു ചോദിക്കുന്നുവെങ്കിൽ ഭൂമ എന്ന ശബ്ദം കൊണ്ടാണ് ആ സുഖത്തെ പറയേണ്ടതു്. ഭൂമ എന്ന ശബ്ദത്തിൻെറ അത്ഥത്തെ ശ്രുതികൊണ്ടു ഇങ്ങിനെ പറയുന്നു.

'യത്ര നാന്യൽ പശ്യതി നാന്യൽ ശൃണോതി നാന്യൽ വിജാനാതി സഭൂമ, അഥയത്ര അന്യൽ പശ്യതി അന്യൽ ശൃണോതി അന്യൽ വിജാനാതി തദല്പം യോവൈ ഭൂമാതദമൃതം യദല്പം തൽ മത്ത്യം'. (ഛാന്ദോഗ്യം. 7—24—1) അത്ഥം—യാതൊരു തത്വവിഷയത്തിൽ, ദ്രഷ്ടാവിന്നും ദൃശ്യത്തിന്നും, ശ്രോതാവിന്നും ശ്രോതവ്യത്തിന്നും, ജ്ഞാതാവിന്നും ജ്ഞാതവ്യത്തിന്നും ഭേദം ഭവിക്കുന്നില്ലയൊ ആ തത്വമാണ് ഭൂമാവു്, ദ്രഷ്ടാവിന്നും ദൃശ്യത്തിന്നും, ശ്രോതാവിന്നും ശ്രോതവ്യത്തിന്നും, ജ്ഞാതാവിന്നും ജ്ഞാതവ്യത്തിന്നും ഏതൊരു തത്വത്തിൽ ഭേദം ഭവിക്കുന്നുവോ അതു് അല്പമാകുന്നു. ഭൂമാവു് നാശരഹിതവും, അല്പം നശിക്കുന്നതുമാകുന്നു. ഈ മന്ത്രമാണ് പ്രകൃതത്തിലെ വിഷയം. സൂത്രാത്ഥത്തെ കാണിക്കുന്നു.

1—3—8.

ഭൂമാ സംപ്രസാദാദദ്ധ്യുപദേശാൽ.

ഭൂമ=ഈ ശബ്ദം കൊണ്ടും ബ്രഹ്മത്തെ തന്നെ പറയുന്നു. സംപ്രസാദാദധി=സമ്പ്രസാദത്തെ ഉപദേശിക്കുക കഴിഞ്ഞതിൻെറ ശേഷം. ഉപദേശാൽ=ഭൂമസ്വരൂപത്തെ ഉപദേശിക്കുക ഹേതുവായിട്ട്, സമ്പ്രസാദം എന്ന ശബ്ദത്തിൻെറ അത്ഥത്തെ പറയുന്നു. 'സമ്യക്പ്രസീദതി അസ്മിൻ ജീവഃ' യാതൊരു അവസ്ഥയിലാണോ ജീവാത്മാവു് പ്രസാദിക്കുന്നതു ആ അവസ്ഥ സംപ്രസാദാവസ്ഥയാകുന്നു. സുഷുപ്ത്യവസ്ഥയാണ് ഇതുകൊണ്ടു വിവക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളതു്. എന്നാൽ ഈ അവസ്ഥയിൽ സകലേന്ദ്രിയങ്ങളേയും തങ്കൽ സ്വീകരിച്ചു പ്രാണൻ മാത്രം ജാഗ്രതയെ അവലംബിക്കുന്നു.

അതുകൊണ്ടു ഇവിടെ സംപ്രസാദശബ്ദംകൊണ്ടു പ്രാണനെ പറയുന്നു. പ്രാണനെ പറഞ്ഞതിന്റെശേഷം ഭൂമാവിനെ പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു ഭൂമാവു് പ്രാണനല്ലെന്നുവരുന്നു. പ്രകരണം ആത്മോപദേശവും ആകുന്നു. ആയതിനാൽ ഭൂമ എന്ന ശബ്ദം കൊണ്ടു പരമാത്മാവിനെ പറയുന്നു എന്നു നിർണ്ണയിക്കാം. വേറെ ഒരു യുക്തിയെ അടുത്ത സൂത്രത്തിൽ കാണിക്കുന്നു.

1—3—9.

ധർമ്മോപപത്തേശ്ച.

ധർമ്മോപപത്തി=ഭൂമ എന്ന ശബ്ദംകൊണ്ടു് പരമാത്മാവിനെ പറയുന്നു എന്നു സ്വീകരിക്കുന്ന പക്ഷം ആ വാക്യത്തിൽ (മുമ്പു കാണിച്ച വാക്യം)പറഞ്ഞ ധർമ്മങ്ങൾക്കു് ഉപപത്തി ഉള്ളതു ഹേതുവായിട്ടു്, ഭൂമാവസ്ഥയിൽ സർവ്വവ്യവഹാരാഭാവത്തെ ആ വാക്യത്തിൽ പറയുന്നു. സർവ്വവ്യവഹാരാഭാവം പരമാത്മാവിലാണുള്ളതു്. "യത്രത്വസ്യ സർവ്വമാത്മൈവാഭൂൽ തൽകേനകം പശ്യേൽ' എന്നിങ്ങിനെ ബൃഹദാരണ്യകത്തിലും പരമാത്മാവിൽ സർവ്വവ്യവഹാരാഭാവത്തെ പറയുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ഭൂമ എന്ന ശബ്ദം കൊണ്ടു പരമാത്മാവിനെ പറയുന്നു.

1—3—3.

അക്ഷരാധികരണം.

അന്തര്യ്യാമി അധികരണത്തെ (1—2—5.) വായനക്കാർ ഓർമ്മവെക്കുന്നുണ്ടെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. ജനകന്റെ യാഗസമയത്തു് അനന്തം ബ്രഹ്മവാദികൾ യാജ്ഞവൽക്യനോടു് പലേ ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിച്ചു. ലോകങ്ങളുടെ ആശ്രയമായ സൂത്രസ്വരൂപമെന്താണു്? അന്തര്യ്യാമി എന്താണു്? ഇങ്ങിനെ രണ്ടു ചോദ്യങ്ങൾ പലേ ചോദ്യങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഉണ്ടായി. സൂത്രസ്വരൂപം വായുവാണു്, അന്തര്യ്യാമി പരമാത്മാവും ആകുന്നു എന്നു് യാജ്ഞവൽക്യൻ ഇതുകൾക്കു് സമാധാനം പറഞ്ഞു. ഈ സമാധാനത്തെ കാണിക്കുന്ന

വേദഭാഗങ്ങളെ അന്തൎയ്യാമിബ്രാഹ്മണം എന്നു പറയാറ ണ്ട്. ബൃഹദാരണ്യകത്തിലുള്ള ഈ അന്തൎയ്യാമി ബ്രാഹ്മണം കഴിഞ്ഞു് അതിന്റെ അടുത്തുള്ള അല്പഭാഗമാണ് ഈ അ ധികരണത്തിന്റെ വിഷയം. ഇതും യാജ്ഞവല്ക്യന്റെ സമാധാനവാക്യത്തെയാണ്. സൂത്രസ്വരൂപമായ വായു വിന്റെ ആശ്രയം എന്താണെന്ന് വാചക്നവീഗാൎഗ്ഗി എ ന്ന വിദുഷി യാജ്ഞവല്ക്യനോടു ചോദിച്ചു. വായുവിന്റെ ആശ്രയം ആകാശമാണെന്ന് യാജ്ഞവല്ക്യൻ സമാധാനം പറഞ്ഞു. ആകാശത്തിന്റെ ആശ്രയമെന്താണെന്ന് വീണ്ടും ആ വിദുഷി ചോദിച്ചു.—ഏവംവിധമായ അക്ഷരമാണ് ആ കാശത്തിന്റെ ആശ്രയം എന്നാണ് ഈ ചോദ്യത്തിന്റെ സമാധാനം. ഈ അക്ഷരശബ്ദത്തിന്റെ അൎത്ഥമെന്താണെ ന്ന് ഈ അധികരണത്തിൽ ചിന്തിക്കുന്നു.

1—3—10.

അക്ഷരമംബരാന്തധൃതേഃ.

അക്ഷരം=ഈ ശബ്ദംകൊണ്ടു പരമാത്മാവിനെ പറ യുന്നു, അംബരാന്തധൃതേഃ=ആകാശംവരെ ഉള്ള വികാരപ ദാൎത്ഥങ്ങളെ ഈ അക്ഷരശബ്ദത്തിന്റെ അൎത്ഥമായതു് വഹി ക്കുന്നു എന്ന് പറയുക ഹേതുവായിട്ട് യാജ്ഞവല്ക്യന്റെ സ മാധാനവാക്യത്തെ മുഴുവൻ എഴുതി അൎത്ഥത്തെ വിവരിക്കു വാൻ പ്രയാസമാണ്. ആ വാക്യം അത്ര വലിയതാണ്. ഈ അക്ഷരപദാൎത്ഥം ലോകവിലക്ഷണമായ ഒന്നാണെന്ന് ആ വാക്യത്തിൽ നിന്ന് സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ട്. ബ്രഹ്മപ്രതിപാദ കങ്ങളായ മററുമന്ത്രങ്ങളെപ്പോലെ തന്നെയാണ് ഇതു്. സ ൎവ്വത്തിന്റേയും ആശ്രയമായ ആകാശത്തിന്റെ ആശ്രയമാ ണ് അക്ഷരപദാൎത്ഥം എന്ന് മന്ത്രംകൊണ്ട് കിട്ടുന്നുണ്ട്. ഈ . വാസ്തവത്തെ ഈ സൂത്രവും വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. അക്ഷരശ ബ്ദത്തിന്ന് ചിലപ്പോൾ ഓങ്കാരമെന്നൎത്ഥമാകാറുണ്ട്. 'ഓ ങ്കാരഏവേദം സൎവ്വം' എന്ന് ഛാന്ദോഗ്യത്തിൽ ഉണ്ട് (2— 23—3) ആയതിനാൽ അക്ഷരം ഓങ്കാരമാണെന്നു ഭ്രമിക്കാം.

ആകാശത്തെ വഹിക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞതിനാൽ ആ ഭ്രമത്തിന്നവകാശമില്ല. 'ഓങ്കാരഏവേദം സർവ്വം' എന്നുപറയുന്നതു് ഓങ്കാരം ബ്രഹ്മപ്രതിപാദകമായതുകൊണ്ടാണെന്നു ഓർമ്മവെക്കുന്ന പക്ഷം ഈ ഭ്രമം ഒരുവിധത്തിലും ഉണ്ടാവുന്നതല്ല. സാംഖ്യന്റെ പ്രകൃതിയല്ല ഈ അക്ഷരപദാൎത്ഥം എന്നു് അടുത്ത സൂത്രത്തിൽ പറയുന്നു.

1—3—11.

സാചപ്രശാസനാൽ.

സാച=അംബരാന്തധൃതി പരമേശ്വരന്റെ കൎമ്മമാകുന്നു, പ്രശാസനാൽ=അക്ഷരത്തിന്റെ ശാസനം ഹേതുവായിട്ടാണു് അംബരാന്തധൃതി എന്നിവിടെത്തന്നെ പറയുന്നുണ്ടു്, അതായതു്, ശാസിക്കുക എന്നുള്ളതു ചേതനധൎമ്മമാണു് അതല്ലാതെ അചേതനമായ പ്രകൃതിയുടെ ധൎമ്മമല്ല. ഗംഭീരങ്ങളായ പ്രശാസനവാക്യങ്ങളും ഈ പ്രകരണത്തിലുണ്ടു്. 'ഏതസ്യവാഅക്ഷരസ്യപ്രശാസനേഗാൎഗ്ഗിസൂൎയ്യാചന്ദ്രമസൌവിധൃതൌതിഷ്ഠതഃ' എന്നിങ്ങനെ ആരംഭിക്കുന്നു. അടുത്ത സൂത്രം വേറെ ഒരു യുക്തിയേയും കൂടി കാണിക്കുന്നു.

1—3—12.

അന്യഭാവവ്യാവൃത്തേശ്ച.

അന്യഭാവം=പ്രധാനാദികളുടെ ധൎമ്മം, വ്യാവൃത്തി=ആവക ധൎമ്മങ്ങളല്ലാത്ത ധൎമ്മങ്ങളെ ധാരാളം ഇവിടെ പറയുക ഹേതുവായിട്ടു്, ദൎശനം, ശ്രവണം, മനനം ഇത്യാദി സ്വരൂപമാണു് ഈ അക്ഷരമെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനാൽ പരമാത്മാവുതന്നെയാണു് അക്ഷരം എന്നു സിദ്ധമായി.

ബൃഹദാരണ്യകത്തിൽ ഒരു സംശയത്തിന്നവകാശമുണ്ടു്. അന്തൎയ്യാമി ബ്രാഹ്മണത്തിൽ പരമാത്മാവിനെ അന്തൎയ്യാമിയായി പറയുന്നു. അതുകഴിഞ്ഞ ഉടനെ അക്ഷരശബ്ദംകൊണ്ടു പരമാത്മാവിനെ പറയുന്നു. അന്തൎയ്യാമിയും പരമാത്മാവും ഒന്നാണെങ്കിൽ വേറിട്ടു പറയേണ്ട ആവശ്യം

എന്താണ്? ഇങ്ങിനെ ഒരു സംശയം ഉണ്ടാവാം. എന്നാൽ ഇവയ്ക്കു രണ്ടും ഭേദമുണ്ട്. അവിദ്യ, കാമം, കൎമ്മം ഇത്യാദികളോടുകൂടിയ കാൎയ്യകാരണസംഘാതങ്ങളാകുന്ന ഉപാധിയോടുകൂടിയ ആത്മാവ് ജീവാത്മാവാകുന്നു. നിത്യമായും, നിരതിശയമായും ഇരിക്കുന്ന ജ്ഞാനശക്തിയാകുന്ന ഉപാധിയോടുകൂടിയ ആത്മാവ് അന്തൎയ്യാമിയായ ഈശ്വരനാകുന്നു. ഉപാധിയോടുകൂടാത്ത ആത്മാവ് പരമാത്മാവും ആകുന്നു. ഇതാണ് ബൃഹദാരണ്യകത്തിലെ ആ പ്രകരണത്തിന്റെ ചുരുക്കം.

ക്രിസ്തുമതവും വള്ളത്തോൾ കൃതികളും.

(മലയാളമനോരമയിൽനിന്ന്.)

[മേല്പറഞ്ഞ വിഷയത്തെ ആസ്പദമാക്കി ഒരു സുപ്രസിദ്ധ പ്രാസംഗികനായ മിസ്റ്റർ മഞ്ചേരി രാമകൃഷ്ണയ്യർ കഴിഞ്ഞ തിങ്കളാഴ്ച വൈകുന്നേരം സ്ഥലം വൈ. എം. സി. എ. ഹാളിൽ വച്ചു രണ്ടാംജഡ്ജി മിസ്റ്റർ എ. പീലിപ്പോസ് അവർകളുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ കൂടിയ യോഗത്തിൽ ചെയ്ത പ്രസംഗത്തിന്റെ സംക്ഷേപം താഴെ ചേൎത്തുകൊള്ളുന്നു.]

ഈശ്വരദൂതന്മാർ.

"ദീൎഘദൎശികളിൽകൂടി പണ്ടു പലപ്രാവശ്യവും, പലവിധത്തിലും, നമ്മുടെ പൂൎവ്വികന്മാൎക്കു പല സന്ദേശങ്ങളും കൊടുത്തിട്ടുള്ള ഈശ്വരൻ, ഇപ്പോൾ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രമുഖേന ചില സന്ദേശം നമുക്ക് അയച്ചിരിക്കുന്നു." എന്നു ക്രിസ്തുമതഗ്രന്ഥത്തിൽ (പൌൽ ജൂതന്മാൎക്ക് എഴുതിയ കത്തിൽ) കാണുന്നു.

ലോകസേവയ്ക്കായി പണ്ടു കാലത്തു് അവതാരപുരുഷന്മാർ ജനിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും, ഭാവിയിൽ ജനിക്കുന്നതാണെന്നും

ക്രിസ്തുമതം മാത്രമല്ല മററെല്ലാമതങ്ങളും വിശ്വസിച്ചുപോരുന്നു. വള്ളത്തോൾ മഹാകവി ഈ തത്വത്തെ "ജാതകം തിരുത്തി" എന്നുള്ള ഖണ്ഡകൃതിയിൽ ഇപ്രകാരം വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു.

> പെരുത്തുനൂററാണ്ടിനിടയ്ക്കൊരിക്കലീ-
> മരുപ്പരപ്പാമുലകത്തിലീശ്വരൻ,
> ഒരുററവൃക്ഷത്തെ നടുന്നു പാന്ഥരായ്
> വരുന്നവർക്കുത്തമവിശ്രമത്തിനായ്."

സ്വീകാരം.

തങ്ങളെ സഹായിക്കുവാനായി വരുന്ന പുണ്യശ്ലോകന്മാരുടെ മഹിമയെ സാധാരണമായി അജ്ഞാനികളായ മനുഷ്യർ അറിയുന്നില്ല, എന്നുതന്നെയല്ല പലപ്പോഴും ആ മഹാപുരുഷന്മാരെ അവർ ഉപദ്രവിക്കുന്നു. ക്രിസ്തുവിൻെറ ജീവിതത്തിൽ നിന്നും ഇതു തെളിയുന്നു.

> "ഭൂശാഭിമാനാലവരോ കൃതഘ്നർ-
> സ്സുശാഖിതൻവേർക്കുഠാരി വെയ്ക്കയായ്-
> നിശാതമയ്യോ തവതൃഷ്ണ ക്രിസ്തുവിൻ
> പ്രശാന്തരക്തത്തെ നുകന്നു ലോകമേ!"

ദൈവദൂതന്മാർ സങ്കുചിതങ്ങളായ ദേശാചാരങ്ങളെ നിരസിക്കുക പതിവാണ്. ദിവ്യനായ ക്രിസ്തുവും ജൂതന്മാരുടെ ദേശാചാരങ്ങളെ നിരസിച്ചു. പാവങ്ങളായ പാപന്മാരേയും താണജാതിക്കാരേയും അദ്ദേഹം സ്നേഹിച്ചിരുന്നു, എന്നു തന്നെയല്ല അവരുമായി നന്നെ അടുത്തു അദ്ദേഹം പെരുമാറിയിരുന്നു.

> "ഇന്നവനെന്നുമില്ലില്ലവമില്ലവ-
> നൊന്നുമൊരു ഗുണമില്ല നിരൂപിക്കിൽ
> വർണ്ണവ്യത്യാസവുമില്ലിവന്നേതുമേ
> പുണ്യപാപങ്ങളും ചിന്തിക്കയില്ലിവൻ."

എന്നു ഇദ്ദേഹത്തെപ്പററി പറയാവുന്നതാണ്. അതു കൊണ്ടു ജൂതന്മാർ അദ്ദേഹത്തെ ഒരു ദേവദൂതനായി സ്വീകരിച്ചില്ല എന്നു തന്നെയല്ല, അവമാനിക്കുകയും ചെയ്തു.

മഗ്ദലനമറിയം.

ശീമോൻ എന്ന ജൂതൻ ക്രിസ്തുവിനെ അതിഥിയായി സ്വീകരിച്ചു എന്നിരിക്കിലും, മിഥ്യാഭിജാത്യംകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിന്നു് അയാൾ അർഘ്യപാദ്യാദികൾ നൽകുകയൊ, അദ്ദേഹത്തെ ചുംബിക്കുകയോ ചെയ്തില്ല. പഴയനിയമങ്ങളെ അനുസരിച്ചു പ്രവൎത്തിക്കാത്ത ക്രിസ്തുവിനെ ബഹുമാനിച്ചാൽ ജൂതപുരോഹിതന്മാർ തന്നെ പരിഹസിക്കും എന്നുള്ള ഭയവും, ധനികനാണെന്നുള്ള ഗൎവ്വും ആണു് ശീമോന്റെ അനാദരവിന്നു കാരണമായിത്തീൎന്നതു്. ഈ മനഃസ്ഥിതിയേയും ക്രിസ്തുവിന്റെ പരിശുദ്ധതയേയും വള്ളത്തോൾ ഇപ്രകാരം വൎണ്ണിക്കുന്നു.

"അല്ലേ ഗൃഹസ്ഥ, നീ ധന്യനായ്; ലോകത്തി-
ലില്ലിതിൻമീതെ വിരുന്നുകാരൻ.
അല്ലാ, പ്രമാദം! ഭവാന്റെകാൽമുട്ടുകൾ
തെല്ലുംമടങ്ങാതെ നില്പതെന്തേ?
സൎവ്വസമ്പത്തും ജഗത്തിൽ വിതറുന്ന
ദിവ്യമാം തൃക്കരം ചുംബിപ്പാനും
ഏഴെട്ടുകാശിന്റെയുന്മദത്തള്ളലേ,
പാഴറ്റ നിൻതല താഴില്ലെന്നോ?
നൽപ്പനിനീരാൽ കഴുകിക്കവേണ്ടുന്ന
തൃപ്പദത്തിന്നു വെറും തണ്ണീരും
ലഭ്യമായീല തൻഗേഹത്തില; ല്ലെങ്കി-
ലിപ്പദം താനൊരുപുണ്യതീൎത്ഥം.
തെയ്യാറായുണ്ടെന്നൊരുക്തിയാൽ സ്വാഗതം
ചെയ്യാനേ ശീമോൻ മുതിൎന്നുള്ളൂ.

ത്രാതാവായ ക്രിസ്തു.

പാപത്തിൽനിന്നു മനുഷ്യരെ ഉദ്ധരിക്കുവാൻ വന്ന

മഹാനാണ് ക്രിസ്തു. ത്രാതാവായ ഈ മഹാപുരുഷനെപ്പററി വള്ളത്തോൾ ഇപ്രകാരം പറയുന്നു.

"മുട്ടുവിൻ വാതിൽ തുറക്കും" മെന്നങ്ങുന്നു
പട്ടാങ്ങായിച്ചൊന്നതോർത്തുകൊണ്ടെ
താവകാനുഗ്രഹദ്വാരത്തിൽ മുട്ടമീ-
പ്പാവത്തിനേകുകിങ്ങുൾപ്രവേശം.
"ഭാരാർത്തിതർക്കെല്ലാമത്താണി ഞാനെന്നു"
നേരാഘോഷിച്ച കൃപാലുവെന്യേ
ആർ പരമാശ്രയം പർവ്വതംപോലുള്ള
പാപം ചുമക്കുമിവൾക്കു പാരിൽ"

പശ്ചാത്താപം പ്രായശ്ചിത്തം.

പാപത്തിൽനിന്നുള്ള മോക്ഷത്തിനു പശ്ചാത്താപം മുഖ്യസാധനമാണെന്നു ക്രിസ്ത്യാനികൾ വിശ്വസിച്ചുപോരുന്നു. മലിനമായ ജീവിതം നയിച്ചിരുന്ന മഗ്ദലനമറിയാവിന്റെ പശ്ചാത്താപത്തെ ഈ മഹാകവി ഇപ്രകാരം വർണ്ണിക്കുന്നു.

"രക്ഷിക്കചാരിത്ര്യ" മെന്നൊരാറക്ഷരം
നക്ഷത്രംപോലതാ തത്രമിന്നി!
സാരം ഗ്രഹിച്ചവൾ തൻ ജീവിതാദ്ധ്യായ-
മോരോന്നും വായിച്ചു നോക്കുകയായ്
ചാരിത്ര്യമെന്നൊരു വാക്കതിൽ കണ്ടില;
നാരിപ്പുൺപാഴ്പ്പൂ, നടുങ്ങിപ്പോയി.
മാറിയൊഴിഞ്ഞെങ്ങു പായേണ്ടു? സങ്കട-
മാരോടു ചൊല്ലേണ്ടു തമ്പുരാനേ?
ഏറ്റും പൊറുതി കാണാതിവളങ്ങൊരു
പൈതലേപ്പോലെ വാവിട്ടു കേണു
കേഴുക, കേഴുക, കേഴമാൻ കണ്ണാളെ
കേഴുവോർക്കാശ്വാസമേകം ദൈവം!"

ആദൎശപരിണാമം.

തന്റെ മതം മാത്രം ശരിയായിട്ടുള്ളതാണ്, മററുമതങ്ങളെല്ലാം പാടേ അബദ്ധമാണ് എന്നുള്ള വിശ്വാസം എത്രയും നീചമായ ഒരു വിശ്വാസമാണ്. മററുമതങ്ങളിലും ഗ്രാഹ്യങ്ങളായ ഭാഗങ്ങളുണ്ട്; പക്ഷേ എന്റെ മതത്തിലുള്ള തത്വംതന്നെയാണ് എല്ലാററിന്റേയും കഴമ്പ് എന്നുള്ള ആദൎശം കുറേക്കൂടി ഉയൎന്നതാണ് എല്ലാമതങ്ങളും ഈശ്വരനിലേക്കുള്ള മാൎഗ്ഗങ്ങളാണ്. ഇതിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്ന് അവനവന്റെ ഇഷ്ടംപോലെ തിരഞ്ഞെടുക്കാവുന്നതാണ്. എന്നുള്ള ആദൎശമാണ് വിശാലമായ ആദൎശം. ഈ ആദൎശമുള്ളവർ എല്ലാ മതത്തേയും ബഹുമാനിക്കുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള ഒരു ആദൎശത്തെ മഹാകവി വള്ളത്തോൾ നമുക്കു കാണിച്ചു തരുന്നു.

ക്രിസ്തുമതവും മററു മതങ്ങളും.

ക്രിസ്തു ഒരു മഹാപുരുഷൻ തന്നെയാണ്. അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ വന്ദ്യന്മാരായ മററു മഹാപുരുഷന്മാരും ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നും ഈ കവി സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഈ ആശയം വെളിവാകുന്നതു ക്രിസ്തുവിനും കൃഷ്ണനും തമ്മിലുള്ള ഉപമകളിൽനിന്നാണ്. വിശാലഹൃദയന്മാരായ ഹിന്ദുക്കളും ക്രിസ്ത്യാനികളും ഈ ഉപമകളെ ആദരപൂൎവം ബഹുമാനിക്കുന്നതാണെന്നു വിശ്വസിക്കാം. അതിനു വിപരീതമായി പറയുന്നതു് അവരുടെ ഹ്രസ്വബുദ്ധിയെ പ്രദൎശിപ്പിക്കുന്നു എന്നേ പറയേണ്ടു. ഈ ഉപമാകഥാഭാഗങ്ങളെ വൎണ്ണിക്കുന്ന കവിതാഖണ്ഡങ്ങളെ ഉദ്ധരിക്കുന്നു.

"ചിത്രവൎണ്ണോജ്ജ്വലപ്പട്ടുവിരിപ്പിൽത്തൻ
മിത്രങ്ങളൊത്തമൎന്നിരുന്നാൻ;
ചമ്പക കങ്കേളി കുന്ദാദിപുഷ്പങ്ങ-
ളെമ്പാടും ചിന്നിയ വന്യഭൂവിൽ,
അമ്പാടി തന്നിലെച്ചങ്ങാതിമാരൊന്നി—
ച്ചൻപാളും ഗോവിന്ദനെന്നപോലെ."

മഗ്ദലനമറിയ, ക്രിസ്തുവിൻെറ ഉപദേശം കേട്ടതിനേ ക വി ഇപ്രകാരം വർണ്ണിക്കുന്നു.

ക്രിസ്തുവാം കൃഷ്ണൻെറ ധർമ്മോപദേശമാം,
നിസ്തുലകോമളവേണുഗാനം
ഏതോ സ്വനഗ്രാഹിയന്ത്രത്തിൽനിന്നാവിർ-
ഭൂതമായ്ത്തൻ ചെവി പൂകിയാറെ,
വൃന്ദാവനത്തിലെ, മാൻപേടപോലെ നി-
ഷ്പന്ദയായ് നിന്നു മുഹൂർത്തമവൾ.

മറിയ ക്രിസ്തുവിന് ചന്ദനാലേപനം ചെയ്യുതിനേപ്പ റ്റിയുള്ള വിവരണമാണിത്.

കുബ്ജയാം സൈരന്ധ്രി തിരാജാംഗരാഗത്താ-
ലബ്ജദളാക്ഷനെയെന്നപോലെ.
ആന്ന്യാദൃശാമോദിതൈലാഭിഷേകത്താൽ
കന്ന്യാതനുജനെ പ്രീതനാക്കി.

ഒരു ഉണാപനോദനം.

മലയാളരാജ്യത്തിലെ ക്രിസ്തുമതം, ക്രിസ്തുമതത്തോളം തന്നെ പ്രാചീനമായതാണ്.

അതിനപ്പുറമൊട്ടുകാലമായ്-
പ്പതിനാലാം പെരുമാൾക്കുവാഴ്ചയിൽ
യതിസന്നിഭനൊൻപതാമതാ-
ണ്ടതിമാന്യൻ ഭുവി തൊമ്മ*നെത്തിനാൻ.

എങ്കിലും പരിശുദ്ധങ്ങളായ ക്രിസ്തുമതതത്വങ്ങൾ ഗ്രാഹ്യങ്ങളായ ഭാഷയിൽ തന്നെയാണു പൊതിഞ്ഞു വെയ്ക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. വള്ളത്തോൾ മഹാകവിയുടെ അനവദ്യവും ആപാദമധുരവും ആയ സാഹിത്യമധുസംപർക്കത്താൽ ഒരു പ്രത്യേകമായ ആസ്വാദ്യത ക്രിസ്തുമതതത്വങ്ങൾക്കുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. ആദരഹത്തിൻെറ ഈ പരിശ്രമത്തിനു ക്രിസ്ത്യാനി

* സെൻറ് തോമാസ്.

കരം എന്നെന്നും കടപ്പെട്ടവരായിരിക്കും. ഗുണ്ടർട്ട്, ഗാത്ത്വേററ് മുതലായ ക്രിസ്ത്യൻമിഷ്യണറിമാർ ഭാഷയ്ക്കു ചെയ്തിട്ടുള്ള ഉപകാരത്തിന്റെ ഒരു പ്രത്യുപകാരമാണ്—ഈ പ്രയത്നം എന്നും പറയാവുന്നതാണ്.

മതസംസ്ഥാപകന്മാരായ മഹാപുരുഷന്മാരെല്ലാം ദൈവദൂതന്മാരാണെന്നും, അതുകൊണ്ട് അവരെല്ലാം ആരാധ്യന്മാരാണെന്നും, അടുത്തകാലത്തു ക്രിസ്തു അവതരിക്കുന്നതാണെന്നുള്ള വിശ്വാസത്തിൽ താനും പങ്കുകൊള്ളുന്നുവെന്നും പറഞ്ഞു മിസ്റ്റർ മഞ്ചേരി തന്റെ പ്രസംഗത്തെ ഉപസംഹരിച്ചു.

അശോകവർദ്ധനന്റെ ശിലാലിഖിതങ്ങൾ.

(മഞ്ചേരി രാമകൃഷ്ണയ്യർ അവർകൾ, ബി. ഏ.)

ഏകദേശം 2198 കൊല്ലം മുമ്പ് അശോകവർദ്ധനൻ മഗധസാമ്രാജ്യം ഭരിച്ചിരുന്നു. സിംഹളദ്വീപത്തിലെ മഹാവീരവിഹാരക്കാർക്ക് പരമ്പരാപ്രാപ്തമായ 'ദ്വീപവംശം' 'മഹാവംശം' മുതലായ ഗ്രന്ഥചരിതങ്ങളിൽ നിന്നും, യവനചരിത്രങ്ങളിൽ നിന്നും, ദേശാടനപ്രിയന്മാരായ ബൌദ്ധഭിക്ഷുക്കൾ കുറിച്ചുവെച്ചിട്ടുള്ള പുസ്തകങ്ങളിൽ നിന്നും ഈ ചക്രവർത്തിയുടെ ജീവചരിത്രം നമുക്ക് ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ ഇവയിലെല്ലാം അതിശയോക്തിദോഷവും, പക്ഷപാതിത്വവും, കാലപ്പഴക്കത്തിൽ കടന്നുകൂടിയിട്ടുള്ള ദോഷവും ശോഷവും ഉള്ളതുകൊണ്ട് അവയെ പ്രധാന പ്രമാണങ്ങളായി സ്വീകരിച്ചുകൂടാ. അതുകൊണ്ട് അശോകചക്രവർത്തിയുടെ ചരിത്രനിരൂപണത്തിന്ന് നാം മുഖ്യപ്രമാണമായി സ്വീകരിക്കേണ്ടത് ആ ചക്രവർത്തിയുടെ ശിലാലിഖിതങ്ങൾ തന്നെയാണ്. പല സ്ഥലങ്ങളിലും പരസ്യമായി

ഓം.

സത്യാന്നാസ്തി പരോധർമ്മഃ

സനാതനധർമ്മം.

ശ്രേയാൻ ദ്രവ്യമയാദ്യജ്ഞാൽ ജ്ഞാനയജ്ഞഃ പരംതപ. ഗീത 4-33.

പുസ്തകം 15. { 1925—നവംബർ. } നമ്പർ. 11.

മയൂരശതകം.

(സൂര്യശതകം.)

(304-ാം പേജിൽനിന്നും തുടർച്ച.)

28.

ധ്വാന്തധ്വംസംവിധത്തെ നതപതിരുചിമ-
ന്നാതിരൂപം വ്യനക്തി-
ന്യക്ത്വം നീതോപിനക്തം നവിതരതിതരാം
താവദഹ്നസ്ത്വിഷം യഃ.
സപ്രാതർമ്മാവിരംസീ ദസകലപടിമാ
പൂരയൻ യുഷ്മദാശാ-
മാശാകാശാവകാശാവതരണതരുണ-
പ്രക്രമോർക്കപ്രകാശഃ.

യഃ=യാതൊരു സൂര്യപ്രകാശം. ധ്വാന്തധ്വംസം=ഇരുളിന്റെ നാശത്തെ, വിധത്തെ=ചെയ്യുന്നു. നതപതി=കഠോരമാകുംവണ്ണം ജ്വലിക്കുന്നില്ല. രുചിമത്=വളരെ ശോഭയോടുകൂടിയ. അതിരൂപം=എല്ലായിടത്തും വ്യാപിക്കുന്ന വൈശദ്യത്തെ. നവ്യനക്തി=പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നില്ല. നക്തം—

രാത്രിയെ (നക്തമവ്യയമാകയാൽ ഏതുവിഭക്തിയിലും ചേരും.) ന്യക്കൃതം=തിരസ്കൃതിയെ, നാശത്തെ. നീതാഅപി=പ്രാപിച്ചിട്ടും. അഹ്നഃ=ദിവസത്തിന്. തദിഷ്ടാ=ശോഭയ. നവിതരതിതരാം=നല്ലവണ്ണം നല്കുന്നില്ലയോ. (എല്ലായിടത്തും സൂൎയ്യപ്രകാശത്തിന്റെ ബലമുണ്ടെന്നു ധരിക്കണം) ആശാകാശാവകാശാവതരണതരുണപ്രക്രമഃ=ദിക്കുകളുടേയും ആകാശത്തിന്റേയും മദ്ധ്യത്തിൽ അവതരിക്കുന്നതിന്ന തക്കതായ ഗമനാരംഭത്തോടുകൂടിയ. പ്രാതഃ=രാവിലെ. അസകലപടിമ=തികഞ്ഞ സാമൎത്ഥ്യത്തോടുകൂടാത്ത. സഃ അൎക്കപ്രകാശഃ=ആ സൂൎയ്യപ്രകാശം. യുഷ്മദാശാം=നിങ്ങളുടെ കാംക്ഷിതത്തെ, ദിക്കിനെ എന്നുകൂടി അൎത്ഥം. പൂരയൻ=നിറവേററുന്നതായിട്ട്. മാവിരംസീഃ=വിരമിയ്ക്കരുത്. എപ്പോഴും നിങ്ങളുടെ വാഞ്ഛിതത്തെ നിറവേററിക്കൊണ്ടിരിയ്ക്കട്ടെ. ആശാപൂരണത്തിന്ന് പുറപ്പെട്ടവൻ ആശാപൂരണം ചെയ്യുണ്ടതല്ലയോ? (പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതു്) ഏപ്രകാരം മഹാന്മാർ അജ്ഞാനത്തെ നശിപ്പിക്കുന്നു, അന്യന്മാരെ ഉപദ്രവിക്കുകയില്ല, അഹങ്കാരത്താൽ തങ്ങളുടെ പ്രാഭവത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കുകയില്ല, ശത്രുവിനെ തോല്പിച്ചു ബന്ധുക്കൾക്ക് അഹങ്കാരം വരാത്ത വിധം വേണ്ട ധനം നല്കുന്നു, അപ്രകാരം സൂൎയ്യപ്രകാശം എന്നു് വ്യംഗ്യാൎത്ഥം)

29.

തീവ്രംനിൎവ്വാണഹേതുൎയ്യദപിചവിപുലം
യൽപ്രകൎഷേണചാണു
പ്രത്യക്ഷംയൽപരോക്ഷംയദിഹയദപരം
നശ്വരംശാശ്വതഞ്ച
യൽസൎവ്വസ്യപ്രസിദ്ധംജഗതികതിപയേ
യോഗിനോയദ്വിദന്തി
ജ്യോതിസ്തദ്വിപ്രകാരംസവിതുരവതുവോ
ബാഹ്യമാഭ്യന്തരഞ്ച.

സൂൎയ്യന്റെ ബാഹ്യജ്യോതിസ്സിനേയും, ഉള്ളിലെ ജ്യോതിസ്സിനേയും രണ്ടെന്ന ഓരോരോ വിശേഷണംകൊണ്ടു വൎണ്ണിക്കുന്നു. യൽ=വെളിയിലുള്ള സൂൎയ്യജ്യോതിസ്സ്. തീവ്രം=കഠോരമാകുന്നു. അപിച=അത്രതന്നെയുമല്ല. യൽ=ആന്തരമായ സൂൎയ്യജ്യോതിസ്സ്. നിൎവ്വാണഹേതുഃ=മോക്ഷകാരണമാകുന്നു. യൽച=ബാഹ്യജ്യോതിസ്സ്. വിപുലം=വിശാലമാകുന്നു. യൽച=ആന്തരമായജ്യോതിസ്സും. പ്രകൎഷേണ=നല്ലവണ്ണം. അണു=ചെറിയതാകുന്നു. യൽ=ബാഹ്യജ്യോതിസ്സ്. പ്രത്യക്ഷം=എല്ലാവൎക്കും കണ്ണുകൊണ്ടു കാണ്മാൻ തക്കതാകുന്നു. യൽ=ആന്തരജ്യോതിസ്സ്, പരോക്ഷം=കണ്ണുകൊണ്ടുകാണ്മാൻ

ഛാടില്ലാത്തതാകുന്നു. യൽ=ബാഹ്യജ്യോതിസ്സ്. ഇഹ=ഈ ലോകത്തിൽ സന്നികൃഷ്ടമാകുന്നു. യൽ=ആന്തരജ്യോതിസ്സ്. അപരം=ദൂരസ്ഥമാകുന്നു. യൽ ച=ബാഹ്യജ്യോതിസ്സ്, നശ്വരം=കാണ്മാൻ തക്കനിലയിലല്ലാത്തതാകുന്നു. വൈകുന്നേരം മറയുന്നതിനാലെന്ന് താല്പര്യം) യൽ ച=ആന്തരജ്യോതിസ്സ്. ശാശ്വതം=എന്നും നിലനില്ക്കുന്നതാകുന്നു. യൽ=ബാഹ്യജ്യോതിസ്സ്. സർവ്വസ്യ=എല്ലാവക്കും. പ്രസിദ്ധം=അറിയത്തക്കതാകുന്നു. യൽ=ആന്തരജ്യോതിസ്സിനെ. കതിപയെ=ചില. യോഗിനഃ=മഹർഷിമാർ മാത്രം. ലോകെ=ലോകത്തിൽ. വിദന്തി=അറിയുന്നു. ഏവം=ഇങ്ങനെ. ബാഹ്യം=ബഹിരിന്ദ്രിയഗ്രാഹ്യമെന്നും. ആഭ്യന്തരം=അന്തരിന്ദ്രിയഗ്രാഹ്യമെന്നും. ദ്വിപ്രകാരം=രണ്ടുമാതിരിയിലുള്ള. സവിതുഃ=സൂര്യന്റെ. ജ്യോതിഃ=തേജസ്സ്. (രശ്മിമയം, മണ്ഡലമദ്ധ്യവർത്തി പരമാണുരൂപമഹാപുരുഷരൂപം ഇങ്ങനെ രണ്ടർത്ഥം.) വഃ=നിങ്ങളെ. അവതു=രക്ഷിക്കട്ടെ. സൂര്യന്റെ ബാഹ്യാഭ്യന്തരജ്യോതിസ്സുകൾ നിങ്ങൾക്ക് ഇഹലോകസുഖത്തേയും, പരലോകസുഖത്തേയും നൽകുമാറാകട്ടെ എന്ന് താല്പര്യം. ഈ ശ്ലോകത്തിൽ തൽസവിതുഃ എന്ന് ഗായത്രിയുടെ ആദ്യത്തെ രണ്ടുപദം പ്രയോഗിക്കയാൽ ഗായത്രിയുടെ ഗൂഢാർത്ഥം കവിപുംഗവൻ വെളിപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നെന്ന് ധരിക്കണം.)

(തുടരും.)

പി. കെ. നാരായണശാസ്ത്രികൾ.

ബ്രഹ്മസൂത്രം.

(ബ്രഹ്മശ്രീ വരാവൂർ കപ്പിളിങ്ങാട്ട് നാരായണഭട്ടതിരിയവർകൾ.)

(316-ാം പേജിൽനിന്നു തുടൎച്ച.)

പ്രശ്നോപനിഷത്താണ് ഈ അധികരണത്തിന്ന് വിഷയീഭവിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഈ ഉപനിഷത്ത്, അഥൎവ്വണവേദസംബന്ധമായിട്ടുള്ളതും, ഈ വേദത്തിന്റെതന്നെ ഒരുപനിഷത്തായ മുണ്ഡകോപനിഷത്തിലെ ചില വിഷയങ്ങളെ ഒന്നുകൂടി സ്പഷ്ടമാക്കുന്നതും ആകുന്നു. പ്രശ്നോപനിഷത്ത് എന്നു പറയുന്നതു് യഥാൎത്ഥനാമമാകുന്നു. ഇതിൽ ആറ് ചോദ്യങ്ങളും അതുകളുടെ സമാധാനങ്ങളുമാണുള്ളത്. ആ ചോദ്യസമ്പ്രദായങ്ങളെ കാണിക്കുന്നു. പരാവിദ്യ, അപരാവിദ്യ എന്നിങ്ങനെ രണ്ടു വിദ്യകളെ മുണ്ഡകത്തിൽ പറയുന്നുണ്ട്. യാഗാദിക്രിയകളാകുന്ന ശ്രൌതസ്മാൎത്തക്രിയകളെ അപരാവിദ്യയിൽ അന്തൎഭവിപ്പിക്കുന്നു. ഉപാസനമുതൽ ബ്രഹ്മജ്ഞാനംവരെയുള്ളതെല്ലാം പരാവിദ്യയാകുന്നു. കേവലകൎമ്മഫലം, ജ്ഞാനസഹിതമായ കൎമ്മത്തിന്റെ ഫലം—ഇവയാണ് പ്രഥമപ്രശ്നത്തിലെ വിഷയങ്ങൾ. രണ്ട് മൂന്ന് ഈ പ്രശ്നങ്ങളിലെ വിഷയം ഉപാസനയാകുന്നു. 'യഥാസുദീപ്താൽ' എന്ന മന്ത്രംകൊണ്ട് കത്തിജ്വലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അഗ്നിയിൽ നിന്ന് പൊരികൾ വരുന്നതുപോലെ ബ്രഹ്മത്തിൽനിന്ന് പ്രാണികൾ ഉണ്ടാകുന്നു എന്ന് മുണ്ഡകത്തിൽ പറയുന്നു. ഈ പറഞ്ഞ അൎത്ഥത്തിന്റെ ഒരു വിവരണമാണ് ചതുൎത്ഥപ്രശ്നം. 'പ്രണവോ ധനുഃ' എന്ന മന്ത്രംകൊണ്ട് പ്രണവത്തെ വില്ലായും ജീവാത്മാവിനെ അമ്പായും, ബ്രഹ്മത്തെ ലക്ഷ്യമായും കല്പിക്കേണമെന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് പ്രണവോപാസനയെ മുണ്ഡകത്തിൽ കാണിക്കുന്നുണ്ട്. ആ ഉപാസനയുടെ ഒരു വിവരണമാണ് പഞ്ചമപ്രശ്നം. ഈ പഞ്ചമപ്രശ്നമാണ് ഈ അ-

ധികരണത്തിലെ വിഷയം. പ്രാണൻ, ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ, പഞ്ചഭൂതങ്ങൾ ഇത്യാദികളെല്ലാം ബ്രഹ്മത്തിൽ നിന്നുണ്ടാവുന്നു എന്നു പറയുന്ന 'ഏതസ്മാൽ ജായതെപ്രാണഃ' ഇത്യാദി മന്ത്രത്തിന്റെ അൎത്ഥത്തെ സ്പഷ്ടമാക്കുകയാണ് ആറാമത്തെ പ്രശ്നത്തിൽ ചെയ്യുന്നതു്. പ്രശ്നോപനിഷത്തിലെ പ്രണവോപാസനയെപ്പററി അല്പം ചിന്തിച്ചതിന്റെ ശേഷം അധികരണത്തിലേക്ക് പ്രവേശിക്കാം.

മരണംവരെ പ്രണവംകൊണ്ടു് ഉപാസിക്കുന്നവർ ഏതു ലോകത്തെ പ്രാപിക്കുന്നു എന്നിങ്ങനെ സത്യകാമനായ ശൈബ്യൻ പിപ്പലാദനോടു് ചോദിക്കുന്നു. പിപ്പലാദന്റെ സമാധാനതാല്പൎയ്യത്തെ താഴെ ചേൎക്കുന്നു. വിഗ്രഹത്തെ വിഷ്ണുവാക്കി കല്പിച്ചു് ഉപാസിക്കുന്നതുപോലെ പ്രണവത്തെ കാൎയ്യബ്രഹ്മത്തിന്റേയോ, നിൎഗ്ഗുണബ്രഹ്മത്തിന്റേയോ വിഗ്രഹമാക്കി കല്പിച്ചു് ഉപാസിക്കാം. ഈ പ്രണവോപാസനയിലും ഉപാസനാഭേദംകൊണ്ടു് ഫലഭേദമുണ്ടാകും. പ്രഥമമാത്രാപ്രധാനമായി പ്രണവത്തെ ഉപാസിച്ചാൽ ഈ ഉപാസകനെ ഋഗ്വേദം ഭൂലോകത്തെ പ്രാപിപ്പിക്കുകയും, ഇവൻ ഭൂലോകത്തിൽ സൽഗ്ഗുണപ്രധാനനായി ജനിക്കുകയും, ബ്രഹ്മചൎയ്യം, ശ്രദ്ധ ഇത്യാദി ഗ്ഗുണങ്ങളേക്കൊണ്ടു് ക്രമേണ മഹത്വത്തെ പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്യും. ദ്വിതീയമാത്രാപ്രധാനമായി ഉപാസിച്ചാൽ, യജുൎവ്വേദം, സോമനാകുന്ന ദേവതയോടു് കൂടിയ അന്തരിക്ഷലോകത്തെ ഉപാസകനെ പ്രാപിപ്പിക്കുകയും, അവൻ അവിടെ പുണ്യഫലത്തെ അനുഭവിച്ചു് വീണ്ടും ഭൂലോകത്തിലേക്കു് വരികയും ചെയ്യുന്നു. തൃതീയമാത്രയോടു് കൂടിയ ഓങ്കാരത്തെ അവലംബനമാക്കി പരനായ പുരുഷനെ ധ്യാനിച്ചാൽ, സൂൎയ്യങ്കൽ പ്രാപിക്കുകയും, സൎപ്പം വളയെ കളയുന്നതുപോലെ ഉപാസകൻ പാപത്തെ നിശ്ശേഷം കളകയും, സാമവേദം, കാൎയ്യബ്രഹ്മസ്വരൂപമായ ഹിരണ്യഗൎഭലോകത്തെ ഉപാസകനെ പ്രാപിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. സൎവ്വസംസാരികളുടേയും ആധാരമായിരിക്കുന്ന ഹിരണ്യഗൎഭങ്കൽനിന്നും പരമായ

പരമാത്മാവിനെ, ഈ ഉപാസകൻ ക്രമേണ അറിഞ്ഞ് ഒടുവിൽ മുക്തനായിത്തീരും. ഇവിടെ പറഞ്ഞ മൂന്നാമത്തെ ഉപാസനയെ പറയുന്ന മന്ത്രത്തെയാണ് ഈ അധികരണം ചിന്തിക്കുന്നത് എങ്കിലും അധികരണത്തിലേക്ക് പ്രവേശിക്കാറായില്ല. പ്രഥമമാത്ര ഋഗ്വേദം, ദ്വിതീയമാത്ര യജുൎവ്വേദം, തൃതീയമാത്ര സാമവേദം, ഇതുകൾ തമ്മിൽ ഒരു ബന്ധമുണ്ടെന്ന് മുമ്പ് പറഞ്ഞതിൽ നിന്ന് കിട്ടുന്നു. ആ സംഗതിയെപ്പററിയും രണ്ടുവാക്ക് പറയുന്നു. സകലത്തേയും മൂന്നായി വിഭാഗിച്ച് ഓരോരോ അംശത്തെ പ്രണവത്തിന്റെ ഓരോരോ മാത്രയിൽ അന്തൎഭവിപ്പിക്കുക എന്നൊരു സമ്പ്രദായമുണ്ട്. സകലത്തേയും മൂന്നായി വിഭാഗിക്കുകയല്ല പതിവ്. വേദത്രയം, അഗ്നിത്രയം, ലോകത്രയം, ശരീരത്രയം ഇങ്ങിനെ പ്രധാനവസ്തുക്കളെ മൂന്നാക്കുകയാണ് ചെയ്യാറുള്ളത്. ഇങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതിന്റെ ഉദ്ദേശം ലോകസ്ഥിതി ത്രിത്വത്തിലാണെന്നു കാണിക്കുകയാണ്. സംസാരാവസ്ഥ ത്രിത്വത്തിലും, സംസാരത്തിൽനിന്നു അതീതമായ അവസ്ഥ അനിൎവ്വചനീയമായ നിൎഗ്ഗുണത്തിലും ആകുന്നു. ഋഗ്വേദം, ഭൂലോകം, സ്ഥൂലസമഷ്ടിയായ വിരാട് പുരുഷൻ ഇത്യാദികൾ പ്രണവത്തിന്റെ പ്രഥമമാത്രയാകുന്നു. അന്തരിക്ഷലോകം, യജുൎവ്വേദം, സൂക്ഷ്മസമഷ്ടിയായ ഹിരണ്യഗൎഭൻ ഇത്യാദികൾ ദ്വിതീയമാത്രയാകുന്നു. സാമവേദം, ദ്യുലോകം, അവ്യക്തം അല്ലെങ്കിൽ മായോപാധിയോടുകൂടി ജഗൽക്കാരണനായിത്തീരുന്ന ഈശ്വരൻ ഇത്യാദികൾ മൂന്നാമത്തെ മാത്രയാകുന്നു. ഇങ്ങിനെയുള്ള അഭിപ്രായത്തോടുകൂടിയാണ് പ്രണവത്തിന്റെ പ്രഥമമാത്രയെ ഉപാസിക്കുന്നവനെ ഋഗ്വേദം ഭൂലോകത്തിലേക്കു കൊണ്ടുവരും എന്നും മററും പറഞ്ഞത്. എല്ലാററിനേയും മൂന്നായി വിഭാഗിക്കുമ്പോൾ ആദ്യം വരുന്ന പദാൎത്ഥങ്ങളെല്ലാം വിരാട് പുരുഷസ്വരൂപവും രണ്ടാമതു വരുന്നതെല്ലാം ഹിരണ്യഗൎഭസ്വരൂപവും മൂന്നാമതു വരുന്നതെല്ലാം ജഗൽക്കാരണനായ ഈശ്വരസ്വരൂപവും

ആകുന്നു. പ്രണവത്തിന്റെ പ്രഥമമാത്രകൊണ്ടു ഉപാസിക്കുകയെന്നു പറയുന്നതിന്റെ അൎത്ഥം ഇതാകുന്നു. വിഗ്രഹത്തെ വിഷ്ണുവാക്കി ഉപാസിക്കുന്നതുപോലെ പ്രണവത്തെ വിരാട് പുരുഷനായി ഉപാസിക്കുക എന്നാണ്. ഇതുപോലെ മററു രണ്ടു ഉപാസനകളേയും ഊഹിക്കേണം. അധികരണത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കുന്നു.

ആദ്യം പൂൎവ്വപക്ഷത്തെ പറയുന്നു. പ്രണവത്തെ ആലംബമാക്കി പരനായിരിക്കുന്ന പുരുഷനെ മരണപൎയ്യന്തം ധ്യാനിച്ചാൽ ഹിരണ്യഗൎഭന്റെ ലോകത്തെ, അതായതു് ഹിരണ്യഗൎഭന്റെ ആശ്രയമായ അവ്യക്തതത്വത്തെ, പ്രാപിക്കുമെന്നും ക്രമേണ പരമാത്മസ്വരൂപത്തെ അറിഞ്ഞു് മുക്തനായിത്തീരുമെന്നും ആണ് മൂന്നാമത്തെ ഉപാസനയിൽ പറയുന്നതു്. പരനായിരിക്കുന്ന പുരുഷൻ എന്നു പറയുന്നതു് കാൎയ്യബ്രഹ്മമൊ നിൎഗ്ഗുണബ്രഹ്മമൊ എന്നാണ് സംശയം. പ്രണവോപാസനകൊണ്ടു കാൎയ്യബ്രഹ്മത്തേയും നിൎഗ്ഗുണബ്രഹ്മത്തേയും പ്രാപിക്കാമെന്നു പിപ്പലാദൻ ആദ്യം പറയുന്നുണ്ടു്. ആദ്യത്തെ ഉപാസനയിൽ ഭൂലോകപ്രാപ്തി, രണ്ടാമത്തെ ഉപാസനയിൽ അന്തരിക്ഷലോകപ്രാപ്തി ഇതുകളാണ് ഫലങ്ങൾ. ഇവയെ കാൎയ്യബ്രഹ്മമായി വിചാരിപ്പാൻ പാടില്ല. സൎവ്വനിയന്തൃത്വം എവിടെ ഉണ്ടോ അതു് കാൎയ്യബ്രഹ്മം. ഭൂമിക്കും അന്തരിക്ഷത്തിന്നും ഇതില്ല. മൂന്നാമത്തെ ഉപാസനയുടെ ഫലം മായോപാധിയോടുകൂടി ജഗത്തിന്റെ നിൎമ്മാതാവായിരിക്കുന്ന ഈശ്വരപ്രാപ്തിയാണ് എന്നു ശ്രുതിയിൽ പറയുന്നു. എന്തിനെ ഉപാസിക്കുന്നുവോ തന്മയപ്രാപ്തി എന്നാണ് ശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തം. ജഗത്തിന്റെ നിൎമ്മാതാവായ ഈശ്വരപ്രാപ്തി ഫലമാകുമ്പോൾ ഉപാസിക്കപ്പെട്ട വ്യക്തിയും ആ ഈശ്വരനാകേണം. അതുകൊണ്ടു പരനായിരിക്കുന്ന പുരുഷൻ കാൎയ്യബ്രഹ്മൻ തന്നെ ആകണം എന്നിങ്ങനെ ഉള്ള പൂൎവ്വപക്ഷത്തിന്റെ സമാധാനമായിട്ടാണ് സൂത്രം.

1—3—4.

ഈക്ഷത്യധികരണം.

1—3—13.

ഈക്ഷതികൎമ്മവ്യപദേശാൽസഃ.

ഈക്ഷതികൎമ്മവ്യപദേശം=ഉപാസനക്കു വിഷയീഭവിച്ച പരനായിരിക്കുന്ന പുരുഷനെ ഈക്ഷണം എന്ന ക്രിയയുടെ കൎമ്മമായി ഈ മന്ത്രത്തിൽതന്നെ പറയുന്നുണ്ട്. 'പരാൽപരം പുരിശയം പുരുഷമീക്ഷതെ' സഃ=പരനായിരിക്കുന്ന പുരുഷൻ പരമാത്മാവുതന്നെ ആണ്. താല്പൎയ്യത്തെ പറയാം. ഹിരണ്യഗൎഭന്റെ ലോകത്തെ പ്രാപിച്ച പരമാത്മാവിനെ കണ്ടു മുക്തനായി തീരുമെന്നാണ് ഇവിടെ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. പരമാത്മാവിനെ കാണേണമെങ്കിൽ പരമാത്മാവിനെ തന്നെ ഉപാസിക്കണം. അതുകൊണ്ടു പരനായിരിക്കുന്ന പുരുഷൻ പരമാത്മാവുതന്നെ ആണ്. മുമ്പു കാണിച്ച വിഭാഗപ്രകാരം നോക്കിയാൽ ഈ പുരുഷൻ കാൎയ്യബ്രഹ്മമാണെന്നു തോന്നാം. എന്നാൽ അതിന്റെ തത്വം ഇതാകുന്നു. പ്രണവോപാസനയുടെ ഫലം ക്രമമുക്തി ആകുന്നു. ഈ ഉപാസനയിൽ മൂന്നാമത്തെ പടിയിൽ എത്തുമ്പോൾ ഉപാസകന്റെ ചിത്തനൈൎമ്മല്യംകൊണ്ടു കാൎയ്യബ്രഹ്മത്തേയും നിൎഗ്ഗുണബ്രഹ്മത്തെയും അയാൾ ഒന്നായി കണ്ടുതുടങ്ങും. ഈ ഉപാസനകൾ ഉത്തരോത്തരം ശ്രേഷ്ഠങ്ങളാണെന്നു കാണിക്കുന്നതിനും, ഉപാസകന്റെ ദൃഷ്ടിക്കു കാൎയ്യബ്രഹ്മവും നിൎഗ്ഗുണബ്രഹ്മവും ഒന്നായിത്തീൎന്നുതുടങ്ങുന്നതിനാലും, മൂന്നാമത്തെ ഉപാസനക്കു വിഷയീഭവിക്കുന്നതു പരമാത്മാവാണെന്നുതന്നെ പറയേണം.

ഓം.

സത്യാന്നാസ്തി പരോധർമ്മഃ

സനാതനധർമ്മം.

ശ്രേയാൻ ദ്രവ്യമയാദ്യജ്ഞാൽ ജ്ഞാനയജ്ഞഃ പരന്തപ. ഗീത 4-33.

പുസ്തകം 15. { 1925—ഡിസംബർ. } നമ്പർ. 12.

മയൂരശതകം.

(സൂര്യശതകം.)

(337-ാം പേജിൽനിന്നും തുടർച്ച.)

30.

രത്നാനാം മണ്ഡനായ പ്രഭവതി നിയതോ-
ദ്ദേശലബ്ധാവകാശം
വഹ്നെർഗ്രാവ്ണാദിദശ്യംനിജജഡിമതയാ
കർത്തുമാനന്ദമിന്ദോഃ।
യത്തുത്രൈലോക്യഭൂഷാവിധിരഘദഹനം
ഹ്ലാദിവൃഷ്ട്യാശ്രിതൗദാ-
ബാഹുല്യാത് പാത്ര്യകാർഷ്ണ്യാദ്യധികതരമവതാ-
ദേകമേവാർക്കതേജഃ॥

രത്നാനാം=പത്മരാഗം മുതലായ രത്നങ്ങളുടെ. തേജഃ=തേജസ്സ്. നിയതോദ്ദേശലബ്ധാവകാശം=വേണ്ട ഇടത്ത് കിട്ടിയ അവകാശത്തോടുകൂടിയതായിട്ട്. മണ്ഡനായ=അലങ്കാരത്തിനായി. പ്രഭവതി=സമർത്ഥ

മാകുന്നു. (ദേഹത്തിലെങ്ങും അലങ്കാരമായിത്തീരുന്നില്ല) അപ്രകാരം തന്നെ. വഹ്നേഃ=അഗ്നിയുടെ. തേജഃ=തേജസ്സ്. ദാർവ്വാദി=വിറകുമുതലായ കത്തുന്ന പദാർത്ഥങ്ങളെ. (പാറ, മണ്ണു്, നനഞ്ഞതു് ഇവയെ ദഹിപ്പിക്കയില്ല.) ദഗ്ദ്ധും=ദഹിപ്പിക്കാൻ. പ്രഭവതി=സമർത്ഥമാകുന്നു. ഇന്ദോഃ=ഇന്ദുവിന്റെ തേജഃ=തേജസ്സ്. നിജജഡിമതയാ=സ്വാഭാവികമായ ശൈത്യത്താൽ. ആനന്ദം=സകല പ്രാണികൾക്കും ആഹ്ലാദത്തെ. കർത്തും=ചെയ്യാൻ. പ്രഭവതി=സമർത്ഥമാകുന്നു. യത്തു=യാതൊരു സൂര്യന്റെ തേജസ്സാകട്ടെ. ത്രൈലോക്യഭൂഷാവിധിഃ=മൂന്നുലോകത്തിനും അലങ്കാരമായിട്ടും. അഘദഹനം=സകല ജനങ്ങളുടെയും പാപരാശിയെ ദഹിപ്പിക്കുന്നതായിട്ടും. വൃഷ്ട്യാ=ജലവർഷത്താൽ. ആശു=വേഗം. ഹ്ലാദി=സകല സ്ഥാവരജംഗമങ്ങൾക്കും ആഹ്ലാദത്തെ ജനിപ്പിക്കുന്നതായിട്ടും. ഭവതി=ഭവിക്കുന്നു തീരുന്നു. ആദിത്യനിൽ നിന്നു് മഴയുണ്ടാകുന്നു എന്നു് വേദം. രത്നങ്ങളുടേയും അഗ്നിയുടേയും, ചന്ദ്രന്റെയും തേജസ്സിനെക്കാൾ സൂര്യതേജസ്സിന്നു് വളരെ യോഗ്യത കൂടുമെന്നു് സാരം.) ബാഹുല്യോത്പാദ്യകാര്യാതികതരം=അധികം സാധിക്കപ്പെട്ട കാര്യങ്ങളാൽ ഏറ്റവും ഉത്തമമായ. ഏകംഭൂവ=അനിതരസാധാരണമായിത്തന്നെ ഇരിക്കുന്ന. ആർക്കംതേജഃ=സൂര്യന്റെ തേജസ്സ്. വഃ=നിങ്ങളെ. അവതാൽ=രക്ഷിക്കട്ടെ.

31.

മീലച്ചക്ഷുർവ്വിജിഘ്രശ്രുതിജഡരസനോ
നിഹ്നിതഘ്രാണവൃത്തി
സ്വവ്യാപാരാക്ഷമത്വക്പരിമുഷിതമനാഃ
ശ്വാസമാത്രാവശേഷഃ
വിസ്രസ്താംഗഃ പതിത്വാ സ്വപദപഹരതാ-
ദശ്രിയംവോഽർക്കജന്മാ
കാലവ്യാളാവലീഢം ജഗദഗദമിവോ-
ത്ഥാപയൻപ്രാക്പ്രതാപൈഃ.

കാലവ്യാളാവലീഢം=രാത്രിയാകുന്ന ഘോരസർപ്പത്താൽ കടിക്കപ്പെട്ടു. മീലച്ചക്ഷുഃ=അടയുന്ന കണ്ണുകളോടുകൂടിയ. വിജിഘ്രശ്രുതി=ശബ്ദഗ്രഹണത്തിങ്കൽ സാമർത്ഥ്യമില്ലാത്ത ചെവികളോടുകൂടിയ. ജഡരസനം=രസഗ്രഹണത്തിങ്കൽ സാമർത്ഥ്യമില്ലാത്ത നാക്കോടുകൂടിയ. നിഹ്നിതഘ്രാണവൃത്തിഃ=ഗന്ധഗ്രഹണത്തിങ്കൽ പാടവമില്ലാത്ത നാസികയോടുകൂടിയ. സ്വവ്യാപാരാക്ഷമത്വക്=സ്പർശഗ്രഹണത്തിൽ പടുത്വമില്ലാത്ത ത്വക്കോടുകൂടിയ.

പരിക്ഷീതമനാഃ=കരുത്താറ മനോവൃത്തിയോടുകൂടിയ. (ക്രമേണ ജ്ഞാനേന്ദ്രിയങ്ങൾക്ക് എല്ലാം ശക്തിഹീനത കാണിക്കപ്പെട്ടു) ശ്വാസമാത്രാവശേഷം=ശ്വാസോച്ഛ്വാസംമാത്രമുള്ള. (ഇതിനാൽ പായ്വാദികൎമ്മേന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു ശക്തിഹീനത പ്രകടിപ്പിക്കപ്പെട്ടു.) വിസ്രസ്താംഗം=തളൎന്ന അവയവങ്ങളോടുകൂടിയവനായി കൎമ്മേന്ദ്രിയങ്ങളുടെ യാതൊരു ചേഷ്ടയും കൂടാതെ. പതിതഃ=നിലത്തുവീണ്. സ്വപൽ=ഉറങ്ങുന്ന, മയങ്ങിക്കിടക്കുന്ന. ജഗൽ=ലോകത്തെ. അഗദംഇവ=വിഷശക്തിയെ നശിപ്പിക്കുന്ന മരുന്നെന്നപോലെ. ഉത്ഥാപയൻ=എഴുനീപ്പിക്കുന്ന. ജീവനോടുകൂടിയതാക്കിത്തീൎക്കുന്ന. (സൎപ്പത്താൽ കടിക്കപ്പെട്ടവന്റെയും രാത്രിയിൽ ഉറങ്ങിക്കിടക്കുന്നവന്റെയും നില ഒരുപോലെയാണെന്നും വിഷശക്തിയെ നശിപ്പിക്കുന്ന മരുന്നും സൂൎയ്യന്റെ ബാലകിരണവും സമമാണെന്നും ധരിക്കണം.) അൎക്കജന്മാ=സൂൎയ്യനിൽ നിന്നും ഭവിച്ച. പ്രാക്പ്രതാപഃ=ഇളയകിരണം. വഃ=നിങ്ങളുടെ. അശ്രീയം=അശ്രീയെ, അമംഗളത്തെ. അപഹരതാൽ=ദൂരത്തു കളയട്ടെ.

(തുടരും.)

പി. കെ. നാരായണശാസ്ത്രികൾ.

സോമപാനം.

(ശ്രീമാൻ വരവൂർ കപ്ലിങ്ങാട്ട് നാരായണഭട്ടതിരിയവർകൾ.)

ഋഗ്വേദത്തിലെ അരയ്ക്കാൽ ഭാഗത്തിനേക്കാൾ അധികം ഭാഗംകൊണ്ട് സോമയെപ്പററി പ്രതിപാദിക്കുന്നു. സോമയെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന ആ വക മന്ത്രങ്ങളുടെ വ്യാഖ്യാനം വിഭിന്നരൂപമായിത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നു. ചില ദിക്കിൽ സോമയെ ഒരു ലതയായി വൎണ്ണിക്കുന്നു. മററു ചിലേടത്തു് സകല ഔഷധങ്ങളുടേയും ആശ്രയമാണ് സോമ എന്നു പറയുന്നു. ദ്യാവാപൃഥിവികളുടെ പുത്രനും, സൃഷ്ടിസ്ഥിതിസംഹാരങ്ങളാദിയായ പ്രപഞ്ചകാൎയ്യങ്ങളെ നിലനിൎത്തിക്കൊണ്ടു വരുന്നതും ആയ ഒരു ശക്തിവിശേഷമായി സോമയെ പറയുന്നതും കാണാം. വൃത്രൻ മുതലായ അസുരന്മാരെ വധിക്കുക, അല്ലെങ്കിൽ, അജ്ഞാനത്തെ നശിപ്പിക്കു, എന്ന കാൎയ്യത്തിൽ ഇന്ദ്രാദികളായ ദേവന്മാൎക്ക് ആനന്ദത്തെ ജനിപ്പി-

ക്കുന്ന ഒരു പാനീയവിശേഷമായി മാറു. ചിലപ്പോൾ സോമയെ പറയുന്നു. 8. 3. 20. 3. 'സോമം മന്യതേപപിവാൻ' എന്ന മന്ത്രത്തിൽ ഇങ്ങിനെ പറയുന്നു. സോമലതയുടെ നീരിനെ പാനം ചെയ്യുന്നവൻ ഞാൻ സോമപാനം ചെയ്യുന്നു എന്നു വിചാരിക്കുമായിരിക്കാം. എന്നാൽ സോമ ഇന്നതാണെന്നറിയുന്നവർ, സോമയെ പാനം ചെയ്യുവാൻ സാധിക്കുകയില്ലെന്നുള്ള വാസ്തവത്തെ അറിയും. ഈ വിധമാണ് ആ മന്ത്രത്തിൽ പറയുന്നത്. ചിലപ്പോൾ സോമയെ ചന്ദ്രനാക്കി കല്പിക്കും. കിംബഹുനാ—ഋഗ്വേദപ്രകാരം നോക്കിയാൽ, ഋഷിമാരുടെ ദൃഷ്ടിക്ക്, സോമ, അനിൎവ്വചനീയമായ ഒരു വസ്തുവാണെന്ന് വേദത്തിന്റെ ബാഹ്യാൎത്ഥത്തിൽ തന്നെ കാണാം. ബ്രാഹ്മണങ്ങളിൽ സോമയെപ്പററിപ്പറയുന്ന ചില സംഗതികളെ പറയാം.

സ്വതഃപ്രകാശമായ ലോകത്തിൽ ഏഴു ഗന്ധൎവ്വന്മാരാൽ രക്ഷിക്കപ്പെട്ടുംകൊണ്ടു് സോമ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. ദേവന്മാരും ഋഷിമാരും സോമയെ ലഭിപ്പാനായി ഇച്ഛിച്ചു. അപ്പോൾ വാക്ക്, ഇവരോടു ഇങ്ങിനെ പറയുന്നു. ഗന്ധൎവ്വന്മാർ സ്ത്രീകാമന്മാരാണ്. ഞാൻ ഒരു സ്ത്രീയാകുന്നു. എന്നെ ഗന്ധൎവ്വന്മാൎക്കു കൊടുത്തു് സോമയെ സ്വീകരിച്ചാലും എന്നു് വാക്കു പറഞ്ഞു. ഞങ്ങൾക്കും സ്ത്രീ ആവശ്യമാണെന്നു ദേവന്മാർ പറഞ്ഞപ്പോൾ ആവശ്യമാവുമ്പോൾ ഞാൻ തിരിയെ വന്നുകൊള്ളാം എന്നു് വാക്കു് ഏററുപറഞ്ഞു. പിന്നെ വാക്കാകുന്ന സ്ത്രീയെ ഗന്ധൎവ്വന്മാൎക്കു കൊടുത്തു സോമയെ ദേവന്മാർ വാങ്ങി. ഈ അൎത്ഥത്തെ കാണിക്കുന്ന ഒരു ക്രിയ ഇന്നു നടന്നുവരുന്ന യാഗങ്ങളിൽ ഉണ്ടുതാനും. ഇനി വേറെ ഒരു കഥ പറയാം.

ഗായത്രി, ത്രിഷ്ടുപ്പ്, ജഗതി ഇങ്ങിനെ മൂന്നു ഛന്ദസ്സുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈ മൂന്നു ഛന്ദസ്സുകൾക്കും നന്നാലു അക്ഷരങ്ങൾ മാത്രമേയുള്ളുതാനും. ഗായത്രി ബ്രാഹ്മണനും,

ത്രിഷ്ടുപ്പ് ക്ഷത്രിയനും, ജഗതി വൈശ്യനും ആയിരുന്നു. ഇങ്ങിനെയിരിക്കുന്ന കാലത്തു് ദേവന്മാരും ഋഷിമാരും സ്വതഃപ്രകാശമായിരിക്കുന്ന ലോകത്തിൽ ഇരിക്കുന്ന സോമയെ കൊണ്ടുവരുവാനായി ഈ ഛന്ദസ്സുകളോടു ആവശ്യപ്പെട്ടു. ജഗതി ആദ്യം പറപ്പെട്ടു. തനിക്കുണ്ടായിരുന്ന നാലക്ഷരങ്ങളിൽ മൂന്നക്ഷരം നഷ്ടമാകുകയും, ദീക്ഷ, പശുക്കൾ ഇങ്ങിനെ രണ്ടു സാധനങ്ങളെ ലഭിക്കുകയും ആണ് ഈ യാത്രയിൽ ജഗതിക്കുണ്ടായതു്. പിന്നെ ത്രിഷ്ടുപ്പ് പുറപ്പെട്ടു. അതിന്ന് ഒരക്ഷരനാശവും ദക്ഷിണ എന്ന വസ്തുവിൻെറ ലാഭവും ത്രിഷ്ടുപ്പിന്നു ഈ യാത്രയിൽ ഉണ്ടായി. ഒടുവിൽ ഗായത്രി തന്നെ പുറപ്പെടുന്നു. ഋഷിമാരുടേയും ദേവന്മാരുടേയും ആശിസ്സോടുകൂടിയാണ് ഗായത്രി പുറപ്പെടുന്നതു്. ലോകത്തെ മുഴുവൻ ശുദ്ധിവരുത്തുന്ന പവനൻ അല്ലെങ്കിൽ താർക്ഷ്യൻ ഗായത്രിയുടെ മുമ്പിലും ഗായത്രി പിന്നിലും ഈ വിധമാണ് പുറപ്പെട്ടതു്. ഗായത്രി ഗന്ധർവ്വന്മാരെ ഭയപ്പെടുത്തി സോമയേയും മററ ഛന്ദസ്സുകളുടെ നഷ്ടങ്ങളായ അക്ഷരങ്ങളേയും കൊണ്ട് തിരികെ വന്നു. തിരിച്ചു വരുമ്പോൾ ഒരു കാൎയ്യം സംഭവിച്ചു. ഒരു ഗന്ധൎവ്വൻ ഗായത്രിയുടെ നേരെ ഒരമ്പിനെ അയയ്ക്കുകയും ആ അമ്പു ചെന്നുതറച്ച് ഗായത്രിയുടെ മേലിൽ നിന്ന് രക്തം, അസ്ഥി മുതലായ പലതും നിലത്തുവീഴുകയും ചെയ്തു. ആ വക രക്തം മുതലായതുകളിൽ നിന്നു പലമാതിരി ജന്തുക്കൾ ഉണ്ടാവുകയും ചെയ്തു. ഗായത്രിക്ക് സ്വതഃതന്നെ നാലക്ഷരങ്ങൾ ഉണ്ട്. മററു രണ്ട് ഛന്ദസ്സുകളുടെ നഷ്ടങ്ങളായ നാലക്ഷരങ്ങൾ ഇപ്പോൾ ലഭിക്കപ്പെട്ടു. ഇങ്ങിനെ ഗായത്രി അഷ്ടാക്ഷരങ്ങളായിത്തീൎന്നു, തൻെറ അക്ഷരനാശം കൊണ്ട് ത്രിഷ്ടുപ്പിന്നു സ്വകാൎയ്യത്തെ നിൎവ്വഹിക്കുവാൻ വയ്യാതെയായിത്തീൎന്നു. എന്നെ സഹായിക്കേണമെന്നു ത്രിഷ്ടുപ്പ് ഗായത്രിയോട് അപേക്ഷിച്ചു. അക്ഷരത്രയത്തോടുകൂടിയ ത്രിഷ്ടുപ്പിനെ അഷ്ടാക്ഷരമായ ഗായത്രി സഹായിപ്പാൻ പോയപ്പോൾ ത്രിഷ്ടുപ്പും ഏകാദശാ-

ക്ഷരമായിത്തീൎന്നു. ഇതുപോലെ ജഗതിയും ഗായത്രിയുടെ സാഹായത്തെ അപേക്ഷിക്കുന്നു. അഷ്ടാക്ഷരമായ ഗായത്രി അക്ഷരത്രയത്തോടുകൂടിയ ത്രിഷ്ടുപ്പിനോടു കൂടി ഏകാക്ഷരമായ ജഗതിയെ സഹായിപ്പാൻ ചെന്നപ്പോൾ ജഗതി ദ്വാദശാക്ഷരമായിത്തീൎന്നു. ഗായത്രി അഷ്ടാക്ഷരമാണെന്നും ത്രിഷ്ടുപ്പ് ഏകാദശാക്ഷരമാണെന്നും ജഗതി ദ്വാദശാക്ഷരമാണെന്നും മഹാന്മാർ പറയുന്നതു മുമ്പുകാണിച്ച അഭിപ്രായങ്ങളോടുകൂടിയാകുന്നു. ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞതിന്റെയെല്ലാം മുഖ്യതാൽപൎയ്യം ഒന്നു മൂന്നായിത്തീൎന്നു എന്നും ആകുന്നു. സോമയുടെ ലാഭത്തെപ്പററി ഇപ്പോൾ പറഞ്ഞ രണ്ടു കഥകൾ ഐതരേയബ്രാഹ്മണത്തിലുള്ളതാണ്. സോമയുടെ ചങ്ങാതിമാരേയും സഹോദരന്മാരേയും ബ്രാഹ്മണങ്ങളിൽ ഇങ്ങിനെ പറയുന്നു.

ഗായത്രി മുതലായ ഛന്ദസ്സുകൾ, സ്തുതികൾ ഇവ രണ്ടും സോമയുടെ ചങ്ങാതിമാരാണ്. ഋതുക്കൾ സോമയുടെ സഹോദരന്മാരാകുന്നു. വിഷാപനിഷത്തു എന്നപേരായ ഒരു സൂക്തം ഋഗ്വേദത്തിലുണ്ട്. ആ സൂക്തത്തിൽ വിഷത്തേയും സോമയുടെ സഹോദരനായി പറയുന്നു. സോമയെപ്പററി വിചാരിക്കുമ്പോൾ യാഗത്തിലെ പലേ ക്രിയകളെപ്പററിയും വിചാരിക്കേണ്ടതാണ്. പക്ഷെ അത്ര വിസ്തരിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ ഒരു ക്രിയയെപ്പററി ഇവിടെ പറയുന്നു.

യാഗങ്ങളിൽ സോമലതയെ വിലകൊടുത്തു വാങ്ങേണം. ഈ ക്രിയ ശാലയുടെ കുറെ കിഴക്കുവെച്ചാണ് പതിവ്. അവിടെവെച്ചു മേടിച്ച് അഗ്നിത്രയമുള്ള സ്ഥലത്തിലേക്ക് കൊണ്ടുവരുന്നു. അതിഥി വരുമ്പോൾ അതിഥിസൽക്കാരം ചെയ്യേണമല്ലൊ. സോമയാകുന്ന അതിഥി വരുമ്പോൾ ആ അതിഥിക്കും യാഗങ്ങളിൽ സൽക്കാരംചെയ്യണം. ആ അതിഥിസൽക്കാരം ഒരു ഇഷ്ടിയാകുന്നു. ബ്രാഹ്മണപ്രകാരം ഇഷ്ടിയെന്ന ശബ്ദത്തിന്നു ഈശ്വരാന്വേഷണം എന്നാണ് അൎത്ഥം.

അഗ്നിത്രയമുള്ളവർ ആ അഗ്നിത്രയത്തിൽ ചെയ്യുന്ന ചില ഹോമങ്ങൾക്കു ഇഷ്ടിയെന്നും പേരുണ്ട്. സോമയാകുന്ന അതിഥിയെ ഉദ്ദേശിച്ചു ചെയ്യുന്ന ഇഷ്ടിയുടെ ദേവത വിഷ്ണുവാകുന്നു. വിഷ്ണുവും സോമയും ഒന്നാണെന്നുള്ള അൎത്ഥത്തെ ഈ ഇഷ്ടി സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഈ ഇഷ്ടിയിൽ വേറെ ഒരു വിശേഷവും കൂടിയുണ്ട്.

പശു മുതലായ ചില വീട്ടുമൃഗങ്ങളെ ഹിംസിച്ചു അതിഥിസൽക്കാരത്തെ ചെയ്യേണമെന്നു ഗൃഹസ്ഥന്മാരെ ഉദ്ദേശിച്ച് ചില ധൎമ്മശാസ്ത്രപ്രവൎത്തകന്മാർ വിധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഭവഭൂതി ഉത്തരരാമചരിതത്തിലെ നാലാം അങ്കത്തിൽ ഈ വിധിയെ സ്പഷ്ടമാക്കുന്നുണ്ട്. ഹിംസാപൂൎവ്വകമായ അതിഥിസൽക്കാരം ഉത്തമമല്ലെന്നുള്ള അൎത്ഥത്തെ ഈ ഇഷ്ടിയിലുള്ള ഒരു ക്രിയ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ആ ക്രിയ അഗ്നിമഥനമാകുന്നു. അഗ്നിത്രയമുള്ള യാഗശാല മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ തീ കടയുവാനുള്ള സാധനങ്ങൾ തെയ്യാറുണ്ടാകും. അഗ്നിയുള്ള സമയത്തും ചില ക്രിയകളുടെ അംഗമായി തീ കടഞ്ഞുണ്ടാക്കാറുണ്ട്. ഈ ഇഷ്ടിയുടെ മദ്ധ്യത്തിലും ഇങ്ങിനെ തീ കടയുകയും കടഞ്ഞുണ്ടാക്കിയ തീയിനെ മന്ത്രപൂൎവ്വകം ആഹവനീയാഗ്നിയിൽ ഹോമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ അഗ്നിഹോമത്തിൻെറ താൽപൎയ്യത്തെ ബ്രാഹ്മണം ഇങ്ങിനെ പറയുന്നു. പശുക്കളെ ഹിംസിച്ച് അതിഥിസൽക്കാരത്തെ ചെയ്യാറുണ്ട്. സോമയാകുന്ന അതിഥിക്ക് അതിഥിസൽക്കാരമായ പശു അഗ്നിതന്നെ ആകുന്നു. പശുഹിംസയുടെ സ്ഥാനം അഗ്നിമഥനവും പശുമാംസംകൊണ്ടുള്ള അതിഥിസൽക്കാരത്തിൻെറ സ്ഥാനം ഈ അഗ്നിഹോമവും ആകുന്നു. അല്പം അപ്രകൃതമാണെങ്കിലും ഈ ഹോമത്തിൻെറ താൽപൎയ്യത്തെ ഒന്നുകൂടെ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നു.

ചില ഉപദേശവാക്യങ്ങൾക്കു പല അൎത്ഥങ്ങളും ഉണ്ടാകും. ഇങ്ങിനെയുള്ള അൎത്ഥങ്ങളിൽ ഒന്നിനെ അധികാരി

ഭേദേന സ്വീകരിക്കാറും ഉണ്ട്. അവകളുടെ മുഖ്യ താല്പൎയ്യമായ അൎത്ഥം ഒന്നുമാത്രമെ ഉണ്ടാകയുള്ളു. ഇതിന്നു ഒരു ഉദാഹരണം പറയാം. "കൊന്നാൽ പാപം തിന്നാൽ തീരും" എന്നു പറയാറുണ്ട്. ഈ പ്രമാണത്തെ സ്വീകരിച്ചു മാംസഭുക്കുകളായവർ പ്രാണികളെ ഹിംസിക്കുകയും തിന്നുകയും ചെയ്യുന്നു. വേറെ ചിലർ ഇതിന്നു വേറെ ഒരൎത്ഥം കല്പിക്കുന്നു. തിന്നുക എന്നതിന്നു അനുഭവിക്കുക എന്നൊരൎത്ഥം ഉണ്ട്. കൊന്നാൽ ഉണ്ടാകുന്ന പാപത്തെ താൻതന്നെ അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിവരും എന്നാണ് "കൊന്നാൽ പാപം തിന്നാൽ തീരു"മെന്നതിൻെറ അൎത്ഥം. ഇങ്ങിനെ അൎത്ഥമാക്കി ചിലർ ഹിംസയിൽ നിന്നു ഭയപ്പെട്ടു വിരമിക്കുന്നു. വേദാന്തപ്രകാരം ഇതിന്നു വേറെ ഒരൎത്ഥംകൂടെ ഉണ്ട്. ദ്വന്ദ്വബുദ്ധി തന്നെ ഒരു ഹിംസയാകുന്നു. ആത്മാവ് എന്ന് പറയുന്നതു അഖണ്ഡൈകരസമായ സച്ചിദാനന്ദസ്വരൂപമാകുന്നു. എൻെറ ആത്മാവു തൻെറ ആത്മാവ് എന്നിങ്ങിനെ പറയുമ്പോൾ ആത്മാവിനെ ഹിംസിക്കുന്നു. അതായത് ആത്മാവിനെ പരിച്ഛേദിക്കുന്നു. ആത്മാവിനെ പരിച്ഛേദിക്കുന്നതു ഒരു ഹിംസയാകുന്നു. ഈ ഹിംസകൊണ്ട് ഉണ്ടാകുന്ന പാപസ്വരൂപമായ ഫലം സംസാരം തന്നെ ആകുന്നു. സംസാരമാകുന്ന പാപം നശിക്കേണമെങ്കിൽ സൎവ്വസംഹാരരൂപമായ ഭക്ഷണത്തെ ചെയ്യേണം. ജ്ഞാനംകൊണ്ട് ബ്രഹ്മഭാവത്തെ പ്രാപിച്ചു ബ്രഹ്മത്തിൽ പ്രപഞ്ചത്തെ ലയിപ്പിച്ചാൽ ദ്വന്ദ്വരൂപമായ ഹിംസകൊണ്ടുണ്ടായ പാപം നശിക്കും. ഇതാണ് ആത്മതത്വാന്വേഷികൾ "കൊന്നാൽ പാപം തിന്നാൽ തീരും" എന്നതിന്നു കൊടുക്കുന്ന അൎത്ഥം. മാംസംകൊണ്ടു അതിഥിസൽക്കാരം ചെയ്യണമെന്നുള്ള വിധിയിൽ ഇതുപോലെ ഒരു ആന്തരാൎത്ഥം ഗൂഢമായി കിടക്കുന്നുണ്ട്. അതിനെ കാണിക്കാം.

വേദത്തിൽ ഗൌ, ഋഷഭ, ഇത്യാദി ശബ്ദങ്ങൾക്കു പശു, കാള ഇത്യാദി അൎത്ഥങ്ങൾ ഉണ്ട്. എന്നാൽ അവകൾ

ശബ്ദങ്ങളുടെ മുഖ്യതാല്പൎയ്യം വേറെയാണ്. ക്ഷേത്രങ്ങളിലുള്ള പ്രതിമകളെപ്പോലെ വേദത്തിലുള്ള പലേ അൎത്ഥങ്ങളും പ്രതിമകളാണ്. കാള എന്നുള്ളതു് വേദത്തിൽ ധൎമ്മത്തിന്റെ സൂചകമാകുന്നു. ധൎമ്മജിജ്ഞാസ, ധൎമ്മശ്രദ്ധ, ധൎമ്മാനുഷ്ഠാനം ഇത്യാദികളുടെ സൂചകമാണ് വേദത്തിലെ ഗോവ്. വേദത്തിലെ കാള പുരാണത്തിൽ രുദ്രന്റെ വാഹനമായിത്തീൎന്നു. പുരാണത്തിലെ കാമധേനു വേദത്തിലെ ഗോവാകുന്നു. അതിഥി വരുമ്പോൾ വേദത്തിലെ കാളയേയോ പശുവിനേയോ ഹിംസിച്ച് അതിഥിസൽക്കാരത്തെ ചെയ്യേണം. അതായതു് ഗൃഹസ്ഥൻ ദിവസംതോറും ചെയ്തുവരുന്ന ധൎമ്മാനുഷ്ഠാനങ്ങളെ നിറുത്തിവെച്ചിട്ടെങ്കിലും അതിഥിസൽക്കാരത്തെ ചെയ്യണമെന്നു താല്പൎയ്യം. മുമ്പു പറഞ്ഞ ഇഷ്ടിയിലെ മഥിതമായ അഗ്നിയെ ആഹവനീയാഗ്നിയിൽ ഹോമിക്കണമെന്നു പറയുന്നതിന്റെ താല്പൎയ്യം അതിഥിസൽക്കാരമാകുന്ന പ്രവൃത്തിയെ ഈശ്വരാൎപ്പണം ചെയ്യേണമെന്നാകുന്നു. അപ്രകൃതമായ ഈ ഇഷ്ടിയെപ്പററി ഇതിലധികം ചിന്തിക്കുന്നില്ല.

സോമയെപ്പററി വേദത്തിലുള്ള മന്ത്രങ്ങൾ, വാക്കാകുന്ന സ്ത്രീയെ കൊടുത്തു സോമയെ വാങ്ങുക, ഗന്ധൎവ്വന്മാൎക്കുള്ള സോമാഹരണം, സോമ വരുമ്പോൾ വിഷ്ണുവിനെ ഉദ്ദേശിച്ചു വൃഷ്ടി ചെയ്യുക, ഇഷ്ടിയിലുള്ള അഗ്നി ആഹുതി ഇങ്ങിനെ തുടങ്ങി അനന്തം സംഗതികൾ സോമ അനിൎവ്വചനീയമാണെന്നു കാണിക്കുന്നു. വേദാൎത്ഥജിജ്ഞാസുക്കൾ സോമ എന്നുള്ളതിന്റെ അൎത്ഥത്തെ തന്നത്താൻ കല്പിച്ചുനിശ്ചയിക്കേണം. ഇതുപോലെ വേദത്തിലുള്ള മിക്കതും കല്പിച്ചുനിശ്ചയിക്കേണ്ടതുതന്നെയാണ്. ആ കല്പന അവനവന്റെ സത്വഗുണങ്ങളെ അനുസരിച്ചിരിക്കും. സത്വഗുണപ്രധാനമായ മായയാകുന്ന ഉപാധിയോടുകൂടിയതും, സൃഷ്ടിസ്ഥിതിസംഹാരകൎത്താവും ആയ ജ്ഞാനകാണ്ഡസിദ്ധമായ ആത്മാവിനെ വേദത്തിലെ സോമയായി കല്പിക്കുന്നതു് ഉത്തമമാണ്. ഇങ്ങിനെ കല്പിച്ചു ആ വക മന്ത്രങ്ങളുടെ മറവും ആലോചിച്ചാൽ ആ വക മന്ത്രങ്ങൾക്കു അത്യന്തം ഗാംഭീൎയ്യം ഉണ്ടാ-

വും. സോമപാനം എന്നുള്ളതിന്റെ അൎത്ഥം ഉപനിഷൽസിദ്ധമായ പ്രാണോപാസന എന്നായിത്തീരുകയും ചെയ്യും. ഈ ഉപന്യാസം എഴുതുവാൻ ഉണ്ടായ കാരണത്തേയും പറയാം.

വൈദികഗ്രന്ഥങ്ങൾ സ്വതന്ത്രചിന്തയ്ക്കു ധാരാളം അവകാശത്തെയുണ്ടാക്കുന്നുണ്ട്. ബ്രഹ്മവിദ്യാസംഘക്കാരുടെ മൂലഗ്രന്ഥം അല്ലെങ്കിൽ Secret Doctrine വൈദികഗ്രന്ഥം പോലെ ഒന്നുതന്നെയാണ്. ആ ഗ്രന്ഥത്തെ മലയാളത്തിൽ ആക്കീട്ടോ അല്ലെങ്കിൽ അതിലുള്ള ആശയങ്ങളെ സ്വതന്ത്രമായി എഴുതിയിട്ടോ ഏതുവിധമെങ്കിലും സനാതനധൎമ്മത്തിന്റെ എല്ലാ പ്രതികളിലും ആ ഗ്രന്ഥത്തിലെ വിഷയങ്ങളെ കാണ്മാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു.

ലോഹവും ലോകവും.

(മഞ്ചേരി രാമകൃഷ്ണയ്യർ അവർകൾ, ബി. ഏ.)

ഏററവും അപരിഷ്കൃതരായിരുന്ന കാലത്തിൽ മനുഷ്യൎക്ക് ഒരു ലോഹത്തെപ്പററിയും അറിവുണ്ടായിരുന്നില്ല. സാധാരണ ജീവിതത്തിന് എത്രയും ആവശ്യമായ ആയുധങ്ങൾ, എല്ലുകൊണ്ടും, കല്ലുകൊണ്ടും, കമ്പുകൊണ്ടും ആണ് അവർ അപ്പോൾ ഉണ്ടാക്കിയിരുന്നത്. കാലക്രമേണ, കലൎപ്പുകൂടാതെ പ്രകൃതിയിൽ കാണാവുന്ന പൊന്ന്, ചെമ്പ്, വെള്ളി, ഈയം എന്നീ ലോഹങ്ങൾ മനുഷ്യർ കണ്ടെത്തി. ഈ ലോഹങ്ങൾ കൊണ്ട് ആദിമമനുഷ്യർ കുന്തവും വാളും ഉണ്ടാക്കി തുടങ്ങി. പക്ഷെ ചെമ്പുകൊണ്ടോ, വെള്ളികൊണ്ടോ, ഈയം കൊണ്ടോ ഉണ്ടാക്കിയ ആയുധങ്ങൾക്ക് നല്ല കട്ടപ്പവും മൂൎച്ചയും ഉണ്ടാവില്ലെന്നും; ഉള്ളതുതന്നെ വേഗം നശിച്ചുപോകുമെന്നും അവർ കണ്ടു. പക്ഷെ തനിയെ പശിമയും പതവും ഉള്ള ലോഹങ്ങളെ കൂട്ടിയുരുക്കിയുണ്ടാക്കുന്ന ലോഹക്കൂട്ടി